

**Micii
OLiMPiCi**

MARTIE 2021

ISSN 2457-9793

Creativitate în educație

**REVISTA
DIGITALA**

**STAR
KIDS**

NR.1

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

CONTRIBUITORI

Mulumiri deosebite tuturor cadrelor didactice care au contribuit cu un material educativ.

Cu responsabilitate, Echipa StarKids

BACIU DELIA
HIREAN CLAUDIA
MANOLE LUMINITA
MOGA IOANA
MERA ALEXANDRA
MARIA NICULAE
PICIU NICOLETA SILVIA
MARIN MARIA MAGDALENA
DRAGUT MARIA
SACERDOTEANU GABRIELA
COSTEA ELENA ANDREEA
ALINA MANOLESCU
ILIE MARIA
RADU CARMEN ILEANA / ONCIOIU GEORGIANA
BOBOC CORINA MARIA
STEFANUT CRISTINA MARIA
ALINA RODICA BONCA
GREC MIHAELA ADELA
SMEREANU ANDREEA
NICOLAE DOINA
BARBU ELENA
DUMITRU MARIOARA
MARIANA DUMITRU
LUCIA MITROIU
CECILIA LATARETU
DOMINICA BOBOC
EDU CAMELIA - NICORINA
SPAHIU LAURA
FLOREA RODICA
PETRACHE DANIELA
GRUEV MARIANA ANCA

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

VRÎNCEANU VALERICA
CODREA SIMONA - CARMEN
BOGDAN ALINA
RALUCA COJOCARU
BRAGUTA VIOLETA
SEVACIUC DIANA ADRIANA
NICOLAE FLORENTINA IONELA
SERBU ILONA
IOANA ANA MARIA
ANDREEA DINITA / ȚIGĂNUȘ SILVIA ANDREEA
GRADINARU DANIELA
CALAPOD ANDREEA
PREDA MIHAELA
DORICA BUTA
BUTA FLORICA
BRATU TEODORA
CURCUTA IONELA
DARLAU FINICA
CIOLOCA ANUTA
PARASCHIV OANA ELENA /VRINCIANU GEORGIANA MARIA
MERLUSCA SIMONA
ELENA URDA
AMAGDEI RAMONA-ANCUȚA
HORCHIDAN IONELA
MARES ELENA
PUSCAS GRETA
TOMELE ALINA
BANDAR ANNAMARIA
ENIKO KUPAS
ONILA ALINA
BENTE CAMELIA
DUME GABRIELA
SARCA GRIGA DIANA
LAURA MARIA NECHITI
LAZAR MARGARETA ADELA
EMILIA BODRIHEIC
CLAS VERONICA

CLAS FLORENTINA
NICOLETA HOLBAN
BOBOC GEORGETA
IRINA CHIRILA
CHIRILA MARICEL
OLTEANU VASILICA
ELENA RIBA / DASCALU ALINA
RAILEANU NEACSA
DUMITRU VIOLETA
TOADER ILEANA
ALISA PIOARA
CORINA MIHAILA
MOCANU RAMONA
CORDOS ILDIKO
PASCU ANA-MARIA / VARGA MARIA
KISS KLARA IZABELA
CĂLDĂRUȘĂ-BORZAȘI ELENA-MARIA
MARCELA MURESAN
TECLA ILEA
NEGOITA LILIANA
ADINA SAVA
CAMELIA POPA
STOIAN LILIANA
ORTANSA CHIRILA
BALAN BIANCA
RADU FLORICA
VOINEA LUCIANA
NICA IULIA
LORINCZ DANIELA
ROGOBETE FLOREA DANIELA
TUCULIA FLORICA
GRUIA MAREA
POPESCU NINA IULIANA
GHELDI FILIS
CHIOCANU IONELIA
FILON IULIANA
IOVI ROXANA CRISTINA

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

MIHAILOV VIVIANA ARABELA
SIMION ADELINA
SIMONA COJOCARU
UZUM CRISTINA
CORNECI ADELA
BANU GABRIELA
GOGESCU ALINA
COBIANU CRISTINA
MIHAELA MARCULESCU
OPREA ELENA
CERCEL LAURA
LITA OANA IZABELA
BAICU CRISTINA-ELENA
CONSTANTINESCU OLGA
SIMULESCU DANIELA
LUNGU MARIA
SCORNEA GEORGIANA
BORDEI ANDREEA
SPERANTA ELENA SCURTU
CATALINA ALISA
CERDAC SIMONA
TANJALA LENUTA
STROIU TANTA
RODICA PEDA
MINDRU MARIANA
GAGIU OTILIA
SOARE RODICA
SAVA MARIAN CORNEL / CRĂCIUN FELICIA MARICELA
IVANESCU GIULIA
OANA COCOIAG
ZORILA ALINA DANIELA
CHIRILA VIOLETA
PETROVICI RAMONA
TIC FLOREA
MAGDALENA GALL
DAMIAN AURA ELENA
NITA CARMEN

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

GATE ELENA DANIELA
TUDORACHE CORNELIA
MARDARE ELENA
BELCIUG CAMELIA
DONE GEORGIANA
TUDOR ALINA / GRIGORE
ANDRONIC GABRIELA
RADU ELENA
LOREDANA MOGA
ONICEANU ANISOARA
DURALIA LUIZA DANIELA
MIJACHE JANINA
PLAVITU AURORA
CALU DIANA
POP ADRIANA
SIMONA MARIA CROITOR
CRANCAU ANA MARIA
GEIST ERIKA
LUCICA MAGDAU
MARIS MARIA
IVASKO CRISTINA
SIMINA ARION
VALEA ANICA
POP SABINA
FLOREA DIANA
CIRILESCU SANDA
FARCAS LUCICA
GLIGA EUGENIA MARIANA
IFRIM GABRIELA
CIOBANU ANA DUMITRITA
PASCU LACRAMIOARA
PETRARIU CRISTINA ALUCAI MARIA
TESCOVEANU MIHAELA
DINU GHEORGHITA
IOANA GABI
STEFAN MARINELA OLIVIA
BUGIULESCU FLORENTA CONSTANTA

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

LINCA VERONICA
COLOTELO GEORGIANA
ROSU MARILENA
DINU ELENA-MIHAELA
SIMIONESCU MIHAELA
COCOLOS VIOLETA MANUELA
POPA ANDREEA ELENA
PAUN MARIANA
VISAN FLORIANA
CAZACU SILVIA ANGELICA
VADAN ELENA MIRELA
PETRUTA ALDESCU
CORINA HAN
BACILA IOANA MARIA
DUCA RODICA
CORNELIA TARCA
CORINA DROC
HREHORCIUC LAURA
DANIELA CIUHLAU
GRIGOREAN MARIOARA
BÂTA LOREDANA CRINA
DANIILA RALUCA NICOLETA
GIZA LACRAMIOARA
LAZAR ELENA
ROTAR ANCUA
ROTARI CODRUTA VASILICA
CIOLTAN DANIELA
CARMEN MANOLE
MORARU DANIELA AURELIA
PRUNARU ANISOARA
TARNARUTCHI MARILENA
ELENA MANOLACHE RADA
DUMA MIRELA
IORGOVAN CAMELIA
FIAT DANIELA
BOCANEA LOREDANA BIANCA
TOC LOREDANA

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

ADRIANA DESCULTU
NETCULESCU TANIA AURA
MAGURA STELUTA ECATERINA
UDREA ELENA RAMONA
ONEA ELENA ALEXANDRA
TATUT ANAMARIA
CEAUSOGLU ANELICE
NICA DAIANA CRISTINA
TRIFAN IONELA ALINA
NEAGOE ELENA
CORNACEL MARIA ROXANA
TILVAR MIHAELA
BELEASCA FLORICA
NOROCEA GINA
DIACONU GEORGIANA
DIMA CERASELA ELENA
SIRBU MIHAELA
BOGDAN MARINELA
GOGOASE MIHAELA
SOLDAN ANA / MIHAI SILVIA
SAVA DIANA
CONDRAT CRISTINA ALINA
ROXANA TUDOSE
HOLONEC (GLIGOR) MĂDĂLINA-CLAUDIA

METODE ACTIVE DE PREDARE – ÎNVĂȚARE

Profesor învă. primar: Banciu Delia
Școala Gimnazială „Ovidiu Hulea” Aiud

OBIECTUL : LIMBA ROMÂNĂ
UNITATEA DE ÎNVĂȚARE: PRIMĂVARA

"A învăța pe copil nu înseamnă să-i dăm adevărul nostru, ci să-i dezvoltăm propria gândire, să-l ajutăm să înțeleagă cu gândirea lui lumea." (I. Cerghit)

Subiectul lecției	Metoda utilizată
1. „Cuibul de păsărele” după Cezar Petrescu	<p>Ghidul de învățare – presupune două activități realizate de elevi: citirea textului și răspunsurile la întrebările învățătorului. Răspunsurile la întrebările învățătorului trebuie să se găsească în text. Setul de întrebări constituie puncte de plecare pentru discuții sau pentru realizarea unor răspunsuri scrise. Ajută elevii să urmărească anumite metode de gândire , sesizând idei pe care altfel nu le-ar fi sesizat.</p> <p>Brainstorming-ul- reprezintă formularea a cât mai multor idei, oricât de fanteziste ar părea acestea,ca răspuns la o situație dată. Formulați cât mai multe idei referitoare la necesitatea ocrotirii naturii.</p>
2. „Cuibul de păsărele” după Cezar Petrescu	<p>Clarificatori, întrebători, rezumatori, prezicători - Clasa de elevi este împărțită în patru grupuri (cu un nr. de 4-5 elevi).Timp de lucru –10 min. Fiecare grupă de elevi va primi un nr. de la 1 – 4. Un reprezentant va extrage un bilet de pe catedră unde se află scris: 1.rezumatorii, 2-întrebătorii,3-clarificatorii,4-prezicătorii. Echipele vor primi următoarele sarcini: Întrebătorii: Găsiți patru întrebări referitoare la conținutul textului. Rezumatorii: Realizați planul de idei. Clarificatorii: Explicați cuvintele: luncă, a dărui, a ticăi, a se înveșmânta. Prezicătorii: Ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi pus copilul mâna pe ouăle din cuib?</p> <p>Eseul de cinci minute - o modalitate eficientă de a încheia ora. Li se solicită elevilor două lucruri:să scrie un lucru pe care l-au învățat în lecția respectivă și să formuleze o întrebare pe care o mai au în legătură cu aceasta.</p>
4.”Buburuza” după Eugen Jianu	<p>Mâna oarbă – presupune fragmentarea textului . Fragmentele reprezintă tablouri. Elevii din aceeași grupă primesc textul fragmentat și trebuie să-l reconstituie respectând succesiunea logică.(în evocare). Se poate realiza și după citirea textului pentru a verifica dacă au reținut conținutul și cunosc succesiunea logică a evenimentelor. Folosind această metodă elevii au o imagine mai clară despre text și structura lui. Îi ajută la împărțirea textului pe fragmente și extragerea ideilor , la înțelegerea rolului alineatelor și paragrafelor.</p>

	<p>Se citește cu atenție textul și fiecare elev scrie cât mai multe întrebări care îi vin în minte , timp de 5 min, apoi schimbă caietul cu colegul și răspunde în scris la întrebările lui.</p> <p>Colțurile - Este recomandată când există mai multe poziții vizavi de o anumită problemă. Lansăm o problemă și le oferim elevilor posibilitatea de răspuns. Cei care au ales răspunsul A trec într-un colț al clasei, iar cei care au ales răspunsul B în alt colț. Elevii discută între ei în interiorul propriului grup. Fiecare grup își alege un conducător care argumentează poziția grupului. În final se încearcă convingerea altor colegi din celălalt grup.</p> <p>Elevii sunt împărțiți în două grupe, grupa celor care susțin că a procedat bine Petrișor și a celor care au susținut că nu a procedat bine.</p>
<p>8.”În ziua de Paști” de Elena Farago</p>	<p>Știu , vreau să știu, am învățat - se trece în revistă ceea ce elevii știu deja despre sărbătoarea de Paști și apoi se formulează întrebări la care se așteaptă găsirea răspunsurilor în lecție. Permite elevilor să lege ceea ce știu deja de noile informații care trebuie învățate .</p> <p>RAI - metodă de fixare și sistematizare a cunoștințelor, dar și de verificare, care urmărește realizarea feed-back-ului. Se realizează printr-un joc de aruncare a mingii. Elevul care aruncă mingea trebuie să formuleze o întrebare din lecția predată, elevului care o prinde. Cel care prinde mingea răspunde la întrebare, apoi o aruncă mai departe altui coleg, punând o nouă întrebare. Dezvoltă gândirea critică. Permite autoevaluarea propriei activități. Este coparticipant la propria formare.</p>
<p>9. „În ziua de Paști” de Elena Farago</p>	<p>Scaunul autorului –oferă elevilor prilejul de a-și dezvolta capacitatea de a pune întrebări în legătură cu o problemă dată. Un elev va fi invitat să ia loc pe scaunul care devine scaunul autorului și va juca rolul fie a învățătorului , fie a unui elev. Ceilalți elevi îi vor pune întrebări din lecție sau cel de pe scaun va pune întrebări elevilor.</p> <p>Discuția – este o metodă bazată pe comunicarea învățător-elev, elev-elev. Facilitează comunicarea în cadrul lecției și îi pregătește pe elevi pentru comportamentul democratic , deoarece orice punct de vedere trebuie ascultat și respectat , chiar dacă nu suntem de acord cu el.</p> <p>Discuție: Semnificația sărbătorii de Paști . Paștele la români.</p>
<p>10.Primăvara – recapitulare /evaluare</p>	<p>Ciorchinele - metodă de brainstorming neliniară care stimulează găsirea conexiunilor între idei .Încurajează elevii să gândească liber și deschis.</p> <p>Diagrama Venn - Euler</p> <ul style="list-style-type: none"> - este o metodă care se poate folosi cu succes în evaluare, la sfârșitul unei unități de învățare, în reflecție, în paralela dintre două texte sau personaje; - este o metodă activă care-i determină pe elevi să stabilească asemănări și deosebiri, să reflecteze asupra cunoștințelor după scheme deja fixate în mintea

lor; (Asemănări și deosebiri între lecția „Cuibul de păsărele” și „Buburuza”).

Bibliografie:

Dumitru, Ion Al., “Dezvoltarea gândirii critice și învățarea eficientă”, Editura de Vest, Timișoara, 2000

Cerghit, Ioan , „Metode de învățământ”, Editura Polirom, Iași, 2006.

Scheau, Ioan, „Gândirea critică - metode active de predare –învățare”, Editura Dacia, Cluj Napoca,

2006

Activitatea extracurriculară în scopul desăvârșirii personalității copiilor -Referat

prof.înv.primar HIREAN CLAUDIA

Sc. Gimn. „Ovidiu Hulea” Aiud, Alba

Motto: *”Educația este un proces al vieții și nu o pregătire pentru viață. Cred că școala trebuie să reprezinte viața actuală, viața tot atât de reală și de vitală pentru copil ca aceea pe care el o duce în familia sa, cu vecinii săi, pe locurile lui de joacă.”* John Dewey

Educația extracurriculară își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, cultivarea unui stil de viață civilizată, precum și stimularea comportamentului creativ în diferite domenii. Incepând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele, persoanele și fenomenele din natură. Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat și momentele recreative, de relaxare, atunci rezultatele vor fi întotdeauna deosebite. În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească diverse surse informaționale, să realizeze obiecte proprii, să sistematizeze date, „învață să învețe”. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii – pregătirea copilului pentru viață.

Scopul activităților extracurriculare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socio-culturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extracurriculare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual. Din activitățile extracurriculare organizate cu elevii mei, de-a lungul carierei didactice, le voi prezenta pe cele care au avut un puternic impact asupra dezvoltării personalității lor. Astfel, vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale, au constituit un mijloc de a intui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele au oferit elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor, stimulându-le activitatea de învățare, ajutându-i să-și desăvârșască ceea ce au acumulat în cadrul lecțiilor.

Excursiile școlare au contribuit la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură..Excursia ajută la dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului, la educarea lui cetățenească și patriotică. Ea este cea care îl reconfortează

pe copil, îi prilejuiește însușirea unei experiențe sociale importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural științific. Prin excursii elevii își suplimentează și consolidează instrucția școlară dobândind însușirea a noi cunoștințe. Excursia reprezintă finalitatea unei activități îndelungate de pregătire a copiilor, îi ajută să înțeleagă excursiile nu numai din perspectiva evadării din atmosfera de muncă de zi cu zi și ca un act de ridicare a nivelului cultural. Se știe ca începând de la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Activitățile de acest gen au o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii. Grija față de timpul liber al copilului, atitudinea de cunoaștere a dorințelor copiilor și de respectare a acestora trebuie să fie dominantele acestui tip de activități. Acestea le oferă destindere, încredere, recreere, voie bună, iar unora dintre ei posibilitatea unei afirmări și recunoașterea a aptitudinilor. Activitatea educativă școlară și extrașcolară dezvoltă gândirea critică și stimulează implicarea tinerei generații în actul decizional în contextul respectării drepturilor omului și al asumării responsabilităților sociale, realizându-se, astfel, o simbioză lucrativă între componenta cognitivă și cea comportamentală. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul orelor școlare, iar materialele pe care le culeg sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens.

Serbările și festivitățile – marchează evenimentele importante din viața școlarului. Din punct de vedere educativ importanța acestor activități constă în dezvoltarea artistică a elevului precum și în atmosfera sărbătorească instalată cu acest prilej. Aceste mici serbări, organizate cu ocazia sărbătorilor de iarnă, a celor de Paște, de 8 martie, 1 Iunie, le oferă elevilor răsplata primită după muncă, și de asemenea au un rol de motivare, și de mare bucurie. Permanent am avut în vedere dezvoltarea spiritului patriotic, reușind prin activitățile extrașcolare să le insuflăm elevilor dragostea de neam și respectul pentru tradițiile poporului român. Astfel, marile momente din istoria națională (1 Decembrie, 24 Ianuarie, 9 Mai, etc.) au fost marcate prin serbări și concursuri tematice.

Concursurile școlare – sunt o metodă extrașcolară de a stârni interesul elevului pentru diferite arii curriculare având, în același timp, o importanță majoră și în orientarea profesională a elevilor, făcându-le cunoscute toate posibilitățile pe care aceștia le au. Concursuri precum „Gazeta matematică”, „Fii inteligent la matematică”, „Călători prin istorie” sau olimpiadele școlare pot oferi cea mai bună sursă de motivație, determinând elevii să studieze în profunzime și prin urmare să obțină rezultate mai bune la școală.

Activitățile extrașcolare, în general, au cel mai larg caracter interdisciplinar, oferă cele mai eficiente modalități de formare a caracterului copiilor încă din clasele primare, deoarece sunt factorii educativi cei mai apreciați și mai accesibili sufletelor acestora.

Activitatea educativă școlară și extrașcolară permite transferul și aplicabilitatea cunoștințelor, abilităților, competențelor dobândite în cadrul orelor prevăzute în programa școlară. Elevii sunt atrași de activitățile artistice, recreative, distractive, care ajută la dezvoltarea creativității, gândirii critice și

stimulează implicarea în actul decizional privind respectarea drepturilor omului, conștientizarea urmărilor poluării, educația rutieră, educația pentru păstrarea valorilor, toleranța, comunicarea interculturală etc.

Activitățile complementare concretizate în excursii și drumeții, vizite, vizionări de filme sau spectacole imprimă copilului un anumit comportament, o ținută adecvată situației, declanșează anumite sentimente. O mai mare contribuție în dezvoltarea personalității copilului o au activitățile extrașcolare care implică în mod direct copilul prin personalitatea sa și nu prin produsul realizat de acesta. Activitatea în afara clasei și cea extrașcolară trebuie să cuprindă masa de copii.

Școala, oricât de bine ar fi organizată, oricât de bogat ar fi conținutul cunoștințelor pe care le comunicăm elevului, nu poate da satisfacție setei de investigare și cutezanță creatoare, trăsături specifice copiilor. Ei au nevoie de acțiuni care să le lărgescă lumea lor spirituală, să le îplinească setea de cunoaștere, să le ofere prilejuri de a se emoționa puternic, de a fi în stare să iscodească singuri pentru a-și forma convingeri durabile.

În viitor urmează, într-o anumită măsură s-a reușit și până în prezent, ca prin „activitățile extrașcolare tânărul să fie îndrumat spre toate cele necesare vieții prezente și viitoare, și acesta concis, plăcut și temeinic,, (A.Comenius).

BIBLIOGRAFIE :

- A.Binet, Ideile moderne despre copii, București, 1975.
- J.Piaget, Psihologie și pedagogie, București, 1972.
- C.Narly, Pedagogie generală, București, 1998.
- J.A. Comenius, Didactica Magna, București, 1970.

PREDAREA GEOGRAFIEI PRIN METODE ACTIVE

Înv. Manole Luminița,
Școala Gimnazială „Ovidiu Hulea” Aiud, jud Alba

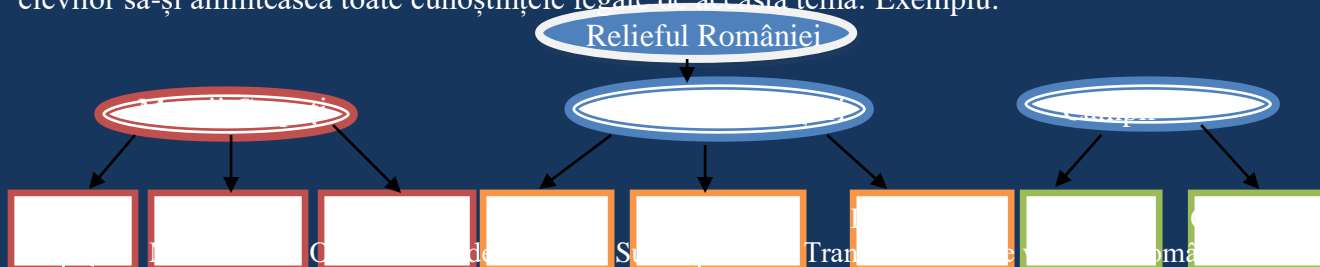
Trăim într-o lume în continuă schimbare în care elevii trebuie să fie capabili de a selecta informațiile căci nu sunt biblioteci vii, iar noi cadrele didactice trebuie să folosim metode active care să determine activizarea optimă a elevilor atât pe plan intelectual - prin cultivarea unei atitudini euristice, investigatoare - cât și prin formarea spiritului de inițiativă.

Metodele active și interactive dezvoltă gândirea critică. Ele au multiple valențe formative ce contribuie la dezvoltarea gândirii critice și a creativității, implică activ elevii în învățare, punându-i în situația de a gândi critic, de a realiza conexiuni logice, de a produce idei și opinii proprii argumentate, de a le comunica și celorlalți, de a sintetiza/esențializa informațiile și se bazează pe învățarea independentă și prin cooperare.

Folosind metode active în învățământul primar, am încercat să-i învățăm pe elevi să învețe, să-i abilităm cu tehnici de învățare eficientă, pregătindu-i pentru autoînvățare și educație permanentă.

În acest sens vom exemplifica câteva metode active folosite la clasa a IV-a, la geografie.

Metoda Ciorchinele presupune identificarea unor conexiuni logice între idei, poate fi folosită cu succes atât la începutul unei lecții, cât și în cadrul lecțiilor de sinteză, recapitulare și sistematizare a cunoștințelor. În lecția referitoare relieful României am folosit metoda, solicitând elevilor să-și amintească toate cunoștințele legate de această temă. Exemplu:

Foarte des, pentru fixarea cunoștințelor și realizarea feedback-ului, am folosit **metoda R.A.I.** (răspunde-aruncă-întrebă) desfășurată printr-un joc de aruncare a unei mingi ușoare. Elevul care a aruncat mingea a formulat o întrebare referitoare la cele învățate. Cel care a prins mingea a răspuns la întrebare, a aruncat-o altui coleg, punând o nouă întrebare. Ținând cont că metoda R.A.I. are la bază stimularea și dezvoltarea capacităților elevilor de a comunica ce au învățat prin întrebări și răspunsuri, elevii au demonstrat că și-au însușit cunoștințele.

Explozia stelară este o metodă folosită pentru investigarea unui subiect, Exemplu de întrebări: Ce este câmpia ?

Unde sunt așezate câmpiile României?

Care sunt câmpiile României ?

Cine brăzdează câmpiile ?

Cum este clima?

Cine ?

Ce ?

Unde ?

Care ?

Cum ?

În lecția „Delta Dunării” am folosit **Eseul de cinci minute**, metodă prin care elevii au fost ajutați să-și sintetizeze ideile legate de deltă.

Lecția s-a încheiat cu **metoda Cvintetul**, metodă atractivă și plăcută elevilor prin care ei au rezumat și concis ideile despre Delta Dunării. Împărțiți în patru grupe, au pornit de la cuvântul

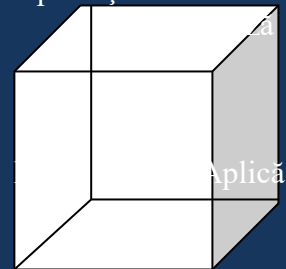

cheie „Delta Dunării,” urmat de două adjective, trei verbe la gerunziu, patru cuvinte legate de subiect și în final, cuvântul sinteză. Exemple de poezii realizate:

Delta Dunării Frumoasă, bogată Plimbând, pescuind, înotând Delta Dunării este un loc extraordinar. Unică	Delta Dunării Mirifică, exotică Cuprinzând, adăpostind, impresionând Paradisul apelor și viețuitoarelor Rezervație naturală
--	---

Metoda cubul este o tehnică prin care se evidențiază activitățile și operațiile de gândire implicate în învățarea unui conținut. Am folosit un cub din hârtie pe fețele căruia erau scrise următoarele sarcini:

1. Descrie
2. Compară
3. Asociază
4. Analizează
5. Aplică
6. Argumentează

Pentru ca activitatea să fie mai atractivă câte un elev aruncă cubul cerându-le colegilor să îndeplinească sarcina înscrisă pe fața de sus a cubului.

Exemplu: 1. Descrie din punct de vedere geografic Câmpia Română.

2. Compară Câmpia Română cu Câmpia de Vest.

3. Asociază termenii cu câmpia potrivită.

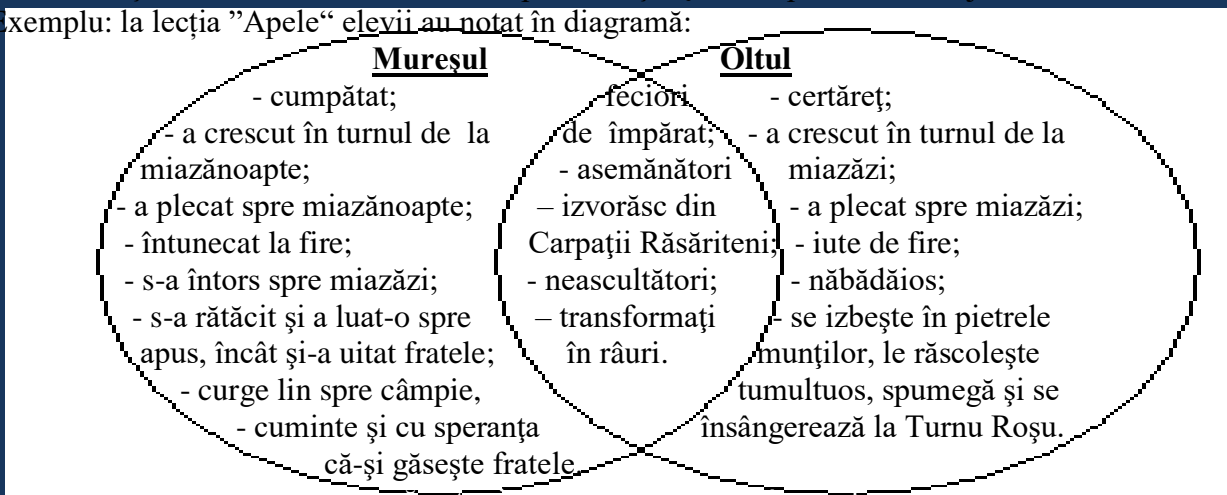
4. Argumentează nevoia realizării de sisteme de irigații în Câmpia Română și a digurilor în Câmpia de Vest.

5. Analizează harta și localizează limitele Câmpiei Române și a Câmpiei de vest.

6. Aplică cunoștințele învățate pentru a realiza un aritmogrif cu titlul Câmpia Română.

Diagrama Venn - este o metodă activă care îi determină pe elevi să se gândească la asemănări și deosebiri, să reflecteze asupra cunoștințelor după scheme deja fixate în mintea lor.

Exemplu: la lecția "Apele" ~~elevii au notat~~ în diagramă:

Metoda cadranelor urmărește implicarea elevilor în realizarea unei înțelegeri cât mai adecvate a unui conținut informațional. La lecția "București – capitala României", prin trasarea a două axe perpendiculare fișa de lucru a fost împărțită în patru cadrane repartizate în felul următor:

I

II

Așezarea geografică

Activitatea economică

III

IV

Populația

Împărțirea administrativ teritorială

Aceste metode prezentate sunt doar câteva din multitudinea de metode active care fac din lecție o aventură a cunoașterii, în care copilul participă activ, după propriile puteri, contribuie la dezvoltarea gândirii critice, a caracterul formativ și informativ, la valorificarea experienței proprii a elevilor, la determinarea elevilor de a căuta și dezvolta soluții la diverse probleme, la evidențierea modului propriu de înțelegere, a climatul antrenant, relaxat, bazat pe colaborarea, încrederea și respectul dintre învățător-elev/elevi, elev-elev/elevi.

Bibliografie :

- 1.Gliga I. – Învățarea activă, Ministerul Educației și Cercetării, București 2001;
- 2.Oprea C– Strategii didactice interactive Editura Didactică și Pedagogică R.A. București 2007;
- 3.Schiau Ioan – Gândire critică – metode active de predare – învățare, Ed. Dacia Cluj – Napoca, 2004.

Școala Gimnazială „Ovidiu Hulea” Aiud
Prof. învă. primar Moga Ioana-Camelia
Clasa a II-a

Creșterea competențelor profesionale în învățarea digitală

De la începutul pandemiei de coronavirus am studiat platformele existente, pentru a face școală de acasă, școală online. Am clasa a II-a și știu că nu toți copiii au fost familiarizați cu tehnologia. Pentru a lua cea mai bună decizie, am început cu un chestionar dat părinților, realizat în Google Forms. Acesta m-a ajutat să văd care este situația fiecărui copil în această perioadă. Prin chestionar am aflat unde locuiește, dacă stă singur acasă, cine îl ajută la teme pe parcursul zilei, dacă familia este de acord cu derularea programului online într-un interval de timp bine determinat, dacă copilul are acces la tehnologie, tipul de dispozitiv pe care poate să îl folosească, dacă nu a avut un dispozitiv până acum, poate familia să îi procure unul, folosirea aplicației de tip quiz online este accesibilă familiei, stabilirea modalităților prin care se va păstra legătura online între familie și școală etc. În cazul meu, rezultatul a fost unul bun, deoarece mulți dintre copii au acces la internet și la dispozitive digitale.

În această perioadă și până la revenirea în sălile de clasă, am utilizat acele resurse care am considerat că sunt cele mai potrivite elevilor mei. Din categoria acestora fac parte următoarele:

- ASQ (Another Smart Question) reprezintă un tip de evaluare, pe care elevii o pot folosi independent, pentru a aprofunda și a lucra individual teste și exerciții create în prealabil de profesor. Acesta poate adăuga clipuri video cu explicații, exerciții și teste pentru orice materie și poate urmări rezultatele fiecărui elev direct din aplicație.
- Quiz-uri prin Kahoot pentru verificarea cunoștințelor și feedback: aceasta este o platformă gratuită cu ajutorul căreia se pot crea teste interactive, în care elevii răspund într-un timp limită, folosind un dispozitiv mobil. Odată creat un test, se trimite un cod de acces (PIN) elevilor care îl pot accesa din aplicația Kahoot instalată pe mobil sau pe site-ul [Kahoot](https://www.kahoot.it/). Rezultatele răspunsurilor apar la finalul testului, pe un ecran vizibil tuturor. Este recomandat să fie folosit doar ca instrument de verificare a cunoștințelor sau feedback pentru a vedea ce au înțeles, cât de implicați au fost și cum se simt elevii.
- Prezentare interactivă cu sondaje de opinie prin Mentimeter: aceasta este o soluție utilă ce se poate folosi în cadrul unei prezentări pe Zoom sau Google Meet, când se partajează ecranul. Cu un cont gratuit pe Mentimeter, se pot crea prezentări interactive, la care să se adauge întrebări cu răspuns închis. Spre exemplu, când introduceți o temă nouă sau vreți să măsurați pe parcursul lecției cât de multe au înțeles elevii, puteți include o întrebare cu mai multe variante de răspuns dintre care doar una este corectă, iar rezultatele vă apar imediat pe ecran. În funcție de acest feedback, puteți corecta

informații care au rămas neclare și îndrepta procesul de învățare. Odată ce creați un sondaj, un Wordcloud (norisor de cuvinte creat automat pe baza cuvintelor introduse de elevi), sau un test cu variante de răspuns, se va crea automat un cod pe care participanții îl pot introduce accesând [menti.com](https://www.menti.com) pentru a putea oferi răspunsul. Contul gratuit permite maxim 2 întrebări pe prezentare, dar puteți crea prezentări nelimitate pentru audiențe nelimitate.

- **Open Board:** pe lângă întâlnirea online, când se partajează ecranul, dacă vreți să creați o tablă interactivă pe care să puteți nota în timp ce prezentați, este recomandată aplicația Open Board. Se poate descărca gratuit și vă puteți înregistra cu un cont de unde puteți încărca documente precum pdf-uri sau imagini pe care să le expuneți pe ecran, în timpul întâlnirii online și pe care puteți face adnotări în timp real, ca și cum ați folosi o tablă interactivă. În timpul întâlnirii online, se poate folosi aplicația împreună cu o tabletă grafică cu un pix digital cu care facem notițe. Puteți să filmați toată prezentarea și să o salvați într-un clip video pe care să-l împărtășiți ca lecție înregistrată pe care să le-o trimiteți elevilor să o urmărească de acasă (încărcată pe Google Drive, de exemplu, cu opțiunea *Share link*), urmând ca în timpul întâlnirii online să lămurii neclarități sau să discutați cu elevii ce au înțeles și să consolidați cunoștințele.
- **Wordwall:** o aplicație unde profesorii pot crea, cu un cont gratuit, joculețe simple de potrivire a cuvintelor, puzzle-uri, quiz-uri și mai multe tipuri de aplicații care susțin învățarea
- **Twinkl România** a pus la dispoziția tuturor școlilor o mulțime de resurse gratuite pentru învățământul preșcolar și primar - planificări, prezentări, activități descrise pas cu pas, fișe etc, ca urmare a închiderii școlilor.

Există multe platforme online, exerciții, teste, lecții online pe care le avem la îndemână. Este important să alegem corect resursele cu care lucrăm.

Bibliografie:

[Echipa Aspire Teachers](#)

[Educatie Si Formare](#)

[ScoalaOnline](#), [ResurseOnline](#), [Zoom](#), [GoogleClassroom](#), [Tutoriale](#), [Lectii Online](#), [Instrumente Gratuite de Invatare](#), [Scoala la Distanță](#)

**ÎNV. MERA ALEXANDRA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „SIMION BALINT „
STRUCTURĂ -ȘCOALA PRIMARĂ GURA MINEI
ROȘIA MONTANĂ, JUD. ALBA**

METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL ONLINE

Evaluarea, alături de predare și învățare reprezintă o componentă operațională fundamentală a procesului de învățământ. În relația predare-învățare-evaluare, evaluarea prin rezultatele școlare obținute, ne informează despre eficiența strategiilor și metodelor de predare-învățare folosite, dar în același timp și asupra corectitudinii stabilirii obiectivelor operaționale și a competențelor formate.

În mare parte formele de evaluare sunt structurate în:

-metode tradiționale: probe orale, probe scrise, probe practice;

-metode complementare (moderne): observarea sistematică a comportamentului, proiectul, portofoliul, autoevaluarea.

Orice formă de evaluare vom folosi , trebuie să avem în vedere corelarea conținutului cu obiectivele învățării: cunoaștere, înțelegere, aplicare, analiză, sinteză, evaluare, aptitudini și deprinderi. Structura procesului de evaluare va cuprinde următoarele trei etape: verificarea, măsurarea și notarea.

Verificarea - colectarea de informații referitoare la nivelul performanțelor școlare, la cunoștințele, abilitățile, capacitățile, competențele, comportamentele și atitudinile acestora, prin aplicarea unui ansamblu de strategii, metode, tehnici, procedee și instrumente.

Măsurarea - interpretarea și aprecierea performanțelor elevilor prin raportarea lor la indicatorii de performanță, la sisteme de referință, la standarde de performanță, la sisteme de criterii de evaluare.

Notarea - precizarea prin măsurare a emiterii unor judecăți de valoare asupra rezultatelor. În actul de evaluare decizia este luată ca urmare a asocierii rezultatelor cu scări de notare și acordării de note sau calificative școlare. Notarea reprezintă acțiunea cadrului didactic de apreciere a cunoștințelor, abilităților , atitudinilor și aptitudinilor în progresul școlar realizat de elevi, cuantificarea nivelului de pregătire școlară.

Toate aceste aspecte se aplicau cu succes în cadrul activității directe la clasă de fiecare cadru didactic. În condițiile trecerii la învățământul online, lucrurile se schimbă, chiar dacă pare simplu și ușor, în realitate , având experiența predării online, după mai multe ore în fața calculatorului, tu ,ca și cadru didactic te simți mult mai obosit decât dacă ai fi fost în sala de clasă. Consumi mai multe resurse ca să te faci înțeles, ai nevoie de mai mult timp de documentare, de creare a fișelor interactive pe diferite platforme educaționale , dar cel mai mult lipsește interacțiunea directă.

Ceea ce se întâmplă în această perioadă cu învățământul online și modul în care băjbăim metodele pe care să le folosim, denotă faptul că nu am anticipat și nu ne-am pregătit pentru așa ceva. Când școala nu mai e la fel, realizăm că nu s-a gândit nimeni la planurile de continuitate a procesului educațional online. Improvizăm, dar să nu o facem oricum.

Să predai e simplu. Elevul poate învăța și singur dacă i se asigură material de studiu după curriculum, manuale, auxiliare. Dar evaluarea e în responsabilitatea noastră ,ca și cadre didactice. Iar pentru asta, atât profesorul cât și întreg sistemul educațional trebuie să asigure cele 3 caracteristici esențiale ale evaluării: să fie continuă, completă și corectă.

Instrumentele de evaluare online ne pun la dispoziție o gamă largă de posibilități de evaluare, uneori tehnica fiind mult mai pregătită decât suntem noi dispuși să explorăm , pentru că onlin-ul pune la dispoziția evaluatorilor un set de standarde și specificații dedicate instruirii asistate de calculator. Pentru probele orale putem folosi comunicarea video-audio unu la unu, sau pur și simplu camerele web în grupurile de Skype , Zoom sau alte platforme educaționale , în care elevul să poată da răspunsul la o întrebare sau să prezinte o lecție învățată, activitatea poate fi și înregistrată ca dovadă. Deci, se poate. Cu ajutorul calculatorului, evaluarea este făcută instantaneu, elevul primind un punctaj pe loc. Este o evaluare brută, cu un feedback insuficient, deoarece comunicarea notei nu oferă nici un indiciu explicativ cu privire la natura greșelii sau a cauzei acesteia. Însă tocmai acest fapt poate declanșa noi eforturi de învățare/înțelegere.

Pentru probele scrise tip teste se pot folosi platformele și aplicațiile disponibile online, drumul este larg deschis pentru diverse tehnologii, dar de ce trebuie să ținem cont, este modul în care tehnologia va îmbunătăți sau nu pedagogia folosită. Deci, pedagogia mai întâi, apoi tehnologia. Profesorii care caută modalități de integrare a tehnologiei prin intermediul rețelelor de socializare în sarcini și evaluare ,pot opta pentru diferite platforme si aplicații. Cele mai des folosite cu rezultate bune ar fi:

Google Classroom sau Teams:

- crearea claselor virtuale unde se poate discuta cu elevii ;
- Meet video chat inclus gratuit ;
- pot fi corectate temele și poate fi oferit feedback direct fiecărui elev;
- se poate crea un flux de comentarii pentru feedback ,comentarii pe care le putem oferi elevilor etc.

Google Jamboard

- oferă un mod de vizualizare foarte facil al unor răspunsuri scurte ;
- elevii pot vedea toate răspunsurile date pe postituri virtuale.

Google Forms

- permite conceperea unor formulare care pot fi utilizate pentru a obține feedback, pentru a trimite confirmări de participare la un eveniment, dar și pentru a crea teste scrise;
- permite profesorului să includă imagini sau video pentru interpretare sau ca material de reflecție pentru elev;
- elevii pot primi atât întrebări deschise, cât și închise, cu mai multe variante de răspuns, sau nu;
- funcția Quiz permite oferirea de feedback prompt;
- elevii pot afla imediat dacă la un test cu răspunsuri la alegere au răspuns corect sau nu, putem să includem explicații pentru răspunsul greșit, explicații pe care elevul să le primească de îndată ce a terminat testul;
- în plus, elevii pot relua testul;

Kahoot

– baza pedagogică a acestei aplicații este că elevii devin „profesori”, construind ei înșiși itemi de teste , totul sub forma unui joc;

Wordwall – mai multe tipuri de activități potrivite pentru evaluare, mai ales la învățământul primar.

Zoom - livrarea conținutului și organizarea activităților, permite prezența simultană a până la 100 de participanți, la fel ca și Skype.

Există, de asemenea, multe programe de animație pe care elevii le pot folosi pentru a realiza prezentări sau filmulețe în care să surprindă atât imaginea de pe interfața aparatului propriu, cât și vocea sa. Cu succes cadrul didactic poate folosi aplicații - **LearningApps** , **Book Creator** , **Liveworksheets**, **Crossword Labs**-pentru a crea foi de lucru interactive .În contextele online, implicarea este absolut esențială și aceste instrumente trebuie să creeze o interacțiune umană mai profundă și mai semnificativă. Produsele elevilor sunt cea mai bună dovadă a calității educaționale, iar creativitatea pe care tehnologia o asigură, îți permite să o exprimi în mod constant într-un sens pozitiv.

Oricât de performantă sau prietenoasă ar fi o aplicație de evaluare online, aceasta nu poate înlocui pe deplin multiplele acțiuni directe ale feedback-ului învățării, inițiat de profesor. Așadar, facem evaluare doar pentru că trebuie? Nu! În aceste momente grele o facem pentru continuitate. O facem pentru a avea un scop. Pentru a nu ne izola de educație și de tot ceea ce înseamnă ea.

BIBLIOGRAFIE

- Cucuș, C., Teoria și metodologia predării, Editura Polirom, Iași, 2010, ISBN: 978-973-46-0936-9
- Florea, N.M., Valorificarea evaluărilor privind rezultatele școlare pentru ameliorarea procesului didactic, Editura ArsAcademica, March 2010, ISBN: 978-606-8017-47-1
- Tănase, M., Evaluarea – componentă esențială a procesului instructiv-educativ, Brașov, 2011, ISBN 978-973-0-11834-6
- Valy Greavu – Live Blog

FIȘĂ DE LUCRU

Formează prin încercuire mulțimea copacilor mici și mulțimea copacilor mari.

Formează prin încercuire grupe care au aceeași culoare.

Formează prin încercuire grupe care au aceeași forma, dar culori diferite.

ÎNVĂȚAREA VIZUALĂ – PERSPECTIVE ALE UNEI EDUCAȚII PERMANENTE ÎN ROMÂNIA

*Prof. învă. preșcolar:
MARIN MARIA MAGDALENA
GPP "Micul Prinț", Pitești*

Din ce în ce mai mult se începe a se pune problema adaptării conținuturilor învățării la specificul receptorului, în acest caz, al celui care participă în mod direct la procesul de învățare. Stilul de predare folosit în momentul de față în școlile din România este unul adaptat programelor școlare, programe care se încearcă a se îmbunătăți permanent pentru a veni în sprijinul copiilor. Poate că o adaptare a acestui stil de predare la stilul de învățare al copilului ar constitui o premisă pentru optimizarea acestui proces de învățare.

Australianul John Hattie introduce în educație conceptul de „**învățare vizibilă**”. Aspectele esențiale ale acestui concept revoluționar sunt următoarele:

-primul se referă la învățarea copiilor devenită vizibilă profesorilor. O învățare este vizibilă atunci când impactul procesului de învățare e perceput de toată lumea implicată în actul educațional (copii, profesori, directori, părinți). Iar cât privește profesorii, aceștia au în vedere atributele clare prin care pot urmări progresul fiecărui copil în parte .

-al doilea aspect, și ultimul, se referă la a face predarea vizibilă copiilor, astfel încât ei să devină proprii lor profesori. Accentul se mută pe abilitatea autodidactă și pe dorința de a învăța. Socrate ne învață și astăzi că educația este ca aprinderea focului, nu ca umplerea unui vas.

Învățarea vizuală este utilizată în procesul de predare, dar, de cele mai multe ori ca o metodă alternativă de educație. Deși politicile educaționale promovează și încurajează acest gen de învățare, în școlile din România nu se folosesc în mod curent aceste metode întrucât implică un volum mai mare de lucru pentru profesori (neexistând o metodologie stabilă), resurse pentru realizarea materialelor, precum și utilizarea aparaturii IT care, în acest moment nu este disponibilă pentru foarte mulți profesori. Referitor la această problemă, ne confruntăm atât cu limite de competențe, cât și cu limite atitudinale – există, bineînțeles, situații variate de la o instituție la alta (de exemplu, în câteva unități școlare, metodele de învățare vizuală sunt mai des folosite, și totuși, și în acest caz, se păstrează acel status de formă alternativă de învățare). Oricum, aceste schimbări de perspectivă revin psihologilor/consilierilor școlari. Consilierii folosesc învățarea vizuală ca metodă de bază în educația specială în cadrul grupului de consiliere. În ziua de astăzi, se așteaptă ca aceștia să lucreze astfel, așa cum se așteaptă ca psihologii și consilierii să folosească metode diferite față de profesori și diriginți. Copiii răspund foarte bine la metodele de învățare vizuală, în primul rând pentru că este o metodă de învățare diferită, implică mai puțin efort, nu trebuie ca aceștia să asculte foarte mult, să înțeleagă, să memoreze și eventual să folosească informația în așa fel încât să fie înțeleasă. În învățarea vizuală mesajul, informația este pur și simplu acolo, dedesubtul imaginii, trebuie doar să o vadă și să o înțeleagă. Aceasta explică motivul pentru care acest gen de activitate face plăcere copiilor și îi determină să se implice, ținând cont și de faptul că ei găsesc școala dificilă. Cu toate că copiii oferă un feedback pozitiv cu privire la învățarea vizuală, nu toți

profesorii răspund la această solicitare și nu văd cum ar trebui să folosească învățarea vizuală în domeniile lor.

Deși metode și tehnici de învățare vizuală se folosesc în cadrul formelor de învățământ românesc, o informare permanentă și diseminarea unor experiențe variate de învățare constituie o modalitate de perfecționare continuă în acest domeniu. Atât învățământul pre-universitar, cât și învățământul universitar, precum și programele de perfecționare permanentă trebuie să aibă în curriculumă incluse cât mai multe astfel de metode și tehnici. Se poate observa un interes manifestat din partea diverselor instituții educaționale, precum și din partea instituțiilor statului în vederea îmbunătățirii programelor educaționale, ceea ce constituie o bună premisă în vederea dezvoltării lineare a acestui aspect. În programele școlare sunt menționate tehnicile de învățare vizuală doar la nivelul unor discipline precum Educația Plastică. Astfel, comunicarea prin imagine este înțeleasă într-un sens mult mai larg decât în curriculum-ul de educație plastică din ciclul primar și gimnazial, cuprinzând diverse forme de exprimare vizuală, de la informația științifică, univocă, precisă, la cea artistică, complexă, a marilor capodopere și ajungând până la aspectele vieții cotidiene.

Comunicarea vizuală este utilizată în toate domeniile cunoașterii prin producerea și receptarea mesajelor vizibile - științifice sau artistice - care asigură difuzarea experiențelor acumulate prin educația vizuală, în practic toate celelalte discipline. În timpul lecțiilor se va dezvolta capacitatea de exprimare în cuvinte a unor trăiri complexe, subtile și judecata critică, copilul stabilind interacțiunea cu comunicarea verbală din aria curriculară limba și comunicare. Investigarea de către copii a propriilor reacții în timpul comunicării cu opera de artă invită la autocunoaștere și la autoevaluare.

Deci, dacă vrem să ne desfășurăm activitatea în școli apreciate drept bune, atunci ar trebui să le dotăm cu învățare vizibilă, așa cum sugerează și John Hattie, analizând impactul pe care îl avem ca dascăli asupra copiilor pe care urmărim să-i formăm și să-i educăm.

Bibliografie:

1. Arnheim, R., *Arta și percepția vizuală*, Ed. Meridiane, București, 1989
2. Nanu, Adina, *Comunicarea prin imagine*, editura Vizual, 2012
3. Cristea, M., *Sistemul educațional și personalitatea. Dimensiunea estetică*, Ed. Didactică și pedagogică, București, 1995.

**FIȘĂ DE LUCRU- NIVEL II
DLC-DESPĂRȚIREA ÎN SILABE**

**Prof.înv.preșcolar: NICULAE MARIA
GPP "Micul Prinț", Pitești**

1. Desparte în silabe ceea ce vezi în imagini și scrie tot atâtea liniuțe câte silabe sunt.

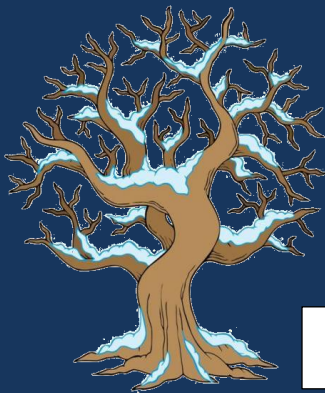

2. Desparte cuvintele în silabe. Scrie în chenar câte silabe are fiecare.

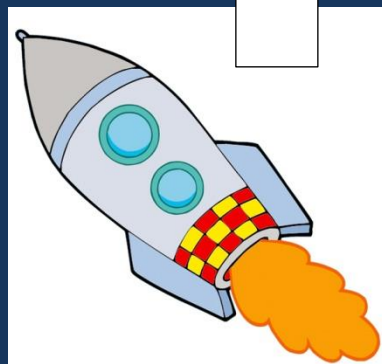
copac

casă

racheta

3. Desparte în silabe cuvintele reprezentate de imaginile de mai jos. Colorează tot atâtea cerculețe câte silabe are fiecare cuvânt.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

CREATIVITATEA – MIJLOC DE COMUNICARE A COPILULUI PREȘCOLAR

**NICOLETA SILVIA PICIU
G.P.P „Micul Prinț „ Pitești**

Copilul este nucleul care se formează sub îndrumarea părinților și a educatorului, de aceea activitatea lui trebuie situată pe prim plan. Copiii sunt sensibili la frumos de la vârstele foarte mici. Ei manifestă interes și plăcere pentru a desena sau modela, pentru a aranja „frumos,, obiectele din jur într-un mod propriu, după criterii, de multe ori, doar de ei știute.

Vârsta preșcolară este considerată perioada în care se modelează viitoarele capacități intelectuale, practice, morale, ale copilului. Creativitatea este o însușire complexă a personalității și devine educabilă și productivă încă de la 3-6 ani, dacă educatoarea vine în întâmpinarea trebuinței de independență a copilului, a spiritului său de observare, a curiozității lui nepotolite.

Dezvoltarea spirituală de creație a imaginației se realizează prin toate activitățile ce se desfășoară în grădiniță, activități ce oferă mari posibilități de manifestare originală a personalității copiilor: toate acestea constituie valoroase mijloace a căror metodologie favorizează manifestarea imaginației creatoare a celor mici.

Activitățile practice și artistico-plastice oferă copilului veritabile limbaje de exprimare a sinelui, a trăirilor și impresiilor puternice provocate de realitatea înconjurătoare.

Procesul de modernizare a învățământului urmărește printre alte obiective: dezvoltarea creativității gândirii la copii.

Elementele principale ale creativității sunt: flexibilitatea, sensibilitatea.

Creativitatea nu trebuie confundată cu talentul, îndemânarea sau inteligența. Creativitatea nu înseamnă a face ceva neapărat mai bine decât ceilalți, înseamnă a gândi, a explora, a descoperi și a imagina. Ideile creative se regăsesc în toate aspectele vieții în plină dezvoltare a unui copil.

În procesul educațional trebuie să se orienteze activitatea copilului în direcția descoperirii ideilor, metodelor, procedeelelor, soluțiilor prin efort comun și propriu.

Educatoarea trebuie să cunoască și să folosească adecvat metodele și tehnicile de învățare menite să stimuleze activismul și creativitatea copiilor săi. Educatoarea adevărată respectă ideile copiilor, îi ajută să gândească și să-și rezolve problemele singuri. Copiii care sunt liberi să greșească, să exploreze, și să experimenteze de asemenea se vor simți liberi să inventeze, să creeze, și să găsească multiple modalități de a rezolva situațiile întâlnite.

A încuraja creativitatea preșcolarilor este un proces unde educatoarea trebuie să devină deschisă, acceptând și dând libertate copiilor. Ea ar trebui să asigure un mediu care să permită copiilor să exploreze și să se joace fără restricții, să primească cu bunăvoință ideile copiilor și să nu-i forțeze să gândească asemeni adulților, să accepte ideile copiilor și să nu le critice, să ofere timp să exploreze toate posibilitățile, mergând de la cele mai utilizate până la cele mai originale.

Astfel, o educatoare, poate „omorî,, creativitatea copiilor insistând ca ei să facă lucrurile „în mod corect,, învățându-i pe copii că există numai un singur mod de a face lucrurile corect, încleștându-le dorința de a încerca noi căi; comparând copiii între ei – acesta este un mod subtil

de a-i face pe copii să se conformeze; esența creativității este libertatea de a se conforma sau nu ; descurajând curiozitatea copiilor - unul dintre indicatorii creativității este curiozitatea - adesea adulții ignoră întrebările copiilor, considerând că sunt prea ocupați pentru întrebările naive – întrebările copiilor merită întotdeauna respect !

Metodologia procesului de predare–învatare-evaluare trebuie să respecte particularitățile de vârstă și individuale pentru a atinge performanțele dorite.

Idealul educațional vizează formarea și dezvoltarea unei personalități creatoare.

Jocul satisface în cel mai înalt nivel nevoia de creativitate a preșcolarilor, este forma de activitate prin care ,în situații imaginate, copilul își realizează tendințele și dorințele nerealizate.

Activitățile practice oferă condiții de exersare a deprinderilor însușite anterior, dar și o aplicare creatoare a acestora în condiții noi sau cu materiale noi .Activitățile practice colective sunt exemple de tratare diferențiată .Ele dau posibilitatea educatoarei să repartizeze sarcinile pe grupe în funcție de înclinațiile și posibilitățile fiecărui copil în parte.

Activitățile artistico plastice (desen,pictura,modelaj) dau posibilitatea preșcolarilor ca prin intermediul jocului cu plastilină sau culoare să-și exprime impresii ,emotii ,sentimente. Copilul se joacă. Este un joc al imaginației ,al culorii,al stării emotive și cognitive care lasă pe hârtie ceea ce simte. Pe ansamblu ,tematica abordată în cadrul acestor activități ,ajută copilul să lase frâu liber imaginației și să lucreze conform ritmului și potențialului său.

Tratarea diferențiată în cadrul întregului proces instructiv din grădiniță, diferențierea și individualizarea privind sarcinile de lucru sunt strâns legate de reușita privind intrarea preșcolarilor în școală. .

Bibliografie:

1. Revista Învățământului Preșcolar, Nr. 1-2/2008
2. Revista Învățământului Preșcolar, Nr. 2/2007
3. Cojocaru C., Creativitate și inovație, Editura Științifică și Enciclopedică, București, 1975

FIȘĂ DE LUCRU

- ❖ Spune cine sunt cele două zâne. Denumește jetoanele , apoi colorează-le.
- ❖ Decupează jetoanele colorate si lipește-le pe rochia fiecărei zâne pentru a le decora corespunzător.

EDUCAȚIA DIFERENȚIATĂ ÎN PERSPECTIVA EGALIZĂRII ȘANSELOR

Școala trebuie să găsească formele optime prin care cei implicați în acest proces de educare să poată să gestioneze resursele umane, să aibă cunoștințe de psihologie și pedagogie, să se poată adapta rapid la managementul schimbărilor din societatea actuală, iar acum, în acest an 2020-2021, mai mult ca niciodată, din cauza pandemiei, cadrele didactice au fost nevoite să învete TIC, aplicații on-line, dar și lucrul cu elevii în sistem on-line. Totuși, rolul important, cel puțin acum, îl are școala, dar mai ales profesorul care, prin activitățile elaborate, pot dezvolta la elevi norme și conduite sociomorale, pot dezvolta abilități și conduite morale și civice, în contextul european actual.

Școala poate deveni un loc fertil al proiectării, asimilării și dezvoltării unor programe de învățare și formare continuă, bazate pe experiență și creație individuală sau de grup, poate îmbunătăți calitatea vieții și performanțelor elevilor, poate forma abilități de gândire independentă și critică etc, atât fizic, în bănci, cât și în sistem on-line. În cadrul unor astfel de programe, elevii pot dobândi abilități metacognitive ce nu se regăsesc în procesul de predare-învățare propriu-zis, acestea fiind asociate cu latura socială a tânărului elev, cu personalitatea lui, cu formarea unei educații profesionale formative.

Din această categorie pot face parte: conștientizarea interpersonală, expresivitatea creativă, încrederea în sine, organizarea unor activități extracurriculare, abilitatea de a raționa logic, lucrul în grup, spiritul practic etc. Abordarea sistemică a acestor tipuri de activități conduce la dezvoltarea spiritului etic, psihologic, estetic, social, cultural, familial. Pentru a putea fi puse în practică asemenea proiecte, trebuie conjugate eforturilor tuturor părților implicate: societatea-cu realitatea ei situațională, familia-subiectivă de multe ori, școala- cu structurile motivaționale și proiective și, nu în ultimul rând, elevul-factorul conștient de importanța demersurilor întreprinse pentru creșterea educației sale europene.

Analiza pragmatic-decizională poate conduce la stabilirea pietrelor de hotar în atingerea progresului și succesului final în asimilarea, de către elevi, a unor norme socio-morale individuale sau de grup. Școala are misiunea de a-i pregăti pe copii în vederea unei integrări armonioase în comunitate, în calitate de viitori cetățeni responsabili. Educația este cea care desăvârșește ființa umană, educație pe care copilul o primește în familie, în școală și de la comunitate.

Relația școală-familie-comunitate este una în care fiecare factor interrelaționează cu ceilalți. Colaborarea dintre școală și familie presupune nu numai o informare reciprocă cu privire la tot ceea ce ține de orientarea copilului ci și înarmarea părinților cu toate problemele pe care le comportă această acțiune. Formarea unor viitori cetățeni activi, responsabili începe, în elementele esențiale, cu motivarea elevilor pentru calitatea muncii, pentru deprinderi temeinice de muncă ce conduc la performanță, cu aplicarea cunoștințelor filtrate de o gândire critică.

Instruirea diferențiată vizează adaptarea activității de învățare- îndeosebi sub raportul conținutului, al formelor de organizare și al metodologiei didactice- la posibilitățile diferite ale elevilor, la capacitatea de înțelegere, ritmul de lucru proprii unor grupuri de elevi sau chiar fiecărui elev în parte. Întrucât natura și societatea umană progresează prin diferențiere și nu prin uniformizare, interesul educatorilor nu trebuie să fie tocirea particularităților individuale până la dispariție, ci respectarea lor, pentru ca prin educație și instruire fiecare individualitate să poată fi transformată într-o personalitate umană, capabilă să creeze noi valori materiale și spirituale. Premisa oricărei acțiuni de tratare diferențiată o constituie depistarea trăsăturilor care-i diferențiază pe subiecți, stabilirea rolului fiecăruia în definirea comportamentului care conduce la performanțele așteptate.

Școala modernă este aceea în care elevii trebuie să-și asume într-o mai mare măsură responsabilitatea dobândirii cunoștințelor, cadrul didactic devenind în acest fel un organizator al activității de învățare. Cerințele formării individului în școala modernă- în perspectiva educației permanente-impun formarea și dezvoltarea capacităților acestuia de a-l învăța să învețe, să se instruiască independent. Tehnicile de diferențiere a instruirii vizează o gradare a sarcinilor

școlare, potrivit posibilităților individuale și a ritmului propriu de dezvoltare a fiecărui individ, astfel încât randamentul să fie asigurat pentru toți. Putem sublinia în acest sens rolul deosebit de important al cadrului didactic în generarea unui climat de încredere în posibilitățile individului încât să combată complexul de inferioritate pe care îl trăiesc mulți dintre cei care nu pot atinge performanțe ridicate și, de asemenea, să combată atitudinea de uniformizare a condițiilor de învățare și dezvoltare pentru indivizii capabili de performanțe.

BIBLIOGRAFIE

1. Crețu, Carmen, *Curriculum diferențiat și personalizat*, Editura Polirom, Iași, 1998;
2. Dănescu, Elena, *Învățarea diferențiată și personalizată*, Editura Paralela 45, Pitești, 2009;
3. Păiși- Lăzărescu, Mihaela, *Compendiu de psihologie și pedagogie*, Editura Pământul, 2006;

COPILUL ȘI GRĂDINIȚA -STUDIU DE SPECIALITATE-

**G.P.P. "SFÂNTA MARINA", CÂMPULUNG,
PROF. PTR. ÎNV. PREȘC. : RADU CARMEN-ILEANA
ONCIOIU GEORGIANA
GRUPA MIJLOCIE**

Ce poate fi mai important în viața unui copil? Unde se simte și se manifestă el cel mai bine? Cine îi satisface lui cel mai bine nevoile?

Ei bine, răspunsul la aceste întrebări este, desigur, "jocul, jocul și iar jocul!!"

Jocul constituie ocupația naturală și spontană a copilului în primii săi ani de viață, îndeosebi la vârsta preșcolară. În orice oră din zi, copilul se joacă în variate feluri, cu deosebit interes și concentrare, cu mare bucurie, chiar când se joacă cu mijloace improvizate, fără a se lăsa distras de tot ceea ce se desfășoară în jurul lui. Când vrea să evadeze din această lume copilul" încalcă pe bățul său" și se imaginează călare pe armăsarul său, fiind un „prinț” și având întreaga lume la picioare.

Prin joc copiii dau anumite semnificații diferitelor obiecte din jur, potrivit ideilor lor din joc, astfel: plastilina poate deveni o "prăjitură", câteva scaunele alăturate, devin pat de consultație la doctor, un creion poate servi drept termometru, păpușa plânge, mănâncă, merge la grădiniță, etc., această transfigurare simbolică a obiectivelor reale în obiecte cu o altă semnificație cerută de joc, este un mod activ de manifestare a imaginației copiilor.

Valoarea funcțională a jocului rezultă din faptul că, copilul se transpune simbolic în rolurile adulților, pe care le imită. Modelele de urmat, pe care copilul le transmite apoi în joc, sunt : viața și activitatea adultului în preajma lui. Pe această cale, el își asumă semnificația socială a rolurilor care îl așteaptă în viață.

Rolul jocului, în viața copilului rezultă și din ideea lui Mc. Dougall că "jocul este și o pregătire pentru viața de mai târziu, dar, mai presus de toate, el este însăși viața copilului".

Jocurile îndeplinesc un rol foarte important în viața copilului astfel:

- sunt un mijloc de manifestare a personalității acestuia, al inițiativei și al spiritului său de creație;
- mijloc de socializare a copilului prin intermediul relației de colaborare în joc cu alți copii, al subiectelor și al conținuturilor sociale pe care le reflectă prin rolurile din joc;
- prilej de exersare a deprinderilor de ordine și curățenie la locul de joacă și jucării, cultivând pe această cale spiritul de ordine și disciplină atât de necesar mai târziu școlarului și apoi adultului, în viața de zi cu zi;
- de asemenea pentru educatoare și pentru părinți , jocurile sunt o sursă inepuizabilă de observare și de cunoaștere a copilului în manifestarea lui sinceră, adevărată.

Jocul didactic reprezintă una din activitățile didactice frecvent utilizate în grădinițe și îndrăgite de copii. Indiferent de etapa de vârstă la care este utilizat, jocul didactic favorizează atât aspectul formativ cât și pe cel informativ al învățării.

Spre deosebire de celelalte activități, jocul didactic are acea particularitate esențială de a îmbina armonios parte instructivă și exercițiul cu partea distractivă.

Copilul, într-un mod plăcut și distractiv, prin joc, învață. Îmbinarea elementului instructiv cu cel distractiv, conduce la apariția unor stări emotive complexe, care stimulează și exersează procesele de dezvoltare psihică. Deci, prin jocul didactic, se ating obiectivele următoare:

- asimilarea, verificarea și consolidarea cunoștințelor despre lumea reală, înconjurătoare;
- dezvoltarea gândirii preșcolarilor prin exersarea prin intermediul jocului a operațiilor intelectuale(analiza, sinteza, comparația, clasificarea, generalizarea) ;
- exersarea și activizarea vocabularului copiilor;
- formarea percepțiilor corecte despre obiecte și fenomene, formarea percepțiilor spațiale;
- exersarea memoriei și a atenției voluntare;
- exersarea imaginației creatoare prin diverse elemente de joc;
- educarea spiritului de observație;
- educarea unor trăsături ca: stăpânirea de sine, autocontrolul, spiritul de independență, disciplina conștientă, perseverența, etc;
- dezvoltarea spiritului colectiv prin întreținerea unor relații interpersonale corecte între copii, prin colaborare, cooperare, ajutor reciproc;
- formarea unei atitudini pozitive a copilului în raport cu mediul înconjurător și culturale.

Jocul este principala activitate de învățare a preșcolarilor. De aceea, imi permit să dau un sfat tuturor părinților, bunicilor, cadrelor didactice și tuturor celor care contribuie la educarea acestora : -lăsați copiii să se joace!! Nu le tăiați aripile și dorința de a învăța prin propriile încercări! Asigurați-le și creați-le un climat favorabil, plăcut, stimulat, cu material bogat, diferențiat! Nu interveniți în jocurile libere ale copiilor decât dacă este absolut necesar sau, dacă aceștia vă solicită!

BIBLIOGRAFIE:

Chateau J., **Copilul și jocul**, E.D.P. Buc., 1974;

Curriculum Pentru Învățământ Preșcolar, 2019;

Mihaela Păiși-Lăzărescu, Liliana Ezechil, **Laborator Preșcolar**, V&I Integral, Buc., 2015.

EDUCAȚIA PENTRU SĂNĂTATE NECESITATE A ÎNVĂȚĂMÂNTULUI PREUNIVERSITAR

Educatoare: Boboc Corina Maria

G.P.P., "O LUME MINUNATA", Curtea de Arges

Grupa mica B

Sănătatea nu este numai o problemă individuală, ci privește întreaga societate. Sănătatea nu este totul, dar fără sănătate totul este nimic. (*Schopenhauer*)

Importanța sănătății este cunoscută încă din antichitate și transmisă până în zilele noastre prin dictonul: "mens sana in corpore sano".

Sănătatea oamenilor, înțeleasă atât ca stare de bine fizică, mentală și socială cât și ca valoare a vieții umane este realmente fundamentul pe care se clădește fericirea lor.

Sănătatea este mai mult decât o problemă pur medicală. Ea angajează răspunderea întregii societăți

Majoritatea afecțiunilor grave ale omului matur își au rădăcina în starea de sănătate din copilărie a persoanei respective.

Înca de mici, copiii trebuie învățați să-și păstreze sănătatea, pe cea fizică și pe cea mentală în egală măsură.

Educația pentru sănătate este un proces complex în a cărui realizare sunt chemate să conlucreze instituții fundamentale: familia, școala, instituții guvernamentale, nonguvernamentale și întreaga comunitate, având drept țintă atât individul cât și colectivitatea, cu accent atât pe comportamente sănătoase cât și pe comportamente de risc.

Sănătatea în școală este o preocupare de maximă importanță a învățământului românesc, care constă în dezvoltarea nivelului de cultură sanitară, precum și a mijloacelor și procedurilor educativ-sanitare necesare formării unui comportament sanogenic.

Educația pentru sănătate la nivelul școlii reprezintă una dintre principalele căi de promovare a cunoștințelor corecte privind diferite aspecte ale sănătății și totodată de formare a atitudinilor și deprinderilor indispensabile unui comportament responsabil și sănătos.

Unul dintre argumentele ce pot fi aduse realizării educației pentru sănătate în cadrul unităților de învățământ este informarea autorizată a copiilor și adolescenților privind diferite domenii ale culturii și științei, în paralel cu dezvoltarea de abilități practice. În acest sens, educația pentru sănătate, vizează nu numai transmiterea către elevi a unui bagaj informativ corect din punct de vedere științific, ci mai ales crearea unor comportamente individuale sănătoase, a unor atitudini ce corespund idealului educațional.

Școala este un loc ideal pentru difuzarea acestor cunoștințe în rândul maselor de tineri. Nici o altă instituție nu are abilitatea și capacitatea de a cuprinde și de a se adresa, în timp, unui procent atât de ridicat de populație.

Pentru a se obține impactul dorit este necesară inițierea și realizarea programelor de educație pentru sănătate la vârste cât mai tinere. Conduita preventivă devine astfel un

comportament care se edifică în timp în paralel cu dezvoltarea educativă. Asupra unei persoane deja formate, adulte, astfel de activități au întotdeauna un impact mai redus decât acțiunile similare, realizate la vârste mai timpurii.

Comportamentele sănătoase sunt învățate social de către copii prin observarea și imitarea adulților. De exemplu, alimentația, practicarea exercițiului fizic sunt comportamente care se învață din familie în perioada timpurie de dezvoltare (vârsta preșcolară) și au un rol definitoriu în dezvoltarea atitudinilor și practicilor din perioadele ulterioare de dezvoltare și din viața adultă relaționate cu stilul de viață sănătos.

La vârsta preșcolară copiii învață comportamente din observarea și imitarea adulților, își formează atitudinile față de comportamentele sanogene și de risc. La această vârstă se formează și reprezentarea stării de sănătate și de boală. Părinții și adulții care interacționează direct cu copiii au un rol major în dezvoltarea comportamentelor sanogene cu rol protectiv asupra sănătății. Adulții influențează comportamentele adoptate de copii prin modelul pe care îl reprezintă. De asemenea, aceștia sunt principalii furnizori ai oportunităților de petrecere a timpului liber și ai diversității alimentare. Părinții și educatorii sunt cei care conturează preferințele copiilor și atitudinile lor față de comportamentul alimentar, exercițiul fizic prin întărirea și reacțiile aversive pe care le exprimă.

Educația pentru sănătate la preșcolari permite învățarea comportamentelor sanogene și integrarea lor în rutinele comportamentale. În sens larg, educația pentru sănătate este reprezentată de toate experiențele de învățare care conduc la îmbunătățirea și menținerea stării de sănătate. În sens restrâns, educația pentru sănătate implică dezvoltarea abilităților cognitive, sociale și emoționale cu rol protector asupra sănătății și dezvoltarea unui stil de viață sănătos prin întărirea comportamentelor sănătoase și reducerea comportamentelor de risc.

Încă din grădiniță se pune un accent deosebit asupra dezvoltării comportamentului alimentar și asupra practicării exercițiului fizic. Părinții trebuie educați în legătură cu principiile alimentației sănătoase și în legătură cu rolul factorilor contextuali. De exemplu, disponibilitatea și accesibilitatea alimentelor influențează comportamentul alimentar al copiilor. Implicarea părinților în activitățile fizice ale copiilor, înscrierea acestora în cluburi sportive organizate, respectarea preferințelor sportive ale copiilor ajută la dezvoltarea practicării exercițiului fizic.

Un stil de viață sănătos este un mod natural și armonios de a trăi. Aceasta presupune să eviți toate acele comportamente care pot dăuna în orice fel stării tale de sănătate: consumul de substanțe nocive, alimentația nesănătoasă, lipsa exercițiului fizic, stresul, abuzul și violența de orice fel.

Un stil de viață sănătos este un mod de-a trăi care este în folosul întregii familii. Cei care aleg un asemenea stil de viață sunt un exemplu pozitiv pentru tot restul familiei, mai ales pentru copii care au ocazia să se dezvolte într-un mediu sănătos. Exemplul dat va contribui la sănătatea celor din jur și îi va ajuta să guste din plin viața acum și în viitor.

Să nu uităm nici o clipă ca “sănătatea este cea mai de preț avuție” și să le oferim elevilor noștri cheia care să le ofere un stil de viață sanatos.

Bibliografie :

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Programul național de educație pentru sănătate în Școala Românească – Caietul
participantului Ed. M.E.C. și Fundația Tineri pentru Tineri;

Educația pentru sănătate în Școala Românească – Ed. de M.E.C.;

Stil de viață sănătos – Ed. de Institutul de Sănătate Publică București și Ministerul
Sănătății

Tema: Dificultăți de învățare

Titlul: Abordarea părinților a căror copii au dificultăți de învățare

**Prof. învă. primar Ștefănuț Cristina-Maria
Colegiul Național „Vasile Goldiș” Arad
Clasa a II-a**

De-a lungul carierei, fiecare cadru didactic descoperă la clasă, elevi cu dificultăți de învățare. Rolul său în depistarea timpurie a dificultăților de învățare este extrem de important pentru evoluția ulterioară a acestora. Fiecare dificultate de învățare trebuie privită diferențiat, fiecare copil trebuie tratat cu considerație și respectul cuvenit de către cadrul didactic.

Abordarea activității didactice cu un elev care întâmpină dificultăți de învățare trebuie să urmeze un algoritm care să stabilească: țințele, scopul, obiectivele pe termen lung și scurt, conținuturile de abordat și modalitățile de accesibilizare a lor, strategiile optime de lucru.

Ca un astfel de demers didactic să aibă succes este necesar ca și părinții acestor elevi să fie consiliați și implicați în fiecare etapă pe care copilul lor o parcurge.

În cazul în care un copil are retard mental sau un handicap fizic, părintele devine conștient de problemă de la început. În cazul părinților care au copil cu dificultate de învățare, cercetările indică faptul că reacția la aflarea diagnosticului este mai pronunțată decât la oricare alt diagnostic, deoarece dezvoltarea preșcolară a copilului cu dificultăți de învățare este adesea lipsită de semne evidente și părintele nu suspectează că există o problemă. Atunci când este informat cu privire la problemă, de către personalul din școală/grădiniță, prima reacție a părintelui este de a nega existența problemei.

Cele mai recente studii de specialitate arată că părintele unui copil cu deficiență de învățare trece printr-o serie de emoții înainte de a accepta cu adevărat copilul și problema lui. Aceste etape sunt total imprevizibile. Un părinte poate trece de la o etapă la alta în mod aleator. Unii părinți sar peste etape, în timp ce alții rămân într-o singură fază pentru o perioadă îndelungată. Aceste etape ar putea fi:

1. **Negarea:** „De fapt, nu este nimic în neregulă”, „Așa am fost și eu când eram copil, nu vă faceți griji”, „Totul va fi bine!” etc ;
2. **Culpabilizarea:** „Aștepti prea mult de la el”, „Nu s-a transmis din familia mea”;
3. **Frica:** „Poate ei nu-mi spun care este problema reală!”, „Daca este mai rău decât îmi spun ei?”, „Va termina liceul?”;
4. **Invidia:** „De ce nu poate fi ca sora lui sau verișorii lui?”;
5. **Durerea:** „Ar fi putut avea atâta succes, dacă nu avea problema de învățare!”;
6. **Negocierea:** „Să așteptăm până anul viitor! ”, „Poate că problema se va rezolva dacă ne mutăm”;
7. **Furia:** „Profesorii nu știu nimic”, „Nu-mi place această școală/ acest profesor”;
8. **Vinovăția:** „Mai bine nu lucram în primul său an de viață.”, „Am fost pedepsit pentru ceva și copilul meu are de suferit ca rezultat”;

9. Izolarea: „Nimănui nu-i pasă de copilul meu”, „Tu și eu împotriva lumii! Nimeni altcineva nu înțelege!”

10. Fuga: „Să încercăm această terapie nouă; se spune că funcționează!”, „Voi merge din clinică în clinică, până când cineva mă va ajuta !”.

Această situație se agravează prin faptul că, frecvent, mama și tatăl pot fi implicați în etape diferite și contradictorii în același timp (de exemplu, culpabilizare vs negare; furie vs. vinovăție). Acest lucru poate face comunicarea foarte dificilă.

Îmbucurător este că, cu ajutor specializat, majoritatea copiilor cu dificultăți de învățare pot face progrese excelente. Au existat de-a lungul timpului genii, personalități, adulți de succes, cum ar fi avocați, oameni de afaceri, medici, profesori etc., care au avut dificultăți de învățare, dar le-au învins. Acum, cu educația specială și multitudinea de materiale, copiii cu dificultăți de învățare pot fi ajutați la timp.

Iată câteva sfaturi pentru părinții a căror copii au dificultăți de învățare:

- Folosiți cât de mult timp este necesar pentru a vă asculta copiii (încercați să înțelegeți ce mesaj vor să vă transmită);
- Fiți afectuoși cu ei: prin atingeri, îmbrățișări, gâdilatul (au nevoie de mult contact fizic);
- Cunoașteți și încurajați-le punctele forte, interesele, abilitățile;
- Recompensați-i cu laude, cuvinte bune, zâmbete de câte ori aveți ocazia;
- Acceptați-i pentru ceea ce sunt și pentru potențialul lor uman de creștere și dezvoltare. Fiți realiști în așteptările și cerințele dumneavoastră;
- Implicați-i în stabilirea regulilor și activităților de familie;
- Spuneți-le atunci când au un comportament neadecvat și explicați-le cum vă simțiți cu privire la comportamentul lor;
- Ajutați-i să-și corecteze greșelile arătându-le sau demonstrându-le ce trebuie să facă;
- Dați-le sarcini ușoare, responsabilități casnice obișnuite;
- Dați-le o mică sumă de bani și învățați-i cum pot să și-o gestioneze;
- Oferiți-le jucării, jocuri, activități motrice, cât mai multe posibilități pentru a le stimula dezvoltarea;
- Citiți povestiri plăcute pentru ei și cu ei. Încurajați-i să pună întrebări, să discute pe marginea poveștii, să spună sau să recitească povestea;
- Creșteți-le capacitatea de concentrare prin reducerea distractorilor din mediul lor (oferiți-le un loc de lucru, de studiu, de joacă);
- Nu rămâneți fixați pe etapele școlii tradiționale. Este important ca ei să se dezvolte în ritmul lor și să-i recompensați pentru acest lucru;
- Duceți-i la biblioteci și încurajați-i să-și aleagă cărți interesante, apoi puneți-i să împărtășească informațiile obținute cu dumneavoastră.
- Ajutați-i să-și dezvolte stima de sine și să concureze mai degrabă cu ei înșiși decât cu ceilalți;
- Insistați să coopereze prin jocuri sociale și de întraajutorare;

- Nu ezitați să vă consultați cu profesorii sau cu alți specialiști ori de câte ori simțiți că este necesar pentru a înțelege mai bine ce puteți face pentru a vă ajuta copilul să învețe.

Școala, prin intermediul cadrelor didactice, urmărește să realizeze o cât mai mare autonomie fiecărui copil, indiferent de problemele, particularitățile și dificultățile pe care le întâmpină pe parcursul formării.

Profesorul și curriculumul centrat pe competențe

*profesor pentru învățământ primar Bonca Alina Rodica
Școala Gimnazială Grăniceri, județul Arad*

Deși există multe definiții ale învățării centrate pe elev, punctele cheie referitoare la ce este și ce anume presupune sunt incluse în următoarele afirmații.

Învățarea centrată pe elev descrie modalități de a gândi despre învățare și predare ce pun accentul pe responsabilitatea elevului pentru activități de genul planuirii învățării, interacțiunii cu profesorii și alți elevi, cercetării și evaluării învățării.

Învățarea centrată pe elev este o abordare extinsă, ce presupune înlocuirea prelegerilor cu învățarea activă, integrarea unor programe de învățare după un ritm propriu și/sau a unor situații de cooperare în grup, care în ultimă instanță îi conferă elevului responsabilitatea pentru propriile progrese în educație.

Mediul învățării centrate pe elev se concentrează în primul rând asupra satisfacerii nevoilor elevului, în timp ce mediul învățării centrate pe materie se concentrează în primul rând asupra unui set de cunoștințe.

Profesorul poate deveni de exemplu: instructor, ghid, îndrumătorul care te acompaniază, mentor, sfătuitor, consultant, transmțător de cunoștințe, cel care face lucrurile posibile pentru tine, formator, supraveghetor, diriginte, coordonator, cercetător critic, broker de cunoștințe, model... facilitator, colaborator.

Dacă satisfacerea nevoilor elevilor se află în centrul învățării centrate pe elev, formarea trebuie să răspundă nevoilor acestora. Pentru ca acest lucru să fie posibil, mai întâi trebuie să fie determinate nevoile lor. În mod tradițional, aceasta s-a întreprins pentru ei, nevoile lor au fost decise și li s-au furnizat aceste informații. Însă un astfel de procedeu nu prea poate fi considerat ca fiind centrat pe elev. Învățarea centrată pe elev merge mult mai departe și le oferă elevilor o mai mare autonomie. În această etapă, trebuie să observăm că în învățarea centrată pe elev nu le spunem elevilor pur și simplu să meargă și să învețe ceea ce vreau să învețe. Le oferim un

nivel corespunzător de îndrumare și orientare când încep, și continuăm să-i sprijinim pe măsură ce învață.

În învățarea centrată pe elev accentul se pune pe a-l face pe elev responsabil pentru propriul proces de învățare. Elevii au o influență mai mare asupra tuturor aspectelor legate de ce anume urmează să învețe și de modul în care o vor face. În viață în general, atunci când avem o libertate mai mare, aceasta atrage după sine o responsabilitate mai mare.

Aceasta se aplică și în cazul elevilor și al învățării centrate pe elev.

Elevii își dovedesc responsabilitatea mai mare devenind căutători activi de cunoaștere. Ei nu se mai bazează pe profesorul care să le deschidă mintea și să le-o umple cu cunoștințe în timp ce stau pasivi în sala de clasă. Ei folosesc posibilitățile de învățare care li se oferă, caută alte modalități de învățare, iar dacă aceasta nu dă rezultate, cer ajutorul și îndrumarea profesorilor - însă nu pur și simplu pentru răspunsuri de-a gata

Primul pas de la predare la învățare a reflectat mișcarea de la accentul pus pe profesor ca persoana care furniza cunoștințe sau instrucție sau formare la o situație în care elevul a devenit persoana care dobânda cunoștințe sau abilități. Elevul a trecut de la a fi un receptor pasiv la un căutător activ în procesul învățării.

Pentru elev, al doilea pas al trecerii la învățarea centrată pe elev a însemnat schimbări referitoare la 'când', 'unde', 'ce', 'cum' și 'de ce' în conexiune cu procesul învățării. Schimbarea nu a dus la o situație în care procesul învățării să fie completamente scutit de influențele exterioare. În schimb elevul a primit îndrumări privind alegerile pe care trebuia să le facă.

Trecerea la învățarea centrată pe elev a avut loc treptat și nu în același ritm în toate țările, sistemele de învățământ și școlile. Există un interval mergând de la abordarea tradițională centrată pe elev până la o situație complet centrată pe elev.

Schimbarea va afecta întregul sistem de învățământ, evaluarea elevilor, școlile, profesorii și resursele necesare. Trebuie să aibă loc treptat, pe măsură ce se dezvoltă capacitatea totală de a sprijini învățarea centrată pe elev.

Învățare tradițională

Instruire centrată pe profesor
Predare de informații
Factuală, bazată pe cunoștințe
Predare bazată pe disciplinele tradiționale
Elevii primesc informații
Organizare formală în sala de clasă

Accentul pe învățare în vederea amintirii
Evaluarea în mare parte prin examene tradiționale

Învățare pasivă

Răspuns ca reacție
Stimularea unui singur simț
Un singur mijloc media
Muncă individuală

Trecerea la mai multe abordări centrate pe elev are o bază teoretică justificată. Totuși, motivul major al adoptării ei a fost că duce la o învățare mai eficace și la formarea unor tineri capabili să-și ocupe locul ce li se cuvine în societate.

Cu atât mai mult raporturile care se stabilesc între educația formală și cea nonformală trebuie concepute și realizate în termeni de interdependent din perspectiva unei concepții sistemice, globale (holistice) asupra educației, așa cum o propun autori ca Ph. Coombs, P. Lengrand, Th. La Belle .

Se poate realiza, conform aceluiași autori, o necesară și posibilă articulare:

a este necesară în măsura în care școala mileniului III nu mai poate fi "surdă" față de mesajele venite pe celelalte canale, cu atât mai mult cu cât impactul acestora asupra personalității umane este în creștere. Mai mult, o luptă de concurență cu acestea ar putea să-i știrbească prestigiul și să-i reducă beneficiarii, pe măsură ce conținuturile, metodele, mijloacele și formele de organizare cu ajutorul cărora operează celelalte două sunt mai atractive, variate, interactive și personalizate;

b este posibilă pentru că modul de organizare și desfășurare a educației formale permite operarea unor deschideri (și trebuie să o facă într-o manieră mai amplă) atât spre acumulările realizate de elevi din alte surse cât și spre o paletă mult mai largă și dinamică de strategii educaționale centrate pe aceștia. În concluzie putem aprecia că există câteva dimensiuni forță ce caracterizează strategiile educaționale și pe care este bine să le avem în vedere atunci când vom porni la proiectarea și valorificarea acestora. Strategia presupune un mod de abordare a unei situații instructiv-educative specific, atât din punct de vedere psihosocial (relații și interacțiuni), cât și din punct de vedere psihopedagogic (motivatie, personalitate, stil de

învățare); reprezentările și convingerile cadrului didactic sunt elemente determinante în construcția strategiei;

Dacă satisfacerea nevoilor elevilor se află în centrul învățării centrate pe elev, formarea trebuie să răspundă nevoilor acestora. Pentru ca acest lucru să fie posibil, mai întâi trebuie să fie determinate nevoile lor. În mod tradițional, aceasta s-a întreprins pentru ei, nevoile lor au fost decise și li s-au furnizat aceste informații. Însă un astfel de procedeu nu prea poate fi considerat ca fiind centrat pe elev.

Învățarea centrată pe elev merge mult mai departe și le oferă elevilor o mai mare autonomie. O vom aborda mai detaliat atunci când ne vom referi la activitatea elevilor și a profesorilor. În această etapă, trebuie să observăm că în învățarea centrată pe elev nu le spunem elevilor pur și simplu să meargă și să învețe ceea ce vrem să învețe. Le oferim un nivel corespunzător de îndrumare și orientare când încep, și continuăm să-i sprijinim pe măsură ce învață. În învățarea centrată pe elev accentul se pune pe a-l face pe elev responsabil pentru propriul proces de învățare. Elevii au o influență mai mare asupra tuturor aspectelor legate de ce anume urmează să învețe și de modul în care o vor face. În viață în general, atunci când avem o libertate mai mare, aceasta atrage după sine o responsabilitate mai mare. Aceasta se aplică și în cazul elevilor și al învățării centrate pe elev.

Elevii își dovedesc astfel responsabilitatea mai mare devenind căutători activi de cunoaștere. Ei nu se mai bazează pe profesorul care să le deschidă mintea și să le-o umple cu cunoștințe în timp ce stau pasivi în sala de clasă. Ei folosesc posibilitățile de învățare care li se oferă, caută alte modalități de învățare, iar dacă aceasta nu dă rezultate, cer ajutorul și îndrumarea profesorilor - însă nu pur și simplu pentru răspunsuri de-a gata.

METODE INTERACTIVE CENTRATE PE ELEV

Prof. învăț. primar: Grec Mihaela Adela
Școala Gimnazială "Mihai Veliciu" Șepreuş
Clasa pregătitoare

Metodele de învățământ reprezintă căile folosite în procesul de învățământ atât de educatoare cât și de învățător în a-i sprijini pe copii să descopere viața, natura, lumea, lucrurile, știința. Ele sunt totodată mijloace prin care se formează și se dezvoltă priceperile, deprinderile și capacitățile copiilor de a acționa asupra naturii, de a folosi roadele cunoșterii transformând exteriorul în facilități interioare, formându-și caracterul și dezvoltându-și personalitatea.

Interactivitatea presupune o învățare prin comunicare, prin colaborare, produce o confruntare de idei, opinii și argumente, creează situații de învățare centrate pe disponibilitatea și dorința de cooperare a copiilor, pe implicarea lor directă și activă, pe influența reciprocă din interiorul microgrupurilor și interacțiunea socială a membrilor unui grup.

Învățând să colaboreze unii cu alții, elevii constată că scopurile personale ale fiecăruia pot fi realizate într-o muncă în echipă, că succesul grupului depinde de contribuția fiecărui membru al său.

Elevii trebuie învățați să gândească critic, creativ, constructiv, eficient.

Prin aplicarea la clasă a metodelor interactive de grup, copiii își exercită capacitatea de a selecta informații, de a comunica idei și deprind comportamente de învățare necesare în viața de școlar și adult. Efortul lor trebuie să fie unul intelectual, de exersare a proceselor fizice și de cunoaștere, de abordare a altor dimensiuni intelectuale, interdisciplinare. Metodele interactive acționează asupra modului de gândire și manifestare a copilului. Aplicarea lor trebuie făcută sub forma unui joc cu reguli. Prezentate astfel, ele atrag copiii în activitate, spre învățare activă, spre cooperare. Metodele interactive de grup necesită mult tact din partea dascălilor, deoarece trebuie ca ei să-și adapteze stilul didactic în funcție de structura personalității copilului. Așadar, pentru fiecare copil cadrul didactic trebuie să potrivească optim: gestul, munca, interjecția, întrebarea, sfatul, orientarea, lauda, reținerea, aprecierea, entuziasmul în raport cu situația.

Pentru a concretiza cele mai sus menționate, exemplific în ceea ce urmează una dintre metodele folosite:

„EXPLOZIA STELARĂ” este o metodă de stimulare a creativității în munca de explorare a unui subiect care conduce investigația copiilor în cinci direcții precise, determinate de întrebări

Aceasta este o metodă de investigare a unui subiect prin întrebări coordonatoare, precis direcționate în vederea transpunerii corecte în activitate a acestei metode, am respectat etapele: obișnuirea copiilor să adreseze întrebări în scopul efectuării de noi descoperiri; confecționarea unei stelute mari și a cinci stelute mici; împărțirea grupei în cinci subgrupe, fiecare având sarcina de a formula întrebări specifice determinate de întrebările coordonatoare.

Exemplificăm prin următoarea activitate cu tema **„Natură”** și subiectul **„Zi de primăvară”** - lectură după imagini. Scopul acestei activități a fost: consolidarea cunoștințelor copiilor cu privire la anotimpul de primăvară; stimularea comunicării orale; exersarea operațiilor gândirii, a atenției distributive.

Competențe:

- să intuiască anotimpul prezentat în tablou;
- să identifice elementele compoziționale ale tabloului;
- să descrie acțiunile și legăturile dintre elementele compoziționale ale tabloului;
- să se exprime în propoziții corecte, coerente, clare.

Întrebările folosite au fost:

- CE?** - Ce vedeți în acest tablou ?
- Ce anotimp este prezentat aici ?
- Ce fac în livadă copiii ?
- Ce păsări călătoare au sosit ?
- Ce fac tractoarele pe câmp ?

- CINE ?** - Cine a sosit la cuib ?
- Cine lucrează în livadă ?
- Cine ară ogorul ?
- Cine strigă puișorii să le dea mâncare ?

- UNDE ?** - Unde au poposit berzele ?
- Unde și-a făcut cuib rândunica ?

- CÂND ?** - Când sosesc păsările călătoare ?
- Când se plantează pomii în livadă ?

-Unde se strâng frunzele și crengile uscate ?

-Când se seamănă semințele ?

- DE CE ?** - De ce s-a topit zăpada ?
-De ce se ară ogorul primăvara ?
-De ce rândunelele își construiesc cuibul la streășina casei ?
-De ce sunt tăiate crengile uscate în livadă ?

Avantajele acestei metode sunt următoarele: stimulează creativitatea individuală și în grup; dezvoltă și antrenează operațiile gândirii, atenția distributivă; stimulează limbajul oral, comunicarea, activează vocabularul. Poate fi aplicată în activități variate: convorbiri, lecturi după imagini, jocuri didactice, povestiri, poezii, activități integrate.

Se poate concluziona că metodele interactive pot fi instrumente importante pe care cadrele didactice le pot utiliza pentru activități interesante, dense, care ajută copiii să realizeze judecăți de substanță și fundamentale, să sprijine copiii în înțelegerea conținuturilor pe care să fie capabili să le aplice în viața reală.

METODE MODERNE DE ÎNVĂȚARE

Autor: prof. învă. primar Barbu Elena-Liliana, clasa a IV-a B
Unitatea școlară: CN "Școala Centrală", București

Un rol de necontestat în progresul învățământului românesc îl au teoreticienii din domeniul educațional. Teoriile nou lansate sunt de un real interes.

Consider însă că noi, practicienii, preocupați de nou, cadrele didactice care modelăm zi de zi tinerele vlăstare care ne sunt încredințate, punând în practică și experimentând noile teorii reușim să aliniem învățământul românesc celui european.

BRAINSTORMING-ul, care practic nu este o metodă didactică, ci o metodă de stimulare a creativității se poate insinua în discuții, dezbateri și în general atunci când se urmărește formarea la elevi a unor calități imaginative, creative și chiar a unor trăsături de personalitate (spontaneitate, altruism). Metoda asaltului de idei (engl. brain=creier, storm=furtună, asalt) are drept caracteristică separarea procesului de producere a ideilor în procesul de valorificare, de evaluare a acestora (care are loc ulterior). De aceea e și supranumită metoda evaluării amânate sau filozofia marelui DA, întrucât se bazează pe un resort psihic elementar: mecanismul deblocării capacității creative. În general, o ședință de brainstorming începe prin enunțarea unei probleme, după care în mod spontan se emit soluții fără preocuparea validității acestora. Scopul central îl reprezintă enunțarea a cât mai multe puncte de vedere. De aceea se admit și ideile așa-zis bizare, nonstandard.

METODA PREDICTIVĂ, JURNALUL DUBLU, CIORCHINELE sunt câteva metode prin care se pot realiza evaluări ale competențelor elevilor.

Le-am pus elevilor mei întrebarea: La ce vă gândiți când spuneți toamnă/școală/copil? Elevii vizualizează fiecare cuvânt și pot spune prin desen tot ce știu despre acel cuvânt, transpus prin imagine. Prin această metodă, metoda predictivă, copiii își pun în evidență inteligența și imaginația.

Prin jurnalul dublu elevii pot să analizeze, de exemplu, cuvântul toamna din următoarele puncte de vedere:

- pot să analizeze cuvântul gramatical;
- pot să facă o compunere despre toamnă;
- pot să reprezinte anotimpul printr-un desen sau colaj;
- pot să realizeze prin modelaj roadele toamnei.

Elevii își împart foaia caietului în două, printr-o linie verticală pe mijloc. În partea stângă se pot nota citate, fragmente din poezii, desene, benzi desenate, iar în partea dreaptă le vor comenta, vor justifica alegerea făcută, vor scrie ce i-a determinat să facă acea alegere.

Ciorchinele este o metodă de brainstorming neliniară, care se poate aplica în diverse etape. Se pot evalua cunoștințele, bazându-se pe experiența de viață a elevilor sau pe alte surse de informare altele decât școala, în legătura cu tema ce urmează a fi dezbătută. De exemplu, înainte de a studia "Ce te legeni..." de Mihai Eminescu le-am pus întrebarea: Ce ați citit din opera lui Mihai Eminescu? Pe o foaie elevii au scris numele autorului (nucleul) și apoi au pus în corespondență nume de poezii cu idei, sentimente sau personaje care apăreau în acele poezii.

Ciorchinele este o metodă eficientă în:

- verificarea semnelor de punctuație sau a ortogramelor;
- a demonstra înțelegerea titlului unei lecții;

-citirea conștientă a unui text, astfel încât o dată cu citirea textului elevii pot trece informațiile într-un ciorchine (loc, timp, personaje, mesaje, idei).

SCRIEREA LIBERĂ este metoda prin care elevilor li se cere să scrie tot ce le trece prin minte, fără întreruperi despre o temă care urmează să fie făcută, semnalând ce știu sau ce ar vrea să știe despre acea temă. Timpul de lucru este stabilit de învățător și elevii vor fi avertizați cu un minut înainte că trebuie să încheie. Se citesc câteva lucrări în fața clasei. Apoi se cere elevilor să fie atenți când citesc textul, să urmărească dacă ideile lor au coincis cu cele ale autorului, dacă tema le-a lămurit toate curiozitățile.

Învățătorul poate să le ceară elevilor să scrie tot ce știu despre un personaj, un anotimp, o sărbătoare etc. care se regăsesc și în textul lecției. Exemplu: Scrieți tot ce știți despre sărbătorile de iarnă (pentru textul "Pomul de Crăciun" după I. Al. Brătescu-Voinești); sau despre copilăria lui Ion Creangă (pentru textul "Amintiri din copilărie" de Ion Creangă) sau despre Heidi (pentru textul "Heidi, fetița munților" după Johanna Spyri).

Apropiată de această metodă este metoda **ȘTIU-VREAU SĂ ȘTIU-ÎNVĂȚ**. Se poate organiza colectivul clasei în echipe, grupe. Informațiile transmise și întrebările puse vor fi adunate mai întâi la nivel de grupă, iar apoi cumulate de la toate grupele, fără a se repeta. În această formă învățătorul le va scrie pe tablă, iar grupele vor aduce completări în tabelele lor.

După ce se face lectura textului, se dezbate primele două rubrici și se completează rubrica **ÎNVĂȚ**, de fiecare grupă în parte. Apoi se dezbate, se analizează ce s-a scris în ultima rubrică, se aduc eventuale corecturi și se fac completări.

Metoda poate fi aplicată în activități de două, trei ore, pe durata unei unități de învățare, într-o temă de investigație ori pentru un studiu pe o anumită temă.

METODA PIRAMIDEI (metoda bulgărilor de zăpadă) are la bază împletirea activității individuale cu cea desfășurată în mod cooperativ, în cadrul grupurilor. Ea constă în incorporarea activității fiecărui membru al colectivului într-un demers colectiv mai amplu, menit să ducă la soluționarea unei sarcini sau a unei probleme date.

Această metodă are mai multe faze:

- faza introductivă : cadrul didactic enunță problema;
- faza lucrului individual : fiecare elev lucrează individual 5 minute la soluționarea problemei;
- faza reuniunii în grupuri mari: elevii se consultă asupra soluțiilor identificate în grupuri alcătuite dintr-un număr egal de perechi;
- faza raportării soluțiilor în colectiv și faza decizională.

Această metodă are avantajele stimulării învățării prin cooperare, al sporirii încrederii în forțele proprii prin testarea ideilor emise individual, mai întâi în grupuri mici, apoi în colectiv.

JIGSAW (engl. jigsaw puzzle înseamnă mozaic) sau "metoda grupurilor interdependente" este o strategie bazată pe învățarea în echipă (team-learning). Am folosit-o cu succes la clasele mai mari (clasa a treia și a patra). Fiecare elev are o sarcină de studiu în care trebuie să devină expert. El are în același timp și responsabilitatea transmiterii informațiilor asimilate celorlalți colegi. Se propune o temă de studiu care se împarte în patru subteme. Pentru fiecare sub-temă în parte învățătorul trebuie să dea un titlu, sau pentru fiecare să pună o întrebare. Fiecare membru al grupei va primi ca obiect de studiu materiale necesare fiecărei sub-teme, pentru care va alcătui și o schemă. La sfârșit, elevii își comunică ce au învățat despre subtema respectivă. Aranjarea în clasă a grupurilor trebuie să fie cât mai aerisită, astfel încât grupurile să nu se deranjeze între ele. Obiectul

de studiu poate fi și o temă pentru acasă, urmând ca și în momentul constituirii mozaicului fiecare "expert" să-și aducă propria contribuție.

Metoda stimulează implicarea și colaborarea, valorizarea aspectelor diferite. Participanții sunt încurajați să fie atenți la ceea ce spun ceilalți membri ai grupului, dar să-și susțină și propriile opinii, atât în grupul de "experți" din care fac parte, cât și în fața altor grupuri. Le dezvoltăm astfel capacitatea de evaluare și autoevaluare.

Acestea sunt câteva dintre metodele și strategiile pe care le-am aplicat cu succes și care mi-au permis o evaluare eficientă a elevilor mei. Aplicând metode și strategii moderne în procesul didactic putem atinge standardele educației de calitate în școala românească.

BIBLIOGRAFIE:

Chereja, Fl., *Dezvoltarea gândirii critice în învățământul primar*, Editura Humanitas Educațional, București, , 2004, p. 13-30

Ciobanu, O., Cozărescu M., *Manual de educație interculturală*, Editura A.S.E., București, 2009, p. 45-50.

Cucoș, C., *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași, 2002, p. 30-34.

TULBURAREA HIPERKINETICĂ CU DEFICIT DE ATENȚIE – SUBTIPURI ȘI DIAGNOSTIC

NICOLAE DOINA
ȘCOALA CENTRALĂ
BUCUREȘTI

Hiperactivitatea cu deficit de atenție este o afecțiune biologică a creierului despre care se crede că este cauzată de un dezechilibru între o parte dintre neurotransmițătorii creierului. Aceștia (dopamină, serotonină, norepinefrină) sunt substanțe folosite pentru a transmite semnale între celulele nervoase, influențând calitatea reacțiilor inhibitive ale comportamentelor neadecvate. Lipsa dopaminei conduce la incapacitatea de concentrare a atenției, la slaba înțelegere a sarcinilor de învățare, la o capacitate redusă de a procesa adecvat informațiile, împiedicând procesul de transformare a acestora în cunoștințe.

Afecțiunea este caracterizată prin hiperactivitate sau comportament impulsiv și deficit de atenție, probleme care nu pot fi explicate de nicio altă afecțiune psihică și nu sunt în legătură cu abilitățile intelectuale ale copilului sau cu stadiul de dezvoltare. Cea mai comună arie de inadaptare este în activitatea școlară, unde copiii hiperactivi cu deficit de atenție au tendința de a repeta clasa, necesită educație specială, sunt suspendați sau exmatriculați pentru conduită neadecvată.

Specialiștii au clasificat în două categorii principale tipul de comportament prezentat de copiii cu ADHD: slaba capacitate de concentrare a atenției și impulsivitate-hiperactivitate. Astfel, Asociația Americană de psihiatrie a propus în cea de-a patra ediție a *Manualului de Statistică și Diagnostic a Tulburărilor Mentale (DSM-IV)* trei subcategorii (subtipuri) ale acestei disfuncții: predominant neatent, predominant impulsiv-hiperactiv și tipurile combinate. (K.Egan, Ș.Popenici, 2007, p. 12) Acest manual oferă criteriile pe baza cărora o persoană este diagnosticată cu ADHD dacă manifestă un set clar de caracteristici, avându-se în vedere:

- *prezența timpurie* – manifestarea clară și constantă a cel puțin unui simptom înaintea vârstei de 7 ani;
- *gravitatea* – manifestarea mai frecventă a comportamentului reclamat la copilul analizat comparativ cu alți copii aflați în același stadiu de dezvoltare;
- *durata* – pentru a fi luate în considerație, simptomele trebuie să se manifeste cu cel puțin șase luni înaintea evaluării;
- *contextul* – simptomele trebuie să se manifeste în contexte diferite;
- *impactul specific* – impactul provocat de simptomele reclamate să fie negativ în ceea ce privește viața socială/performanțele școlare ale copilului.

Criteriile specifice pentru ADHD, așa cum sunt stabilite în DSM-IV sunt:

A. O persoană cu ADHD trebuie să manifeste simptomele din categoria 1 sau 2:

(1) Cel puțin șase simptome ale *lipsei de atenție*, manifestate pe parcursul a cel puțin 6 luni la un nivel caracterizat de inadaptare sau inconsistență în raport cu nivelul de dezvoltare corespunzător vârstei. Deseori:

- nu reușește să fie atent la detalii sau face greșeli din neglijență la teme sau alte activități;
- are dificultăți în a se concentra în sarcinile de lucru sau la joacă;
- nu ascultă/nu este atent când i se vorbește direct;
- are dificultăți în organizarea sarcinilor și activităților;
- nu urmează instrucțiunile, nu își termină temele (dar nu datorită incapacității de a înțelege instrucțiunile sau unui comportament opozițional);
- evită, refuză, ezită, manifestă neplăcere în a se angaja în sarcini de lucru ce presupun efort mental susținut (teme în clasă/acasă);
 - pierde lucruri necesare îndeplinirii sarcinilor/activităților (caiete, manualele, instrumente diverse etc.);
 - este distras de stimuli externi marginali;
 - uită ușor.

(2) Cel puțin șase simptome ale *hiperactivității*, manifestate pe parcursul a cel puțin 6 luni la un nivel caracterizat de inadaptare sau inconsistență în raport cu nivelul de dezvoltare corespunzător vârstei. Deseori:

- se foiesc permanent, dau din mâini/picioare;
- se deplasează prin clasă, stăpânindu-și greu impulsurile spre mișcare;
- aleargă, se cațără excesiv și neadecvat;
- nu se angajează în liniște în activitățile de petrecere a timpului liber;
- permanent manifestă tendința de a părăsi locul în care este sau se comportă ca și cum ar fi „propulsat de un motor“;
 - vorbește excesiv;
 - răspunde înainte de a fi finalizată întrebarea;
 - are dificultăți în a-și aștepta rândul;
 - întrerupe sau se interpune în activitatea altora;
 - își stăpânesc cu greu pornirile;
 - îi lovesc pe ceilalți sau le iau lucrurile.

B. Unele simptome au apărut înaintea vârstei de 7 ani.

C. Unele probleme apar în două sau mai multe contexte.

D. Trebuie să fie evidențe clinice clare ale unor efecte deteriorative în planul funcționării sociale, școlare sau ocupaționale.

Persoanele cu simptome ADHD au dificultăți în ceea ce privește autoreglarea nivelului de activism, autocontrolul impulsurilor, concentrarea și menținerea atenției focalizată pe o anumită sarcină. Cercetările au arătat despre această tulburare specifică de comportament că:

- are o incidență medie de 3-5% până la 4-12% pentru toți copiii școlari;
- factorii de risc sunt diferiți la fete față de băieți;
- afectează mai mult băieții, diagnosticați 9 la 1 în studii clinice și 4 la 1 în cele epidemiologice;
- fetele manifestă mai multe dificultăți de atenție și mai puține probleme de comportament;

- băieții sunt de 4 ori mai hiperactivi ca fetele;
- în 50 % din cazuri, tulburarea debutează înainte de vârsta de 4 ani, dar nu este recunoscută și tratată ca atare decât în perioada școlarității;
- 65% dintre copiii cu ADHD devin adulți cu ADHD, simptomele reziduale ale tulburării fiind mai evidente la femei ca la bărbați;
- aproximativ 15-50% dintre copiii hiperactivi ajunși la vârsta adultă înregistrează o scădere a simptomelor sau manifestările lor comportamentale nu mai sunt dezadaptative;
- ADHD nu este cauzată de factori psihosociali ca relația părinte-copil;
- factori cum ar fi consumul de alcool, droguri, cofeină, traumatismele craniene în timpul sarcinii nu sunt cauza ADHD.

În formele ușoare de ADHD și nu numai, simptomatologia se poate manifesta doar în contextele în care copilul trebuie să depună efort susținut, la școală de exemplu, unde este nevoie să se supună unor reguli sau unui program mai riguros. În acest caz, ADHD poate fi considerat o tulburare dependentă de context. Uneori poate fi confundat cu tulburarea de opoziție. Aceasta presupune refuzul de a se implica în anumite activități sau sarcini ce necesită efort sau concentrarea atenției, deoarece copilul nu vrea să se supună solicitărilor celorlalți.

Este esențială depistarea și tratarea timpurie a tulburării. Orice întârziere în diagnostic are ca și consecințe creșterea dificultăților în reducerea simptomelor. Informațiile pentru un diagnostic corect îl constituie: criteriile DSM-IV; datele colectate de la părinți și profesori; scalele de observație comportamentală (părinți, profesori, consilieri); scalele de autoevaluare comportamentală.

Identificarea/diagnosticarea ADHD este complicată datorită faptului că până în prezent nu există niciun test obiectiv care să identifice biologic prezența acestui sindrom. La Conferința asupra Diagnozei și tratamentului ADHD (1998) s-a subliniat că „nu există un test diagnostic medical pentru ADHD“ și că „nu există un consens asupra faptului că pacienții ADHD ar trebui tratați cu psihostimulanți (...) După ani de cercetare clinică și experiență cu ADHD, cunoașterea noastră asupra cauzei sau cauzelor ADHD rămâne în mare măsură speculativă. Prin urmare, nu avem nicio strategie fundamentală pentru prevenirea ADHD.“ (NIH, 1998, apud K. Egan, Ș. Popenici, 2007, p. 14)

Stabilirea diagnosticului este un proces multidisciplinar la care iau parte medicul de familie, psihiatrul, psihologul școlar, asistentul social, psihologul clinician, desfășurând o serie de acțiuni specifice, și anume: evaluarea psihiatrică-diagnosticul diferențial; interviu cu toate persoanele importante din viața copilului – care sunt simptomele, unde și când apar; interviu cu copilul pentru a evidenția gradul de conștientizare a simptomelor sau a dificultăților; evaluarea cognitivă a performanțelor școlare; completarea scalelor de observație pentru părinți și profesori (observațiile trebuie făcute în mediu natural și în diferite contexte); evaluarea funcțiilor vorbirii, limbajului și a funcțiilor motorii.

IMPORTANȚA EVALUĂRII INIȚIALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

Prof. înv. primar,
Costea Andreea Elena
Lic. Tehn. „I.C.Petrescu” Stâlpeni

Evaluarea inițială constituie o condiție hotărâtoare pentru reușita activității de instruire, fiind menită să ofere posibilitatea de a cunoaște potențialul de învățare al elevilor la începutul unei activități, de a ști dacă sunt apti să se integreze cu șanse de reușită în noul program de instruire, dacă vor putea înțelege conținutul ce va fi predat. Relevând importanța pe care o are în acest sens, Ausubel D. subliniază: ”Dacă aș vrea să reduc toată psihologia la un singur principiu, eu spun: ceea ce influențează cel mai mult învățarea, este ceea ce știe elevul la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruieste-l în consecință!

Referitor la această formă de evaluare, Sorin Cristea afirma: ”Cunoașterea capacităților de învățare ale elevilor, a nivelului de pregătire de la care pornesc și al gradului în care stăpânesc cunostințele și abilitățile necesare asimilării conținutului etapei care urmează, constituie o condiție hotărâtoare pentru reușita activității didactice.

Rolul ei este de a permite atât profesorului cât și elevului să-și formeze o reprezentare cât mai corectă posibil asupra situației existente și asupra cerințelor cărora urmează să le răspundă.

Necesitatea realizării evaluării inițiale decurge din mai multe circumstanțe reale, printre care pot fi evocate:

- existența unei eterogenități în ceea ce privește pregătirea elevilor, mai ales după o întrerupere mai mare de activitate, situație în care ea poate sugera nevoia unor programe de recuperare sau a desfășurării unui învățământ diferențiat, cel puțin pe durata unei perioade în care ecartul dintre elevi, sub raportul pregătirii, poate fi atenuat;

- asigurarea ”continuității” în asimilarea unui ansamblu de cunoștințe și în formarea unor capacități, când ceea ce urmează a fi învățat se întemeiază pe ceea ce a fost însușit;

- nevoia de a anticipa un proces de instruire adecvat posibilităților de învățare ale elevilor.

Deși locul ei este la începutul activității, evaluarea inițială nu reprezintă numai o acțiune prealabilă unui demers didactic, ci constituie un moment al activității, făcând parte integrantă din aceasta. De aici, necesitatea de a fi realizat nu ca scop în sine, ci astfel încât să-și îndeplinească rosturile de prefigurare a activității în continuare, orientând-o și făcând-o mai eficace.

Dezvoltări mai recente ale teoriei privind evaluările în educație extind rolul evaluărilor inițiale raportându-le, în general, la orice activitate de educație, indiferent de dimensiunea ei. În obținerea de informații privind trei aspecte principale:

- analiza situației, constând în identificarea elementelor observabile ale realității înconjurătoare ;

- cunoașterea potențialului uman al celor care participă la activitate (educator, elevi, părinți, alte persoane);

- transformarea datelor în probleme de rezolvat, prefigurând punctele cheie, care pot fi de natură și de nivele diferite (instituționale, organizaționale, pedagogice, grupate etc.)

În concluzie, pot fi considerate ca aparținând problematicii evaluării inițiale mai multe idei :

- evaluarea inițială este indisociabilă construcției unui demers didactic riguros și eficace;
- funcțiile ei sunt asigurate până la final numai dacă mijloacele și resursele sunt stabilite și folosite pentru a face posibilă derularea activității în condiții de eficiență ;
- constituie un demers pedagogic esențial pentru desfășurarea cu succes a programului de instruire.

Bibliografie :

- Ausubel, R., *Învățarea în școală*, E.D.P., București, 1981;
- Iucu, B. Romiță, Manolescu Marin, *Pedagogie*, Editura Fundației Dimitrie Bolintineanu, Bucuresti, 2000 ;
- Jinga, I., Petrescu, I., *Evaluarea performanțelor școlare*, Ed. Delfin, București, 1996;

AVANTAJELE LUCRULUI PE PROIECTE TEMATICE

Educatoare: Manolescu Alina Georgiana

G.P.P. „ACADEMIA PITICILOR”- Curtea de Arges

Grupa: mijlocie

„A învăța făcând” – devine din ce în ce mai mult unul dintre principiile de bază ale învățământului contemporan. Aristotel spunea că „ceea ce urmează să facem după ce am învățat, învățăm numai făcând”.

Specialiștii apreciază că în cadrul unui sistem de instruire, metodologia didactică – componenta esențială a curriculum-ului – sistem de metode, procedee, tehnici didactice, care asigură atingerea obiectivelor informative și formative ale învățământului – trebuie să fie în concordanță cu modificările și transformările survenite în finalitățile educației, obiectivele și conținuturile învățării.

Didactica modernă se pronunță în vederea abordării pluraliste, a coexistenței mai multor metode de instruire deoarece „nu există un singur mod în care copiii învață și cu atât mai puțin nu există un singur mod în care aceștia să fie învățați”.

Metoda proiectelor este o strategie didactică bazată pe interese, necesitate și posibilități de dezvoltare. Ea presupune lucrul în echipă, interacțiunea directă, dar și brainstorming-ul, care devin mijloace de bază ale procesului educativ. Prin metoda proiectului se lasă copilului mai multă libertate de exprimare și acțiune și se oferă ocazii reale de a lua decizii și de a-și asuma responsabilități. Toate acestea duc, implicit, la crearea unei motivații puternice și la o implicare deopotrivă efectivă și afectivă a copiilor. Simplul fapt că sunt consultați în alegerea temelor și se ține cont de părerea lor îi face pe copii să aibă mai multă încredere în forțele proprii.

O temă este o idee, dar și o posibilitate de a-i ajuta pe copii să învețe prin acțiune practică, cu finalitate reală, în care copii îmbină acțiunile de culegere a informațiilor cu cele de participare la o altă, concretă, aplicativă pe o temă.

Elaborarea proiectelor tematice ne impune o largă varietate a surselor de informare, dar și un dialog cu copiii în care, ascultându-i, punându-le întrebări despre ceea ce știu sau ar dori să știe, descoperim ce îi interesează și putem să organizăm conținuturile într-un plan logic de învățare.

Importantă în derularea acestei metode a proiectelor este implicarea mai mare a părinților în activitatea propriilor copii („persoane-resursă”), ducând la o mai bună cunoaștere a activității din grădiniță, dar și la cunoașterea mai profundă, mai realistă a copiilor lor, consolidându-se punțile afective și de comunicare între aceștia.

Lucrul pe baza proiectelor tematice are un caracter interdisciplinar și permite abordarea subiectelor propuse din mai multe unghiuri, dezvoltând multilateral personalitatea în curs de formare a copiilor. Aceștia, implicați cognitiv, volitiv și mai ales afectiv în proiectele tematice, descoperă norme ce duc la o mai bună comunicare, la înțelegere, cooperare, respect și acceptarea celuilalt, altfel spus, își dezvoltă competențe personale și sociale.

Copiii descoperă cum se învață creativ, eficient și inteligent (cum să achiziționeze un număr mare de cunoștințe într-o perioadă scurtă de timp și cu efort redus), dezvoltându-și competențe de acțiune, practice. În urma derulării proiectelor tematice, a existat o mai bună comunicare între copii care au devenit mai încrezători în forțele proprii și care au simțit interesul, afecțiunea și aprecierea părinților în legătură cu activitatea lor la grădiniță.

În același timp, trebuie menționate reacțiile pozitive și implicarea familiilor copiilor în derularea acestor proiecte, căci de unul singur nu poți desfășura această metodă, munca în echipă este cea care dă roade.

Bibliografie:

Preda, V., (2005) – Metoda proiectelor la vârstele timpurii, Editura Miniped,
București

S. Breben, E. Gongea, Metode interactive de grup – ghid metodic -, editura Arves,
2002

Tema: Matematică

Recapitulare – înmulțirea și împărțirea numerelor naturale

Profesor învățământ primar Lătărețu Violeta Cecilia

Școala Gimnazială Nr.112 - București

Clasa a III-a

Fișă de lucru

1. Calculați:

a) $25 \times 3 =$	d) $a : 4 = 22$
b) $5 \times (49 + 22) =$	e) $a \times 2 = 72$
c) $96 : 4 =$	f) $245 + (21 - 72 : 8 + 21 \times 7) \times 5 =$
2. Găsiți numerele:
 - a) cu 6 mai mic decât 36;
 - b) de 8 ori mai mare decât 12;
 - c) cu 24 mai mic decât produsul numerelor 7 și 2;
 - d) de 2 ori mai mic decât suma dintre predecesorul și succesorul numărului 10.
3. Diferența este produsul numerelor 44 și 6. Descăzultul este predecesorul numărului 2455. Află scăzătorul.
4. Un termen este produsul numerelor 47 și 3, al doilea termen este sfertul numărului 96. Află suma.
5. Deîmpărțitul este 56, iar câtul este cu 2 mai mare decât succesul lui 5. Află împărțitorul.
6. Într-o gospodărie sunt 36 de găini, de 2 ori mai multe curci, iar un sfert din numărul găinilor sunt rațe. Calculați:
 - a) Câte păsări sunt în curte?

- b) Câte picioare sunt în curte, dacă gospodarul vine însoțit de 2 catei și o pisică?
7. Matei împarte cele 63 de bile albe în 9 cutiuțe. Câte bile pune în fiecare cutiuță?
Câte bile ar pune în fiecare cutie dacă ar mai primi 18 bile roșii?

Tema: Fișă de lucru

Disciplina: Matematică

Titlul: Exerciții și probleme recapitulative

Autor: MITROIU ELENA-LUCIA

Unitatea școlară: ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 112

Clasa: a III-a/ a IV-a

1. Scrieți cu cifre următoarele numere, apoi ordonați-le crescător:

a) patru sute cincizeci și șase _____

b) două mii opt sute patruzeci și șase _____

c) trei mii cincisprezece _____

d) XXXIX _____

e) șapte mii opt _____

..... , , , ,

2. Completează spațiile punctate, astfel încât să obții propoziții adevărate:

a) numărul de 2 ori mai mic decât 200 este

b) numărul cu 8 mai mult decât 268 este

c) rotunjit la ordinul sutelor numărul 5 686 devine

d) încincitul numărului 46 este

e) numărul cu 16 mai puțin decât 1000 este

3. Calculați:

a	467	2 678	2 402	a	840	7 000	6 075
b	646	3 999	4 668	b	386	2 459	3 198
a + b				a - b			

a	25	244	334	a	40	64	800
b	10	3	6	b	8	2	100
a x b				a : b			

4. Află numărul necunoscut:

$$7 \times a = 56$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$a = \dots\dots\dots$$

$$v: \dots\dots\dots$$

$$b : 9 = 8$$

$$b = \dots\dots\dots$$

$$b = \dots\dots\dots$$

$$v: \dots\dots\dots$$

$$c - 2\,714 = 1\,779$$

$$c = \dots\dots\dots$$

$$c = \dots\dots\dots$$

$$v: \dots\dots\dots$$

$$3\,508 + d = 8\,000$$

$$d = \dots\dots\dots$$

$$d = \dots\dots\dots$$

$$v: \dots\dots\dots$$

5. Scrie rezolvările complete.

a) Pentru ce valori ale lui „x”, fracția $\frac{x+4}{9}$ este subunitară?

b) Reprezintă prin colorare fracțiile $\frac{1}{2}$, $\frac{2}{4}$ și $\frac{3}{3}$.

c) Respectând ordinea operațiilor, efectuează exercițiile (piramidal):

$$327 : 3 \times 9 - 37 =$$

$$(10 : 5 + 40 : 4) \times 3 - 7 =$$

$$(60 \times 3 - 30) : 5 + 240 \times 3 - (120 - 312 : 4 : 3) =$$

6. Dacă din primul număr scad 23, din al doilea 34, iar din al treilea 45, cele trei numere devin egale. Care sunt numerele, știind că, însumate reprezintă 108. (folosește metoda figurativă)
7. La biblioteca Școlii Gimnaziale Nr. 112 s-au cumpărat 12 pachete a câte 8 cărți de povești. O carte costă 5 lei. Cât s-a plătit pentru toate cărțile? (Rezolvă în două moduri și scrie exercițiul problemei).

Categoria: proiecte educaționale

PROIECT EDUCAȚIONAL „Magia Crăciunului!”

Profesor pentru învățământul primar Boboc Domnica

Școala Gimnazială Nr. 149 – București

Clasa a IV-a

Argument:

Nașterea Domnului sau Crăciunul este o importantă sărbătoare a creștinătății când cerul s-a deschis și s-a unit cu pământul. Bogăția datinilor și obiceiurilor de iarnă la români vorbesc despre puternica credință a românilor.

Activitățile dedicate acestei sărbători au „menirea de a cultiva spiritul iar înțelegerea artei începe din copilărie, prin înțelegerea noțiunilor specifice, prin educație, prin limbajul și gramatica artei.”

Copilul, beneficiarul educației artistice, capătă limbajul pe care-l utilizează arta, animatorul și mentorul acestei achiziții fiind dascălul. Lui îi revine sarcina de a înzestra copiii cu noțiuni și cunoștințe fundamentale ale artei, de a-i face să înțeleagă mesajele artistice, de a le cultiva gustul estetic.

Emoția prilejuită de această sărbătoare poate fi ilustrată prin culoare și formă, sau diferite creații ale elevilor.

Scop:

Cunoașterea, păstrarea și transmiterea tradițiilor românești specifice Crăciunului

Obiectivul general al proiectului:

Proiectul facilitează desfășurarea unor activități prin care elevii să cunoască tradițiile și obiceiurile legate de Nașterea Domnului.

Obiective specifice:

- * Îmbunătățirea relațiilor de comunicare și inter-relaționare între copii și între copii și adulți;
- * Cunoașterea tradițiilor de Crăciun;
- * Promovarea valorilor în context național;
- * Atragerea efectivă și afectivă a elevilor în organizarea unor activități cu caracter extrașcolar, contribuind la creșterea calitativă a acestora;
- * Stimularea potențialului artistic-creativ al elevilor;
- * Respectarea și păstrarea tradițiilor și obiceiurilor locale și naționale;
- * Dezvoltarea spiritului de colaborare, de lucru în echipă

Grup țintă:

- Elevii ca beneficiari direcți.
- Instituția parteneră și comunitatea locală ca beneficiari indirecti.

Persoane implicate în proiect:

- a) coordonatorul proiectului: cadru didactic
- b) participanți la proiect: elevii

Perioada de desfășurare: 02- 18.12.2020

Resurse:

- Resurse umane: cadrul didactic și elevii, reprezentanții partenerilor
- Resurse financiare: sponsorizare din partea comitetului de părinți și a partenerilor implicați, voluntariat

- Resurse materiale: laptop, aparat foto, carton, lipici, foarfece, hârtie glace, coli A4, ornamente pentru brad, cărți.

Mediatizare:

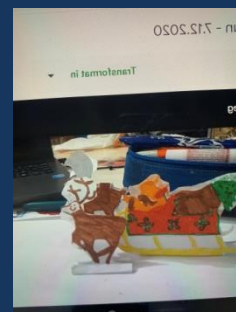
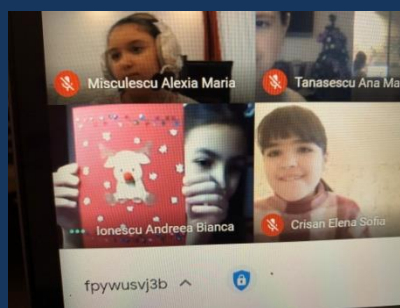
Prezentarea proiectului pe site-ul școlii, pe [facebook](#)

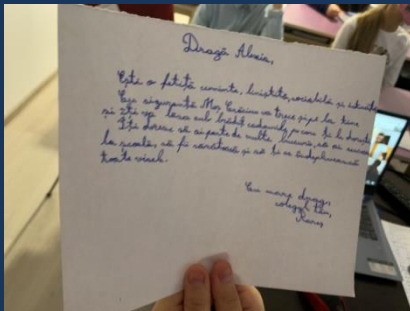
Descrierea activităților:

Nr. crt.	Activitatea	Loc de desf.	Data	Responsabil
1	- Legenda lui Moș Nicolae - Atelier – ”Ghetuța lui Moș Nicolae”	Classroom Google meet	04.12.2020	Cadrul didactic
2	- Atelier - Confeționarea de podoabe de Crăciun	Classroom Google meet	7.12.2020 14.12.2020	Cadrul didactic
3	- Proiect ”E vremea colindelor”	Classroom Google meet	15.12.2020	Cadrul didactic
4	- Joc ”Un gând bun și o felicitare virtuală pentru colegul meu”	Classroom Google meet	03- 18.12.2020	Cadrul didactic
5	- Scrisoare lui Moș Crăciun	Classroom	16.12.2020	Cadrul didactic
6.	- Serbare ”Magia Crăciunului”	Google meet	16.12.2020	Cadrul didactic

Modalități de evaluare:

- Realizarea unui PPT cu activitățile derulate în cadrul proiectului educațional „Magia Crăciunului”.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

PREGĂTIRI DE IARNĂ HAIKU

prof. învă. primar,
CODREA SIMONA- CARMEN
Școala Gimnazială nr. 169, BUCUREȘTI

Zumzet din stradă
Râsete în dar,
Fericire încălzită.

Ger aspru și sec,
Doar voci de copii
Animație caldă.

Cerul e gri sau albastru,
Norii-s reci pe noi,
Adulți înghețați.

Vietăți nu se văd azi
Liniște și nea,
Acoperământ.

Decembrie fericit,
Pici entuziast,
Brad împodobit.

Sclipici în suflet
Netopit de frig
Îmbrățișări și daruri.

Prof. inv. Presc : Braguta Nicoleta
Grupa mare, Nivel II
Grădiniță PNPP Rio 2, Sector 6, București

Rolul și responsabilitățile cadrului didactic în activitatea de învățare

Ținând cont de faptul că activitatea de învățare implică atât eforturi intelectuale cât și motrice continue, iar realizarea acesteia poate fi atât individuală, cât și în grup, deducem că un rol important în obținerea reușitelor îl ocupă cadrul didactic.

În clasă, profesorul are un rol primordial: el construiește o atmosferă propice, inițiază, îndrumă, susține, lansează noi provocări, exemplifică, antrenează, corectează. Activitatea de învățare este o activitate complexă, având ca scop nu doar dobândirea noilor informații, ci însușirea de noi abilități, comportamente, atitudini și competențe. Astfel, procesul de învățare trebuie parcurs prin prisma unor metode personalizate în funcție de ritmul de învățare și acomodare a fiecăruia, metode care trebuie stabilite și ajustate cu atenție de către cadrul didactic. Pentru a obține rezultate pozitive, profesorul nu este obligat să parcurgă un set standard de metode, ci este indicat să acționeze cu naturalețe și blândețe în funcție de evoluția și acțiunile elevului.

Atunci când discutăm despre responsabilitățile cadrului didactic în buna funcționare a activității de învățare, este important să menționăm că profesorul trebuie să se prezinte elevilor ca fiind nu doar o sursă de informare, ci un adevărat specialist capabil să croiască aripi pentru educație.

Profesorul este cel care orientează și stimulează curiozitatea naturală și interesul spontan al elevilor pentru descoperire, cel care îndrumă și încurajează activitatea de organizare și integrare a datelor culese, a cunoștințelor reactualizate în vederea aplicării lor la soluționarea problemelor date, lăsându-le libertatea de examinare a faptului real ori de analiză critică a conținutului unui text, independență în activitate, rapiditate în reacții, deplină responsabilitate pentru ceea ce întreprind.

În funcție de necesități, de gradul de autonomie sau semiautonomie a învățării, el poate interveni din când în când, canalizând energiile partenerilor săi. Astfel, el este cel care oferă explicații, dă lămuriri, răspunde la întrebări, îi ajută să utilizeze corect anumite materiale, instrumente sau utilaje, caută să-i ajute să evite devierile inutile, încercările fără obiect, eventualele erori și pierderi de timp.

Profesorul este cel care, ținând seama de logica învățării, orientează ceea ce elevii au de făcut, devine ghid al demersului lor, canalizându-i în direcția obținerii rezultatelor așteptate, în loc de a le impune într-o manieră directă, dinainte stabilită cu mai multă sau mai puțină rigurozitate.

Se spune că profesorul mediocru zice, profesorul bun explică și demonstrează, iar profesorul perfect inspiră. Profesorii compenenți inspiră elevilor săi curiozitate, toleranță, onestitate, respect față de diversitate și adaptează procesul de predare la noile cerințe.

Profesorii pot da naștere interesului pentru învățare al elevului sau dimpotrivă, pot face educația să i se pară o obligație dificilă și plictisitoare. Toul depinde de felul în care profesorul interacționează cu elevii săi și de cum le prezintă informația. Profesorii care pot explica pe înțelesul elevilor, care pot prezenta informația într-un stil mai puțin rigid, care nu evaluează bazându-se doar pe memorare, pot stimula elevii să învețe, învățarea devenind o pasiune. Și aspirațiile copilului în legătură cu performanțele sale școlare sunt influențate în principal de către profesor prin prisma modului în care acesta critică și analizează.

Orice profesor este și un creator de modele, de proiecte educaționale, de profile, de metode și procedee, un inovator. O asemenea calitate îi pretinde profesorului imaginație, abilitate, inovatie în toate împrejurările, nu numai în cadrul lecțiilor. Orice elev este unic și fiecare cere un anumit tratament pentru a se realiza optimal. A stabili condițiile, tratamentul și modalitățile prin care fiecare elev își poate pune în valoare mai bine disponibilitățile și calitățile sale și a obține succese, înseamnă a descoperi specificul fiecăruia și a ști să adaptezi tehnologia educației acestor particularități.

Creativitatea profesorului poate acționa la diferite niveluri: la nivelul concepției de organizare a predării unei discipline, la nivelul sistemului de predare prin originale și eficiente forme de organizarea activității și prin lecții creatoare, la nivelul utilizării unei metodologii diversificate, atractive, interesante, la nivelul relațiilor profesor - elev, spre mobilizarea acestuia pentru autoformare, autoinstruire și autoeducare sub îndrumarea competentă a profesorului.

Profesorul este creator în sensul adaptării tehnologiei de lucru la specificul fiecărui colectiv și al fiecărui elev, în sensul anticipării, inventării și proiectării de noi modele, obiective, tipologii sau prototipuri de metode, caractere, structuri. Contribuția lui la perfecționarea învățământului și al educației trebuie să fie continuă, consistentă și inovatoare. Creativitatea profesorului se manifestă în toate domeniile învățământului și educației, cuprinzând și activitatea extrașcolară.

Activitatea educativă a profesorului, presupune în mod necesar finalizarea ei, adică sprijinirea fiecărui elev în acțiunea de calificare și integrare în muncă. Profesorul trebuie să desfășoare și o muncă de consilier și orientator ajutând fiecare elev să-și aleagă corect tipul de studiu și apoi profesia care corespunde cel mai bine profilului personalității sale.

Sprijinirea elevilor în formularea proiectelor lor de viitor înseamnă cunoașterea temeinică a fiecăruia, dezvoltarea capacităților lor de autocunoaștere, furnizarea unor informații profesionale, sistematice și selective, familiarizarea fiecărui elev cu criteriile unei alegeri raționale și mai ales sensibilizarea lor pentru nevoile forței de muncă. A le conștientiza cerințele economice-sociale și a-i ajuta să țină seamă de ele în alegerea profesiei, înseamnă a face o orientare rațională, pusă în serviciul intereselor comune.

Așadar, putem concluziona prin faptul că profesorul reprezintă un creator de destine, un stâlp în clădirea drumului profesional al elevului, altfel spus, cea mai importantă verigă a unei funcționări eficiente în ceea ce privește activitatea de învățare. Se spune că un profesor este asemenea unei lumânări. El se mistuie pe sine pentru a lumina calea altora, el nu te invită să intri în casa înțelepciunii sale, ci, mai curând, te călăuzește către pragul minții tale.

Unitatea școlară: Grădinița cu program normal și prelungit RIO 2
Autor: Nicolae Florentina- Ionela

PROVOCĂRILE INCLUZIUNII ȘCOLARE AZI

Termenul de educație incluzivă se referă la totalitatea instituțiilor de învățământ care sunt deschise pentru toți indivizii, fie ei cu deficiență sau nu. Pentru ca acest lucru să aibă loc este nevoie de schimbare din partea cadrelor didactice, ei trebuie să gestioneze situația într-o așa manieră încât copiii să atingă toate aspectele vieții școlare. Termenul de educație incluzivă vizează, în primul rând identificarea limitelor ce nu permit o învățare cât mai ușoară și demersurile luate pentru ca aceasta să fie accesibilă tuturor copiilor.

Incluziunea, pe lângă fațetele educaționale, cuprinde și aspect ce țin de sfera socială. Se dorește ca elevul pe lângă integrarea școlară să fie acceptat și în societate, în grupuri de tineri, în echipe de sport și într-un viitor cadru de muncă.

Pentru ca educația incluzivă să se realizeze trebuie să se construiască formă adaptată de pregătire școlară și asistență complexă (medicală, educațională, socială, culturală) destinată persoanelor care nu reușesc să atingă temporar sau pe toată durata școlarizării nivelurile instructiv-educative corespunzătoare vârstei, cerute de învățământul obișnuit.

Limitarea accesului de învățare tine de discriminare, efect des întâlnit, iar asta înseamnă o încălcare a drepturilor fundamentale ale omului. La nivel internațional este cunoscut faptul că segregarea școlară pe aspect ce țin de etnic, deficient sau religie este total interzis.

Primul mediu care vizează sfera de educație incluzivă este școala deși educația nu se realizează decât în școli ci și în alte medii cum ar fi cele recreative și sportive. Instituția de învățământ, oricare ar fi nivelului ei, trebuie să pună la dispoziția indivizilor căi de acces și de mobilitate.

În educația incluzivă trebuie să se țină cont de nivelul la care copilul învață, parcurge sarcini și de caracteristicile și particularitățile sale, de aptitudinile, de așteptările și experiența sa anterioară. Elevul va avea parte de o integrare armonioasă dacă managementul clasei este și el

armonios. Poziționarea băncilor să fie des schimbată pentru ca elevul să aibă interacțiune cu toți colegii în așa fel încât acesta să nu aiba parte de discriminare

Se discută și despre schimbarea valorilor și a principiilor în educația incluzivă. de atitudine, mentalitate, de practici, la nivelul managementului școlii și al clasei, prin dezvoltarea de competențe pentru a transpune aceste practici în activitatea curentă, școala incluzivă devenind rezultatul muncii creative depuse de cadrele didactice, o școală în care cu toții trebuie să înțeleagă ce au de făcut pentru a realiza schimbarea.

Ca un elev cu cerințe educaționale speciale să reușească într-o școală de masă este nevoie de o echipa; pe lângă profesorul de la clasă este nevoie de o persoană specializată în lucrul cu el, de un profesor de sprijin, un psihopedagog, psiholog sau asistent social care să cunoască particularitățile deficienței sale și care să cunoască bine modul în care acești copii sunt cooperanți. Ca să avem o integrare cât mai reușită este nevoie de o bună cunoaștere a aptitudinilor și talentelor a copiilor cu nevoi speciale, o cunoaștere cât mai profundă a modului sau de reacție față de cele propuse; este importanta utilizarea inteligențelor de care elevul dispune.

Adaptarea curriculară este și va rămâne mult timp o provocare în educația incluzivă. Conținuturile predate trebuie întodeauna adaptate în funcție de potențialul genetic al individului cu nevoi speciale. Conținutul pe care profesorul îl transmite colectivului trebuie să îl abordeze într-o manieră în care să îi poată fi accesibil și elevului cu deficiențe.

Tot la categoria provocărilor incluziunii școlare se încadrează și metodele de lucru; se recomandă a folosi jocurile pe roluri, înscenările unor situații concrete din relațiile cu semenii, metodele de psihogimnastică, biblioterapia, mijloacele de comunicare nonverbală, exerciții, teme pentru acasă etc

Trebuie pus accent pe obținerea unui real echilibru între sprijinul acordat elevilor cu CES în realizarea sarcinilor, deci a unei oarecare dependențe de cadrele didactice, și fundamentarea unei independențe în activitatea lor. Însușirea unor metode și tehnici de învățare, memorare, de redare a ideilor unui conținut constituie o altă cerință pe care profesorul o poate rezolva în clasa obișnuită. Se consideră că învățarea este mult mai plăcută și mai eficientă dacă în clasa de elevi se folosește învățarea în interacțiune, se negociază obiectivele învățării, se demonstrează, se aplică și apoi se analizează reacțiile, se realizează o evaluare permanentă ca răspuns al învățării, se asigură sprijin pentru profesor și pentru elevi

SUNETUL ȘI LITERA S
FIȘĂ DE LUCRU

Prof.înv. primar SMEUREANU ANDREEA
Colegiul Național „Școala Centrală”
București, sector 2
Clasa pregătitoare

1. Subliniază în următorul enunț cu albastru litera S și cu verde s:
Simona cu Simina sunt surori.

2. Colorează caseta corespunzătoare numărului de silabe:

stilou →

	4	1
--	---	---

castană →

1	3	2
---	---	---

sac →

	2	1
--	---	---

3. Ordonează silabele și scrie cuvântul obținut cu litere mari de tipar pe spațiul punctat:

nă si re -

tum cos -

soa re scri -

4. Eu spun una, tu spui mai multe:

casă -

pasăre -

caisă -

5. Ordonează cuvintele pentru a obține propoziții și scrie-le pe spațiul punctat:

a) SORA E ANEI SONIA .

.....

b) CU E TARTA CAISE .

.....

c) NASTURE MAMA COASE UN .

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Numele și prenumele elevului:.....

Test de evaluare inițială

Limba și literatura română-clasa a III a

Anul școlar 2014 – 2015

1. Citește textul de mai jos, cu atenție, pentru a răspunde la întrebări:

Odată, într-un sat de munte, era un om vestit pentru hărnicia sa. Dar, pe cât de muncitor era omul, pe atât de leneș era fiul său. Toată ziua ar fi stat degeaba și tot nu s-ar fi plictisit. Numai că, într-o după-amiază, se duse la tatăl său și îi spuse:

- Tată, am văzut pe uliță niște băieți încălțați cu ghete noi, foarte frumoase. Aș vrea și eu așa ghete.
- Măi, i-a răspuns omul, dacă ai munci și tu cât de puțin, ți-aș da banii; dar așa, pe degeaba, zi și tu, e drept?

N-a mai zis nimic copilul, dar a plecat supărat...

(Răsplata, L. Magdan)

- Unde trăia omul cel muncitor?

.....

- Cum era fiul său?

.....

- Ce își dorea băiatul?

.....

2. Scrie pe spațiul dat două însușiri ale tatălui și o însușire a fiului său:

.....

3. Scrie cuvinte cu același înțeles pentru:

vestit-.....

supărat -

muncitor -

4. Scrie cuvinte cu sens opus pentru:

noi -

ziua -

DESCRIPTORI DE PERFORMANȚĂ

ITEMI	SUFICIENT	BINE	FOARTE BINE
1	Citește textul și răspunde corect la o întrebare	Citește textul și răspunde corect la două întrebări	Citește textul și răspunde corect la cele trei întrebări
2	Scrie corect o însușire	Scrie corect două însușiri	Scrie corect trei însușiri
3	Scrie corect un singur cuvânt cu același înțeles	Scrie corect două cuvinte cu același înțeles	Scrie corect trei cuvinte cu același înțeles
4	Scrie corect un singur cuvânt cu sens opus	Scrie corect două cuvinte cu sens opus	Scrie corect trei cuvinte cu sens opus
5	Ordonează corect doar două cuvinte în propoziție	Ordonează corect două, trei cuvinte în propoziție	Ordonează corect toate cuvintele în propoziție fără greșeală
6	Scrie corect două propoziții	Scrie corect patru propoziții	Scrie corect textul format din șase propoziții

Număr de elevi – prezenți.....

- absenți

Calificative obținute:

SUFICIENT:

BINE:

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

FOARTE BINE:

IMPORTANTA EXCURSIEI SCOLARE - MIJLOC DE CUNOASTERE A NATURII

**PROF.PT.INV.PRIMAR
DUMITRU MARIOARA
SCOALA GENERALA NR.49
SECTOR 2, BUCURESTI**

Profesia de dascal este una datatoare de satisfactii fie si numai la gandul ca ai privilegiul de a tine in palmele tale sufletul unui copil, ca esti important in viata lui, ca poti sa-l influentezi in devenirea lui.

Cu sensibilitatea care-i caracterizeaza, elevii pot usor sa devina prieteni ai naturii, sa o inteleaga, sa-i aprecieze frumusetea, sa-i cunoasca toate componentele si particularitatile, sa se apropie de ea si sa o protejeze.

Deprinderile si obisnuitele formate in copilarie se pastreaza, in mare parte, pe tot parcursul vietii. Inca de mici, copiii trebuie sa-si formeze atitudini dezaprobatore fata de cei care incalca normele de pastrare a igienei mediului, care sporesc poluarea prin actiuni iresponsabile.

Nu este necesar sa avem o disciplina speciala in cadrul careia sa invatam cum sa protejam natura pentru ca natura face parte din viata noastra,este izvorul recreerii noastre, al sanatatii, obiectul admiratiei, sursa de inspiratie precum si resursele de care avem nevoie pentru a trai.

Asadar, fie ca studiem limba romana, matematica, muzica,geografia, istoria, artele,miscarea sportiva etc., natura este prezenta spre a-si dezvalui splendoarea si a-si evidentia utilitatea.

Excursiile scolare sunt activitati didactice polivalente, proiectate si organizate de catre dascal sub forma de calatorii pe anumite distante si in anumite locuri cu o durata limitata. Ele se organizeaza atunci cand invatatorul doreste sa le arate elevilor anumite fenomene, procese, in conditiile lor naturale, si pentru a cunoaste particularitatile mediului local, florei si faunei, monumentelor istorice, ale caselor memoriale ce urmeaza a fi vizitate. Aceste activitati reprezinta mijloace deosebite pentru formarea si educarea personalitatii integrale, asigura insusirea si aprofundarea in mod direct, activ si constient a cunostintelor, formarea unor priceperi si deprinderi necesare pentru integrarea lor in viata, dinamizarea curiozitatii stiintifice, formarea spiritului de echipa, calirea organismului si dezvoltarea fizica, stimularea curajului si initiativei etc.

Cu aceste ocazii elevii acumulează un număr mare de cunoștințe, și clarifică unele noțiuni geografice din complexul fizico-geografic, cele referitoare la populație și așezări, la activitatea economică. Elevii vin în contact direct cu viața, cu fenomenele și procesele pe care le observă în desfășurarea lor reală, tragând astfel concluzii utile prin analiza faptelor în mijlocul naturii. Impresiile oferite copilului în timpul ieșirilor în natură constituie o bază importantă pentru formarea reprezentărilor clare despre obiectele lumii reale. Procesul cunoașterii naturii dezvoltă la copii spiritul de observație, forma superioară a percepției, educându-le deprinderea de a vedea anumite aspecte, de a sesiza anumite însușiri ce caracterizează obiectele și fenomenele.

Am dorit întotdeauna ca excursiile să reprezinte nu numai un mijloc de relaxare, ci să ofere posibilitatea de a fi o cale de cercetare pentru instruirea și educația elevilor. Prin cunoașterea mai îndepărtată a locurilor natale se realizează și o bună educație patriotică. Alături de domeniul cognitiv, este prezent și cel afectiv, respectiv formarea sentimentelor de dragoste și prețuire a frumuseții țării noastre.

Explicațiile ce se dau elevilor în timpul excursiilor școlare trebuie să îmbrace forme atractive și interesante care să-i atragă pe copii și să le trezească curiozitatea, setea de cunoaștere. În acest caz este foarte importantă intervenția învățătorului pentru a le spune din timp când și ce să consemneze, dirijându-le observarea în vederea înțelegerii lucrurilor esențiale. Cu ocazia vizitelor, excursiilor, drumetțiilor elevii sunt încurajați să adune o multime de obiecte cu care se pot organiza expoziții, colecții. Această zestre îmbogățită cu fiecare nouă ieșire în natură, trebuie valorificată intens în cadrul lecțiilor.

Acest gen de activități reprezintă o modalitate în plus de a-i determina pe copii să aprecieze și să prețuiască natura care ne înconjoară cu toate frumusețile ei. "A înțelege natura înseamnă a înțelege viitorul, dar a face ceva pentru salvarea naturii, atât de amenințată azi, înseamnă a contribui la fericirea omenirii" (Eugen Popa) Natura trebuie ocrotită. Este absolut necesar să educăm în elevi sentimentul respectului față de natură, să-i educăm în spiritul ocrotirii naturii și a evitării distrugerii ei.

Fiind zilnic martori ai schimbărilor firești dar și nefirești ce au loc în natură, copiii trebuie ajutați să înțeleagă, încă de mici, că tot ce există în jurul nostru nu este nepuizabil, că trebuie folosit cu chibzuită și nu la întâmplare. Prin educația ce se realizează în școală încercăm să formăm o generație conștientă de nevoia păstrării unui echilibru între om și natură, o generație care să realizeze că viața omului pe Pământ depinde de acest echilibru biologic a cărui încălcare se răzbună, mai devreme sau mai târziu. Toate componentele mediului trebuie tratate cu responsabilitate de bun

gospodar, prin folosirea tehnicii înaintate pentru a proteja pământul pe care ni l-au lăsat strămoșii.

În întreaga activitate didactică am constatat, că lecțiile legate mai strâns de realitatea înconjurătoare au fost întodeauna antrenante și cu rezultate mai bune. De aceea, ori de câte ori vorbim elevilor despre fenomene și fapte trebuie să ne folosim de materialul concret ce ne stă la îndemână.

Noile relații între obiectele și fenomenele descoperite pe teren de către elevi (diferite de cele cunoscute în procesul predării la clasă), noile metode și procedee de investigare deschid posibilități largi pentru realizarea laturii formative a procesului instructiv - educativ. Aceasta datorită faptului că ei însșiși sunt puși să "descopere" în mod independent cunoștințele prin analiză și sinteză, abstractizare și generalizare și folosite apoi de învățator la clasă.

Activitățile extrascolare - excursiile, vizitele, drumetii, acțiunile de ecologizare, carnavalurile, serbarile școlare sunt tot atâtea ocazii de a dedica mediului atenția cuvenită, de a stimula atitudinea responsabilă a copiilor față de tot ceea ce îi înconjoară.

Bullying

- cauze, efecte, modalități de combatere -

Bullying-ul este un comportament intenționat, de intimidare, care apare în mod repetat și are la bază o percepție a unui dezechilibru de forțe. De multe ori, victima este percepută drept vulnerabilă (provenind din alt mediu social, este percepută ca diferită, etc) și/sau având dificultăți în a face față acestui comportament. Pe de altă parte, prin intimidare bully-ul se simte în control, dominant.

Bullying-ul există doar între copii sau adolescenți. Actele de violență verbală sau fizică ale adulților asupra copiilor/adolescenților se numesc abuzuri și sunt pedepsite conform legilor referitoare la abuz.

Cauzele bullying-ului sunt multiple și trebuie considerate la nivel individual. De multe ori bully-ul trăiește într-un mediu nesigur acasă și poate el însuși este victima abuzului în familie. De asemenea riscul de abandon școlar este mai mare în această categorie. Probabilitatea de a apărea probleme, în viața acestora, mai târziu, este mai mare. Este bine să nu generalizăm și să înțelegem ce se află în spatele acestor probleme. *Bullying-ul nu trebuie acceptat, iar bully-ul (cel care exercită agresiunea) poate avea nevoie de ajutor.*

Diferența dintre bullying și comportamentul normal constă în intenția comportamentului și efectul negativ asupra victimei. Copiii și adolescenții învață să „voiajeze” relațiile interumane, iar acest proces poate să includă certuri, alianțe sau neînțelegeri. Acest lucru este normal. Atunci când cineva este rănit (emoțional sau fizic) în mod intenționat și repetat vorbim de bullying.

Există mai multe tipuri de bullying care pot să apară împreună sau izolat: verbal, fizic, emoțional sau cyberbullying.

Verbal conține în: jigniri, insulte, amenințări, porecle sau denigrare.

Fizic conține în: bătăi, tras de păr, îmbrânciri, loviri, etc.

Emițional: răspândire de zvonuri, excluderea victimei din grupul de socializare, încurajarea altor persoane să nu vorbească cu victima, etc.

Cyberbullying: comentarii negative online, mesaje de denigrare, trimiterea de mesaje abusive...

Efectele vizibile sunt legate de bullying-ul fizic:

– **efecte directe:** vânătăi, zgârieturi, răni, etc

– **efecte indirecte:** caiete rupte, obiecte distruse sau furate (de ex. copilul se întoarce acasă fără ceas, telefon mobil sau bani).

În cele mai multe cazuri, efectele bullying-ului sunt la nivel emoțional. Ele pot să includă: stimă de sine redusă, anxietate, depresie, randament școlar redus, intenție suicidară, tulburări de alimentație, rușine. Victima se simte neputincioasă și singură. Aceste consecințe pot fi pe termen scurt, mediu și lung, depinzând de durata bullying-ului, suportul familial-școlar și de reziliența individuală. Sunt multe studii de cercetare care arată că persoanele care au fost victimele bullying-ului sunt mai predispose în viața de adult la probleme psihiatrice, precum tulburare depresivă sau anxietate.

Recunoaștem dacă cineva este victima bullying-ului prin modificări de comportament – emoționale, bruște. Refuz școlar, furie, izolare socială, tristețe. Copiii mai mici se pot plânge de dureri care nu au cauze medicale, de exemplu dureri de cap sau de burtă. Aceste dureri sunt legate de stres și cei mici sunt chinuți de aceste simptome (nu le inventează). Schimburi bruște ale cerului de prieteni. Reacții emoționale negative după timpul petrecut online.

Cum putem ajuta ca părinți?

- A asculta și a vorbi despre probleme cu cei tineri este extrem de important.
- Alocați timp zilnic pentru a întreba și a discuta despre cum a fost la școală.
- Dacă adolescentul sau copilul dumneavoastră relatează probleme, ajutați-l să identifice o persoană adultă de la școală(de încredere) cu care poate discuta despre aceste probleme. De asemenea , discutați posibile soluții ale bullying-ului (cum să evite persoana în cauză, cum să ceară ajutor).
- Dacă copilul dumneavoastră este victima bullying-ului, sfătuiți-l să rămână calm, să nu își afișeze emoțiile în acele momente și să iasă din situația respectivă cât mai repede. Ideal ar fi să existe o persoană de contact în școală, căreia i-ar putea relata dificultățile.
- Luați legătura cu școala și discutați procedurile anti-bullying. Doar prin colaborare se poate remedia această problemă.
- Dacă sunteți îngrijorați de siguranța adolescentului/copilului atunci alertați Poliția. Uneori schimbarea școlii este o opțiune.
- Dacă nu copilul dumneavoastră este victima bullying-ului, ci altcineva din clasă, încurajați-vă copilul să fie un model împotriva bullying-ului (adică să ofere ajutor, să îi încurajeze și pe ceilalți să intervină). Majoritatea tinerilor nu sunt de acord cu acest comportament, important este ca adolescentul dumneavoastră să știe că are puterea de a produce schimbări. Bullying-ul este oprit printr-un efort colectiv.

Combaterea bullying-ului la nivel școlar

Proceduri bine stabilite pentru combaterea bullying-ului.

Să existe consecințe clare pentru comportamentul de acest tip, consemnate în regulamentul de ordine interioară.

Școala să-și asume responsabilitatea de a păstra siguranța tuturor elevilor.

Să fie persoane desemnate care să vorbească cu elevii ce sunt victime ale bullying-ului.

Să colaboreze cu psihologii educaționali care oferă suport victimelor , dar și agresorilor.

Concluzii

1. Este datoria tuturor să identifice, raporteze și să oprească bullying-ul (elevi, profesori, părinți și autorități).
2. Bullying-ul poate fi oprit doar prin efortul colectiv.

3. Atât victima cât și bully-ul au nevoie de ajutor multidiscplinar: psihologic, școlar și familial. Victimele ar trebuie să fie ajutate să proceseze traumele emoționale și să își recapete încrederea în sine. Acest lucru se poate face dacă se simt în siguranță, atât la școală cât și acasă. Bully-ul ar trebui ajutat să înțeleagă de ce nu este acceptabil un astfel de comportament, dar și să aibă ocazia să discute despre propriile probleme.
4. Respectul reciproc ar trebui să existe, indiferent de rasă, religie, apartenență socială, abilități școlare, etc.

Respectându-ne reciproc vom trăi într-o lume mai bună.

Autor: prof.înv.primar Dumitru

Mariana

Clasa : a-III-a A
Școala Gimnazială: Voievod Neagoe Basarab

Cum integrăm elementele de programare prin jocul didactic?

Prof. Calapod Andreea- Liceul cu Program Sportiv „Nadia Comăneci” Onești

Relația profesor-elev este mobilul care face întreaga structură școlară să funcționeze. Profesorul modern întâmpină o serie de provocări zi de zi, la clasă, iar metodele de abordare a situațiilor apărute sunt cele mai diverse. Fiecare situație întâlnită la clasă este diferită în felul său, aceeași „rețetă” neputând fi aplicată de două ori, cu exact aceleași rezultate.

Totul variază în funcție de numeroși factori, iar profesorul trebuie să își formeze, de acum, această abilitate de a empatiza cu tot ceea ce se întâmplă, pentru a alege cele mai bune soluții și a acționa prompt, însă, fie cu finețe, fie cu fermitate.

O abordare diferită față de cea tradițională ar fi utilizarea disciplinei TIC și a integrării elementelor de programare prin jocul didactic.

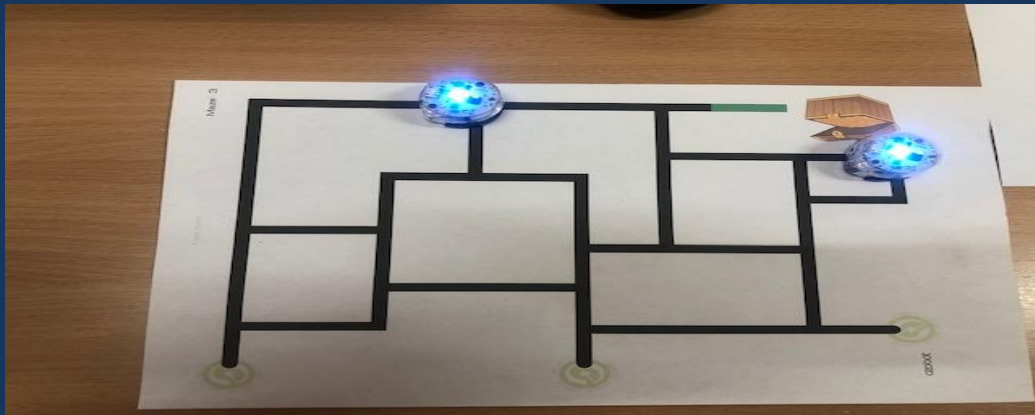
Pentru a sprijini învățarea senzorială a poveștilor pe înțelesul elevilor, demersul didactic poate fi facilitat prin contactul cu lumea roboticii. Programarea creativă cu roboții prietenoși BIT și EVO permit învățarea într-un mediu distractiv. Copiii vor programa și crea labirintul poveștilor cu simpaticii Ozoboți, aceste minunate dispozitive inteligente și educative. Exercițiile propuse urmăresc dezvoltarea imaginației, trezind fascinația spre lumea informaticii, roboticii și programării. Aceste activități sunt utile, ne ajută să ne exprimăm creativ, sprijinind în înțelegerea tehnologiei pe care, indiferent de profesia pe care și-o vor alege elevii de astăzi, ei vor trebui să aibă și un bagaj solid de competențe digitale.

Folosind tehnologia într-un mod echilibrat, elevii pot învăța mai repede, și adaptat zilelor în care noi trăim, diverse aptitudini de care vor avea nevoie și în relația cu ai lor colegi, dar și pe viitor, când vor deveni adulți. Și ne dorim să devină niște adulți adaptați zilelor în care trăiesc.

Ozoboții pot fi folosiți și în timpul orelor de limba și literatura română. O activitate de pre-lectură pentru textul „D-l Goe”, cu ajutorul micilor BIT și Evo, va aduce un mediu distractiv și creativ elevilor de la clasa a VI-a. Ei pot urmări traseul plin de obstacole, cu viteze și culori diferite ale micilor creaturi inteligente. Activitatea va fi cu atât mai distractivă, cu cât elevii vor descoperi că indicii temporali ai deplasării vor fi diferiți de la o grupă la alta.

Care va fi viitorul omenirii? Este întrebarea tulburătoare care preocupă oamenii de știință, instituții de cercetare, instituții internaționale și, nu în ultimul rând Organizația Națiunilor Unite. Răspunsurile și soluțiile converg spre concluzia că de noi depinde propria supraviețuire.

Tema: Studiul elementelor de geometrie în clasele primare

Rezolvarea și compunerea problemelor de geometrie în ciclul primar

prof. înv. primar Mihaela Preda
Liceul cu Program Sportiv „Nadia Comăneci”
Loc. Onești, Jud. Bacău
Clasa I

„Natura vorbește în limba matematicii. Literele acestei limbi sunt: cercuri, triunhuri și alte figuri geometrice.”

(G. GALILEI)

Geometria este acea ramură a matematicii ce se ocupă de studiul formelor spațiale și a relațiilor lor de mărime și le oferă elevilor prilejul de a înțelege aplicațiile practice ale matematicii în viața de zi cu zi. Prin identificarea figurilor geometrice în mediul înconjurător, observarea și analiza lor, elevii vor înțelege că acestea nu sunt niște creații artificiale ale învățăților tuturor timpurilor, niște elemente teoretice pe care ei trebuie să și le însușească, ci reprezintă simboluri ale obiectelor lumii reale, părți inseparabile ale acestora. Multitudinea de legături cu viața reală este evidențiată elevilor pe tot parcursul ciclului primar în activitățile desfășurate fie că vorbim de orele de aritmetică – formarea noțiunii de fracție, operații cu fracții, fie că vorbim de orele de comunicare în limba română din clasa I când folosim tehnica tangram pentru a realiza literele învățate ori orele de educație plastică și abilități practice – origami, decorarea unor spații plastice cu diferite figuri geometrice sau de geografie – procedeele de alcătuire a hărților, a planului unei clase, camere etc..

De aceea, consider că trebuie să acordăm o atenție sporită unităților de învățare ce vizează studiul elementelor de geometrie pe parcursul claselor primare pentru ca elevii să dobândească logic și sistematic cunoștințe, deprinderi și priceperi geometrice și, cel mai important, să le aplice și să le transfere eficient în orice situație teoretică sau practică. Rezolvarea de probleme de geometrie cu un pronunțat caracter practic sprijină elevul în consolidarea cunoștințelor de geometrie, dezvoltarea spiritului de observație, a gândirii logice, a raționamentului matematic, la formarea unei conduite rezolutive în care elevii să identifice noi căi de rezolvare a problemelor. Prin activitatea de rezolvare a problemelor, elevul decoperă că acestea au corespondente în viața reală, că toate acele calcule abstracte pe care le identifică și rezolvă capătă viață, determinându-l, astfel, să participe activ, să manifeste interes pentru studiul geometriei și, nu în ultimul rând, să dobândească deprinderi eficiente de muncă intelectuală atât de necesare vieții.

Foarte importante sunt și activitățile de compunere a problemelor. Acestea contribuie la cultivarea și educarea creativității, asigurând un cadru propice dezvoltării potențialului creativ al elevilor. Acest tip de activitate matematică se poate întâlni fie în etapa „Verific și dezvolt” din demersul didactic al rezolvării unei probleme ce cuprinde activități suplimentare după rezolvarea

problemei date, fie ca exercițiu de sine stătător. Contribuțiile activităților de compunere a problemelor nu se reflectă doar în cunoștințele, deprinderile și priceperile matematice dobândite de elevi, ci și în dezvoltarea unui vocabular bogat, activizarea acestuia prin capacitatea de a selecta acele cunoștințe care permit elaborarea unor texte ce sunt în concordanță cu realitatea. Procesul de compunere a unei probleme, de formulare a textului ei presupune ca elevii să aibă în minte și planul de rezolvare a acesteia, ajutându-i să realizeze concordanța dintre datele problemei și întrebarea ei.

Varietatea în care sunt întâlnite problemele de geometrie nu permite stabilirea unor metode standard de rezolvare a lor. De aceea, este important ca elevii să aibă formate deprinderi și priceperi care să le permită abordarea problemelor propuse, să-și fi format deprinderi de muncă intelectuală din rezolvările și compunerile de probleme din celelalte unități de învățare parcurse. „A ști să rezolvi o problemă presupune a avea capacitățile necesare analizei oricărei situații care a dus la aceasta. Aceste capacități se referă la înțelegerea datelor și a ordinii acestora, la înțelegerea condiției problemei, a posibilităților de elaborare a șirului de judecăți pentru a construi raționamentul de rezolvare a problemei. În situația rezolvării unei probleme noi, activitatea de rezolvare poate fi în întregime un act de creație.” (Lupu, C., Săvulescu, D., Lupu, I., 2002, p. 291).

Dacă până la clasa a II-a sarcinile propuse elevilor constau în denumirea, identificarea, colorarea figurilor geometrice plane, realizarea corespondenței dintre corpuri geometrice și obiecte din mediul înconjurător, începând cu clasa a III-a, probleme de geometrie se apropie de „forma” pe care o știu elevii că o are o problemă. Ca și în cazul celorlalte probleme de matematică se parcurg următoarele etape: 1. Citesc și înțeleg; 2. Planific și calculez; 3. Organizez și redactez; 4. Verific și dezvolt, iar metodele care se aplică în rezolvarea problemelor de geometrie sunt, în general, metodele aritmetice generale: metoda analitică și metoda sintetică, dar există și situații când se folosesc metode aritmetice particulare, respectiv metoda grafică. În rezolvarea unei astfel de probleme, se solicită elevilor realizarea atât a desenului, cât și a reprezentării grafice necesare rezolvării problemei. Iată un exemplu de astfel de problemă: „Perimetrul unui triunghi este de 90 cm. Află laturile, știind că acestea sunt exprimate prin numere consecutive.” (Berechet, D., Berechet, F., Tița, J., Costache, L., 2017, p. 125)

Revenind la metodele aritmetice generale, se poate propune elevilor de clasa a IV- a următoarea problemă: „Mihnea se antrenează pentru concursul de atletism, parcurgând trei ture de teren. Știind că lungimea terenului în formă de dreptunghi este de 200 m, iar lățimea este o cincime din aceasta, află câți metri aleagă Mihnea”. (Gazeta Matematică Junior, nr. 56/ 2016, p. 33)

Respectând demersul didactic de rezolvare a unei probleme, în etapa a IV-a „Verific și dezvolt”, elevii pot realiza compunerea unei probleme fie prin păstrarea textului, dar schimbarea datelor numerice, fie prin păstrarea datelor numerice și schimbarea textului. Optând pentru cea de-a doua metodă, problema compusă ar putea arăta astfel: „Bunicul Maiei are o grădină în formă de dreptunghi cu lungimea de 200 m și lățimea cât o cincime din aceasta. Află câți metri de sârmă îi sunt necesari bunicului să împrejmuiască de 3 ori grădina.”

Activitatea de compunere a problemelor îi face pe elevi să participe la lecțiile de matematică activ și cu mare plăcere, ele devenind una din activitățile lor preferate și care contribuie, în mod evident, la dezvoltarea imaginației creatoare și a limbajului matematic.

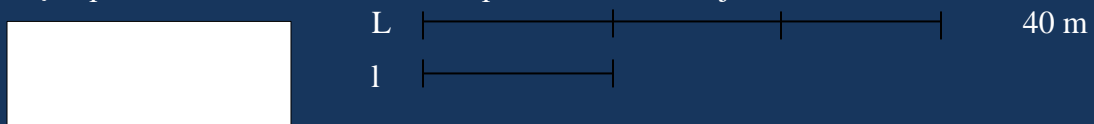
Exemple:

1. Continuați enunțul problemei:

Un triunghi cu toate laturile egale are perimetrul egal cu 60 cm.

Răspunsurile elevilor pot fi: „Ce lungime are latura triunghiului?”; „Află latura triunghiului.”; „Cât măsoară latura triunghiului?”.

2. Compuneți o problemă care să se rezolve după desenul de mai jos:

O piscină sub formă de dreptunghi are lungime de 3 ori mai mare decât lățimea. Știind că semiperimetrul acesteia este egal cu 40 m, care este perimetrul piscinei?

Compuneți o problemă după exercițiul:

$$(150 \times 4) \times 2 =$$

Mircea vrea să împrejmuiască un teren în formă de pătrat cu latura de 150 m cu 2 rânduri de sârmă. Câți metri de sârmă îi sunt necesari?

Rezolvarea și compunerea de probleme îi oferă elevului posibilitatea de a-și transforma cunoștințe pasive în cunoștințe active, de a descoperi latura practică a acestora. Prin elaborarea unor ipoteze de lucru rezultate din eforturile de căutare și descoperire și pe care să le utilizeze în rezolvarea sarcinilor, elevii se implică activ și conștient în propria lor formare. Problemele de geometrie sprijină elevii în însușirea temeinică a noțiunilor de geometrie evidențiind partea practică și accentuând importanța cunoașterii exacte a acestora. Acest fapt este susținut de Mircea Malița, în lucrarea sa „Aurul cenușiu” care afirma: „Dacă elevul nu-și însușește organic o dată cu și prin însăși cultura lui generală, conceptul de linie dreaptă și de exactitate, tot ce va produce ulterior: artizanat, industrie, fabrică în viața casnică, gospodărie, totul va ieși strâmb” (apud. Săvulescu, D., Lupu, C., Negreanu, A., Alexandru, Ghe., 2006, p. 131).

Bibliografie:

1. Lupu, C., Săvulescu, D., 2004, Metodica predării geometriei, Pitești: Editura Paralela 45.
2. Purcaru, M.A.P., 2012, Didactica matematicii în învățământul preșcolar- primar, Editura Universității Transilvania din Brașov.
3. Săvulescu, D., Lupu, C., Negreanu, A., Alexandru, Gh., 2006, Metodica predării matematicii în ciclul primar, Craiova: Editura „Gheorghe Alexandru”.
4. Sima, I., 1997, Creativitate la vârsta preșcolară și școlară mică, București: Editura Didactică și Pedagogică, R.A.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

**PROIECT DE LECȚIE
(online)**

Propunător : Prof. pt. Învățământ primar, Bratu Teodora

Școala Gimnazială George Călinescu Onești

Clasa: a III -a A

Disciplina: Limba și literatura română

Aria curriculară: Limbă și comunicare

Unitatea de învățare: Ce prieteni necuvântători am?

Subiectul lecției: Textul narativ, *text suport*- Tomi , după Adrian Oprescu

Tipul lecției: predare- învățare

Competențe specifice :

- 1.1. Extragerea unor informații de detaliu dintr-un text informativ sau literar accesibil
- 1.2. Deducerea sensului unui cuvânt prin raportare la mesajul audiat în contexte de comunicare familiare
- 3.2. Formularea unui răspuns emoțional față de textul literar citit
- 1.5. Manifestarea unei atitudini deschise față de comunicare în condițiile neînțelegerii mesajului

Obiective operaționale:

O1 - să citească fluent, corect, conștient și expresiv textul, adoptând intonația impusă de semnele de punctuație;

O2- să identifice cuvintele și expresiile noi din text ;

O3 -să construiască enunțuri folosind cuvinte / expresii din text;

O4 - să formuleze corect răspunsuri la întrebări referitoare la text;

O5- să completeze corect harta textului;

O6- să își exprime părerea față de atitudinea personajelor din text;

Strategia didactică: mixtă

-**Metode și procedee:** lectura , exercițiul, conversația, brainstorming, observarea, harta textului, munca în echipă.

-**Materiale:** platforme, manual, caietele de clasă ale elevilor, fișe de lucru.

Forme de activitate: frontal, pe grupe, individual.

Locul de desfășurare: Google Meet, Google Classroom

Resurse didactice:

Bibliografice:

- Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română, clasa a III-a, Aprobată prin ordin al ministrului Nr. 5003/02.12.2014 București,
- Mihăilescu Cleopatra, Pițilă Tudora, *Manual de limba și literatura română*, Editura ART, București 2015
- Nuță, Silvia , *Metodica predării limbii române în clasele primare* –Ed. Aramis, București, 2001;

Resurse umane: 34 elevi

Resurse temporale: 50 min.

Secvențele lecției	Ob. op.	Conținutul științific al învățării	Strategii didactice			Evaluare formativă
			Metode și procedee	Material didactic	Forme de organiza- re	
1. Captarea atenției	OC7	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Stabilesc ordinea și disciplina în sala virtual de clasă; ✓ Elevii pregătesc materialele necesare în desfășurarea activității; <p>☺ Activitatea 1</p> <ul style="list-style-type: none"> -solicit rezolvarea unui puzzle; -dirijeaz observarea imaginii; <p>https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&p_id=1cabaac79812</p>	conversația explicația	puzzle	activitate frontală	observarea sistematică
2. Enunțarea temei și a obiectivelor		<p>Voi anunța titlul lecției: Tom, după Adrian Oprescu</p> <p>Voi explica cuvintele nou întâlnite, le vom folosi în contexte noi și vom desprinde învățătura textului.</p>	explicația conversația	caietele de clasă Jamboard	activitate frontală	observarea sistematică

<p>3.Reactualizarea cunoștințelor însușite anterior</p> <p>https://youtu.be/p2EVNPW95qo</p>	<p>OC1 OC2</p>	<p>✓ Se verifică oral tema cantitativ și calitativ.</p> <p>✓ Ne amintim cântecelul învățat la ora de Muzică și mișcare</p>	<p>conversația exercițiul</p>	<p>caietele de temă manual</p>	<p>activitate frontală activitate individuală</p>	<p>recompense, aprecieri observarea sistematică</p>
<p>4. Prezentarea conținutului</p>	<p>OC1 OC2 OC3</p>	<p>Ⓢ <u>Activitatea</u> Ⓢ <u>Audierea textului din manualul digital</u> https://manuale.edu.ro/manuale/Clasa%20a%20III-a/Limba%20si%20literatura%20romana/ART/Partea%20II/#book/part2-ch05-01 <u>Audierea textului din manualul digital</u></p> <p>✓ Solicit elevilor să citească textul</p>	<p>explicația conversația</p>	<p>manual</p>	<p>activitate frontală activitate individuală</p>	<p>observarea sistematică</p>

		<p>„Tomi” din manual: individual, în lanț; -folosind dicționarul digital explicăm cuvintele noi și alcătuim propoziții cu ele https://youtu.be/LmXk-nkU9fI</p> <p>✓ Prezint volumul în care pot găsi mai multe aspecte ale relației dintre om și animalul său de companie</p>				
<p>5. Dirijarea învățării</p>	<p>OC2 OC6</p>	<p>⊗ Activitatea 3 <u>„Explozia stelară”</u></p> <p>Vom reveni asupra înțelegerii textului folosind metoda Explozia stelară (formulează întrebări care să înceapă cu cuvintele Cine?, Ce ?Care?, Unde?, Când?)</p> <p>⊗ Activitatea 4 Harta textului</p>	<p>explicația exercițiul, explozia stelară,</p>	<p>caiete</p>	<p>activitate pe grupe</p>	<p>evaluarea scrisa autoevaluare</p>

6.Obținerea performanței	OC2	Se vor extrage ideile principale				
	OC3	Numesc pe rând , elevii pentru a răspunde cerințelor de pe fișă.				
	OC5		harta textului	fișe de lucru	activitate pe grupe	Analiza răspunsurilor
		⊕ <u>Activitatea 5</u> <u>Fișă de lucru</u> -rebus cu întrebări despre text				
	OC2		exercițiul,		activitate	
	OC3		explicația,		individua	
	OC5			fișe de lucru	lă	
			explicația,			

			exercițiul			
7. Feedback-ul	OC5	☹ <u>Activitatea 6</u> - Cum a ales Tomi să/și arate atașamentul față de stăpânul lui?	exercițiul, explicația, conversația	manual, caiete	activitate frontală	aprecierea răspunsurilor
8. Retentia	OC5	☹ <u>Activitatea 7</u> „Câinele,, trăsături fizice/trăsături morale. Afis folosind aplicația CANVA	conversația	caiet	activitate individua lă	evaluarea orală

<p>9. Evaluare</p>	<p>OC2 OC5</p>	<p>🕒 <u>Activitatea 8</u> - Testul de pe classroom https://docs.google.com/forms/d/1zudy-Fj_3PutZuSSULMyFvTBX7jnR4hOO34JL9ktG-0/edit?chromeless=1</p>	<p>conversația</p>		<p>activitate frontală</p>	<p>evaluarea scrisă</p>
<p>10. Transferul</p>		<ul style="list-style-type: none"> 🕒 evaluez echipele și acord diplome în funcție de participare și complexitatea răspunsurilor; (<i>Anexa 5</i>) 🕒 face aprecieri frontale cu privire la modul de participare al elevilor la lecție; 🕒 transmit și explic tema pentru acasă. 	<p>conversația</p>	<p>caietul de lucru diplome</p>	<p>activitate frontală</p>	<p>recompensarea activității, autoaprecieri</p>

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

**PROIECT DE LECȚIE
(online)**

Propunător : Prof. pt. **Învățăământ primar, Bratu Teodora**

Școala Gimnazială George Călinescu Onești

Clasa: a III -a A

Disciplina: Limba și literatura română

Aria curriculară: Limbă și comunicare

Unitatea de învățare: Ce prieteni necuvântători am?

Subiectul lecției: Textul narativ, *text suport- Tomi* , după **Adrian Oprescu**

Tipul lecției: predare- învățare

Competențe specifice :

1.2. Extragerea unor informații de detaliu dintr-un text informativ sau literar accesibil

1.2. Deducerea sensului unui cuvânt prin raportare la mesajul audiat în contexte de comunicare familiare

3.2. Formularea unui răspuns emoțional față de textul literar citit

1.5. Manifestarea unei atitudini deschise față de comunicare în condițiile neînțelegerii mesajului

Obiective operaționale:

O1 - să citească fluent, corect, conștient și expresiv textul, adoptând intonația impusă de semnele de punctuație;

O2- să identifice cuvintele și expresiile noi din text ;

O3 -să construiască enunțuri folosind cuvinte / expresii din text;

O4 - să formuleze corect răspunsuri la întrebări referitoare la text;

O5- să completeze corect harta textului;

O6- să își exprime părerea față de atitudinea personajelor din text;

Strategia didactică: mixtă

-Metode și procedee: lectura , exercițiul, conversația, brainstorming, observarea, harta textului, munca în echipă.

-Materiale: platforme, manual, caietele de clasă ale elevilor, fișe de lucru.

Forme de activitate: frontal, pe grupe, individual.

Locul de desfășurare: Google Meet, Google Classroom

Resurse didactice:

Bibliografice:

- Programa școlară pentru disciplina Limba și literatura română, clasa a III-a, Aprobată prin ordin al ministrului Nr. 5003/02.12.2014 București,
- Mihăilescu Cleopatra, Pițilă Tudora, *Manual de limba și literatura română*, Editura ART, București 2015
- Nuță, Silvia , *Metodica predării limbii române în clasele primare* –Ed. Aramis, București, 2001;

Resurse umane: 34 elevi

Resurse temporale: 50 min.

Secvențele lecției	Ob. op.	Conținutul științific al învățării	Strategii didactice			Evaluare formativă
			Metode și procedee	Material didactic	Forme de organiza- re	
1. Captarea atenției	OC7	<ul style="list-style-type: none"> ✓ Stabilesc ordinea și disciplina în sala virtual de clasă; ✓ Elevii pregătesc materialele necesare în desfășurarea activității; <p>☺ Activitatea 1 -solicit rezolvarea unui puzzle; -dirijeaz observarea imaginii;</p> <p>https://www.jigsawplanet.com/?rc=play&p_id=1cabaac79812</p>	conversația explicația	puzzle	activitate frontală	observarea sistematică
2. Enunțarea temei și a obiectivelor		<p>Voi anunța titlul lecției: Tom, după Adrian Oprescu</p> <p>Voi explica cuvintele nou întâlnite, le vom folosi în contexte noi și vom desprinde învățătura textului.</p>	explicația conversația	caietele de clasă Jamboard	activitate frontală	observarea sistematică

<p>3.Reactualizarea cunoștințelor însușite anterior</p> <p>https://youtu.be/p2EVNPW95qo</p>	<p>OC1 OC2</p>	<p>✓ Se verifică oral tema cantitativ și calitativ.</p> <p>✓ Ne amintim cântecelul învățat la ora de Muzică și mișcare</p>	<p>conversația exercițiul</p>	<p>caietele de temă manual</p>	<p>activitate frontală activitate individuală</p>	<p>recompense, aprecieri observarea sistematică</p>
<p>4. Prezentarea conținutului</p>	<p>OC1 OC2 OC3</p>	<p>Ⓢ Activitatea Ⓢ <u>Audierea textului din manualul digital</u> Ⓢ https://manuale.edu.ro/manuale/Clasa%200a%20III-a/Limba%20si%20literatura%20romana/ART/Partea%20II/#book/part2-ch05-01 <u>Audierea textului din manualul digital</u></p> <p>✓ Solicit elevilor să citească textul</p>	<p>explicația conversația</p>	<p>manual</p>	<p>activitate frontală activitate individuală</p>	<p>observarea sistematică</p>

		<p>„Tomi” din manual: individual, în lanț; -folosind dicționarul digital explicăm cuvintele noi și alcătuim propoziții cu ele https://youtu.be/LmXk-nkU9fI</p> <p>✓ Prezint volumul în care pot găsi mai multe aspecte ale relației dintre om și animalul său de companie</p>				
<p>5. Dirijarea învățării</p>	<p>OC2 OC6</p>	<p>⊗ Activitatea 3 <u>„Explozia stelară”</u></p> <p>Vom reveni asupra înțelegerii textului folosind metoda Explozia stelară (formulează întrebări care să înceapă cu cuvintele Cine?, Ce ?Care?, Unde?, Când?)</p> <p>⊗ Activitatea 4 Harta textului</p>	<p>explicația exercițiul, explozia stelară,</p>	<p>caiete</p>	<p>activitate pe grupe</p>	<p>evaluarea scrisa autoevaluare</p>

6.Obținerea performanței	OC2	Se vor extrage ideile principale				
	OC3	Numesc pe rând , elevii pentru a răspunde cerințelor de pe fișă.				
	OC5		harta textului	fișe de lucru	activitate pe grupe	Analiza răspunsurilor
		<p>⊕ <u>Activitatea 5</u> <u>Fișă de lucru</u> -rebus cu întrebări despre text</p>				
	OC2		exercițiul,		activitate	
	OC3		explicația,		individua	
	OC5			fișe de lucru	lă	
			explicația,			

			exercițiul			
7. Feedback-ul	OC5	☺ <u>Activitatea 6</u> - Cum a ales Tomi să/și arate atașamentul față de stăpânul lui?	exercițiul, explicația, conversația	manual, caiete	activitate frontală	aprecierea răspunsurilor
8. Retentia	OC5	☺ <u>Activitatea 7</u> „Câinele,, trăsături fizice/trăsături morale. Afis folosind aplicația CANVA	conversația	caiet	activitate individua lă	evaluarea orală

<p>9. Evaluare</p>	<p>OC2 OC5</p>	<p>🕒 <u>Activitatea 8</u> - Testul de pe classroom https://docs.google.com/forms/d/1zudy-Fj_3PutZuSSULMyFvTBX7jnR4hOO34JL9ktG-0/edit?chromeless=1</p>	<p>conversația</p>		<p>activitate frontală</p>	<p>evaluarea scrisă</p>
<p>10. Transferul</p>		<ul style="list-style-type: none"> 🕒 evaluez echipele și acord diplome în funcție de participare și complexitatea răspunsurilor; (<i>Anexa 5</i>) 🕒 face aprecieri frontale cu privire la modul de participare al elevilor la lecție; 🕒 transmit și explic tema pentru acasă. 	<p>conversația</p>	<p>caietul de lucru diplome</p>	<p>activitate frontală</p>	<p>recompensarea activității, autoaprecieri</p>

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Tema: Învățarea în contextul întâlnirii de dimineața

Autori: Cojocar Raluca-Dumitrina ; Yuka Nicoleta- Carmen

Unitate școlară: Grădinița cu Program Normal și Prelungit RIO 2, București

Grupa: Grupa mijlocie "Juniors" , Grupa mică "Smarties"

Învățarea în contextul întâlnirii de dimineața

Educația timpurie este concepută ca o artă de a conduce copilul spre asimilarea normelor societății civilizate prin reproducerea sistemului socio- cultural existent. Se considera că, la o anumită vârstă, copiii vor trebui să acumuleze o anumită calitate și cantitate de cunoștințe și să poată asimila anumite comportamente.

Noi, ca dascăli, trebuie să acceptăm ideea că noi educăm atât inima cât și mintea fiecărui copil aflat în grija noastră. Scopul nostru este de a dezvolta deprinderile minții și inimii tuturor celor care lucrează împreună într-o comunitate școlară. Această nouă experiență educațională întărește afirmația de mai sus prin faptul că încurajează toleranța, empatia, rezolvarea prin comunicare a problemelor, urmărește dezvoltarea, consolidarea și întărirea culturii democratice la copii, contribuie la îmbunătățirea abilităților de cunoaștere, de comunicare, ascultare, cooperare, de autocontrol, reacții responsabile atât pentru copii cât și pentru cadrul didactic.

Deoarece fiecare lucru are un început, o zi în care pornim la drum cu intenția de a schimba ceva în bine este tocmai ceea ce se numește „întâlnirea de dimineața”. Aceasta este o metoda democratică și participativă cu un accentuat caracter social, încât cadrul didactic și copiii să poată conlucra cât mai bine. Este o metoda educațională care își propune: să creeze o comunitate, să încurajeze ascultarea, împărtășirea sentimentelor, participarea, să învețe prin ritualurile și tiparele zilnice deprinderile necesare pentru a deveni un membru înimos al grupei. Este o activitate planificată, gândită și organizată de profesor, care ocupă un loc important în programul zilnic, o activitate căreia i se alocă 20-25 de minute la începutul zilei pentru a crea o atmosferă pozitivă copiilor, pe tot parcursul zilei, promovează respectul față de cei din jur. La această întâlnire, copiii se adună pentru a saluta, pentru a asculta cu atenție gândurile colegilor de grupă în legătură cu o problemă ridicată de unul dintre ei, pentru a comenta și a pune întrebări respectuoase, apoi aceștia colaborează la desfășurarea unor activități, discută noutăți din ziua respectivă. De asemenea, întâlnirea de dimineață ajută la stabilirea unor relații care dau naștere unui sentiment de apartenență fiecărui membru. Scopul principal al întâlnirii de dimineață îl reprezintă cooperarea în procesul de învățare colectivă și nu competiția sau victoria individuală.

Întâlnirea de dimineață contribuie substanțial la sporirea aptitudinilor de comunicare: copiii se angajează în discuții de grup, dând, astfel, posibilitatea educatoarelor să vină în sprijinul lor pentru a modela și a dezvolta aptitudinile necesare comunicării eficiente (să vorbească astfel încât ceilalți să înțeleagă mesajul, să asculte când alții vorbesc, să folosească limbajul în rezolvarea problemelor, să contribuie cu idei la discuția din cadrul grupului). Prin intermediul întâlnirii de dimineață, copiii își dezvoltă aptitudini sociale: își mută centrul de interes de la propria persoană la alte persoane, astfel conturându-se empatia, ascultarea activă în rândul

colegilor, copiii fiind determinați să privească lucrurile și din perspectiva altei persoane: părțirile sunt înlăturate și se promovează tolerarea și acceptarea diferențelor. Aceste calități sociale crează premisele unei comunicări eficiente și deschise între membrii societății. Întâlnirea de dimineață favorizează dezvoltarea unor competențe academice: vorbirea, ascultarea, dezvoltarea vocabularului, formularea de întrebări, analiza și evaluarea unor materiale, construirea unor răspunsuri spontane la întrebări, acceptarea solicitărilor celorlalți. Prin intermediul întâlnirii de dimineață, sunt încurajate atitudinile și comportamentele democratice: includerea (contribuțiile copiilor sunt analizate cu bunăvoință și respect de către educatoare), participarea activă (toți copiii iau parte la întâlnire), gândirea critică (copiii învață să pună întrebări, să provoace și să evalueze, fără răutate, idei asemănătoare sau diferite de cele proprii), toleranța și acceptarea (când copiii nu sunt de acord cu ideile altora, aceștia se întrunesc, se ascultă ideile diferite și sunt luate în considerare, pentru că între colegi există încredere), gândirea independentă (copiii sunt încurajați să-și împărtășească unii altora experiențele și ideile), deschiderea (o serie de idei sunt prezentate și discutate), responsabilitatea personală și socială.

Migrația părinților la muncă în străinătate și efectele ei asupra copiilor rămași în țară

Autor: Sevaciuc Diana Adriana

Unitatea școlară: Grădinița cu program normal și prelungit
„Rio 2”

Grupa: mare B

Migrația părinților la muncă în străinătate și efectele ei asupra copiilor rămași în țară

De ce pleacă românii la muncă în străinătate? De ce își părăsesc familia, copiii, locurile unde s-au născut și au crescut? Deciziile pe care le-au luat îi fac fericiți sau sunt constrânși să recurgă la asemenea metode? Oare chiar nu există nimic mai bun pentru ei aici? Care va fi viitorul copiilor rămași în țară fără îngrijire părintească? Sunt doar o parte din întrebările pe care numeroși sociologi, cercetătorii le afirmă, încearcă să le găsească răspunsuri și să prezinte efectele pe care munca în străinătate a părinților o are asupra copiilor, mai exact plecarea lor la muncă în străinătate.

Conform celei mai recente comunicări din partea ANPDC, instituție care deține rolul monitorizării acestui fenomen, sunt peste 94.896 de copiii rămași fără unul sau ambii părinți în urma plecării acestora la muncă în străinătate. Dintre aceștia, 17,425 sunt copii care provin din familii în care ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate; 64.701 sunt copii care provin din familii în care un părinte este plecat la muncă în străinătate și 12.770 sunt copii

care provin din familii în care unicul susținător este plecat la muncă în străinătate. Numărul de copii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate pare a fi mult mai mare decât cel identificat până în momentul de față de această instituție. Conform studiilor recente între 170.000- 350.000 indică un număr de două ori mai mare de copii cu părinți plecați la muncă în străinătate. (Raportul Grupului de lucru interinstituțional dedicate situației copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate ,2011)

În primul rând, privită din perspectivă sociologică, familia este definită ca formă specifică de comunitate umană. Reprezintă „*celula*” societății, elementul unic al societății primitive și elementul esențial al societății moderne, în jurul ei depunându-se, cristalizate, forțele sociale. (Otovescu, 2006). Ea se afirmă ca o formă specifică de comunitate umană, unind persoane prin căsătorie, filiație sau rudenie, constituind o comunitate de viață, interese și întraajutorare. (Filipescu, 2002) Confruntată cu fenomenul, migrația este un “*fenomen social total*” prin care pot fi “citite” oportunități și probleme, istorie, prezent și viitor la nivelul societății românești. Avem de-a face, prin urmare, cu un fenomen foarte complex, cu implicații și urmări în tot cadrul societății. (Dumitru, 2010)

De exemplu, o serie de probleme care afectează dezvoltarea copiilor sunt: dificultăți financiare care pot conduce la transferări de rol către copil, în sensul că acesta poate fi obligat să obțină venituri prin diverse activități (cerșit, prostituție, furt etc.), absența figurii paterne din familie, mamele singure încearcă să preia o parte sau în întregime rolurile masculine, ceea ce afectează resursele care ar trebui alocate socializării copiilor, mamele își modifică și stilul de relaționare cu copiii, fapt ce antrenează apariția unor bariere între rolurile de adult și cele de copil, datorită absenței soțului, mama îi atribuie treptat copilului rolul de partener, de suport afectiv, substitutiv tatălui, ceea ce îl forțează pe copil să-și dezvolte maturitatea, mamele singure nu pot exercita un control parental eficace, ceea ce determină aderarea copilului la diferite grupuri marginale, apariția fenomenului de absenteism și scăderea randamentului școlar, o situație este de departe cea în care ambii părinți pleacă la muncă în afara țării, iar copiii rămân lipsiți de protecția, grija și dragostea acestora, lucruri care nu vor putea fi înlocuite de persoanele în grija cărora sunt lăsați cei mici .

În al doilea rând, în ceea ce privește migrația la muncă în străinătate noua generație crește și se dezvoltă de una singură, fără modele parentale de urmat și cu comportamente deviante, pe care în timp, societatea, le va resimți din plin. Efectele pe care le produce migrația părinților asupra copiilor sunt cele mai multe dintre ele negative.

Statisticile naționale precum și rapoartelor de cercetare, dar și alte instituții și persoane interesate de amploarea fenomenului de migrație prezintă efectele negative, pe care plecarea la muncă în străinătate le produce copiilor, ca de exemplu : apariția și dezvoltarea fenomenului de abuz asupra copilului, neglijarea copilului, efecte juridice privind încălcarea unor drepturi fundamentale ale copilului, efecte psihologice: durere, anxietate, depresie, singurătatea copiilor și efectele separării de părinți (deprivarea maternă și paternă), sinuciderea, efecte sociale: devianța, devianța școlară, delinquența juvenilă.

În al treilea rând, pentru acest fenomen al *migrației* diverse instituții, organizații, ca : Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului, Ministerul Educației, Tineretului și Cercetării, Serviciul Public de Asistență Socială, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului, Salvați Copiii România, încearcă să remedieze această problemă ajunsă la nivel național propunând o serie de demersuri.

De exemplu, prin campanii de conștientizare a riscurilor la care sunt supuși copiii lăsați acasă fără îngrijire parentală atât printre părinți cât și la nivel de comunitate, cursuri și seminarii de educație parentală organizate periodic la nivelul consiliilor locale, servicii socioeducaționale sprijin din partea școlii în pregătirea temelor și includerea în activități recreative (dezvoltarea serviciilor socioeducaționale de tipul after-school); existența unui consilier școlar pentru fiecare școală astfel încât acesta să poată monitoriza și acorda consiliere tuturor copiilor care se confruntă cu probleme legate de comunicare, comportament, rezultate școlare în scădere, absenteism; utilizarea tehnologiei pentru o mai strânsă legătură între copiii rămași și părinții plecați, implicarea comunității implicarea întregii comunități în mai buna integrare a copiilor rămași în țară prin intermediul Consiliilor Consultative Comunitare¹⁸ (CCC) și al Bisericii Ortodoxe Române (BOR) – alături de școală și autorități; implicarea în mai mare măsură a ONG-urilor în furnizarea de servicii concrete destinate acestei categorii de copii; dezvoltarea mai multor cluburi destinate copiilor cu scopul de a oferi acestora modalități benefice de petrecere a timpului liber.

În concluzie, cea mai profundă implicație negativă a migrației românilor este aceea că o mare parte a generației actuale de copii din România crește fără sprijinul de neînlocuit al părinților. Instituțiile, organizațiile încearcă să remedieze acest problemă prin diverse campanii de informare și conștientizare, prin programe, cursuri și seminarii, prin implicarea mai multor ONG-uri, însă fenomenul se dezvoltă cu repeziciune. Efectele negative ale migrației părinților conduc la rănilor fizice, cele vizibile dar care se șterg cu timpul, și rămân cele interioare, lăuntrice împotriva cărora este foarte greu de luptat. Copiii reprezintă încă dinainte de nașterea fizică, un motiv de bucurie, o veste care ne aduce speranță, nădejde, care ne umple sufletul de entuziasm. Poate și din această cauză uităm cât este de mare responsabilitatea noastră ca părinți față de nașterea, creșterea și educarea acestora. Uităm, de multe ori, că o dată ce ne-am decis să aducem pe lume un copil, prioritățile noastre se schimbă, modul de viață și de gândire capătă alte conotații.

Bibliografie:

1. Dumitru, S. (2010). Lumile sociale ale migrației românești în străinătate. București:Editura Polirom.
2. Filipescu, I & Filipescu A. (2002). Tratat de dreptul familiei. București: Ed. A VII-a All Beck
3. Otovescu, D. (2006). Monografia sociologică în România. Cercetări contemporane. Craiova: Editura Beladi.

Webografie:

1. Raportul Grupului de lucru interinstituțional dedicate situației copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate (2011, ianuarie). Preluat la data de 15 noiembrie 2020 de pe https://www.presidency.ro/files/userfiles/Raportul_Grupului_de_lucru_Interinstituional_1_dedicat_situatiei_copiilor_cu_prini_plecai_la_munc_in_strintate.pdf

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Migrația părinților la muncă în străinătate și efectele ei asupra copiilor rămași în țară

Grupul social vulnerabil – Copiii singuri acasă

Autor: Sevaciuc Diana Adriana

Unitatea școlară: Grădinița cu program normal și prelungit
„Rio 2”

Grupa: mare B

Grupul social vulnerabil
-Copiii singuri acasă

O economie de piață încă insuficient dezvoltată și facilitarea liberei circulații a persoanelor în contextul candidării și, ulterior, aderării României la Uniunea Europeană sunt doi factori ce au condus la niveluri ridicate de migrație a romanilor către țările mai dezvoltate ale Europei.

În acest context, plecarea unui număr considerabil de persoane peste hotare, fie în căutarea unui loc de muncă propriu-zis, fie în căutarea unui loc de muncă mai bine plătit, a lăsat în urmă un număr foarte mare de copii lipsiți de prezența părinților în procesul de creștere și dezvoltare. Numărul din ce în ce mai mare de copii cu părinți plecați la muncă în străinătate conturează un nou fenomen social cu care România se confruntă.

În primul rând, conform celei mai recente comunicări din partea ANPDC, instituție care deține rolul monitorizării acestui fenomen, sunt peste 94.896 de copiii rămași fără unul sau ambii părinți în urma plecării acestora la muncă în străinătate. Dintre aceștia, 17.425 sunt copii care provin din familii în care ambii părinți sunt plecați la muncă în străinătate; 64.701 sunt copii care provin din familii în care un părinte este plecat la muncă în străinătate și 12.770 sunt copii care provin din familii în care unicul susținător este plecat la muncă în străinătate. Numărul de copii ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate pare a fi mult mai mare decât cel identificat până în momentul de față de această instituție. Conform studiilor recente între 170.000- 350.000 indică un număr de două ori mai mare de copii cu părinți plecați la muncă în străinătate. (*Raportul Grupului de lucru interinstituțional dedicat situației copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate, 2011*)

În al doilea rând, studiile recente și-au propus să evidențieze impactul pe care plecarea părinților îl are asupra bunei dezvoltări a copiilor, nevoile pe care acești copii le au pe perioada lipsei părinților, și de asemenea, pe baza nevoilor evidențiate, să recomande și să dezvolte cele mai potrivite tipuri de servicii pentru acest grup țintă. De asemenea, studiile au analizat situația grupului țintă (a copiilor cu părinți plecați să muncească în străinătate) din perspectiva respectării drepturilor copilului garantate prin Convenția ONU privind drepturile copilului care a fost rectificată și de România și prin *Legea 272/2004* privind protecția și promovarea drepturilor copilului.

În al treilea rând, potrivit Convenției ONU privind protecția și promovarea drepturilor omului, noile modificări la *Legea Protecției Copilului (a se vedea Legea 257/2013)* clarifică drepturile copilului prin care a fost analizat acest fenomen al *Copiilor singuri acasă* au fost: **Dreptul la familie și protecție** (rezultatele studiului calitativ relevă faptul că există o categorie de minori care nu se află sub directa supraveghere a unui adult (părinte, rudă sau cunoștință) în acest fel aceștia nu beneficiază de un mediu familial adecvat pentru dezvoltarea lor psiho-emoțională normală. Ei au în general peste 13-14 ani și fiind considerați aproape maturi, sunt lăsați de părinți singuri, fără bunici sau alte rude.), **Dreptul la sănătate și bunăstare** (Nu s-a evidențiat o diferență între starea de sănătate a copiilor cu părinții acasă și a copiilor care nu trăiesc alături de părinți, însă se percepe o situație de risc pentru cei din urmă, pe motivul unei atenții mai scăzute asupra lor din partea părinților), **Dreptul la educație** (Printre adolescenții, mai ales printre băieții, care au ambii părinți plecați la muncă în străinătate, există tendința de a abandona școala; de asemenea tot printre adolescenți, atât fete cât și băieți, se manifestă tendința de absenteism), **Dreptul la opinie și participare** (Cei mici, copiii până în 12-13 ani, nu numai că nu sunt consultați în decizia părinților de a pleca de acasă pentru o anumită perioadă dar de cele mai multe ori aceștia nu sunt nici măcar informați despre plecare, decât în momentul în care aceasta se întâmplă. Copilul resimte atât

lipsa informării cât și a participării la decizie într-un mod negativ, cu consecințe asupra atitudinii și comportamentului în absența părinților de acasă), **Dreptul la timp liber, joc și activități culturale** (Posibilitățile de petrecere a timpului liber au fost percepute de către copii ca fiind reduse în general atât în mediul urban cât și în mediul rural) **Dreptul la nediscriminare / incluziune socială** (Nu se poate vorbi de discriminare negativă a copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate; mai mult există tendința de a proteja această categorie de copii în societate . La nivel social și în mass-media se pune mai degrabă accent pe suferința și situația dezavantajată în care acești copii se află și mai puțin pe modul în care sunt respectate drepturile acestor copii sau pe soluțiile la problemele lor, pe serviciile concrete pe care aceștia le pot accesa etc. În acest context copiii se simt mai degrabă „victime” accentuându-se efectele negative ale plecării părinților de acasă.) (*Ghid de bune practice în protecția copiilor ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate, 2015*)

În plus, pentru acest fenomen al *Copiilor singuri acasă* diverse instituții, organizații, ca : Autoritatea Națională pentru Protecția Drepturilor Copilului, Ministerul Educației, Tineretului și Cercetării, Serviciul Public de Asistență Socială, Direcția Generală de Asistență Socială și Protecția Copilului. Convenția ONU cu privire la Drepturile Copilului încearcă să remedieze această problemă ajunsă la nivel național prin campanii de conștientizare a riscurilor la care sunt supuși copiii lăsați acasă fără îngrijire parentală atât printre părinți cât și la nivel de comunitate, cursuri și seminarii de educație parentală organizate periodic la nivelul consiliilor locale, existența unui consilier școlar pentru fiecare școală astfel încât acesta să poată monitoriza și acorda consiliere tuturor copiilor care se confruntă cu probleme legate de comunicare, comportament, rezultate școlare în scădere, absenteism, implicarea în mai mare măsură a ONG-urilor în furnizarea de servicii concrete destinate acestei categorii de copii; dezvoltarea mai multor cluburi destinate copiilor cu scopul de a oferi acestora modalități benefice de petrecere a timpului liber. (*Programul destinat copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate , 2016*).

În concluzie, cercetările din ultimii ani aduc în prim plan efectele pe care le produce plecarea în străinătate asupra copiilor, instituțiile, organizațiile încearcă să remedieze acest problemă prin diverse campanii de informare și conștientizare, prin programe, cursuri și seminarii, prin implicarea mai multor ONG-uri, însă fenomenul se dezvoltă cu repeziciune. Părinții sunt prinși în vârtoarea multitudinii de probleme cu care se confruntă, cauzate, în opinia celor mai mulți, de neajunsurile financiare și lipsa locurilor de muncă din țara noastră, uitând adesea de nevoile copiilor lor sau lăsându-se amăgiți de iluzia satisfacerii acestora doar prin asigurarea celor materiale, însă copiii au nevoie, mai ales în perioada de creștere de prezența părinților în viața lor. Ei se pot adapta condițiilor de trai mai precare însă lipsa figurii părintești din cotidianul lor le provoacă traume și cicatrici cu care rămân poate chiar întreaga viață. Copiii au nevoie să le fie respectate drepturile, au nevoie de momentele petrecute împreună, să nu îi privim de aceste momente pe care din păcate nu le mai putem recupera niciodată.

Webografie:

1. Raportul Grupului de lucru interinstituțional dedicate situației copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate (2011, ianuarie). Preluat la data de 15 noiembrie 2020 de https://www.presidency.ro/files/userfiles/Raportul_Grupului_de_lucru_Interinstituional_dedicat_situatiei_copiilor_cu_prinii_plecai_la_munc_in_strinatate.pdf

2. LEGEA Nr. 272 din 21 iunie 2004 .Preluat la 16 noiembrie 2020 de pe <http://www.mmuncii.ro/j33/images/Documente/Legislatie/L272-2004-R.pdf>
3. LEGEA Nr.257/2013 din 3 octombrie 2013.Preluat la 17 noiembrie 2020 de pe ege5.ro/Gratuit/gm3tknjsgy/legea-nr-257-2013-pentru-modificarea-si-completarea-legii-nr-272-2004-privind-protectia-si-promovarea-drepturilor-copilului
4. Ghid de bune practice în protecția copiilor ai căror părinți sunt plecați la muncă în străinătate. (august, 2015). Preluat la data de 17 noiembrie 2020 de pe sibotosani.ro/img/uploads/sandu_otiliea/file/Draft%20ghid%20bune%20practici%20protectie%20copii%20cu%20parintii%20plecati.pdf
5. Programul destinat copiilor cu părinți plecați la muncă în străinătate_(iunie, 2016). Preluat la data de 16 noiembrie 2020 de pe <https://www.salvaticopiii.ro/ce-facem/protectie/copii-cu-parinti-plecati-la-munca-in-strainatate>

Migrația părinților la muncă în străinătate și efectele ei asupra copiilor rămași în țară

Proiectul „ Singuri acasă”

Autor: Sevaciuc Diana Adriana

Unitatea școlară: Grădinița cu program normal și prelungit „Rio 2”

Grupa: mare B

Proiectul „Singuri acasă”

Copiii rămași acasă în urma plecării părinților la muncă în străinătate, lipsiți de afecțiunea și supravegherea acestora, sunt expuși mai multor riscuri: abandon școlar, autoizolare, apariția unor tulburări emoționale și comportamentale. Mai mult decât atât, lipsa ambilor părinți sau a reprezentanților legali determină limitarea accesului copiilor la servicii de sănătate și educaționale, la protecție juridică sau la beneficii sociale.

Pentru anul 2017, când datele ANPDCA indicau un număr de **94.896 de copii cu părinții plecați la muncă în străinătate**, datele furnizate de Ministerul Educației Naționale, având ca sursă Inspectoratele Școlare Județene evidențiau însă un număr mult mai mare, de 159.038 de copii cu părinții plecați în străinătate. Nici datele provenite din sistemul educational nu sunt complete, surprinzând doar numărul copiilor integrați în sistemul de învățământ (preșcolari și școlari cu vârsta între 3-17 ani) și neincluzând copiii de vârstă antepreșcolară și pe cei neînscriși la școală/în abandon școlar. (ANPDCA-Statistică. *Situație copii cu părinți plecați la muncă, 2017-2019*).

În primul rând, în sprijinul acestui grup vulnerabil din punct de vedere social, am propus dezvoltarea unui proiect numit „Singur acasă” care va fi dezvoltat la nivel local și va prezenta și o extindere la nivel național. Proiectul va fi destinat protecției și educației copiilor rămași acasă și are la baza recomandările formulate prin cercetarea „Impactul migrației părinților asupra copiilor rămași acasă” care prezintă impactul pe care plecarea părinților îl are asupra bunei dezvoltări a copiilor, nevoile pe care acești copii le au pe perioada lipsei părinților, recomandări cu privire la cele mai potrivite tipuri de servicii pentru acest grup țintă. De asemenea, studiul a analizat și situația acestor copii din perspectiva respectării drepturilor garantate prin *Convenția ONU privind drepturile copilului*. (*Studii și cercetări. Situația copiilor cu părinți plecați în străinătate, 2007*).

De exemplu, pe baza cercetării și studiului menționat anterior scopul programului va fi acela de a-i ajuta pe copiii rămași acasă, dar și pe părinții sau persoanele în grijă cărora au rămas copiii să depășească această perioadă de criză, prin dezvoltarea de servicii destinate acestora și prin demersuri de îmbunătățire a aplicării legislației.

În al doilea rând, acest proiect prevede respectarea drepturilor copilului, cum ar fi dreptul la familie și protecție, dreptul la educație, dreptul la timp liber, joc și activități culturale. În vederea atingerii scopului general al proiectului, intervenția multidisciplinară în programele locale va fi axată pe suportul oferit copiilor pentru exercitarea drepturilor lor încălcate în urma migrației părinților. De exemplu, proiectul prevede o serie de intervenții destinate copiilor: **Evaluare și intervenție psiho-socială**- consilierea copiilor va fi făcută atât în sesiuni de grup, cât și în sesiuni individuale, în funcție de nevoile și evoluția fiecărui copil; **Evaluarea și sprijinul educațional**- în urma stabilirii nevoilor copiilor și în funcție de programul lor școlar, aceștia vor participa fie la activități de sprijin educațional zilnic (sprijin la efectuarea temelor) sau la meditații; **Activități de socializare și petrecere a timpului liber**- acestea vor fi destinate atât dezvoltării diferitelor aptitudini și abilități ale copiilor, cât și abilităților de comunicare și socializare, în scopul prevenirii izolării sociale. Un alt tip de activitate care poate veni în sprijinul copiilor la inițierea proiectului va fi **facilitarea comunicării lor cu părinții din străinătate**, prin intermediul computerelor din centre, activitate extrem de utilă la acel moment.

În al treilea rând, pentru ca scopul general să fie atins serviciile de intervenție directă iau în calcul și o serie de intervenții destinate părinților/ persoanelor în a căror grijă au rămas copiii și pun bazele și serviciilor indirecte prin online. De exemplu, **activități de dezvoltare a abilităților parentale**- părinții vor participa la sesiuni de grup și, în funcție de nevoi, la sesiuni individuale menite să le dezvolte abilitățile necesare creării unei relații armonioase cu copiii sau **consiliere socială și juridică**, în funcție de nevoi care sunt axate pe soluționarea problemelor de natură socială sau juridică cu care se confruntă familiile (legate de locuință, acte de identitate, acte de studii etc.) sau pe obținerea a diferite beneficii sociale.

În plus, proiectul prezintă o planificarea a activităților ce ține cont de nevoile și necesitățile emoționale și educaționale ale copiilor ca de exemplu: programul școlar al copiilor, selectarea și realizarea activităților într-o manieră potrivită vârstei copiilor înscriși în proiect, în funcție de situație, copiii vor fi împărțiți pe grupe de vârstă și se vor desfășura activități diferite cu fiecare grupă în parte, timpul liber al copilului și responsabilitățile pe care acesta le are în afara școlii (diferite sarcini în gospodărie etc.), aptitudinile și înclinațiile copiilor (aptitudini sportive, artistice etc.)

Pe lângă acestea, pentru o bună implementare a programului, de la inițiere, a proiectului „Singur acasă” va fi necesară încheierea de parteneriate cu instituțiile cu rol în protecția și educația copilului, respectiv Direcțiile Generale de Asistență Socială și Protecția Copilului, Inspectoratele Școlare Județene. Acestea, alături de școli și serviciile publice de asistență socială din localitățile selectate, sunt principalii membri ai rețelelor interinstituționale județene. De exemplu, alegerea unor școli partener la nivelul local se va realiza în funcție de numărul de copii cu părinți plecați la muncă în străinătate, astfel în funcție de deschidere și disponibilitate pentru acest proiect vor fi pus la dispoziție un spațiu propice pentru derularea activităților pentru copii și părinți prin existența unor centre locale găzduite de școli.

În concluzie, acest proiect „Singur acasă” va fi de un real folos deoarece acordă servicii directe/ indirecte care răspund nevoilor complexe psiho-socio-educaționale ale copiilor rămași acasă și familiilor, fiind un factor de importanță majoră pentru reducerea impactului negativ pe care migrația părinților îl are asupra copiilor în foarte multe situații. Crearea de

centre de zi destinate acestei categorii de copii în zonele în care fenomenul a luat amploare sau creșterea numărului centrelor care pot oferi copiilor și adulților o serie de intervenții, va reprezenta un pas important în oferirea unui răspuns adecvat din partea autorităților pentru această problemă.

Webografie:

1. ANPDCA- Statistică .Situatie copii cu părinți plecați la munca.(2017-2019). Preluat la data de 4 ianuarie 2021 de pe <http://www.copii.ro/statistica-pe-ani/>
2. Studii și cercetări. Situația copiilor cu părinți plecați în străinătate. (2007).Preluat la data de 4 ianuarie 2021 de pe <https://copiisinguriacasa.ro/pentru-specialisti/studii-si-cercetari/situatia-copii-or-ai-caror-parinti-sunt-plecati-la-munca-in-strainatate/>

*Impactul platformelor educaționale în școala românească***Slămnoiu Ioana Ana Maria, Grădinița Alice, București, Sector 2, Grupa Milocie II**

De-a lungul timpului, principiile pe care se dezvoltă domeniul educațional au evoluat de la o perioadă istorică la alta, fiind profund influențate de condițiile existente în timp și spațiu, de cadrul ideologic și politic. Analizând valențele pe care le-a dobândit din punct de vedere conceptual, termenul educație, Platon considera „educația cel mai frumos dar pe care-l poate dobândi omul”¹. Ulterior, Socrate oferă o perspectivă inedită asupra istoriei, subliniind funcția socială a educației „cel mai important lucru nu este succesul individual, ci felul în care ideile fiecăruia sunt desemnate și modul în care pot schimba societatea”².

Secolul XXI, caracterizat de inovație, surprinde o societate în continuă schimbare, educația fiind un domeniu proiectat pe dorința de a evolua. În contextul epidemiologic actual, evoluția în domeniul științific poartă o amprentă puternică asupra generației în formare. Plasați într-o eră a globalizării, timp și spațiu în care fiecare individ își conturează o personalitate proprie, schimbările sociale definesc adesea noi dimensiuni neanticipate, cu un impact puternic. Educația a evoluat ca o necesitate umană din cele mai vechi timpuri, până în prezent „fără educație, ce este omul? Un splendid sclav, un sălbatic al rațiunii”-Joseph Addison. Efectuând o analiză obiectivă, distingem că școala și însăși fenomenul de educație este în continuă schimbare, adaptându-se nevoilor și contextelor impuse pe plan social.

În prezent, sistemul de învățământ românesc se confruntă cu provocări neanticipate, determinate de contextual epidemiologic actual. În acest context social, sistemul de învățământ românesc a optat pentru suspendarea interacțiunii fizice, în consecință procesul instructiv-educativ devine condiționat de utilizarea platformelor educaționale. Consider că acest tablou al învățământului românesc, creionat și reorientat către practici noi de comunicare și de cooperare online antrenează adulții și copiii să descopere noi moduri de conectare social, alternative, optime pentru continuarea activității profesionale, sociale, culturale și ludice. Acest fenomen inedit, dar și rapiditatea, timpul relativ scurt de implementare a unor măsuri ce prevăd trecerea de la un învățământ în sistem clasic,

¹ Andreea Claudia Șerban, *Implicații ale nivelului de educație asupra pieței muncii*, articol publicat în revista *Economie teoretică și aplicată*, vol. 19, nr. 3 (568), accesat la data de 9 octombrie 2020 și disponibil la adresa web: http://store.eclap.ro/articole/703_ro.pdf, p. 126.

²*Ibidem*

desfășurat într-un spațiu instituțional, la mediul online are un impact major asigurând evoluție și dezvoltare socială. În aceste circumstanțe, au apărut o serie de impedimente de natură logistică, pedagogică, tehnică și de conținut în domeniul multor discipline școlare. Toate aceste aspecte sunt percepute ca impedimente, bariere ce îngreunează sistemul de învățământ și executarea procesului instructiv-educativ, însă cei implicați direct, dar și indirect încearcă să găsească măsuri, manifestând disponibilitate, interes, măiestrie pedagogică. Impactul tehnologic actual surprinde societatea actuală care nu dispune de o infrastructură tehnologică decentă, dar și lipsa competențelor digitale. Totuși, se disting și aspecte pozitive, experiențele actuale reprezentând puncte de plecare fundamentale, resurse valoroase pentru specialiști în domeniul educației, fiind valorificate epistemologic prin sugestii de optimizare a politicilor educaționale și a conținuturilor curriculare.³ Reflectând asupra impactului platformelor educaționale distingem limite în actul de comunicare dintre elev și profesor, comunicarea devenind artificială, din cauza imposibilității de a oferi un feedback comunicațional real. Specialiștii în domeniu menționează faptul că limitarea comunicării directe poate delimita blocaje la nivelul comunicării. Sfera comunicării cuprinde cele trei tipuri : verbal, nonverbal și paraverbal. Platformele educaționale limitează semnificativ impactul comunicării verbale și nonverbal în cazul în care se optează pentru chat sau apar probleme tehnice. În acest sens, o cercetare realizată de Argyle, Alkema și Gilmour a constatat faptul că oamenii reacționează cu o probabilitate de cinci ori mai mare la indici nonverbal și paraverbal decât la cei verbali. Dacă mesajul nonverbal și cel paraverbal îl contrazic pe cel verbal, subiecții au tendința de a ignora cuvintele⁴. De asemenea, fiecare individ este unic manifestând un grad diferit de adaptabilitate. În această direcție, psihologia pune în prim-plan două tipuri de subiecți: introvertiți și extrovertiți. Prin efectuarea actului educativ prin intermediul platformelor educaționale, indivizii introvertiți limitează dorința de exprimare, confruntându-se cu incapacitatea de a exprima ceea ce gândesc și simt. Din perspectiva cadrelor didactice,

³ Petre Botnariuc, Constantin Cucos, Cătălin Glava, Daniel E. Iancu, Marian D. Ilie, Olimpiu Istrate, Adrian Vicențiu Labăr, Ion-Ovidiu Pânișoară, Doru Ștefănescu, Simona Velea, *Școala online-Element pentru inovarea educației-Raport de cercetare evaluativă*, București, Editura Universității din București, 2020, p.10, accesat la data de 9 octombrie 2020 și disponibil la adresa web: https://www.psh.uaic.ro/wp-content/uploads/sc_onl_rap_apr_2020.pdf

⁴ Dorina Sălăvăstru, *Psihologia educației*, Iași, Editura Polirom, 2004;

comunicarea este defectuoasă în contextual actual, semnalând aspecte precum: absența unui dialog autentic cu clasa, imposibilitatea urmării notițelor, ceea ce determină apariția unor lacune, erori, dar și dificila administrare a probelor evaluative.

Psihologia educației studiază analiza mecanismelor învățării și a condițiilor în care se produce învățarea sunt repere fundamentale de maximă importanță, în calitate de știință-resursă pentru practica pedagogică. Mediul în care se produce învățământul constituie un aspect esențial, omul fiind implicat direct în ceea ce există și ceea ce se întâmplă în jurul său. Începutul secolului XX conturează noi teorii în sfera educației: C. Freinet amintește de necesitatea construirii unui mediu pedagogic funcțional, conform cu ritmul de dezvoltare al copiilor. Totuși, autorul cel mai des întâlnit atât în domeniul structurării ambianței de instruire este Catherine Loughlin care definește mediul ca o variabilă, fie ca o combinație de variabile ale mediului natural, construit sau aranjat, în interiorul căruia se desfășoară învățământul. Contextul actual impune riguros ca spațiul în care se desfășoară procesul instructiv-educativ să fie spațiul personal, de acasă. Astfel, nu se asigură un climat optim, necesar pentru a desfășura actul de a învăța în condiții ideale. Pornind de la aspectul enunțat anterior, se semnalează o altă direcție a impactului platformelor educaționale: lipsa apartenenței la un grup. Omul, ființă socială se identifică prin nevoia de relaționare, de identificare și apartenență. Astfel, distingem concepția individului despre propriul eu ca unic, distinct de ceilalți. Utilizarea platformelor educaționale limitează semnificativ sentimentul de apartenență la un grup, absența prezenței fizice poate afecta pe plan psihic generând stări de anxietate. Limitează relațiile inter-umane ce contribuiau la dezvoltarea și formarea unor comportamente și atitudini prin care individul se raportează la societate.

În concluzie, perioada actuală relevă aspectele problematice ale sistemului de învățământ, în care accesul la educație de calitate pare să prevaleze ca direcție prioritară pentru ameliorare. Impactul platformelor educaționale asupra subiecților implicați direct este major, contribuind în mod pozitiv sau negativ la formarea și dezvoltarea acestora. Din perspectivă proprie, afirmă că impactul este preponderent negativ, mediul online fiind un obstacol în desfășurarea optimă a procesului instructiv-educativ.

IMPORTANȚA EVALUĂRII ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PREȘCOLAR METODE ȘI TEHNICI DE EVALUARE

**PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: ȘERBU ILONA
GRĂDINIȚA „ALICE”, GRUPA MICĂ**

Evaluarea reprezintă actul didactic complex, integrat procesului de învățământ, ce urmărește măsurarea cantității cunoștințelor dobândite, valoarea, performanțele și eficiența acestora la un moment dat, oferind soluții de perfecționare a actului didactic.

Cele mai des întâlnite forme de evaluare sunt: evaluarea inițială, continuă și finală

Evaluarea inițială se realizează la începutul unui program de „instruire” și stabilește nivelul de pregătire a preșcolarii în momentul inițierii programului respectiv, constituind o condiție hotărâtoare pentru reușita activităților următoare deoarece oferă educatoarei posibilitatea de a cunoaște potențialul fiecărui copil.

Pentru ca evaluarea inițială să fie eficientă, trebuie elaborate criterii și modalități de verificare, măsurare și apreciere a nivelului de pregătire a preșcolarii, pornind de la obiectivele propuse.

Datele obținute ajută la conturarea activității didactice în trei planuri: stabilirea modului adecvat de predare a noului conținut al programei, organizarea unui program de recuperare, dacă este cazul, și adoptarea unor măsuri de sprijinire și recuperare a unora din preșcolarii.

Evaluarea formativă își propune să verifice toți preșcolarii asupra conținuturilor predate, fapt ce permite ca educatoarea să cunoască pregătirea copiilor, identificarea lacunelor, după fiecare secvență de învățare să adopte măsuri pentru ameliorarea procesului de învățământ. Evaluarea finală intervine la sfârșitul unei perioade mai lungi de învățare, la sfârșit de semestru, an școlar, ciclu de învățământ. Se realizează prin verificări parțiale pe parcursul programului și o estimare globală a rezultatelor, pe perioade lungi. Este centrată pe o evaluare de bilanț, regrupând mai multe unități de studiu.

Evaluarea am realizat-o la grupa pe care o conduc prin aplicarea de probe orale, scrise, practice, probe ce au fost aplicate atât în activitățile de grup cât și individuale și frontale.

Metodele și tehnicile de evaluare sunt:

- metoda observației care constă în consemnarea evenimentelor definitorii pentru dezvoltarea copilului;
- metoda consemnării grafice a preferințelor care permite interpretarea datelor obținute despre fiecare copil, prin evidențierea domeniilor de activitate la care copilul a participat cu interes și cele față de care a manifestat interes scăzut;

- metoda consemnării grafice a progreselor copilului care este o metodă comparativă care pune în evidență anumite manifestări prin valorile lor la start și prin valorile înregistrate într-o fază ulterioară a angajării într-o activitate oarecare;

- metoda portofoliului cuprinde rezultatele relevante, obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare: probe scrise, orale, practice, proiecte sau prin activități extracurriculare. Portofoliul poate fi utilizat ca o metodă de evaluare flexibilă, complexă și integratoare, care asigură promovarea interdisciplinarității și trebuie privit atât ca metodă complementară de evaluare, cât și ca mijloc de valorizare a muncii individuale. Această metodă constă în selectarea și păstrarea diferitelor lucrări ale copiilor (desene, picturi,colaje) pentru ca să poată opera ulterior evaluarea de tip cumulativ care va sublinia progresele realizate de ei într-o unitate mai mare de timp.

Testele standardizate sunt instrumente de evaluare a performanțelor preșcolare pe baza unor criterii de apreciere coerente și explicite formate dintr-un grupaj de întrebări (itemi) care descoperă o arie de conținut.

Evaluarea este un moment în cadrul învățării, la fel de important ca și predarea, de aceea ea trebuie aplicată cu deosebită atenție asupra preșcolarilor. Metodele și tehnicile de evaluare promovează dezvoltarea globală a personalității, stimulează responsabilitatea copilului, prin libertatea de selectare a temelor și a mijloacelor de realizare, evaluează preșcolarii în acțiune, adică în procesul de învățare.

Bibliografie:

1. Lăzărescu M., Ezechil L. –Laborator preșcolar, Ed.V&Integral,Buc.,2011. Neacșu I., – Metode și tehnici de învățare eficientă, Ed. Militară, București, 1990.
2. Chiriac M.-, Evaluarea- ghid al activității din grădiniță”- studiu științific Comenius J., A. (1970) – „ Didactica Magna” București, EDP;
3. Cucos C., – „Pedagogie” ediția a II a revizuită și adăugită, - Iași, Polirom, 2006; Păiși.

ACTIVITĂȚI DISTRACTIVE – COPII EMPATICI

Autori:

Prof. Înv. Preșc. Diniță Georgiana Andreea
Prof. Înv. Preșc. Țigănuș Silvia Andreea
Grădinița “Scufița Roșie”, Sector 4, București

Voluntariatul reprezintă o activitate de interes public ce se desfășoară din proprie inițiativă, în folosul comunității, fără a primi o recompensă. Altfel spus, voluntariatul este o alegere pe care o facem cu scopul de a acorda un ajutor, a schimba o viață sau chiar societatea în care trăim.

“Voluntariatul este activitatea de interes public desfășurată din proprie inițiativă de orice persoană fizică, în folosul altora, fără a primi contraprestație materială; activitatea de interes public este activitatea desfășurată în domenii cum sunt: asistență și serviciile sociale, protecția drepturilor omului, medico-sanitar, cultural, artistic, educativ, de învățământ, științific, umanitar, religios, filantropic, sportiv, de protecție a mediului, social și comunitar și altele asemenea.” (conform “Legea Voluntariatului”, 2006)

Voluntariatul nu impune o anumită vârstă, putem deveni voluntari din copilărie, adolescență sau vârsta maturității. Singura limită este dată de disponibilitate, dorință, convingere și ambiție. Așadar, viitorul este strâns legat de educația oferită copiilor, deoarece la vârsta preșcolară este momentul oportun să le stimulăm copiii dragostea față de tot ceea ce îi înconjoară.

Preșcolarii pot prelua rapid modele și, implicit, interesul pentru activitățile de voluntariat, bineînțeles, adaptate nivelului de vârstă. Copiii care sunt obișnuiți să ofere celor din jur, fără a aștepta ceva în schimb, sunt copii pregătiți pentru viitor, sunt viitori adulți asumați, care se vor preocupa de bunăstarea societății.

Și pentru că prezentăm voluntariatul ca o activitate ce poate fi exercitată de la cea mai fragedă vârstă, vom descrie în continuare două exemple de activități de voluntariat ce pot fi desfășurate cu ușurință la grădiniță. Activitățile au fost efectuate cu grupa mare, copiii având vârste cuprinse între 5 și 6 ani.

Prima activitate a avut scopul de a-i învăța pe copii să dăruiască, fără să aștepte o recompensă. Cu toții știm că în perioada sărbătorilor de iarnă, copiii îl așteaptă nerăbdători pe Moș Crăciun și, totodată, cadourile de la părinți. În aceste momente, este necesar să îi explicăm că sunt alți copii care nu au de la cine să primească astfel de cadouri și să îi învățăm să dăruiască.

Activitatea a debutat cu o așa-zisă “sarcină de lucru”: cu ajutorul părinților, copiii au căutat acasă jucării, îmbrăcăminte sau încălțăminte pe care nu le mai foloseau și pe care puteau

să le ofere altor copii. Le-au împachetat în pungi sau cutii și le-au adus la grădiniță, unde urma să mergem împreună să le punem în locul în care le strângeam pe toate. După câteva zile, sala de grupă în care strângeam pachetele devenea din ce în ce mai plină. Noi, cadrele didactice, ne bucuram în aceeași măsură cu copiii, punând accent pe faptul că le vom face o mare surpriză copiilor mai puțin norocoși. Ziua cea mare a sosit! Una dintre persoanele care ne ajutau cu distribuirea pachetelor a venit să le preia. Am mers cu toții să ajutăm la încărcarea pachetelor în mașină. Înainte, am discutat cu preșcolarii, astfel încât, ei știau de ce facem acest lucru – doamna prelua pachetele și le ducea direct la copiii care aveau să se bucure de cadouri. Urma să primim și poze, să le vedem cu toții zâmbetele. Preșcolarii noștri au fost tare fericiți, ne-au propus să mai facem astfel de gesturi. Cu siguranță vom mai face!

Cea de-a doua activitate de voluntariat punea în prim plan animalele din Parcul Carol, pe care îl frecventăm adesea. Ne-am gândit să mergem să hrănim păsările și, mai mult de atât, să le oferim câte o căsuță. Zis și făcut! Ne-am mobilizat cu toții, cadre didactice, părinți și copii, și am realizat căsuțe, care mai de care mai colorate, fiecare inscripționată cu numele copilului, grupa și numele grădiniței noastre. Am mers în parc, iar fiecare copil și-a ales copacul unde să prindem căsuța deja personalizată. Le-am lăsat și mâncare păsărilor. De acum toate vor avea căsuțe! Copiii au fost foarte bucueroși, iar fiecare vizită în parc nu se termina fără să trecem pe la fiecare copac să le revedem.

Așadar, aceste activități au avut rolul de a forma preșcolarii și de a le stimula interesul pentru activitățile de voluntariat. Aceștia, în urma activităților, au dobândit cunoștințe noi, și-au dezvoltat spiritul de echipă, au devenit empatici, comunicativi și au petrecut timp de calitate alături de părinți. Acestea sunt doar câteva aspecte care îl formează pe copilul preșcolar, care, cu cât participă mai des la astfel de acțiuni, cu atât se va dezvolta și își va delimita punctele de interes pentru viitor. Copilul de azi este tânărul de mâine!

“Dragostea constă în dorința de a da ceea ce este al tău altuia și de a simți fericirea acestuia ca și cum ar fi a ta.” – Emanuel Swedenborg

Bibliografie:

Cannon D. - *Cele trei valuri de voluntari și Noul Pamânt*, Ed. Livingstone, București, 2012;

Simion M. C. - *Voluntariatul în domeniul social*, Ed. Institutul European, București, 2017.

REALIZAREA EDUCAȚIEI ECOLOGICE LA PREȘCOLARI PRIN ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ

Prof.înv.preșcolar: Grădinaru Daniela
Școala Gimnazială „Regina Maria”, Mănăstirea Cașin, jud.Bacău

„Învățați-i pe copiii voștri ceea ce i-am învățat noi pe ai noștri, că pământul este mama noastră. Tot ceea ce i se întâmplă pământului, va ajunge să li se întâmple și copiilor acestui pământ. Noi știm cel puțin atât : nu pământul aparține omului, ci omul aparține pământului.” (Sieux Seatle)

Educația ecologică este la fel de importantă pentru vârsta preșcolară ca și educația intelectuală, morală, estetică, etc. În cadrul educației ecologice, copiii preșcolari învață de ce și cum trebuie protejată natura. Îngrijirea mediului implică din partea omului desfășurarea unor acțiuni practice care să contribuie la evoluția plantelor și animalelor, apărarea lor de acțiunile dăunătoare, care pun în pericol viața plantelor și animalelor și chiar viața omului. Protejarea mediului înconjurător se însuflă de la cele mai fragede vârste. Mediul în care copiii își desfășoară activitatea îi influențează permanent și le oferă posibilitatea de a veni mereu în contact cu ceva nou pentru ei, le stimulează curiozitatea și dorința de cunoaștere.

Interesați de transformările care au loc în natură, de fenomenele specifice fiecărui anotimp, de diferite aspecte din viața plantelor și animalelor preșcolarii pun o serie de întrebări pentru a cunoaște natura, a o înțelege și de a o ocroti mai bine. Prin răspunsul pe care-l dăm noi, educatoarele, conducem copiii la înțelegerea relațiilor dintre unele fenomene și rezultatul acestora, copiii putând depăși această etapă printr-o educație ecologică, desigur în conformitate cu particularitățile de vârstă.

Pentru realizarea educației ecologice la vârsta preșcolară, am urmărit realizarea următoarelor obiective:

- familiarizarea preșcolarilor cu aspecte cât mai variate ale mediului înconjurător;
- dezvoltarea dragostei pentru natură;
- formarea deprinderii de a ocroti, proteja și respecta natura;
- formarea unui comportament civic, etic și a deprinderilor de păstrare și ocrotire a naturii;
- educarea copiilor în sensul păstrării sănătății mediului în care trăiesc.

Îngrijirea și protejarea mediului se însuflă copiilor de la cele mai fragede vârste. Manifestarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător apare la copilul preșcolar ca urmare a desfășurării unei activități variate din punct de vedere al tematicii, conținuturilor și a strategiilor utilizate care pun copii în situația de a exercita numeroase acțiuni de îngrijire și ocrotire a mediului. Prin participarea la aceste activități, copiii înțeleg rolul pe care ei îl au în mediu, ce acțiuni sunt capabili să efectueze și care sunt urmările unor atitudini necorespunzătoare față de mediul înconjurător.

Pentru familiarizarea preșcolărilor cu aspecte ale lumii înconjurătoare am folosit cu eficiență observările asupra mediului, povestirile, lecturile educatoarei, memorizări, plimbări, vizite, drumeții, excursii, diapozitive, etc. Toate acestea sunt prețioase mijloace de a-i educa pe copii pentru a cunoaște mediul înconjurător, prezentându-le relația dintre plante, animale și om. Prin activitățile de observare „Colțul viu al naturii”, „Aspecte de toamnă, iarnă, primăvară”, „Crizantema și tufănică”, „Animale domestice”, „Animale sălbatice” etc., copiii au cunoscut aspecte ale mediului înconjurător, fenomenele care se produc în natură în fiecare anotimp, plante, animale precum și relația dintre acestea și om. Activitățile de observare nu s-au limitat numai la activitățile în clasă la colțul viu al naturii ci s-au extins și în afara grădiniței, mai întâi în împrejurimile unității și apoi în natură cu prilejul plimbărilor, drumețiilor și excursiilor. Activitățile de memorizare „Gândăcelul”, „Cățelușul șchiop”, „Îndemn”, „Nu rupeți florile, copii”, etc. au plăcut foarte mult copiilor și le-au sensibilizat sufletele. Ei au înțeles din aceste poezii că nu este bine să rupi crengile copacilor (că plânge pomul ca un om), că nu este bine să rupi o floare (floarea este o ființă mică și dacă o rupi ea moare) sau să omori găzele. Prin versuri deosebit de expresive este exprimată suferința cățelușului rănit la picior de un copil rău, sau a unui pomișor cu crengile rupte care se tânguie cerându-le copiilor să-nu-i mai rupă crengile, îndemnându-i să-l îngrijească și să-l apere de copiii răi. Îndemnul desprins din aceste poezii sunt ușor înțelese de copii deoarece sunt exprimate pe înțelesul lor de cei care se află în suferință. Din activitățile de povestiri și lecturi ale educatoarei copiii au aflat că natura este minunată, că ea ne dă bucurii, că pomii ne dau umbră și fructe, că florile dau frumusețe grădinilor, parcurilor și ferestrelor locuințelor dacă sunt îngrijite și ocrotite. Povestirile și lecturile educatoarei: „Cireșul”, „Lacrima unui fir de iarbă”, „Ploaie pentru floarea cea mică” etc. i-a ajutat pe copii să-și formeze un comportament adecvat în natură, evaluându-și corespunzător urmările faptei lor (dacă ar rupe crengile cireșului, acesta n-ar mai rodi, dacă calci iarba aceasta se ofilește, dacă rupi florile parcurile și grădinile rămân fără frumusețe). Formarea și dezvoltarea unei atitudini ecologice precoce care să permită manifestarea unei conduite simple în relațiile cu mediul s-a realizat și prin activitățile de lectură după imagini. Prin lecturarea imaginilor din activitățile: „Așa da, așa nu”, „Copiii harnici”, „Fapte bune, fapte rele”, „Munca oamenilor în grădină, în livadă” etc., copiii s-au familiarizat cu aspecte ale lumii înconjurătoare, pentru înțelegerea și aplicarea regulilor de protecție a mediului înconjurător.

Prin activitățile de convorbire: „Copiii – prietenii naturii”, „Cum îngrijim și ocrotim natura”, „Omul prieten sau dușman al naturii”, copiii au dat răspunsuri privind natura, fenomenele care se produc în natură precum și acțiunile pe care trebuie să le întreprindă copiii și oamenii mari pentru a îngriji și proteja mediul în care trăim. Educația ecologică am realizat-o nu numai prin activitățile comune ci și prin jocurile și activitățile la alegerea copiilor. Prin activitățile practice-aplicative de efectuare a curățeniei și ordinii în sala de grupă, de îngrijire a florilor de la colțul viu al naturii, de îngrijire a împrejurimilor grădiniței am urmărit ca preșcolarii să iubească ordinea și curățenia, să iubească natura, și să le formeze deprinderea de a o îngriji și ocroti. Copiii au semănat grâu, porumb și fasole, au sădit plante, au udat florile, le-au curățat frunzele uscate, le-au șters frunzele de praf, acțiuni efectuate cu plăcere de către ei. Prin jocul de masă „Toto și Loto în lumea animalelor”, copiii au

cunoscut diferite medii geografice (pădure, aer, apă, zone geografice îndepărtate) precum și viețuitoarele care trăiesc în acele medii. În cadrul plimbărilor ocazionale, preșcolarii au putut constata unele comportamente negative ale oamenilor față de natură (gunoaie aruncate la întâmplare, nu în locurile special amenajate, iarba călcată, crengi rupte din copaci, hârtii și ambalaje din plastic aruncate pe lângă blocurile de locuințe). Le-am explicat copiilor pe înțelesul lor că pentru a trăi într-un mediu sănătos, fiecare trebuie să ne îngrijim de curățenia spațiilor din jurul nostru, să contribuim la sănătatea noastră și a celor din jur. De asemenea le-am vorbit copiilor despre poluarea fonică, despre principalele surse de zgomot: circulația rutieră, trenurile, avioanele, radioul, vocile copiilor și ale oamenilor. În concluzie, precizez că atât prin activitățile prezentate în acest material cât și prin întreaga activitate desfășurată în grădiniță preșcolarii sub îndrumarea permanentă a educatoarei au posibilitatea să-și însușească potrivit particularităților de vârstă, anumite noțiuni și cunoștințe despre problematica ecologică.

BIBLIOGRAFIE:

1. Breben, S.,(2002). *Activități bazate pe inteligențe multiple*, volumul II, Craiova: Editura Reprograph.
2. Preda, V. (2002). *Metoda proiectelor la vârstele timpurii*, București: Editura Miniped.

„Proiectele educaționale – strategie de dezvoltare și promovare a unității de învățământ”

Prof.inv. primar: Urdă Elena

**Scoala Gimnaziala „Mihai Eminescu”, Lespezi,
com.Gârlești, Jud. Bacău ,clasa a 3-a**

Valul schimbărilor și al noutăților care asaltează viața societății și a fiecărei colectivități umane, a făcut necesară extinderea actului educativ de-a lungul întregii vieți a individului , fiind una din sarcinile care ne revin, nouă , cadrelor didactice.

Odată cu evoluția societății, educația cunoaște forme de organizare multiple, iar rolul său a devenit din ce în ce mai important.

Factorilor educativi tradiționali- familie și școală-li s-au alăturat alții noi, precum biserica, mass- media, instituții de cultură, centrele de agrement, adică cei care asigură educația non- formală.

Una din direcțiile fundamentale ale redefinirii învățământului românesc o constituie dezvoltarea liberă, integrală, armonioasă a individului, formarea personalității autonome și creative, prin diversificarea și optimizarea activităților educative extracurriculare și extrașcolare. Așadar , în noul demers educațional al cadrelor didactice se vor redimensiona atât statutul cât și sarcinile acestora, care trebuie să devină manageri de educație prin intermediul unor proiecte/ programe desfășurate pe baza unor acorduri de partenerat între unitățile școlare și diferiți parteneri înscriși în proiect.

Există o varietate bogată de modalități de realizare a acestor activități, una foarte importantă fiind proiectele educaționale pe care noi le desfășurăm, care cuprind un calendar de activități planificate, care urmăresc realizarea unui scop bine definit, într-un cadru bine stabilit și într-o perioadă de timp bine definită.

Aceste proiecte educative/educaționale sunt o modalitate de acumulare a unor noi experiențe de cunoaștere, rezolvând probleme practice în diferite situații date, fiind de altfel un instrument al dezvoltării și inovării organizațiilor școlare.

Parteneriatul educațional este o atitudine abordată în sprijinul dezvoltării societății prin prisma educativă și presupune participarea la o acțiune educativă comună, interacțiuni constructive acceptate de către toți partenerii, comunicare eficientă între participanți, acțiuni comune cu respectare rolului fiecărui participant, interrelaționare. Parteneriatul educațional mai presupune unitate de cerințe, de opțiuni, decizii și acțiuni educative subordonate actului educativ propriu-zis. Parteneriatul educațional vine în sprijinul dezvoltării personalității copiilor asigurându-le autonomia personală, prin valorizarea socială a fiecăruia dintre ei.

Având în vedere faptul că grădinița pregătește preșcolarul pentru activitate sa școlară, iar școla pregătește elevii pentru viața socială, aceste proiecte au o importanță tot mai mare în activitatea noastră și a copiilor fiind în dialog permanent cu societatea, realizând punți de

legătură între nevoile educaționale, resursele și disponibilitatea copiilor și perspectivelor de dezvoltare economică a societății. În acest sens colaborarea grădiniței cu factori externi educaționali sau cu școala, este o activitate organizată, susținută, direcționată spre probleme educative ale tinerei generații.

Aceste activități din cadrul proiectelor educative aduc un surplus de informații copiilor/elevilor astfel că experiența de învățare informală și non-formală completează și lărgeste experiența de învățare formală.

Parteneriatul educațional devine tot mai prezent în relațiile de colaborare ce se stabilesc între unitățile de învățământ și diferitele segmente ale societății, reprezentând modalitatea formală sau informală prin care cele două părți (sau mai multe) decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.

Pentru ca reușita unui acord de parteneriat să fie la cote maxime, acesta implică:

- identificare scopului, a intereselor comune, utile partenerilor;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus, organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- consolidarea eficientă a atitudinilor și tehnicilor diferite care se pot aplica diferitelor sarcini.

Inițierea și derularea de activități în parteneriat reprezintă o provocare pentru educatorii de azi, necesitând multă creativitate, dinamism în derularea acestora dar și responsabilitate și inflexibilitate.

Nimeni nu se naște gata învățat, gata format, totul se educă în familie, grădiniță, școală și în societate în scopul integrării active a individului în viața socială.

Educația între misiune și viziune

**Prof.inv.priumar,Merlusca Simona
Școala Gimnaziala „Mihai Eminescu”,Lespezi,
com.Garleni,Jud. Bacau ,Clasa I**

Pornind de la cei patru piloni ai educației ai lui J.Delors;

- **a învăța să știi**
- **a învăța să faci**
- **a învăța să trăiești împreună cu ceilalți**
- **a învăța să fii**

Li se oferă tinerilor capacitatea de a răspunde provocărilor care apar din partea societății, cu scopul de a deveni agenți ai propriei formări, care îi ajută să-și organizeze și să structureze singuri cunoașterea, să se descopere individual, având formată judecata și responsabilitatea ce îi ajută în viitor pentru a deveni persoane active într-o societate activă.

Adaptându-se în mod firesc cerințelor societății de mâine și promovând o dezvoltare susținută și conformă realităților europene, viziunea școlii la început de secol XXI se poate exprima prin dorințele și necesitățile educaționale ale fiecărui elev, având în vedere concertarea eforturilor pentru ca elevii să dobândească o pregătire generală bună, cunoștințe aprofundate în domeniile legate de viitoarea carieră, competențe necesare inserției sociale și deprinderi de muncă intelectuală pentru a putea învăța pe tot parcursul vieții. Întreaga activitate va fi organizată de așa manieră încât să se creeze în școală un mediu educațional profesionist, la standarde instrucționale și morale înalte.

La începutul secolului al XXI-lea, în activitatea de formare a personalității autonome și creative, școala contemporană trebuie să găsească direcții pragmatice de abordare a idealului educațional. Din această perspectivă, finalitățile școlii propun formarea unui absolvent în măsură să decidă asupra propriei cariere, să contribuie la articularea propriilor trasee de dezvoltare intelectuală și profesională și să se integreze activ în viața socială.

Adaptându-se în mod firesc cerințelor societății de mâine și promovând o dezvoltare susținută și conformă realităților europene, viziunea școlii la început de secol XXI este de a forma adevărați „oameni”.

Misiunea școlii reprezintă rațiunea de a fi, motivul pentru care există organizația școlară și face referire la rezultatele educației pentru elevi și comunitate. Această misiune va fi cunoscută și asumată de către toate grupurile de interes reprezentate în școală: părinți, elevi, profesori, autorități locale, agenți economici, alți reprezentanți ai comunității. Pentru realizarea succesului este important ca parteneriatul :școala-familie-comunitate să fie în comuniune directă permanent. Fiecare elev va fi sprijinit să-și cunoască și să-și dezvolte potențialul și aptitudinile în funcție de interesul și motivațiile personale, să-și dezvolte astfel personalitatea încât drumul lui existențial, social și profesional să se poată desfășura sub semnul succesului.

Școala garantează accesul continuu la învățare, pentru a se forma noile competențe necesare.

Școala va fi deschisă dialogului cu comunitatea, va realiza o educație multiculturală, asigurând astfel apropierea dintre elevi, cunoașterea și acceptarea reciprocă în vederea unei conviețuirii armonioase.

Trebuie să fim preocupați să-i învățăm nu doar să învețe, ci și cum să-și consolideze anumite însușiri specifice umane, cum ar fi prietenia, omnia, solidaritatea, dragostea, ospitalitatea, compasiunea față de ceilalți .

Ajutarea elevilor pentru viața în comun prin condițiile pe care le oferă Biserica constituie un antidot pentru lipsa de interes a tinerilor față de școală, ajută la îndepărtarea stresului lor școlar, întrucât asigură posibilitățile unei corecte coexistențe a profesorilor și elevilor și oferă șansele creării unui climat uman.

Prin urmare, școala poate crea un moment favorabil pentru a promova înțelepciunea conviețuirii pașnice prin noi forme de comunicare și cooperare în a păstra și cultiva darul sfânt al vieții umane.

1. Cerghit, I., *Sisteme de instruire alternative si complementare. Structuri, stiluri, strategii*, Ed. Aramis, 2002.
2. Cerghit, I.; Neacsu, I. ; Negret-Dobridor, I. ; Panisoara, I.O. - *Prelegeri pedagogice*, Ed. Polirom , Iasi, 2001.
3. Cristea, S., *Dictionar de termeni pedagogici*, Bucuresti, Editura Didactica si Pedagogica, 1998.

IMPLICAREA FAMILIEI ÎN ADAPTAREA EFICIENTĂ A COPILULUI LA MEDIUL GRĂDINIȚEI

Profesor pentru învățământ preșcolar,
Amagdei Ramona-Ancuța
Școala Gimnazială Palanca, județul Bacău
Grupa mare

Implicarea educațională a familiei este definită ca „un set de activități pe care părinții le îndeplinesc cu scopul de a susține direct sau indirect procesul de instruire al copiilor” (Bonchiș, E., p.112). Implicarea familiei în procesul de pregătire pentru intrarea în grădiniță este considerată foarte importantă și are aspecte pozitive asupra performanțelor școlare.

În primul rând ar trebui să ne referim la faptul că nu doar copiii, ci și părinții trec prin experiențe noi odată cu debutul în grădiniță, cu atât mai mult dacă este vorba de primul copil. Meseria de părinte se învață, iar fiecare etapă din viața copilului îl solicită în mod diferit și pe părintele acestuia, obligându-l să se acomodeze la ce are nevoie copilul la momentul respectiv. Ei au nevoie de sprijin pentru această etapă din viața copilului și o mare influență asupra unei bune integrări a copilului la grădiniță este susținerea părinților, având în vedere că în copilăria timpurie modalitățile de intervenție asupra protecției și educației copilului se realizează prin intermediul părinților („Educația timpurie. Integrarea copiilor în grădiniță”, p. 71). Un parteneriat eficient între grădiniță și familie poate duce la o integrare mai ușoară a copilului în grădiniță, mai ales că este dublat de metode specifice existente la nivelul grădiniței, privind facilitarea integrării.

În cadrul studiului „Educația timpurie. Integrarea copiilor în grădiniță” (p.71) se vorbește de dublul rol pe care îl au părinții în vederea pregătirii pentru grădiniță:

- pe de o parte, pregătirea lor pentru a face față acestei experiențe;
- pe de altă parte, pregătirea copilului pentru începerea grădiniței.

În ceea ce privește propria pregătire, părinții pot să se informeze despre grădiniță, în ceea ce privește programul acesteia, spații, dotări, educatoarea care va prelua copilul. Mulți dintre părinți sunt interesați de aceste aspecte și iau contact direct cu personalul grădiniței prin diferite căi: participă cu copilul la diferite activități organizate de grădiniță, prin diferite cursuri, activități de voluntariat. Unele grădinițe organizează activități de intercunoaștere între copiii din grădiniță și cei care doresc să se înscrie. Părinții copiilor participă la aceste activități și se obișnuiesc cu specificul grădiniței, al grupei.

Dar, pregătirea părinților depinde de o serie de factori interni (interesul, motivația, gradul de educație) și externi (mijloacele de informare, strategiile de integrare ale copiilor în grădiniță, raporturile dintre membrii familiei) și trebuie să ținem cont că o bună pregătire a părinților duce

la o pregătire bună a copiilor pentru intrarea în grădiniță („Educația timpurie. Integrarea copiilor în grădiniță”p. 72).

În ceea ce privește al doilea rol al părinților, acela de pregătire al copilului pentru intrarea în grădiniță, responsabilitățile părinților le preced pe cele ale educatoarelor. Părinții sunt cei care pun bazele unei educații bune, înainte de a aduce copilul la grădiniță, îl învață să socializeze, să observe ce este în jurul lui, să se exprime, să respecte reguli, îi stimulează stima de sine și respectul propriu și față de ceilalți. Dacă părinții îi asigură copilului un suport solid, atât emoțional, cât și psiho-social, atunci integrarea celui mic în grădiniță va fi mult facilitată.

Ca și specialiste în educație, educatoarele consideră că, atât pentru copilul care urmează să intre în grădiniță, cât și pentru părintele acestuia, cele mai importante lucruri sunt:

- contactul direct cu grădinița (familiarizarea cu spațiul grădiniței și activitățile specifice din grădiniță, cunoașterea educatoarei, asistarea împreună cu părinții la activitățile din grădiniță, la serbări, programe artistice, vizionarea unor filme de prezentare a grădiniței etc.);
- formarea deprinderilor de socializare la copil (cooperare și comunicare cu cei din jur, acceptare, relații informale cu alți copii care deja frecventează grădinița, petrecerea timpului liber și cu alți adulți decât membrii familiei);
- informarea copilului cu privire la grădiniță (să-i vorbească frumos despre grădiniță, să-i povestească copilului despre grădiniță și evitarea remarcilor negative cu privire la grădiniță).

Deasemenea, educatoarele apreciază părinții care-i oferă copilului atenția necesară, îl sfătuiesc, îl sprijină, îl îndrumă cum să se comporte la grădiniță și nu îl răsfășă excesiv, îl pregătesc emoțional pentru intrarea în grădiniță și pentru a se descurca independent și care dau dovadă de mult tact și atenție în raport cu acesta.

Kreider, în cartea sa, „*Getting parents „ready“ for Kindergarten: The role of early childhood education*” (Bonchiș, E., p. 113) prezintă un studiu în urma căruia evidențiază câteva procese care pregătesc familia pentru implicarea în grădiniță:

Informarea- oferă părinților posibilitatea de a identifica modalitățile prin care să-și ajute copilul.

Conducerea- ajută la creșterea eficacității părinților cu privire la modul în care se pot implica.

Patternul de acțiune- oferă abilități pentru implicarea de mai târziu.

Relaționarea-ajută părinții să mențină legătura cu profesioniștii din grădiniță, facilitând relațiile de mai târziu cu învățătoarea.

După Elena Bonchiș, la intrarea copilului în grădiniță, familia trebuie să răspundă la următoarele întrebări:

- De unde știu că este pregătit pentru grădiniță?
- De câte ori am discutat cu el despre grădiniță?
- Ce preocupări am în legătură cu începerea grădiniței?
- Ce activități am desfășurat cu copilul pentru a-l pregăti pentru grădiniță?

- Ce activități l-ar ajuta pentru a se adapta mai ușor la mediul grădiniței? (Bonchiș, E., p.114).

BIBLIOGRAFIE:

1. Bonchiș, E. (coord.), 2011, *Familia și rolul ei în educarea copilului*, Editura Polirom, Iași;
2. **** *Educația timpurie. Integrarea copiilor în grădiniță*, 2009 – studiu realizat de Institutul de Științe ale Educației, Laboratorul Teoria Educației

NE JUCĂM, ÎNVĂȚĂM!

Prof. Horchidan Ionela-Cristina
Școala Gimnazială Pîrjol, Bacău
Clasa I
Tema: jocul

Activitatea la clasă mi-a oferit posibilitatea să constat că părinți, bunici și alte rude, prieteni de familie sau colegi de serviciu a părinților se chinuie uneori să ajute un școlar să rezolve o problemă. Telefoanele zbârnâie, firul explicațiilor se pierde și atunci se apelează la altcineva, starea de nervozitate crește, uneori copilul merge la școală cu problema nerezolvată (...să ți-o rezolve învățătoarea, dacă a dat așa o problemă grea!...) când...totul poate deveni foarte simplu: fie descoperim singuri, fie vedem rezolvarea făcută în clasă, oricum nu ne vine să credem că doar câteva desene (clasele I și a II-a) sau câteva segmente realizate inspirat clarifică totul.

Deci, elevii din ciclul primar întâmpină greutăți în rezolvarea problemelor.

Metoda jocurilor – Activitatea pe bază de joc didactic matematic îndeplinește funcții educaționale variate. Funcția de consolidare și verificare a cunoștințelor, deprinderilor însușite de copii constituie un mijloc eficient de verificare pentru învățător.

Caracteristica de bază a acestei metode o constituie prezența elementelor de joc în cadrul fiecărei secvențe didactice, iar specificul jocului este dat de componentele sale și de structură.

 Exemple folosite la clasă:

I. *Datele problemei s-au încurcat*

Scopul: operarea cu termni matematici specifici problemelor, dezvoltarea gândirii logice și a creativității;

Sarcina didactică: să ordoneze în ordinea necesară fragmentele unei probleme (date, cerință, rezolvare, răspuns), să rezolva problema.

Material didactic: coșuri cu fructe, desene, fișe, lipici.

Desfășurarea jocului:

Colectivul clasei este împărțit pe echipe. Fiecare echipă primește câte un coș cu jetoane pe care sunt scrise probleme fragmentate. Elevii vor așeza în ordine fragmentele și vor rezolva problema. Echipa care va rezolva cel mai repede sarcina este declarată câștigătoare și va primi recompensă prune și nuci.

Răspuns:	Pe o farfurie sunt 32 de prune și nuci.	Rezolvare :	
Prune sunt 15	Date :	Câte nuci sunt?	Cerință:

II. *Reconstruiește problemele!*

Elevii au ca sarcină să unească ceea ce se potrivește, datele cu cerințele și rezolvarea fiecărei probleme încurcată. Jocul se desfășoară în mod individual pe fișe. Este declarat câștigător elevul care rezolvă cel mai repede sarcina, primind calificativul „F.B.”

Dorin are 16 capre albe iar capre negre cu 7 mai puține.	Câte capre i-au rămas ciobanului?	$62 - 24 = 38$
Pe pajiște se află o turmă de 62 de capre. 24 capre sunt negre, iar restul sunt albe.	Câte capre negre are Dorin?	$52 - 16 = 36$

Ciobanul avea 52 decapre. El a vândut 16 capre.

Câte capre albe erau pe pajiște?

$$16 - 7 = 9$$

Pentru ca elevii să nu fie puși în dificultate am ales probleme cu aceeași temă și care să se rezolve folosind aceeași operație.

Scoala Gimnazială Pîrjol, jud. Bacău, structură Școala Gimnazială Băhnășeni
Prof.înv.primar Creangă Loredana Mariana
Clasele: a III-a și a IV-a(simultan)

Calculatorul – mijloc didactic modern de predare-învățare –evaluare în învățământul primar

Utilizarea calculatorului în educația elevilor din ciclul primar, permite transmiterea și asimilarea noilor cunoștințe într-un mod atractiv pentru copii. Copiii învață lucrând la calculator, sunt puși în situația de găsi soluții și de a lua decizii pentru rezolvarea problemelor. Calculatorul este un mijloc didactic care ține activă atenția copilului pe tot parcursul activității de învățare.

La vârsta școlară, imaginația intră într-o fază de dezvoltare, capătând noi aspecte. Formarea competențelor descrise prin programa școlară nu este posibilă doar prin utilizarea unor strategii clasice de predare - învățare - evaluare. Instruirea diferențiată individuală, pe nivel de vârstă, cu ajutorul softului educațional, poate fi o alternativă de succes.

Utilizarea calculatorului în ciclul primar constituie o modalitate de creștere a calității predării și învățării. Operarea pe calculator reprezintă o nouă strategie de lucru a învățătoarei cu copiii, având importante valențe formative și informative. Alături de mijloacele didactice clasice, calculatorul este un instrument didactic ce poate fi folosit în scopul eficientizării tuturor activităților din școală.

Prin utilizarea calculatorului, procesul de învățare devine mai interesant și mai plăcut, permite asimilarea de noi cunoștințe și sugerează semnificațiile acestora. O mare importanță pentru copiii din ciclul primar o au noțiunile pe care aceștia și le însușesc și, mai ales, calitatea acestora. Lecțiile însoțite de imagini viu colorate și expresive permit dezvoltarea imaginației, creativității și a vocabularului.

Bagajul de cunoștințe ale elevilor crește, pornind de la noțiuni simple și ajungând până la cunoașterea de poezii, povești, calcule etc. În plus, unele reprezentări pot fi reproduse doar prin intermediul calculatorului care oferă metode și tehnici privind grafica, animația și sunetul.

Avantaje și dezavantaje utilizării calculatorului în învățământul primar

Utilizarea calculatorului în învățământul primar are atât avantaje, cât și dezavantaje.

Avantaje:

- dezvoltă cultura vizuală, întrucât este animat, viu și interactiv;
- consolidează abilitățile de investigare științifică;
- stimulează interesul și curiozitatea;
- dezvoltă calități personale ca gândirea logică, imaginația, perspicacitatea, creativitatea, puterea de concentrare;
- stimulează capacitatea de învățare;
- întărește motivația copiilor în procesul educativ.

Dezavantaje:

- implică o poziție statică, solicitând coloana vertebrală și generând poziții defectuoase;
- poate afecta vederea, având în vedere vârsta fragedă a copiilor;
- nu favorizează relațiile sociale;
- utilizat excesiv, poate conduce la îngrădirea și limitarea afectivității copiilor;
- provoacă pierderea unor aspecte din lumea basmelor, poveștilor, a jocurilor în aer liber.

Calculatorul nu este utilizat pentru a înlocui activitatea de predare a cadrului didactic, ci pentru a veni în sprijinul predării - învățării - evaluării, ajutându-l să-și îndeplinească mai bine funcția didactică.

JOCURILE DE ROL LA PREȘCOLARI

Profesor învățământ preșcolar: MAREȘ ELENA
Școala Gimnazială Pârjol/Grădinița cu P.N.Băhnașeni
Grupa:Mare

Toți copiii îl iubesc, într-o anumită perioadă a vieții lor. Pornește de la scenarii extrem de simple și evoluează treptat la scenarii complicate și abstracte. Iată ce este jocul de rol, cum se joacă și de ce este atât de important pentru dezvoltarea normală a copilului!

Ce este jocul de rol? Cu toții ne amintim când ne jucam de-a mama și de-a tata, de-a medicul și pacientul, de-a educatoarea și copiii etc. Ei bine, acesta este jocul de rol!

Jocul de rol este considerat o artă magică a imitației și a prefacerii. În cadrul jocurilor de rol copilul reproduce fictiv o situație reală (personaje, fenomene, funcții, relații) într-un scenariu prestabilit. Beneficiile pe care aceste activități le au în dezvoltarea lui sunt nenumarate, dezvoltând abilități importante și ajutându-l să înțeleagă o mulțime de concepte și idei pe care altfel cu greu și le-ar putea explica.

Jocul de rol solicită 3 abilități cognitive importante:

- să folosești obiectele ca pe altceva (sau transformarea, substituția obiectelor; de exemplu, cuburile reprezintă patul păpușii);
- să atribui proprietăți obiectelor (de pildă, păpușa este obosită și vrea să doarmă);
- să faci referire la obiecte/locuri absente (de exemplu, ridicarea palmei de pe podea înseamnă că se deschide ușa de la garaj).

Copiii sunt mai motivați să se implice în jocuri de rol atunci când se joacă împreună cu alți copii. Astfel de interacțiuni îi ajută să dobândească o serie de abilități: rezolvarea în comun a problemelor; planificarea și urmărirea scopurilor; înțelegerea perspectivei celuilalt (sau teoria minții); înțelegerea modului în care funcționează lumea socială.

Având în vedere că acest tip de joc este practicat frecvent de către preșcolari, educatorii, cei cu care copiii petrec adesea cea mai mare parte din zi, au încă o sarcină importantă: aceea de a-i învăța pe copii cum să-și dezvolte jocul imaginativ.

Jocul de rol nu este doar o activitate distractivă pentru cel mic, el devine un instrument esențial al învățării, aducător de *beneficii*. Copilul învață prin experiență, deoarece devine "actor" al vieții sociale și nu numai, și are ocazia să învețe lucruri noi, să își formeze convingeri și să înfrunte situații complicate, în care se vede nevoit să găsească soluții creative pentru a le depăși. Potrivit specialiștilor, prin acest tip de joc, el este încurajat să se joace și să dobândească o mulțime de abilități și cunoștințe:

- își explorează imaginația;
- dobândește noi elemente de limbaj și își dezvoltă vocabularul;
- învață, gândește abstract;
- își îmbunătățește abilitățile sociale;
- conștientizează efectele sau consecințele unei acțiuni asupra altora;
- înțelege punctul celorlalți de vedere;
- dezvoltă abilități de lider;

- capătă încredere în sine și în forțele proprii;
- învață lecții de viață importante;
- găsește soluții creative la diverse probleme.

Mai nou, experții în psihologia copilului au demonstrat că jocul de rol folosește și stimulează nu doar latura emoțională, limbajul sau abilitățile motorii, ci are un rol esențial în dezvoltarea inteligenței celui mic. Determină formarea unor conexiuni sinaptice la nivel cerebral. Cu cât se formează mai multe conexiuni de acest gen, cu atât copilul devine mai inteligent.

Alți cercetători sunt de părere că jocul de rol stimulează dezvoltarea timpurie a creierului, în special a lobului frontal, care reglează comportamentul copilului.

Dincolo de toate beneficiile pe plan social, cognitiv și psihomotor, stimularea imaginației rămâne cel mai important avantaj al acestui joc.

Jocul de rol este un instrument de învățare, căci copilul este încurajat să participe activ la procesul de învățare.

Toate acestea înseamnă distracție, prin urmare este mai probabil ca cel mic să rețină lucruri prin această metodă, decât stând în fața unei coli albe de hârtie.

Jocul de rol recrează situații din viața reală, așadar copilul are ocazia să înțeleagă cum funcționează lucrurile în societate. Copilul explorează contextul în care s-ar afla în cabinetul medicului, într-o stație de pompieri sau la piscină. Copiii care merg la „supermarket” vor face liste de cumpărături și vor calcula prețuri și bani.

Ideii de jocuri de rol pentru copii

Imitarea mamei și a tatălui. Jocurile de rol încep să prindă contur printre activitățile copilului încă de când este mic și își fac simțită prezența în mod firesc. Dorința de "a fi ca mami și ca tati", care apare în mod natural, este un prim joc de rol pe care micuțul îl pune în aplicare și din care învață foarte multe.

Copilului trebuie să i se permită să imite și să ajute părinții atunci când aceștia fac curățenie și să reproducă anumite comportamente ale acestora - atunci când gătesc, când muncesc, când vorbesc la telefon etc. În felul acesta, copilul nu doar că va cunoaște mai bine pe ai săi părinți, dar va înțelege mai bine și comportamentul adulților și învață abilități care-l vor ajuta mai târziu.

Imitarea unor situații reale de viață. Copilul adoră să se joace de-a educatoarea, doctorul, vânzatoarea, pompierul, cântăreața, actrița etc. Sunt jocuri de rol în care copilul imită situații reale de viață sau personaje, pe care le reproduce imaginar.

În acest fel, copilul învață mai multe și înțelege mai bine lumea înconjurătoare. Punându-se în pielea unor personaje reale, el își explică anumite comportamente și acțiuni pe care le fac unele persoane pe care le întâlnește în viața reală. Cu alte cuvinte, se joacă de-a doctorul pentru a înțelege mai bine ce se întâmplă în cabinetul medicului, ce presupun exact consultațiile, dar din postura cealaltă, nu a pacientului, ci a doctorului.

Jocuri... de-a îmbrăcatul. Aceste joculețe sunt mai potrivite pentru fetițe, care adoră să imite personaje precum prințese, regine, modele, actrițe, manechine și să se preschimbe în ele cu ajutorul hainelor, machiajului etc.

Reconstituirea unor scene de poveste. Poveștile pentru copii sunt o sursă inepuizabilă de inspirație pentru jocuri de rol. Pe lângă faptul că prichindelul poate pune în

scenă și personaliza povești clasice precum Cenușăreasa, Harry Potter, Albă- ca- Zăpada, Punguța cu doi bani, Crăiasa Zăpezii, el poate fi provocat să reconstituie în manieră proprie anumite scene din ele sau finalul lor.

Bibliografie:

Dănilă, I., 2000, *Pedagogia ludens – o alternativă educațională*, în "Studii și cercetări științifice", Univ. Bacău 2000, DPPD, seria științe socio-umane (Psihologie-Pedagogie-Metodică)

Elkonin, D.B., 1980, *Psihologia jocului*, (trad.), EDP, București

Granaci, Lidia, 2010, *Educația prin joc: Teorie și practică*, Ed.a 2-a, rev și compl., Chișinău

Importanța ludoterapiei în dezvoltarea copiilor

Prof. Înv. Primar Curcuță Ionela

Școala „Ștefan cel Mare”, localitatea Buhuși, jud. Bacău clasa a IV-a A

Jocul reprezintă prima acțiune umană, o primă formă de organizare a cunoașterii și implicit a cogniției. De-a lungul timpului, numeroși teoreticieni au încercat să explice importanța jocului în viața fiecăruia dintre noi precum și ce influențe are acesta asupra personalității noastre.

Freud susținea faptul că jocul reprezintă singurul context în care copilul poate să se comporte inacceptabil din punct de vedere social. Astfel el exemplifica nivelul de stăpânire a jocului repetarea anumitor constrângeri, un mod ce le permite indivizilor de a face față experiențelor ce poartă o notă traumatizantă prin repetarea acelor componente deranjante ce intră în alcătuirea acelor întâmplări.

J. Piaget afirma faptul că jocul reprezintă forma cea mai pură în care un copil poate asimila. În aceste condiții, jocul este privit atât ca o modalitate facilă prin care un copil se dezvoltă cognitiv, dar este privit și ca o reflectare în ceea ce privește niveșul de dezvoltare cognitivă a acestuia. Astfel, J. Piaget identifică trei faze importante ale jocului în viața copilului:

- *jocul practic (explorator-manipulativ)* ce apare din primul an de viață a copilului fiind caracterizat de acțiuni senzorio-motorii. Acest substadiu al jocului are la bază modul de explorare și manipulare a lucrurilor, obiectelor, fenomenelor înconjurătoare ce alcătuiesc principala sursă de stimulare descrisă printr-un ridicat grad de eterogenitate.
- *jocul simbolic* începe în al doilea an de viață a copilului implicând reprezentările obiectelor absente. Acest tip de joc permite practicarea acțiunilor pentru valoarea tipică.
- *jocul cu reguli* reprezintă ultima categorie ce se dezvoltă, încorporând în structura sa coordonarea socială și înțelegerea de bază a relațiilor sociale.

Vîgotski era de părere că folosirea de către copil a jocului simbolic este determinată de nevoia de asociere între înțelesurile abstracte și obiectele concrete cu care acesta este familiarizat. În egală măsură, acest tip de joc îi folosește copilului la conceperea înțelesurilor, independent de obiectele pe care acesta le-ar putea reprezenta.

G. Fein considera că un copil încearcă să stăpânească reconstituind experiențele emoționale. În momentul în care aceștia conștientizează că și alți copiii au nevoie de reglare afectivă ca și ei și că îi unesc experiențe emoționale asemănătoare, încep în a-și redirecționa majoritatea activităților către ei. Din acest punct de vedere integrarea socială are o bază afectivă, copiii angajându-se în viața socială tocmai pentru a putea împărți experiențe emoționale comune cu partenerii lor.

Jocul simbolizează un fenomen ce are o influență semnificativă în procesul dezvoltării umane, nu numai că aparent este o fereastră ce sta continuu deschisă către ființa cognitivă dar și socială a copilului, dar reprezintă și o forță propulsoare a dezvoltării diferitelor abilități

cognitive, socio-emoționale și de limbaj. Structurile dar și funcțiile personalității se bazează pe schemele prezente în joc.

Activitățile de joc sunt prezentate într-o formă variată în funcție de obiectivele pe care acestea le urmăresc:

- jocuri funcționale;
- jocuri pentru dezvoltarea proceselor psihice de bază;
- jocuri simbolice;
- jocuri cu reguli;
- jocuri de operare cu elemente familiare din mediul înconjurător;
- jocuri de construcție;
- jocuri de expresie;
- jocuri pentru dezvoltarea conduitelor motrice generale și a psihomotricității;
- jocuri pentru integrare socioculturală.

În terapia educațională, un loc important este ocupat de către jocul didactic. Jocul didactic reprezintă acea formă de activitate în cadrul căreia se rezolvă una sau mai multe sarcini didactice prin împletirea tehnicilor de realizare a acestor sarcini luând în considerare elementul de joc.

Jocul didactic se deosebește de celelalte prin faptul că el are un scop educativ bine stabilit, include componenta instructivă, îmbină într-un mod armonios elementele instructive cu elementele distractive, valorifică spontaneitatea și inventivitatea, inițiativa, răbdarea, având în componența lor elemente de surpriză, de suspans astfel încât să ducă la apariția stărilor emoționale complexe ce intensifică procesele de reflectare directă a realității.

Pentru a putea face o bună distincție între jocurile ludice și jocurile didactice, este important de precizat faptul că cele din urmă au în alcătuirea lor un conținut, o sarcină didactică, reguli de desfășurare și acțiunea propriu-zisă de joc.

Întâia treaptă a învățământului formativ urmărește să dezvolte activismul intelectual, deprinderile de muncă intelectuală, de conduită etică, de activitate fizică, urmărind ca toată activitatea acestor deprinderi să se dezvolte prin valorificarea optimă a resurselor psihice, proprii și fizice, fiind constituite prin intermediul folosirii jocului didactic.

Managementul clasei de elevi

Managementul clasei reprezintă abilitatea profesorului de a planifica și organiza activitățile clasei astfel încât să asigure un climat favorabil învățării. În principal se urmărește prevenirea comportamentelor disruptive și rezolvarea problemelor comportamentale apărute. Managementul clasei se axează pe formarea unor abilități de autoreglare a comportamentului elevilor. Într-o relație de interdependență se află climatul școlar cu stilul de conducere profesat de către managerul organizației școlare, condiționând semnificativ randamentul și eficiența activităților desfășurate în școală.

Profesionalizarea activității didactice presupune o utilizare euristică și creativă a competențelor în situații și contexte educaționale ce se află la baza unor practici pedagogice eficiente. Pe lângă cunoștințe și competențe profesionale, ea trebuie să includă și scheme de gândire/raționament, de interpretare, creare de ipoteze, anticipare și decizie. În calitatea lor de manageri, profesorii știu unde să privească în situațiile didactice și educative, cum să înțeleagă ceea ce ei văd sau descoperă cu ajutorul capacităților de diagnosticare și acțiune. Sistemul semnalelor/simptomelor specifice include: absenteismul școlar, fluctuațiile comportamentale, atitudinile negative ale elevilor, calitatea slabă a învățării etc..

Caracteristicile grupului-clasă:

- mărimea (numărul membrilor ce compun grupul);
- interacțiunea nemijlocită între indivizii ce formează grupul-clasă;
- existența scopurilor comune;
- perceperea calității de membru, o anumită conștiință de sine, adică persoanele din grup să se vadă ele însele ca membri ai acestuia;
- structura (ierarhia internă a grupului și microgrupurile structurate ca urmare a existenței unor relații preferențiale între elevi);
- coeziunea (omogenitatea grupului, măsura în care interrelațiile conflictuale afectează unitatea grupului);
- existența unei structuri de status-uri (poziția deținută de individ) și roluri (comportamentul derivate din status);
- existența unui set de norme și reguli împărtășite de membrii grupului;
- existența și manifestarea unor forme de control și presiune a grupului ca întreg asupra membrilor săi;
- eficiența în acțiune a grupului (dependența de gradul în care membrii grupului pot colabora eficient pentru rezolvarea unei sarcini);
- permeabilitatea grupului (disponibilitatea acestuia în ceea ce privește primirea de noi indivizi în cadrul grupului);
- durabilitate în timp;

- interdependența de destin (implicarea tuturor persoanelor ce alcătuiesc grupul în evenimentele care îi afectează);
- sintonicitatea (personalitatea clasei de elevi ca ansamblu determinat de structura relațiilor interpersonale existente la nivelul grupului de valori împărtășite și normele de conduită promovare/acceptate).

Principii: îmbunătățirea condițiilor învățării; prevenirea stresului profesorilor și elevilor; creșterea timpului petrecut în sarcina de învățare și diminuarea timpului destinat controlului comportamentelor disruptive; implicarea elevilor în activități care să le solicite participarea activă.

Strategii preventive: stabilirea de reguli; personalitatea clasei; cunoașterea elevilor; utilizarea metodelor active de implicare a elevilor în activitatea de învățare; rezolvarea imediată a problemelor apărute (controlul proximității, recurgerea la regulă, comunicarea asertivă); recompensa; crearea unui cadru de interacțiune pozitivă.

Eficiența prin colaborare: eficiența individuală și eficiența colectivă. În funcție de temperamentul copilului, profesorul trebuie să aleagă/găsească metodele de lucru cele mai eficiente. Sunt grupuri în care gradul de permeabilitate este diferit (acceptare/neacceptare). Exemplu: situații de transfer de la o școală la alta. Membrii care formează grupul, participă împreună la evenimentele care îi afectează pe alți membri ai grupului. Evenimentele din viață, uneori, pot să influențeze major viața grupului/individii din grupul respectiv. Însă, grupul poate fi și un adevărat suport pentru persoana ce trece printr-un eveniment mai puțin plăcut. Personalitatea clasei desemnează sintonicitatea. Așa cum fiecare individ are o personalitate a sa în raport cu ceilalți, așa și fiecare grup, în timp, ajunge să aibă o personalitate a sa, ce poate fi determinată de tipul de relații interpersonale la nivelul grupului, norme valori, reguli s.a.m.d..

Tipologia grupurilor

- Tipul de relații: grupuri primare - grupuri secundare;
- Normativitate: grupuri formale, grupuri non – formale, grupuri informale;
- Timp: grupuri temporare, grupuri durabile, grupuri permanente;
- Acces: grupuri deschise, grupuri cu acces conditionat, grupuri închise;
- Criteriul formării: grupuri voluntare, grupuri de fapt, grupuri impuse;
- Coeziunea: grupuri unitare, grupuri confederative, grupuri federaliste;
- Orientare: grupuri ce tind spre unificare, grupuri ce tind spre diviziune;
- Situate în câmpul social: grup de apartenență, grup de referință;
- Structurare: subgrup dominant, subgrup secundar, subgrupuri labile.

La nivelul grupului relațiile dintre indivizi pot să fie: -pozitive-de simpatie; -negative-de antipatie; -neutralitate-neutre. Simpatia este graduală. Ex. există o variație ușoară de simpatie spre una profundă. O altă orientare vine și spune că relațiile de la nivelul grupului pot să fie doar pozitive sau negative. La nivelul grupului nu există relații de strictă neutralitate. Ceea ce noi numim relații de neutralitate sunt, de fapt, relații de antipatie/negative, dar foarte reduse ca intensitate/diafane. Grupul de apartenență este grupul din care individul se simte ca făcând

parte. Grupul de referință este grupul de unde individul își împrumută modelul de viață/idealul de viață. La vârstă mică, lucrurile sunt ok, pentru că grupul de apartenență și grupul de referință coincid la nivelul familiei. Ex. Ionuț are 5 ani și se definește pe sine ca fiind fiul lui Vasile și al Elenei, grupul de apartenență este familia. Grupul de referință: Ionuț vrea să fie ca tata, unchiul etc., așadar își împrumută modelul de viață tot din familie. Pe măsura ce înaintează în vârstă/crește, grupul de apartenență și grupul de referință își schimbă obiectul. Acesta devine școala. Ex: Ionuț din clasa a III-a A vrea să fie ca eroii din filme etc.

Înțelegerea acestei clasificări poate ajuta la o gestionare mai bună a comportamentului interdisciplinar. Elevul nu poate gestiona o situație, iar dacă profesorul reacționează agresiv, fără să încerce să-l înțeleagă și ce-l determină pe el să se comporte așa, atunci lucrurile se complică. Este bine ca profesorul să încerce să înțeleagă/vadă ce se află în spatele unui comportament pe care profesorul îl poate considera aberant, deviant, însă, de multe ori, în spatele comportamentului nu stă dorința de a jigni. Nu trebuie privită doar simptomatologia comportamentului, ci și să încercăm să vedem ce stă în spatele comportamentului, fiind atunci când este identificată cauza comportamentului, apoi pot să elimine ușor și comportamentul.

PREVENIREA ȘI COMBATerea ABANDONULUI ȘCOLAR

Dârlău Finica, Școala Gimnazială Nr. 1 Turluianu,
Clasa pregătitoare

Abandonul școlar este în România o problema socială din ce în ce mai gravă din cauza „inadaptării elevului la activitatea de învățare realizată în mediul școlar dar și extrașcolar” și, pe de altă parte „inadaptarea școlii la factorii interni (biologici, psihologici) și externi (socioeconomici, socio-culturali)”. Fiecare abandon are o istorie personală și socială, este produsul mai multor factori cauzali aflați într-o anumită configurație pedagogică, psihologică și socială care determină la rândul ei mai multe consecințe imediate, dar și de durată.

Cauze ale fenomenelor de risc de abandon și respective de abandon școlar:

I. Cauze ce țin de condiția socio-economică a familiei

a) situația materială - De cele mai multe ori principalul motiv al abandonului școlar este sărăcia, copiii trăind în familii sărace au șanse mici să-și însușească o educație școlară completă; părinții nu pot asigura copiilor cele necesare pentru școală (caiete, cărți, ghiozdane, pixuri dar și îmbrăcăminte sau hrană) ; uneori copiii sunt factor activ de sprijin în familie (în special în mediul rural și în familiile de rromi).

b) dezinteresul părinților - Părinții nu sunt interesați la ce fel de școală merg copiii lor, ce învață, dacă învață sau nu, sau dacă se pot integra în colectivul de copii din clasă sau din școală. Acești părinți nu au terminat nici cele 8 clase și nu consideră necesar pentru copiii lor să termine școala sau să meargă mai departe la liceu și facultate. Astfel rezultatele școlare scad, iar numărul cazurilor de insucces și de abandon școlar crește.

c) mediul familial - În aceste familii sunt certuri frecvente și violențe favorizate de consumul de alcool, lucruri ce pot avea efecte negative asupra psihicului copilului, a capacității de asimilare și pot influența comportamentul acestuia la școală și în societate.

d) lipsa ajutorului la învățătură - Indiferența părinților cu privire la educația și activitatea școlară a copiilor poate conduce la apariția fenomenului de insucces sau abandon școlar. Părinții trebuie să muncească toată ziua pentru a asigura cele necesare familiei și nu acordă sprijin la învățătură copiilor

II. Cauze ce țin de școală

a) **organizarea și metodele didactice** - Cadrul didactic trebuie să aibă răbdare, să nu reacționeze impulsiv sau să se manifeste violent față de aceștia, în special față de elevii cu rezultate slabe la învățătură sau cu devieri comportamentale. Ei trebuie să folosească metode active cu ajutorul cărora să poată să îi influențeze pe elevi în direcția dorită, metode care să dea rezultatele așteptate.

b) **baza materială a școlii** - Chiar dacă toate cadrele didactice sunt bine pregătite, lipsa materialelor didactice moderne îi pot împiedica să își desfășoare activitatea în condiții optime.

III. Cauze ce țin de elev

a) **starea lui psihologică** - La apariția insuccesului școlar și a conflictelor cu autoritățile școlare, elevii care nu au resursele necesare pentru a se mobiliza în vederea depășirii dificultăților vor căuta să-și satisfacă nevoia de valorizare personală în afara școlii, eventual prin abandon.

b) **atitudinea elevilor față de procesul educativ** - Pe de o parte elevul manifestă dezinteres, nu depune efortul necesar și dovedește lipsă de răspundere față de activitatea școlară, pe de altă parte poate întâmpina dificultăți în însușirea cunoștințelor care se predau, pentru că au inteligența limitată sau sub limită și calitățile memoriei și atenției sunt slab dezvoltate.

Pentru o mai bună intervenție este necesar realizarea unui program care să urmărească dezvoltarea competențelor cadrelor didactice de lucru în echipă și de folosire a planificării strategice în vederea identificării factorilor care ar favoriza apariția unor astfel de situații de risc la nivelul școlii, pentru prevenirea și, în ultimă instanță, pentru rezolvarea unor situații de criză cu efect de abandon școlar.

Abandonul școlar – cauze și modalități de prevenire, este o temă mult abordată în mediul școlar, iar cadrele didactice împreună cu consilierul școlar încearcă să îi determine pe elevi să conștientizeze importanța școlii, a terminării acesteia. La noi, în România, abandonul școlar este un motiv de îngrijorare și pentru aceasta școala trebuie să aibă o relație foarte strânsă cu membrii familiei.

ROLUL POVEȘTILOR ÎN DEZVOLTAREA ȘI EDUCAREA VOCABULARULUI LA PREȘCOLARI

Prof. Înv. Preșcolar PARASCHIV OANA-ELENA

Prof. Înv. Preșcolar VRÎNCIANU GEORGIANA-MARIA

Școala Gimnazială nr.1 Bârsănești

Grupa mare, mijlocie, mică

Rolul și importanța poveștilor, ca activități organizate, constă în valoarea lor cognitivă, etică și estetică, prin care se exercită o puternică înrâuire asupra întregii personalități a copiilor. Ca metodă de expunere și comunicare de cunoștințe, dar și ca formă de dezvoltare a vorbirii, în grădinița de copii folosim povestirea. Cu ajutorul ei, educatoarea informează copiii asupra unor fapte și evenimente ce nu pot fi cunoscute din experiența lor personală.

Povestea se transformă într-un instrument în mâna educatoarei, o sursă de imagini mentale ale copiilor în proces de formare și este utilizată frecvent în anumite momente ale altor tipuri de activități: la începutul activității, în timpul desfășurării lecției sau în încheiere cu scopul fixării cunoștințelor.

La prima vedere s-ar părea că faptele narate în povestiri sunt toate veridice, dar lucrurile nu sunt tocmai așa, deoarece de multe ori povestitorul, pe marginea întâmplării date, mai inventează anumite amănunte, înflorește narațiunea pentru a atrage mai mult atenția asupra persoanei lui. Aceasta ar fi povestirea *realistă* care poate fi veridică, dar pe lângă ea mai există și povestirea superstițioasă, povestitorii pretind că au avut întâlniri cu diavolul, dar putem remarca că de la un anumit punct scenariul e fantastic.

Povestirea, creație contemporană a povestitorilor, are o existență efemeră dar și o valoare documentară prețioasă pentru cunoașterea psihologiei populare. Narațiunile în proză de cele mai multe ori nu au titlu, iar povestitorii se arătau surprinși când erau întrebați de numele narațiunii, nu o dată improvizând titlul. Există și povești care au un titlu stabil „provenit din tradiție, acestea fiind întotdeauna narațiuni cu un personaj bine distinct prin caracteristicile lui care îl singularizează”⁵. De obicei, personajele cu nume unic care predomină povestirea și care se impune fără voie, fiind eroul principal dă titlul narațiunii (de exemplu *Povestea lui Harap-Alb*, *Făt-Frumos-din-Lacrimă*). De multă vreme, s-a observat că în povestea populară există introduceri și încheieri versificate, pline de umor. Aceste formule inițiale, mediane și finale îndeplinesc în general o funcție de ramă, de postament, deoarece izolează acțiunea povestirii de realitatea zilnică. Formula inițială *A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti...* încearcă să situeze acțiunea într-un trecut îndepărtat și să asigure ascultătorii de veridicitatea

⁵ Ovidiu Bîrlea, *Antologie de proză populară epică*, vol. I, Intoducere de O.Bîrlea, Ed. pentru Literatură, 1966, p. 74.

celor narate. Formula finală e mai complexă deoarece ea are uneori două părți: una în proză prin care se anunță participarea eroului la nuntă sau soarta eroilor, iar cea de-a doua, formula finală propriu-zisă, prin care se anunță sfârșitul basmului: *Iar eu încălecai p-o șea și vă spusei dumneavoastră așa sau Și se făcu nuntă mândră și frumoasă, cum n-a fost alta pe fața pământului.*

În poveștile populare și dialogul are un rol destul de important fiind considerat un procedeu de căpetenie a stiului oral funcțional, constituind una dintre caracteristicile primordiale ale acestor povești. Dialogul era folosit frecvent de către povestitorii populari, nu doar pentru dezvoltarea conflictelor, ci și pentru zugrăvirea stărilor sufletești, a frământărilor personajelor, îndeplinind funcția descrierii propriu-zise, atât de sumară în stilul narativ propriu-zis.

Petre Ispirescu, Mihai Eminescu, Ion Creangă sunt câțiva dintre cei mai remarcabili scriitori și culegători de folclor pe care poporul român i-a putut avea, culegând și scriind adevărate capodopere, bijuterii pentru literatura română.

Prin conținutul lor, poveștile populare sunt pline de învățăminte, scoțând în evidență calități și defecte omenești, dar în același timp contribuie și la formarea personalității copiilor cât și la dezvoltarea limbajului. Din povești ca *Șorțulețul*, *Ce-a uitat Fănuță să spună* preșcolarii desprind cu ușurință necesitatea unei bune deprinderi igienice și de comportare civilizată și își formează astfel convingerea că trebuie să le respecte.

Prin expunerea poveștii într-o formă corectă din punct de vedere gramatical și stilistic, în limbajul copiilor pătrund forme de exprimare specifice, atât ale limbajului literar, cât și ale celei populare (*Zâna vulpilor*, *La scăldat*, *Ridichea uriașă*, *Boierul și păcală*), diverse forme flexionare fiind asimilate de către copii, dar în același timp ei rețin și cuvintele cu care încep și se încheie basmele („A fost odată ca niciodată”, „... și-am încălecat pe-o șea și v-am spus povestea așa”). Astfel, limba literară și cea populară, cu mijloace stilistice proprii, intră în limbajul curent al copiilor.

Încă de la grădiniță, preșcolarii sunt familiarizați cu structura limbii române, expresivitatea, bogăția și corectitudinea folosirii cuvintelor, prin intermediul poveștilor spuse de educatoare. Acestea contribuie la dezvoltarea plenară a gândirii și vorbirii lor. Prin intermediul poveștilor *Găinușa cea moșată*, *Ciripel cel lacom*, *Coliba iepurașului*, *Ursul păcălit de vulpe*, *Punguța cu doi bani*, cei mici sunt învățați să nu aprobe lăcomia, necinstea, zgârcenia, minciuna și viclenia și să se ferească de ele. Totodată, cu ajutorul altor povești *Mănușa*, *Iepurele și ariciul*, *Ridichea uriașă* etc., cei mici învață să aprecieze bunătatea, frumusețea prieteniei dar și ajutorul reciproc.

Pe de altă parte, modestia, hărnicia, utilitatea muncii, bunătatea și sacrificiul părinților pentru copii, dragostea și grija nemărginită pot fi regăsite în *Nuielușa de alun*, *Povestea bradului de Crăciun*, *Inima mamei*, *Fata babei și fata moșului*, *Lebeldele*, *Poveste cu tâlc*, *Cei trei porceluși*, *Zâna vulpilor*, faptele, trăirile și întâmplările eroilor sensibilizând sufletul preșcolarilor, aceștia învățând din ele că e util să fii politicos, curajos, harnic, exact ca eroii din povești.

Prin intermediul poveștilor, copiii se transpun în lumea imaginară a eroilor, ei sunt fermecați de întâmplările și peripețiile prin care aceștia trec. Atitudinea celor mici față de conținutul

fantastic se modifică odată cu vârsta. Preșcolarii de vârstă mică acceptă fără discernământ critic conținutul basmului, ca și când acesta ar corespunde realității (masa desenează, vulpea vorbește etc), cunoștințele lor relativ puține nepermițându-le să facă diferența dintre realitate și fantezie. Atitudinea critică față de conținutul unor povești începe să se manifeste abia de la 5-7 ani, când copilul face o distincție între fictiv și real.

„Cu toate acestea, datele experimentelor arată că preșcolarii rețin și redau mai ușor faptele cunoscute, situațiile familiale, cu alte cuvinte tot ceea ce poate fi asociat cu experiența proprie. Chiar și atunci când reproduce un basm plâsmuirile copiilor deviază în direcția experienței lor de viață. La vârsta amintită imaginația copiilor suferă modificări calitative, în strânsă corelație cu schimbările psihofiziologice ce au loc”⁶.

În concluzie rolul și importanța povestirilor – ca activități organizate – este esențială deoarece ea constă în valoarea lor cognitivă, etică și estetică, acestea influențând întreaga personalitate a copiilor. Prin intermediul poveștilor se exersează vorbirea copiilor, capacitatea de înțelegere a unui mesaj oral, se formează deprinderea de a povesti independent ceea ce au ascultat, dar contribuie și la formarea unei exprimări corectă, coerentă și expresivă.

Bibliografie:

1. Barbu, M., Gheorghe, A., *Metodica predării limbii și literaturii române în învățământul primar*, Editura GheorgDumitriu, C., *Metodologia cercetării psihopedagogice - curs pentru studenți*, Universitatea din Bacău, 2009
2. Cartojan, N. *Cărți populare în literatura românească*, Ed. Enciclopedică Română, București, 1974
3. Chițimia Ion; Simionescu, Dan, *Cărțile populare în literatura românească*, I-II, București, 1963
4. Cojocariu, M., V., *Fundamentele Pedagogiei*, Editura V& I Integral, București, 2008
5. Constantin Păunescu, „*Tulburări de limbaj la copil*”, Editura Medicală, București, 1984;
6. Cucoș, C., *Pedagogia. Ediția a II-a revăzută și adăugită*, Editura Polirom, Iași, 2006
7. J. PIAGET „(coordonator), E. D. P., 1970;
8. Leonte, R. (coord.), *Îmbunătățirea competențelor de lectură utilizând metode și procedee moderne- suport de curs*, Editura Casei Corpului Didactic Bacău, 2017

⁶ Dumitrana, Magdalena, *Educarea limbajului în învățământul preșcolar, volumul I „Comunicarea orală”*, Editura Compania, București, 1999, p.86

9. M. VINCENT, „Limbajul copilului” în volumul „Psihologia copilului de la naștere la adolescență” (M. DEBESSE, coordonator), E. D. P., 1970;
10. www.asociația-profesorilor.ro
11. www.didactic.ro
12. www.edu.ro
13. www.scribd.ro

„ZÂMBETUL PĂMÂNTULUI STĂ ÎN MÂINILE NOASTRE”

Educ. Gabriela Dume
Grădinița cu P.P. nr. 30 „Mugurel” Oradea
Grupa Mijlocie

Copiii noștri pot deschide viitorul societății curate. Educația ecologică face parte din educația permanentă, educația pentru viață. Ea trebuie să înceapă de la o vârstă cât mai fragedă. De mici, copiilor trebuie să li se imprime un mod de gândire ecologist urmat de un comportament corespunzător, deprinderi care îi vor însoți toată viața. Preșcolarii trebuie să conștientizeze faptul că oamenii, prin acțiunile lor, afectează sănătatea mediului înconjurător, iar aceasta este strâns legată de sănătatea individuală și cea colectivă.

Prin activitățile desfășurate cu preșcolarii îi învățăm să exploreze lumea înconjurătoare, să o analizeze, să-și pună întrebări în legătură cu aspectele întâlnite, să facă predicții pe baza datelor culese, să-și exprime opinii și stări sufletești și să inițieze acțiuni. Deoarece astfel de activități înregistrează rezultatele obținute când se desfășoară cu un anumit grad de continuitate, nu despărțite unele de altele, le concepem sub formă de planificare tematică.

Preșcolarii sunt educați în ideea că problemele mediului înconjurător sunt ale lumii întregi, ale fiecăruia dintre noi, iar fiecare acțiune a noastră, oricât de mică ar fi, poate să afecteze în mod distructiv natura.

De aceea, fiind parteneri în educație cu elevii și copiii de la Palatul Copiilor din Oradea am conceput și realizat un proiect educațional care să se deruleze pe o perioadă de o lună – martie – aprilie, proiect care a cuprins derularea acțiunilor în parteneriat pe săptămâni, fiecare săptămână având un titlu:

1. **SĂPTĂMÂNA CUNOAȘTERII** – când copiii au purces la cunoașterea mediului înconjurător împreună cu colegii lor școlari de la Liceul Pedagogic din localitate și sub îndrumarea educatoarelor, a învățătorului clasei a III-a, a profesorului de la Palatul Copiilor și Elevilor din Oradea. În această săptămână am desfășurat cu copiii vizite la grădina zoologică din localitate, drumeții și excursii în jurul localității, vizită la Rezervația Naturală de la Băile 1 Mai din apropiere. Plimbările și drumețiile au constituit un bun prilej pentru educarea dragostei față de mediul înconjurător, oferind copiilor contactul direct cu natura, un tablou cadru vegetal și animal, pentru ipostaza de ecosistem, copiii având posibilitatea de a observa nemijlocit interdependența dintre populații în diverse anotimpuri. Paralel cu acestea am răsfoit albume referitoare la viața animalelor și plantelor, am desfășurat activități tipice de observare, acțiuni ca caracter practic-aplicativ în grădiniță și la școală.

2. **SĂPTĂMÂNA CURĂȚENIEI** – urmărind educarea atitudinii ecologice față de mediul înconjurător, cu prilejul plimbărilor, a drumețiilor, le-am atras copiilor atenția asupra aspectelor de distrugere a mediului: copaci tăiați, resturi menajere, deșeuri de hârtie, sticle sparte și ambalaje de plastic aruncate la întâmplare. Începând cu curățenia din spațiul de joacă din grădiniță (sala de grupă, curtea de joacă și împrejurimile grădiniței) când copiii se preocupă permanent să nu existe murdărie în jurul lor, am demarat împreună cu școlarii acțiuni de ecologizare a mediului – și am început cu parcurile din oraș și terminând în Rezervația Naturală de la Băile 1 Mai. Pentru a nu proceda și ei ca excursioniștii care lasă în urma lor multe mizerii, de fiecare dată când am făcut câte o ieșire am strâns cu copiii deșeurile lăsate de alții. Acțiunea a avut răsunet în sufletul copiilor ei fiind aceia care le spuneau părinților să nu mai arunce hârtiile sau alte resturi decât în locurile special amenajate. Copiii au adunat deșeuri de hârtie pe care apoi au fost să le predea la centru de colectare, conștienți fiind că astfel au salvat viața unui copac.
3. **SĂPTĂMÂNA CLOROFILEI** – am intitulat-o astfel deoarece copiii au participat alături de cadrele didactice implicate în proiect la acțiuni de plantare de pomi pe o stradă din Oradea. Aceasta le-a plăcut foarte mult și de aceea au propus să plantăm pomi și în curtea grădiniței, pentru ca în anii viitori și alți copii să se bucure de frumusețea lor, de umbră. În această săptămână copiii au înțeles rolul plantelor pentru evoluția vieții pe pământ, au conștientizat că fără plante nu ar fi viață. Au înțeles totodată că dacă nu îngrijim plantele acestea nu au posibilitatea de a se dezvolta . În urma acțiunilor din această săptămână au înțeles că și plantele, așa ca oamenii au nevoie de îngrijire, de iubire, apă, aer, căldură. Copiii au plantat în ghivece diferite flori ornamentale pentru că au realizat că plantele ne bucură și privirea cu minunatul lor colorit și multitudinea variată a formelor.
4. **SĂPTĂMÂNA DE EVALUARE A PROIECTULUI** – s-a realizat prin acțiuni comune și cu școlarii. Pe lângă cunoștințele astfel completate am prezentat copiilor versuri, povestiri însoțite de ilustrații, activitățile având un caracter cât mai atractiv. Copiii au desenat, au hașurat, au făcut împreună cu școlarii postere prin care au dorit să transmită lumii dorința lor de a salva Pământul de la distrugere. Din deșeurile re folosibile au realizat diferite lucrări care au fost apoi expuse în cadrul expoziției realizate cu ocazia Zilei Mondiale a Pământului, ziua în care a luat sfârșit derularea proiectului nostru. Împreună cu școlarii ne-am gândit să dăm viață plantelor și animalelor care să aibă posibilitatea să-și spună părerea despre acțiunea omului asupra pământului. Așa a luat naștere piesa de teatru: „ **PRIETENII PĂMÂNTULUI**”. Împreună au dorit să transmită tuturor

„ Mesajul Pământului”.

Mă numesc **PĂMÂNT**, dar unii îmi mai zic și **TERRA**. Când m-am născut, m-au asistat stelele, iar luna mi-a ursit să trăiesc o veșnicie... Am împlinit câteva miliarde de ani. Pentru un om ar trebui să fiu foarte bătrân; realitatea este însă alta...eu nu vreau să îmbătrânesc, mă regenerez, în ciuda indiferenței pe care oamenii o au câteodată față de mine.

În singurătatea primilor ani de viață, simțeam nevoia unei prezențe. Nu știam pe vremea aceea să o numesc **umană**. Ea a apărut, eu m-am bucurat. Omenirea a evoluat și eu m-am întristat. Numărul oamenilor pe care eu, Pământul, îl arătam Soarelui, a crescut. Mă umpleam cu viață, trăiam cu adevărat. Apoi oamenii au început să mă uite. Între preocupările lor de zi cu zi nu mai aveam loc și eu. Am început să arăt urât. Murdărit de deșeuri, lăsat pe alocuri fără atmosfera protectoare a stratului de ozon, în timp am devenit o săracă planetă „cârpită” care îmi duceam cu greu în spinare povara omenească pe care atât de mult o râvnisem. M-am supărat și m-am scuturat uneori, încercând să-i fac pe oameni să mă bage în seamă. Și oamenii s-au întors la mine! Le sunt iarăși drag. Chiar am aflat de la ei că m-am născut în ziua de 22 aprilie, în urmă cu milenii. Acum sunt iarăși mândru de oamenii mei și-i voi arăta în continuare Soarelui, spunându-i: „*Uite aceștia sunt oamenii mei, care îmi fac în fiecare an câte un cadou, păstrându-mă curat!*”

SAU și S-AU

**Vorbeste
CORECT!**

Scrierea corectă a cuvintelor

1. Citiți poezia și încercuiți grupul **s-au** cu roșu și **sau** cu albastru.

Un prieten bun „sau” are,
Cu care merge-n plimbare,
Pe pagini de caietele
(Mai ales la dictărele,)
Când gata-i să ostenească,
Poate să-l înlocuiască.

Este „ori” și voi îl știți,
Nu trebuie să-l ghiciți.
Luați-l neapărat

Că aveți de câștigat.

Sau la munte, ori la mare,
Poate scrie fiecare
Când „**ori**” pleacă obosit,
Cratima a și sosit.
S-așează neapărat
După „s” din „**s-au**” jucat

1. Transformați după model propozițiile :unul - mai mulți

Ex. Capra s-a urcat pe deal.

Caprele s-au urcat.

Zambila s-a ofilit.

.....

Ploaia s-a împrăștiat.

.....

Vaza s-a spart.

.....

2. Găsește cuvinte potrivite ,după model:

vii sau pleci?

.....sau.....

.....sau.....

.....sau.....

.....sau.....

3. Alege forma corectă:

Ionel are patru **sau** / **s-au** cinci ani. Bunica vine în vizită.

- Sunt vișine **sau** / **s-au** cireșe în coșulet? a întrebat-o pe bunica.

- Sunt vișine, dar **sau** / **s-au** copt și cireșele. **S-au** / **Sau** scuturat o mulțime pe jos.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

- Au aceeași culoare ca vișinele **sau / s-au** nu?
- Pot avea culoarea roșie **sau / s-au** gălbuie.

EDUCAȚIA DIGITALĂ ÎN ȘCOALA ROMÂNEASCĂ

Profesor pentru învățământ primar: NECHITI LAURA MARIA

Școala Gimnazială „Avram Iancu”, Bistrița

Acest secol este fără îndoială, secolul culturii digitale. Educația digitală este una din preocupările de bază ale învățământului românesc, prin formarea culturii informației și comunicării digitale la nivelul oricărui cetățean. Fără o populație educată, doritoare să folosească tehnologiile informației și comunicării, nici o comunitate nu poate participa în mod real în rețeaua globală. Integrarea computerului în procesul de învățământ nu mai este privită ca o mișcare avangardistă, ci ca o necesitate. În întreaga lume se observă convertirea conținutului cultural într-o formă digitală, făcând astfel produsele disponibile oricui, oriunde și oricând.

Lecțiile digitale îi țin pe elevi la școală și îi fac să fie mai atenți la informații. Educația virtuală a devenit un adevărat fenomen în industria românească în ultimii ani. În continuă dezvoltare, tehnologiile informației și comunicării au schimbat fundamental natura relațiilor globale, sursele de avantaj în competiție și oportunitățile pentru dezvoltare economică și socială. Tehnologii ca Internetul, computerele personale sau telefonii mobile au schimbat întreaga lume într-o rețea globală de persoane, firme, școli și guverne, ce comunică și interacționează între ele printr-o varietate de canale. Explozia acestei rețele globale mediate tehnologic a produs o lume în care oricine poate, virtual, să beneficieze de avantajele Integrării Digitale.

Piața muncii s-a schimbat, au apărut noi tipuri de activități, ce țin pasul cu evoluția pieței IT, însă procesul de educare a rămas același. Guvernele, instituțiile de învățământ și companiile private trebuie să răspundă unor provocări și să profite de oportunitățile pe care le oferă tehnologia.

Simplul fapt că tehnologia ne însoțește peste tot, e un motiv suficient de bun pentru a încerca să schimbăm modul în care tinerii asimilează informațiile oferite în timpul cursurilor. În multe state europene și americane, companiile de IT, împreună cu guvernele, au implementat cu succes mii de proiecte în instituții de învățământ. Având ca scop facilitarea accesului la informație și la cursuri, clasele interactive, bazate pe programe software create pentru învățământ, au îmbunătățit considerabil nu doar relația dintre elevi și profesori, dar și relațiile dintre părinți și elevi, precum și modul în care studentul asimilează materia de curs.

Copiii reprezintă viitorul unei societăți, motiv pentru care e important ca aceștia să deprindă abilitățile necesare într-o societate bazată pe consum. Întrucât tehnologia poate fi o sursă de distragere a atenției, programele implementate în școli au scopul de a-i oferi elevului o experiență didactică interactivă, bogată și variată, devenind în același timp mai disciplinat și mai informat.

Școlile trebuie să integreze mecanismele ICT în procesul de învățare dacă doresc să fie parte a rețelei globale. Pregătirea unei școli în acest sens ar trebui să țină cont de următoarele aspecte: numărul de computere, accesul fizic la noi tehnologii, răspândirea rețelei, accesarea și organizarea conținutului electronic, calitatea și viteza conexiunii în școli. Profesorii trebuie

instruiți la rândul lor pentru a folosi Internetul și computerele ca metode de predare în beneficiul elevilor. Elevii ar trebui învățați de la cele mai tinere vârste posibile să folosească tehnologiile informației și comunicării pentru îmbunătățirea performanțelor în studiu.

Este esențial ca în cadrul comunității să existe pentru viitorii specialiști ICT oferte de instruire bazică sau avansată în programare de software, hardware și design Internet. În acest sens, tehnologiile informației și comunicării sunt integrate în totalitate în curriculum, sunt predate în cursuri și sunt esențiale procesului de învățare.

În acest scop au fost create documente digitale, dar și aplicații dedicate învățării asistate de computer (dezvoltarea bibliotecilor digitale, crearea platformelor de e-learning, crearea rețelelor dedicate procesului educațional informatizat). Consider că orice inițiativă trebuie să aibă în vedere crearea și valorificarea unui conținut digital, altfel nu putem vorbi de digitalizarea actului educațional.

Însă, odată cu aceste preocupări, au apărut carențele la inițiativele de promovare a noilor tehnologii în învățământ. Aceste inițiative au luat-o adesea înaintea capacității multor dascăli de a înțelege și adapta cursurile la nevoile elevilor. Realitatea este că mulți profesori nu reușesc să folosească computerul ca suport didactic la clasă, iar formulele de predare-învățare de la noi trebuie radical modificate. Elevul trebuie pus să gândească, să se implice efectiv, să se autoevalueze, iar acest lucru se poate realiza numai dacă profesorul va deveni coordonator și evaluator, va antrena elevul în proiecte concrete, proiecte cu un profund conținut de viață reală.

Utilizarea platformelor virtuale pentru realizarea proiectelor educaționale reprezintă un concept nou abordat în mediul educațional. Învățarea nu este centrată pe obiecte de studiu, ci pe calitățile și abilitățile pe care cel care învață trebuie să și le dezvolte, stimulează lucrul în echipă, favorizează atașamentul grupului la valorile promovate de proiect. O serie de proiecte folosesc platforme de învățare virtuală – un spațiu comun de învățare, care poate fi accesat de la orice PC prin Internet. Participanții în mediul virtual trebuie să aibă control, în orice moment, asupra propriului proces de învățare.

În concluzie, platformele virtuale de învățare pot oferi atât oportunitatea organizării de activități curente, curriculare, cât și dezvoltarea și implementarea de proiecte educaționale, formale curriculare sau extracurriculare, sau nonformale, asigurând astfel atingerea obiectivelor legate de integrarea educației digitale în activitatea de învățare.

Bibliografie

1. Magdas I, *Didactica informaticii, de la teorie la practică*, Editura Clusium, 2007
2. Simpozion Internațional ediția I, *Responsabilitate publică în educație*, Editura Crizon, Constanța, 2009
3. <http://www.acsoare.com/category/educatie>
4. <http://iteach.ro>
5. <http://portal.edu.ro>
6. <http://www.etwinning.ro>

Școala și familia- parteneri în actul educațional

Prof. învă. primar Lazar Margareta Adela
Șc. Gimn. „Avram Iancu” Bistrița
Clasa I

*“Natura și educația sunt asemănătoare,
Într-adevăr, educația îl transformă pe om
Și, transformându-l îi dă o a doua natură”*
(Democrit)

Școala și familia sunt cei doi piloni importanți ai educației, iar între aceștia și mediul extrașcolar se află copilul, obiect și subiect al educației. De aceea, între școală și familie trebuie să existe o strânsă colaborare, pentru ca fiecare din cei doi factori să cunoască obligațiile și să se sprijine reciproc.

Metodele de lucru a școlii cu familia (dialogul, schimbul de informații, ședințele și dezbaterile cu părinții, chestionarele, activitățile comune pentru managementul clasei, etc) trebuie să aibă la bază un ansamblu de măsuri care să contribuie la educația copilului, pentru afirmarea deplină a personalității fiecăruia. Părinții sunt cei care îi pregătesc pe copii pentru școală, le formează deprinderi de comportare civilizată, le stabilesc un regim de viață adaptat cerințelor școlii, îi îndrumă și îi ajută pentru a depăși obstacolele.

Învățătorul va reuși să asigure micilor învățăcei condiții pentru un start bun în viața școlară și în vederea viitoarei împliniri sociale dacă le va urmări îndeaproape evoluția și va apela în permanență la sprijinul familiei.

Împreună cu familia încurajăm elevii să aibă încredere în forțele proprii, îi ajutăm să își însușească corect și eficient tehnicile unei bune învățări, pentru a le folosi drept instrumente de muncă intelectuală în decursul anilor de școală. Implicarea părinților în problemele școlii are efecte pozitive atât asupra elevilor cât și a școlii, deoarece implicarea părinților în educația copiilor duce la o mai bună cunoaștere a acestora, ceea ce reprezintă un real suport în activitatea pe care școala urmează să o realizeze.

Experiența profesională îndelungată, precum și studiile de specialitate, m-au ajutat să întretin o colaborare fructuoasă cu părinții elevilor. Deoarece am avut sprijinul lor ori de câte ori i-am solicitat, consider că aplicând strategii adecvate în relația cu familia am reușit să-i am mereu aproape, să-i fac să înțeleagă faptul că responsabilitatea de a-i educa pe elevi revine atât școlii cât și părinților, pentru că scopul urmărit este comun: educarea ființei umane în devenire și formarea tipului de personalitate solicitat de imperatiile lumii moderne.

În activitățile realizate am pornit de la o bună cunoaștere a părinților și a relațiilor existente în fiecare familie. Astfel, am desfășurat multe activități comune la care au participat elevii, părinții acestora sau alți parteneri educativi.

Consultațiile pe teme educative Am stabilit temele care îi interesează pe părinți, am realizat regimul de muncă și de odihnă al elevilor, am sugerat metode și procedee eficiente pentru formarea conștiinței și conduitei morale, a atitudinii disciplinate, am organizat dezbateri pentru elucidarea unor probleme ce îi preocupă. Dintre temele abordate, pot enumera: *Regimul zilnic al școlarului, Violența în familie, Rolul familiei în educația rutieră, Viitorul copilului tău, Familia, leagăn de iubire, etc.*

Lecțiile demonstrative Aceste tipuri de activități au ca scop constatarea de către părinți a nivelului de performanță atins de către copiii acestora, a modalităților de învățare. Cele mai interesante activități s-au dovedit a fi: *Micul cetățean european, tradiții și obiceiuri de Crăciun, Paștele, sărbătoarea învierii, Toamna darnică, etc.*

Implicarea părinților în organizarea și realizarea unor activități extrașcolare. Părinții sunt informați despre o activitate deosebită pe care o desfășurăm și în care pot fi implicați (serbări școlare, acte caritabile, concursuri, excursii, drumetii, ateliere de lucru, proiecte, parteneriate), menționând obiectivele și formele de desfășurare. Implicarea lor sudează colectivul lărgit al clasei (elevi, învățător, părinți) , favorizează cunoașterea reciprocă, aprecierea eforturilor și rezultatelor, constituie o nouă experiență de învățare pentru fiecare.

Avantajele implicării **părinților** în astfel de activități sunt multiple: printr-un comportament echilibrat, părinții reușesc să facă din copiii lor prieteni sinceri, au posibilitatea să-și cunoască mai bine copiii, exemplul personal al părinților este de o importanță majoră pentru educația civică a elevilor, se stabilesc relații deschise între învățător, părinți și copii. Am constatat creșterea numărului de participanți la astfel de activități, , creșterea inițiativei și implicarea părinților în derularea activităților școlare și extrașcolare.

Cadrul didactic trebuie să încurajeze familia în relația cu școala, să acorde părinților dreptul de a lua decizii, să colaboreze, să coopereze cu părinții, să empatizeze cu ei, să nu critice, să nu sancționeze, ci să sugereze cu delicatețe, să facă recomandări, să-i facă să înțeleagă că cea mai dificilă dar și cea mai ușoară meserie este cea de părinte, ușoară, deoarece se face cu iubire, dificilă, pentru marea responsabilitate pe care o au.

Participarea la diferite activități duce la conștientizarea **copilului** asupra rolului său în societate, asupra importanței colaborării și încurajării dintre oameni. În comunitate, copilul învață să fie nu numai membru util al acesteia, ci și să-și dezvolte spiritul critic față de ea. El învață de timpuriu să-i respecte pe cei din jur, să își asume responsabilități, învață ce este libertatea și care sunt limitele ei, învață să se comporte ca o persoană dinamică, cu spirit de inițiativă, se simte activ pe scena societății, sădindu-i-se în suflet dorința de a se implica, de a se face remarcat.

Deși școala, prin conținutul educațional și prin influența cadrului didactic, reușește să realizeze idealul educațional, părinții rămân în continuare cei care consolidează temelia în formarea generației viitoare iar legătura ce se creează între învățător, copii și părinte trebuie susținută în permanență cu tact, bazată pe încredere,

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

respect, stimă, cointeresare, deoarece poate constitui cheia maximei eficiențe în educația copilului.

Bibliografie:

Emilia Bătrânu, Educația în familie, Editura politică, București, 1980

Ion Drăgan. Educația noastră cea de toate zilele, Ed. Eurobit, Timișoara, 1992

Maricica Morar, "Parteneriatul educativ- o reușită a procesului educațional", revista Învățământul primar, nr.1 și 2 din 2005

Referat

Cei șapte ani de acasă editia 2020

“Familia reprezintă piatra de temelie a întregii
noastre afaceri” – Walt Disney

Familia reprezintă deci, primul mediu de viață social și cultural, al copilului și, prin valorile pe care aceasta le transmite, pune bazele dezvoltării sale intelectuale, morale și estetice. la vârsta preșcolară poveștile părinților sau ale bunicii, în anumite momente ale zilei, constituie cea mai bună modalitate de a stabili primele contacte cu lumea cărților, “Lumea cărților” care încet-încet dispare. Părinții de azi, nu au vreme de citit, nu petrec mult timp cu copiii, jucăriile și cărțile sunt înlocuite cu tablete, telefoane, TV. Trăim într-o lume ciudată, agitate, mult stress, puțin relax. dacă părinții sunt stresat copiii simt și ei devin nefericiți. Dacă ai o copilărie fericită, o să devii un adult fericit.

Disciplina și educația copiilor reprezintă cartea de vizită ca oricărui părinte.

Vreți să aveți un copil care să se poarte civilizată, trebuie în primul rând să țineți cont de faptul că spontaneitatea, energia și impulsivitatea le influențează acțiunile și cuvintele. De asemenea, mulți copii preiau cuvinte sau acțiuni de la oamenii din jur. De aceea este bine să acordați o atenție deosebită inclusiv manierelor dvs. și anturajului.

Primii pași în învățarea codului bunelor maniere pentru copii:

Bunele maniere sunt mai puțin întâlnite la copiii sub vârsta de 7 ani, pentru că, de cele mai multe ori, le este greu să își imagineze că lumea nu se învârtă în jurul lor. Însă educația în acest sens ar trebui să înceapă de la o vârstă fragedă, 2-3 ani, când copilul înțelege și face conexiuni între ceea ce se desfășoară în jurul lui.

Primele maniere se pot învăța chiar prin joacă. Pornind de la faptul că cei mici întind jucăriile către părinții lor, este bine să le mulțumiți de fiecare dată când le luați. Așa vor deprinde acest obicei de a mulțumi când primesc ceva. Un alt pas pe care nu trebuie să-l uitați când vă învățați micuții codul bunelor maniere este acela de a împărtăși jucăriile lui cu ceilalți parteneri de joacă. Acest lucru ar trebui să se realizeze de la o vârstă cât mai mică, pentru că în acest fel vă veți obișnui copilul cu ideea că este în regulă să-și împartă jucăriile, chiar dacă sunt momente când nu primește nimic în schimb.

Nu uitați să stabiliți reguli și limite, care trebuie să fie respectate!

Învățați-l să mulțumească în diverse contexte și unor persoane diferite.

Învățați-l să salute persoanele pe care le întâlnește.

Indiferent cine sunt persoanele care vin în vizită, limbajul folosit de copil trebuie să fie unul care arată foarte mult respect. Dacă este vorba de oameni mai în vârstă, învățați-l să salute politicos, să își tempereze mișcările și să răspundă politicos întrebărilor pe care aceștia le adresează. Părinții sunt un model pentru copii, copii le imită gesturile, comportamentul, vorbele etc. Important ar fi să nu folosim limbaj vulgar.

Părinții reprezintă primii mentori reali în viața copilului, furnizându-i primele repere de orientare în lume, primele informații și învățături despre lucrurile și fenomenele din natură și societate, primele sfaturi, norme și reguli de conduită. Creșterea și educarea copilului, ceea ce înseamnă “bun” pentru el, se afla într-o dinamică permanentă de la o cultură la alta, de la o perioadă la alta. Părinții trebuie să devină conștienți de influența pe care o exercită în

viața copilului , să cunoască că educația dată propriului copil este diferită de cele precedente ,ca societatea viitoare va fi diferită de celelalte , iar copilul trebuie pregătit corespunzător.

Cultivarea dragostei față de frumos se realizează tot in familie prin pregătirea bunului gust al copilului față de ținuta și locuința sa , precum și cea de frumusețea în comportare și rețatie cu cei din jur .

Nici un părinte nu-și dorește ca copilul său să dea dovadă de proastă creștere, acasă sau în societate. Și, evident, fiecare părinte ar vrea ca fiul său sau fiica sa să fie un exemplu de bună purtare în toate contextele sociale, începând de la comportamentul în mediul familial și până la conduita celui mic la școală, pe terenul de sport, la teatru sau în vizită la rude etc.

A fi bine-crescut nu înseamnă peste tot același lucru; atât contextul cultural-istoric obiectiv al societății cât și standardele subiective ale fiecărui părinte determină definiția celor „**șapte ani de-acasă**”.

Pușcas Greta

Prof. învățământ preșcolar
GPP Nr. 4, Marghita
Lit. “Horvath Janos”

TEHNICI DE MOTIVARE ÎN CADRUL GRUPULUI

PROF.:TOMELE VOICHIȚA-ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 CURĂȚELE, JUD.BIHOR

După Pânișoară și Pânișoară (2005, p. 24), există o distincție clară între motivare și motivație: „motivarea este un declanșator al motivației, când aceasta din urmă este necesară”

„Motivația este măsura în care un efort persistent este dirijat pentru realizarea unui scop”
(Johns, 1998, p. 150).

Pânișoară și Pânișoară (2005) descriu câteva tehnici de automotivare:

**Conștientizarea* – persoana trebuie să dorească și să construiască un program de automotivare; este importantă din acest punct de vedere stabilirea unui nivel de aspirații realist;

**Anticiparea* – ulterioară conștientizării, presupune imaginarea viitorului (reacții emoționale, consecințele acțiunilor, planificarea soluțiilor posibile);

* *Învățarea* – anumite tipuri de motivație pot fi învățate, gândiți-vă la multitudinea motivelor care ne influențează comportamentul și câte dintre acestea au fost dobândite social;

**Motivarea prin pași mici*

* *Jocul de rol*

ÎNTĂRIRI POZITIVE ȘI NEGATIVE. RECOMPENSE ȘI PEDEPSE

Când dorim să creștem frecvența unui comportament sau dimpotrivă, când dorim stoparea acestuia, trebuie să gândim folosind aceeași logică precum în cazul comportamentelor evolutive: comportamentele care au dat randament au fost selectate și transmise urmașilor. De aceea, dacă ne propunem să modelăm comportamentul este important să identificăm o legătură foarte clară între acesta și urmările lui.

- ❖ **Întărirea pozitivă** are ca scop creșterea frecvenței unui comportament dorit. Subiectul intervenției primește ceva ce îi face plăcere (laude, înghețată, bani etc.) pentru a repeta comportamentul acceptat.

- ❖ **Economia de jetoane (token economy)** este o tehnică behavioristă introdusă în anii 1960 în clinicile de psihiatrie. Pacienții puteau primi cartonașe pentru realizarea de sarcini sociale corecte (aranjarea patului, acceptarea medicației etc.), iar apoi să le schimbe pentru bunuri sau activități agreabile
- ❖ **Întărirea negativă** are ca scop tot creșterea frecvenței unui comportament dorit. Pentru a scăpa de un stimul neplăcut, subiectul intervenției face mai des comportamentul dorit.
- ❖ **Pedeapsa** are ca scop scăderea până la eliminare a frecvenței unui comportament, prin aplicarea unui stimul neplăcut (de exemplu, o bulină neagră primită de preșcolar pentru că s-a certat cu colegul).
- ❖ **Penalizarea** are ca scop scăderea până la eliminare a frecvenței unui comportament nedorit. Un stimul plăcut este retras ca urmare a unui comportament negativ. Stimulul plăcut care a fost retras nu este o consecință directă a comportamentului. De exemplu, copilul nu mai primește înghețată (stimulul plăcut) pentru că a fost nepoliticos cu vecinii (comportamentul negativ).
- ❖ **Extincția** are ca scop tot scăderea până la eliminare a unui comportament nedorit, dar funcționează prin retragerea definitivă a unei consecințe favorabile a acestuia. De exemplu, când cineva face pe bufonul la ședințe (comportamentul negativ), colegii de birou sunt instruiți să nu mai râdă (râsul colegilor era consecința favorabilă directă).
- ❖ **Time-out-ul** este o formă de pedeapsă care presupune scoaterea temporară a copilului din mediul în care a apărut comportamentul neacceptat.
- ❖ **Ignorarea** este o tehnică behavioristă utilizată în scopul reducerii până la eliminare a comportamentelor deranjante sau nedorite care cerșesc atenția celor din jur.

Bibliografie:

Johns, G. (1998). *Comportament organizațional. Înțelegerea și conducerea oamenilor în procesul muncii*. București: Editura Economică.

Pânișoară, G, Pânișoară, I.-O. (2005). *Motivarea eficientă*. Ghid practic. Iași: Editura Polirom.

PROIECT DE ACTIVITATE NONFORMALĂ

Profesor învățământ primar BADAR ANNAMARIA

Școala Gimnazială „Dr. Balási József” Curtuișeni

Denumirea activității: „9 MAI – Europa noastră”

Tipul activității: educație multiculturală și interculturală

Scopul activității: Promovarea multiculturalității, a valorilor europene și a importanței valorilor interculturale

Argument: Țara noastră fiind una dintre țările membre al UE este necesar ca și elevii noștri să-și dezvolte cunoștințele despre celelalte țări europene. De aceea sărbătorirea zilei de 9 mai, Ziua Europei este o zi dedicată multiculturalității și a activităților interculturale. Anul acesta evenimentul din 9 mai va purta numele de Pașaport în Europa prin care fiecare elevi va avea posibilitatea să viziteze fiecare expoziție (pavilion) unde va primi o ștampilă în pașaportul simbolic confecționat de organizatori. Prin prezentarea țărilor europene elevii își vor manifesta nu numai cunoștințele noi dobândite despre țările prezentate, ci și își vor dezvolta creativitatea, simțul estetic și spiritul de echipă.

Obiective specifice:

- Dezvoltarea și consolidarea cunoștințelor despre cultura țărilor europene
- Implicarea elevilor să participe cu interes în activitățile desfășurate

Grupul țintă:

Elevii clasei primare de la Școala Gimnazială „Dr. Balási József ” Curtuișeni

Strategia didactică:

Metode: conversația, brainstorming, Open space, Photovoice, explicația.

Mijloace didactice: flip-chart, laptop, hârtie colorată, markere

Rezultate așteptate:

Prin participarea la această activitate elevii vor dobândi cunoștințe noi despre țări europene, vor dezvolta creativitatea și spiritul de echipă.

Evaluare:

Activitățile vor fi promovate prin intermediul paginii de facebook a școlii.

Activități propuse:

Momentele activității	Conținutul activității
<p>1. <u>Introducere în activitate:</u></p>	<p>Elevii sunt introduși în atmosfera activității observând o broșură cu planșe didactice care cuprinde țările Uniunii Europene, costume populare specifice fiecărei țări, cerându-li-se să găsească elemente comune și deosebiri, simbolurile și drapelurile țărilor și să-și exprime opiniile față de imaginile observate, sentimentele pe care le trăiesc.</p>
<p>2. <u>Captarea atenției:</u></p>	<p>Se interpretează Imnul Uniunii Europene (o strofă).</p>
<p>3. <u>Anunțarea temei și a obiectivelor</u></p>	<p>Se prezintă elevilor într-o manieră clară, potrivit vârstei obiectivele activității și tema activității.</p>
<p>4. <u>Desfășurarea activității:</u></p>	<p>OPEN SPACE:</p> <p>Elevii sunt așezați pe echipe. Numărul echipelor diferă în funcție de numărul elevilor care participă la activitate. Elevii sunt invitați să propună în scris subiectele care îi interesează cel mai mult legat de o tema propusă. Se înmânează pentru fiecare echipă câte un steguleț ce cuprinde sarcina de lucru astfel:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Echipa 1: Promovarea României în U.E - Echipa 2: Sunt cetățean european activ - Echipa 3: Organizarea evenimentului Ziua Europei – ziua noastră, a tuturor! <p>Grupul creează o agendă de lucru. Participanții se alătură oricărui grup, pot să-l părăsească oricând doresc sau să nu participe deloc. Fiecare grup are un lider de discuții. Rezultatele grupului de lucru sunt scrise pe loc (idei, recomandări, întrebări de aprofundat, planuri de acțiune).</p> <p>Moderatorul pregătește reuniunea în plen și concluzionarea.</p> <p>PHOTOVOICE:</p>

	Elevii vor realiza/căuta pe internet o fotografie pentru care vor realiza un mesaj explicativ. Cu ajutorul acestei activități elevii vor împărtăși nevoi, dorințe, perspective de viitor, meditează asupra problemelor și a posibilelor soluții.
5. <u>Obținerea performanței:</u>	Atelier de lucru: Confecționarea unei pașapoarte simbolice pentru o țară europeană.
6. <u>Feedbackul activității:</u>	Are loc diseminarea dintre echipe. Fiecare echipă intervine cu întrebări și răspunsuri față de activitatea desfășurată, apoi se apreciază modul de participare.

Managementul activităților prin cooperare la clasa de elevi

Învățare prin cooperare la clase de elevi

Kupás Enikő

Școala Gimnazială ”Dr Balasi Jozsef ”- Curtuișeni

cls a IV-a B

În lumea noastră în continuă mișcare, în vremea exploziei informațiilor s-a constatat că nu se poate învăța totul, s-a schimbat percepția despre învățare, de la însușirea conținuturilor s-a așezat accentul pe dezvoltarea competențelor de bază și competențelor specifice. În cazul disciplinei limba și literatura, tocirea comentariului literar s-a terminat, și i-a luat locul elaborarea textelor, propriile manifestări ale copilului. În cazul disciplinelor reale cerințele sunt aplicarea cunoștințelor în practică.

Abordările noi aduc schimbări și în strategiile de învățare. Au apărut noile metode și procedee, metode bazate pe utilizarea și dezvoltarea relațiilor în cadrul grupului. Una dintre ele sunt învățarea prin cooperare, privind utilizarea conflictului în învățare, punând accent pe competiție și dezvoltarea relațiilor ce se stabilesc în cadrul grupului.

În aplicarea metodelor moderne profesorul are rol esențial trebuie să folosească cunoștințele sale și întreaga lui pricepere pentru a trezi dorința elevilor de a dobândi cunoștințele ei înșiși, printr-o învățare cât mai activă. Profesorul nu transmite cunoștințele, el organizează învățarea, se retrage dar supraveghează și ghidează învățarea.

Principiile învățării prin cooperare sunt: interacțiuni paralele, interdependența constructivă, răspunderea individuală, participarea individuală.

După Kagan munca cooperativă este eficientă dacă cele patru principii se realizează în același timp. Învățarea prin cooperare presupune activitatea în grup. La formarea grupurilor există mai multe taxonomii : gruparea aleatorie, gruparea pe centre de interes, gruparea pe afinități, grupurile de bază, grupurile de studiu formale, grupurile de studiu spontane. Mărimea grupurilor depinde de metoda cooperativă, de sarcina primită. Grupurile de doi elevi funcționează bine pe termen scurt, grupurile de trei sau cinci elevi nu sunt recomandate pentru că există riscul de izolare, de ignorare a unui membru.

La folosirea metodelor trebuie să respectăm următorii pași: organizarea grupurilor, consolidarea intenției, interpretarea problemei, munca grupurilor, prezentarea și corectarea realizărilor, procesare în grup, evaluarea activităților

Sunt cunoscute numeroase metode cooperative, din care putem alege cele mai eficiente pentru dobândirea noilor cunoștințe, pentru sistematizarea cunoștințelor, pentru evaluarea cunoștințelor. De exemplu: metoda Predarea reciprocă, Cerc interior cerc exterior, Mozaicul, Turul galeriei, Chiorchinele, Explozia steală, Pălăriile gânditoare, Piramida etc.

Învățarea prin cooperare are nenumărate avantaje dintre care cele mai evidente sunt dezvoltarea personalității, imaginației, gândirea critică, inteligența, dezvoltarea competențelor de comunicare, sociale și anteprenariat. Elevul este respectat, dobândește astfel încredere în sine, înțelege că performanțele individuale pot fi evidențiate numai împreună cu performanțele grupului, de aceea apare ajutorarea reciprocă. Prin folosirea acestei strategii de învățare elevul va fi înzestrat cu capacitatea de a învăța singur, autoeducare care este condiția inevitabilă pentru o învățare pe tot parcursul vieții, care este tendința de azi.

Metodele cooperative joacă un rol în formarea și dezvoltarea capacităților intelectuale, sociale și de cooperare ale elevilor. Ele se bazează pe paradigma constructivistă a învățării, adică dobândirea cunoștințelor se realizează într-un mod creativ, față de transmiterea prin simpla citire sau ascultare. Principalele forme de organizare sunt munca în pereche și în grup, grupurile fiind de regulă eterogene. Elevii cu capacități mai slabe au șansa de recuperare, iar deficiențele pot fi prevenite, în timp ce elevii cu capacități mai bune au șansa de a învăța prin transmiterea cunoștințelor către ceilalți, aprofundându-și astfel cunoștințele dobândite. Deoarece procesul de învățare este legat de activități, există o motivație puternică. Elevii învață cum să interacționeze cu colegii, ceea ce le dezvoltă încrederea în sine, ajută dezvoltarea simțului critic și facilitează socializarea.

Caracteristica specifică a metodelor cooperative este că acestea deschid ușa către o învățare mai eficientă și mai activă, cheia fiind interacțiunea dintre mințile și personalitățile membrilor grupului. Interactivitatea este o formă motivațională sau auto-exprimării, precum și activitatea care asigură progresul individului în vederea obținerii unui statut social sau a superiorității sociale, fiind totodată o competiție, o activitate ghidată, în care individul contribuie împreună cu semenii săi la

realizarea unui obiectiv comun. Interacțiunea joacă un rol important în procesul de autoevaluare, alimentează eforturile și gradul de eficiență al individului, evidențiind capacitățile și barierele.

Baza învățării prin cooperare constituie comunicarea și contribuirea, motivarea și implicarea activă a elevilor, confruntarea ideilor, opiniilor, raționamentelor, respectiv interacțiunea reciprocă. Aceste metode oferă posibilitatea de a înzestra elevii cu trăsături de personalitate avantajoase în societatea modernă de cunoaștere, precum gândirea critică și creativă, abilitățile avansate de comunicare, abilitatea de cooperare și adaptabilitate, sentimentul de responsabilitate.

Bibliografie:

1. [REDACTED]
2. ALOIS GHERGUȚ(2007), Managementul general și strategic în educație, Editura Polirim, Iași, 59

Jocuri și activități peru copiii cu tulburări de învățare

Profesor învățământ primar: Onila Alina-Florentina
Școala Gimnazială „Dr. Balasi Jozsef” Curtuișeni

Denumirea jocului: Jocul silabelor

Nivel vârstă: 9 ani

Scop: stimularea comunicării orale și dezvoltarea limbajului

Obiective urmărite:

-îmbunătățirea competențelor de comunicare orală și scrisă a copiilor cu tulburări de învățare;

-integrarea elevilor cu performanțe școlare scăzute în școală

Materiale necesare: caiete, pixuri, cartonașe cu silabe

Descrierea jocului:

În cadrul acestei activități de stimulare a comunicării orale și pentru dezvoltarea limbajului la elevii cu tulburări de învățare și pentru integrarea elevilor cu performanțe scăzute în școală, am folosit jocul numit „Jocul silabelor”,

Acest joc conține cartonașe cu imagini și cuvinte formate dintr-o silabă, două silabe, trei silabe și patru silabe. Elevii numiți în funcție de gradul de comunicare și învățare au fost invitați pe rând la tabla pe care erau lipite cartonașele cu silabe, care erau așezate pe coloane în funcție de numărul de silabe, unde au trebuit să citească cuvintele, identificându-le mai apoi și după imagine, după care au alcătuit propoziții cu aceste cuvinte.

Jocul a început cu propoziții simple, cuvinte monosilabice și a continuat cu propoziții dezvoltate alcătuite pe baza cuvintelor formate din două, trei, patru, mai multe silabe, fiecare elev notându-și propozițiile alcătuite în caiet și a subliniat cuvântul cu care trebuia alcătuită propoziția.

În funcție de răspunsul dat de elevi conform cerințelor, aceștia au primit câte un smiley face pentru activarea lor în cadrul acestui joc.

Toți elevii participanți au fost foarte încântați de acest joc, au fost foarte atrași de cartonașele cu imagini colorate, astfel această activitate li s-a părut foarte atrăgătoare.

Prin acest joc, copiilor li se dezvoltă creierul la nivel molecular, celular și comportamental, favorizează reușita în învățare precum și o comunicare rațională plină de umanitate.

Bibliografie:

Editura Arabela, Jocul silabelor, Omologat M.E.N. cu nr.73.612/1/14.06.2019

DEZVOLTAREA ABILITĂȚILOR DE GÂNDIRE CRITICĂ LA COPII**Prof. învă. preșc. Bențe Camelia
G.P.P. NR. 1 Marghita
Grupa mare**

Folosim abilități de gândire critică în fiecare zi. Ele ne ajută să luăm decizii bune, să înțelegem consecințele acțiunilor noastre și să rezolvăm probleme. Aceste abilități incredibil de importante sunt folosite în orice, de la asamblarea puzzle-urilor până la stabilirea celei mai bune căi de lucru. Este procesul de folosire a concentrării și autocontrolului pentru a rezolva problemele și a stabili și urmări obiectivele. Practic, gândirea critică ne ajută să luăm decizii bune și solide.

Cercetările arată că, copiii încep să gândească critic de la o vârstă foarte fragedă. Aceste abilități se dezvoltă în timpul conversațiilor naturale, pe care copiii le au cu adulții importanți din viața lor. De îndată ce copiii vor putea vorbi în propoziții, sunt pregătiți pentru noi - părinți/educatori - să nutrească abilități de gândire critică care îi vor pregăti pentru succesul de la școală. Indiferent dacă citiți o carte sau faceți o plimbare în parc, orice moment este un moment bun pentru a construi o gândire critică.

Învățarea gândirii critice poate fi una dintre cele mai importante abilități de care copiii de astăzi vor avea nevoie pentru viitor. În prezent, gândirea critică este inclusă pe lista cu cele șapte abilități esențiale de viață necesare fiecărui copil. În lumea globală actuală și care se schimbă rapid, copiii trebuie să poată face mult mai mult decât să repete o listă de fapte; trebuie să fie gânditori critici care să poată da sens informațiilor, să analizeze, să compare, să contrasteze, să facă inferențe și să genereze abilități de gândire de ordin superior.

Nu există nicio strategie care să sprijine și să învețe copilul cum să gândească critic. Ca părinte/educator, rolul tău poate fi uneori de a pune întrebări deschise pentru a ghida procesul de gândire. În alte cazuri, poate fi mai potrivit să-i permiți copilului să experimenteze și să-și rafineze teoriile cu privire la ceea ce cauzează ca lucrurile să se întâmple într-un anumit fel. Îndrumarea procesului de gândire critică a copilului poate avea un impact pozitiv asupra abilităților sale de rezolvare a problemelor. Toți copiii, indiferent de dezvoltarea intelectuală sau de vârstă, pot contribui la elucidarea situației necunoscute, spunându-și părerile. Ei trebuie învățați de mici să asculte și să accepte, făcându-i să înțeleagă că în cadrul dezbaterilor și al schimbului de opinii nu se critică copilul ci ideea.

Învățarea deprinderilor de gândire critică se realizează eficient când se abordează în acest fel cunoștințele noi. Iată câteva idei care pot ajuta copiii să-și construiască o bază pentru gândirea critică:

Oferiți oportunități de joc. Testarea modului în care lucrurile funcționează este crucială pentru dezvoltarea gândirii critice. Copiii explorează cauza și efectul în timpul jocului. Ce se întâmplă dacă arunc o lingură de nenumărate ori de pe tava scaunului înalt sau arunc două bile pe un jgheab în același timp? Cum pot face ca turnul pe care construit să se echilibreze în partea de sus? Oferind spațiu interior și exterior pentru joacă, dar și timp pentru joc, oferiți copilului dvs. oportunități deschise de a încerca ceva și de a vedea reacția; iar apoi să încerce altceva și să vadă dacă poate crea o altă reacție. Aceste experiențe practice oferă o bază integrală pentru gândirea critică abstractă ulterioară.

Faceți pauză și așteptați. Oferirea copilului timp suficient pentru a gândi, a încerca o sarcină sau pentru a genera un răspuns este esențială, dar nu neapărat ușor de realizat. Încercați să numărați (în tăcere) până la 60 în timp ce copilul gândește, înainte de a interveni sau de a vorbi. Acest lucru oferă copilului șansa de a reflecta asupra răspunsului și poate de a rafina, mai degrabă decât de a răspunde instinctual.

Nu interveniți imediat. Încercați să numărați până la 120, sau chiar mai mult, și observați ce face copilul înainte de a interveni. Oricât ar fi de dificil, evitați să îndepliniți sau să efectuați sarcina pentru copil. Pentru copiii mai mici, reajustarea și manevrarea cu răbdare pentru a înțelege singuri o jucărie încurajează rezolvarea continuă a problemelor și dezvoltă abilități de funcționare executivă. Pentru copiii mai mari, puneți întrebări de gândire critică și oferiți suficiente informații, astfel încât să nu fie frustrați, dar nu atât de mult încât să rezolvați problema pentru ei.

Puneți întrebări deschise. În loc să oferiți în mod automat răspunsuri la întrebările pe care le ridică copilul, ajutați-l să gândească critic punându-i întrebări: "Ce idei ai? Ce crezi că se întâmplă aici?" Respectați răspunsurile sale, indiferent dacă le vedeți corecte sau nu. Ați putea spune: „Este interesant. Spune-mi de ce crezi asta”. Folosiți fraze de genul „Sunt interesat să îți aud ideile despre acest lucru”. "Cum crezi că ai putea rezolva această problemă?" „Unde crezi că am putea găsi mai multe informații pentru a rezolva această problemă?”

Ajutați copiii să dezvolte ipoteze. Acordați puțin timp copilului pentru a-și forma ipoteze în timpul jocului. Acesta este un exercițiu de gândire critică care ajută la dezvoltarea acestor abilități. Încercați să-l întrebați pe copilul dvs. „Dacă facem acest lucru, ce crezi că se va întâmpla?” sau „Hai să presupunem ce se va întâmpla în continuare”.

Încurajați gândirea în moduri noi și diferite. Permițând copiilor să gândească diferit, îi ajutați să-și perfecționeze abilitățile creative de rezolvare a problemelor. Puneți întrebări de genul „Ce alte idei am putea încerca?” sau încurajați-vă copilul să genereze opțiuni spunând „Să ne gândim la toate soluțiile posibile”.

Desigur, există situații în care noi, ca părinți/educatori, trebuie să intervenim, iar atunci poate fi de ajutor să ne modelăm propria gândire critică. În timp ce încercăm să luăm o decizie, este indicat să verbalizăm ceea ce se întâmplă în mintea noastră. Copiii învață observând cum gândim. Oferind copilului timp să reflecte asupra problemelor ivite, îl ajutăm să-și dezvolte abilitățile de gândire critică pe termen lung.

Evaluarea inteligentă a diferitelor situații este în mare măsură înăscută, dar logica copilului, gândirea lui critică, precum și perspicacitatea lui în rezolvarea diverselor probleme logice, trebuie încurajată și totodată dezvoltată.

Bibliografie:

1. Dumitru Ion Alexandru , "Dezvoltarea gândirii critice si învățarea eficienta", Editura de Vest, Timisoara, 2000
2. Cucos Constantin - "Pedagogie", Editura Polirom, Iasi, 2000
3. Temple Ch., Steele J. L., Meredith K. S., "Strategii de dezvoltare a gândirii critice. Supliment al revistei "Didactica Pro...", nr. 2, 2001
4. <https://www.brighthorizons.com/family-resources/developing-critical-thinking-skills-in-children>

Școala on line – adevăr sau provocare?

**Prof. învă. primar Boboc Georgeta
Școala Gimnazială Chiscani
Com. Chiscani, jud. Brăila**

Anunțul, din primăvara 2020, de închidere a școlilor și mutarea cursurilor on line a cutremurat întreaga lume și a ridicat o gamă largă de întrebări, majoritatea fără răspuns la acel moment. Acesta era marele **adevăr**. Părinții ne întrebau ce se întâmplă, copiii erau speriați, iar noi într-un fel, liniștiți că elevii noștri vor fi mai în siguranță acasă, unde contaminarea cu virusul ar fi mult diminuată. Neliniștea, cel puțin a mea, venea din ce urma să se întâmple: cursuri on line.

Provocare: în ce mod vom desfășura cursurile on line și pentru cât timp?

Am început să facem primii pași și să ne organizăm activitățile cu ajutorul tehnologiei. Am folosit la început aplicațiile pe care le cunoșteam și ne erau accesibile: Messenger și WhatsUp. Primele filmări, primele explicații pe care le-am distribuit cu pricepere sau stângăcie au ajuns la destinație și au produs efectul scontat. Dar simțeam că nu e suficient! Faptul că nu ne vedeam, nu interacționam, cerea o soluție rapidă.

Adevăr: Am descoperit Zoom – o aplicație ușor de folosit care s-a dovedit foarte accesibilă copiilor. În câteva zile știau mai bine decât mine toate secretele ascunse care trebuiau descoperite: știau cum se desenează pe tablă sau cum se scrie, cum se folosește chat-ul, cum se închide/deschide microfonul.... **Provocare:** Eu trebuia să învăț cum se anulează chat-ul, cum se anulează accesul la tablă pentru că poznașii mei interveneau de câte ori doreau.

Adevăr: Au fost câteva zile dificile, în care am învățat împreună cu elevii mei să comunicăm într-o altă manieră și, alături de colegi învățători, am împărtășit modalități de a face orele mai plăcute. Și astfel au apărut partajate pe ecranul calculatorului filmulețe, prezentări, postări cu pagini din manualele digitale, fișe de activitate. Copiii au răspuns foarte bine și așa am continuat împreună ”școala de... acasă”.

Ca o urmare firească a activității de predare online am conștientizat nevoia de a dezvoltare a competențelor digitale. Am accesat cursul ”Profesor on line” pentru a aprofunda următoarele competențe:

- abilități de comunicare și colaborare online, folosind Gmail și Google Meet;
- cunoștințe de creare de conținut digital, folosind Google Classroom;
- abilități de lucru cu programe software, precum cele din suita Google Apps;
- competențe de lucru cu aplicații de digitalizare a informațiilor;
- abilități de susținere a lecțiilor în direct (live) în regim online;

Utilizarea acestor aplicații a devenit un instrument important în activitățile desfășurate cu elevii mei în această perioadă, permițând diversificarea acestora și, în același timp, maximizând interesul copiilor pentru competențele pe care doream să le ating.

O foarte bună sursă de inspirație au fost de asemenea și filmulețele educative postate pe canalul YouTube, o aplicație tipică pentru generația actuală, conectată la ceea ce înseamnă tehnologie informațională și interesată de ceea ce este nou. Aceesul tuturor copiilor din clasă la mijloace de

comuniare informațională precum computer, telefon sau tabletă conectate la internet a permis de asemenea parcurgerea unor tematici specifice tuturor disciplinelor.

Provocarea actuală în contextul pandemiei de coronavirus devine o oportunitate de a îmbunătăți procesul de învățare pentru elevii din sistemul de învățământ românesc. Utilizarea acestor aplicații a canalelor cu conținut educativ sau a manualelor în format digital oferite de Ministerul Educației Naționale pe site-ul <https://www.manuale.edu.ro/> sau a altor site-uri și bloguri educaționale, sunt surse de inspirație pentru un cadru didactic modern, care poate să își aleagă în mod flexibil atât programul cât și strategiile didactice.

Îmbinarea acestor tipuri de resurse educaționale partajate pe aplicația Google Classroom, cu rezolvarea sarcinilor și a exercițiilor de aprofundare cu ajutorul tablei virtuale ne-a ajutat să ne bucurăm din plin de momente atractive de învățare, care au fost ulterior evaluate în mod constant. Rezultatele obținute al testele de evaluare sumativă sau la evaluarea curentă demonstrează că acest mod de învățare –on line – este o alternativă educațională ușor de utilizat în astfel de perioade, când întreg mapamondul trece printr-o situație de urgență la care a trebuit să ne adaptăm.

În concluzie învățarea în mediul online poate fi inclusă în lista formelor de învățământ care prezintă conținuturi instructiv-educative elevilor care au acces la un mijloc de comunicare specific: computer, telefon , tabletă și o conexiune la internet, ca și condiții primare în desfășurarea acestui tip de activități didactice. Specializarea cadrelor didactice prin cursuri specifice care să îi abilitizeze în utilizarea competențelor de predare online, dar și minimele competențe digitale din partea elevilor condiționează de asemenea acest proces .

Tema:Înmulțirea unui număr de două cifre cu un număr de două cifre

Titlul:Povestea cifrelor

Autor:Chirilă Irina-Ionela

Unitatea școlară:Școala Gimnazială „Elena Rareș” Botoșani

Clasa:a III-a

Povestea cifrelor

Se spune că era odată un ținut îndepărtat al cifrelor, care nu cunoștea decât supărarea, furia și dezgustul. Fusese făcută o vrajă și nimeni nu știa cum să scape de ea.

Într-o bună zi, regele Calcul, sătul de mersul prost al lucrurilor, și-a pus în gând să adune toate cifrele într-o oră. Ușor de zis, greu de făcut! Cu mult chin, a reușit să prepare o poțiune magică care să le facă pe cifre să stea împreună, două câte două. Cifrele erau acum mai fericite. Furia și dezgustul dispăruseră. Dar încă tânjeau să fie mai aproape de celelalte surate, să-și facă cadouri și să se țină de mânuțe.

După ceva vreme, zbuciumul l-a îmbolnăvit pe rege, iar acesta a murit. Tronul a fost luat de vrăjitoarea Înmulțire. Ea a dus lucrurile mai departe. Prin magia sa, numerele de două cifre se puteau întâlni, își puteau strânge mânuțele și își puteau dăruia cadouri, dar totul era foarte strict și precis.

Întâi apărea un număr de două cifre. Fiecare cifră se așeza în câte o pătrățică. Ca prin magie, își făcea apariția Înmulțirea. Venea apoi al doilea număr. Fiecare cifră se așeza în câte o pătrățică, exact sub primul număr, unitățile la unități, zecile la zeci. Înmulțirea își arunca bagheta și își zicea vraja. Se înmulțeau unitățile celui de-al doilea număr, pe rând, întâi cu unitățile primului număr, apoi cu zecile acestuia. Doi își dădea mânuța cu patru. Apărea ... 8 și se așeza direct la unități. Apoi doi își dădea mânuța cu trei. Apărea 6 și se așeza la zeci. Se obținea 68, primul produs parțial. Se numea parțial, pentru că era o parte din rezultatul înmulțirii, adică din produs. S-a terminat de lucrat cu unitățile. Se începea a se lucra cu zecile în același mod. Se înmulțea unu, pe rând, întâi cu unitățile primului număr, apoi cu zecile acestuia. Unu își putea da mânuța cu patru. Apărea 4. Se așeza la zeci, pentru că se terminase lucrul cu unitățile. Unu își putea da mânuța cu 3. Apărea 3, iar acesta se așeza la sute. Se obținea al doilea produs parțial.

Sub magia Adunării, ucenica Înmulțirii, numerele se transformau într-unul singur. Iată cum : 8 plus nimic este 8. Îl scriem la unități. 6 plus 4 egal cu 10. Îl scriem pe 0 la zeci, iar pe unu îl dăruim sutelor. Unu cel dăruit plus 3 ne dă 4 și -l scriem pe 4 la sute. 408 este produsul final, un număr mai puternic, cu mai multe cifre fericite să stea împreună.

Și-am încălecat pe-o șarpe și v-am spus povestea așa!

SALVAȚI NATURA !

Prof înv primar CHIRILĂ MARICEL
Școala Gimnazială „Leon Dănăilă”
Darabani- Jud Botoșani, clasa a IV-a

„Nimic nu se pierde, nimic nu se câștigă, totul se transformă” (Lavoisier)

Educația ecologică este definită științific drept un proces care are scopul de a îmbunătăți calitatea vieții prin asigurarea cunoștințelor, deprinderilor, motivațiilor, valorilor și angajamentelor necesare oamenilor pentru a administra eficient resursele naturale și a-și asuma răspunderea pentru menținerea calității mediului.

Dacă am asculta cu atenție „șoaptele” pădurii, dacă am privi cu sufletul cenușul apelor învolburate, am auzi strigătul de ajutor al naturii. Oricât am încerca să ne facem viața mai ușoară, mai plăcută, mai comodă, nevoia de natură, de mișcare, de aer curat, își face simțită prezența, mai devreme sau mai târziu.

„Pământul nu aparține omului, ci, dimpotrivă, omul aparține Pământului.” Acest adevăr și întreaga lui simbolică trebuie transpus în fapte, atitudini, responsabilități. Societatea a încredințat această sarcină, în primul rând educatorului, acesta fiind cel mai în măsură să acționeze în direcția cultivării dragostei și interesului pentru natură, în formarea unor atitudini pozitive față de acțiunile omului asupra mediului înconjurător.

„Om” și „natură” – sunt două concepte nedespărțite, simbiotice. Încă de la o vârstă fragedă, copilul este capabil să înțeleagă că natura își deschide larg brațele oferind omului resursele necesare vieții. Ceea ce nu cunoaște încă, este faptul că aceste resurse sunt epuizabile; au o limită și este imperios necesar ca omul să le utilizeze rațional, să-i acorde răgazul de a și le refacă. Cele mai multe activități umane conduc la poluarea mediilor de viață și de aceea omul trebuie să găsească mijloacele prin care să diminueze sau chiar să elimine poluarea, distrugerea mediului.

Colindând pe potecile patriei, zărești la margine de drum urmele „civilizației”: pet-uri, hârtii, ambalaje, pungă de plastic, împroșcând chipul dalb al naturii cu pete de noroi. Se pune o întrebare : cei care au aruncat aceste deșeuri, nu au frecventat o școală? Nu au fost educați în spiritul prețuirii mediului?

În mod cert, răspunsul este afirmativ. Dar faptul că educația ecologică s-a făcut numai la nivel teoretic, că acele cunoștințe nu au devenit convingeri, motivații intrinseci, conduce la asemenea gesturi lipsite de responsabilitate.

Sarcina noastră, a dascălilor, este de a nu mai repeta aceleași greșeli, de a aborda formativ noțiunile de ecologie.

Schema logică de abordare a educației ecologice prezintă următoarele etape:

- Perceperea și observarea naturii
- Definierea senzațiilor și sentimentelor resimțite
- Implicarea personală

- Asumarea responsabilității
- Alcătuirea unei strategii de acțiune

În drumețiile efectuate, elevii au luat contact cu situații concrete de „agresiune” a omului asupra naturii și au acționat practic prin acțiuni de ecologizare, oferind dreptul la viață tuturor elementelor de mediu. Au avut astfel ocazia să facă cunoștință cu deșeurile: hârtia, sticla, plasticul, metalul, cauciucul, corpuri atât de folositoare omului, dar care, acum contribuie la degradarea mediului natural.

Au urmat firesc întrebările:

- Ce putem face ?
- Cum putem preveni ?
- Care este rolul meu ?
- Cum putem folosi din nou deșeurile ?

Elevul se vede pus în situația de a cerceta, de a găsi informații noi, de a se implica efectiv în rezolvarea problemelor de mediu.

În cadrul proiectului „Salvați natura !” și-au propus și realizat următoarele activități:

- Acțiuni practice de colectare a deșeurilor
- Acțiuni de sensibilizare a edililor orașului în vederea alocării de fonduri pentru depozitarea pe categorii a deșeurilor
- Expoziții cu lucrări realizate din materiale refolosibile
- Realizarea unor portofolii tematice
- Realizarea de afișe cu mesaje ecologiste
- Publicarea unor mesaje și articole, pe aceeași temă, în revista școlii și în presa locală
- Amenajarea coltului verde (al clasei, al școlii) în care fiecare elev să fie reprezentat de o plantă a sa.

Alături de diversele manifestări realizate la nivel teoretic prilejuite de tematici ale activităților extracurriculare, care au și ele rolul lor benefic, educația ecologică trebuie să ajungă la sufletul copilului ca acesta să simtă, să observe, să facă, să ia atitudine. Responsabilitatea omului pentru ocrotirea mediului înconjurător este individuală, dar mai ales colectivă, în fiecare secundă, minut, ora, timp de 365 zile pe an.

BIBLIOGRAFIE :

Ion, Iordache- Metodica predării biologiei, Editura Universității „Al. I. Cuza “ , Iași , 1995

Cuciinic, Constanta-Activități de învățare-Cunoașterea mediului înconjurător, Editura Aramis, București, 2003

Revista Învățământul primar, Nr. 3/2003, editura Discipol, București

Prof. pentru învăț. primar, Olteanu Vasilica
Școala Gimnazială Limpeziș, Movila Banului
Jud. Buzău
Tel/fax 0238 796 788

COLABORAREA ȘCOALĂ – FAMILIE

Colaborarea școală – familie este o temă des întâlnită în literatura de specialitate și supusă atenției întregii societăți.

În această lume aflată permanent în schimbare și mereu sub presiunea competițiilor de orice fel, părinții, cadrele didactice și comunitatea locală acționează împreună pentru a crea condiții optime desfășurării procesului didactic și implicit pentru dezvoltarea și integrarea viitorilor adulți, în societate.

Relația dintre școală și familie reprezintă un factor esențial în educarea micilor școlari. Numai acționând împreună vom reuși să dăm societății un cetățean capabil să facă față tuturor provocărilor, să relaționeze, să se integreze în colectivitate, să facă față cerințelor acesteia.

Famiile moderne, din dorința de a asigura copiilor confort și siguranță economică, petrec foarte puțin timp cu cei mici. Situația se complică în cazul în care între școală și familie nu există comunicare. De aceea, școala organizează o serie de activități comune, prin care să conștientizeze părinții de rolul pe care îl au în formarea și dezvoltarea propriilor copii. Importante sunt orele de consiliere a părinților, în care sunt dezbătute teme de interes comun, lectoratele prin intermediul cărora cadrele didactice îi pot îndruma pe părinți, îi pot face să înțeleagă rolul pe care îl are parteneriatul școală- familie în procesul de instruire a copiilor, proiecte educaționale, activități alături de copii la clasă și lista nu se oprește aici.

La începutul fiecărui an școlar se face o evaluare a nevoilor, a cerințelor părinților, prin aplicarea de chestionare. Această evaluare stă la baza proiectării activităților în care sunt implicați părinții, realizată de cadrul didactic responsabil de clasă.

Până la intrarea în grădiniță și apoi în școală, copilul crește în sânul familiei care oferă acestuia adăpost, hrană, îmbrăcăminte, dragoste, educație. După ce acesta intră în sistemul educațional, unde formarea sa este complexă și durează în timp, este nevoie ca

familia și școala să colaboreze având un scop comun și anume acela de a forma un individ capabil să se integreze în societate, urmându-și vocația.

De-a lungul carierei mele didactice am întâlnit părinți dornici să participe la activități alături de copii, să-i sprijine în rezolvarea temelor, să se implice în diverse proiecte educaționale. Am observat că acești copii au o mai mare încredere în sine, participă cu drag la activități, se pregătesc pentru acestea cu responsabilitate, respectă întocmai recomandările cadrului didactic, sunt mai comunicativi, sociabili și mândri, așa putea spune, că sunt sprijiniți de părinți. Pe de altă parte, copiii, care nu beneficiază de ajutorul părinților, sunt mai retrași, comunică mai puțin cu ceilalți, nu se pregătesc corespunzător pentru activități, motivând diverse probleme reale sau mai puțin reale. Au mai puțină încredere în forțele proprii. Am întâlnit copii cu o voință extraordinară, care, deși proveneau din familii dezorganizate, cu o situație precară, fără interes pentru copii, și-au înțeles condiția, și prin eforturi vizibile, sprijiniți și încurajați de mine au răspuns cu succes chemărilor școlii și s-au integrat corespunzător în societate.

În concluzie, colaborarea eficientă dintre școală și familie are efecte benefice asupra dezvoltării fizice, psihice, intelectuale, comportamentale, morale și estetice ale copilului și implică asupra integrării lui în societate.

Bibliografie:

1. Allport, G.W. (1998), *Structura și dezvoltarea personalității*, Editura Didactică și Pedagogică, București.
2. Beznea, N. (2005), *Familia și școala în relație de parteneriat educațional*, în *Învățământul primar*, nr.1-2, Editura Miniped, București.
3. Alb, G., Achim, V.(2004), *Elevul – participant la propria formare*, în *Învățământul primar*, nr. 2-4, Editura Miniped, București.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Modalități de educare a comportamentului ecologic la elevi

Prof. inv.primar Elena Riba

Prof. Dascalu Alina

Scoala Gimnaziala Nr.1 Rimnicelu,

Tel. 0723148244

Educația ecologică este un domeniu extrem de generos, interesant și atractiv pentru majoritatea copiilor. Copilul de vârstă școlară mică nu trebuie bombardat cu cunoștințe teoretice, ci trebuie implicat în activități practice cât mai variate și mai atractive, care să vină în întâmpinarea curiozității senzoriale în plină dezvoltare. Nu bogăția cunoștințelor de biologie interesează în primul rând, ci cunoașterea și menținerea în forul interior al copilului a următoarelor stări: dorința de a cunoaște universul lumii vii; puterea de a ocroti formele de viață

Mijloace de formare a comportamentului ecologic în școala se pot realiza pe două căi:

1. Prin contribuția mai multor discipline de studiu;
2. Prin activități extracurriculare.

Formarea comportamentului ecologic prin contribuția mai multor discipline

Educația ecologică se poate realiza prin orice tip de activitate:

- activități științifice, literare, artistice, plastice, sportive etc.

Pornind de la premisa ca educația ecologică presupune mai multe componente (cunoștințe, atitudini, conduite) care se dobândesc într-un timp îndelungat, este firesc ca această latură a educației să se afle în atenția mai multor discipline și în toate etapele de pregătire și formare a elevilor.

Disciplina Științe are un mare potențial în educația ecologică a elevilor. Această disciplină asigură în mod organizat însușirea unor cunoștințe prin activități de observare, identificare, grupare, jocuri, activități practice a lumii care ne înconjoară.

La Limba română, valorificând textele din manual, elevii iau contact cu frumosul din natură cu ajutorul cuvintelor, realizează creații artistice după imagini din natură.

Geografia este disciplina care oferă bogate cunoștințe despre relief, ape curgătoare, ape stătătoare, floră și faună.

La Arte vizuale și abilități practice elevii îngrijesc plantele din clasă, realizează jucării din materiale refolosibile, realizează colecții de frunze, semințe, alte materiale pe care le folosesc apoi în activitatea lor.

Această disciplină își aduce aportul la dezvoltarea simțului artistic, la sesizarea echilibrului, armoniei din mediul înconjurător oferă posibilitatea să transpună prin mijloace artistice frumosul din natură.

Educația civică/dezvoltare personală cuprinde teme care pot fi valorificate cu succes pentru formarea de atitudini adecvate în raporturile copiilor cu mediul înconjurător. Unele teme prevăzute de programa de istorie ne dau posibilitatea realizării tangențiale a educației ecologice.

Problemele de matematică de aflare a unor suprafețe de teren ocupate de diferite culturi sau păduri, de aflare a unor cantități de diferite materiale din natură pot conduce la convingerea elevilor că mediul trebuie protejat, că pot colecta materiale re folosibile în vederea păstrării resurselor naturale.

Formele de realizare a activitatilor dedicate formarii comportamentului ecologic

- observații, experimente, povestiri științifice, desene, activități practice, plimbări, drumeții, excursii, vizionări de diapozitive, jocuri de mișcare, distractive, orientări turistice, labirinturi ecologice, colecții, expoziții, spectacole, vizionări de emisiuni TV, expediții, tabere scenete ecologice, concursuri.

1. Formarea comportamentului ecologic prin activități extracurriculare

⊗ Drumetii - am fost dirijați sa observam evoluția comportamentului mediului înconjurator al zonei de campie, am urmărit cu interes diversitatea și specificul acestei zone. Astfel aici “la fața locului” elevul bine îndrumat de învățător a putut trece treptat de la intuiția empirică a lumii înconjurătoare pe care o vede de la naștere, la cea științifică pe care o observă, ce are o anumită dezvoltare și o ordine.

⊗ Prin lecțiile – excursie se asigură stimularea dorinței de curiozitate de a descoperii noi fenomene și elemente pe mai multe itinerarii stărnindu-se dorința de călătorie în scopul cunoașterii frumuseților patriei noastre.

Pe plan afectiv, prin excursiile cu elevii se realizează sentimente de prețuire și atașament față de frumusețile naturale ale țării, dar și față de realizările poporului român, contribuind la crearea unui suport informativ-educativ, pe plan ecologic pentru protecția mediului înconjurator. Prin excursiile școlare realizate la Vulcanii Noroioși, Rasnov, Galati, Slanic Moldova, București, Buzău și Ploiești – s-au dezvoltat și consolidat spiritul de prietenie, de colectiv, de voință precum și deprinderi și procedee gospodărești (ecologice). În excursii, copii prin comportamentul lor civilizat au contribuit la ecologizarea zonelor pe unde au trecut păstrând curățenia și colectând deșeuri aruncate de alții.

⊗ Proiecte educative:

O reală educație ecologică se realizează și în cadrul activităților extrașcolare. Modul cel mai elocvent îl reprezintă proiectul educative Prin complexitatea sa și prin timpul pe care fiecare coordonator de proiect și-l alocă pentru desfășurarea sa, proiectul poate atinge mai multe obiective. Totodată, proiectul presupune o gamă largă de activități și, din acest motiv, tematica poate fi diversă. Proiectul de mediu este unul dintre proiectele care se poate realiza având suportul total al copiilor implicați.

Utilitatea lui constă în aceea că îi ajută pe elevi să înțeleagă legătura care există între om și natură, între cunoștințele dobândite la diferite discipline de studiu și lumea din afara școlii, dă posibilitatea elevilor de a se implica și organiza prin investigare individuală sau în grup, autoconducându-și procesul de educație, îi pune în contact cu comunitatea și le creează posibilitatea de a-și susține în mod public opiniile.

Bibliografie:

- Cosmovici, Andrei, Cozma, Teodor – „Psihopedagogie”, Iași, Ed. Spiru Haret, 1995.
- Mohan, Gheorghe, Ardelean, A., – „Ecologie și protecția mediului”, București, Ed. „Scaiul”, 1993.
- Cuciinic, Constanța – „Natura – prietena mea”, Ed. Aramis, 2003.
- Opris, Tudor – Mica Enciclopedie pentru Tineret”, București, Ed. Forum, 1998.
- „Tribuna învățământului”, 27 februarie -5 martie 2006, pag 1.
- Formarea comportamentului ecologic - Lucrare Gradul I – 2009, Valeria Roman

**CLASA I – MATEMATICĂ ȘI EXPLORAREA MEDIULUI
PROF. ÎNV. PRIMAR, BODRIHEIC ANA EMILIA
LICEUL TEHNOLOGIC „FLORIAN PORCIUS” RODNA**

FIȘĂ DE LUCRU

1. „Baloanele rătăcite”

Duceți așa balonului la căsuța potrivită:

$12+15$ $18+10$ $14+11$ $27-12$ $29-19$ $24+31$ $66-23$ $85-15$ $52-30$

25 27 15 10 28 29 55 22 70 43

2. „Strugurele fermecat”

Aflați suma numerelor date.

$20+6$ $30+9$ $70+30$
 $40+50$ $20+23$ $10+80$ $12+7$
 $30+32$ $22+46=$ $45+40$ $34+34$
 $13+43$ $50+16$ $25+34$

3. „Norii răzleți”

Găsește cutia potrivită pentru fiecare nor:

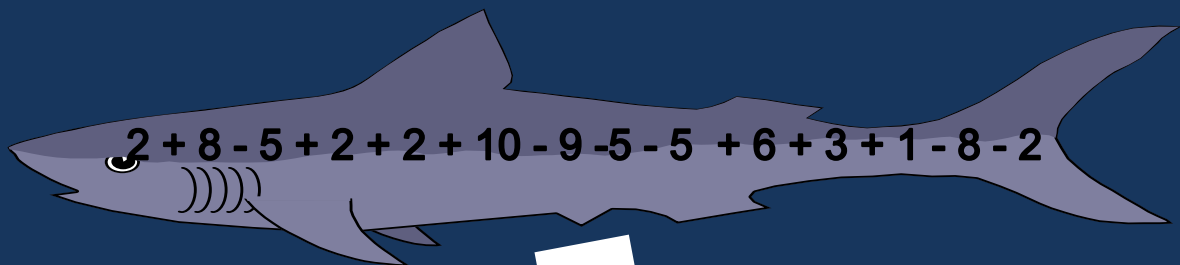

sumă între 0 -10

sumă între 10 -20

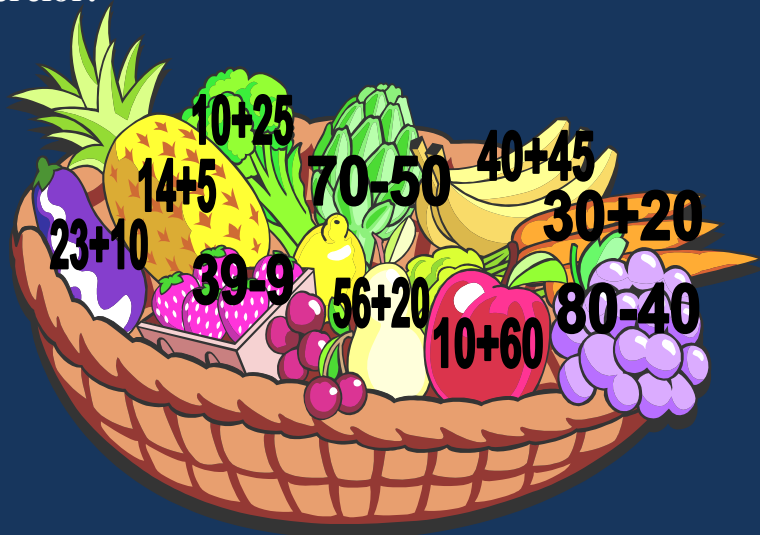
4. „Rechinul”

Pornind de la capul rechinului, faceți operațiile aritmetice în ordinea în care apar ele, iar rezultatul final scrieți-l pe coada rechinului.

5. „Coșul cu fructe”

Aflați suma și diferența numerelor.

6. „Ciupercuțele vecine”- ghicitoare

„O ciupercă necăjită
Stă pe gânduri cam uimită.
Ea se uită la vecina
Și gândește ea, haina:
- Ea are multe buline.
Chiar mai multe decât mine !
Dar cu ea de m-aș uni
Ajutați-mă, copii,
Câte buline vor fi ?”

Tema- „Animalele, prietenii noștri...”

Clas Florentina, grad didactic II
Școala Gimnazială „Mihail Kogălniceanu“, grupa mijlocie „Buburuzele“

Scrisoarea cățelușului Max către copii:

Dragi copii din grupa mijlocie,

Mă numesc Max și sunt un cățeluș mic și trist deoarece nu am prieteni. Îmi place să mă joc toată ziua, să am prieteni, dar toate animalele fug de mine.

Vreau să vă împărtășesc o poveste despre „cearta animalelor“ din care veți afla că toate se laudau, fiecare se considera important, puternic. Cu ochii plini de lacrimi, de tristețe, m-am alăturat lor spunându-le să nu se mai certe, să fie prietene. Spre marea mea uimire ele m-au acceptat, rugându-mă să fiu prietenul lor.

Doriți și voi să fiți prietenii mei azi?...

Prin această poveste copiii sunt încurajați să-și exprime gândurile, sentimentele, să conștientizeze că nu este bine să ne laudăm, să râdem de alții. Este bine să îi apreciem pe cei din jurul nostru, copiii fiind încurajați să rețină mesajul poveștii: prietenia.

Copiii sunt îndrumați să conștientizeze că atunci când suntem sinceri, ne găsim prieteni și numai împreună realizăm lucruri frumoase.

Este nevoie să fim sinceri, buni pentru a avea prieteni.

Jocul în procesul instructiv-educativ

prof. învă. primar Clas Veronica, grad didactic II,
Liceul Tehnologic „Matei Basarab“ Măxineni, Clasa Pregătitoare

Motto: „Sufletul și inteligența devin mari prin joc.“ (Jean Chateau)

Jocul este pentru școlarul mic poarta spre cogniție, spre autocunoaștere, îl ajută să se cunoască emoțional, să relaționeze cu cei din jur, să rezolve situații, să respecte reguli, norme de comportament.

Jocul didactic este un mijloc plăcut de învățare, descoperire, repetare/ recapitulare, de consolidare a cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor. Prin jocul didactic se cristalizează, într-un mod interrelațional, cunoștințe, este vectorul care mobilizează cunoștințele, le interiorizează, transformându-le, în final, în achiziții proprii, pentru a fi folosite apoi în mod independent.

Pornind de la aceste premise, învățătorul valorifică jocul, în actul educațional, într-o formă interesantă și plăcută pentru a stimula interesul copiilor, necesar în sedimentarea cunoștințelor, priceperilor și deprinderilor, acestea fiind substratul procesului de formare și dezvoltare a competențelor. Interesul este forța motrice care dă sinergie activității desfășurate și ale cărei efecte se revăd în comportamente modelate, cuantificabile, ce dau substanță competențelor. Despre valoarea interesului copilului pentru activitate întâlnim și în lucrările pedagogilor clasici: Ian Comenius, Rousseau, Ușinski, etc.

Jocul didactic este procedeul care face ca exercițiile să devină mai atractive, mai interesante pentru copii. Generațiile de copii de astăzi sunt deficitare în ceea ce privește mișcarea, joaca, fiind „sclavii“ gadgeturilor și atunci energia acumulată, neconsumată se revarsă în sala de clasă. Însă învățătorul, care dispune în bagajul său de o paletă largă de competențe profesionale, cognitive, psihopedagogice, măiestrie pedagogică, va fructifica în mod pozitiv această energie neconsumată, prin joc.

Astfel, mișcarea, întrecerea, interpretarea unor roluri transformă plictisitoare exerciții în acțiuni concrete, plăcute, care înlesnesc înțelegerea și asimilarea cunoștințelor. Jocul „aduce“ învățarea mai aproape de elevi, o coboară de pe pedestalul băncilor și o integrează în

universul lor.

Prin joc, care

înseamnă lucrul în echipă, fiecare elev este activ, este valorificat potențialul fiecăruia, creativitatea, imaginația, învață să lucreze în echipă, se potolește orgolii, învață că, dacă el nu este pregătit, va avea de suferit sau va pierde toată echipa. Sunt principiile care vor face parte din stilul lui de viață, ca viitor adult.

Un alt beneficiu al jocului didactic, constă în efortul propriu depus de elev în desfășurarea activității, ceea ce dă durabilitate materialului nou însușit, achizițiilor dobândite. Astfel se creează rețele neuronale care vor ajuta la prelucrarea informațiilor, la retenția acestora în câmpul cognitiv.

Învățătorul trebuie să fie atent la feedbackul elevilor, pentru a le putea oferi sprijinul necesar, să descopere interesele și preocupările elevilor. De asemenea, dezvoltarea socio-emoțională a copilului, în perioada școlarității mici, este încă un teren fertil, care are nevoie de prelucrare. Pe lângă acele competențe cognitive, învățătorul trebuie să acorde atenție și formării, dezvoltării competențelor emoționale. Și acestea se pot învăța prin crearea de situații de învățare.

Un loc important în acțiunea educațională îl ocupă și jocul muzical, acesta fiind realizat în funcție de particularitățile de vârstă. El contribuie la dezvoltarea simțului ritmic și al celui melodic al elevilor, având un caracter foarte variat, de la jocuri, care constau în rostirea silabisită și ritmică a unor versuri, la jocurile sub formă de exerciții pentru omogenizarea vocii, adică executarea vocalizelor.

Jocurile muzicale ajută și la deprinderea de a executa diferite mișcări în funcție de ritmul muzicii, acestea contribuind la dezvoltarea coordonării mișcărilor, activizând și pe elevii mai puțin energici. Aceste jocuri ajută, de asemenea, și la formarea unei pronunții corecte și clare a cuvintelor, ceea ce duce la o interpretare mai frumoasă a cântecelor, dezvoltându-se simțul melodic. Simțul melodic se referă în primul rând la formarea priceperii de a diferenția înălțimea sunetelor, ajungându-se treptat la deprinderea de a percepe sunete cu diferențe mici de înălțime.

Prin jocurile muzicale este mobilizată comunicarea verbală, nonverbală, paraverbală, ceea ce îi demonstrează copilului de ce muzica este considerată un alt fel de

limbaj. Îl ajută, atunci când nu găsește cuvintele potrivite să comunice, îl ajută să își „ordoneze” emoțiile.

Toate aceste aspecte relevante se desprind din analiza etimologică a cuvântului *joc* : „jocus” în latină înseamnă amuzament sau „ludus” care vine tot din latină și înseamnă joc, școală și învățare.

Bibliografie:

1. Chateau, J., 1972, *Copilul și jocul*, București, Editura Didactică și Pedagogică
2. Gardner, H., 1983, *Frames of Mind: The Theory of Multiple Intelligences*, New York: Basic

PROF. ÎNV. PRIMAR HOLBAN NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VLAICU VODĂ”, BRĂILA
TELEFON: 0749 619 622

MOTIVAȚIA ÎNVĂȚĂRII LA ȘCOLARUL MIC

Epoca în care trăim este dominată de o puternică expansiune a științei și tehnicii în toate domeniile de activitate și de accelerare continuă a ritmului de viață.

Creșterea rapidă a volumului de informații în toate domeniile, uzura accelerată a cunoștințelor, pretinde adaptarea continuă a obiectivelor școlii, a conținutului, formelor și metodelor de învățământ acestei dinamici informaționale.

Toate aceste condiții externe influențează elevii orientându-i în însași atitudinea lor față de învățare, care, la cei mai mulți dintre ei, este activă și conștientă, corespunzând cerințelor mereu crescânde ale societății.

Creșterea volumului informațional a dus, mai ales, la încărcarea planurilor de învățământ, a programelor și manualelor școlare, ceea ce a condus la suprasolicitarea funcțiilor mnezice. Aceste condiții afectează randamentul activității elevului și, uneori, chiar sănătatea lui. Cauzele acestei situații ar trebui căutate mai ales în predare și, de asemenea, în lipsa unei motivații puternice la școlari față de sarcinile lor.

Motivația este o dimensiune fundamentală a personalității, o variabilă internă cu rol de suport în elaborarea diferitelor procese și capacități psihice. Este un ansamblu de factori care determină comportamentul subiectului, pune în mișcare conduita omului, furnizând energia necesară funcționării și menținerii în stare activă a diferitelor procese psihice.

Motivația constituie un ansamblu de impulsuri, pulsuni interne, energizări sau activări, stări tensionale sau mobiluri ale acțiunilor și conduitei umane. (Paul Popescu-Neveanu).

La școlarul mic, motivele sunt extrem de variate. Printre acestea se numără următoarele, care se întâlnesc cel mai des:

- nevoia de a ști, dorința și curiozitatea de a înțelege ceea ce se întâmplă în jurul lor;
- nevoia de a obține aprobarea din partea părinților, precum și dragostea acestora;
- dorința de a obține lauda și aprobarea învățătorului și elevilor prin rezultate școlare bune;
- dorința de cooperare în cadrul colectivului și de a se afirma prin acțiuni de grup;
- satisfacția produsă de activitățile constructive pe care le oferă școala;
- sentimentul plăcut al progresului;
- dorința de a evita blamul;
- dorința de a ajunge “ceva” în viitor.

O serie de metode eficiente în creșterea motivației la școlari pot consta în:

- stabilirea regulilor clasei împreună cu elevii. Regulile trebuie comunicate clar, încă de la începutul anului școlar, ceea ce va duce la o responsabilizare a elevilor. Astfel, îi

putem încuraja să adopte atitudini demne de apreciat și putem preveni comportamentele deviante.

- personalizarea clasei. Se pot folosi diverse desene sau alte activități prin care se pot remarca elevii clasei. Felul cum arată clasa este o formă de întărire a imaginii de sine.
- cunoașterea elevilor reprezintă un important element în procesul de motivare a elevului spre învățare. Atenția acordată de profesor elevului demonstrează respectul față de elev. Simplu fapt că profesorul memorează numele elevului, îi știe preferințele, îi dezvoltă elevului încrederea în sine, îi întărește sentimentul de siguranță și apreciere personală.
- implicarea activă a elevilor în activitățile instructiv-educative. Putem atrage atenția elevilor și prin controlul vocii, contactul vizual, organizarea sarcinilor de lucru într-un mod productiv. Profesorul trebuie să gândească un proces instructiv-educativ care să potențeze disponibilitatea naturală a elevilor.
- așteptările profesorului devin un factor de motivație. S-a demonstrat că elevii au tendința de a se ridica la înălțimea așteptărilor profesorilor. Dacă se așteaptă și se solicită cât mai mult de la elevi, adesea se va și obține acest lucru.
- profesorul poate deveni un exemplu de comportament pentru elevii săi. Urmând exemplul profesorului, elevii își pot modifica propriul comportament.
- stabilirea unei atmosfere pozitive, de empatie față de fiecare elev în parte.
- rezolvarea situațiilor-problemă în cel mai scurt timp. Dacă profesorul este apropiat fizic, dar și psihic de elevul ce are un comportament deviant, face posibilă oprirea comportamentului respectiv.
- recompensarea și întăririle pozitive față de oricare comportament sau activitate demnă de luat în calcul a elevului, mărește stima de sine a acestuia și îl motivează să acționeze la fel și pe viitor. Nu de puține ori, comportamentul dezirabil este „uitat”, pentru a acorda o atenție sporită elevilor care creează probleme. Dar a beneficia de atenția profesorilor este o întărire pozitivă cu valențe educative semnificative, de care nu întotdeauna profesorul face uz. Cea mai eficientă metodă de a recompensa elevii este lauda. Totodată aceasta este și cea mai la îndemână.

S-a constatat că elevii sunt mai implicați în activitățile de învățare atunci când le este prezentat scopul învățării, domeniul unde își pot aplica cunoștințele, atunci când se simt apreciați, când le sunt arătate progresele făcute, când sunt curioși. De obicei, orice proces de învățare este plurimotivat. Eficiența învățării scade dacă există un nivel minim de motivare sau supramotivare și crește în cazul unui nivel optim, ca zonă între minim și maxim, însă în cazul motivației interne nu există saturație.

Motivele elevilor noștri sunt exteme de numeroase și variate, individuale și sociale. Dacă sunt recompensați, lăudați, încurajați, apreciați, elevii vor da un randament mai mare. Dacă vor fi amenințați, blamați sau pedepsiți, efectele vor fi de abținere, evitare, refuz.

Stimularea prin laudă este de preferat stimulării prin pedeapsă. Deoarece motivele constituie importante pârghii ale activității de învățare, cunoașterea lor în cadrul vârstei și la fiecare elev în parte, constituie cheia succesului în munca instructiv-educativă.

PROF. ÎNV. PRIMAR PANPU GABRIELA-FLORENTINA**ȘCOALA GIMNAZIALĂ „VLAICU VODĂ”, BRĂILA****TEL: 0771 492 551**

INTEGRAREA NOILOR TEHNOLOGII MULTIMEDIA ÎN SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT ROMÂNESC

Integrarea diferitelor resurse și instrumente multimedia în sistemul educațional a devenit, în contextul actual, o componentă esențială în demersul educativ, o componentă care necesită atenția și implicarea tuturor factorilor (dascăli, elevi, părinți, instituții de învățământ, ministere).

Evoluția fără precedent a tehnologiei în toate sectoarele de activitate, necesitatea desfășurării, în ultimile luni, a activităților educative în sistem online reprezintă două dintre numeroasele argumente care pot sta la baza motivației societății de a se adapta rapid la nou.

În ceea ce privește sistemul de învățământ, complexitatea fenomenului este cu atât mai relevantă pentru generațiile actuale de elevi, numiți în literatura de specialitate „nativii digitali”. Tehnologiile digitale ocupă un loc esențial în existența lor, de unde și capacitatea de utilizare a acestora de la vârste fragede.

Provocarea pentru dascăli devine aceea de a-și forma rapid competențele necesare în domeniu, astfel încât să-l poată orienta pe elev în utilizarea inteligentă a resurselor pe care le oferă mediul online. Este important ca școala să-i învețe pe elevi cum să învețe, să promoveze autonomia, flexibilitatea gândirii, capacitatea de cooperare și dialog, adaptabilitatea de anticipare a schimbărilor, autoinstruirea.

Experiențele de învățare create în mediul virtual nu trebuie să le excludă sau să le minimalizeze pe cele clasice. Dimpotrivă, ele vin în sprijinul acestora, stimulându-le și completându-le. Se creează reprezentări și situații de învățare diferite, dar cu valențe formative, în final. Folosirea tehnologiei în școli, oferă elevilor posibilități nelimitate de cunoaștere și evoluție. Absența unor resurse materiale necesare pentru a oferi experiențe valoroase de învățare, poate fi suplinită de tehnologie. În același timp, trebuie conservată și partea de naturalitate, care le oferă elevilor prilejul de a observa în mod nemijlocit lumea reală.

Evoluția tehnologiilor moderne a schimbat paradigma tradițională a actului de educație, făcând loc conceptului de învățare digitală. Conform unor observații recente, acesta implică „utilizarea critică și responsabilă a mijloacelor media și de comunicare în educație, în procesul muncii și în timpul liber; vizează în special dezvoltarea gândirii critice, a comunicării și a gestionării informației la standarde foarte înalte” (*Utilizarea Tic pentru activități educaționale. Ghid pentru profesori*, septembrie 2012). La nivel operațional, ele

sunt facilitate de resursele și mijloacele TIC, reprezentând, potrivit celor mai întâlnite opinii, „ansamblul de instrumente și tehnologii necesare prelucrării informației prin intermediul calculatoarelor și transmiterea acestora prin mijloace electronice” (Laura Grindei, *Tehnici și tehnologii moderne în educație*, Cluj) .

Utilizând noile tehnologii, elevii vor reuși într-o mai mare măsură să identifice valențele conceptului „TO KNOW” : „know-what (a ști ce), know-why (a ști de ce), know-how (a ști cum), know-who” (a ști cine)” - *Ghid pentru profesori* . Altfel spus, se pune accent pe învățarea permanentă, autonomă și responsabilă.

Societatea contemporană trece prin modificări puternice, iar actul educațional trebuie să țină cont de ele. Profesorul olandez Wim Veen a lansat teoria homo zappiens, identificând strategiile și mijloacele de învățare eficiente de învățare adaptate necesităților nativilor digitali. Profesorul identifică profilul interior al tinerilor din perioada contemporană ca fiind extrem de priceput în mânăuirea tehnologiei, fiind mai obișnuit cu „ferestrele” calculatorului decât cu acelea ale propriei case. În opoziție cu generațiile precedente, generația actuală lucrează la mare viteză, se concentrează pe sarcini multiple, învață în comunitate. Este o generație care se educă și se informează singură, tehnologia fiind domeniul în care copiii/adolescenții știu mai multe decât adulții.

Există, cu siguranță, și consecințe negative ale utilizării excesive a tehnologiei, iar aici intervine rolul crucial al educației, al profesorului. Tinerii doresc răspunsuri imediate și rezultate rapide, nu au răbdare să verifice acuratețea informațiilor și credibilitatea surselor, considerând că dețin toate răspunsurile; se izolează în lumea virtuală, privându-se de interacțiunea socială față în față, fapt ce afectează dezvoltarea abilităților sociale; devin dependenți de tehnologie; balanța serviciu-timp liber înclină în favoarea timpului liber; le este diminuată capacitatea de empatie.

Prin capacitatea rapidă de adaptare la nou și formarea unor competențe de utilizare corectă și eficientă a tehnologiilor multimedia în rândul cadrelor didactice, copiii/tinerii vor găsi acel echilibru necesar între tradiție și inovație și se vor implica, cu adevărat, în procesul propriei formări.

Proiect de lecție

Profesor învățământ primar Cordoș Ildiko
Liceul Teoretic Pavel Dan Câmpia Turzii

CLASA: a II-a

DISCIPLINA: Dezvoltare personală

SUBIECTUL LECȚIEI: Eu și ceilalți

FORMA DE REALIZARE: Activitate integrată

DISCIPLINE INTEGRATE:

1. Dezvoltare personală;
2. Comunicare în limba română;
3. Arte vizuale și abilități practice.

COMPETENȚE SPECIFICE:

Dezvoltare personală:

1.1. Stabilirea unor asemănări și deosebiri între sine și ceilalți, după criterii simple

Comunicare în limba română:

2.4. Exprimarea propriilor idei referitoare la contexte familiare, manifestând interes și încredere în sine

Arte vizuale și abilități practice:

2.6. Participarea la activități integrate adaptate nivelului de vârstă, în care se asociază elemente de exprimare vizuală, muzicală, verbală, kinestezică

OBIECTIVE OPERAȚIONALE:

- să identifice asemănări și deosebiri între sine și ceilalți pornind de la filmulețul vizionat;
- să analizeze emoțiile unor personaje pornind de la atitudinea pe care acestea o au față de cei din jur;
- să verbalizeze idei, gânduri pe baza situațiilor prezentate;
- să motiveze alegerile făcute prin prezentarea situațiilor asemănătoare, corelând comportamentele din film cu cele din viața reală.

STRATEGIA DIDACTICĂ:

- a). Resurse procedurale: conversația, problematizarea, explicația, reflecția personală, jocul de rol
- b). Resurse materiale: filmulețul <https://www.youtube.com/watch?v=vK19foHh8vo> Povesti terapeutice pentru copii- Fii tu însuți!, fișe de lucru, jetoane, creioane colorate, cubul magic.
- c). Forme de organizare: frontal, individual, pe grupe

DESFĂȘURAREA LECȚIEI

I. EVOCARE

1. Vizionarea filmulețului „Fii tu însuși!- Poveste terapeutică pentru copii”

Se va viziona filmul „Fii tu însuși!” <https://www.youtube.com/watch?v=vK19foHh8vo>

Se va purta un dialog pe baza textului citit:

- Care sunt personajele?
- Ce credeți că e realitate în poveste? Dar fantezie?
- Cine e personajul principal?
- Cum s-a comportat?
- Ce a învățat de la celelalte personaje?
- **De ce credeți că e bine să-i cunoaștem pe cei din jurul nostru?**

II. REALIZAREA SENSULUI

1. Anunțarea subiectului lecției: *Eu și ceilalți*

Li se va comunica elevilor că în oră se va discuta despre asemănările și deosebirile dintre persoane.

2. Joc didactic- *Personaje de la care învățăm*

În echipe de lucru, elevii vor identifica personajele din film și trăsăturile lor pozitive relevate, ce pot fi extrase din acțiunile lor. Modelele de viață pozitive facilitează formarea unor abilități de viață utile la copii.

Învățăm de la...

Personaj	Ce învățăm?
elefant	
zebră	
gazelă	
leoaică	
maimuță	
girafă	

3. Joc- *Cubul magic*

Prin utilizarea jocului „Cubul magic” se oferă elevilor posibilitatea de a prezenta din mai multe perspective tema.

Împărțiți în șase grupe, elevii tratează tema pe baza celor șase instrucțiuni scrise pe fețele cubului:

- 1- descrie emoțiile prin care a trecut Girafa Gema
- 2- compară ce asemănări și deosebiri există între întâmplările din film și viața reală
- 3- asociază fiecare personaj din film cu persoanele din jurul nostru
- 4- analizează activitățile desfășurate de fiecare personaj
- 5- aplică ceea ce ai învățat din filmuleț - La ce ajută să facem ce știm?
- 6- argumentează ideea (pro sau contra)- Fă lucrurile la care te pricepi!

4. Joc didactic: "Activitatea preferată"

Fiecare elev desenează o activitate preferată. Apoi, explică de ce îi place această activitate. La sfârșitul jocului se va discuta despre diversitatea lucrurilor pe care le putem face, diferențele dintre activități, ce au aflat elevii despre sine și despre ceilalți.

5. Joc didactic: "Ghicește cine este?"

Într-o pălărie sunt puse bilețele cu numele tuturor copiilor din clasă. Un elev va merge în fața clasei, va extrage un bilețel și fără să spună numele de pe bilețel, va trebui să îl descrie pe acel coleg. Descriind comportamentul acestuia, ceilalți trebuie să ghicească despre cine este vorba.

III. REFLECȚIE

Jocul cuvintelor – Spune prenumele tău, apoi un cuvânt pe care l-ai auzit azi în oră și începe cu inițiala prenumelui tău!

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

201

Reforma în învățământ și învățarea transversală

Căldărușă-Borzași Elena-Maria
GRĂDINIȚA CU PP „PARFUM DE TEI”, CLUJ-NAPOCA

Reforma în învățământ reprezintă un șir de politici publice supuse unei schimbări și modernizări și implicit a curriculumului existent, deoarece acesta este nucleul sistemului educațional românesc actual.

Nevoia unei educații permanente a omului, acum în secolul vitezei și a abundenței informațiilor, indiferent de vârstă, de la cei mici până la cei cu o etate venerabilă, este necesară din mai multe motive. Aici se pot enumera: modernizarea de la o zi la alta, dezvoltarea tehnicii, științei, roboticii, informatizării, schimbările rapide din diversele sfere ale vieții sociale, mobilitatea profesională, dezvoltarea urbană și rurală, unele informații și cunoștințe devin repede perimate, apar modificări ecologice, geografice, demografice, economice, politice, educaționale, culturale, creșterea gradului de tehnologizare pe toate planurile. Toate acestea, sub umbrela EDUCAȚIEI permanente sunt acumulate, mixate, selectate, ajustate, modificate, apoi redatate circuitului pentru a constitui o educație continuă, ținând în acest fel pasul cu schimbările din viața cotidiană a omului, șlefuiindu-i personalitatea, printr-o „predare de calitate” (Hattie, J., 2014).

Politicile cuprind trei niveluri, de la declarații până la realizare (Cuban, 1998), după cum reiese din Figura 1.1.:

- **Nivelul declarativ** care cuprinde partea de retorică, discursurile, agendele de lucru, anunțurile. Acest nivel declarativ al politicii se manifestă atunci când anumii termeni sunt vehiculați frecvent pentru că reprezintă o anumită orientare.
- **Nivelul de acțiune** cuprinde diferite documente politice, planificări, decrete, ghiduri. Nivelul de acțiune nu este încă cel al aplicării, ci doar îl pregătește. (...) înspre organismele de implementare. Decretele, circularele, ghidurile, planificările, documentele intră în această categorie. **Planurile strategice** ale unei instituții sunt un bun exemplu pentru nivelul de acțiune. Nivelul de acțiune al unei politici este cel în care se operationalizează aceasta, adică se împarte pe **componente**: „Ce obiective urmărim? Care este justificarea măsurilor pe care le propunem? Care sunt liniile de acțiune? Ce acțiuni propunem? Care sunt resursele de care avem nevoie? Ce rezultate așteptăm? Care sunt criteriile după care vom evalua acele rezultate?” **Indicii de evaluare** ai calității rezultatelor obținute sunt extrem de importanți, deoarece reprezintă reperele pe baza cărora se adjudecă succesul unei politici și, implicit, al propunătorilor săi.
- Urmează **nivelul de implementare**, care este important pentru că aici se văd **rezultatele unei cercetări concrete** care se cer pentru aplicarea politicii educaționale urmărindu-se dacă au modificate liniile de politică care s-au dorit perfecționate. Dacă rezultatele sunt suficient de explicite, clare, viabile ele vor putea fi puse în practică ulterior.

În înfăptuirea unui învățământ modern, formativ, considerăm **predarea – învățarea - evaluarea integrată transversală** o condiție importantă. Corelarea cunoștințelor de la diferite

obiecte de învățământ contribuie substanțial la realizarea educației copiilor, la formarea și dezvoltarea flexibilității gândirii. Posibilitățile de împletire a cunoștințelor dintre diferitele obiecte de învățământ sunt nelimitate.

Important este ca această triadă să fie văzută ca o modalitate modernă de *realizare a eficienței și optimizării activităților*, iar cadrul didactic, pentru a-și atinge obiectivele propuse trebuie să se pregătească din timp și să apeleze la capacitatea sa creatoare. **Predarea - învățarea - evaluarea** prin contopirea obiectelor de studiu reprezintă noul în cadrul activităților, care-i motivează pe copii, le stimulează creativitatea și contribuie la unitatea procesului instructiv-educativ, la formarea unui om cu o cultură vastă.

Complexul proces al învățării comportamentului în societate include, ca o componentă esențială, și constituirea noțiunilor de bune maniere. Acestea pot fi evocate cu ajutorul cuvântului sau prin imagini. Este exercitată o influență pozitivă asupra construcțiilor deductive, dar și a proceselor de generalizare. Cu cât reprezentările vizuale sunt mai bogate și mai vii, mai clare și mai stabile, în măsură să sugereze operații de gândire mai numeroase, se asigură o însușire mai profundă și mai trainică a noțiunilor de comportare.

Astfel o latură deosebită pentru formarea noțiunilor de poziționare și prezentare a propriei persoane (nume, prenume, vârstă, mediul și locul unde trăiește, localitate, zonă, țară, apoi simbolurile țării și tradițiile) o prezintă formarea deprinderilor de reprezentare simbolică a spațiului geografic la grupele de preșcolari, alături de familie, mediul fizic, uman care-i înconjoară să exploateze activ lumea în care trăiesc. Un copil trebuie să cunoască și să respecte normele necesare integrării în viața socială, la fel ca și regulile de securitate personală. Spiritul de echipă, conviețuirea în grup, protejarea sa și a celor din jur, colaborarea reprezintă comportamente specifice lui, pentru însușirea deprinderilor de bază necesare vieții cotidiene. Toate pot fi utilizate *ca resurse de învățare cu cimentare prin toate domeniile experiențiale translatate*, ca și cum copilul își așterne pe hârtie sau planșetă, viața și sufletul. Totul prinde viață, devine translucid atunci când acesta redă ceea ce are în minte.

Legătura dintre discipline se poate realiza la nivelul conținuturilor, obiectivelor, dar se creează și un mediu propice pentru ca fiecare preșcolar să se exprime liber, să-și dea frâu liber sentimentelor, să lucreze în echipă, în diade sau individual.

Abordarea integrată, interdisciplinară a conținuturilor învățării, conform noului curriculum, ca noutate a politicii educaționale actuale, utilizarea strategiilor didactice interactive și proiectarea unor sarcini de învățare variate, atractive, practic-realiste, adaptate vieții și preocupării copiilor impun schimbarea atitudinii lor față de informații, „obligându-i” practic să se înscrie în mod conștient în activitatea de învățare. Astfel, ei ajung treptat să realizeze analize, interpretări, corelări de date și chiar explorări inter și intradisciplinare. Cu alte cuvinte, legea corelației cunoștințelor acționează atât vertical, în profunzime, cât și orizontal, cazuri în care se creează condiții pentru orientarea învățării educației plastice spre interdisciplinaritate.

Predarea transversală pune accentul simultan pe aspectele multiple ale dezvoltării copilului: intelectuală, emoțională, socială, fizică și estetică. Interdisciplinaritatea asigură formarea sistematică și progresivă a unei culturi comunicative necesară copilului în învățare, pentru interrelaționarea cu semenii, pentru parcurgerea cu succes a treptelor următoare în învățare, pentru învățarea permanentă.

TEMA: Educația în învățământul preșcolar**TITLUL: „Relația dintre joc, învățare, creație și diferitele forme de organizare a activităților din grădiniță”****AUTOR: Profesor în învățământul preșcolar Kiss Klara Isabela****UNITATEA: Grădinița cu Program Prelungit „Parfum de Tei” Cluj-Napoca****GRUPA: mică A „Buburuzelor”**

Eficiența jocului didactic în raport cu celelalte mijloace practice în grădinița de copii este atât mai mare cu cât realizăm o concordanță perfectă între procesul de cunoaștere a mediului înconjurător, procesul de învățare și acțiune, atmosfera de joc, atât de atractivă pentru preșcolari. Potrivit definiției, jocul reprezintă o activitate fizică sau mentală fără finalitate practică și căreia i te dedici din pură plăcere. Specific vârstelor copilăriei, el are importanță hotărâtoare pentru dezvoltarea psihică a copilului.

Psihologia și pedagogia secolului trecut au recunoscut faptul că jocul nu este doar apanajul vârstelor mici, ci și modul prin care adulții își manifestă liber „copilul din ei”.

Jocul, învățarea, munca și creația sunt formele prin care se manifestă activitățile umane. La vârsta copilăriei, pe primul loc este jocul, învățarea ocupând locul secund; odată cu intrarea la școală, învățarea trece pe primul loc și este urmată de muncă și, pe alocuri, este împletită cu creația.

De fapt, omul nu încetează la nici o vârstă să se joace, jocul fiind una dintre cele mai ecologice modalități atât pentru minte, cât și pentru corp – de a te recrea, de a-ți petrece timpul cu cei apropiați și sau a-ți exercita diferite abilități. Jocul reprezintă, așadar, o activitate umană specifică și ea determinată și pregătește celelalte activități cu care se poate și împlini armonios. El nu dispăre din viața individului odată cu intrarea în vârstă, ci își modifică ponderea temporală sau cadrul. Pentru copil, jocul este principala cale de dezvoltare, de comunicare a realității, de interrelaționare și de adaptare și este prima formă de învățare, facilitând și trecerea spre învățare din mediul școlar. Este adevărat că preșcolarul are nevoie de sprijin pentru a-și orienta jocul și aceasta datorită educatoarei atunci când stabilește activități comune și obiective de atins toții copiii. La fel de adevărat este și faptul că e în natura copilului să se joace, el știind intuitiv să se manifeste în acest fel, de aceea este important să-i oferim cadrul de desfășurare și libertate pentru aceasta.

Copiii se joacă singuri, în perechi și în grup. În activitățile comune, copiii învață să socializeze jucându-se în grup sau, când au de îndeplinit sarcini specifice ce vizează atingerea unor obiective legate de dezvoltarea lor armonioasă, practică jocul individual.

În ultima vreme a crescut interesul pentru studii de gen. Se încearcă, la nivel mondial, creionarea unor politici educative care să respecte diferențele de gen în procesul de creștere și educare a copiilor, cu finalitatea de a oferi egalitate de șanse pe parcursul întregii vieți, precum și în alegerea unei meserii. Studiile recente subliniază existența unor diferențe cu explicație biologică și acestea fundamentează o parte dintre stereotipurile legate de gen care ne populează cultura.

Astfel, preferința băieților pentru jocul în grup face ca să li se dezvolte abilitățile de colaborare și de competiție, în timp ce, în ceea ce privește abilitățile de comunicare, băieții sunt deficitari în raport cu fetele, care preferă să se joace în diade. O modalitate de a compensa aceste diferențe de gen este încurajarea fetelor pentru jocul în grup, iar băieților pentru jocul în diade, ca să-și dezvolte abilitățile de comunicare. Este evident că în legătură cu diferențele de gen există o multitudine de aspecte ce ar putea fi discutate și posibile activități care să compenseze diferențele de gen.

Soluția este încurajarea fetelor și a băieților în direcția jocului axate pe domeniile în care au probleme. Orientarea nu trebuie să aibă caracter de obligativitate, este doar o sugestie, la fel de importantă fiind încurajarea copilului în a-și alege liber câteva activități preferate. În plus, în jocul de unul singur, copilul are ocazia de a trăi intens experiențele noi și de a-și manifesta individualitatea. Ce poate face educatoarea? ea trebuie să aleagă jocuri didactice care corespund nivelului de dezvoltare al copilului și să înțeleagă faptul că rezolvarea sarcinilor jocului nu constituie un examen pe care copilul îl trece, ci un exercițiu pe care îl desfășoară.

Preșcolarul trebuie să simtă permanent că are, în educatoarea, un sprijin, un suport, mimica ei transmițând plăcerea interacțiunii cu copilul și căldura contactului. Trebuie să fim flexibile în raport cu copilul, iar acest lucru se manifestă în satisfacerea dorințelor copilului de a se implica în anumite momente și în alte jocuri spontane și libere. Educatoarea nu trebuie să forțeze un copil să participe numai la jocuri didactice.

În plus, fiecare copil are propriul său ritm, nu poate fi grăbit. Oricum, dezvoltarea sa spre maturitate se întinde pe cea mai lungă perioadă, deoarece omul are nevoie de timp mai îndelungat față de celelalte animale pentru a se adapta structurilor culturale specifice umanității.

Bibliografie:

1. Cucuș, C.(2006), Pedagogie, Editura Polirom, Iași

2. Nicola, I.(2003), Tratat de pedagogie școlară, Editura Aramis, București
3. Tomșa, G. (2005), Psihopedagogie preșcolară și școlară, Editat Revista Învățământul Preșcolar București

Familia și grădinița, factori principali în formarea și educarea tinerei generații

Prof. învă. preșcolar: PASCU ANA-MARIA
Prof. învă. preșcolar: VARGA MARIA
Grădinița cu P. P. „Parfum de Tei”, Cluj-Napoca
Grupa mare

Familia constituie prima verigă și cea mai importantă a educației permanente a individului. Grupul familial constituie prima „școală” a copilului, după care grădinița și apoi școala, clădesc opera de integrare socială a copiilor pe fundamentul inițiat de ea.

Scopul educației în familie este crearea unui climat favorabil, în cadrul căruia copilul să poată crește și educa, ca o personalitate complexă.

Funcția de părinte este o „meserie” și, ca orice meserie, ea trebuie învățată. Noțiunea de părinte nu poate exista separat de cea de copil/urmaș, după cum noțiunea de educator nu poate exista separat de cea de educat. Părinții trebuie să cunoască, să devină conștienți de influența pe care o exercită prezența lor în viața copilului, să fie convinși că educația ce trebuie dată copilului, pentru societatea actuală, este diferită de cele precedente, ca societatea viitoare va fi diferită de cea actuală, iar copilul trebuie pregătit corespunzător. Greșesc acei părinți care le interzic copiilor să se „atingă de anumite obiecte” sau să se deplaseze cât de mult pot. Tendința copilului de a apuca, de a desface piesele unei jucării, de a le pipăi, de a le privi, chiar de a le izbi pentru a vedea dacă se sparg sau nu, nu trebuie oprită. Un copil sănătos, bine alimentat și crescut în condiții igienice, manifestă un activism care trebuie stimulat, dar și supravegheat și îndrumat. Curiozitatea acută de a cerceta tot ce-l înconjoară trebuie încurajată.

Până la intrarea în grădiniță, copilul parcurge două etape din viața lui: vârsta sugarului (de la naștere, până la 12-14 luni) și vârsta antepreșcolară (de la un an până

la trei ani). De modul de dezvoltare a copilului în această perioadă răspunde familia, iar de la trei ani sarcinile se împart între familie și grădiniță.

La vârsta preșcolară un factor important este grădinița care desfășoară un amplu proces instructiv-educativ aplicând metode și procedee științifice. Pentru reușita actului educațional munca depusă de cadrele didactice în grădiniță trebuie continuată, susținută și întărită de familie. Unitatea de acțiune a celor doi factori (grădiniță-familie) în opera de formare a copilului este condiționată de unitatea de vederi, de un mod comun de lucru și o bună cunoaștere reciprocă. În procesul educației rolul coordonator îl are grădinița, iar mai apoi școala, însă familia este cea care contribuie prin susținere și continuarea a ceea ce unitățile de învățământ se străduiesc să facă.

Educația preșcolară asigură stimularea diferențiată a copilului în vederea dezvoltării sale în plan intelectual, socio-afectiv și psiho-motric, ținând cont de particularitățile specifice de vârstă ale acestuia. Dacă în familie cerințele sunt mai puțin exigente și mai relaxante, apare grădinița, unde sistemul este mai organizat, mai explicit, cu reguli clare. Copilul se adaptează treptat acestui sistem, fapt ce-i îmbogățește experiența de viață socială.

Alături de asigurarea cunoașterii familiei copiilor preșcolari – condiția de bază a unei colaborări eficiente între grădiniță și părinții copiilor - se înscrie și necesitatea stabilirii unei programe comune de educație în grădiniță și în familie, care să susțină, să întărească și să întregască munca educativă din grădiniță. Din punct de vedere pedagogic coordonarea presupune pe de o parte, selectarea și valorificarea influențelor pozitive ce se exercită în familie, iar pe de alta, îndrumarea familiei în vederea exercitării unor acțiuni educative care să fie în concordanță cu idealul educativ. Ca instituție ce dispune de cadre pregătite în acest sens, grădinița poate asigura această coordonare.

Familia trebuie convinsă deopotrivă că o bună educație depinde de întreg stilul de viață al acestuia, iar măsurarea efectelor, influențelor educative în funcție de timpul acordat de părinții copiilor. Tonalitatea în care se poartă discuțiile, conținutul

acestora, gesturile, chiar și cele mai simple (salutul, formulele de adresare între membrii familiei) respectarea de către adulți a unui program zilnic, în cadrul căreia se fixează sarcini precise pentru toți membrii grupului familial (inclusiv copilul preșcolar) și se discută bilanțul realizărilor. Toate acestea sunt elemente ale ambianței familiale la care mai adaugăm modalități concrete de înțelegere a unor situații dificile în care se poate afla unul dintre părinți.

Marele pedagog John Locke convins de puterea exemplului în familie, de rolul ambianței familiale și înclinația către imitație a copilului se adresează părinților cu îndemnul: „*nu trebuie să faci în fața copilului nimic din ceea ce nu vrei să imite*”.

În concluzie, dezvoltarea fizică și psihică a copilului la această vârstă depinde în mare măsură și de cadrele didactice, dar și de părinți și de aceea e nevoie stringentă de un parteneriat educațional în favoarea creșterii adecvate a copiilor.

Bibliografie:

- Neacșu I.- *Metode și tehnici de învățare eficientă*, Editura Militară, București, 1990;
- Pintilie Mariana, *Metode moderne de învățare-evaluare*, Editura Eurodidact, Cluj-Napoca, 2002;
- Revista învățământul preșcolar EDUCAȚIA ÎN ANUL 2000;
- Revista învățământul preșcolar 3-4 \ 2006.

PROIECT DE ACTIVITATE INTEGRAT

TEMA ACTIVITĂȚII: „Călătorie în lumea magică a poveștilor

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT: Grădinița cu Program Prolungit Lizuca, Cluj-Napoca

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR: Mureșan Loredana-Marcela

INTERVALUL DE VÂRSTĂ: 37-60 luni

GRUPA: Mijlocie

TEMA ANUALĂ DE STUDIU: „Cum exprimăm ceea ce simțim?”

TEMA SĂPTĂMÂNII: „Tărâmul poveștilor” (temă în afara proiectului tematic)

FORMA DE REALIZARE: activitate integrată (de o zi)

CATEGORII DE ACTIVITĂȚI DE ÎNVĂȚARE

- **ACTIVITĂȚI DE DEZVOLTARE PERSONALĂ (ADP):**

Rutine: „Facem ordine la locul de joacă!”, „Ne pregătim pentru activități!”

Întâlnirea de dimineață: „Personajele din povești”

Tranziții: „Bat din palme: clap-clap-clap!”

Moment de mișcare: „Dacă vreau să cresc voinic!”

- **JOCURI ȘI ACTIVITĂȚI LIBER ALESE (ALA):**

ALA 1:

Artă: Imagini din povestea „Ursul păcălit de vulpe”-pictură

Științe: Puzzle- scene din povestea „Puf Alb și Puf Gri”

Construcții: Obiecte din casa iedului-plăcuțe (combinouri)

ALA 2:

Joc cu text și cânt: „Sfatul animalelor”

Joc cu text și cânt: „Ursul păcălit de vulpe”

- **ACTIVITĂȚI PE DOMENII EXPERIENȚIALE (ADE):**

Domeniul Limbă și Comunicare (DLC): „Descoperim personajele din povești!”- joc didactic

Domeniul Om și Societate (DOS): „Măști”- activitate practică

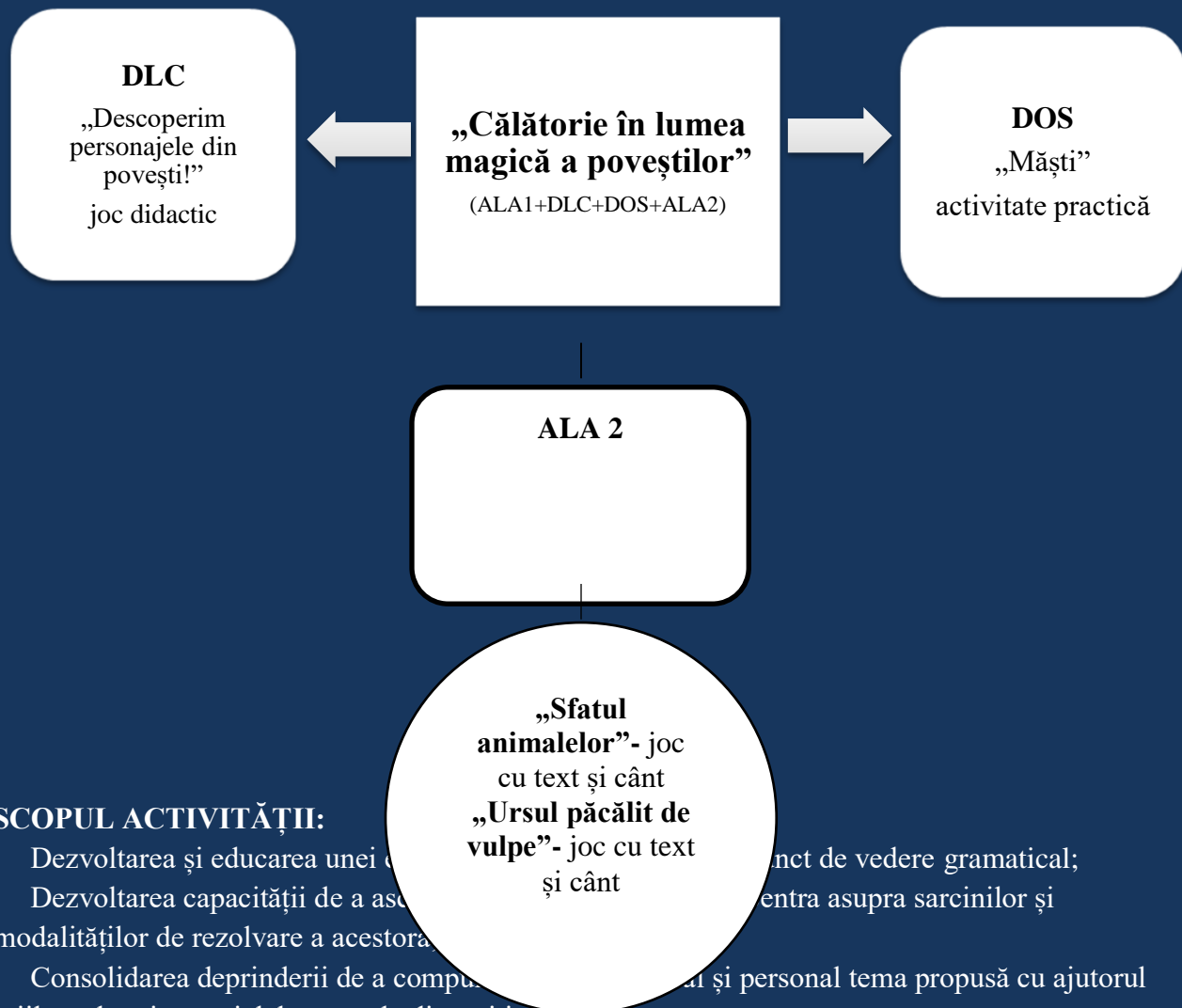
Artă:
Imagini din
povestea „Ursul
păcălit de vulpe”
-pictură

Construcții:
Obiecte din casa
iedului
-plăcuțe
(combinouri)

Știință:
Scene din povestea
„Puf Alb și Puf
Gri”
-puzzle

ALA 1

SCOPUL ACTIVITĂȚII:

Dezvoltarea și educarea unei copilărie bogate în cunoștințe și competențe lingvistice și culturale; dezvoltarea competenței de vedere gramatical;
 Dezvoltarea capacității de a asocia și de a realiza activități lingvistice și culturale în contextul învățării și aplicării cunoștințelor și competențelor lingvistice și culturale; intervenția asupra sarcinilor și
 modalităților de rezolvare a acestora;
 Consolidarea deprinderii de a comunica oral și personal tema propusă cu ajutorul mijloacelor și materialelor puse la dispoziție.

DIMENSIUNILE DEZVOLTĂRII:

A.1. Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare

- A.2. Conduită senzorio-motorie, pentru orientarea mișcării
- B.1. Interacțiuni cu adulții și cu copiii de vârste apropiate
- B.3. Conceptul de sine
- C.1. Curiozitate, interes și inițiativă în învățare
- C.3. Activare și manifestare a potențialului creativ

- D.1. Mesaje orale în diverse contexte de comunicare cunoscute
- D.2. Mesaje orale în diverse situații de comunicare

COMPORTAMENTE URMĂRITE PE PARCURSUL DERULĂRII ACTIVITĂȚII INTEGRATE:

COMPORTAMENTE VIZATE	OBIECTIVE OPERAȚIONALE
C.3.2. Demonstrează creativitate prin activități artistico-plactice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative	O₁: La finalul activității, preșcolarul va fi capabil să picteze imaginile din povești.
B.1.3. Inițiază/participă la interacțiuni pozitive cu copii de vârstă apropiată.	O₂: La finalul activității, preșcolarul va fi capabil să realizeze obiectele ce lipsesc de pe macheta reprezentativă poveștii „Puf Alb și Puf Gri”: dulapul, covata și tabloul cu cei doi iepurași, folosindu-se de piesele puzzle puse la dispoziție.
A.1.1. Își coordonează mușchii în desfășurarea unor activități diversificate, specifice vârstei	O₃: La finalul activității, preșcolarul va fi capabil să construiască elementele de pe macheta reprezentativă poveștii „Iedul cu trei capre”: 4 scaune și o masă, folosind plăcuțe-combinouri.
D.2.1. Demonstrează capacitate de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă)	O₄: La finalul activității, preșcolarul va fi capabil să asocieze corespunzător siluetele personajelor cu machetele reprezentative fiecărei povești.
D.1.1. Exersează, cu sprijin, ascultarea	O₅: La finalul activității, preșcolarul va fi

activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicare receptivă)

D.1.2. Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor etc. (comunicare expresivă)

C.3.1. Manifestă creativitate în activități diverse.

B.3.1. Exersează cu sprijin, autoaprecierea pozitivă, în diferite situații educaționale.

A.2.3. Își coordonează mișcările în funcție de ritm, cadență, pauză, semnale sonore, melodii

capabil să recunoască personajele din povești după replicile ce le aparțin acestora.

O6: La finalul activității, preșcolarul va fi capabil să stabilească valoarea de adevăr a unui enunț.

O7: La finalul activității, preșcolarul va fi capabil să utilizeze corect mijloacele și materialele necesare realizării măștilor.

O8: La finalul activității, preșcolarul va fi capabil să analizeze obiectiv atât propria lucrare, cât și lucrările colegilor, în funcție de următoarele criterii de evaluare: acuratețe, originalitate, respectarea etapelor de lucru, grad de finalizare.

O9: La finalul activității, preșcolarul va fi capabil să participe conștient și activ la desfășurarea jocurilor respectând regulile de joc.

STRATEGII DIDACTICE:

- **Metode și procedee didactice:** conversația, explicația, exercițiul, problematizarea, demonstrația, instructajul
- **Mijloace de învățământ:** etichete cu simboluri, jetoanele reprezentative fiecărui copil, săculețul copiilor prezenți, calendarul naturii, cutia cu surprize, balon cu heliu, fișe de lucru, acuarele, pensule, pahare, apă, plăcuțe-combinouri, puzzle cu scene din povestea „Puf Alb și Puf Gri”, siluetele personajelor din povești, machete reprezentative pentru fiecare poveste, boxe, calculator, cartonașe verzi și roșii, steaguri cu simboluri, măști cartonate albe, aracet, planșete, boluri, mohair și recompense
- **Forme de organizare a activității:** frontal, individual, pe grupe

EVALUARE: Ținând cont de faptul că proiectarea activității s-a axat pe comportamente, pe parcursul activității integrate, vor fi evaluate următoarele aspecte:

- Acuratețea răspunsurilor verbale oferite de copii referitoare la povești și personajele din povești;
- Calitatea și acuratețea produselor activității (pictarea unor scene din poveste, realizarea puzzle-lor, construirea obiectelor din casa iedului);
- Corectitudinea executării mișcărilor sugerate de jocurile cu text și cânt și a tranzițiilor;
- Grade de manifestare generală a comportamentelor și atitudinilor pozitive urmărite și nivelul de autonomie demonstrat.

Scenariul activității integrate

I. Momentul organizatoric:

Voi asigura climatul necesar bunei desfășurări a activității: aerisirea sălii de grupă, aranjarea meselor pe centre, pregătirea materialelor didactice și intrarea ordonată a copiilor în sală. Mai mult, le voi distribui copiilor câte o etichetă cu un animal (urs, ied sau iepure), etichetă ce ne va ajuta pe parcursul activității să ne organizăm.

II. Activități de dezvoltare personală:

Întâlnirea de dimineață- „Personajele din povești”

Întâlnirea de dimineață debutează prin intermediul versurilor:

„Bună dimineața, copii!
Începem împreună o nouă zi.”

-

Salutul

Pentru salut se folosește „tehnica comunicării rotative”: pornind de la educatoarea către copilul din dreapta, folosindu-se denumirea animalului de pe ecuson (Ex. „Bună dimineața, ursule!”). Fiecare salut este însoțit de o strângere de mână.

-

Prezența

Prezența se realizează prin strigarea "catalogului". Educatoarea numește fiecare copil, iar preșcolarul va răspunde "Prezent!". Pe masă se vor afla jetoanele reprezentative ale copiilor. Copilul care își va auzi numele va veni în fața grupei, va alege jetonul pe care se află simbolul său și îl va așeza în buzunărelul verde (buzunărelul copiilor prezenți). La finalul prezenței, educatoarea va numi un copil care va veni în fața grupei și va așeza jetoanele rămase în buzunărelul portocaliu (buzunărelul copiilor absenți).

-

Calendarul naturii

Calendarul naturii este indispensabil pentru a cultiva spiritul de observație al copiilor în legătură cu schimbările care au loc în mediul înconjurător și pentru a realiza orientarea în timp. Se va preciza anotimpul, luna, ziua și se stabilește starea vremii.

-

Împărtășirea cu ceilalți

Educatoarea le propune copiilor un joc: „Poveștile preferate”. În cadrul acestui joc, educatoarea va formula o parte dintr-o propoziție, iar copiii o vor continua, motivându-și alegerea. De exemplu: „Personajul meu preferat din povestea „Puf Alb și Puf Gri este...”.

Gimnastica de înviorare

Se realizează exerciții de înviorare cu ajutorul următoarelor versuri:

„Fiindcă vreau să cresc voinic,
Fac gimnastică de mic.
Dimineața la trezire,
Sar din pat într-o clipire.
Deschid ferestrele larg,
Aer rece în piept trag,
Dau o tură alergând,
Mă opresc, respir profund.
Mă îndoi din mijlocel
Stânga, dreapta puținel,
Mă ridic și iar m-aplec,
Mâna pe podea o trec.
Sar ca mingea fără frică,
Tumbe fac ca Martinică,
Mă opresc și respir tare...
Acesta a fost momentul de mișcare.”

III. Captarea atenției pentru activitățile de învățare:

La sfârșitul momentului de mișcare, se va auzi o bătaie puternică în ușa sălii de grupă, iar educatoarea va numi un copil care va deschide ușa. În fața sălii de grupă se va găsi o cutie cu surprize ce cuprinde materialele necesare desfășurării activității. Totodată, legat de cutie va exista un balon cu heliu, în interiorul căruia se află un bilețel cu următorul mesaj:

„Îmi plac poveștile, copii,
Dar tot mereu le-ncurc.
M-ajutați puțin și voi
Să-ncerc să le descerc?
Am auzit c-au fost odată
Doi iepuri jucăuși
Parcă...Puf Alb și Puf Gri?
Capra mamă-i găzduia
Și vulpea zilnic îi păcălea
Odată au fost la pescuit
Și codițele-n lac le-au băgat

Iar din cauza gerului cumplit
Coditele au înghețat
Erau prieteni buni cu iedul
Ce-n vizuină stătea
Și-l aveau vecin pe ursul
Ce toată ziua la bălci mergea
Dragi copii, sunt derutat
Toate poveștile le-am uitat!
Cu drag,
Tic Pitic”

Educatorea le spune preșcolarilor faptul că Tic Pitic este un copil din grupa mică, iar pe parcursul desfășurării activităților, va trage cu urechea la ușa grupei noastre, sperând că își va aminti poveștile. Cu ajutorul unui ac, educatoarea va sparge balonul pentru a descoperi mesajul scris anterior. Pas cu pas, copiii vor descoperi materialele din cutia cu surprize.

IV. Anunțarea temei și obiectivelor activității didactice:

„Vă anunț cu bucurie

Că astăzi vom face o călătorie.

Fără mașini și avioane

Fără autobuze sau camioane.

Vom călători cu mare zor

În minunata lume a poveștilor.

Pe parcursul activităților ne vom distra,

Ne vom juca

Și sunt sigură că vom și învăța.”

„Astăzi vom desfășura jocul „Descoperim personajele din povești!”, iar pe parcursul jocului, voi veți demonstra cât de bine vă cunoașteți eroii din poveștile îndragite și anume: „Puf Alb și Puf Gri” „Ursul păcălit de vulpe” și „Iedul cu trei capre”. Mai mult, **în cadrul activității practice** vom realiza din carton, aracet și mohair „Măști” ale personajelor din poveștile enumerate anterior. Pe lângă aceste activități vom realiza pe grupe un puzzle, vom picta scene din povești, vom construi, iar la sfârșit ne vom juca câteva jocuri, pe care le-am învățat anterior.”

V. Dirijarea învățării și obținerea performanței

ALA I

În funcție de jetonul pe care l-au primit la începutul activității, copiii se vor așeza la centre după cum urmează:

- „Ursuleții” vor desfășura activități la centrul- Artă
- „Iezii” vor desfășura activități la centrul- Construcții
- „Iepurașii” vor desfășura activități la centrul- Științe

Prin următoarea tranziție, preșcolarii se îndreaptă spre centre:

„Repejor noi ne grupăm,
La măsuțe ne-așezăm!”

- **Artă:** „Imagini din povestea Ursul păcălit de vulpe”- copiii au sarcina de a picta cei doi boi din povestea „Ursul păcălit de vulpe”, lacul în care ursul și-a băgat coada și peștii din lac.
- **Științe:** „Puzzle- scene din povestea Puf Alb și Puf Gri”- copiii au sarcina de a realiza din piese puzzle următoarele obiecte ce lipsesc de pe macheta reprezentativă poveștii „Puf Alb și Puf Gri”: dulapul, tabloul cu cei doi iepurași și covata.
- **Construcții:** „Obiecte din casa iedului”- copiii au sarcina de a construi cu ajutorul pieselor (plăcuțe- combinouri) puse la dispoziție 4 scaune și o masă pentru a completa macheta din povestea „Iedul cu 3 capre”

Educatorea va supraveghea activitățile din toate centrele și se va implica în desfășurarea acestora. După încheierea activităților se va face o scurtă analiză a materialelor realizate. Toate materialele realizate în cadrul activităților desfășurate la centre se vor așeza pe macheta reprezentativă fiecărei povești.

Tranziție: „Bat din palme: clap, clap, clap!
Din picioare: trap, trap, trap!
Ne-nvârtim, ne răsucim,
Și spre baie noi pornim!”

Rutine: „Facem ordine la locul de joacă!”
„Ne pregătim pentru activități!”

ADE: DLC+ DOS

DOMENIUL LIMBĂ ȘI COMUNICARE

Joc didactic- „Descoperim personajele din povești”

Sarcina didactică: Plasarea personajelor pe macheta corespunzătoare poveștii, recunoașterea personajelor din povești după replici care le aparțin acestora și sesizarea greșelilor dintr-un enunț.

Regulile jocului: Copiii aleg, pe rând, câte o siluetă a personajelor din povești și o plasează pe macheta corespunzătoare poveștii, apoi recunosc personajele după replici ce le aparțin acestora și sesizează greșelile dintr-un enunț ce aparține unei povești.

Elemente de joc : aplauze

„Astăzi vom desfășura jocul „Descoperim personajele din povești”, iar pe parcursul jocului, voi veți demonstra cât de bine vă cunoașteți eroii din poveștile îndragite”.

„Cum se numește jocul pe care îl vom desfășura astăzi?” (Jocul se numește: „Descoperim personajele din povești”).)

Explicarea și demonstrarea jocului:

Pe masa educatoarei vor fi așezate siluetele personajelor din cutia cu surprize. Pe mesele alăturate se vor afla 3 machete reprezentative fiecărei povești, din care fac parte cele 9 personaje (Puf Alb, Puf Gri, iepuroaica, ursul, vulpea, iedul, capra mama, capra bunică și capra mătușă). Copiii vor veni pe rând, vor alege câte o siluetă a unui personaj, pe care îl vor numi și îl vor așeza în așa fel încât să completeze macheta specifică poveștii din care face parte.

Executarea jocului de probă:

Un copil va veni în fața grupei și va executa jocul de probă. Educatoarea va oferi explicații suplimentare în cazul în care se constată că regulile sau modul de desfășurare a activității nu au fost înțelese.

Executarea jocului de către copii:

Educatoarea este conducătorul jocului. Copiii desfășoară jocul cu atenție, iar așezarea corectă a personajului la tabloul potrivit este răsplătită cu aplauze.

Complicarea jocului:

Varianta I: „Cine a spus asta?”

Se vor audia câteva replici ale personajelor, iar copiii au sarcina de a numi personajul căruia îi aparține această replică.

Varianta a II-a: „Păcălici”

Copiii vor primi câte două cartonașe: un cartonaș roșu și un cartonaș verde. Educatoarea le va spune copiilor zece enunțuri, iar aceștia trebuie să le aprecieze ca fiind adevărate sau false, folosindu-se de cartonașele primite. Dacă propoziția pe care o va spune educatoarea va fi adevărată, atunci, copiii vor arăta cartonașul verde, iar dacă propoziția este falsă, copiii vor arăta cartonașul roșu.

La final, educatoarea va face aprecieri generale și individuale asupra desfășurării jocului și le va cere un feedback copiilor.

„Pentru a încheia frumos activitatea, folosindu-vă de cele două cartonașe, veți răspunde la o întrebare. Dacă răspunsul vostru este „Da.”, veți arăta cartonașul verde, iar dacă răspunsul vostru este „Nu.”, veți arăta cartonașul roșu. Întrebarea mea pentru voi este: v-a plăcut jocul pe care l-am desfășurat împreună? De ce?”.

Tranziție: „Bat din palme: clap, clap, clap!
Din picioare: trap, trap, trap!
Ne-nvârtim, ne răsucim,
Și spre baie noi pornim!”

VI. Asigurarea retenției și a transferului

DOMENIUL OM ȘI SOCIETATE- ACTIVITATE PRACTICĂ

Măsuțele se vor așeza pe 3 grupe. Fiecare grupă va avea pe masă un steag cu simbolul de pe ecusonul primit în prima parte a zilei. Astfel, copiii se vor așeza cu ușurință la mese.

Copiii vor reveni în sala de grupă și se vor așeza la măsuțe.

Intuirea materialului:

Pentru început se întuiește materialul de pe măsuțele copiilor: măști cartonate albe, aracet, pensule și bucățele mici de mohair. Fiecare grupă va avea o temă diferită și același mod de realizare a activității practice. O grupă va realiza masca ursului din povestea „Ursul păcălit de vulpe”, o grupă va realiza masca vulpii, iar a treia grupă va realiza masca iepurașului „Puf Gri”.

Intuirea modelelor:

Educatoarea explică și demonstrează procedeele de lucru, arătându-le copiilor câte o mască model.

Explicarea și demonstrarea modului de lucru:

Preșcolarii au sarcina de a întinde aracetul cu ajutorul pensulei pe masca primită și de a lipi bucățelele de mohair pe toată suprafața albă a măștii.

Educatorea va face câteva recomandări suplimentare privind modul de lucru: să lucreze îngrijit, să încerce să nu murdărească masa și să nu-și păteze hainele.

Exerciții pentru încălzirea mușchilor mici ai mâinii:

Înainte de începerea propriu-zisă a activității, se vor executa câteva exerciții pentru încălzirea mușchilor mici ai mâinii:

„Palmele eu le-am deschis,
Pumnișorii i-am închis,
Iar apoi îi răsucesc
Și pe masă ciocănesc.
Degetele le întind,
Cu ele la pian eu cânt.”

Munca independentă:

La semnalul educatoarei, copiii vor începe să lucreze.

Analiza lucrărilor:

La finalul activității se vor expune lucrările, apoi se numesc trei copii care să vină în fața grupei pentru a analiza lucrarea preferată în raport cu cerințele expuse și reactualizate. Se fac aprecieri verbale, colective și individuale vis-à-vis de lucrările cele mai bune.

ALA 2

• **Joc cu text și cânt „Sfatul animalelor”**

Pe parcursul jocului, copiii vor purta măștile realizate în cadrul activității practice și vor sta în cerc pe covor. În interiorul cercului se va afla un lac, decupat din hârtie. Jocul se va desfășura după urmează:

Lângă un lac au stat,

Animalele la sfat. (bis)

În lac ele se priveau – *Copiii se vor uita în lac.*

Și grozav de mai mirau: (bis)- *Copiii se vor mira.*

Ursul mormăia: „Ce frumoasă-i blana mea”- *Urșii se vor ridica și își vor mângâia blana.*

Iepurașul zise atunci: „Am urechi frumoase lungi” (bis)- *Iepurașii se vor ridica și își vor arăta urechile.*

Vulpea se tot lăuda: „Ce stufoasă e coada mea!” (bis)- *Vulpile se vor ridica și își vor arăta coada stufoasă.*

• **Joc cu text și cânt- „Ursul păcălit de vulpe”**

Copiii vor forma un „trenuleț” și vor executa mișcările sugerate de text:

I. Mergeam, odată, liniștit,
Mergeam spre casa mea.
Dar dintr-o dată am simțit
A pește mirosea.
Ce mult mi-ar plăcea să mănânc
Un pește afumat,
Dar nu știam de unde să-l iau
Și iată ce am aflat:

Refren 1: Mor, mor, mor,
Acum veți afla
Mor, mor, mor,
Veți ști povestea mea
Mor, mor, mor,
Cum coada mi-am pierdut
Mor, mor, mor,
Am tras până s-a rupt.

II. Vecina vulpe tot mânca
Și nu se sătura
Cu pește ea se îndopa
Într-una mesteca
La pește am poftit și eu,
Căci pește vezi că nu-i.
Dar ea, șireată, mi-a răspuns:
"Mai pune-ți pofta-n cui!"

Refren 1...

III. De vrei mult pește, tu să știi,
Să stai cu coada-n lac.
O noapte întreagă să le vii
Toți peștilor de hac.
Pe dată eu am alergat,
Spre apa de la lac.
Și coada toată am băgat,
Apoi am așteptat.

Refren 1...

IV. O noapte-ntreagă am tremurat,
Crezând c-am pescuit.

Trăgând de coadă, am simțit
Cum ea s-a înțepenit.
Din răspuțeri m-am opintit
Și am tras cât am putut,
Dar lacul tot era înghețat
Și coada mi s-a rupt.

Refren 2: Mor, mor, mor,
Ce rău mă doare acum
Mor, mor, mor,
Pe vulpe mă răzbun
Mor, mor, mor,
Nimic n-am pescuit
Mor, mor, mor,
De vulpe-s păcălit.

VII. Încheierea activității

La finalul activității integrate se vor face aprecieri privind implicarea copiilor în activitățile propuse și se vor oferi recompense.

Importanta continuitatii dintre gradinita si scoala

Raileanu Neacsu , profesor invatamant primar
Scoala Gimnaziala Nr.1, Ramnicelu-Buzau
Tel. 0721306652

Adaptarea este definita ca fiind capacitatea orcarui organism viu de a actiona adecvat la conditiile schimbatoare ale mediului, pentru a obtine starea de echilibru necesar supravietuirii. Sistemul psihic uman este considerat o forma superioara de adaptare deoarece intervine si modifica anumite conditii de mediu pentru a-si asigura starea de echilibru.

Trecerea copilului de la mediul antescolar la cel scolar poarta numele in literatura de specialitate de adaptare scolară. Dificultatile de adaptare pe care le intampina scolarul de 6 ani au drept cauza experienta pe care acesta a dobandit-o pana la intrarea in scoala .El percepe insusirile noului mediu prin comparatie cu mediul din care vine.

Copiii care au frecventat gradinita au deja formate comportamentele de socializare si comunicare - limbajul indeplinind cea mai importanta functie adaptativa. Prin definitie, gradinita de copii este institutia de educatie care ii ofera copilului pregatirea pentru scoala, prin cele doua forme specifice: jocul si invatarea. Aceasta institutie a fost infiintata la sfarsitul secolului al 18-lea de catre J.Fr.Froebel (pedagog german) pentru educarea copiilor intre 3-6 ani. La vremea aceea, gradinita a avut, in primul rand, o functie sociala. Ulterior a capatat functie educativa, devenind astfel prima veriga a sistemului de invatamant, avand rolul de a pregati copiii prescolari pentru integrarea scolară.

Activitatea fundamentala este jocul, iar jocul didactic face trecerea de la jocul propriu zis care ofera atractivitate si placere, liberate prin elementele sale (asteptare, surpriza, intrecere) la activitatea de invatare care impune efort intelectual, o disciplina mai riguroasa, responsabilitatea. Scoala este considerata factorul principal pentru formarea tinerei generatii in concordanta cu cerintele societatii. A aparut din necesitatea pregatirii generatiilor tinere pentru preluarea si

continuarea activitatilor sociale. Cercetarile realizate pe copiii din gradinita si clasa I, sustinute si de experienta educatoarelor si a invatatorilor, impun concluzia ca in momentul debutului scolar, copilul de 6-7 ani trebuie sa aiba acele insusiri psiho fiziologice structurate in ceea ce se numeste maturitate scolara, capacitate complexa de invatare, starea de pregatire pentru scoala---- ce se realizeaza printr-o buna colaborare intre gradinita si scoala.

Invatarea timpurie este temelia pe care se consolideaza oportunitatile de invatare de mai tarziu. Deprinderile, cunostintele dobandite si asimilate se imbogatesc, se dezvoltă, reluandu-se si adaugandu-se cu fiecare activitate sau lectie.

In clasa pregatitoare se urmaresc obiectivele din gradinita prin reactualizarea si aprofundarea cunostintelor, accentuand latura formativa si mai putin cea informativa, dezvoltarea operatiilor intelectuale si activizarea gandirii copilului prin posibilitatile oferite de problematizare.

Educatia timpurie trebuie inteleasa ca o pregatire sistematica a copilului inca din gradinita si nu ca o coborare a varstei de scolarizare.

Daca in gradinita se acorda importanta activitatii independente si creatoare acopiilor in diferite forme de activitate: modelaj, jocuri de creatie si constructie etc. In scoala trebuie sa se continue opera formarii inceputa in perioada prescolara pentru a respecta cerinta de baza a invatamantului nostru si anume, pregatirea continua a copiilor pentru viata.

In concluzie, pregatirea copilului pentru scoala depinde in cea mai mare masura de formarea in gradinita a unor deprinderi specifice activitatilor din scoala: citit, scris, reprezentare matematica si de continuarea unor activitati specifice gradinitei in scoala: jocuri, activitati libere, etc.

Bibliografie:

Revista Invatamantul Primar, 1-2/1995

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Nicolae Oprescu, Pedagogie. Bazele Teoretice, Editura Fundatiei 'Romania de Maine'

Ioan Nicola, Domnica Farcas, Pedagogie Generala, Manual pentru clasa a IX-a, scoli normale, EDP, Bucuresti, 1994

Elvira Cretu, Psihopedagogia Scolara pentru Invatamantul Primar, Editura Aramis.

Hristu Barbu, Alexandra Mateias, Elena Rafaila, Eugenia Popescu, Filofteia Serban, Pedagogie Prescolara-Didactica, Manual pentru scoli normale, clasa a XI-a, EDP, Bucuresti, 1997.

ROLUL ACTIVITĂȚILOR INTEGRATE ÎN SOCIALIZAREA COPIILOR DE VÂRSTĂ PREȘCOLARĂ

Prof. Înv. Preșc. Pioară Alisa

G.P.P. "BOBOCEI DIN MICRO III" BUZĂU

Întreaga dezvoltare, ca și condiția existenței umane însăși, sunt stimulate de procesele de socializare prin care se constituie integrarea socială și identitatea persoanei. Influențele se exercită asupra copilului mai întâi prin familie, iar mai apoi, în mod mai ordonat și sistematic cu ajutorul instituțiilor de învățământ.

Viața socială, în ansamblu apare ca un factor ce concură în a-i oferi modele de conduită, clișee de apreciere și reacții, opinii, cunoștințe despre tot ceea ce îl înconjoară pe copil. Acțiunea de formare a copilului ca ființă socială în concordanță cu necesitățile societății reprezintă obiectivul fundamental al educației ca proces de socializare.

Omul, după afirmația lui Ch. Darwin, este o ființă socială, sociabilitatea constituind o condiție pentru progresul social și o sursă de forță pozitivă morală. Analizând modul cum se integrează copilul în activitate se vede atât fizionomia sociabilității sale cât și caracteristicile statutului său social dobândit.

Scopul educației este de a socializa individul biologic prin construirea ființei sale sociale care să se suprapună celei individuale (E. Durkheim). Nu putem concepe o dezvoltare integrală a personalității copilului fără o socializare a acestuia. Când vorbim despre socializare la vârsta preșcolară, gândul ne duce imediat la integrarea copilului într-un nucleu social, altul decât familia. Acest lucru se realizează simplu, sau dificil, în funcție de o serie de factori dintre care putem enumera: gradul de deschidere a copilului spre relația cu ceilalți; temperamentul său; calitatea mediului educogen din care provine; gradul de independență în acțiune.

Contează, de asemenea: competența educatoarei de a proiecta și organiza activitatea copiilor în mod integrat, centrând-o pe formarea comportamentelor de bază: social, afectiv, cognitiv, verbal, motor și motivațional. La copii, acestea nu sunt altceva decât niște premise de competențe necesare etapei următoare de dezvoltare – vieții de școlar în clasele primare. Aceste premise depind de calitatea estetică și afectivă a mediului ambiant al grădiniței; deschiderea spre colaborarea cu familia; talentul educatorului de „a se lipi” de sufletul copilului.

Copilul preșcolar manifestă o intensă sociabilitate, o puternică dorință de contact social dar el nu este sociabil în general ci învață a fi așa în cadrul jocurilor, a activităților organizate de către educator, să ajungă la un comportament adaptativ și expresiv. Se poate afirma astfel că evoluția copilului este marcată de interacțiunile între dânsul, ca individ în dezvoltare și ceilalți, de interesul pe care începe să-l manifeste față de alții, cu care descoperă că poate acționa împreună.

Astfel educatorii trebuie să conștientizeze că există anumite criterii de încurajare a socializării copiilor și anume: prin procesul de imitare și identificare, prin educația directă și transmiterea indirectă expectanțelor sociale. Primele două și anume: procesul de imitare și cel de identificare în cadrul activității copiilor sunt cele mai importante. Aceste criterii trebuie respectate atunci când se programează procesul educațional.

Imitarea se realizează atunci când copilul:

- observă și imită comportamentul colegilor săi și al adulților;
- se joacă adoptând roluri sociale și imită educatorul, părintele pe care l-a văzut în aceste roluri;
- învață mai mult prin imitare în cadrul jocului, decât ar reține prin învățare directă;
- imită în funcție de aprecierea pe care o primește: aprecierea pozitivă, precum lauda sau încurajarea, duce la repetarea modelului de comportament, în timp ce pedeapsa sau ignorarea scad probabilitatea repetării comportamentului.

Identificarea:

- Învățarea se interiorizează rapid, astfel încât copilul ajunge să se identifice cu persoana sau rolul respectiv;

- Are loc într-o perioadă mai mare de timp decât imitarea, de aceea rolurile de sex se învață prin identificare (prin urmare, prezența modelelor de rol în preajma copiilor este foarte importantă deoarece modele de rol îi oferă copilului un fir de ghidare, care-l va orienta spre un comportament adecvat în viață.

- Copilul nu imită toate modelele, ci numai pe cele similare. Alt aspect, destul de important, îl reprezintă clasificarea expectanțelor adulților și motivele regulilor. Explicațiile încurajează copilul să se comporte sociabil. Copilul înțelege ce se întâmplă în jurul lui, dă o rațiune regulilor și comportamentelor observate.

Grădinița asigură lărgirea experienței personale, dar, mai ales, condițiile unei activități sociale bogate, variate, în care și prin care copilul va reuși să preia inițiativa contactului social mai frecvent, poate, decât adultul, va elabora relații de încredere în ceilalți și va conștientiza locul și rolul său în cadrul colectivității. Considerăm că în procesul de socializare a copiilor, educatorii trebuie să țină în vizor aceste criterii, să știe că nu multitudinea cunoștințelor însușite, nu volumul lor au importanță, ci jocurile și activitățile cu caracter integrat.

Esențială este achiziționarea unor comportamente care să înlesnească acțiunile de socializare, precum și stimularea curiozității, trezirea și formarea interesului de a cunoaște, prin intermediul îmbinării integrării diferitor conținuturi curriculare și utilizării diferitor materiale didactice. De aici a venit și ideea de a realiza un Ghid metodologic pentru educatori „Modele de socializare a copiilor de vârstă preșcolară (5-7ani) în cadrul activităților integrate cu orientare parteneriat grădiniță – familie”. Utilizând diverse metode interactive și forme de organizare, educatorul îl va încuraja pe copil să se manifeste, să observe, să gândească, să investigheze, să facă predicții, să-și exprime păreri și idei, să-și asume diverse roluri în cadrul jocurilor etc. Astfel el va ajuta părinților să descopere acele mici personalități creative și ingenioase.

Prin abordarea modelelor de socializare în cadrul activităților integrate educatoarea va fi consilierul problemelor de socializare, fapt care presupune adaptarea copiilor din punct de

vedere social și va descătușa posibilitățile acestora de a face față dificultăților și cerințelor din viața colectivului de copii. În România ideea activităților integrate este stipulată în Curriculumul educației copiilor în instituțiile preșcolare de diferite tipuri.

În cadrul desfășurării activităților integrate, abordarea realității se organizează printr-un demers global. Granițele dintre categoriile și tipurile de activități dispar, acestea contopindu-se într-un scenariu unitar, în cadrul căruia tema se lasă tratată și investigată cu mijloacele diferitelor științe. Cadrele didactice trebuie să conștientizeze că în grădiniță este important să se abordeze teme care sunt apropiate de mediul în care se dezvoltă copilul, de modul său de a se comporta cu semenii și cu adulții, de nivelul de cunoștințe al acestuia și interesele lui.

În organizarea și realizarea activităților integrate rolul educatoarei este foarte important deoarece ea trebuie să găsească calea pentru comunicare cu preșcolarul, să-i ocupe timpul permanent cu acțiuni care-i trezesc interesul, să alterneze activitatea statică cu cea dinamică, să descopere micile preocupări ale copilului și să-i fie partener în perioada de acomodare sau când activitatea stagnează, să-i creeze o „imagine de sine pozitivă”.

În concluzie, putem menționa că reușita predării integrate a conținuturilor în grădiniță ține în mare măsură de gradul de structurare a conținutului proiectat, într-o viziune unitară, ținând anumite finalități. Învățarea într-o manieră cât mai firească, naturală pe de-o parte și, pe de altă parte, învățarea conform unei structuri riguroase sunt extreme care trebuie să coexiste în curriculumul integrat. De reținut este faptul că preșcolarii trebuie să învețe într-o structură integrată, fiecare etapă de dezvoltare fiind strâns legată de cealaltă. Activitățile integrate sunt oportune în acest sens, prin ele aducându-se un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului de predare-învățare, punând accent deosebit pe joc ca metodă de baza a acestui proces. Activitatea integrată se dovedește a fi o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața societății, cultura și tehnologia didactică

Referințe bibliografice:

1. Cemortan S. Curriculumul educației copiilor în instituțiile preșcolare de diferite tipuri. Lyceum, Chișinău, 1997.

2. Cemortan S., Mocanu L., Baranov M. Cartea educatorului din grupa pregătitoare. Lumina, Chișinău, 1996.
3. Culea L. Activitatea integrată din grădiniță. Ghid pentru cadrele didactice din învățământul preuniversitar. Didactica Publishing House, București, 2008.
4. Pascari V. Proiectarea procesului educațional în instituția preșcolară. Actualizare metodologică. CEP USM, Chișinău: 2008.
5. Sârbu S., Cemortan S. Competențe de cunoaștere prin conținuturi integrate. Ghid metodic. Epigraf, Chișinău, 2004.
6. Vărăjmaș E. Educația copilului preșcolar. Elemente de pedagogie la vârsta timpurie. Editura Pro Humanitas, București, 1999.
7. <http://www.scritube.com/profesor-scoala/Activitatile-integrate-siefic2322121510.php>

Importanța dezvoltarea creativității în învățământul prescolar

G. P.P. “Bobocea din Micro 3”, Buzau

Profesor învățământul prescolar: Popescu Corina

Educatorea este cea care dăruiește fiecărui om, la pornirea lui pe drumul spre lumină primele elemente, călăuzindu-i pașii spre marele titlu de om. Ea este aceea care modelează materialul cel mai de preț – copilul – tinzând ca din fiecare bloc de marmură brută să realizeze o ființă înzestrată cu cele mai frumoase trăsături, un om care să înmănușeze calitățile morale cele mai înalte. Ea este cea care îl ajută pe copil să descopere tainele naturii. Toate acestea au făcut ca activitatea sa, să fie socotită drept profesiunea de aur ” (Dumitru Salade)

Noul curriculum pentru învățământul preșcolar presupune câteva mutații semnificative, printre care trecerea de la învățarea centrată pe acumularea de informații la **structurarea de capacități și competență**, de la “ a spune ” la “ a face ”. Reforma prin noul curriculum înseamnă creativitate, ceea ce presupune schimbarea ta ca dascăl, găsirea noului pentru fiecare activitate. Soluția o reprezintă o intensă activitate creatoare.

În noul curriculum copilul devine centrul acțiunii educative, iar educatoarea îndrumător, organizator, dirijor în acțiunea de însușire a cunoștințelor.

În elaborarea noii programe s-a ținut cont de tendințele actuale în pedagogie (deschidere către abordarea Metodei proiectelor, a activităților integrate, a metodelor interactive de grup, etc.), de o serie de aspecte pozitive: nivelul de maturizare actual al copiilor din grădiniță și de tendințele și evoluțiile în domeniul informațiilor și al tehnologiei moderne.

Creativitatea își are originea în cuvântul latin « creare » care înseamnă a zămisli, a făuri, a crea, a naște. Creativitatea reprezintă cel mai înalt nivel comportamental uman, capabil de a antrena și polariza toate celelalte nivele de conduită, toate însușirile psihice ale unui individ. Pentru a se putea desăvârși, realiza și actualiza, pentru a putea contribui activ la modelarea lumii. Creativitatea se caracterizează prin noutate, originalitate, valoare, armonie, relevanță.

Creativitatea înseamnă îndrăzneală, tot ceea ce este nou este incert și neconformist.

Lipsa de creativitate se datorește însă unei insuficiente înțelegeri a fenomenelor, lipsei sentimentului de libertate interioară sau lipsei de stabilitate a condițiilor externe.

Creativitatea înseamnă posibilitatea de comunicare: copilul se află într-un contact continuu cu lumea sa interioară și cu lumea sa exterioară. Curiozitatea și setea de cunoaștere ne face receptivi față de lumea exterioară. Libertatea interioară face posibilă folosirea cunoștințelor acumulate de către lumea trăirilor noastre subiective.

Copilul preșcolar este prin natura sa un creativ datorită imensei sale curiozități, a freamătului permanent pentru a cunoaște tot ceea ce se petrece în jurul său. În perioada preșcolară imaginația se exprimă viu prin tot ceea ce face copilul la grădiniță la toate activitățile.

Preșcolăritatea reprezintă vârsta la care este imperios necesar stimularea potențialului creativ al copilului, neidentificat sau neexprimat prin cunoașterea și stimularea aptitudinilor, prin mobilizarea resurselor latente prin susținerea manifestațiilor printr-o motivație intrinsecă. Activitatea didactică trebuie înțeleasă ca un act de creație nu ca un șir de operații șablon, de rutină.

Educatorea trebuie să dispună de capacitatea de înțelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situații care să îmbogățească mintea copilului cu anumite reprezentări și obișnuințe, să-și transforme ocupația într-o frumoasă minune. Creativitatea, spre deosebire de inteligență, este la copil un fenomen universal. Nu există preșcolar care să nu deseneze, să nu fabuleze.

Bibliografie:

Bocoș, M., Catalano, H. (2008), *Pedagogia învățământului preșcolar și școlar*, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca

Bontaș, I., (2007) *Tratat de pedagogie* Editura Bic All, București. (3-4/2008),

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Gheorghe Tomșa, Psihopedagogie preșcolară și școlară, Ed. Ministerul Educației și Cercetării, București, 2005

Revista învățământului preșcolar, București.
(1-2/2008), Revista învățământului preșcolar, București.

Revista Învățământul preșcolar, Ed. Ministerul Educației, Cercetării și Tineretului, București, 2007

Silvia Dima, Copilăria-fundament al personalității, Revista Înv. Preșcolar, București, 1977

Stoica, A., Creativitatea elevilor. Posibilități de cunoaștere și educare, București, Ed. Didactică și Pedagogică, 1983

CUNOAȘTEREA ȘI PREȚUIREA NATURII PRIN ACTIVITĂȚILE DIN GRĂDINIȚĂ

*PROF. INV. PRESC. RAMONA RADU
G.P.P. „BOBOCEI DIN MICRO III”,
BUZAU*

Natura constituie o expresie complexă a frumuseții și bogăției în care ne naștem, trăim și muncim, și de aceea copiii trebuie să o cunoască, să o iubească, și s-o îngrijească încă din primii ani de viață. Îngrijirea mediului înconjurător implică din partea omului desfășurarea unor acțiuni practice care să contribuie la evoluția plantelor și animalelor, apărarea lui de acțiunile dăunătoare care pun în pericol viața plantelor, animalelor și a omului. Natura, această splendidă minune, care constituie însăși leagănul civilizației umane, asigurând condițiile existenței umanității, ar fi de neconceput fără lumea fascinantă a plantelor și animalelor. Îngrijirea și protejarea naturii se însuflă de la cea mai fragedă vârstă. Manifestarea unei atitudini responsabile față de mediul înconjurător apare la copilul preșcolar ca urmare a desfășurării unei activități variate din punct de vedere a temei, conținutului și a strategiilor utilizate, care pun copilul în situația de a exercita numeroase acțiuni de îngrijire și ocrotire a mediului. Prin participarea la aceste activități copilul înțelege rolul pe care îl are în mediu, ce acțiuni este capabil să efectueze și care sunt urmările unor atitudini necorespunzătoare față de mediul înconjurător.

Mediul înconjurător în care copilul își desfășoară activitatea constituie un prilej permanent de influențare asupra acestuia, oferă posibilitatea de a veni mereu în contact cu ceva nou pentru el, le stârnește curiozitatea și dorința de cunoaștere. Prin întreaga activitate desfășurată le-am orientat curiozitatea pentru a cunoaște cât mai multe lucruri din natură și societate. De mici copiii sunt curioși de tot ce se întâmplă în jurul lor, pun multe întrebări până obțin o explicație pe înțelesul lor. Preșcolarii vor să știe multe lucruri despre natură, despre fenomenele caracteristice fiecărui anotimp, despre diferitele aspecte din viața plantelor și animalelor care le atrag atenția și le trezesc curiozitatea. Am căutat ca această curiozitate a copiilor să o transform în dorința de a o cunoaște, de a o înțelege și de a o ocroti mai bine. Le-am explicat de fiecare dată când am avut prilejul că toți pot deveni prieteni ai naturii, cu condiția să o iubească și să o respecte.

Educația ecologică a copiilor am realizat-o prin întreaga activitate din grădiniță. Am început inițierea copiilor cu propriul mediu înconjurător, cu ambianța, cu locuința, sala de grupă, terenul de joacă din imediata apropiere a grădiniței, parcul din vecinătate, strada, orașul. Cel mai apropiat loc unde copilul desfășoară acțiuni simple de îngrijire a plantelor este “colțul viu al naturii” din grădiniță. Aici este amenajat un spațiu pentru procesul de germinație, sticlute cu semințe din cele mai diverse, diferite boluri cu aspect de acvariu cu plante și pești, păsări împăiate, etc. . Tot aici se află o mulțime de flori pe care copiii le observă cum cresc și le îngrijesc ca să nu se usuce. Acumularea experienței pozitive se bazează pe participarea efectivă la acțiuni de plantare a semințelor, de plantare a florilor, efectuarea curățeniei în jurul grădiniței și în parcul din apropiere

acesteia etc. . Astfel, cu mănuși și saci de plastic, copiii îndrumați de educatoare au strâns hârtiile și celelalte resturi menajere aruncate în jurul blocului în care funcționează grădinița, de pe terenul de joacă și din parcul din curtea unității noastre .

Prin activitățile desfășurate în grădiniță: observări, lecturi după imagini, povestiri, lecturi ale educatoarei, convorbiri etc., preșcolarii și-au îmbogățit cunoștințele despre plante și animale, despre fenomene ale naturii, găze etc. Observarea unui pom înflorit din jurul grădiniței le-a creat copiilor posibilitatea executării ulterior, în cadrul activităților de desen și de activitate practică a unor teme cu valențe educative cum au fost: ”Primăvara”, ”Frumusețile naturii”, ”Pomul înflorit” etc. .

În realizarea acestor teme, copiii au căutat să reprezinte cât mai fidel cele văzute în natură, îmbinând armonios culorile. La activitatea de observare ”Bruma și efectele ei “ copiii au învățat despre efectele negative ale acestui fenomen natural asupra legumelor și zarzavaturilor, când cade în anotimpul toamna dar și asupra pomilor fructiferi când cade în anotimpul primăvara, atunci când aceștia sunt înfloriți.

În activitatea de lectură după imagini ”Omul prieten sau dușman al naturii” copiii au învățat despre urmările poluării mediului, despre distrugerea naturii de către unii oameni iresponsabili. Copiii și-au exprimat dezaprobarea față de cei care nu îngrijesc și nu protejează natura ci o distrug prin faptele lor. La fel de educative au fost și activitățile de memorizare ”Pomișorul”, ”Cățelușul șchiop”, Gândăcelul” etc., din care copiii au învățat că nu trebuie să distrugă pomii și florile din parcuri și grădini, că trebuie să ocrotească animalele și găzele. Plimbarile făcute în parc, drumețiile făcute cu copiii în diferite anotimpuri în curtea gradinitei și în parc au dat prilejul copiilor să observe natura și să admire frumusețile acesteia. Aceștia au observat copacii și s-au minunat de felul cum se ramifica și se bifurcă crengile care alcătuiesc coroana, au observat păsările care ciuguleau insectele de pe frunze și de pe scoarța copacilor, furnicile care aduceau la mușuroi provizii pentru iarnă.

Observarea elementelor naturii în condițiile lor obișnuite de existență a facilitat formarea unor reprezentări clare și precise, deoarece s-a sprijinit pe un conținut concret, intuitiv, care a intensificat interesul de cunoaștere al copiilor.

În concluzie putem spune că nu există activități specifice pentru realizarea educației ecologice, aceasta realizându-se prin toate activitățile și acțiunile desfășurate în grădiniță.

BIBLIOGRAFIE

- Cunoașterea mediului – ghid pentru învățământ preșcolar, de Silvia Breben, Elena Gongea, Elena Matei, Georgeta Ruiu;
- Ecologia și activitatea umană”, de Victor Tufescu, MirceaTufescu;

*Terapia ocupațională și valorizarea copilului cu CES
prin activități expresiv-creative*

PROF. ÎNV. PREȘCOLAR –TOADER ILEANA
G.P.P. „BOBOCEI DIN MICRO III” BUZĂU

Terapia ocupațională este un tratament ce se concentrează în a ajuta oamenii pentru a dobândi independența în toate zonele de activitate pe care le desfășoară. Terapia ocupațională oferă copiilor metode variate, activități plăcute, distractive, pentru a îmbogăți deprinderile cognitive, fizice și motorii și pentru a spori încrederea în sine. Cu ajutorul terapiei ocupaționale, un copil cu probleme în dezvoltare va învăța să interacționeze cu membrii familiei și să dezvolte relații sociale cu alți copii și parteneri de joc.

Este cunoscut faptul că personalitatea copilului se dezvoltă printr-o gamă complexă de activități și prin interacțiuni multiple. Copilul cu CES are nevoie de o stimulare mult mai elaborată în plan psiho - motric, emoțional și aptitudinal comparativ cu ceilalți copii de vârstă biologică similară. Din această idee decurge faptul că intervenția în dezvoltarea acestuia este necesar să se producă în primul rând la nivel emoțional, atitudinal și aptitudinal, acestea fiind premisele dezvoltării și în plan cognitiv și comportamental, facilitând adaptarea și integrarea socială a copilului cu CES, iar cel mai ușor mod de a dezvolta aria emoțională și socială a copilului este valorizarea potențialului de exprimare creativă a sa.

Utilizarea artelor expresive în dezvoltarea umană își are originile în cele mai vechi începuturi ale expresiei artistice umane. Arta a fost folosită pentru tratarea tulburărilor fizice și psihice încă din antichitate. Astăzi, multe terapii, cum ar fi terapia experiențială, utilizează arta ca mijloc de expresie pentru comunicarea trăirilor și a sentimentelor. Aceste mijloace de expresie sunt la îndemâna oricui, nu sunt doar daruri artistice. Pentru a ne putea exprima avem nevoie de multe ori de un mediu sau de un grup suportiv, care să ne dea încredere, să ne valorizeze. Astfel, pentru elevii cu CES, care întâmpină deseori dificultăți de identificare și de exprimare verbală a propriilor emoții, trăiri, dorințe, expectanțe, tehnicile expresiv-creative, individuale și de grup, le facilitează atât exprimarea de sine, cât și identificarea și dezvoltarea aptitudinilor nedescoperite prin intermediul altor tipuri de activități.

După opinia lui Preda, V. (2003, p. 67), produsele de nuanță artistică ale deficienților sunt expresia imaginilor mintale ale acestora, deschizând o fereastră spre propria lor viziune asupra lumii, iar Changeux (apud. Preda, p. 69) afirmă că aceste creații țin o legătură afectivă singulară între ei și noi și ne oferă creații inedite, multe dintre ele insolite și impresionante, încât putem recunoaște o autentică "artă nouă". Arta copiilor cu diferite deficiențe - susține Changeux - ne poate învăța mai mult despre natura umană decât Sigmund Freud sau Marcel Duchamp.

Mijloacele de expresie utilizate în activitățile expresiv-creative sunt multiple și complexe, fiecare având un rol semnificativ asupra fiecărei etape de dezvoltare, ținându-se cont de „zona proxime dezvoltării” și în funcție de particularitățile și de preferințele fiecărui copil.

Desenul liber sau tematic constituie o cale de evaluare și de exprimare a personalității persoanei, a dificultăților sale emoționale, a relațiilor sale, a traumelor suferite, a nivelului de anxietate

existențială, a capacităților sau a dificultăților de a se adapta la mediul social. Personajele unei povești desenate sunt investite cu semnificații, emoții, sentimente și gânduri pe care copilul le trăiește în legătură cu evenimentele vieții sale.

Exprimarea prin desen/pictură este nu numai diagnostică, ci și educațional-terapeutică. Atunci când desenează, copilul învață să-și comunice adecvat și în mod spontan sentimentele, dorințele, expectanțele, învață să-și conștientizeze atitudinile și aptitudinile. Astfel, reușește să se înțeleagă pe sine și să-i înțeleagă mai bine pe cei cu care interacționează.

Modelajul este un alt mijloc expresiv utilizat cu succes mai ales cu persoanele care au foarte mari dificultăți de exprimare verbală a emoțiilor, sentimentelor și trăirilor. Materialele pentru modelaj pot fi lutul, plastilina sau aluatul. Aceste materiale oferă experiențe tactilo-kinestezice, iar maleabilitatea și versatilitatea acestor materiale se pliază pe o varietate de nevoi ale copilului.

Colajul, prin varietatea de texturi utilizate, ajută la eliberarea imaginației și poate fi utilizat ca exprimare senzorială și emoțională. Prin compozițiile de grup, copilul învață să interacționeze, să se înțeleagă pe sine și pe ceilalți, să colaboreze și să-i sprijine pe ceilalți.

Activitățile expresiv-creative determină o schimbare semnificativă în plan emoțional, atitudinal și aptitudinal, relațional, comportamental.

Lucrând cu entuziasm în activități variate, cu noi conținuturi și provocări de exprimare artistică, de descoperire dirijată a valorificării materialelor din mediul lor de viață, copiii au revelația propriului lor potențial creativ și încep să-și pună întrebări referitoare la modalitățile prin care ar putea să-și folosească aptitudinile revelate în viața de zi cu zi.

Produsele artistice ale copiilor cu CES devin o mărturie a faptului că resursele fiecăruia dintre ei, dacă sunt stimulate, încurajate și valorizate, pot fi un factor de dezvoltare emoțională și socială pentru ei și un factor motivațional pentru noi să-i susținem și să diversificăm, calitativ și cantitativ, activitățile expresiv-creative destinate copiilor cu CES.

Lucrările artistice ale copiilor au fost expuse în diverse expoziții tematice organizate de instituții locale și regionale, concurând alături de copii, de vârste psihologice mai mari, din școlile de masă.

Bogăția cromatică, acuratețea detaliului, pregnanța formelor realizate de copiii cu CES acționează cu forță asupra sensibilității noastre. Prin caracterul lor impresionant, prin puterea lor evocatoare, aceste mărturii ale imaginației reproductive și creatoare ne învață noi modalități de a trăi împreună cu persoanele cu diferite deficiențe, practic de a-i integra școlar și social.

Prezența copiilor cu CES în viața noastră devine impregnată de entuziasmul acestora, de interesul lor pentru dezvoltare și reușită, iar aceasta se datorează, în cea mai mare măsură, faptului de a se simți apreciați și valorizați.

În concluzie, copiii valorizați prin propriul potențial capătă încredere în ei înșiși, în oameni, își croiesc, pas cu pas, drumul lor către succesul personal, așa cum și-l imaginează ei, așa cum îl transmit celorlalți, părinților și educatorilor lor care, alături de copil, înțeleg că reușita vine din entuziasmul pentru ceea ce faci, nu din așteptările pe care le au ceilalți de la tine.

Bibliografie:

Cucoș, C. (2014), Educația estetică, Editura Polirom, Iași;

Preda, V., (2003), Terapii prin mediere artistică, Presa Universitară Clujeană, Cluj –

Napoca;

Rogers, C.R., (2008), A deveni o persoană. Perspectiva unui psihoterapeut, Editura Trei, București.

Fișă de lucru

Prof.înv.primar: Bălan Bianca
Școala Gimnazială Nr. 1 Modelu – Călărași
Clasa a II a B

1. Privește următoarele animale și completează tabelul următor :

ANIMALUL	GRUPA DIN CARE FACE PARTE	ARE CORPUL ACOPERIT CU...	SE ÎNMULȚEȘTE PRIN ...

2. Scrie adevărat sau fals în dreptul propoziției :

- a) Mamiferele care se hrănesc cu carne se numesc carnivore.
- b) Peștii se înmulțesc prin icre.
- c) Păsările se înmulțesc prin ouă care se clocesc singure la soare.
- d) Ornitorincul este un mamifer care se înmulțește prin ouă.

3. Scrie :

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Numele a trei pești:.....

Numele a trei păsări migratoare:

Numele a trei mamifere erbivore:

MOTIVAȚIA ÎNVĂȚĂRII

MOTIVAȚIA

Prof.înv.primar: Bălan Bianca
Școala Gimnazială Nr. 1 Modelu – Călărași
Clasa a II a B

MOTTO *„Este așa de greu, când trebuie să..., și așa de ușor, când ai o motivație.”*

(Annie Gottlier)

Ca forță propulsatoare a energiei și efortului, motivația este alături de aptitudini, cea mai importantă variabilă a succesului școlar. Activitatea de învățare a omului este adânc motivată de necesitatea satisfacerii nevoilor biologice, materiale și spirituale ale naturii umane.

Ce trebuie să înțelegem prin motivația învățării? Încercând să definim această variabilă psihică putem arăta că motivația învățării o constituie totalitatea motivelor care determină, orientează, organizează și potențează intensitatea efortului de învățare. Iar motiv al învățării elevilor poate fi o dorință, un sentiment, un interes, o idee ca rezultat al reflectării în conștiința lor a cerințelor societății în care trăiesc, raportate la trebuințele lor.

Formarea și dezvoltarea unei motivații adecvate și dinamice este una din cele mai importante probleme ale învățării. Așa cum arată Alexandru Roșca: “Cunoscând natura și varietatea motivelor, precum și legile după care ele se manifestă, putem prevedea, influența și directiva conduită”.

La baza activității omului se găsesc o infinitate de motive, trebuințe, impulsuri, interese, sentimente, aspirații, convingeri. Acestea puse în legătură cu o acțiune și cu conduitele de satisfacere a lor, devin motive. Ele aparțin vieții psihice a individului și acționează în complexe unitare, fiecare motiv având pondere dinamică diferită în ansamblurile în care sunt cuprinse.

Formarea personalității copilului este strâns împletită cu dinamica motivelor învățării lor. Este de înțeles să se susțină că nu poate avea loc un proces educațional real, științific, dacă în

prealabil nu s-ar identifica motivele învățării și n-ar fi determinată aria lor de acțiune și dacă educatorul n-ar ști să se folosească de forța acestor motive în practica instrucției și educației elevilor.

Motivele învățării, ca și motivele întregii activități se formează sub influența condițiilor exterioare. Ele intră în acțiune, fiind stimulate tot de aceste condiții care se raportează în poziție de scop față de activitatea de învățare. Elevul învață pentru că dorește să-i bucure pe părinții pe care îi respectă. Când scopurile sunt exterioare învățării (obiecte, rezultate, situații) ele pot fi produse atât de elevii înșiși, cât și de alții (profesori, părinți) și obținerea lor constituie un mijloc de satisfacere a motivelor ce susțin învățarea.

O formă superioară a motivației în învățarea școlară o constituie motivația intrinsecă. Ea constă din acele motive care nu depind de o recompensă din afara activității de învățare: “Recompensa rezidă în terminarea cu succes a acestei activități sau chiar în activitatea în sine”.

Această învățare este foarte eficientă pentru că prin satisfacțiile oferite întârzie oboseala, ceea ce permite desfășurarea unei activități de durată și obținerea unui randament sporit.

În prezența imboldului motivațional de realizare a unei activități sau a unui scop spre care se tinde, eforturile devin cu mult mai energice și consecvente decât în lipsa acestuia. Omul lucrează neeficient fără o elucidare deplină a cauzei și scopului sau prin constrângere

De aceea pedagogul nu poate rămâne indiferent față de motivele de învățare ale elevilor, revenindu-i sarcina să tatoneze modul cum poate fi dezvoltat mai eficient potențialul elevilor, apelând la factorii motivaționali.

Dacă în procesul instruirii, interesele naturale devin motivele principale ale învățării, copilul este în stare să depună cu plăcere efortul susținut pentru a învăța și a învinge greutățile cognitive întâlnite, sporind continuu randamentul muncii sale. Elevul nu ajunge dintr-o dată la această activitate, ci treptat, folosind la început drept stimulente, interesele lui imediate spre a ajunge cu timpul să-și întemeieze întreaga activitate de învățare pe forța motivatoare a intereselor lui majore și fundamentale.

Când la baza învățării stau interesele fundamentale ale copilului atenția acestuia sporește și cu toate acestea toate celelalte funcții de cunoaștere se intensifică în vederea realizării scopurilor cognitive pentru care elevul vădește un interes deosebit. Dar nu numai funcțiile de cunoaștere și de atenție sunt mobilizate și susținute în procesul învățării ci și celelalte laturi ale persoanei umane sunt influențate.

Din faptul că evoluția intereselor urmează un drum hotărât și constant, decurg două indicații pedagogice:

- “Educația nu trebuie să stânjenească evoluția naturală”
- “Pe cât e cu putință ea trebuie să o înlesnească”.

Jocul didactic

Utilizarea jocului didactic în activități de învățare

Prof.înv.primar : Radu Florica
Școala Gimnazială Nr. 2 Modelu – Călărași
Clasa pregătitoare

Utilizarea jocului didactic antrenează și stimulează imaginația, gândirea creatoare, reprezentările, memoria, precum și unele trăsături pozitive de voință și caracter.

Pe baza experienței acumulate aș putea afirma că folosind jocul didactic ca mijloc de învățare, am reușit în mare măsură să omogenizez colectivul de elevi, înlăturând în mare parte, la copiii mai puțini dotați, unele obstacole ca teama de greșeală, timiditatea, descurajarea.

Învățarea prin efort personal, precum și cea în grup, prin manifestarea independenței în acțiune, a spiritului de înnoire, schimbare, a depășirii modelelor și găsirii soluțiilor noi, originale, este însoțită de bucurie, satisfacții și ea va fi mai temeinică și va genera interesul în cunoaștere. Prin folosirea jocului didactic se poate instaura un climat favorabil conlucrării fructuoase între copii în rezolvarea sarcinilor jocului.

Pornind de la ideea că jocul poate fi o modalitate de eficientizare a motivației elevilor, menționez că l-am folosit în orice moment al lecției, de fiecare dată acordându-i o bună pregătire, reușind astfel să-i fac pe elevi să înțeleagă că de fapt este un “joc în scris” în care trebuie antrenate eforturile creatoare. S-au relevat valențele sale în formarea deprinderilor de muncă independentă a elevilor, în stimularea rapidității și corectitudinii în efectuarea sarcinilor de lucru, în activitatea de motivare a răspunsului și de compunere în funcție de cerințele exercițiului.

Prin joc, elevii valorifică cunoștințele și deprinderile însușite, își manifestă spontan calitățile comportamentale, stimulând atitudinea pozitivă față de muncă, relații colegiale în colectiv.

Prin caracterul său explorativ, inedit, de angajare, jocul didactic contribuie la dobândirea unei experiențe pregătitoare a acțiunilor și activităților de mai târziu.

În ceea ce privește atitudinea elevilor față de sarcinile jocului didactic, am observat că elevii nu sunt suprasolicitați de ele, ci le doresc, le așteaptă, le solicită. După joc, elevii par mai recreați și mai odihniți. Chiar și cei mai timizi sau mai slabi la învățătură au dobândit încredere în forțele proprii, doresc să încerce să obțină prin acest fel de activități rezultate mai bune.

Putem aprecia că jocul didactic contribuie la realizarea a cel puțin două laturi educative: creează motivația și atmosfera afectivă necesară activității și pregătește elevii pentru însușirea noilor cunoștințe și detașarea de modelele oferite. Așadar jocul se poate folosi ca mijloc de sensibilizare pentru activitatea de învățare, ca mijloc de a dobândi experiență, ca mijloc de stimulare și creare a autonomiei în învățare.

Pentru ca momentul în care este folosit jocul să devină eficient, este necesară realizarea unei corelări cât mai strânse între conținutul lecțiilor predate și sarcina didactică a jocului, cunoscându-se de fapt că la lecții accentul se pune îndeosebi pe predarea cunoștințelor, jocul didactic fiind sau devenind activitate de completare.

Datele înregistrate din experimentul întreprins, precum și cele obținute în urma evaluării pe baza probelor verificate, confirmă în totalitate ipoteza lucrării, relevând valențele formative educative ale jocului didactic. Această se evidențiază în creșterea randamentului școlar al elevilor, recuperarea unor rămânări în urmă a acestora, în creșterea motivației școlare. Totodată, jocurile didactice folosite în cadrul orelor de matematică au contribuit la dezvoltarea capacității de înțelegere și rezolvare a problemelor. Ele au influențat pozitiv volumul și calitatea cunoștințelor elevilor, formarea și consolidarea deprinderilor de soluționare corectă și rapidă, perspicacitatea și potențialul lor creativ

Rolul lor a fost acela de a oferi un model de conceptualizare a unei intervenții educaționale eficiente și sistematice, în sensul optimizării procesului instructiv-educativ, sub aspectul dezvoltării la elevi a unei atitudini motivate față de învățare.

Creativitate
în educație

ISSN 2457-9793

În loc de final

"Copiii învață ceea ce trăiesc!

Dacă trăiesc în încurajare, copiii învață să fie încrezători.

Dacă trăiesc în acceptare, copiii învață să iubească.

Dacă trăiesc în aprobare, copiii învață să se placă pe sine.

Dacă trăiesc înconjurați de recunoaștere, copiii învață că este bine să ai un țel.

Dacă trăiesc împărțind cu ceilalți, copiii învață generozitatea.

Dacă trăiesc în bunavoie și considerație, copiii învață respectul.

Dacă trăiesc în prietenie, copiii învață că e plăcut să trăiești pe lume."

Fișă de lucru
Clasa pregătitoare

Prof.înv. primar : Radu Florica
Școala Gimnazială Nr.2 Modelu , Călărași

1. Colorează cu verde cercul corespunzător sunetului scris cu literă lângă imagine.

2. Citește cuvintele. Colorează căsuța care arată numărul de silabe:

ȘOSETE

ȚAP

GRĂDINĂ

HORĂ

ZIARE

1	2	3
---	---	---

1	2	3
---	---	---

1	2	3
---	---	---

1	2	3
---	---	---

1	2	3
---	---	---

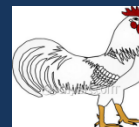
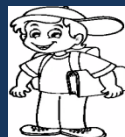
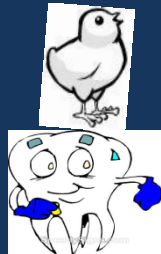
3. Transcrie cuvintele cu litere mari de tipar:

Galați _____

zâmbet _____

pește _____

4. Unește cuvântul cu imaginea potrivită:

penar

cocoș

pui

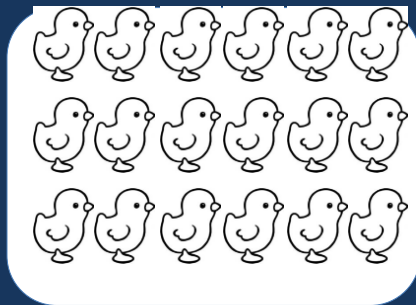
dințișor

Zaharie

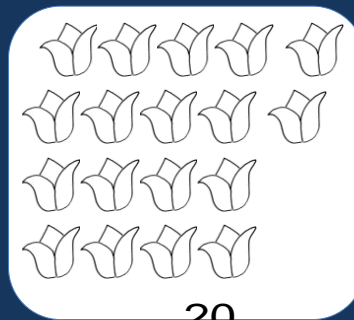
5. Numerotează cuvintele pentru a le ordona într-o propoziție.

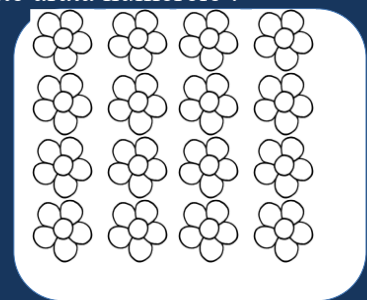
6. Adaugă sau taie cu o linie elemente pentru a obține tot atâtea câte arată numerele :

13

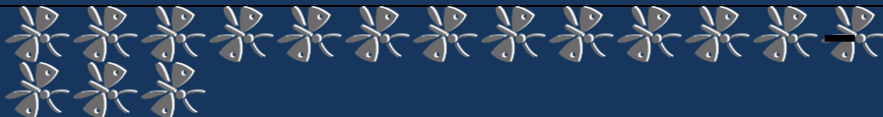

20

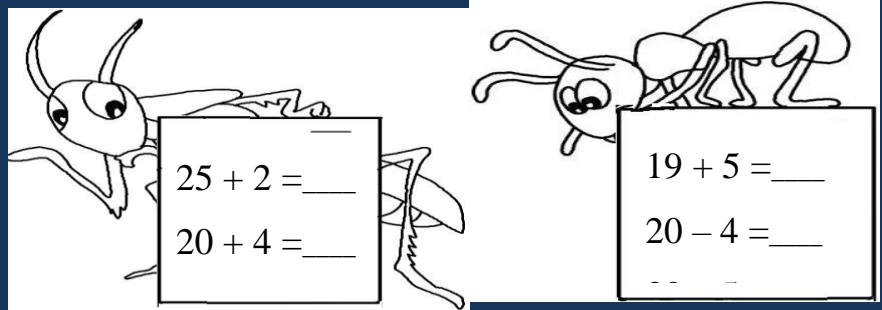
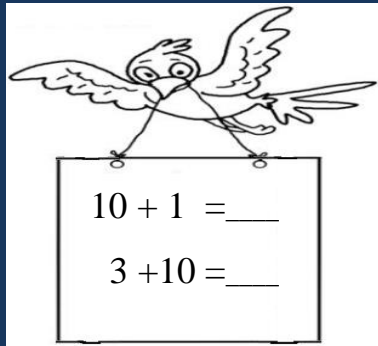
9

7. Calculează prin numărare. Scrie în casetă rezultatul corespunzător.

????????????????	+	?????	=	<input type="text"/>
	-		=	<input type="text"/>
	+		=	<input type="text"/>
	-		=	<input type="text"/>

8. Ajută vrăbiuța, greierașul și furnicuța să rezolve operațiile de adunare și scădere. Folosește bețișoarele sau numărătoarea.

9. Compune probleme folosind datele din tabel. Scrie operația corespunzătoare.

ERAU		ERAU	
AU MAI VENIT		AU PLECAT	
TOTAL		AU RĂMAS	

R (realizat), C (în curs de realizare), N (nerealizat)

SĂNĂTOS DE MIC

**Prof. înv. preșc. Voinea Luciana
G.P.N.Satnoieni Șc.Gim.Nr.1 Dichiseni**

Pornind de la premisa „**Minte sănătoasă în corp sănătos**”, realizăm că sănătatea adevărată înseamnă acțiune educativă atât asupra corpului cât și a psihicului. Sănătatea îi permite copilului dezvoltarea armonioasă atât fizică, psihică cât și spirituală. Un stil de viață sănătos se dobândește din copilărie, adolescență și mai apoi se consolidează și dezvoltă pe tot parcursul vieții.

Sănătatea este una dintre cele mai importante valori, atât pentru individ, cât și pentru societate, fiind totodată, o condiție importantă a dezvoltării durabile a unei națiuni. Indivizii sănătoși pot să muncească și, implicit, să contribuie optim la bunăstarea socială.

Educația privind stilul de viață sănătos în perioada copilăriei creează premisele câștigării unor deprinderi sanogene, care vor fi practicate pe toată durata vieții persoanei, favorizând menținerea unei bune stări de sănătate pentru o perioadă cât mai lungă de timp.

Familia, desigur, are un rol esențial în crearea deprinderilor sănătoase ale copilului, aceasta este responsabilă de alegerea alimentelor, de stabilirea cantității și a orarului meselor și exemplul lor se regăsește și în alegerile de stil alimentar și de viață făcute de copil.

Bineînțeles un reper important pentru educația copilului îl reprezintă grădinița și școala prin rolul esențial în oferirea de cunoaștere, de modele și instrumente ce contribuie la realizarea de acțiuni în sprijinul alimentației sănătoase și a igienei corespunzătoare unui corp sănătos. Alături de familie, cadre medicale, mass-media etc., grădinița este un mediu potrivit în care copiii pot să își însușească, consolideze, exerseze:

- * respectarea normelor igienico-sanitare de prevenire a unor boli,
- * consumarea zilnică a micului dejun,
- * servirea de fructe și legume,
- * realizarea de activități fizice,
- * prețuirea stării de sănătate.

Vor practica aceste deprinderi și în viața de adult și își vor educa la rândul lor copiii, pe baza acestor principii, în acest fel investiția în educația pentru sănătate a copiilor are efecte peste generații, contribuind la dezvoltarea durabilă a națiunii.

Comportamentele privind alimentația și activitatea fizică trebuie cultivate prin educație, cât mai de timpuriu având efecte benefice și la vârsta adultă, prevenind în mod cert obezitatea și alte boli ce o însoțesc.

Bibliografie :

- Ghid de intervenție pentru alimentație sănătoasă și activitate fizică în grădinițe și școli 2015
- Prevenția începe cu educația /program de educație nutrițională pentru preșcolari, București, 2018

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

- Revista învățământului preșcolar și primar 1-2/2015, editura ARLEQUIN

Creativitate
în educație

ISSN 2457-9793

JOCUL IN GRUPA PITICILOR

ILEA TECLA

PROF.PT.ÎNV.PREȘCOLAR

Tel. 0743854359

GRĂDINIȚA CU P.P.”AȘCHIUȚĂ”CLUJ-NAPOCA

Cea mai importantă activitate a copilului este jocul, în orice formă, doar joc să fie.

Dimineața, în primele momente petrecute în grupă, copiii se joacă pe centre în cadrul ALA, colțul căsuței/Joc de rol, Bibliotecă, Stiință, Nisip și apă, Construcții, Artă desigur cu distanțările de rigoare.

Și, cu toate că avem o riguroasă Condică de evidență a cadrului didactic, totuși, toate activitățile se întrepătrund, se completează reciproc, se compensează într-un întreg holistic, conform temei.

Rutine, primirea copiilor, deprinderi specifice, Intalnirea de dimineață, care de fapt introduce și imprimă cunoștințele necesare de însușit în decursul zilei, săptămânii, totul inclus în titlul proiectului tematic săptămânal.

Micul dejun sau servirea gustării (deprinderi specifice), Momentul de mișcare, care cuprinde cinci titluri de jocuri de mișcare .Masa de prânz(deprinderi specifice).

Tranziții, Exerciții ritmice, numărători, jocuri cu text și cânt, iarăși cel puțin cinci titluri de jocuri de mișcare muzicale, zicători, etc.

Activități opționale- ca orice activitate din grădiniță, activitățile opționale se desfășoară sub formă de joc, prin joc și pentru joc. Eu personal desfășor activități muzicale ”Cântăreții pitici voincei”, cu mult drag, deoarece copiilor le place să cânte, cântece cât mai vioaie, frumoase pentru ei.

Domeniile experiențiale- cu toate că acestea cuprind activități esențiale în procesul instructiv-educativ din grădiniță, totuși prin Activitățile integrate ca părți obligatorii ale Proiectele tematice săptămânale aceste domenii devin una, urmăresc același scop, formarea competențelor necesare însușirii cunoștințelor temei propuse.

Proiectele tematice, sunt în mare măsură integrate în cultura socială actuală, anotimpuri, tradiții, cultura fiecărei grădinițe în parte.

De exemplu pentru tema anuală ”Cum este/a fost și va fi pe pământ? ”/săptămânală despre dinozauri, am desfășurat proiectul tematic ”DINOZAURII, O LUME DISPĂRUTĂ”.

Aceasta este o temă foarte îndrăgită de copii, interesantă, cu multe posibilități de realizare, după cum putem observa din Planificarea activităților.

Luni- ”Bine ați venit în Lumea Dinozaurilor”

ALA- Construcții ”Șantier arheologic”, ”În expediție: Lumea dispărută a dinozaurilor”,

ADE- ”Bine ați venit în Lumea Dinozaurilor”(Vizionare documentar animat: WALKING WITH DINOSAURS”, ”PE URMELE DINOZAURILOR”(BBC- SCIENCE),

MODELAJ: Tehnici de modelare combinate”DINOZAURII”,

ALA- Joc de mișcare- ”DINOZAURII”

Marți-”Dino, dinozaur curajos”-

”A venit un dinozaur, Hop-hop-hop sărind mereu, Dac-aveți loc la un centru, M-am gândit să stau și eu”

Activitate integrată(ALA+ ADE)

ALA- Bibliotecă:”Citim imagini despre dinozauri”

- Artă desen- ”Colorăm imagini cu dinozauri”

- Joc de masă: Puzzle(Dinozauri)

ADE- Povestea educatoarei ”Povestea lui Dino”

Domeniul psiho-motric- ”Dansăm cu Dino”

ALA2-” Să realizăm o poveste despre Dinozauri”- poveste creată de copii, după un șir de ilustrații

Miercuri-”Azi suntem antropologi”

Activitate integrată (ALA+ADE)

ALA- Științe- În laboratorul antropologic (curiozități din lumea dinozaurilor)- imagini cu dinozauri și mulaje.

Apă, nisip- : ”De-a antropologii”

ADE Domeniul științe- ”La școala antropologilor”-RECONSTITUIREA UNUI DINOZAUUR (oase de găscă, pui, etc.)

Activitate matematică- (realizată la centrul de construcții) MUZEUL DINOZAUURILOR (grupare după criterii)

Joi- ”Cum trăiau dinozaurii”

”În pădurea mare, mergem pe cărare, Iute alergăm, frumos ne jucăm”

Activitate integrată ”Familia dinozaurilor”(ALA+ADE)-

Domeniul limbă și comunicare-”Lumea dinozaurilor”(lectură după imagini)

Domeniul om societate-activitate practico- gospodărească-” Măchetă, lucrare colectivă”

ALA- Joc de masă: Familia dinozaurilor(grupare, carnivor-ierbivor)

Construcții: Cuibul dinozaurilor

Arte, modelaj-Modelăm ouă de dinozauri

Vineri- ”Ce știm despre dinozauri?”

Joc de mișcare-”Unul după altul”

ALA- Joc de masă:Grupare dinozauri după criterii- (acvatici, aerieni, tereștri)

Arte modelaj-Vulcanul

Construcții- ”Jurassic Park”(materiale din natură)

ADE Domeniul științe: Joc didactic:” Ce știm despre dinozauri?”

ALA- Părinții vizitează virtual, tot ce au construit copiii în această săptămână-Șantierul antropologic, Lumea dinozaurilor, Jurassic Park.

Fiecare zi are poezioara ei, activitățile la liberă alegere și activitățile pe domenii experiențiale.

Care, fiecare la rândul ei, este despre tema studiată, parcursă, despre dinozauri.

Este una dintre cele mai îndrăgite și explorate teme de către copiii mai mici.

"Teoria tradițională referitoare la dinozauri este plină de scurt-circuite, așa cum ar fi cablurile învechite dintr-o casă antică." -Robert T. Bakker

Și totuși, este o temă interesantă, pentru copiii zilelor noastre, în grădiniță.

La noi în grădiniță, se pune mare accent pe prelucrarea temelor în cel mai interesant mod, pentru a capta interesul și motivația copiilor

<https://ro.jarofquotes.com/profil/dinozauri/>- descărcare 6 februarie 2021

*****Curriculum Pentru Educația Timpurie - 2019, OMEN nr. 4.694/2.08.2019:**

<https://www.edu.ro/ordinul-ministrului-educației-naționale-nr-469402082019-privind-approbarea-curriculumului-pentru>

*****Anexa** la ordinul ministrului Educației Naționale nr. 4.694/2.08.2019:

https://www.edu.ro/sites/default/files/Curriculum%20ET_2019_aug.pdf

Conceptul de educație pentru sănătate

Societatea contemporană, caracterizată printr-un ritm accelerat de evoluție și implicit prin adâncirea interdependențelor profunde asupra devenirii umane, impune în mod firesc prefigurarea unor măsuri și adaptarea unor soluții educative în concordanță cu esența și sensul dezvoltării sale.

De-a lungul evoluției istorice, între societate și educație a existat și funcționat un raport de determinare reciprocă. Evoluția idealurilor educaționale confirmă legătura existentă între aceste fenomene.

Educația fiind un factor principal al programului social, problematica educației devine una din preocupările centrale ale zilelor noastre. Investigația în educație, învățământ și cercetare pedagogică ar putea fi cea mai rentabilă, fiind de importanță vitală pentru progresul unei națiuni, deoarece ”a gândi la viitor, înseamnă a manifesta preocupare față de prezentul educației” (I. Nicola, 1993, p.3)

Problematica complexă a lumii contemporane prin multitudinea de valori pe care le impune a determinat introducerea în școală a noilor educații printr-o relaționare în spiritul principiului interdisciplinarității și transdisciplinarității.

În acest context ” Educația pentru sănătate”, ca o componentă esențială a educației permanente, creează școlii, la toate nivelele, oportunitatea de a se așeza ”cărămida cu cărămidă” la edificiul acelu ”profil de formare” prevăzut de Curriculum-ului Național, care reprezintă ”o schiță de portret”, posibil de realizat, atâta vreme cât fiecare din abilitățile cognitive, afective sau volitive se regăsesc în mod implicit sau explicit, în fiecare dintre elevii noștri.

Capacitățile, atitudinile și valorile vizate de profilul de formare se pot realiza pe deplin prin asocierea măsurilor de *ordin juridic și administrativ cu cele de ordin educațional*, printr-o cointerese de interes între familie, societate și școală.

Dreptul la școală și dreptul la sănătate sunt două dintre drepturile fundamentale ale omului care au stat la baza elaborării Programului Național de Educație pentru Sănătate (PNES).

În definiția Organizației Mondiale a Sănătății, **sănătatea** ”reprezintă integritatea sau buna stare fizică, psihică și socială a individului și colectivităților” (Ghid Programul Național de Educație pentru Sănătate)

În spiritul acestei definiții, sănătatea nu este sinonim cu lipsa de boală sau infirmitate, ci mai mult decât atât ea se adresează atât individului cât și colectivității.

Integrarea educației pentru sănătate în școală, alături de educația intelectuală, morală, estetică, este imperativ contemporană și o impune ca pe o componentă intrinsecă a educației școlare.

Educația pentru sănătate se află în raporturi de interdependență și complementaritate cu celelalte laturi ale educației tradiționale și noilor educații, conferindu-i educației școlare un caracter dinamic deschis.

Am putea defini educația pentru sănătate ca un ansamblu complex de acțiuni instructiv-educative, organizate rațional și sistematic integrate, orientate spre formarea unor atitudini, convingeri și valori privind: identitatea de sine, imaginea corporală, relațiile interpersonale, intimitate și iubire, comunicare, decizie, responsabilitate. Educația pentru sănătate se adresează componentelor psihologice (cognitivă, emoțională, comportamentală), sociale, spirituale și biologice ale individului.

Sunt multe argumente care pot fi aduse în favoarea educației pentru sănătate în cadrul instituțiilor școlare- cunoașterea noțiunilor de ”sănătate”, ”boală”; formarea și consolidarea deprinderilor de igiena muncii, intelectuale, alimentație etc; cunoașterea și evitarea unor situații de risc; ocrotirea și protejarea mediului.

Prof. învă. primar Tataru Adina

Col. Naț. ”Ștefan cel Mare”-Tg. Neamț

Rolul comunicării în procesul educațional

prof.inv.primar Popa Camelia/clasa a III-a
Liceul Teoretic „Mihai Eminescu” Călărași

O discuție asupra condițiilor de eficiență a comunicării didactice trebuie să aibă în vedere elementele componente ale actului educațional:

- un emițător, adică o persoană care vrea să transmită ceva celui alt;
- un cod în care să se exprime cele ce vor fi transmise;
- un canal de comunicare;
- mesajul care reprezintă unitatea dintre conținutul de informație și exprimarea sa cu ajutorul semnelor aparținând codului;
- receptorul sau destinatarul la care trebuie să ajungă informația;
- conexiunea inversă adică informația pe care o primește emițătorul de la receptor despre recepționarea mesajului și înțelegerea lui.

Între cei doi poli se interpune „canalul” sau calea de comunicare- undele sonore în cazul comunicării orale directe- pe traseul căruia pot interveni perturbații diferite: zgomot, suprapunere de sunete, reverberația sălii de clasă etc. , care pot provoca pierderi de informație.O comunicare devine posibilă numai atunci când cele două repertorii se intersectează.

Dacă avem în vedere activitatea instructiv-educativă în școală, constatăm că în mare măsură profesorul este emițătorul. El tinde să atingă anumite obiective și folosindu-se de codul lingvistic, își construiește mesajele potrivite cu nivelul dezvoltării limbajului și a capacităților de înțelegere a elevilor. De aceea, aceleași informații pot să fie cuprinse într-un mesaj mai simplu pentru elevii care au un limbaj mai puțin dezvoltat și o gândire cu scăzute posibilități de înțelegere iar pentru elevii foarte buni , să fie complex și să valorifice toate disponibilitățile de vocabular și structură lingvistică.

Elevul trebuie să înțeleagă informația transmisă și să o integreze în sistemul cunoștințelor sale anterioare. Conexiunea inversă este foarte importantă pentru profesor și pentru optimizarea comunicării didactice.El observă conduitele elevilor care îi arată dacă aceștia au receptat și au înțeles mesajele și poate adresa întrebări de verificare sau aplica probe de control.

Dintre cele mai importante conduite ale elevilor care reprezintă conexiunea inversă a comunicării reținem: urmărirea atentă de către aceștia a ceea ce spune profesorul, notarea în caiete, gesturi de aprobare sau de satisfacție în legătură cu cele transmise, cerințe de suplimentare a informațiilor, aplicarea imediată și reușită a cunoștințelor obținute la situații noi, găsirea de soluții corecte la problemele legate de cele recepționate, răspunsuri corecte la întrebări orale și scrise etc.

Toate componentele procesului de comunicare trebuie să fie asigurate și dacă elevul este emițătorul și profesorul este receptorul cu specificarea că acesta din urmă are capacități superioare de recepționare, înțelegere și prelucrare a mesajelor primite de la elevi. În acest caz optimizarea comunicării trebuie asigurată tot de profesor.

Dezideratul unei comunicări didactice eficiente și integrale nu poate fi atins dacă ne situăm doar în perspectiva emițătorului (profesorului) și formulăm pentru acesta exigențe referitoare la adaptabilitatea în raport cu partenerul. La fel de important este să avem în vedere și educarea receptorului (elevului) în direcția însușirii corecte a mesajului. Se consideră că mesajul are o funcție psihologică bimodală : pe de o parte desăvârșește acțiunea emițătorului, și pe de altă parte stimulează receptarea.

Eficiența comunicării depinde și de implicarea personală a elevului, de nevoia lui de cunoaștere. Elevii cu o nevoie de cunoaștere puternică se angajează cu plăcere într-o activitate cognitivă intensă, de evaluare a conținutului semantic al mesajului, în timp ce elevii cu o nevoie de cunoaștere redusă evită să reflecteze prea mult asupra unei probleme sau să facă eforturi de pătrundere a înțeleșului. Poate că « incomunicabilitatea » profesor-elev de care se vorbește atât ar dispărea dacă s-ar cunoaște toate resursele comunicării și s-ar încerca o educare a acesteia din urmă atât în privința emiterii, cât și în privința receptării sale.

Plecând de la tipologia atitudinilor interindividuale, Jean-Claude Abric(2002) stabilește cinci reguli ale unei comunicări eficiente și de calitate :

- să ascuți (adică să îți seama de punctul de vedere al celuilalt) ;
- să observi (adică să te interesezi de tot ceea ce se petrece în situația de comunicare) ;
- să analizezi (adică să degajezi elementele componente ale câmpului psihologic și social care îi determină pe indivizi) ;
- să te exprimi (adică să-ți spui punctul de vedere în funcție de interlocutor sau de natura obiectului comunicării) ;
- să controlezi (adică să urmărești calitatea și relevanța mesajului, precum și procesele care pot perturba transmisia).

Pentru un profesor, respectarea acestui ansamblu de exigențe ale unei comunicări didactice eficiente înseamnă a dispune de *competență comunicățională*.

În relația de comunicare, profesorul trebuie să își asume rolul de o asemenea manieră, încât elevul să simtă că se dorește întâlnirea cu el ca persoană și ca partener de dialog. Situația care poate favoriza cel mai bine exprimarea elevului este aceea în care el nu se simte nici judecat , nici interpretat, nici sfătuit, nici manipulat prin întrebări. Este o situație în care el se simte ascultat. A ști să ascuți este caracteristica fundamentală a unei comunicări ce favorizează exprimarea celuilalt. Absența comunicării poate rezulta și din absența ascultării reale a interlocutorului.

Turul galeriei- Metodă bazată pe învățare prin colaborare

Autor :Stoian Liana

Liceul Teoretic Mihai Eminescu Călărași

„Turul galeriei” este o metodă de învățare prin colaborare care oferă posibilitatea elevilor să își împartă sarcini, să negocieze, să caute soluții pentru rezolvarea unei probleme..Lucrul în echipe antrenează competitivitatea, stimulează creativitatea determinând o învățare eficientă.

Această metodă a fost aplicată la toate clasele, în cadrul diverselor unități de învățare, devenind foarte eficientă atât prin gradul de implicare și atractivitate asupra elevilor cât și prin faptul că facilitează atingerea obiectivelor lecției în vederea dezvoltării competențelor propuse. Metoda se realizează în mai multe etape ce vor fi exemplificate „într-o lecție de geografie ,la clasa a IV-a ,având tema „Orizontul local – cadrul natural” .

- *Constituirea grupurilor de lucru:* elevii sunt împărțiți în grupuri de câte 5 membrii, prin numărarea de la 1 la 4; fiecărui grup îi sunt distribuite coli de flip-chart,carioca și un set de imagini semnificative legate de cadrul natural al județului Călărași.
- *Comunicarea sarcinilor de lucru:* fiecare grupă va avea de caracterizat unul dintre elementele cadrului natural al județului Călărași urmărind aspecte legate de: caracteristici generale ale reliefului, climei, vegetației, faunei, apelor. Elevii vor avea la dispoziție atlasele geografice generale, imagini cu aspecte ale reliefului de câmpie, grafice climatice (de temperatura/precipitații),elemente de vegetație și faună, imagini ale fluviului Dunărea/Brațului Borcea la Călărași (identificarea imaginilor adecvate fiecărei grupe și atașarea lor în cadrul posterului). Timpul de lucru fiind de 15 minute. Se precizează faptul că unul dintre membrii grupului va avea rolul de „ghid”, după ce produsele finale vor fi expuse.
- *Activitatea în grupuri:* Elevii colaborează, interacționează, lucrează pentru a rezolva sarcina propusă, fiind monitorizați de către cadrul didactic.
- *Expunerea produselor:* Fiecare grup își afișează produsul, la fel ca într-o galerie (acest aspect explică și denumirea metodei). Elevii care dețin rolul de „ghid” se vor plasa în locul în care este expus produsul grupului din care fac parte.

- *Turul galeriei:* La semnalul cadrului didactic elevii trec de la un poster la altul pentru a examina fiecare produs expus; scriu comentarii/observații/soluții pe marginea colii de flip-chart, adresează întrebări de clarificare „ghidului”.

- *Reexaminarea rezultatelor:* Timp de cinci minute fiecare grup își reexaminează propriile produse, prin comparație cu celelalte și valorificând observațiile/comentariile „vizitatorilor”.

Prin intermediul acestei metode interactive bazată pe învățarea prin colaborare elevii au oportunitatea să ofere și să primească feed-back asupra muncii lor, să analizeze produsul lor simultan cu al celorlalți colegi, în mod organizat și productive. Avantajele sau limitele întâmpinate în urma utilizării acestei metode de învățare vor fi prezentate, mai jos, prin intermediul unei analize SWOT.

ANALIZA SWOT

METODA DE ÎNVĂȚARE PRIN COLABORARE „TURUL GALERIEI”

<u>Puncte tari:</u>	<u>Puncte slabe:</u>
<ul style="list-style-type: none"> - stimularea creativității; - consolidarea deprinderii de ascultare activă; - dezvoltarea competențelor de comunicare și relaționare; - dezvoltare spiritului de echipă; - cultivarea respectului față de ceilalți; - feedback imediat referitor la munca elevilor; - formarea gândirii critice; - dezvoltarea competențelor de autoevaluare; - dezvoltarea capacității argumentative. 	<ul style="list-style-type: none"> - neimplicarea tuturor elevilor ; - tendința de dominare a grupului manifestată de unii elevi; - crearea unui climat de dezordine (zgomotos); - apariția unor conflicte între elevi, pe seama unor discuții de grup contradictorii; - tendința unor elevi de a se conforma cu opinia grupului; - consum relativ ridicat de timp.

Oportunități:

- atractivitate și motivație din partea elevilor;
- participarea activă a elevilor;
- posibilitatea comparării produselor activității simultan;
- oferirea și primirea feedback-ului imediat;
- intercunoașterea și autocunoașterea;
- posibilitatea observării conduitei elevilor angajați în activitatea de grup.

Amenințari

- mobilierul modular din cadrul unor săli de clasă ce nu permite dispunerea sub formă de grupe;
- neîncadrarea în timpul alocat unei lecții;
- lipsa dotărilor materiale necesare aplicării metodei.

La finalul prezentării posterelor realizate prin turul galeriei se va realiza harta conceptuală a cadrului natural al județului Călărași sintetizând competențele/informațiile dobândite prin metoda Turul Galeriei

Rolul activităților extracurriculare și extrașcolare în educația pentru dezvoltare durabilă

Pedagogul american Bruner (1970) consideră că „oricărui copil, la orice stadiu de dezvoltare i se poate preda cu succes, într-o formă intelectuală adecvată, orice temă, dacă se folosesc metode și procedee adecvate stadiului respectiv de dezvoltare, dacă materia este prezentată „într-o formă mai simplă, astfel încât copilul să poată progresa cu mai multă ușurință și mai temeinic spre o deplină stăpânire a cunoștințelor”. Oricât ar fi de importantă educația curriculară realizată prin procesul de învățământ, ea nu epuizează sfera influențelor formative exercitate asupra copilului. Rămâne cadrul larg al timpului liber al copilului, în care viața capătă alte aspecte decât cele din procesul de învățare școlară.

Educația extracurriculară (realizată dincolo de procesul de învățământ) își are rolul și locul bine stabilit în formarea personalității copiilor noștri. Educația prin activitățile extracurriculare urmărește identificarea și cultivarea corespondenței optime dintre aptitudini, talente, dezvoltarea motivației pentru învățare, creșterea performanțelor academice, dezvoltarea unor abilități practice, cultivarea unui stil de viață civilizat, stimularea comportamentului creativ în diferite domenii și, nu în ultimul rând, se acționează asupra stimei de sine.

Dacă avem grijă ca obiectivele instructiv – educative să primeze, dar să fie prezentate în mod echilibrat cu momentele recreative, de relaxare, rezultatele obținute sunt net superioare față de cele obținute în timpul unei ore de clasă. În cadrul acestor activități elevii se deprind să folosească surse informaționale diverse, să întocmească colecții, să sistematizeze date, învață să învețe. Prin faptul că în asemenea activități se supun de bună voie regulilor, asumându-și responsabilități, copiii se autodisciplinează. Cadrul didactic are, prin acest tip de activități, posibilități deosebite să-și cunoască elevii, să-i dirijeze, să le influențeze dezvoltarea, să realizeze mai ușor și mai frumos obiectivul principal al școlii – pregătirea copilului pentru viață.

Scopul activităților extrașcolare este dezvoltarea unor aptitudini speciale, antrenarea elevilor în activități cât mai variate și bogate în conținut, cultivarea interesului pentru activități socioculturale, facilitarea integrării în mediul școlar, oferirea de suport pentru reușita școlară în ansamblul ei, fructificarea talentelor personale și corelarea aptitudinilor cu atitudinile caracteriale. Activitățile extrașcolare se desfășoară într-un cadru informal, ce permite elevilor cu dificultăți de afirmare în mediul școlar să reducă nivelul anxietății și să-și maximizeze potențialul intelectual. Exemple de activități extrașcolare:

Vizitele la muzee, expoziții, monumente și locuri istorice, case memoriale – organizate selectiv – constituie un mijloc de a intui și prețui valorile culturale, folclorice și istorice ale poporului nostru. Ele oferă elevilor prilejul de a observa obiectele și fenomenele în starea lor naturală, procesul de producție în desfășurarea sa, operele de artă originale, momentele legate de trecutul istoric local, național, de viața și activitatea unor personalități de seamă ale științei și culturii universale și naționale, relațiile dintre oameni și rezultatele concrete ale muncii lor,

stimulează activitatea de învățare, întregesc și desăvârșesc ceea ce elevii acumulează în cadrul lecțiilor.

Vizionarea emisiunilor muzicale, de teatru de copii, distractive sau sportive, stimulează și orientează copiii spre unele domenii de activitate: muzică, sport, poezie, pictură.

Excursiile și taberele școlare contribuie la îmbogățirea cunoștințelor copiilor despre frumusețile țării, la educarea dragostei, respectului pentru frumosul din natură, artă, cultură. Prin excursii, copiii pot cunoaște realizările oamenilor, locurile unde s-au născut, au trăit și au creat opere de artă.

De la cea mai fragedă vârstă, copiii acumulează o serie de cunoștințe punându-i în contact direct cu obiectele și fenomenele din natură. Activitățile de acest gen au o deosebită influență formativă, au la bază toate formele de acțiuni turistice: plimbări, excursii, tabere. În cadrul activităților organizate în mijlocul naturii, al vieții sociale, copiii se confruntă cu realitatea și percep activ, prin acțiuni directe obiectele, fenomenele, anumite locuri istorice. Fiind axate în principal pe viața în aer liber, în cadrul acțiunilor turistice, elevii își pot forma sentimentul de respect și dragoste față de natură, față de om și realizările sale. În urma plimbărilor, a excursiilor în natură, copiii pot reda cu mai multă creativitate și sensibilitate, imaginea realității, în cadrul activităților de desen și modelaj, iar materialele pe care le culeg, sunt folosite în activitățile practice, în jocurile de creație. La vârsta școlară, copiii sunt foarte receptivi la tot ce li se arată sau li se spune în legătură cu mediul, fiind dispuși să acționeze în acest sens.

Excursia ajută la dezvoltarea intelectuală și fizică a copilului, la educarea lui cetățenească și patriotică. Ea este cea care îl reconfortează pe copil, îi prilejuește însușirea unei experiențe sociale importante, dar și îmbogățirea orizontului cultural științific. Prin excursii elevii își suplimentează și consolidează instrucția școlară dobândind însușirea a noi cunoștințe. Am acordat importanța cuvenită sărbătorilor și aniversărilor importante din viața țării și a copiilor. Acestea au fost un bun prilej de destindere, de bună dispoziție, dezvoltând la copii sentimentul apartenenței la colectivitatea din care fac parte, deprinzându-i totodată să-și stăpânească emoțiile provocate de prezența spectatorilor.

Concursurile pe diferite teme sunt, de asemenea, momente deosebit de atractive pentru cei mici. Acestea oferă copiilor posibilitatea să demonstreze practic ce au învățat la școală, acasă, să deseneze diferite aspecte, să confecționeze modele variate.

Un bun exemplu în acest caz îl reprezintă concursurile pe teme de ocrotire a naturii care au ca obiective:

- formarea conștiinței ecologice, a comportamentului ecocivic și a atitudinii de protejare a mediului înconjurător;
- asumarea responsabilității protejării mediului de către elevi;
- încurajarea elevilor în găsirea unor soluții în rezolvarea problemelor legate de mediu la nivel local, național;
- reducerea dezechilibrelor create de om;
- dezvoltarea capacităților creativ artistice ale elevilor;
- cultivarea sensibilității și gustului estetic al elevilor;

- dezvoltarea relațiilor interpersonale, de colaborare în rezolvarea unor sarcini de lucru.

Dacă sunt organizate într-o atmosferă plăcută, activitățile extrașcolare vor stimula spiritul de inițiativă al copilului, îi vor oferi ocazia să se integreze în diferite grupuri pentru a duce la bun sfârșit exercițiile și va asimila mult mai ușor toate cunoștințele. Elevii trebuie să fie îndrumați să dobândească o gândire independentă, nedeterminată de grup, toleranță față de ideile noi, capacitatea de a descoperi probleme noi.

Ioana

Călărași

Prof. învă. primar, Chirilă Ortansa

Școala Gimnazială „Constantin Brâncoveanu”

Loc. Călărași, Jud. Călărași

Lapbook – instrument de prezentare a unui proiect

Prof. învă. primar Agiurgioaiei Luminița
Școala Gimnazială nr. 7 „Remus Oprescu” Constanța

Proiectul reprezintă un plan sau intenție de a întreprinde ceva, de a organiza, de a face un lucru (DEX). Proiectul educativ este un produs al creativității elevilor, o metodă activ-participativă, care implică elevul în transferul de cunoștințe, deprinderi, capacități. Proiectul poate fi utilizat ca metodă de evaluare dar și ca strategie de învățare diferențiată fiind realizat individual sau în echipă. În procesul de predare - învățare proiectul urmărește obiective variate în diferite contexte.

Pentru derularea unui proiect se parcurg mai multe etape: alegerea temei; formularea obiectivelor și planificarea; realizarea proiectului prin cercetare/ creație/ investigație; prezentarea și evaluarea proiectului. Proiectul se poate realiza în clasă sau acasă.

Avantajele proiectului:

- pentru elevi: dezvoltarea capacității decizionale, inițiativei, a comunicării eficiente, rezolvarea de probleme complexe în stil/ritm propriu, capacitatea de auto-direcționare și autoevaluare;
- pentru profesori: recunoașterea și selectarea situațiilor potrivite care pot contribui la realizarea unor proiecte bune; tratarea diferențiată a elevilor corespunzător stilurilor proprii de învățare, structurarea problemelor ca oportunități de învățare, dirijarea procesului de învățare, integrarea corespunzătoare a tehnologiei, alegerea unor metode și instrumente de prezentare și evaluare autentice.

Ca activitate centrată pe elev, îi dă posibilitate acestuia să-și organizeze într-o manieră personală cunoștințele și abilitățile, îi dă posibilitatea să gândească cu mai multă responsabilitate cum face ceea ce are de făcut și cum arată/prezintă/expune celorlalți, colegilor, cadrului didactic, produsul muncii sale.

Am ales realizarea unui proiect pentru tema de recapitulare a unității de învățare „Învățăm să ne comportăm!” la disciplina Comunicare în limba română, având alocate 3 ore de curs (1oră în care au fost detaliate etapele, sarcinile de lucru și metoda de prezentare și 2 ore în care au prezentat proiectele). Au fost implicate și deprinderi și abilități dobândite la alte discipline (matematică și explorarea mediului, dezvoltare personală, arte vizuale și abilități practice), proiectul fiind o metodă integrată în mai multe arii curriculare.

Competențe specifice:

- 2.4. Exprimarea expresivă a ideilor în contexte familiare manifestând interes și încredere în sine;
- 3.2. Identificarea mesajului unui text în care se relatează întâmplări, fenomene din universul cunoscut;
- 4.1. Scrierea unor mesaje, în diverse contexte de comunicare.

Cerințele proiectului:

Pe baza textului „Cele patru piersici” (poveste populară), rezolvați următoarele sarcini:

1. Repovestește oral textul, folosind răspunsurile la întrebări;
2. Realizează un desen/pictură sugerată de text și exprimă-ți părerea în legătură cu ultima replică a țaranului.

3. Explică folosirea semnului de punctuație (:) în text (oral) și formulează (în scris) un enunț în care să folosești semnul de punctuație (:) în altă situație decât cea din text;
4. Scrie cuvinte cu înțeles opus pentru: întreabă, prieten, adevărat, totul, spune;
5. Transcrie ultimul fragment al textului, respectând normele de așezare în pagină, pe liniatură dictando;
6. Compune o problemă folosind date preluate din text;
7. Imaginează-ți că ești unul dintre fiii țaranului. Scrie un dialog în care să ceri și să oferi informații despre ce ai fi făcut tu cu piersica primită.

În contextul pandemic pe care îl parcurgem, fiecare elev a realizat propriul proiect. Pentru prezentarea proiectului am ales metoda Lapbooking, o metodă de lucru interactivă care îi ajută pe elevi să sintetizeze ceea ce au studiat la diferite discipline, o modalitate amuzantă, distractivă de a învăța. Prin utilizarea acestei metode, produsul finit se numește lapbook.

Rezultate constatate:

- Interes mare din partea beneficiarilor direct implicați în proiect;
- Utilizarea modelelor oferite de tehnologie prin intermediul siteului „lapbook în română”;
- Realizarea unui portofoliu în format Lapbook.

Evaluare proiect:

- Susținerea Lapbook-urilor de către fiecare elev și realizarea unei prezentări de tipul PowerPoint cu fotografiile lapbook-urilor.

Lapbookuri realizate de elevi:

Bibliografie:

1. Stanciu Mihai, (1999), Reforma conținuturilor învățământului, Editura Polirom, Iași;
2. Leonte Rodica și Stanciu Mihai, (2004), Strategii activ-participative de predare-învățare în ciclul primar, Editura Casei Corpului Didactic, Bacău.

Rolul profesorului în pregătirea elevului pentru societatea de mâine

prof. învă. primar Isăchioaia Dumitra

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 „REMUS OPREANU”, CONSTANȚA

„Ce și cât învață copilul de la școală? Cum îl pregătim pentru ziua de mâine? Oare nu greșim atunci când, voit sau nu, lăsăm accentul să cadă pe știință și valoare neglijând partea de suflet și pasiune?”

Profesorul modern ar trebui să se adapteze ușor și să aibă deschidere către noile tipuri de învățare, centrate pe elev, eventual să îi arate acestuia criteriile de căutare, de colectare și selectare a informațiilor.

Școala este și trebuie să rămână locul care să ofere adulților de mâine condiții optime de educare și formare. Elevul va dobândi abilități și cunoștințe în urma unor experiențe de învățare însă acestea vor fi insuficiente pentru un om modern care trăiește înconjurat în spațiul său de elemente care vin să-i bucure și ochiul și sufletul.

Elevul trebuie îndrumat să-și construiască conceptele fundamentale în timp, să se obișnuiască să caute și să apere frumosul (indiferent de ce tip ar fi el) în orice loc s-ar afla, să trăiască sentimentul apartenenței la o colectivitate care respectă cultura prin comportare, ținută, limbaj.

Prin munca și implicarea lor își dezvoltă la parametri înalți trăsături atât de necesare integrării lor sociale: punctualitatea, sociabilitatea, hărnicia. Emoțiile trezite de unele lecții dezvoltă finețea, sentimentul demnității personale, modestia, sensibilizarea pentru aspecte variate ale vieții sociale sau istoriei, pentru tradiții. Se formează capacități de lucru cu materiale și instrumente diferite; se dezvoltă interesul pentru profesiile cu caracter tehnic și artistic; se antrenează imaginația, voința de a învinge, sentimentul lucrului bine făcut, preocuparea de a munci cu inițiativă, cu dragoste, cu spirit gospodăresc, cu perseverență iar ideea că trebuie să formăm la copii simțul măsurii și armoniei pentru toate împrejurările vieții, se descoperă de la sine ca obiectiv de formare a personalității micului școlar .

Folosind procedee de lucru variate, schimbul de idei și de experiență dintre copii le va stimula dorința de a deveni utili prin munca lor, le va stimula interesul pentru artă și în aceeași măsură le va dezvolta simțul solidarității de grup necesar integrării în munca socială.

Nu trebuie evaluată numai cantitatea de informație de care dispune copilul la sfârșitul lecției (sau mai multor lecții) ci, mai ales, ce poate să facă utilizând ceea ce știe sau intuieste .

Tendința de frumos se manifestă și în modul în care copilul își întreține spațiul de lucru, obiectele sale, în modul de a-și petrece timpul liber, de a se îmbrăca, chiar și de a discuta cu colegii, părinții, dascălii. În același timp, adoptă o conduită corectă față de mediul înconjurător, de natura atât de neglijată de omul grăbit al timpului nostru; ea trebuie privită cu atenție, cu multă dragoste, deoarece aduce bucurie și relaxare celui trudit, soluții și răspunsuri celui care caută.

Copilului trebuie să i se ofere pentru viitor, șansa de a porni cu o zestre bogată de cunoștințe și trăiri. Favorizând cultura individuală, copilul se pregătește pentru viață, este ajutat să discearnă adevărul de eroare, urâtul de frumos, învață arta de a trăi prin educația armoniei, a echilibrului său intelectual și afectiv, fără a fi forțat să se adapteze la o realitate străină lui, ci asimilând treptat realul.

Câștigurile considerabile ale elevilor vor fi acelea care indică un nivel înalt privind potențarea încrederii în sine, sudarea relațiilor între elevii colectivului (prin muncă și comunicare; apreciere reciprocă; spirit de solidaritate; feed-back), socializarea elevilor, conștientizarea propriei valori și libertatea exprimării, iar ideea că trebuie să formăm la copii simțul măsurii și armoniei pentru toate împrejurările vieții, se descoperă de la sine ca obiectiv de formare a personalității micului școlar de azi, omul de lângă noi, mâine.

BIBLIOGRAFIE

1. Cristea S., „Pedagogie generală. Managementul educației”, Editura Didactică și pedagogică, București, 1996
2. Gliga, L. (coord.), “Standarde profesionale pentru profesia didactică, București, 2002
3. „Ghidul programului de informare/informare a institutorilor/învățătorilor”, București, M.E.C.T., 2003

4. Ionescu, M., „Instruire și educație. Paradigme, strategii, orientări, modele”, Editura Garamond, Cluj-Napoca, 2003
5. Revista dedicată cadrelor didactice-„Învățământul primar”, Editura Discipol, București, 2006

Învățarea umană

Prof. Gheldi Filis

Scoala Gimnaziala Nr. 12 "B.P. Hasdeu" Constanta

În sens larg, toată învățarea umană este socială pentru că se petrece în contexte culturale și este dirijată de modele educationale. Există o învățare socială în sens restrâns specializată în a face experiența legăturii cu realitatea, cu valorile și normele interpsihologice. În învățarea socială există și un nivel socioperceptiv, de imitare spontană, necritică a modelului bazat pe imagini, conduite interpersonale, pe impulsuri motivationale situative, nivel întâlnit mai ales la varstele mici.

Învățarea este activitatea prin care o acțiune ia naștere ori se transformă reactionând la o situație cu condiția ca esența modificării comportamentului să nu se datoreze unor tendințe innascute ale organismului, procesului de maturizare a acestuia sau acțiunii unor situații de moment.

Ființa umană, ca sistem deschis, autocinetic și autoreglatoriu, se află în permanent interacțiune cu ambianța socială și materială, cu semenii, cu natura pe care o cultivă, cu situațiile pe care le stăpânește, provoacă, anticipează, rezolvă, precum și cu sine însuși în autoconducere, autoinstruire și autoeducație. Tot ceea ce se suprapune peste reactivitatea spontană și înnăscută devenind, prin repetare sau întărire, o achiziție cu caracter de relativă permanență poate fi socotit, în termeni generali, ca învățare.

În timp ce pedagogia privește învățarea mai ales ca proces dirijat și desfășurat în școală pentru generația în formare, psihologia o abordează ca manifestare psiho-comportamentală, atât la animale cât și la om, scoțând în relief legitățile ei cele mai generale, dar și cele particulare, întâlnite în procesul formării continue.

Cei mai mulți specialiști în probleme de psihologia învățării sunt de acord că, în accepțiunea ei cea mai largă, *învățarea reprezintă dobândirea de către individ a unor noi forme de comportament, ca urmare a repetării situațiilor sau a exersării*. Deci, învățarea este procesul prin care se alcătuieste, se schimbă, evoluează programarea comportamentală a organismelor în

decursul dezvoltării individuale; învățarea este aceea care permite ca, pe o anumită bază ereditară, să se constituie noi mecanisme de adaptare ale individului, de a dobândi noi informații și operații, de a stabili noi tipuri de interacțiune cu ambianță.

În concepția lui R. Gagne dezvoltarea umană apare ca efect, ca schimbare de lungă durată, pe care subiectul o datorează atât învățării cât și creșterii. Învățarea nu se face oricum, ci se bazează pe o serie ordonată și aditivă de capacități. Ierarhizarea acestor capacități de face în baza criteriului trecerii succesive de la învățarea capacităților simple, la cele complexe, generale.

Întreg ansamblul de capacități pe care-l posedă subiectul pentru R.Gagne reprezintă condițiile interne. Acestea se deosebesc de condițiile externe a căror acțiune este independentă de subiect. Având în vedere varietatea condițiilor externe, R.Gagne consideră că există tot atâtea forme sau tipuri de învățare.

Principalele tipuri de învățare sunt:

- învățarea de semnale;
- învățarea stimul-răspuns;
- învățare de tipul înlănțuirilor;
- învățarea asociativă-verbală;
- învățarea prin discriminare;
- învățarea notiunilor;
- învățarea de reguli sau de principii;
- rezolvarea de probleme.

Învățarea reprezintă factorul fundamental și esențial al dezvoltării psihice, al formării și dezvoltării personalității. Astfel, dezvoltarea psihică a omului este maximal condiționată de modul în care sunt prelucrate /asimilate influențele exterioare și transformate în achiziții proprii, individuale.

BIBLIOGRAFIE:

- 1. Anca Dragu , Sorin Cristea -"Psihologie și pedagogie școlară", Editura "Ovidius University Press",Constanța, 2002
- 2. Ernest R. Hilgard , Gordon H. Bower-"Teorii ale învățării", EDP,București, 1974
- 3. Robert Mills Gagné-"Condițiile învățării",EDP,București, 1975

CULOAREA ÎN VIAȚA NOASTRĂ

Prof. înv. Primar : Popescu Nina Iuliana

Școala Gimnazială nr.8 Constanța

Universul minunat al culorii se naște odată cu copilăria. Lumea jucăriilor este fascinantă și plină de culoare, e ca un curcubeu. Cele mai frumoase momente din copilărie sunt „orele de colorat”, dintr-o trăsătură de creion sau pensulă apar arbori, acoperișuri, soarele. Acoperișurile caselor se acoperă de roșu. Pajiștile înverzesc cât ai clipi din ochi, împetrișate cu puncte pentru a indica tot felul de flori. Și soarele, de un galben sclipitor, are înfățișarea unui păianjen blând în mijlocul pânzei sale de raze. Culoarea este pentru copil, simbolul însuși al sărbătorii. Copiii au o mare înclinație spre culoare și se poate spune că în fiecare dintre ei există un mic artist plastic.

Fiecare copil este creativ pentru că ne apare capabil de a produce idei și obiecte, pe care niciodată, mai înainte, nu le-a auzit, văzut sau produs, pornind de la propriile achiziții, evaluări și diferențieri făcute în sistemul său individual intern și extern de referințe.

Activitatea creativă este una dintre cele mai mari provocări ale vieții și implicit atrage după sine cele mai mari recompense.

Frumosul în viziunea lui Delacroix se realizează în fuziune armonioasă a celor trei elemente: senzoriale, formale și afective. În societatea noastră modernă, învățământul pune accent pe educația artistico-plastică, noul curriculum abordând experiențe de învățare care să ofere copiilor descoperirea și valorificarea capacităților și intereselor proprii. Învățarea limbajului artistic în lecțiile de desen, descifrarea formelor de comunicare și de expresie plastică, oferă elevilor completarea cunoștințelor generale și înțelegerea mesajului unei opere de artă. Culoarea reprezintă factorul esențial al celui mai modern sistem de educație vizuală, modalitatea fundamentală a dezvoltării capacității creatoare a omului. Pedagogia veacului nostru încearcă să folosească potențialul vizual ca mijloc cognitiv direct. Învățământul european se preocupă nu numai de cuvinte și numere ci și de culoare. Pentru rezultate bune în pregătirea copiilor trebuie studiate și cultivate aptitudinile elevilor, mai ales cele speciale. „Aptitudinea plastică la copiii de diferite vârste are în vedere că ea este o funcție adaptivă,

conștientă, ereditară sau dobândită și este privită prin prisma rezultatului practic.”⁷ Succesul în activitatea artistică a copiilor este determinat în primul rând de un simț deosebit pentru culoare și formă precum și simțul armoniei proporțiilor. Copilul în general are spontaneitate în tot ce face, dar trebuie îndrumat pentru ca acest moment spontan să fie fructificat cât mai bine.

Execuția lucrărilor în pictură depinde foarte mult de expresivitatea cu care e tratată, sentimentele fiind exprimate prin calitatea culorilor. În orele de educație plastică elevul trebuie familiarizat cu toate noțiunile despre culoare și cu tehnici de utilizare a ei pentru a ajunge la o înțelegere a semnificațiilor și simbolurilor care să îi impulsioneze în realizarea unor lucrări originale, să dea elevilor o vedere activă.

Studiindu-se influența culorilor asupra proceselor psihologice implicate în actul învățării, au fost stabilite unele performanțe folosind culori la materialele de învățare, la mediul ambiant (culoarea adecvată a sălilor de clasă, mobilierului din grădinițe, laboratoare, biblioteci). Culoarea apare, întotdeauna, ca fiind raportul dintre un nivel psihologic și nivelul sensibilității estetice.

Culoarea, această fermecătoare însușire a tot ce ne înconjoară, aduce în sufletul nostru bucurie sau tristețe, căldură sau răceală, liniște și prospețime sau agitație și preocupare, ne face să ne simțim mai aproape sau mai departe de ceva, iar felul cum ne pricepem să o utilizăm (cu discreție, rafinement, cu gust și fantezie) depinde în mare măsură de bogăția trăirilor noastre afective.

Prin educație plastică se definesc modalitățile necesare pentru însușirea elementelor de limbaj plastic, a culturii plastice, în scopul receptării operei de artă. Se urmărește de asemenea și cultivarea sensibilității, a disponibilităților creative artistice, formarea și dezvoltarea judecăților de valoare față de esteticul autentic din artă și lumea înconjurătoare.

Desenul, pictura și modelajul, descoperă copilului mijloacele de acțiune asupra materialelor și obiectelor, pentru a ajunge la expresia plastică. Trebuie insistat asupra caracterului practic al artelor plastice. Tehnica este mijlocul care determină rezultatele. Se folosește la maxim cunoașterea materialelor și instrumentelor, pentru a ajunge la expresie. Trebuie să se aibă în vedere explorarea posibilităților tehnice,

⁷ Nicolae Pârnu . " Studii de Psihologie a artei" , EDP, București, 1967, pag 70

relația între instrument și material, între mijloacele tehnice și idee. Instrumentele acționează asupra suportului într-un mod variat.

Familiarizarea treptată a elevilor cu unele tehnici noi de lucru mărește curiozitatea lor și imprimă activităților artistico-plastice un caracter atractiv.

În activitatea de inițiere plastică nu există rețete, însă putem vorbi de o permanentă descoperire a sufletului de copil, care se poate face prin alfabetizarea vizual-tactilă, de cunoaștere a mijloacelor de limbaj plastic care trebuie făcută prin educație artistico-plastică, în cadrul procesului instructiv-educativ.

BIBLIOGRAFIE

*Drăguț, Adrian – Colaj Happening Creativitate, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2001

* Muresan, Pavel - Culoarea in viata noastră, Ed. CERES, București. 1988.

* Watt, Fiona - Artă și îndemânare , Ed. RAO, București, 2005

SOCIALIZAREA ÎN FAMILIE

Prof. pt. învă. primar CHIOCARU IONELIA

Liceul Tehnologic Ciobanu, Constanța

„Omul nu se naște uman, ci devine în procesul educației”.

(R.E. Park)

În primii ani de viață ai copilului familia este cel mai important agent al socializării. Această afirmație este în mod special adevărată cu privire la părinți dar, de asemenea, ea este adevărată, e drept într-o măsură mai mică, pentru frații și surorile copilului. Mai mult decât oricine altcineva, părinții definesc atitudinile, concepțiile și credințele unui copil. Într-o bună măsură, pentru copiii preșcolari adevărul este ceea ce le spun părinții lor. Părinții rămân importanți ca agenți ai socializării în toată copilăria și adolescența, deși pe măsură ce copiii cresc, aceștia împart din ce în ce mai mult rolul lor cu alți agenți ai socializării. Efectele socializării în familie sunt adesea prezente pe durata întregii vieți a individului. Religia familiei în mod obișnuit devine și a copilului, iar atitudinile politice, concepțiile despre lume cât și stilul de viață proprii viitorului adult sunt influențate substanțial de cele ale familiei.

În toată lumea, ca și în România angajarea și responsabilizarea familiei în educația copiilor este fundamentală pentru reușita participării școlare. La orice copil, în mod particular la copiii cu CES, gradul de interes și de colaborare a părinților cu școala este cel mai adesea direct proporțional cu rezultatele școlare obținute de copii. Psihopedagogia modernă, centrată pe copil se bazează pe convingerea că familia este primul educator și cu cel mai mare potențial de modelare. Familiile copiilor cu CES sunt adesea responsabile de copiii lor tot restul vieții.

Un rol foarte important al școlii este acela de a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, de a face față greutăților cu care ele se confruntă. Implicarea familiilor în ameliorarea educației copiilor cu CES a condus la multe schimbări pozitive.

Programele de intervenție și sprijin ar trebui să implice familiile la maximum. Ele ar trebui să fie construite astfel încât să satisfacă nevoile copilului în contextul larg al nevoilor familiei. Părinții ar trebui să fie recunoscuți ca fiind cei mai potriviți în relatarea istoriei, comportamentului și nevoilor copilului. Ei ar trebui să aibă acces total la toate informațiile educaționale și la „diagnosticele” copilului. Părinții au rolul de a oferi copilului șansa formării sale sociale, dobândirii echilibrului emoțional și integrării sale în viața socială. Astfel, părinții exercită influențe educaționale asupra copiilor lor, atât în mod direct, prin acțiuni dirijate sau nu, utilizând o serie de metode și tehnici educative, cât și în mod indirect, prin climatul psihosocial existent în grupul familial.

Funcția de socializare cuprinde mai multe subfuncții:

1. Funcția integral-formativă este caracterizată prin răspunsurile oferite copiilor la o mulțime de întrebări datorate curiozității și a nevoii de cunoaștere, copiii primesc informații referitoare la utilizarea diferitelor obiecte, formându-se astfel deprinderile, priceperile și chiar aptitudinile. Părinții au o mare influență asupra modalităților de comunicare și posibilităților intelectuale și afective ale propriilor copii.

2. Funcția psiho-morală ce cuprinde modelele de conduită oferite de părinți, preluate de copii prin imitație și învățare, și climatul educativ în care se exercită influențele educaționale.

3. Funcția social-integrativă conform căreia modelele educaționale, parentale influențează modelul de abordare interpersonal, modul de raportare la diferite norme și valori sociale și modul de implicare în viața și activitatea grupală.

4. Funcția de socializare constă în formarea și cultivarea „apetitului” cultural-spiritual, a atitudinilor și sentimentelor estetice, a spiritului critic în receptarea unor produse artistice, în dezvoltarea unor capacități creatoare și în cultivarea atitudinilor.

Datorită faptului că părinții lucrează în afara familiei, aceștia petrec timp mai puțin împreună cu copiii lor, pe care decid să îi ducă de la vârste foarte fragede în instituții specializate (cămine, grădinițe). Astfel, ei nu numai că nu dispun de timpul necesar unei școlarizări firești dar, de multe ori, nici nu au conștiința necesității acțiunilor educative.

Din această perspectivă au fost identificate trei tipuri de familii:

- înalt educogene - sprijină educarea copiilor și realizează o legătură strânsă cu școala, pentru a asigura controlul activităților din această sferă;
- satisfăcător educogene - asigură copiilor condiții de educație familială, dar nu organizează și controlează sistematic activitatea în această direcție;
- slab educogene - lipsa educației și a controlului parental.

Astfel, părinții transmit descendenților elementele primare ale socializării, modelându-le evoluția ulterioară, încât putem spune că viitori oameni maturi, copiii, sunt oglinda părinților, iar nepoții oglinda oglinzii bunicilor. În societatea modernă, funcția educativă a familiei este preluată în mare parte de către formele de învățământ.

DIN-DIN, MICUȚUL PATISER

Basm terapeutic pentru copii cu stimă de sine scăzută

*Prof. învă. primar Condrat Cristina-Alina,
Școala Gimn. Câmpuri, jud. Vrancea*

Îl cunoști pe *Din-din*?

Mmm....*Din-din* este un pui de dinozaur. El locuiește cu bunicii săi, într-o căsuță cochetă dintr-un mic orășel. *Din-din* este un băiețel-dinozaur cuminte, cu niște ochi mari, albaștri și un zâmbet fermecător. Împreună, micuțul dinozaur și bunicii lui fac o echipă pe cinste. Sunt alături mereu și fac o mulțime de lucruri interesante.

Bunicii lui *Din-din* sunt cei mai iubiți patiseri din regiune. Ei merg să vândă prăjiturile într-un supermarket al dinozaurilor. Pentru că *Din-din* a crescut, știe să scrie, să socotească, îi ajută în fiecare zi la treburile din patiserie. Desigur, după ce își face temele.

- Acum că, am învățat să scriu , să citesc și să socotesc, îi voi ajuta pe ai mei bunici la mica lor afacere. Astfel, îi voi răsplăti pentru toată dragostea lor!

Uneori, el merge singur, să aranjeze standul cu prăjituri. În fiecare seară pregătește împreună cu bunicii lui cele mai delicioase delicatese, pe care a doua zi, le vor vinde pofticioșilor. Încet- încet, bunicii, dar și ceilalți comercianți, au căpătat încredere în micuțul patiser.

În fiecare seară, *Din-din* pregătea cu mare atenție coșul cu prăjituri pentru ziua următoare. El își iubea foarte tare bunicii și nu își dorea sa-i dezamăgească.

Într-o zi, pe când se pregătea sa-și aranjeze mica cofetărie în centrul comercial al dinozaurilor, descoperă că toate prăjiturile din coș erau amestecate și zdrobite. Mare i-a fost mirarea când a văzut ce s-a întâmplat, pentru că el a avut mare grijă de coș.

Ajuns acasă, *Din-din* i-a povestit cu teamă pățania prin care a trecut, bunicului. Acesta nu s-a supărat, dar i-a cerut să fie mai atent și să nu se mai întâmple.

În ziua următoare, micuțul patiser a fost ajutat de către bunicul lui să pregătească coșul cu prăjituri. Cu inima cât un grăunte, *Din-din* pornește către supermarket. Tot drumul se roagă ca nu cumva să se împiedice ori să zdruncine coșul.

Ce crezi că s-a întâmplat? Mmmm....supărare mare și multă tristețe de micul dinozaur! Deschizând coșul, observă că toate prăjiturile erau stricate. Nu putea să își explice asta, așa că, se întoarce către casă plângând și foarte mâhnit.

Băiețelul-dinozaur se oprește la umbra unui copac pentru a-și trage sufletul și pentru a-și șterge lacrimile. Lângă *Din-din*, se oprește o furnică. *Oare, ce îi va spune furnicuța?*

- Dragă, *Din-din*, este clar că supărarea ta este mare. Spune-mi, ce s-a întâmplat?

Printre lacrimi și sughituri, dinozaurul îi povestește ce i s-a întâmplat. Cu înțelepciune, furnica îl ascultă și după ce acesta termină de povestit, îi spune:

- Îți înțeleg supărarea, micuțule! Dar tu, nu ai auzit de gândăceii invizibili?

- Nu! Nu am auzit.

- Ei bine, gândăceii invizibili au simțit că tu ești timid și fricos. De fiecare dată, când pregătești coșul cu prăjituri, te gândești cu teamă, ca nu cumva să greșești sau să dezamăgești pe cineva. Uite, eu îți voi da această sticluță cu poțiune magică. Oricând vei simți teamă, poartă sticluța în buzunar și vei vedea că gândăceii vor dispărea, iar tu vei deveni încrezător în forțele proprii pentru că tot ce îți propui, **VEI REUȘI!**

Încrezător, după discuția cu furnicuța, *Din-din* pleacă către casă.

Le povestește bunicilor întâlnirea cu furnicuța și de atunci, *Din-din* are mare încredere el. Nu îi mai este teamă de nimeni și de nimic. A învățat că, reușita în viață ține doar de el și de modul în care privește lucrurile.

Sfârșit!

Profesor pentru învățământul primar NICA IULIA
Liceul Teologic Baptist Reșița
Clasa pregătitoare

ADRESAREA ÎNTREBĂRILOR DIDACTICE GHIDAȚI DE TAXONOMIA LUI BENJAMIN BLOOM

„Pentru a asigura calitatea în educație este necesar să aducem schimbări în structură, în conținut, în procesul de predare-învățare-evaluare etc.” (Cherciu, R. D., Șoitu, L., 2006, p.19) În procesul instructiv-educativ este imperios necesar să redirecționăm centrarea educației de la profesor la elev. În încercarea de realizare a acestei redirecționări, adresarea întrebărilor joacă un rol esențial pentru antrenarea proceselor gândirii și atenției elevilor. Întrebările didactice pot avea scopuri variate: evaluarea învățării, clarificarea unei idei, explorarea atitudinilor, valorilor și emoțiilor, înțelegerea unei idei, argumentarea, investigarea într-un proces de gândire, anticiparea rezultatelor posibile, organizarea informațiilor, aplicarea de principii și formule, exemplificarea unui concept etc. (Crașovan, M.)

În pofida atenționărilor literaturii de specialitate, accentul întrebărilor adresate de profesori elevilor au scop predominant evaluativ. Pe baza taxonomiei lui Benjamin Bloom, Sanders a conceput o clasificare a tipurilor de întrebări: **întrebări literale, întrebări de transpunere, întrebări de interpretare, întrebări aplicative, întrebări analitice, întrebări sintetice, întrebări de evaluare.** (Borovic-Ivanov, D. 2010)

Am ales să dezbat tematica întrebărilor adresate după modelul Taxonomiei lui Bloom, conștientizând faptul că întrebările sunt factori declanșatori ai unor moduri de gândire diferite, situate la nivele cognitive distincte. Adresarea întrebărilor este o adevărată artă, deoarece presupune cunoașterea capacității celuilalt de a înțelege interogația, capacitatea de a oferi un răspuns adecvat, a timpului necesar oferirii unui răspuns, nivelul minimal de indicii adjuvante necesare etc.

Forma în care este îmbrăcată întrebarea de asemenea este esențială. Adesea, adresantul urmărește o idee având deja răspunsul în minte, iar structura întrebării deschide o poartă pentru o gamă largă de variante posibile. În procesul interogației este esențială empatia. Este necesar ca cel care adresează întrebarea să aibă abilitatea de a se transpune în rolul celui ce urmează să răspundă, pentru a-și adapta cerința la nivelul și la particularităților elevului respectiv.

Gândirea în avans a întrebărilor didactice ne va ajuta să evităm numeroase erori, precum: adresarea a prea multe întrebări cu răspuns închis, adresarea a prea multe întrebări consecutive, adresarea de întrebări dificile, fără construirea procesului înțelegerii, adresarea de întrebări superficiale, adresarea întrebărilor alături de răspuns, adresarea întrebărilor unui mic număr de copii etc.

Prin adresarea eficientă a întrebărilor vom încuraja dezvoltarea la elevi a capacității de a-și pune siguri întrebările potrivite, astfel învățarea fiind îmbunătățită. Inițial, elevii ar putea fi surprinși de această modalitate de adresare a întrebărilor și ar putea interveni blocaje datorate stereotipurilor formate în timp, tipare ce presupun întrebări cantitative cu unic răspuns. În timp barierele pot fi înlăturate, iar elevii vor învăța să se descurce în situații variate, vor învăța cum să învețe singuri. În contextul unei lumi aflată într-o neîntrerptă și rapidă schimbare, nu putem anticipa decât parțial cum va arată lumea în care vor profesa elevii noștri; așadar este necesară pregătirea lor pentru a se adapta în orice situație. Întrebările didactice vor fi formulate având în atenție acest aspect și nu doar reproducerea unor informații exacte cu privire la lumea actuală. *„Este important ca elevii să manifeste față de studiile lor o anumită ireverență de Golan descult; ei nu se află aici pentru a venera ceea ce este cunoscut, ci ca să pună toate acestea sub semnul întrebării.”* (Simster, C., J., 2011, p. 20)

Bibliografie

1. Borovic-Ivanov, D. (2010), „Ghid de practică pedagogică: specializările Educație civică, științe politice, filosofie și alte științe socio-umane”, Editura Eurobit, Timișoara.
2. Cherciu, D., R., Șoitu, L. (2006), „Strategii educaționale centrate pe elev”, Editura Alpha MDN, Buzău.
3. Crașovan, M., „Arta de a pune întrebări”.
4. Simster, C. J. (2011), „Jocuri pentru dezvoltarea inteligenței și creativității copiilor.”, Editura Polirom, Iași.

Importanța educației pentru sănătate

Sănătatea înseamnă mai mult decât absența unei boli. Ea înseamnă **menținerea unei stări de bine din punct de vedere fizic, mental și social.**

Un stil de viață sănătos este **un mod natural și armonios de a trăi.** Aceasta presupune să eviți toate acele comportamente care pot dăuna în orice fel stării tale de sănătate: consumul de substanțe nocive, alimentația nesănătoasă, lipsa exercițiului fizic, stresul, abuzul și violența de orice fel.

Un stil de viață sănătos este **un mod de-a trăi care e în folosul întregii familii.** Cei care aleg un asemenea stil de viață sunt un model pozitiv pentru tot restul familiei, mai ales pentru copii – care au totodată ocazia să se dezvolte într-un mediu sănătos. Exemplul dat va contribui la sănătatea celor din jur și îi va ajuta să guste din plin viața, acum și în viitor.

Deși nu toate bolile pot fi prevenite, adoptarea unui stil de viață sănătos **reduce simțitor riscul apariției unor maladii grave.** Mai mult decât atât, un mod de trai sănătos **îmbunătățește calitatea vieții și îi crește durata.** Trăind sănătos, **te vei simți și vei arăta mai bine o perioadă îndelungată.**

Niciodată nu este prea târziu să **reduci sau să elimini comportamentele care dăunează sănătății ca să îți schimbi viața în bine,** dar cu cât o faci mai repede cu atât mai bine. În întreaga Europă există dovezi că adoptarea unui mod de trai sănătos îmbunătățește calitatea vieții și mărește longevitatea.

Dreptul la sănătate, la dezvoltare fizică și psihică armonioasă constituie unul din drepturile fundamentale înscrise în Convenția cu privire la Drepturile Copilului, adoptată de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la data de 29 noiembrie 1989.

În momentul actual, asigurarea stării de sănătate a copiilor și tinerilor reprezintă una dintre direcțiile prioritare ale strategiei educaționale a Ministerului Educației și Cercetării. Programul „Educația pentru sănătate în școala românească” este un demers oportun, actual și posibil de realizat. Astăzi, la începutul mileniului trei, când viața individului a devenit mai complicată, când știința și întreaga societate au evoluat, **educația pentru sănătate** se impune ca o necesitate și devine o condiție esențială a educației unei națiuni civilizate. Copiii și tinerii care vor beneficia de această educație vor reprezenta, cu certitudine, prima generație cu adevărat europeană.

„Educația pentru sănătate” ca disciplină opțională urmărește promovarea cunoștințelor corecte privind diverse aspecte ale sănătății și formarea de atitudini și deprinderi indispensabile unui comportament responsabil și sănătos.

Obiectivele urmărite în cadrul **Programului Național „Educația pentru sănătate în școala românească”** vizează:

1. Promovarea sănătății și a stării de bine a elevului:

- ✧ funcționarea optimă din punct de vedere somatic, fiziologic, mintal, emoțional, social și spiritual;
- ✧ formarea unui stil de viață sănătos;

2. Dezvoltarea personală a elevului:

- ✧ autocunoașterea și construirea unei imagini pozitive despre sine;
- ✧ comunicare și relaționare interpersonală;
- ✧ controlul stresului;
- ✧ dezvoltarea carierei profesionale;

3. Prevenirea:

- ✧ accidentelor și a comportamentelor cu risc pentru sănătate;
- ✧ atitudinii negative față de sine și viață;
- ✧ conflictelor interpersonale, a dezaprobării sociale și a situațiilor de criză.

Educația pentru sănătate în școală este imperios necesar să se efectueze începând cu prima zi din clasa I și până în ultima zi a clasei a XII – a. Această dificilă, dar nobilă sarcină antrenează atât cadrele didactice, cât și cadrele medicale.

Întreaga activitate a unui individ trebuie proiectată cât mai riguros cu putință pentru atingerea scopului propus. Din această perspectivă au fost elaborate **programe școlare** pentru toate clasele .

Modalitățile de realizare a activității la clasă depind în mare măsură de fiecare dascăl în parte.

În concluzie, dacă vă hotărâți să predați la clasă opționalul „**Educație pentru sănătate**”, elevii dumneavoastră vor face pași mari către un stil de viață sănătos și beneficiile acestuia se vor vedea în timp. Elevii vor fi înarmați cu un set de valori care vizează sănătatea fizică, mintală și socială a individului și a familiei sau grupului din care face parte.

Să nu uităm nici o clipă că „sănătatea este cea mai depreț avuție” și să le oferim elevilor noștri pe lângă cheia care deschide taina cititului și scrisului și cheia care să le ofere un stil de viață sănătos.

BIBLIOGRAFIE

- Programe școlare pentru disciplina opțională „Educație printru sănătate”- 2004 –ED. de M.E.C.;
- Programul național de educație pentru sănătate în Școala Românească – Caietul participantului Ed. M.E.C. și Fundația Tineri pentru Tineri;
- Educația pentru sănătate în Școala Românească – Ed. de M.E.C.;
- Stil de viață sănătos – Ed. de Institutul de Sănătate Publică București și Ministerul Sănătății;
- Stilul de viață și sănătatea – Ed.B.B.C. Europe;

Jocul și importanța lui în viața copilului

Prof. Tuculia Florica

Liceul Teoretic "Eftimie Murgu" Bozovici/Grădinița P.N. Prilipeț

Grupa combinata

Lucian Blaga spunea:

Copilul râde:

"Înțelepciunea și iubirea mea e jocul!"

Tânărul cântă:

"Jocul și-nțelepciunea mea-i iubirea!"

Bătrânul tace:

"Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea!"

Ce este jocul?

Jocul este cea mai importanta activitate a copilului din momentul în care se naște și până în momentul în care ajunge la vârsta maturității.

Jocul este mișcare, explorare, comunicare, socializare, observație și imitație, exercițiu, disciplinare, învățare și, mai ales, plăcere. Esența jocului este reflectarea și transformarea, pe plan imaginar, a realității înconjurătoare. Jocul nu este numai o simplă distracție, ci, prin joc, copilul descoperă și lumea și viața într-un mod accesibil și atractiv, o cercetează, o prelucrează și o transformă în învățare, în experiență personală. De aceea, în timpul jocului, copilul desfășoară o variată activitate de cunoaștere.

Există nenumărate forme de joc, însă, specialiștii le grupează în trei categorii:

1. Jocuri de creație (care urmăresc dezvoltarea imaginației, creativității, simțului estetic, gândirii logice). De exemplu jocurile de construcții, desenul, modelajul, jocurile de rol („de-a cumpărătorul și vânzătorul”).
2. Jocuri de mișcare (care urmăresc dezvoltarea musculaturii și motricității copilului, a echilibrului său, coordonarea mișcărilor, dezvoltarea abilităților manuale și disciplinarea copilului). Sunt jocuri sportive, cu reguli pe care adultul trebuie să le explice și să urmărească respectarea lor. Dansul și cântecele însoțite de mișcări sunt excelente jocuri de mișcare.

3. Jocuri didactice (care urmăresc dezvoltarea intelectuală a copilului: dezvoltarea vorbirii, a vocabularului, însușirea noțiunilor de gramatică, matematică, dezvoltarea spiritului de observație, cunoașterea naturii etc).

Jocurile și distracțiile sunt mai intense la vârstele copilăriei și tinereții. Știm cu toții că copii de vârstă preșcolară se joacă tot timpul. Aceasta le conferă conduitelor lor multă flexibilitate și mai ales le dezvoltă imaginația și creativitatea; tot prin joc este exprimat și gradul de dezvoltare psihică.

Rolul jocului în dezvoltarea inteligenței

Jocurile educative îl pot ajuta pe copil mai mult decât crezi. Jocurile de construcție, puzzle-urile și jocurile de logica contribuie la dezvoltarea inteligenței și creativității copilului.

De altfel, jocurile cu rol educativ sunt recomandate încă din primii ani de viață. În această perioadă, copiii pot învăța culorile sau sunetele pe care le scot diverse animale. Mai târziu, putem continua cu jocurile de memorie, numărători colorate prin care copiii să facă operații matematice sau jocuri cu litere prin care să-l familiarizăm cu alfabetul.

Prin joc își dezvoltă spiritul de echipă

Jocul îi învață să relaționeze și să comunice mai bine cu ceilalți. De asemenea, îi ajută să-și controleze propriile emoții, o abilitate care cu siguranță le va fi necesară ulterior în viață.

Așadar, jucați-vă cât de mult timp puteți cu cei mici, îndemnați-i să se joace, să experimenteze lucruri noi, căci “jocul este un impuls irezistibil, prin care copilul își modelează propria-i statuie”, spunea Jean Chateau.

DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII PREȘCOLARILOR PRIN ACTIVITĂȚI ARTISTICO - PLASTICE

**Prof. înv. preșc. Gruia Marea
Grădinița PN „Pinocchio” , Reșița
Grupa mică „Albinuțele”**

Educația artistico-plastică are ca scop descătușarea și alfabetizarea potențialului creativ prin includerea regulilor artei de la cea mai fragedă vârstă.

Zestrea nativă , talentul sunt comoara ascunsă a copilului iar valorificarea lor este condiționată de mediul înconjurător, care exercită o puternică influență asupra dezvoltării intelectuale a copilului, precum și de modul în care este predată educația artistico-plastică, cu tact și măiestrie pedagogică, astfel încât bagajul acumulat în copilărie să fie temelia pe care se dezvoltă talentul.

Libertatea creației neîngrădită de canoane rigide, redarea formelor și aplicarea culorilor, evocând natura, dar nu ca artă fotografică, duce nemijlocit la expresie, spontaneitate și trezește interesul pentru creația stângace, nemăiestrită a copilului în candoarea sa.

Creația copilului izvorăște din viziunea proprie, nu cunoaște șabloane, deci apare ca o naivitate candidă care este privită cu mult interes de adult. Această prospețime o găsim în picturile copiilor și ea devine un gest artistic care farmecă ochiul adultului, dar totodată pregătește copilul pentru multiplele aspecte ale vieții.

În scopul dezvoltării creativității la preșcolari trebuie să se facă o pregătire prealabilă, pentru formarea de priceperi și deprinderi prin exercițiu. Activitatea creatoare cere o concentrare deosebită , o încordare a atenției pe care nu o obținem întotdeauna.

Creativitatea duce la stimularea gândirii umane pentru găsirea de modele, de soluții noi, căi de aflare a adevărului de aceea este necesar ca studiul artelor plastice să înceapă de la grădiniță cu antrenarea logică, dialectică a funcțiilor perceptive ale simțurilor, cu deosebire ale acelor care alimentează gândirea vizuală, deci cu culoarea, forma și simultan sincronizarea și completarea percepțiilor vizuale cu modelarea tactilă, totul într-o eventuală ambianță sonoră, care să deștepte și să întrețină o stare sufletească adecvată.

Intenția de creație în activitățile artistico - plastice o întâlnim încă din primii ani de viață, când copilul reproduce prin viziunea sa elemente din natură, descoperă culorile și linii, dându-i senzația că a obținut un lucru nou, neobișnuit care-i trezește entuziasmul și dorința de căutare în lucrările viitoare.

Evoluția plastică infantilă este inegalabilă și impecabilă prin sinceritatea, fantezia, vioiciunea, asupra timpului care urmează, asupra realității.

Dorința copiilor de a desena, picta, modela în cadrul activităților artistico-plastice pe diferite materiale și cu diferite instrumente dovedește că acestea ocupă un loc important însă nu este

suficient ca preșcolarul să aibă dorința de a desena, ci el trebuie să fie dirijat spre însușirea artei încă de la cea mai fragedă vârstă iar acest lucru se realizează prin experiențele de viață oferite copiilor, atât la grădiniță, de către educatoare cât și în familie, de către părinții. Pentru a le stimula și dezvolta imaginația, creativitatea, copiii au nevoie să vadă locuri frumoase din natură, să trăiască experiențe interesante, să li se citească povești, basme, să vizioneze filme, desene, povești pentru copii, piese de teatru etc.

Copilul dă formă experiențelor sale și își cristalizează ideile despre lumea înconjurătoare, iar mai târziu, când crește, este preocupat să redea imaginea grafică a ceea ce vede și nu a ceea ce știe despre formă. El se lasă ușor îndrumat și poate fi modelat în așa fel încât să se adapteze și să se integreze în procesul evolutiv al vremurilor în care trăim.

Educatoarea are obligația de a dezvolta imaginația copiilor, îndrumându-i cu dragoste pe căile cunoașterii artistice, pentru ca în fața unor aspecte estetice ale vieții, imaginația lor să descopere noi aspecte, nuanțe și soluții. Cu ajutorul cunoștințelor dobândite, copiii își creează o viziune pe măsura lor, aceasta fiind mai mult sau mai puțin bogată, în funcție de cum educatoarea se străduiește să fie alături de ei. Ea le oferă accesul spre zone imaginare nebănuite, spre dobândirea unui material bogat necesar creației lor artistico - plastice.

În cadrul activităților artistico – plastice, copilul nu redă doar realitatea, el este „hrănit” cu mijloace de expresie ale artei, iar prin acestea va reuși să-și dinamizeze procesele psihice ale creației și creativității, care aparțin vizualului și tactilului.

Prin linie și culoare, copiii se exprimă pe ei înșiși, așa cum sunt și cum se „văd”, ceea ce-i interesează din mediul înconjurător.

Linia în diferitele ei ipostaze și tipuri, poate fi element de sine stătător sau linie de contur a unei forme. Poate exprima diferite elemente: mișcare, energie, spațialitate. Un ansamblu de linii poate să exprime un anumit conținut de idei.

Jocul de creație practicat cu competență oferă reguli mai mult sau mai puțin complicate și evaluări mai sigure decât oricare altă modalitate care ține de activitate, plus bucuria unor succese materializate în expoziție. Jocul este munca de învățare, truda de a ști sau de a afla, îmbrăcată într-o haină plăcută și atrăgătoare.

Sub forma de *joc – exercițiu* am realizat unele lucrări, care propun copiilor redarea unor scene din povești, basme poezii, etc.

Capacitatea copiilor de a se exprima artistico-plastic poate fi considerată ca un prim pas în comunicarea directă, impresionantă și personală cu viața.

Desenul este calea eficientă prin care se deșteaptă la copii sentimentul frumuseții și dorința de a arăta și altora lucrurile frumoase care-i înconjoară. Ei ajung să simtă puterea de comunicare și dobândesc treptat conștiința de sine, de propria lor forță, de inserția lor sinceră în lumea încă necunoscută.

Elementele de limbaj plastic (punctul, forma spontană, linia) îmbinate prin diferite tehnici ale artei plastice sunt suportul pe care copilul își poate clădi conduita creativă. Interesul copiilor pentru activitate și pofta de creație pot fi stimulate prin:

- utilizarea unor materiale diverse pentru lucru (carioaca, culori, acuarele, ștampile, șabloane);
- utilizarea unor materiale cu caracter ajutător (siluete decupate, faianță, lucrări parțial începute, coli de hârtie de culori și dimensiuni diferite, tăvițe de carton, sticlă);
- utilizarea unor tehnici speciale (dactilopictura, tehnica ștampilei, tratarea suprafețelor cu ceară, tehnica stropirii, a scurgerii și a suflării, pictura cu mâinile etc.).

Astfel educația artistico-plastică se prezintă ca fiind educația acelor simțuri pe care se bazează conștiința artistică, inteligența și gândirea creatoare a copiilor. Ea dezvoltă atât individualitatea cât și capacitatea de integrare în viața socială.

Atingerea acestei perspective implică cunoașterea copilului, a universului spiritual al acestuia, a etapelor formării și dezvoltării psihicului infantil, a particularităților și dinamicii vieții lui sufletești.

Rolul profesorului în pregătirea elevului pentru societatea de mâine

prof. învă. primar Isăchioaia Dumitra

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 7 „REMUS OPREANU”, CONSTANȚA

„Ce și cât învață copilul de la școală? Cum îl pregătim pentru ziua de mâine? Oare nu greșim atunci când, voit sau nu, lăsăm accentul să cadă pe știință și valoare neglijând partea de suflet și pasiune?”

Profesorul modern ar trebui să se adapteze ușor și să aibă deschidere către noile tipuri de învățare, centrate pe elev, eventual să îi arate acestuia criteriile de căutare, de colectare și selectare a informațiilor.

Școala este și trebuie să rămână locul care să ofere adulților de mâine condiții optime de educare și formare. Elevul va dobândi abilități și cunoștințe în urma unor experiențe de învățare însă acestea vor fi insuficiente pentru un om modern care trăiește înconjurat în spațiul său de elemente care vin să-i bucure și ochiul și sufletul.

Elevul trebuie îndrumat să-și construiască conceptele fundamentale în timp, să se obișnuiască să caute și să apere frumosul (indiferent de ce tip ar fi el) în orice loc s-ar afla, să trăiască sentimentul apartenenței la o colectivitate care respectă cultura prin comportare, ținută, limbaj.

Prin munca și implicarea lor își dezvoltă la parametri înalți trăsături atât de necesare integrării lor sociale: punctualitatea, sociabilitatea, hărnicia. Emoțiile trezite de unele lecții dezvoltă finețea, sentimentul demnității personale, modestia, sensibilizarea pentru aspecte variate ale vieții sociale sau istoriei, pentru tradiții. Se formează capacități de lucru cu materiale și instrumente diferite; se dezvoltă interesul pentru profesiile cu caracter tehnic și artistic; se antrenează imaginația, voința de a învinge, sentimentul lucrului bine făcut, preocuparea de a munci cu inițiativă, cu dragoste, cu spirit gospodăresc, cu perseverență iar ideea că trebuie să formăm la copii simțul măsurii și armoniei pentru toate împrejurările vieții, se descoperă de la sine ca obiectiv de formare a personalității micului școlar .

Folosind procedee de lucru variate, schimbul de idei și de experiență dintre copii le va stimula dorința de a deveni utili prin munca lor, le va stimula interesul pentru artă și în aceeași măsură le va dezvolta simțul solidarității de grup necesar integrării în munca socială.

Nu trebuie evaluată numai cantitatea de informație de care dispune copilul la sfârșitul lecției (sau mai multor lecții) ci, mai ales, ce poate să facă utilizând ceea ce știe sau intuieste .

Tendința de frumos se manifestă și în modul în care copilul își întreține spațiul de lucru, obiectele sale, în modul de a-și petrece timpul liber, de a se îmbrăca, chiar și de a discuta cu colegii, părinții, dascălii. În același timp, adoptă o conduită corectă față de mediul înconjurător, de natura atât de neglijată de omul grăbit al timpului nostru; ea trebuie privită cu atenție, cu multă dragoste, deoarece aduce bucurie și relaxare celui trudit, soluții și răspunsuri celui care caută.

Copilului trebuie să i se ofere pentru viitor, șansa de a porni cu o zestre bogată de cunoștințe și trăiri. Favorizând cultura individuală, copilul se pregătește pentru viață, este ajutat să discearnă adevărul de eroare, urâtul de frumos, învață arta de a trăi prin educația armoniei, a echilibrului său intelectual și afectiv, fără a fi forțat să se adapteze la o realitate străină lui, ci asimilând treptat realul.

Câștigurile considerabile ale elevilor vor fi acelea care indică un nivel înalt privind potențarea încrederii în sine, sudarea relațiilor între elevii colectivului (prin muncă și comunicare; apreciere reciprocă; spirit de solidaritate; feed-back), socializarea elevilor, conștientizarea propriei valori și libertatea exprimării, iar ideea că trebuie să formăm la copii simțul măsurii și armoniei pentru toate împrejurările vieții, se descoperă de la sine ca obiectiv de formare a personalității micului școlar de azi, omul de lângă noi, mâine.

BIBLIOGRAFIE

1. Cristea S., „Pedagogie generală. Managementul educației”, Editura Didactică și pedagogică, București, 1996
2. Gliga, L. (coord.), “Standarde profesionale pentru profesia didactică, București, 2002
3. „Ghidul programului de informare/informare a inștitutorilor/învățătorilor”, București, M.E.C.T., 2003
4. Ionescu, M., „Instruire și educație.Paradigme,strategii,orientări,modele”, Editura Garamond, Cluj-Napoca, 2003

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

5. Revista dedicată cadrelor didactice-„Învățământul primar”, Editura Discipol, București,
2006

Învățarea umană

Prof. Gheldi Filis

Scoala Gimnaziala Nr. 12 "B.P. Hasdeu" Constanta

În sens larg, toată învățarea umană este socială pentru că se petrece în contexte culturale și este dirijată de modele educationale. Există o învățare socială în sens restrâns specializată în a face experiența legăturii cu realitatea, cu valorile și normele interpsihologice. În învățarea socială există și un nivel socioperceptiv, de imitare spontană, necritică a modelului bazat pe imagini, conduite interpersonale, pe impulsuri motivationale situative, nivel întâlnit mai ales la varstele mici.

Învățarea este activitatea prin care o acțiune ia naștere ori se transformă reactionând la o situație cu condiția ca esența modificării comportamentului să nu se datoreze unor tendințe innascute ale organismului, procesului de maturizare a acestuia sau acțiunii unor situații de moment.

Ființa umană, ca sistem deschis, autocinetic și autoreglatoriu, se află în permanent interacțiune cu ambianța socială și materială, cu semenii, cu natura pe care o cultivă, cu situațiile pe care le stăpânește, provoacă, anticipează, rezolvă, precum și cu sine însuși în autoconducere, autoinstruire și autoeducație. Tot ceea ce se suprapune peste reactivitatea spontană și înnăscută devenind, prin repetare sau întărire, o achiziție cu caracter de relativă permanență poate fi socotit, în termeni generali, ca învățare.

În timp ce pedagogia privește învățarea mai ales ca proces dirijat și desfășurat în școală pentru generația în formare, psihologia o abordează ca manifestare psiho-comportamentală, atât la animale cât și la om, scoțând în relief legitățile ei cele mai generale, dar și cele particulare, întâlnite în procesul formării continue.

Cei mai mulți specialiști în probleme de psihologia învățării sunt de acord că, în accepțiunea ei cea mai largă, *învățarea reprezintă dobândirea de către individ a unor noi forme de comportament, ca urmare a repetării situațiilor sau a exersării.* Deci, învățarea este procesul prin care se alcătuiește, se schimbă, evoluează programarea comportamentală a organismelor în decursul dezvoltării individuale; învățarea este aceea care permite ca, pe o anumită bază

ereditară, să se constituie noi mecanisme de adaptare ale individului, de a dobândi noi informații și operații, de a stabili noi tipuri de interacțiune cu ambianță.

În concepția lui R. Gagne dezvoltarea umană apare ca efect, ca schimbare de lungă durată, pe care subiectul o datorează atât învățării cât și creșterii. Învățarea nu se face oricum, ci se bazează pe o serie ordonată și aditivă de capacități. Ierarhizarea acestor capacități de face în baza criteriului trecerii succesive de la învățarea capacităților simple, la cele complexe, generale.

Întreg ansamblul de capacități pe care-l posedă subiectul pentru R.Gagne reprezintă condițiile interne. Acestea se deosebesc de condițiile externe a căror acțiune este independentă de subiect. Având în vedere varietatea condițiilor externe, R.Gagne consideră că există tot atâtea forme sau tipuri de învățare.

Principalele tipuri de învățare sunt:

- **învățarea de semnale;**
- **învățarea stimul-răspuns;**
- **învățare de tipul înlăturirilor;**
- **învățarea asociativă-verbală;**
- **învățarea prin discriminare;**
- **învățarea notiunilor;**
- **învățarea de reguli sau de principii;**
- **rezolvarea de probleme.**

Învățarea reprezintă factorul fundamental și esențial al dezvoltării psihice, al formării și dezvoltării personalității. Astfel, dezvoltarea psihică a omului este maximal condiționată de modul în care sunt prelucrate /asimilate influențele exterioare și transformate în achiziții proprii, individuale.

BIBLIOGRAFIE:

- 1. Anca Dragu , Sorin Cristea -"Psihologie și pedagogie școlară", Editura "Ovidius University Press",Constanța, 2002
- 2. Ernest R. Hilgard , Gordon H. Bower-"Teorii ale învățării", EDP,București, 1974

- 3. Robert Mills Gagné - "Condițiile învățării", EDP, București, 1975

CULOAREA ÎN VIAȚA NOASTRĂ

Prof. învă. Primar : Popescu Nina Iuliana

Școala Gimnazială nr.8 Constanța

Universul minunat al culorii se naște odată cu copilăria. Lumea jucăriilor este fascinantă și plină de culoare, e ca un curcubeu. Cele mai frumoase momente din copilărie sunt „orele de colorat”, dintr-o trăsătură de creion sau pensulă apar arbori, acoperișuri, soarele. Acoperișurile caselor se acoperă de roșu. Pajiștile înverzesc cât ai clipi din ochi, împetrișate cu puncte pentru a indica tot felul de flori. Și soarele, de un galben sclipitor, are înfățișarea unui păianjen blând în mijlocul pânzei sale de raze. Culoarea este pentru copil, simbolul însuși al sărbătorii. Copiii au o mare înclinație spre culoare și se poate spune că în fiecare dintre ei există un mic artist plastic.

Fiecare copil este creativ pentru că ne apare capabil de a produce idei și obiecte, pe care niciodată, mai înainte, nu le-a auzit, văzut sau produs, pornind de la propriile achiziții, evaluări și diferențieri făcute în sistemul său individual intern și extern de referințe.

Activitatea creativă este una dintre cele mai mari provocări ale vieții și implicit atrage după sine cele mai mari recompense.

Frumosul în viziunea lui Delacroix se realizează în fuziune armonioasă a celor trei elemente: senzoriale, formale și afective. În societatea noastră modernă, învățământul pune accent pe educația artistico-plastică, noul curriculum abordând experiențe de învățare care să ofere copiilor descoperirea și valorificarea capacităților și intereselor proprii. Învățarea limbajului artistic în lecțiile de desen, descifrarea formelor de comunicare și de expresie plastică, oferă elevilor completarea cunoștințelor generale și înțelegerea mesajului unei opere de artă. Culoarea reprezintă factorul esențial al celui mai modern sistem de educație vizuală, modalitatea fundamentală a dezvoltării capacității creatoare a omului. Pedagogia veacului nostru încearcă să folosească potențialul vizual ca mijloc cognitiv direct. Învățământul european se preocupă nu numai de cuvinte și numere ci și de culoare. Pentru rezultate bune în pregătirea copiilor trebuie studiate și cultivate aptitudinile elevilor, mai ales cele speciale. „Aptitudinea plastică la copiii de diferite vârste are în vedere că ea este o funcție adaptivă, conștientă, ereditară sau dobândită și este privită prin prisma rezultatului practic.”¹ Succesul în activitatea artistică a copiilor este determinat în primul rând de un simț deosebit pentru culoare și formă precum și simțul armoniei proporțiilor. Copilul în general are spontaneitate în tot ce face, dar trebuie îndrumat pentru ca acest moment spontan să fie fructificat cât mai bine.

Execuția lucrărilor în pictură depinde foarte mult de expresivitatea cu care e tratată, sentimentele fiind exprimate prin calitatea culorilor. În orele de educație plastică elevul trebuie familiarizat cu toate noțiunile despre culoare și cu tehnici de utilizare a ei pentru a ajunge la o înțelegere a semnificațiilor și simbolurilor care să îi impulsioneze în realizarea unor lucrări originale, să dea elevilor o vedere activă.

¹ Nicolae Pârvu. " Studii de Psihologie a artei", EDP, București, 1967, pag 70

Studiindu-se influența culorilor asupra proceselor psihologice implicate în actul învățării, au fost stabilite unele performanțe folosind culori la materialele de învățare, la mediul ambiant (culoarea adecvată a sălilor de clasă, mobilierului din grădinițe, laboratoare, biblioteci). Culoarea apare, întotdeauna, ca fiind raportul dintre un nivel psihologic și nivelul sensibilității estetice.

Culoarea, această fermecătoare însușire a tot ce ne înconjoară, aduce în sufletul nostru bucurie sau tristețe, căldură sau răceală, liniște și proșpețime sau agitație și preocupare, ne face să ne simțim mai aproape sau mai departe de ceva, iar felul cum ne pricepem să o utilizăm (cu discreție, rafinement, cu gust și fantezie) depinde în mare măsură de bogăția trăirilor noastre afective.

Prin educație plastică se definesc modalitățile necesare pentru însușirea elementelor de limbaj plastic, a culturii plastice, în scopul receptării operei de artă. Se urmărește de asemenea și cultivarea sensibilității, a disponibilităților creative artistice, formarea și dezvoltarea judecăților de valoare față de esteticul autentic din artă și lumea înconjurătoare.

Desenul, pictura și modelajul, descoperă copilului mijloacele de acțiune asupra materialelor și obiectelor, pentru a ajunge la expresia plastică. Trebuie insistat asupra caracterului practic al artelor plastice. Tehnica este mijlocul care determină rezultatele. Se folosește la maxim cunoașterea materialelor și instrumentelor, pentru a ajunge la expresie. Trebuie să se aibă în vedere explorarea posibilităților tehnice, relația între instrument și material, între mijloacele tehnice și idee. Instrumentele acționează asupra suportului într-un mod variat.

Familiarizarea treptată a elevilor cu unele tehnici noi de lucru mărește curiozitatea lor și imprimă activităților artistico-plastice un caracter atractiv.

În activitatea de inițiere plastică nu există rețete, însă putem vorbi de o permanentă descoperire a sufletului de copil, care se poate face prin alfabetizarea vizual-tactilă, de cunoaștere a mijloacelor de limbaj plastic care trebuie făcută prin educație artistico-plastică, în cadrul procesului instructiv-educativ.

BIBLIOGRAFIE

*Drăguț, Adrian – Colaj Happening Creativitate, Ed. Ex Ponto, Constanța, 2001

* Muresan, Pavel - Culoarea in viata noastra, Ed. CERES, București. 1988.

* Watt, Fiona - Artă și îndemănare , Ed. RAO, București, 2005

SOCIALIZAREA ÎN FAMILIE**Prof. pt. învă. primar CHIOCARU IONELIA****Liceul Tehnologic Ciobanu, Constanța**

„Omul nu se naște uman, ci devine în procesul educației”.

(R.E. Park)

În primii ani de viață ai copilului familia este cel mai important agent al socializării. Această afirmație este în mod special adevărată cu privire la părinți dar, de asemenea, ea este adevărată, e drept într-o măsură mai mică, pentru frații și surorile copilului. Mai mult decât oricine altcineva, părinții definesc atitudinile, concepțiile și credințele unui copil. Într-o bună măsură, pentru copiii preșcolari adevărul este ceea ce le spun părinții lor. Părinții rămân importanți ca agenți ai socializării în toată copilăria și adolescența, deși pe măsură ce copiii cresc, aceștia împart din ce în ce mai mult rolul lor cu alți agenți ai socializării. Efectele socializării în familie sunt adesea prezente pe durata întregii vieți a individului. Religia familiei în mod obișnuit devine și a copilului, iar atitudinile politice, concepțiile despre lume cât și stilul de viață proprii viitorului adult sunt influențate substanțial de cele ale familiei.

În toată lumea, ca și în România **angajarea și responsabilizarea familiei în educația copiilor** este fundamentală pentru reușita participării școlare. La orice copil, în mod particular la copiii cu CES, gradul de interes și de colaborare a părinților cu școala este cel mai adesea direct proporțional cu rezultatele școlare obținute de copii. Psihopedagogia modernă, centrată pe copil se bazează pe convingerea că familia este primul educator și cu cel mai mare potențial de modelare. Familiile copiilor cu CES sunt adesea responsabile de copiii lor tot restul vieții.

Un rol foarte important al școlii este acela de a sprijini familiile să aibă încredere în resursele proprii, de a face față greutăților cu care ele se confruntă. Implicarea familiilor în ameliorarea educației copiilor cu CES a condus la multe schimbări pozitive.

Programele de intervenție și sprijin ar trebui să implice familiile la maximum. Ele ar trebui să fie construite astfel încât să satisfacă nevoile copilului în contextul larg al nevoilor

familiei. Părinții ar trebui să fie recunoscuți ca fiind cei mai potriviți în relatarea istoriei, comportamentului și nevoilor copilului. Ei ar trebui să aibă acces total la toate informațiile educaționale și la „diagnosticele” copilului. Părinții au rolul de a oferi copilului șansa formării sale sociale, dobândirii echilibrului emoțional și integrării sale în viața socială. Astfel, părinții exercită influențe educaționale asupra copiilor lor, atât în mod direct, prin acțiuni dirijate sau nu, utilizând o serie de metode și tehnici educative, cât și în mod indirect, prin climatul psihosocial existent în grupul familial.

Funcția de socializare cuprinde mai multe subfuncții:

1. Funcția integral-formativă este caracterizată prin răspunsurile oferite copiilor la o mulțime de întrebări datorate curiozității și a nevoii de cunoaștere, copiii primesc informații referitoare la utilizarea diferitelor obiecte, formându-se astfel deprinderile, priceperile și chiar aptitudinile. Părinții au o mare influență asupra modalităților de comunicare și posibilităților intelectuale și afective ale propriilor copii.

2. Funcția psiho-morală ce cuprinde modelele de conduită oferite de părinți, preluate de copii prin imitație și învățare, și climatul educativ în care se exercită influențele educaționale.

3. Funcția social-integrativă conform căreia modelele educaționale, parentale influențează modelul de abordare interpersonal, modul de raportare la diferite norme și valori sociale și modul de implicare în viața și activitatea grupală.

4. Funcția de socializare constă în formarea și cultivarea „apetitului” cultural-spiritual, a atitudinilor și sentimentelor estetice, a spiritului critic în receptarea unor produse artistice, în dezvoltarea unor capacități creatoare și în cultivarea atitudinilor.

Datorită faptului că părinții lucrează în afara familiei, aceștia petrec timp mai puțin împreună cu copiii lor, pe care decid să îi ducă de la vârste foarte fragede în instituții specializate (cămine, grădinițe). Astfel, ei nu numai că nu dispun de timpul necesar unei școlarizări firești dar, de multe ori, nici nu au conștiința necesității acțiunilor educative.

Din această perspectivă au fost identificate trei tipuri de familii:

- înalt educogene - sprijină educarea copiilor și realizează o legătură strânsă cu

școala, pentru a asigura controlul activităților din această sferă;

- satisfăcător educogene - asigură copiilor condiții de educație familială, dar nu organizează și controlează sistematic activitatea în această direcție;
- slab educogene - lipsa educației și a controlului parental.

Astfel, părinții transmit descendenților elementele primare ale socializării, modelându-le evoluția ulterioară, încât putem spune că viitori oameni maturi, copiii, sunt oglinda părinților, iar nepoții oglinda oglinzii bunicilor. În societatea modernă, funcția educativă a familiei este preluată în mare parte de către formele de învățământ.

Specificul creativității la vârstă preșcolară – jocul

*Prof. Înv. Preșc. Iovi Roxana-Cristina
Școala Gimnazială Nr.6 "Nicolae Titulescu"- Constanța*

Jocul aparține în mod deosebit vârstelor copilăriei, dar el se păstrează sub diferite forme pe tot parcursul vieții. În literatura de specialitate, jocul este consemnat în suita tipurilor de activități umane-joc, învățare, muncă, creație. Prin joc se învață conduitele adaptative, se desprind reguli de respectat, se comunica intens cu cei din jur, se practică socializarea. Jocul prin natura sa induce bună dispoziție, veselie bucurie, satisfacție, amuzament. În studiile care urmăresc jocul copiilor, psihologii sunt atenți la senzorialitate și manifestarea câmpului perceptiv, la apariția limbajului articulat și comunicarea cu cei din jur, la dezvoltarea intelectuală, evoluția motricității și formarea primelor deprinderi, ce vor fi păstrate definitiv, sau la trăirile afective ce îi însoțesc pe copii în jocurile lor. De aici a pornit acceptarea ideii referitoare la manifestarea unor elemente de creativitate observabile în conduita de joc a celor aflați la vârstele copilăriei, cu posibilități de stimulare într-un mediu educațional.

Cum poate fi utilizat jocul ca sursa de creativitate?

O asemenea abordare presupune prezența unei persoane abilitate în domeniul instruirii și al stimulării creativității. Se pornește de la premisa că la această vârstă creativitatea poate interfera cu alte fenomene, cum ar fi: talentul, înalta abilitate, dotarea superioară medie, fantezia copilului. Jocul, ca sursa de creativitate, le poate insera pe toate la un loc, devenind un obiectiv educațional.

Exemple de jocuri care stimulează creativitatea la vârsta preșcolara:

Jocul liber, spontan

Jocurile libere, spontane sunt jocurile practicate în orice împrejurare prielnică pentru copil, mai ales în prima parte a zilei (ALA-activități liber alese). Orice copil se joacă și transmite celor din jur mesaje ce pot anunța un posibil comportament creativ, în prezent sau mai târziu: mesaje

despre o eventuală dotare peste medie, spontaneitate, umor, intuiție, înclinații și preferințe pentru anumite activități, jocul creativ, imaginează situații, schimbă reguli, fabulează.

Jocul de construcții

Contribuie la îmbogățirea cunoștințelor, la perfecționarea și dezvoltarea deprinderilor motrice, la dezvoltarea spiritului de observație, stimulează procesul căutării și descoperirii, trezesc curiozitatea contribuind la formarea: unei gândiri originale și productive, a imaginației creatoare, la dezvoltarea motivațiilor, a intereselor, la cultivarea gustului pentru frumos. În aceste jocuri se găsesc lucrări pline de fantezie, cum ar fi nave cosmice, roboți, case cu forme ciudate, oameni care fac acțiuni imposibile în lumea reală.

Jocuri de creație (joc de rol)

Acestea sunt jocuri în care copiii sunt pe rând, mame, tati, educatoare, șoferi, mecanici, doctori etc. Dacă la început jocul se joacă după reguli impuse de adult, mai târziu acestea devin mai complexe existând o nuanță de creativitate și în imitarea adulților.

Jocuri cu subiecte din basme și povești

Copiii transpun faptele povestite prin gesturi, mimica și pantomimă, prin imitație, improvizație, spontaneitate, istețime, inițiativa și îndrăzneală. Improvizația este și ea o formă de manifestare a creativității.

Jocul didactic

Jocurile didactice sunt inițiate, conduse și valorificate de către educatoare care urmează programa de învățământ. Jocurile cu conținut didactic sunt incluse în programa de învățământ și își propun obiective distincte de creativitate, alături de alte obiective de diferite naturi. Aici importante sunt regulile de joc iar elementele de creativitate sunt surprinse în mod direct, prin manifestări de conduită observabile de către educatoare și pot fi inserate jocului și oglindite în produsul final.

Jocul rămâne principala formă de activitate în învățământul preșcolar, păstrându-și caracterul atractiv, plăcut și amuzant, antrenant și viu și ca să fie un joc didactic trebuie să includă și elemente de joc. În cadrul jocului didactic, preșcolarul își manifestă dorința de a învăța ceea ce i

se propune, plăcerea de a se implica în activitate, de a fi alături de alți copii, de a face cât mai bine, corect și frumos ceea ce are de făcut și de a arăta adulților interesați de acțiunile lui.

Jocul didactic poate fi inclus în categoria de activități favorabile identificării și stimulării creativității preșcolarului. O anumită doză de creativitate se poate remarca în jocurile didactice incluse în principalele tipuri de activități din grădiniță: comunicare și limbaj (copiii sunt stimulați să construiască expresii verbale, să dovedească fluenta și flexibilitate verbală), activități plastice, muzicale, de construcții și îndemânare, jocuri de mișcare sau cunoaștere a mediului natural și social.

Copiii păstrători ai tradițiilor și obiceiurilor locale și relația cu activitățile desfășurate în grădiniță

*Prof. Înv. Preșc. Mihailov Viviana –Arabela
Școala Gimnazială Nr.6 "Nicolae Titulescu"- Constanța*

„În cultură nimic nu trebuie pierdut , totul trebuie transmis și reînnoit” **Constantin Noica.**

Educatorele au datoria de a-i învăța pe copii să prețuiască și să respecte obiceiurile și tradițiile în care s-au născut, să iubească melegurile natale, portul românesc și pe români, să le sădească în suflet aceste elemente definitorii ale identității neamului românesc fără de care nu am mai putea ști de unde venim și cine suntem de fapt noi românii pe acest pământ, să-i ajute pe copii să înțeleagă imensitatea tezaurului nostru folcloric în care arta populară românească este oglinda în care se reflectă cu cea mai mare intensitate frumusețea României, a zonei în care locuiesc.

Educația înseamnă nu numai transmitere a culturii și pregătire a indivizilor pentru asumarea acesteia ci și formarea și dezvoltarea lor pentru însăși activitatea complexă de generare a culturii. Acest fapt presupune mai multe aspecte dintre care amintim: dezvoltarea imaginației și a creativității copiilor, cultivarea atentă a predispozițiilor aptitudinale ale acestora, angajarea deliberată a celor care se educă în acte de creație culturală etc.. „Urmele:” lăsate de cultură asupra ființei umane sunt de neșters, omul este condamnat la cultură iar „marcajul” său permanent este educația!² .

În transmiterea experienței tradiționale este esențială imitația care se manifestă preponderent la vârsta preșcolară mare. Copilul vede, aude, participă, memorează pentru că se repetă și pentru că așa fac cei mari.

²Paideia, L. A. (1996). Fundamentele culturale ale educației, București, ed. Collegium, p.19

Zestrea unei națiuni o constituie valorile sale culturale și tradiționale: graiul, portul, obiceiurile și religia. Când acestea sunt pe cale de dispariție putem vorbi de un proces ireversibil de degradare a națiunii și chiar de dispariție a acesteia căci națiunile pot dăinui în timp prin ce au mai trainic și mai valoros.

Pentru ca generațiile care ne urmează să cunoască rădăcinile poporului și evoluția să pe treptele istoriei, este de datoria noastră, a educatoarelor, să le lăsăm cât mai puțin alterată zestrea de care vorbeam, pentru a ne recunoaște și a nu uita că am fost și că suntem români și ceea ce ne păstrează identitatea sunt graiul, portul, obiceiurile și tradițiile etc.

Această preocupare de transmitere spre viitor a tradițiilor și obiceiurilor locale ce s-au practicat și se mai practică încă mai ales în familie s-a păstrat de-lungul timpului.

Activitatea desfășurată la grupă implică o gamă variată de modalități de formare a atitudinilor pozitive față de tradițiile și obiceiurile locale, de promovare și păstrare pentru un timp îndelungat a acestora, precum și materiale didactice demonstrative sau explicative variate realizate de educatoare ori împreună cu copiii. La nivelul vârstei preșcolare informația trebuie expusă cât mai simplu pentru a putea fi asimilată

În calitate de educatori suntem obligați să facem din creația noastră populară o carte de vizită cu care vom fi primiți și apreciați fără îndoială oriunde în lume. De-a lungul timpului, obiceiurile și tradițiile strămoșești au rămas neclintite păstrând valori autentice ale culturii populare tradiționale datorită transmiterii acestora din generație în generație. Începând cu obiceiurile prilejuate de fiecare eveniment important din viața poporului, continuând cu frumoasele costume pe care le îmbracă în aceste împrejurări și terminând cu cântecele, dansurile și strigăturile nelipsite de la aceste datini, izvorul lor este nesecat pentru cel ce vrea să le cunoască și să le transmită mai departe.

În activitățile la grupă sunt prezentate copiilor tradițiile strămoșești prin intermediul lecturilor după imagini, a convorbirilor, a povestirii, a jocurilor mai ales a celor de rol, dar și prin serbările desfășurate cu copii cu prilejul diferitelor sărbători. Șezătorile constituie un mijloc complex de educație, deoarece îi familiarizează pe copii cu unele elemente de folclor,

contribuind astfel la dezvoltarea dragostei pentru tradițiile populare, le dezvoltă dragostea pentru frumos, pentru armonie, le cultivă răbdarea, stăpânirea de sine, spiritual de echipă. Datinile și obiceiurile populare ne reprezintă și constituie o adevărată valoare a țării noastre, apreciată în lume, fapt care determină dorința de a cunoaște frumusețea și naturalețea obiceiurilor, a folclorului autentic, a portului popular și a graiului local. De asemenea acestea au rolul de a le face cunoscut copiilor specificul zonei în care locuiesc.

Un alt pas în cultivarea sentimentelor și atitudinilor față de tradițiile locale este realizarea unui „colț folcloric”, în grădiniță și poate să cuprindă: o furcă de țesut și lână, costume populare autentice, costume populare în miniatură, vase din lut specifice zonei Dobrogea – strachină, ulcior, cană, farfurie, cu linguri și furculițe din lemn. Unele dintre aceste obiecte pot fi folosite de copii la jocurile de rol, („De-a bunica” „De-a familia”, „De-a nunta”, „De-a botezul”), sau ca sursă de inspirație în realizarea unor lucrări artistico-plastice, prin redarea modelelor decorative pe care le-au văzut.

Dragostea pentru diferite tradiții populare zonale se poate forma prin intermediul unor activități: „Micii meșteșugari”, „Lada de zestre a bunicii”, șezători, colinde și obiceiuri de Crăciun și Anul Nou. Scopul principal este în primul rând familiarizarea copiilor cu activitățile din zonă ce au caracter folcloric: șezători, hore, clăci, descântece, nunți, botezuri, înmormântări. De asemenea, în grădiniță se urmărește prin variate activități formarea deprinderilor de a practica meserii tradiționale și care cultivă copiilor atitudini pozitive față de acestea: țesut, cusut, lemnărit, jocărit și de a se iniția în tainele meșteșugurilor, cum ar fi încondeierea ouălor de Paști, pictura religioasă pe lemn sau pe sticlă. Foarte importante sunt și colecționarea de folclor autentic, formarea simțului estetic și a dragostei pentru tot ce înseamnă folclor și tradiții.

Bineînțeles că și activitățile de consiliere și orientare prin opțiunile ce pot fi desfășurate la grupă și activitățile extracurriculare propuse (vizite, excursii la muzee teatre, monumente, cetăți, etc.) joacă la rândul lor un rol important în încercarea noastră de a le cultiva copiilor sentimente pozitive față de bogățiile și frumusețile orașului în care se dezvoltă și mai ales se formează ca individ, păstrător de tradiții și obiceiuri.

Bibliografie:

- 1) Mihalcea, Gh., (1978). Aho, Aho, Copii Și Frați „Folclor Nord-Dobrogean”, Tulcea, ed Cicip Tulcea,
- 2) Paideia, L. A. (1996). Fundamentele culturale ale educației, București, ed. Collegium

TEMELE PENTRU ACASĂ LA COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ, ÎN MEDIUL URBAN

Prof.înv.preșcolar: Simion Adelina

Școala Gimnazială Nr.6 "Nicolae Titulescu"- Constanța

Tehnici care stimulează creativitatea în școala primară, în timpul activităților de comunicare

Între presiunea de a ține pasul cu programa școlară, întâlnirile cu părinții și desfășurarea orelor de curs, poate fi dificil să ne facem timp pentru creativitate în sala de clasă. Cu atât de puțin timp la dispoziție, ne gândim deseori dacă se poate face cu adevărat o diferență, în legătură cu acest aspect.

Cu siguranță, că acolo unde se pune accent pe creativitate, sălile de clasă nu doar arată altfel, ci chiar se simt altfel. Acestea oferă un mediu în care elevii au mai multe șanse să își exprime ideile, să gândească creativ și cel mai important - să învețe mai rapid și mai eficient.

În condiții fiziologice, creativitatea este, în special, o trăsătură a copiilor. Astfel, fiecare copil are un potențial creativ, cu anumite trăsături sau calități favorabile actului creativ. Diferențele sunt exprimate în intensitatea cu care se manifestă acest potențial. Învățarea creativă este un obiectiv general, presupunând o serie de specificități :

- profesorul trebuie să inspire elevii prin prezentarea de informații, prin stilul său de gândire, prin solicitări specifice, o atitudine și un stil de gândire creativ, liber și independent;
- stimularea, îndrumarea și încurajarea elevilor la o nouă gândire, spre lucruri neexplorate;
- o atmosferă permisivă care oferă cea mai bună opțiune pentru exprimarea liberă a studenților, spontan, fără teamă de eroare, de sancțiuni, evaluare critică imediată, crearea unui context de explorare independentă, încrezătoare și neperturbată;
- direcționarea potențialului creativ al studenților în acele domenii în care aceștia au cea mai mare șansă de a demonstra eficiența pentru realizare efectivă;
- încurajând încrederea în sine, încurajând efortul creativ al elevilor de la primul lor eveniment;
- activismul permanent al gândirii, care nu poate fi un stil plictisitor, ci un efort intelectual care produce satisfacție, ajută la dezvoltarea spiritului de inițiativă, capacitatea de formare pentru întreprinderi și dinamică;
- cultivarea unei atitudini specifice față de risc: oamenii obișnuiți devin anxioși și nesigur în fața noului, în timp ce în domeniul creației, riscul temporar, dezordinea și ambiguitatea, creează tensiuni intelectuale.

Pentru a educa creativitatea, putem folosi multe tehnici, inclusiv *Brainstorming*, dezvoltată în 1938 de Alex Osborn. Lansarea unui cuvânt sau a unei fraze este urmată de asociere ceea ce trimite la cuvântul sau expresia respectivă.

Ioan Cerghit arată că sinactisul este o metodă prin excelență pentru practica și educația creativității. Ca și brainstorming-ul, dar mult mai eficace, aceasta se bazează pe folosirea de metafore și analogii ușurând înțelegerea situației de îngrijorare, astfel încât neobișnuitul (ciudatul) să devină familiar și obișnuitul să apară ca ceva ciudat. Această fantezie se concentrează pe dezvoltarea elevilor, considerată ca fiind decisivă în afirmarea creativității.

Cercetătorii precum E. Paul Torrance și-au dedicat o întreagă viață dezvoltării creativității în educație. Torrance s-a confruntat cu multă opoziție în zilele sale cu privire la natura creativității. Creativitatea a fost considerată a fi o abilitate incommensurabilă, naturală. Torrance a solicitat o predare explicită a creativității.

El a susținut că este vorba de specificitate, necesitând instrucțiuni intenționate. Activitatea vieții sale a condus în cele din urmă la dezvoltarea testelor Torrance și a programelor din întreaga lume.

Potrivit lui Paul Collard, *Abilitățile creative nu sunt doar idei bune, ci și abilități de a face idei bune să se întâmple*. El sugerează că abilitățile creative ar trebui să includă 4 domenii majore:

- Imaginație
- Elasticitate
- Colaborare
- Acordarea de responsabilitate elevilor. Să-si dezvolte propriile proiecte.

Bibliografie:

1. Casangiu, L.I., (2010) *Tehnici care stimulează creativitatea în școala primară, în timpul activităților de comunicare*, Journal Plus Education (JPE), An. VI, Nr. 1 (11), pp 149-150;
2. Ioan Cerghit. 1976, *Metode de învățământ*, EDP, București, pp. 124-133,
3. Paul Trevor Collard (7 iulie 1952 - 28 decembrie 2005) a fost antreprenor și a fondat US Robotics în 1976 cu Casey Cowell și Steve Muka.

ROLUL ȘI IMPORTANȚA ACTIVITĂȚILOR SPORTIVE ÎN DEZVOLTAREA PSIHOMOTRICĂ A PREȘCOLARILOR

Prof. Cojocaru Simona Marilena
Grădinița .P.P. Azur . Constanța

Vârsta școlară mică impune, prin particularitățile sale, un anumit mod de a rezolva din punct de vedere pedagogic sarcinile activităților corporale.

Obținerea unor rezultate bune în practicarea exercițiilor fizice depinde de felul cum cadrul didactic reușește să-i atragă pe elevi spre activitățile corporale, de modul în care reușește să le formeze gustul și plăcerea pentru practicarea organizată a exercițiului fizic în lecțiile de educație fizică.

Educația fizică trebuie să le satisfacă elevilor setea de cunoaștere și nevoia de mișcare, să le dezvolte puterea de înțelegere.

Jocul răspunde unor necesități vitale ale copilului prin două elemente specifice: mișcarea și plăcerea. Datorită lor el constituie puntea de legătură între activitățile libere și cele obligatorii.

Sarcinile lecției, încadrate în joc, solicitând întrecerea îi mobilizează intens pe școlarii de vârstă mică și le sporește interesul pentru activitate.

Tonusul emotiv care se obține prin joc îndepărtează plictiseala și conferă lecției un caracter interesant și atractiv.

Conduita ludică este exprimarea spontană a aptitudinilor, a atitudinilor și însușirilor caracteriale, ceea ce face din ea un interesant teren de studiu al particularităților personalității copiilor, a nivelului lor intelectual, afectiv și de sociabilitate.

La nivelul cel mai înalt, sportul dă copilului șansa de a trăi și achiziționa o serie de rezultate pozitive, cum ar fi gestionarea contextului concurențial, a provocărilor, a interacțiunilor și competențelor sociale, îmbunătățirea abilităților personale și dezvoltarea fizică. Într-un mediu sigur și pozitiv, abilitățile și competența copilului se manifestă în mod adecvat în acord cu provocările pe care le oferă disciplina sportivă.

Organizarea activităților sportive pentru copii a avut în ultimii ani o creștere semnificativă în majoritatea țărilor. Din ce în ce mai mulți copii consideră sportul ca fiind o activitate atractivă, interesantă și de multe ori acest lucru este susținut de strategiile mass-media. În multe țări europene și peste ocean, sportul a devenit o activitate de petrecere a timpului liber din ce în ce mai populară și este considerat un mediu pozitiv stimulator pentru creșterea copiilor.

Deși în mod tradițional, activitatea sportivă organizată a fost considerată un mediu de dezvoltare pozitivă și de socializare pentru copii, există situații în care sportul practicat în mod incorect și dezorganizat poate perturba dezvoltarea unui individ și poate influența în mod negativ nivelul socializării acestuia.

Importanța și influența sportului pentru copii va depinde în principal de natura interacțiunilor care se dezvoltă în cadrul sportiv și de calitatea atmosferei emoționale care se dezvoltă în cadrul contextelor și activităților sportive.

La nivelul cel mai înalt, sportul dă copilului șansa de a trăi și achiziționa o serie de rezultate pozitive, cum ar fi gestionarea contextului concurențial, a provocărilor, a interacțiunilor și competențelor sociale, îmbunătățirea abilităților personale și dezvoltarea fizică. Într-un mediu sigur și pozitiv, abilitățile și competența copilului se manifestă în mod adecvat în acord cu provocările pe care le oferă disciplina sportivă.

De asemenea, sportul asigură învățarea și respectarea normelor comune de comportament, regulamentul unei discipline sau competiții dând posibilitatea copiilor să asimileze informații despre responsabilitățile unui individ și ale membrilor grupului sau echipei din care fac parte.

Se recomandă din partea părinților să aibă așteptări realiste în privința performanțelor copiilor în disciplina sportivă și să manifeste o atitudine de acceptare și grijă față de copil. Este, de asemenea, necesară crearea unui

climat motivațional deosebit. În astfel de condiții favorabile, sportul poate îmbunătăți inițiativa și independența copilului, precum și stima de sine și identitatea personală. Prin sport, copiii pot dobândi abilități diferite, pe care le pot folosi în activități în afara sălii sau terenului de sport.

Cu toate acestea, sportul în sine, nu promovează neapărat comportamente prosociale. Acest lucru va avea loc numai în cazul în care copilului îi este dată șansa de a experimenta interacțiuni de succes și colaborări reale și adecvate scopului comun al grupului din care face parte.

Pentru majoritatea copiilor, sportul este o experiență pozitivă și o activitate interesantă de petrecere a timpului liber. Cu toate acestea, o gestionare neadecvată a experienței sportive pentru copii poate cauza unele probleme. Este necesară asigurarea un echilibru sănătos între implicarea în activitățile sportive din timpul liber și educația formală, școlară. La fel, așteptările excesiv de ridicate ale adulților (părinți și antrenori) privind succesul copiilor în competiții sportive, pot determina anxietate și stres, copilul nu va mai găsi nici o satisfacție în sport, iar stima lui de sine va fi amenințată.

Sportul poate pierde din valoarea sa educațională atunci când, în condițiile în care adulții sunt responsabili pentru sistemul de reguli competiționale, se pune în mod exclusiv accentul pe competiție și pe scopul suprem de a câștiga, aspecte care uneori sunt duse la extrem, fiind foarte stresante pentru copii.

Pentru un copil, responsabilitatea morală privind respectarea normelor, poate fi cu ușurință delegată și transferată adultului în calitate de arbitru (de exemplu), iar în cel mai rău caz regulile pot fi resimțite ca fiind o piedică în calea victoriei.

Educația fizică este o componentă indispensabilă a educației, care urmărește dezvoltarea armonioasă și normală a organismului, întărirea sănătății și cultivarea unor calități fizice necesare muncii, activității sportive, este primul gen de educare care își exercită influența asupra organismului, vizează latura biologică a ființei umane. Ei îi revine sarcina de a asigura condițiile necesare care să permită maturizarea la timp a funcțiilor naturale și de dezvoltare în condiții optime a personalității umane. Pe lângă întărirea sănătății și călirea organismului, ea urmărește formarea și dezvoltarea deprinderilor igienico-sanitare, priceperilor și deprinderilor motrice, cultivarea unor calități fizice precum: forța, rezistența, viteza, precizia, coordonarea, o ținută frumoasă .

Educația fizică este strâns legată de educația morală, urmărind formarea la elevi a unor trăsături și sentimente morale ca: simțul dreptății, curajul, stăpânirea de sine, cinstea.

Sportul este considerat important în formarea indivizilor, fiind apreciat ca un factor de socializare cu o importanță din ce în ce mai crescută în societatea modernă.

Atât dezvoltarea biologică, cât și trăsăturile psihice modelate de procesul socializării continuă pe parcursul întregii vieți pe măsura asumării și exercitării a noi roluri sociale și asimilării de noi experiențe.

BIBLIOGRAFIE

1. Adrian Dragnea, Aura Bota, Monica Stănescu, Silvia Teodorescu, Sorin Șerbănoiu, Virgil Tudor - Educație fizică și sport - teorie și didactică;
2. Bota C., Djamo O. - Fiziologia generală și fiziologia efortului fizic, București 1999;
3. Cârstea Ghe. - Teoria și metodica educației fizice și sportului;
4. Dragnea A., Bota A., Stănescu M., Teodorescu S., Șerbănoiu S., Tudor V. - Educație fizică și sport - teorie și didactică;
5. Dumitru M. - Educația fizică componentă a curriculum-ului național;
6. Dumitru M. - Teoria educației fizice și sportului, „Ovidius” University Press Constanța 2001;

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

FIȘĂ DE LUCRU LA COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

prof. învă. primar BANU GABRIELA
 ȘCOALA GIMNAZIALĂ ” CORESI” TÂRGOVIȘTE
 Clasa pregătitoare

1. Colorează cu albastru cerculețul corespunzător sunetului **v** !

VO

VA

VU

VI

VE

va

vo

vi

ve

vu

3. CITEȘTE NUMELE COPIILOR:

VI-VI

VI-LI

VI-O-RI-CA

VILI

VIORICA

LAVINIA

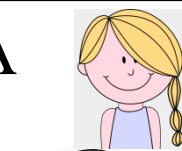
LI-VIU

VIC-TOR

LIVIU

VICTOR

4. CUVINT

Laura cară mere.

Camionul lui Rică e maro.

Rinocerul are corn.

Creionul Ancăi e cu eroi.

Lapbook – instrument de prezentare a unui proiect

Prof. învă. primar Agiurgioaiei Luminița
Școala Gimnazială nr. 7 „Remus Opreanu” Constanța

Proiectul reprezintă un plan sau intenție de a întreprinde ceva, de a organiza, de a face un lucru (DEX). Proiectul educativ este un produs al creativității elevilor, o metodă activ-participativă, care implică elevul în transferul de cunoștințe, deprinderi, capacități. Proiectul poate fi utilizat ca metodă de evaluare dar și ca strategie de învățare diferențiată fiind realizat individual sau în echipă. În procesul de predare - învățare proiectul urmărește obiective variate în diferite contexte.

Pentru derularea unui proiect se parcurg mai multe etape: alegerea temei; formularea obiectivelor și planificarea; realizarea proiectului prin cercetare/ creație/ investigație; prezentarea și evaluarea proiectului. Proiectul se poate realiza în clasă sau acasă.

Avantajele proiectului:

- *pentru elevi*: dezvoltarea capacității decizionale, inițiativei, a comunicării eficiente, rezolvarea de probleme complexe în stil/ritm propriu, capacitatea de auto-direcționare și autoevaluare;
- *pentru profesori*: recunoașterea și selectarea situațiilor potrivite care pot contribui la realizarea unor proiecte bune; tratarea diferențiată a elevilor corespunzător stilurilor proprii de învățare, structurarea problemelor ca oportunități de învățare, dirijarea procesului de învățare, integrarea corespunzătoare a tehnologiei, alegerea unor metode și instrumente de prezentare și evaluare autentice.

Ca activitate centrată pe elev, îi dă posibilitate acestuia să-și organizeze într-o manieră personală cunoștințele și abilitățile, îi dă posibilitatea să gândească cu mai multă responsabilitate cum face ceea ce are de făcut și cum arată/prezintă/expune celorlalți, colegilor, cadrului didactic, produsul muncii sale.

Am ales realizarea unui proiect pentru tema de recapitulare a unității de învățare „Învățăm să ne comportăm!” la disciplina Comunicare în limba română, având alocate 3 ore de curs (1oră în care au fost detaliate etapele, sarcinile de lucru și metoda de prezentare și 2 ore în care au prezentat proiectele). Au fost implicate și deprinderi și abilități dobândite la alte discipline (matematică și explorarea mediului, dezvoltare personală, arte vizuale și abilități practice), proiectul fiind o metodă integrată în mai multe arii curriculare.

Competențe specifice:

- 2.4. Exprimarea expresivă a ideilor în contexte familiare manifestând interes și încredere în sine;
- 3.2. Identificarea mesajului unui text în care se relatează întâmplări, fenomene din universul cunoscut;
- 4.1. Scrierea unor mesaje, în diverse contexte de comunicare.

Cerințele proiectului:

Pe baza textului „Cele patru piersici” (poveste populară), rezolvați următoarele sarcini:

1. Repovestește oral textul, folosind răspunsurile la întrebări;
2. Realizează un desen/pictură sugerată de text și exprimă-ți părerea în legătură cu ultima replică a țaranului.
3. Explică folosirea semnului de punctuație (:) în text (oral) și formulează (în scris) un enunț

în care să folosești semnul de punctuație (:) în altă situație decât cea din text;

4. Scrie cuvinte cu înțeles opus pentru: întreabă, prieten, adevărat, totul, spune;

5. Transcrie ultimul fragment al textului, respectând normele de așezare în pagină, pe liniatură dictando;

6. Compune o problemă folosind date preluate din text;

7. Imaginează-ți că ești unul dintre fiii țăranului. Scrie un dialog în care să ceri și să oferi informații despre ce ai fi făcut tu cu piersica primită.

În contextul pandemic pe care îl parcurgem, fiecare elev a realizat propriul proiect. Pentru prezentarea proiectului am ales metoda Lapbooking, o metodă de lucru interactivă care îi ajută pe elevi să sintetizeze ceea ce au studiat la diferite discipline, o modalitate amuzantă, distractivă de a învăța. Prin utilizarea acestei metode, produsul finit se numește lapbook.

Rezultate constatate:

- Interes mare din partea beneficiarilor direct implicați în proiect;
- Utilizarea modelelor oferite de tehnologie prin intermediul siteului „lapbook în română”;
- Realizarea unui portofoliu în format Lapbook.

Evaluare proiect:

- Susținerea Lapbook-urilor de către fiecare elev și realizarea unei prezentări de tipul PowerPoint cu fotografiile lapbook-urilor.

Lapbookuri realizate de elevi:

Bibliografie:

1. Stanciu Mihai, (1999), Reforma conținuturilor învățământului, Editura Polirom, Iași;
2. Leonte Rodica și Stanciu Mihai, (2004), Strategii activ-participative de predare-învățare în ciclul primar, Editura Casei Corpului Didactic, Bacău.

Test de evaluare
Prof. înv. primar Oprea Elena,
Școala Gimnazială Răciu, Județul Dâmbovița

Vulpoiul și găscă
adaptare de Rene Cloke

„Într-o bună zi, când găscă își spăla rufele pe malul râului, vulpoiul trecu din întâmplare pe acolo.

-Ha, ha! Își răsese el în barbă. Ce-o să mă mai ospătez la cină din găscă aceea grasă! Diseară mă strecor în casa ei și o înhaț când doarme.

Habar n-avea vulpoiul că iepurașul auzise tot. De îndată ce cumătrul cel roșcat se îndepărtă, urecheatul țopăi pe punte și o preveni.

-Vai, ce mă fac? Începu să se tânguie neliniștită găscă. N-o să pot scăpa devulpoiul ăla înfricoșător dacă reușește să intre în casă!

Găscă plângea și se jelea întruna, udându-și pâna și rufăria cu lacrimi.

-Ascultă-mă, zise iepurașul, gata oricând să-i joace o farsă vulpoiului. Ia rufele, aranjează-le într-o grămăjoară și pune-o la tine în pat, iar tu zboară pe grindă și culcă-te acolo în noaptea asta. Eu mă duc să stau nițel de vorbă cu cățelul, căci el sigur te poate ajuta.

Și așa, în acea noapte, găscă făcu întocmai cum o învățase iepurașul: strânse rufele într-o grămăjoară pe care o așeză într-un colțisor mai întunecat al patului, apoi zbură pe grindă și așteptă cu sufletul la gură.

În miez de noapte, așa cum se așteptau, ușa se deschise ușor și vulpoiul se furișă înăuntru.

Odaia era atât de întunecată, încât cumătrul crezu că grămăjoara de rufărie era găscă cea grasă. Lingându-se pe buze de poftă, vulpoiul o înhăță și plecă în mare grabă.

Dar afară îl aștepta nimeni altul decât cățelul, iar dacă n-ar fi zvârlit rufele cât colo, ar fi încăput fără îndoială pe labelle acestuia.

În zori, prin pădure se dădu de veste că vulpoiul încercase să șterpelească rufele găștii.

Toate animalele se amuzară copios pe seama lui, gândindu-se cum cineva atât de viclean și rafinat ca vulpoiul avusese de gând să facă un lucru atât de neghiob și să fure rufele găștii!”

Rezolvă cerințele următoare după ce ai citit foarte bine textul!

1. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect:

Unde își spăla găscă rufele?

a. pe malul unui lac;

b. în baie;

c. pe malul unui râu;

d. pe malul mării

învolburate

2. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect!

Cine trecu din întâmplare pe acolo?

- a. vulpoiul;
- b. iepurașul;
- c. cățelul;
- d. gâscanul.

3. Enumeră două acțiuni pe care trebuie să le facă vulpoiul pentru a se ospăta din gâsca cea grasă:

- a
- b

4. Încercuiește litera corespunzătoare răspunsului corect!

Cum a procedat iepurașul aflând planul cumătrului vulpoi?

- a. s-a speriat, plecând către casă în goană;
- b. a țopăit pe punte, prevenind gâsca;
- c. a gonit spre inima pădurii, anunțând celelalte animale;
- d. a rămas ascuns într-un tufiș.

5. Completează cu informațiile din text!

La aflarea veștii înfricoșătoare, plângea și întruna, udându-și până și rufăria cu

6. Scrie răspunsul la întrebare pe rândurile de mai jos!

Ce o învață iepurașul pe gâscă pentru a-i juca o farsă cumătrului vulpoi?

.....

.....

.....

.....

.....

7. Încercuiește varianta corectă.

De ce stă de vorbă urecheatul cu câinele?

- a. deoarece era prietenul lui
- b. pentru că o putea ajuta pe gâscă
- c. nu mai vorbisera de mult timp
- d. îi era dor de el

8. Completează cu informații din text!

În acea noapte, gâsca strânse rufele pe care o așeză într-un colțișor al patului, pe grindă și așteptă cu sufletul la

9. Încercuiește varianta corectă!

Când vine șiretul vulpoi să fure gâsca cea grasă?

- a. dimineața, în zori
- c. în miezul zilei

b.în miez de noapte

d.seara, la apusul soarelui

10. Scrie răspunsul la întrebare pe rândurile de mai jos!

Din ce cauză nu a reușit să încape pe labele cățelului șiretul vulpoi?

.....
.....

11. Încercuiește varianta corectă

Ce înseamnă expresia „se dădu de veste”?

a.se oferi un cadou

c.se cumpără o vestă

c.se dădu un cojoc

d.se anunță

12. Încercuiește varianta corectă

Cum considerau animalele fapta vulpoiului vicelan și rafinat?

a.un lucru bun

c.un lucru atât de neghiob

b.o faptă demnă de urmat

d.un lucru important.

13.Citeste cu atenție propozițiile de mai jos referitoare la evenimentele din poveste.

1.Câinele alungă hoțul.

2.Urecheatul și găscă îi joacă o farsă șiretului vulpoi.

3.Animalele pădurii se amuză copios.

4.Vulpoiul plănuiește să fure găscă.

5.În miez de noapte, cumătrul se furișează în odaia întunecată.

6.Iepurașul află de planul vicelanului vulpoi.

Încercuiește varianta corectă a evenimentelor petrecute.

a.4,5,1,3,2,6

b.4,6,2,5,1,3

c.1,2,3,4,5,6

d.6,5,4,3,2,1

14. Asociază personajul cu acțiunea pe care a făcut-o!

Personaj

acțiunea

Vulpoiul

Țopăi pe punte și o preveni.

Găscă

Diseară mă strecor în casa ei.

Urecheatul

Îl aștepta afară pe vulpoi.

Câinele

Zbură pe grindă și așteptă cu nerăbdare.

Se amuzară copios pe seama lui.

15.Ești de acord sau nu cu farsa pe care au pus-o la cale iepurașul și găscă cea grasă?

Alege una dintre cele două variante și scrie un motiv pentru a-ti susține alegerea.

Da, pentru că.....

.....

Nu, pentru că

.....

Tema: Activități extrașcolare**Titlul:** Rolul parteneriatelor în școală**Autor:** Cercel Laura Mihaela**Unitatea de învățământ:** Școala Gimnazială Perșinari, jud. Dâmbovița**Clasa:** a IV-a

Parteneriatul educațional este forma de comunicare, cooperare și colaborare în sprijinul copilului la nivelul procesului educativ. El presupune o unitate de cerințe, opțiuni, decizii și acțiuni educative între factorii educaționali. Parteneriatul educațional se desfășoară împreună cu actul educațional propriu-zis. El se referă la proiectarea, decizia, acțiunea și colaborarea dintre instituții, influențe și agenți educaționali. Parteneriatul educațional se adresează în principal părinților și profesorilor, și se referă la acțiunea în același sens. Ceea ce hotărăște familia, trebuie să fie în acord cu măsurile școlare, și ceea ce face un părinte, să nu fie negat de celălalt. Pentru realizarea unui parteneriat de succes sunt necesare parcurgerea unor „etape de explorare-evaluare- planificare- formare- inițiere- realizare -verificare - reglementare -consolidare -acționareimplementare-evaluare“. Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Dimensiunile parteneriatului educațional vizează cele trei dimensiuni: familia, grădinița/școala și comunitatea ca un acord comun în toate acțiunile educative; relația educatorcopil cu implicațiile unui parteneriat în conducerea democratică și flexibilitate în luarea deciziilor. Relația educativă este una de formare și transformare atât a educatului cât și a educatorului; educatorul dobândește noi competențe odată cu rezolvarea fiecărei probleme educative. În sensul formării unor aptitudini reflexive, creatoare, dinamice cu receptivitate la schimbare, influența comunității asupra familiei și asupra copilului este una pregnantă deoarece mediul în care trăiesc părinții poate sprijini sau devia viețile lor, poate determina multe dintre valorile lor. La rândul lor, părinții pot influența comunitatea deopotrivă ca indivizi sau ca membri ai unui grup. Ei pot contribui la dezvoltarea valorilor comunității și la fixarea priorităților sociale

Parteneriatele organizate de școli pot conduce la cunoașterea specificului cultural, a valorilor mediului comunitar. Astăzi, mai mult ca oricând, determinăm nevoia unui parteneriat educațional între instituții bine determinate ale societății: familia, școala și comunitatea în favoarea unei educații eficiente pentru individ și pentru societate. Multă vreme s-a considerat că școala joacă rolul central și că forme diferite de acțiuni organizate ar putea înlocui familia, care de cele mai multe ori nu are aspirațiile sau resursele culturale pentru ceea ce ne propune societatea. Dar școala, în rezolvarea multiplelor probleme de dezvoltare și învățare dezvoltă o serie de structuri de sprijin care să organizeze, să planifice și să intervină în rezolvarea problemelor, nevoilor copiilor dar și ale familiei, ale cadrelor didactice. Școala trebuie să evalueze permanent nevoile sale, iar structurile de sprijin aparțin: - cabinetelor de

asistență psihopedagogică; - cabinetelor de consiliere; - cabinetelor de rezolvare a unor probleme specifice (cabinete de logopedie și orientare profesională) și a centrelor de resurse pentru familie sau pentru profesori. Școala realizează un parteneriat cu elevul, prin valorizarea și respectarea identității sale cu familia, prin recunoașterea importanței acesteia și atragerea în procesul didactic și cu toate resursele educative ale societății, pe care le identifică, se implică și le folosește activ. Pentru a se realiza un parteneriat educațional este necesară cooperarea tuturor acestor categorii interesate în dezvoltarea educației și a reformei în învățământ și respectarea unor valori, atitudini și comportamente la nivelul tuturor factorilor sociali implicați.

Școala se preocupă permanent ca bogăția tradițiilor moștenite de la înaintași să fie cât mai aproape de sufletele copiilor și să se păstreze vii în mintea și conștiința copiilor acestora, pentru ca la rândul lor să le transmită cu aceeași dragoste și căldură generațiilor viitoare. Ea reprezintă un sprijin pentru comunitate de a valorifica specificul cultural al zonei și nu doar un loc în care copiii își însușesc cunoștințe privind tradițiile și obiceiurile zonei. Din acest motiv, parteneriatele trebuie văzute ca o componentă esențială și necesară în transmiterea și valorificarea tradițiilor și obiceiurilor specifice zonei. Atunci când membrii comunității sunt implicați în activități ale școlii precum concertele, serbările, spectacolele desfășurate de copii atât în grădiniță, cât și în afara ei, sau atunci când copiii fac vizite pentru a cunoaște specificul local, toți cei implicați trăiesc experiențe valoroase de învățare în situații noi. Parteneriatele organizate de școli conduc la cunoașterea specificului cultural, a valorilor mediului comunitar.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucuș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

Tema: „ Un nou Curriculum Național pentru învățământul primar”

Titlul: „ Proiectarea demersului didactic”

Autor: Liță Oana Izabela

Unitatea școlară: Școala Gimnazială Perșinari

Clasa: a III-a

Proiectarea demersului didactic reprezintă activitatea profesorului prin care își propune etape și acțiuni de parcurs și de realizat în procesul de predare-învățare-evaluare. În acest sens, documentul curricular care reglează activitatea cadrului didactic este programa școlară.

Proiectarea demersului didactic presupune mai multe etape:

- Lectura personalizată și contextualizarea programei școlare – presupune studierea atentă și integrală a programei școlare, în scopul înțelegerii semnificației și rolului componentelor sale care se află în strânsă legătură cu activitatea pe care urmează să o desfășoare profesorul la clasă.
- Elaborarea planificării calendaristice – presupune mai multe etape și se realizează pentru întregul an școlar:
 1. Asocierea competențelor specifice și a conținuturilor incluse în programa școlară;
 2. Stabilirea unităților de învățare;
 3. Stabilirea succesiunii în care sunt parcurse unitățile de învățare;
 4. Alocarea bugetului de timp pentru fiecare unitate de învățare.
- Proiectarea unităților de învățare – se realizează potrivit succesiunii logice a abordării demersului didactic și presupune mai multe etape:
 1. Identificarea competențelor (În ce scop voi face?).
 2. Selectarea conținuturilor (Ce voi face?).
 3. Determinarea activităților de învățare (Cum voi face?).
 4. Analiza resurselor (Cu ce voi face?).
 5. Stabilirea instrumentelor de evaluare (Cât s-a realizat?).

Unitatea de învățare reprezintă structura didactică flexibilă, realizată într-o perioadă de timp determinată, unitară din punct de vedere tematic, care permite formarea la elevi a unor comportamente raportate la niște competențe specifice, finalizată prin evaluare.

Proiectarea demersului didactic poate fi raportat la unitatea de învățare, oferind mai multe avantaje:

- unitatea de învățare este o structură didactică complexă, care acoperă mai multe ore de curs;
- reprezintă o imagine de ansamblu asupra temei, cât și a fiecărei ore de curs;
- Are un caracter unitar;

- Profesorul are o imagine coerentă asupra programei școlare, organizându-și logic demersul didactic și parcurgând programa eficient;
- Flexibilitatea unității de învățare îi oferă cadrului didactic posibilitatea de a-și alege strategiile de învățare;
- Are un caracter reglator, permițând intervenții care apar pe parcursul desfășurării activității didactice;
- Permite o abordare diferențiată, în funcție de ritmul de învățare al elevilor;
- La nivelul elevilor, învățarea devine mai coerentă, logică, deoarece este proiectată pe termen mediu și lung;
- Unitatea de învățare reprezintă un instrument de lucru util pentru profesor, prin depășirea unor cerințe formale.

Profesor pentru învățământul preșcolar,

Baicu Cristina-Elena

Grădinița *Dorothy* Târgoviște, grupa mică

Educația

Cuvântul „educație” provine din latinescul *educō, educare* („a alimenta”, „a crește”, „a îngriji”) și din latinescul *educere, educere* („a duce”, „a conduce”, „a scoate”) și reprezintă o componentă a existenței socioumane, o întâlnire între individ, societate și întreaga viață socială.

Educația este o acțiune umană și socială de transformare și modelare a individului. Această acțiune facilitează și impulsionează evoluția individului spre stadiul de personalitate formată, autonomă, responsabilă, conformă cu valorile promovate într-un anumit moment în societate.

Educația reprezintă un ansamblu de acțiuni desfășurate în mod deliberat într-o societate, cu scopul de a transmite și forma, la noile generații, experiențe de muncă și de viață, cunoștințe, deprinderi, comportamente și valori acumulate de oameni până în acel moment.

Acțiunea educativă nu se desfășoară la voia întâmplării, indiferent de nivelul la care are loc, ci urmărește o mulțime de ținte, intenții, rezultate dezirabile ale intervențiilor de tip educativ, anticipate în ansamblu sau pe secvențe mai restrânse.

După criteriul gradului de intenționalitate și organizare, educația acționează, de regulă, în trei forme: educația formală, educația neformală/ nonformală și educația informală.

Educația formală reprezintă ansamblul acțiunilor educative organizate intenționat și desfășurate în instituții specializate în educație, prin intermediul sistemului de învățământ structurat și ierarhizat pe niveluri de studii (grădinițe, școli, universități, centre de perfecționare). Aceste instituții au finalități educaționale explicite, formulate în documente curriculare oficiale, elaborate la nivelul Ministerului Educației Naționale. Educația formală este proiectată de specialiști și se realizează în conformitate cu planuri de învățământ și programe oficiale. Termenul își are originea în cuvântul latinesc *formalis* și înseamnă „organizat”, „oficial”.

Educația neformală/ nonformală reprezintă ansamblul acțiunilor educative neșcolare (activități extra – para – școlare), structurate și organizate într-un cadru instituționalizat, dar situat în afara sistemului de învățământ, în instituții care nu au destinație educațională explicită.

Termenul „nonformal” desemnează o realitate educațională mai puțin formalizată sau neformalizată, dar mereu cu efecte formative. Termenul își are originea în latinescul *nonformalis* preluat cu sensul „în afara unor forme special organizate pentru un anumit gen de activitate”.

Educația informală/ neintenționată/ difuză/ incidentală/ spontană se realizează în contextul situațiilor de activitate cotidiană, prin intermediul influențelor formative cotidiene neorganizate, nesistematice, manifestate asupra individului, prin interacțiunile acestuia cu alte persoane în mediul social, cultural, economic etc. (de exemplu, ambianța familială, grupul de prieteni, mass-media, strada). În educația informală, o importanță deosebită o au încercările și trăirile existențiale, care, cumulate și selectate, pot încuraja apariția unor raporturi noi, din ce în ce mai eficiente, cu realitatea înconjurătoare. Denumirea acesteia provine din limba latină (*informis/ informalis* preluat cu sensul de „spontan, neașteptat”).

Învățarea începe de la naștere și se continuă pe tot parcursul vieții, iar educația timpurie este prima treaptă de pregătire a copilului pentru intrarea în sistemul de învățământ obligatoriu, în jurul vârstei de 6/7 ani.

BULLYINGUL ÎN ȘCOALĂ: CAUZE, EFECTE, MĂSURI

Prof. Barbu Florentina-Irina, Colegiul Național „Carol I” Craiova

Bullying-ul reprezintă un act de violență, fizică, verbală și psihică. Școala este mediul propice pentru descărcarea de frustrări, pentru că aici copilul își poate manifesta lupta pentru putere. În școală, copilul caută un individ mai slab decât el și încearcă să-l domine și prin intermediul lui să scape de problemele sale (lovește, scoate în evidență defectele fizice, jignește și pune diverse porecle).

Comportamentele de tip bullying reprezintă o încercare de a obține ceva prin metode coercitive, prin intimidare, fiind asociată cu așteptări de succes ale comportamentului agresiv.

Cauzele apariției bullying-ului

Problemele apărute sunt și oglinda dezechilibrului din familie. Familiile în care există violență oferă un mediu optim pentru formarea agresorilor. Copiii își copiază părinții, bunicii, rudele apropiate. Au modele de urmat în acest sens. Din aceste considerente, violența domestică naște agresori. Copiii agresori au învățat că a fi puternic înseamnă ca ceilalți să se teamă de tine.

Părinții, de multe ori, își umilesc copiii și îi constrâng prin forță să facă anumite lucruri, considerând astfel că ei fac educație. Alții pun presiune pe copii simțind nevoia de a demonstra că sunt ”cineva”. Îi determină astfel să devină agresori pentru a stârni admirația. Copilul trebuie să aibă o stimă de sine ridicată, consolidată permanent de părinți.

Cum depistăm și cum combatem fenomenul bullying?

Când un copil este etichetat, tachinat, batjocorit, îmbrâncit sau chiar lovit repetitiv, este clar că asistăm la fenomenul de bullying. Ca părinți, cel mai simplu e să-i observăm pe copiii în curtea școlii, aceasta din urmă reprezintă un micro-univers social în care copiii primesc lecții de viață în afara familiei.

Cum reacționăm?

Indiferent dacă aveți un copil agresat sau agresor, trebuie să luați atitudine. De multe ori agresorii se pot simți victime. Un copil care nu știe să se apere poate recurge la violență.

Ca părinte, puteți interveni doar în cazul propriului copil, indiferent în ce postură se află. Neavând o jurisdicție în acest sens este recomandat să apelați la sprijinul învățătoarei, dirigintelui, profesorului, consilierului școlar, directorului, polițistului de proximitate sau Direcției de Protecția Copilului de sector.

Puteți interveni cu un ton calm, împăciuitoare, la început, și apelați la un specialist din cadrul școlii pentru a sta de vorbă cu fiecare copil și să identifice cauzele declanșării fenomenului de bullying.

Ce putem face în familie?

Una dintre tacticile cele mai utile este ca toți factorii responsabili să se implice. Părinții, profesorii, elevii și personalul auxiliar trebuie să colaboreze pentru stoparea violenței.

Dacă aveți un copil în postura de victimă învațați-l să urmeze câțiva pași pentru a evita și ieși din situații neplăcute. Iată ce trebuie să-i spuneți:

- evită să te afli în preajma colegilor violenți.
- când te afli într-o situație critică, nu arăta că îți este frică! Arătând că ești curajos poate descuraja agresorul!
- gândește-te cât de valoros ești pentru mine și mulți din jurul tău pentru calitățile tale, orice om are și defecte;
- răspunde cu un compliment pentru a-l descuraja;
- fă-ți prieteni pentru a te ajuta să faci față conflictelor și problemelor;
- cere sprijinul învățătoarei, dirigintelui, profesorului, consilierului școlar pentru a găsi împreună soluții de a stopa aceste situații.

Ce putem face la școală?

1. Semnalați problema educatoarei / învățătoarei / dirigintei și insistați să ancheteze cazul și să se ia măsuri.

2. Deschideți problema ca temă de dezbatere în cadrul ședințelor cu părinții (cauze, efecte, prevenție).
3. Cerți ajutorul consilierului școlar din unitatea de învățământ pe care o frecventează copilul. În cazul în care în școală nu există un consilier, solicitați ajutorul directorului unității.
4. Dacă fenomenul se repetă de mai multe ori, solicitați conducerii școlii luarea unor măsuri disciplinare împotriva copilului care generează violența la nivelul clasei/școlii.
Atenție! Orice sesizare pe care o faceți trebuie înregistrată. Verificați numărul de înregistrare! Potrivit legii, directorul unității trebuie să răspundă solicitării în 30 de zile, timp în care demarează ancheta și ia și măsurile care se impun în urma investigațiilor.
5. Numai în cazul în care observați că fenomenul se repetă și după sancționarea elevului și niciuna din măsurile luate nu au fost eficiente sesizați Inspectoratul școlar.
6. Dacă nici sesizările făcute la Inspectorat nu au niciun efect, mergeți la Poliție și depuneți o plângere. Nu încercați să rezolvați problema prin violență!

Cyberbulling

Avansul tehnologiei a permis ca toate comportamentele menționate mai sus să poată avea loc și în mediul online, pe rețelele sociale, prin e-mail sau alte platforme. Acestea poartă numele de **cyberbulling** – acesta are loc și mai ușor, pentru că este mult mai facil ca o persoană să se ascundă în spatele unor ecrane și să aibă anumite comportamente.

Mai mult, oricine are un smartphone cu conexiune la Internet poate hărțui pe altcineva, fără a fi nevoit să își dezvăluie identitatea reală. Cyberbulling-ul nu mai este limitat de curtea școlii sau de colțurile străzii, ci poate avea loc 24 de ore din 24. Acesta presupune hărțuirea și amenințarea în mediul online și implică mai multe persoane, fără a necesita puterea fizică.

Cyberbulling-ul se poate manifesta prin trimiterea unor mesaje amenințătoare sau intimidante prin e-mail, text, social-media și inclusiv prin furarea identității online cu scopul de a răni și umili persoana respectivă. Unii cyberbullies pot crea inclusiv un site web sau o pagină de social media pentru a umili pe altcineva.

Concluzii

Bullying-ul este un fenomen real, foarte răspândit, care afectează în mod negativ atât victima, cât și agresorul. Tocmai de aceea, acesta nu trebuie tolerat sub nicio formă.

Bibliografie:

- **Cristina Păunescu- „Agresivitatea umană”, Ed. Trei, București, 1995**
- <https://www.bullying.co.uk/general-advice/what-is-bullying/>

ÎNVĂȚAREA PRIN UTILIZAREA PLATFORMELOR ELECTRONICE ÎN ERA COVID-19

Prof. Barbu Florentina-Irina, Colegiul Național „Carol I” Craiova

Studiul își propune o analiză sintetică a fenomenului de flexibilizare a învățării prin utilizarea platformelor digitale în România. Contextele politice și economice de după perioada crizei economice din 2009 și mai recent, al crizei pandemiei provocate de virusul COVID-19 au produs apariția unor schimbări legislative la nivelul organizării muncii digitale. Printre acestea, mutarea învățării din plan fizic în cel virtual, utilizarea platformelor digitale atât pentru predare-învățare cât și pentru alte activități. În ultimele decenii, înainte de criza cauzată de COVID-19, politicile ocupării locurilor de muncă, împreună cu schimbările legislative nefavorabile și insuficiente pentru a asigura protecția socială și reprezentarea colectivă ale lucrătorilor cu contracte de muncă flexibilă au provocat o dezvoltare polarizantă a pieței muncii, cu o segmentare profundă a veniturilor.

Scurtă istorie a muncii digitalizate

Fenomenul muncii digitale intermediare de platforme în România reprezintă un element de noutate în cadrul politicilor de ocupare, care au fost accelerate de pandemia COVID-19 din 2020, când o mare parte dintre activitățile profesionale au fost mutate în mediul online. Noile tehnologii ale automatizării muncii funcționează prin calcule efectuate de algoritmi digitali care măsoară productivitatea muncii și care organizează condițiile de muncă la distanță și pe perioade flexibile de timp.

Ocuparea precară a fost considerată în literatura de specialitate un fenomen cu valențe multidimensionale (Rodgers și Rodgers 1989; Burgess și Campbell, 1998; Quinlan, 2001; Vosko, 2006; Standing, 2011). Ca fenomen multidimensional, prin ocuparea precară se pot distinge câteva caracteristici:

- instabilitatea și insecuritatea locului de muncă;
- insecuritatea remunerației;
- insecuritatea și lipsa de control asupra timpului de lucru;
- insecuritatea acumulării unei experiențe profesionale pe termen lung.

Alte studii sociologice au arătat faptul că riscurile muncii precare coincid cu punctele cruciale din cursul de viață al lucrătorilor și afectează capacitatea indivizilor de a lua decizii pe termen lung, prin asumarea unei vieți independente sau prin amânarea unor decizii de a întemeia o familie. Vulnerabilitățile sociale ale muncii precare prezintă consecințe asupra calității vieții indivizilor, atât prin lipsa de stabilitate profesională și financiară, cât și prin posibilitățile reduse de promovare în carieră și de reușită profesională. Analizele efectuate asupra efectului precarizării iau în considerare elementele structurale ale traiectoriilor profesionale ale indivizilor, acestea incluzând mecanismele care țin de mobilitatea pe piața muncii, tipul și durata

contractelor de muncă sau de stabilitatea veniturilor în fața schimbărilor economice și politice. Cu toate acestea, studierea precarității din perspectiva percepțiilor indivizilor care experimentează riscuri și incertitudini cu privirea la viața de muncă a fost mult mai puțin în atenția sociologilor. De aceea, se poate remarca faptul că studiile asupra transformărilor recente ale muncii în relație cu flexibilizarea și digitalizarea s-au concentrat pe indicatorii economici și politici la nivel macro-social și mai puțin pe contradicțiile cu privire la deciziile individuale de carieră sau asupra unor aspecte importante ale vieții profesionale și sociale.

Fenomenul Covid-19 a impus regândirea întregului sistem de învățământ la nivel European. Astfel, deși tehnologiile digitale sunt pe deplin integrate în modul în care oamenii interacționează, muncesc și fac comerț, ele nu sunt încă pe deplin exploatate în sistemele de învățământ și formare din întreaga Europă. Un studiu recent privind echipamentele digitale existente în prezent în școlile din Uniune a arătat că 63 % dintre elevii de nouă ani nu învață într-o școală „foarte bine echipată din punct de vedere digital” (cu echipamente adecvate, internet în bandă largă de mare viteză și „conectivitate” ridicată). Cu toate că 70 % dintre profesorii din UE recunosc importanța predării și învățării prin metode asistate digital, numai 20-25 % dintre elevi învață de la profesori care stăpânesc mediul digital și încurajează promovarea acestuia. Majoritatea profesorilor utilizează tehnologia informației și comunicațiilor (TIC) în principal pentru a-și pregăti materialele pedagogice, nu și pentru a lucra cu elevii în timpul orelor.

De aceea, factorii de decizie au conchis că se impune formarea resursei umane în regim de urgență și accesarea învățării cu ajutorul platformelor digitale, pentru că predarea trebuie să continue și dincolo de sala de clasă.

Avantajele digitalizării oferă posibilitatea de a elabora noi soluții pentru o învățare mai bună și mai individualizată, permițând profesorilor să urmărească mai atent și mai punctual evoluția fiecărui cursant. Prin analitica învățării pot fi generate metode de predare noi și centrate pe cursant, deoarece evoluția cursanților care utilizează regulat TIC poate fi monitorizată îndeaproape: profesorii pot cunoaște cu precizie rezultatele învățării fiecărui individ și pot identifica dacă este nevoie de sprijin suplimentar, în funcție de stilul de învățare al fiecărei persoane.

Astfel, în majoritatea țărilor europene a început digitalizarea învățării, alocarea de resurse pentru predarea la distanță și totodată îmbunătățirea competențelor tehnologice atât ale profesorilor cât și ale elevilor, pentru că a fi născut în epoca digitală nu este o condiție suficientă pentru a avea competențe digitale. Studiile arată că, în medie, doar 30 % din studenții din UE pot fi considerați ca fiind competenți din punct de vedere digital și că 28 % dintre studenții din UE nu au practic niciun acces la TIC, nici la școală, nici acasă. În plus, competențele digitale reduse sau inexistente ale multor adulți le îngreunează productivitatea și capacitatea de inovare la locul de muncă, limitându-le participarea în societate. Un număr mai mare de persoane trebuie să dobândească competențe digitale și să se obișnuiască cu utilizarea activă a tehnologiei pentru a le spori perspectivele de inserție profesională. Este esențial să se consolideze competențele digitale

prin învățarea informală și neformală și prin noi programe școlare, unde codificarea, de exemplu, este din ce în ce mai răspândită. Este necesar să se acorde, de asemenea, o atenție specială grupurilor defavorizate precum cursanții cu risc de rezultate slabe la știință și tehnologie, de exemplu, sau cu dificultăți de învățare.

În ceea ce privește accesarea resurselor de studiu sau a crearea unei biblioteci de date, părțile interesate implicate în furnizarea de materiale educative „tradiționale” pot, de asemenea, să contribuie la răspândirea conținutului digital de înaltă calitate: autorii de manuale, editorii și librarii pot contribui la eforturile colaborative pentru a găsi noi soluții tehnice inovatoare care să asigure că sunt disponibile resurse de înaltă calitate pentru toți. În mod similar, este dificil pentru autorii de conținut nou să definească drepturile și/sau limitările de utilizare pe care doresc să le asocieze unei anumite resurse. Promovarea licențelor deschise în rândul comunităților de profesori și al factorilor de decizie, precum și dezvoltarea de instrumente tehnice pentru a integra metadatele în fiecare resursă disponibilă pe internet vor contribui la creșterea transparenței.

Ca o concluzie a studiului este de remarcat că realizarea unor schimbări durabile pe scară largă necesită eforturi comune și acțiuni concentrate, care implică și angajează toate părțile interesate, cursanții, profesorii, familiile, managerii școlari, factorii de decizie din domeniul învățământului și comunitățile locale.

Bibliografie

* Eurostat, informații din 2011;

* Directiva 2001/29/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2001 privind armonizarea anumitor aspecte ale dreptului de autor și drepturilor conexe în societatea informațională

Fișă de lucru

Prof. învă. primar Cobianu Cristina

ȘCOALA GOMNAZIALĂ „CORESI” TÂRGOVIȘTE

Clasa I

1. Unește fiecare cuvânt cu imaginea pe care o denumește:

ceas

Maricica

bicicletă

ciorapi

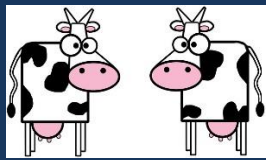
cireșe

ceainic

motocicletă

2. Bifează cerculețul care indică poziția sunetului [ci] (început/interior/sfârșit):

3. Scrie cuvântul care denumește imaginea:

4. Desparte în silabe cuvintele următoare:

ciocârlie =

cinstit =

strălucitoare =

lipici =

ciot =

5. Transformă după model:

trece = tu

ea place = tu

ea face = tu faci ea

ea duce = tu

ea coace = tu

FIȘĂ DE LUCRU LA COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

prof. înv. primar CORNECI ADELA NICOLETA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ ” CORESP” TÂRGOVIȘTE
Clasa pregătitoare

1. UNEȘTE SILABELE DUPĂ MODEL:

PA DO SA VI DE PE

sa

de

pa

pe

do

vi

STEA

S

T

E

A

patine

caise

LAMPĂ

DOCTOR

vas

Sorina urcă pe munte.

Silviu pleacă cu vaporul.

Sonia are patine noi.

Marius are un cadou.

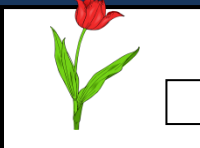

FIȘĂ DE LUCRU LA COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

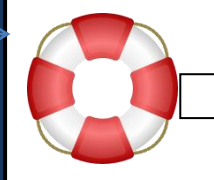
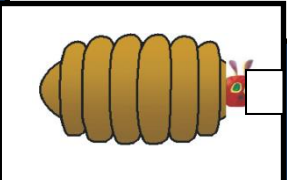
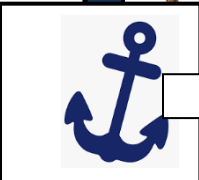
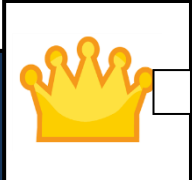
prof. învă. primar GOGESCU ALINA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ "CORESI" - TÂRGOVIȘTE
Clasa pregătitoare

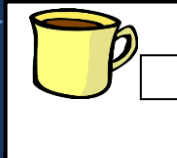

LITERELE

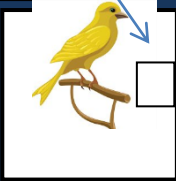

a A m M i I n N r R e E u U c C
o O l L ă Ă

1. Colorează căsuța corespunzătoare cuvintelor sugerate de imagini, care încep cu silaba indicată:

★ la →

★ co →

★ ca →

2. Scrie numărul de cuvinte al fiecărei propoziții indicate:

Ionel are o rană mare.

Ramona cară coșul.

Minel are o moară.

leu

LEU

3. *Scrie cuvintele după model:*

lemn →

inel →

lalele →

cămilă →

Jocuri utilizate în cadrul orelor de dezvoltare personală

Profesor învăț. primar Mărculescu Mihaela
Școala Gimnazială "Buică Ionescu", Glodeni- Dâmbovița

Disciplina *Dezvoltare personală* are la bază formarea competențelor sociale ale viitorului adult ceea ce presupune abilitatea omului de a interacționa cu ceilalți, de a se adapta cu succes mediului, de a influența pozitiv viața celor din jur, de a se integra, de a se dezvolta, deoarece cu toții suntem interconectați și fiecare interacțiune umană este un fel de dans al sentimentelor.

În cadrul acestei discipline, se formează în primul rând abilități și se dezvoltă atitudini, finalitatea fiind dobândirea încrederii în sine, starea de bine a copiilor, pregătirea lor pentru viață și pentru viitor. Elevii explorează, apoi aplică și ulterior reflectează asupra propriului progres; devin conștienți de propriile emoții și învață să le gestioneze, astfel au șanse mai mari să devină adulți responsabili în lume și empatici față de semenii. Valorificarea experiențelor elevilor fundamentează autenticitatea învățării. Există o raportare permanentă la ceea ce gândesc și simt, precum și la modul în care se comportă elevii.

La nivelul acestei discipline, accentul trebuie să cadă mai puțin pe metodele tradiționale și mai mult pe metodele de consiliere psiho-pedagogică deoarece esențiale sunt nu achizițiile de informații, ci formarea de atitudini, convingeri, interese, abilități care să influențeze pozitiv conduita elevilor, dezvoltarea personalității lor sau funcționarea optimă a grupului de studiu.

Alegerea metodelor de lucru la nivelul acestei discipline trebuie să asigure cât mai multe interacțiuni elev-elev, elev-profesor și profesor-grup, să accentueze învățarea de comportamente, atitudini, să ocaziona activități plăcute. Selectarea unei metode de către învățător va fi ghidată de cantitatea de interacțiuni prilejuite, de posibilitatea lucrului în grupuri mici, de formarea de atitudini și comportamente, totul realizat într-o atmosferă destinsă care să nu creeze rezistență, revoltă sau distanțare.

Dintre metodele cu eficiență și eficacitate ridicate enumerăm: jocul de rol, brainstormingul, dramatizarea, panelul, posterul, fabula, basmul terapeutic, metoda metaforelor, a colajelor, a fotografiilor, studiul de caz, analiza cauză-efecte, analiza exemplurilor și contraexemplurilor, povestirea, proiectul.

Pentru a-i ajuta pe copii în controlul emoțiilor și consolidarea stimei de sine am folosit frecvent jocuri. Mă voi opri la câteva dintre acestea:

1) Jocul *Numește emoția*

Scop: dezvoltarea abilităților de exprimare a emoțiilor și de înțelegere a emoțiilor altor persoane.

Descriere:

- Un voluntar iese din sală, iar grupul decide ce emoție va reprezenta prin mimică și gesturi. Intră persoana și încearcă să ghicească ce emoție este prezentată.
- O variantă ar fi ca grupul să se împartă în două și să illustreze două emoții, pe care să le ghicească voluntarul. Jocul poate fi continuat cât dorește grupul.

Discuții:

- V-a fost ușor sau dificil să ghiciți emoțiile prezentate? Puteți să argumentați?
- Ce urmări sunt în situațiile în care persoana crede că exprimă ceva, iar ceilalți înțeleg cu totul altă emoție?

2) Jocul *Cum ne ajută și cum ne încurcă emoțiile*

Scop: înțelegerea faptului că emoțiile ne pot ajuta să avem relații pozitive.

Descriere:

- Formați grupuri mici și repartizați grupurilor câte o emoție: bucurie, rușine, furie, frică, plictiseală, recunoștință ș.a.
- Propuneți participanților să noteze pe foi în două coloane cum îi ajută și cum îi împiedică emoția respectivă.
- Rugați grupurile să prezinte celorlalți rezultatele muncii lor. Ați putea propune elevilor să dea exemple de situații concrete din viață pentru a ilustra cele prezentate.

Discuții:

- Ce ați învățat din acest exercițiu?
- Cum v-ați simțit pe parcurs?
- V-a fost dificil sau ușor să realizați sarcina? Argumentați!

3) Jocul *Ghețarii*

Scop: dezvoltarea abilităților de autoreglare și control emoțional / stabilitate emoțională în relațiile sociale.

Descriere:

- Participanții formează un cerc, în centru iese un voluntar. Cei din cerc trebuie să se prezinte ca „înghețați”, adică să nu exprime nici o emoție, să fie indiferenți la tot ceea ce se întâmplă în jur. Participanții n-au voie să închidă ochii, ei trebuie să privească într-un punct, fără a lua privirea.
- Voluntarul din centrul cercului are sarcina să „dezghețe” pe cineva din cerc. El poate face asta prin gesturi, mimică sau cuvinte, dar fără a atinge persoana sau a o jigni.
- Participantul care va fi „dezghețat” va trebui să se alătore tânărilor din centrul cercului și să continue jocul alături de acesta.

Discuții:

- Ce v-a ajutat să nu reacționați la cele din jur?
- În ce situații reale de viață ne poate ajuta această abilitate?
- Ce acțiuni ale colegilor v-au distras mai mult, v-au făcut să ieșiți din această stare?
- Ce faceți, de obicei, ca să rezistați factorilor externi care vă distrag?

4) Jocul *Culoarea dispoziției mele*

Scop: exprimarea într-o formă simbolică a dispoziției de moment.

Descriere:

- Participanții formează un cerc. Fiecare meditează și spune cu ce culoare poate fi asemănată dispoziția sa de astăzi. (Variantă: elevii pot fi rugați să se identifice cu o plantă, un animal, un obiect etc.)
- Nu cereți explicații. Nu întrebați participantul de ce trăiește o stare sau alta sau ce a determinat dispoziția sa. Mulțumiți fiecărui participant, dar nu comentați asocierile făcute de ei. Dacă cineva vrea să explice afirmația pe care a făcut-o, încurajați copiii să se asculte reciproc.

Discuții:

- Cum v-ați simțit?
- Ce ați observat pe parcursul jocului?
- Ați aflat ceva nou?

5) Jocul *Eu sunt... și-mi place...*

Scop: Optimizarea cunoașterii de sine și / sau a celorlalți

Descrierea activității: participanții stau pe scaune în cerc și fiecare trebuie să-și spună numele și mâncarea sau cartea preferată etc. Dacă grupul este nou format li se poate cere participanților să repete ceea ce au spus cei dinaintea lor înainte de a-și spune numele propriu pentru reținerea cât mai exactă a tuturor informațiilor.

Se poate crește gradul de complexitate al activității, cerându-se participanților să explice cât mai pe larg preferința (De ce îți place?; Când ai mâncat / îmbrăcat / citit prima oară această mâncare / îmbrăcăminte / carte?; Povestește o întâmplare hazlie care are legătură cu această preferință! etc.) sau li se poate solicita să spună primele 3 preferințe.

Variantă: „**Dacă aș fi un animal aș fi ... pentru că ...**”;

6) Jocul *Să facem complimente!*

Scop: consolidarea stimei de sine și acceptarea complimentelor.

Descriere:

- Formați un cerc. Spuneți participanților că vor vorbi despre calități și vor învăța să facă și să accepte complimente.
- Propuneți elevilor să se gândească la o calitate pe care o apreciază la colegul din stânga. Calitatea trebuie să se refere la caracteristici personale, nu la trăsături externe: zâmbet, păr, ochi. Fiecare participant, pe rând, va spune colegului din stânga ce apreciază la el. Cel care primește complimentul răspunde simplu „Mulțumesc”. Discutați despre activitate, după ce toți copiii au vorbit.

Discuții:

- Ce a fost mai dificil: să identificați o calitate sau să primiți un compliment?
- Cum vă simțiți atunci când faceți un compliment? Dar atunci când îl primiți?
- De ce este important să facem și să primim complimente?
- De ce credeți că este important să ne cunoaștem propriile calități?

Consider că dezvoltare personală putem face la orice altă oră de curs prin atitudinea pozitivă pe care o manifestăm față de elevi și procesul de învățare în care îi implicăm, prin faptul că îi încurajăm să abordeze sarcinile de lucru cu încredere în forțele proprii. Confruntarea cu o sarcină nouă sau prezentată în alt format (la orice disciplină) creează copilului o stare de încordare, de aceea el trebuie învățat să își gestioneze adecvat emoțiile, să se autocontroleze, să aibă încredere în sine.

Bibliografie:

1. Ann Vernon, *Dezvoltarea inteligenței emoționale*, ed. ASCR, Cluj Napoca, 2006
2. Silvia Breben, *Jocuri pentru dezvoltarea inteligenței emoționale la vârsta preșcolară și școlară mică*, Ed. Reprograph, Craiova, 2010.

Metode de stimulare a creativității elevilor

Scurtu Speranța-Elena

Liceul Tehnologic Bălteni, Gorj

Clasele a II-a și a III-a

Creativitatea a fost și va rămâne o calitate superioară a omului, fiind identificată, în cazul elevilor, ca o capacitate de a realiza ceva și altceva în raport cu realitatea existentă, de a înțelege și a cunoaște pe plan material și spiritual ceva inedit, util și valoros. Creativitatea este o caracteristică a personalității umane, aceasta fiind necesar a fi descoperită, cultivată și modelată spre a deveni ceva unic. Școala este unul dintre cele mai importante medii în care elevul poate primi în mod organizat cunoștințe de artă, un mediu în care poate fi educat prin acest limbaj al simțirii.

În cele ce urmează, aș dori să evidențiez câteva metode pentru a incita elevii în găsirea unor soluții optime pentru compozițiile la liberă alegere, având drept finalitate dezvoltarea gândirii vizuale a acestora.

1. Metoda punctelor unite cu linii

Poartă denumirea acțiunii în sine. Se aplică după ce elevii sunt deprinși să observe formele întâmplătoare, în plan dimensional, (fără intervenția conștiinței, dându-se frâu liber hazardului), apoi formele naturale, spontane, create de natură, dar și cele elaborate. Se distribuie întâmplător puncte pe foaia de lucru (cu creionul, carioca), pe un fond muzical, într-o anumită cadență, ritm. Acestea se vor uni apoi întâmplător. Rețeau de linii poate să fie una ordonată sau nu. Dacă una dintre aceste forme se aseamănă cu ceva din realitatea înconjurătoare, aceasta trebuie conturată, colorată și evidențiată prin folosirea detaliului – exploatarea zonei descoperite.

2. Metoda petelor întâmplătoare

Compoziții realizate prin prelucrarea unor pete spontane de culoare obținute și prin fuzionarea pe suport umed și / sau uscat – acuarelă, dar și prin pete picturale, obținute prin stropirea suprafeței de hârtie uscată. Se dispun întâmplător pe foaia de lucru pete / stropi (culori umede pentru întrepătrunderea / fuzionarea acestora), pe un fond muzical, în vederea descătușării spiritului. Se poate folosi și tehnica ștampilei. Elevii descoperă pete, forme din realitatea înconjurătoare.

3. Metoda umanizării sau a metamorfozării antropomorfe

Această metodă constă în transformarea lucrurilor, obiectelor înspre trăsături umane. Exemple: „Bucătăria veselă”, „Pădurea fermecată”. Prin natura unei forțe superioare, un magician, oamenii pot fi transformați în veselă și, de aici, crearea unei întregi povești despre

vesela ce capătă însușiri omenești, a fructelor unite în lumea lor miraculoasă sau a obiectelor ce prind viață.

4. Metoda animalului fantastic

Este de fapt animalul ce nu există în realitate, dar pe care elevii au prilejul să-l creeze prin combinarea părților componente ale animalelor (aripi de fluturi, coarne de cerb, cozi de păun; pește cu coadă din crenguțe înfrunzite – e un animal fantastic căruia elevul e incitat în a-i găsi și un nume).

5. Metoda modulării

Metoda constă în folosirea unui element-modul care să se repete în spațiul plastic după o anumită regulă. Acesta își poate păstra identitatea, dar modificându-și: dimensiunea, poziția, culoarea, valoarea tonală). Ex.: modularea cercului în obținerea „Omului de zăpadă”, modularea pătratului în obținerea „Florii fermecate”; o pasăre– folosind ca element modul pasărea, focul– având ca element-modul focul, clopoțelul cu element-modul un clopoțel, trăsându-se astfel starea de bine în astfel de ore.

6. Metoda configurării și reconfigurării (a compunerii și descompunerii)

Metoda se bazează pe folosirea pătratului Tangram. Compunerea unui element nou, repetitiv sau nu, e necesar să se realizeze utilizându-se cele 7 piese componente. Exemplificări: Mental, apoi practic, se urmărește descompunerea în elementele lui constitutive a „Iepurașului” – realizat cu ajutorul elementelor Pătratului Tangram -, și numai cu aceleași elemente să se recompună altă configurație, de exemplu „Fetiță stând”, în tehnica colaj sau desen.

Meritul acestor metode este acela că elevul este eliberat de captivitatea unor tipare apărute datorită rutinei.

Istoria incluziunii si educației a copiilor romi

Prof. Catalina Alisa
Scoala Gimnaziala Nr.1 Polovragi
Clasa a III-a

„Incluziunea” se referă la faptul că oricine, indiferent de deficiența sa sau de dificultățile pe care le întâmpină în învățare, trebuie tratat ca un membru normal al societății, iar diversele servicii speciale de care are nevoie, trebuie furnizate în cadrul serviciilor sociale, educaționale, medicale și celelalte servicii puse la dispoziția tuturor membrilor societății.

Încă din perioada comunistă statul a încercat să ajute și să contribuie la educarea copiilor romi. Au existat, în istoria învățământului românesc, mai multe inițiative concrete destinate școlarizării romilor. De exemplu, în perioada 1949 - 1951, la Șiria, în județul Arad, învățătorul Vasile Homescu a organizat o școală pentru romi, care a fost vizitată în anul 1951 de ministrul învățământului Ion Nistor și de Grigoraș Dinicu, care era atunci reprezentantul romilor. Evident, au urmat și alte experimente timide sau foarte reușite, cum a fost, de exemplu, cel din satul Gura Văii (județul Bacău), demarat la 15 septembrie 1974 de către sociologul Mihai Merfea, cadru universitar la Institutul de Învățământ Superior din Bacău. Astfel de inițiative singulare, de tip artizanal, își aveau originea în omenia, luciditatea și stăruința unor dascăli ai școlii românești și nu ca urmare a unei politici centrale. Sedentarizarea romilor, întreprinsă energic de autoritățile comuniste, a contribuit în plan educațional – când nu s-a exagerat cu trimiterea forțată a elevilor romi la școală – la o bună școlarizare a acestora. Cum era și firesc, după Decembrie 1989, s-a înregistrat în România o adevărata explozie a fenomenului rom în toate planurile. (Sarău, p. 1, 2008)

Începând cu 1989, actorii implicați în problematica romilor au conștientizat că educația trebuie să reprezinte o prioritate. Deși s-a înregistrat un progres lent, România probabil a făcut multe pentru a se adresa nevoilor educaționale ale romilor, mai mult decât s-a adresat altor domenii în care romii au probleme. Învățământul gratuit și obligatoriu a avut un impact pozitiv semnificativ asupra populației de romi, toate programele educaționale implementate după 1990, nereușind să egaleze rata de școlarizare „produsă” în perioada comunistă. Printre elementele care favorizau participarea și succesul școlar al copiilor au fost obligativitatea învățământului, recensămintele elevilor, vizitarea elevilor de către cadrele didactice, orele de pregătire suplimentară, suportul colegilor, interzicerea repetenției, ținuta obligatorie, etc. Potrivit prevederilor Constituției, statul garantează dreptul la învățătură și asigură accesul neîngrădit al tuturor cetățenilor, fără deosebire de naționalitate, rasă, sex sau religie, în învățământul de toate gradele, corespunzător cerințelor dezvoltării economice și sociale a țării, precum și dorințelor și aptitudinilor fiecăruia. În acest scop, statul alocă o parte importantă din mijloacele sale materiale pentru continua dezvoltare și modernizare a învățământului, asigură pregătirea și perfecționarea personalului didactic, precum și baza materială necesară desfășurării procesului de învățământ. (Legea educației învățământului nr. 28 din 21 decembrie 1978).

Începând cu 1992, România a adoptat măsuri de politici publice afirmative pentru etnicii romi, în vederea creșterii participării acestora la educație în ciclurile liceal și universitar. Aceasta presupunea alocarea unui număr de locuri suplimentare pentru elevii romi, care îndeplineau cerințele minimale în privința calificativelor de la examenele de admitere. În paralel, în sistemul

de învățământ românesc, s-a încurajat predarea limbii romani standardizată, la ciclul primar și gimnazial, ca disciplină facultativă, în curriculum la cerere.

Instituționalizarea mediatorului școlar a avut un rol important în educația copiilor romi, rata participării elevilor romi la educație începând să fie în continuă creștere. Instituția mediatorului școlar pentru romi are o istorie lungă, începând cu 1990, și a pornit la inițiativa unor organizații neguvernamentale, printre care amintim: Romani Criss, Centrul de Resurse pentru Comunitățile de Romi, Fundația Soros România, care au implementat diverse programe educaționale ce aveau ca scop creșterea ratei participării școlare a copiilor romi. Acceptat informal în faza de proiect pilot și bugetat din fonduri private prin proiecte derulate în parteneriat cu școlile de către diverse organizații neguvernamentale, mediatorul școlar pentru romi nu a căpătat statutul oficial de profesie, decât în anul 2004. Inițial sistemul educațional românesc a opus rezistență la crearea și bugetarea de posturi pentru mediatorii școlari pentru romi, deoarece școala românească, insuficient expusă problematicii interculturalității, nu a simțit nevoia de a folosi cadre didactice specializate în relația cu elevul rom. Rolul mediatorului școlar a fost gândit tocmai pentru a suplimenta aceste deficiențe, și pentru a sprijini relaționarea cadrelor didactice nerome cu elevul rom, precum și pentru a facilita acomodarea copilului rom cu un sistem în care acesta nu se regăsește și pentru a-i încuraja pe părinți să se implice în educația copiilor lor.

Încurajarea copiilor romi de a studia și a-și forma o carieră ar trebui să fie mereu un punct prioritar pentru stat deoarece este mult mai ușor, simplu și ieftin să finanțezi educația unui copil decât să plătești costurile sociale asociate cu lipsa de educație și calificare profesională, șomaj, dependență de lungă durată de serviciile sociale, lipsa asigurărilor de sănătate, delincvență, etc. Investiția în copiii aflați într-o situație de vulnerabilitate este o investiție profitabilă în viitorul societății care va aduce doar avantaje pe parcursul timpului.

Bibliografie

- Popescu, C.. (coord). 2014. Rromii din România. București: Editura Expert.
Vintilă, Mihăilescu, 2014, Condiția romă și schimbarea discursului, Editura Polirom
Zamfir, C., și Preda. (coord). 2002. Rromii în România. București: Editura Expert.
Zamfir, Cătălin. și Stoica, Laura. 2006. Antropologie. O nouă provocare: dezvoltarea socială, Iași: Editura Polirom.
Recensământul populației 2011. Institutul Național de Statistică.

JOCUL - MODALITATE DE PREDARE ȘI EVALUARE LA COPIII CU C.E.S.

Prof.înv.primar Cerdac Simona-Valentina
Școala Gimnazială Nr. 1 Polovragi
Clasa I

În țara noastră, elevii cu cerințe educative speciale au învățat în școli speciale, cu cadre didactice pregătite pentru a lucra cu astfel de copii, dar în ultimii ani, s-a ajuns la concluzia că procedându-se astfel, acești elevi sunt oarecum excluși din viața socială și s-a decis integrarea lor în învățământul de masă.

Școala, ca instituție publică de formare și socializare umană trebuie să răspundă cerințelor tuturor elevilor, atât celor care au un ritm de învățare și un potențial intelectual și aptitudinal peste medie, dar și celor care manifestă deficiențe de învățare. Ambele categorii pot fi considerate cu cerințe educative speciale și necesită un program individualizat de învățare Jocul-ansamblu de acțiuni și operațiuni care urmăresc obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală și fizică a copilului. Elementul de joc imprimă acestuia un caracter mai viu, mai atrăgător, aduce varietate și o stare mai bună, dispoziție funcțională, de veselie, de bucurie, de destindere, ceea ce previne apariția monotoniei, plictiselii și a oboselii. Atunci când jocul este utilizat în procesul de învățământ, el dobândește funcții psihopedagogice speciale, asigurând participarea activă a elevului la lecții sporind interesul de cunoaștere față de conținutul lecției. Știm că jocul didactic prezintă o metodă de învățare în care predomină acțiunea didactică stimulativă. Această acțiune valorifică la nivelul instrucției finalitățile adaptive de tip recreativ proprii activității umane, în general, în anumite momente ale evoluției sale ontogenice, în mod special.

Copiii, majoritatea timpului liber și nu numai, și-l petrec jucându-se. Jocul reprezintă pentru copii o modalitate de a-și exprima propriile capacități. Prin joc copilul capătă informații despre lumea în care trăiește, intra în contact cu oamenii și cu obiectele din mediu înconjurător și învață să se orienteze în spațiu și timp.

Putem spune că jocul este "Munca copilului". În timpul jocului, copilul vine în contact cu alți copii ori adulți, astfel jocul are caracter social.

Psihologia jocului evidențiază importanța activării acestei metode mai ales la copiii cu CES.

Analiza sa permite cadrului didactic valorificarea principalelor 5 direcții de dezvoltare orientate astfel:

- 1.)-de la grupe mici la grupe tot mai numeroase;
- 2.)-de la grupe instabile la grupe tot mai stabile;
- 3.)-de la jocuri fără subiect la jocuri cu subiect;
- 4.)-de la șirul de episoade nelegate între ele spre jocuri cu subiect și cu desfășurare sistematică;
- 5.)-de la reflectarea vieții personale și a ambianței apropiate la reflectarea evenimentelor vieții școlare.

Această activitate dinamizează acțiunea didactică prin intermediul motivațiilor ludice care sunt subordonate scopului activității de predare-învățare dar și de evaluare. Modalitățile de realizare angajează următoarele criterii pedagogice de clasificare a jocurilor didactice:

I.După obiective prioritare:jocuri senzuale (auditive, tactile, vizuale), jocuri de observare, de dezvoltare a limbajului, de stimulare a cunoașterii interactive;

II.După forma de exprimare: jocuri simbolice de orientare, de sensibilizare; conceptuale jocuri; ghicitori; jocuri de cuvinte încrucișate.

III. După conținutul instruirii: jocuri matematice; jocuri muzicale, sportive, literare/lingvistice.

IV. După sursele folosite: jocuri materiale, jocuri orale, pe baza de întrebări, pe baza de fișe individuale, pe calculator.

V. După regulile instruite: jocuri cu reguli transmise prin tradiție, cu reguli inventate, spontane și protocolare.

VI. După competențele psihologice stimulate: jocuri de mișcare, de observație, de imaginație, de atenție, de memorie, de gândire, de limbaj și de creație.

Folosirea jocului didactic ca activitate de completare cu întreaga clasă aduce variație în procesul de instruire a copiilor cu CES, făcându-l mai activ.

Fiecare joc didactic cuprinde următoarele laturi constitutive: conținuturi; sarcina didactică, regulile jocului, acțiunea de joc.

Prima latură-conținuturi-este constituită din cunoștințele anterioare ale copiilor, însușite în cadrul lecțiilor anterioare cu întreaga clasă.

Cea de-a II-a-sarcină didactică-poate să apară sub forma unei probleme de gândire, de cunoaștere, de numire, ghicitoare, comparative.

A treia latură-regulile jocului-decurge din însăși denumirea ei. Regulile sunt menite să arate copiilor cum să joace, cum să rezolve problema respectivă.

Ultima latură-acțiunea de joc-cuprinde momente de așteptare, surprindere, ghicire, întrecere și fac ca rezolvarea sarcinii didactice să fie plăcută și atractivă pentru copii.

Elementele de joc: gândirea, mișcarea, întrecerea, surpriza, etc, crează stări emoționale care întrețin interesul și dau colorat viu lecției.

Prin joc, copiii cu CES pot ajunge la descoperire de adevăruri, își pot antrena capacitatea lor de a acționa creativ, pentru că strategiile jocului, sunt în fond strategii euristice, în care se manifestă istețimea, spontaneitatea, inventivitatea, răbdarea, îndrăzneala.

Jocurile copiilor la ora de matematică devin metode de instruire în cazul în care ele capătă o organizare și se succed în ordinea implicate de logica cunoașterii și învățării.

În acest caz, intenția principală a jocului nu este divertismentul, rezultat din încercarea puterilor, ci învățarea care pregătește copilul pentru munca și viață. Pentru a atinge aceste scopuri, jocurile trebuie să fie interactive, să le evalueze cunoștințele.

Evaluarea prin joc condiționează în așa manieră dinamica clasei, încât putem spune că nu există învățare eficientă fără evaluare. Ea nu poate și nu trebuie redusă la simplul act al notării. Principala funcție a evaluării este aceea de a determina măsura în care diferite obiective pedagogice au fost atinse. În același timp încearcă să explice randamentul nesatisfăcător.

Scopul educației prin joc este acela de forma anumite deprinderi, strategii cognitive, atitudini și comportamente, acestea se formează doar dacă îl punem pe elev să lucreze efectiv; să acționeze, atât pe plan verbal cât și motric.

Jena, rușinea, umilirea repetată, tind să dezorganizeze personalitatea copilului; duc la apariția unei stări psihice negative de nesiguranță, ezitare, apoi pierderea respectului de sine și încrederea în profesor.

În cazuri extreme, elevul poate deveni chiar agresiv. Se întâmplă adesea ca elevul frustrat, să fie izolat în grupul de elevi deoarece reactivitatea lui exagerată din cauza frustrării repetate se manifestă, printr-un comportament inadecvat, elevul fiind văzut de colegi ca un tip dificil. De aceea jocul poate fi folosit pentru a diagnostica conflicte psihologice, fiind binecunoscută capacitatea jocului de a deveni simbol al tendințelor, dorințelor sau conflictelor copilului.

Formele de joc au menirea să intercepteze tulburările de comportamente ce pot fi declanșate de inhibirea instinctelor, cerută de societate. Terapia prin joc are la baza efectul armonizator, din această cauză, jocul terapeutic a fost numit; ”o pace încheiată cu sine și între ceilalți”.

Armonizarea realizată cu ajutorul jocului se manifestă sub forma unei concordanțe subiective între dorință și putință. Datorită acesteia, copilul gasește în joc un răspuns pozitiv la încercările sale mascate de a fi înțeles și o confirmare a sentimentului propriei valori.

Jocul constituie un sprijin necesar în organizarea evaluării, având în vedere faptul că monotonia produsă de formele stereotipice ale exercițiilor produce rapid plictiseală.

Acesta are ca efect secundar scăderea dorinței de a învăța a elevului, scăderea interesului și atenției.

Jocul la ora de matematică este bine definit. Jucându-se cu cifrele, elevul cu CES reacționează și participă vioi la cerințele spuse. Ex.de jocuri:

“Unește cifrele și spune ce obții”;

“Calculăm și colorăm”;

“Rebus matematic”;

“Descoperă cuvântul cheie”;

Acordarea notei la sfârșitul unui joc, fie el în echipă, reprezintă clasarea elevului cu CES pe o anumită “scară”. Notele acordate fac din elevul cu CES un analizator, realizând treapta pe care o ocupă în “scara” clasei.

Jocul ca modalitate nu urmărește în principal evidențierea deficienței și a blocajului copilului. O asemenea abordare exclude teza caracterului irecuperabil al copilului cu CES. Elementele de joc încorporate în procesul de predare-evaluare pot fi motive și stimula puternic acest proces în toate formele lui.

Bibliografie

Anuțuța, P. *Povești și jocuri matematice distractive*, Editura Excelsior, Timișoara, 1998

Șchiopu, U. *Dezvoltarea operativității gândirii copilului*, Editura Științifică, București, 1966

Popovici, D. (1998) – *Învățământul integrat sau incluziv*, Editura Corint, București

Exerciții pentru evaluarea și educarea psihomotricității

Profesor educator, Ivănescu Giulia,

Școala Profesională Specială "Emil Gârleanu", Galați

Coordonarea vizual motorie este capacitatea de a coordona vizualul cu mișcările corpului sau a unei părți a corpului. În activitățile zilnice ochii și întregul corp reacționează împreună, fiecare acțiune depinde de corecta coordonare vizual-motorie.

Copiii cu o coordonare vizual-motorie slabă și o slabă discriminare obiect –fundal, vor avea dificultăți de mișcare, de îmbrăcare, de participare la jocurile colective, de a modela de a desena, nu pot fi capabili să își găsească locul pe pagină, sar peste spații, nu pot trasa o linie dreaptă, vor contura incorect literele. Învățarea scrisului va fi afectată de această incapacitate.

Abilitarea copilului cu cerințe educative speciale pe plan motor, senzorial, perceptiv, va înlesni achiziția școlară.

Exercițiile propuse respectă "Programa școlară – Terapia ocupațională" și au un caracter orientativ.

Formarea și exersarea gesturilor manuale fundamentale și a coordonării motrice

1. Exerciții de coordonare a motricității fine

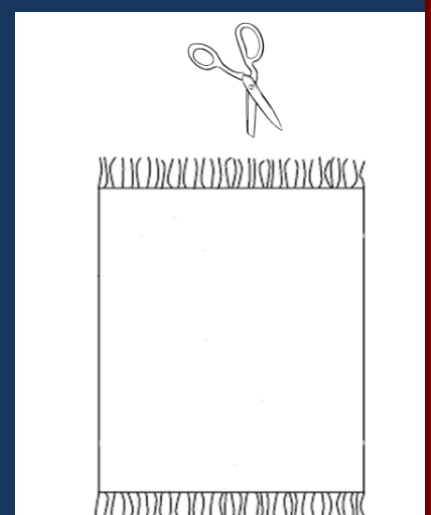
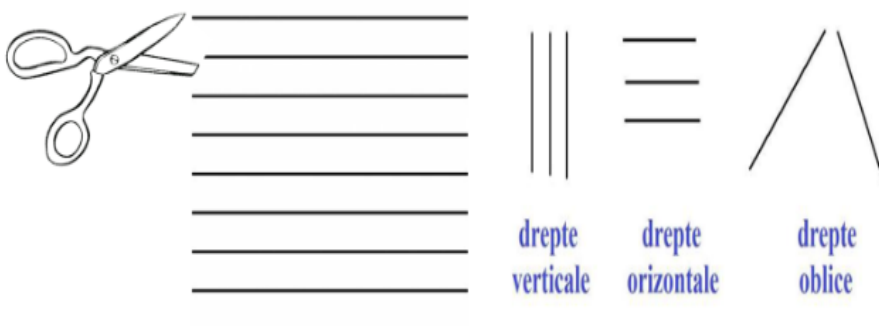
- a) Decupaje- tăierea unor fâșii mici de hârtie, a unor franjuri de hârtie, forme geometrice mari, linii curbe și în final figuri simple.

Exemple: Să decupăm hârtie

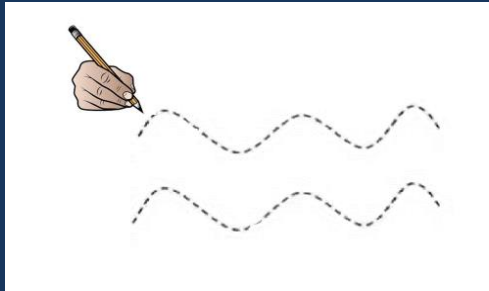
Materiale: fâșii de hârtie, foarfece.

Metode de a tăia hârtia – dintr-o dată (fără linii), pe linii oblice, pe linii drepte

Exemple: "Franjurii covorului"

**b) Linia curbă - „Valurile
mării”**

Ajutăm omida să ajungă la măr

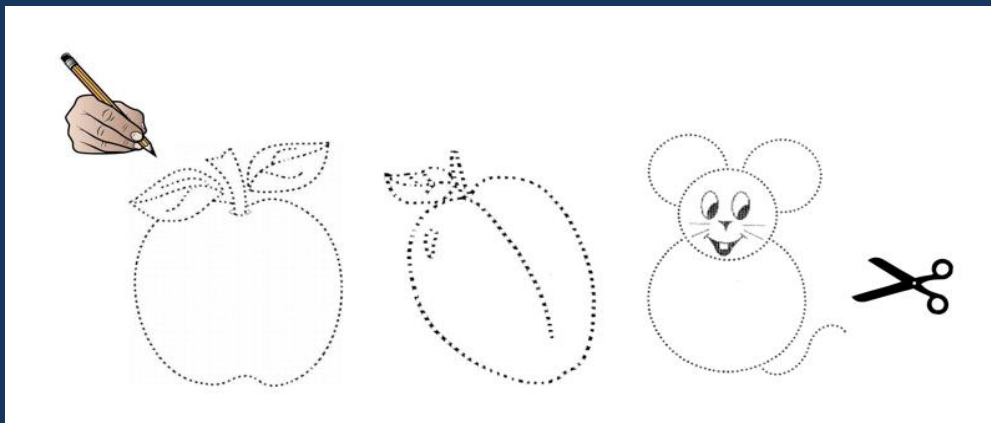

„Drumul albinuței”

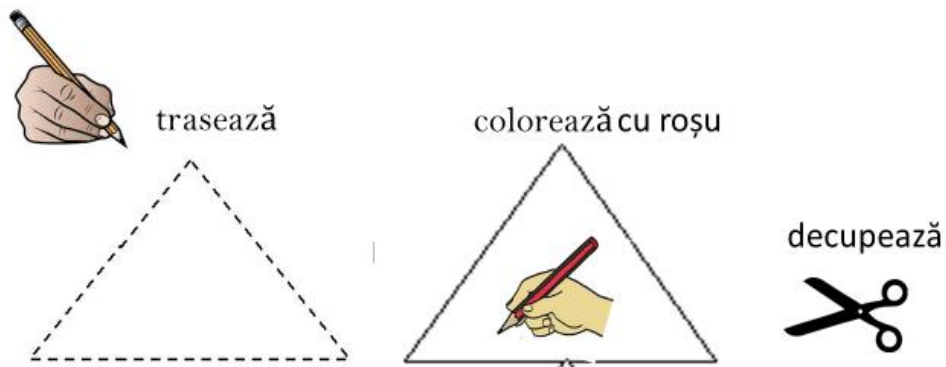

c) Exerciții de conturare și tăiere după șablon

“Unirea de puncte” -unește punctele, colorează și apoi decupează

d) Exerciții de desen schematizat: redarea de figuri geometrice prin unirea punctelor

ADJECTIVUL

Fișă de lucru

1. a) Subliniază adjectivele din textele următoare:

„Ca un glas domol de clopot

Sună codrii mari de brad.”

„Să-mi fie somnul lin

Și codrul aproape”.

b) Analizează adjectivele găsite.

2) Găsește două substantive potrivite adjectivului *semețe* și alcătuiește cu ele propoziții.

3) Formează adjective după model. Scrie apoi propoziții cu acestea.

tristețe-trist

4) Scrie adjective cu înțeles opus adjectivelor:

vesel- -----

lat - -----

subțire-----

închis- -----

Învățarea digitală-provocare și oportunitate

**Prof.înv.primar Constantinescu Olga
Șc.Gimn. "Nicolae Romanescu", Craiova
Clasa a IV-a**

Pe măsură ce indivizii și familiile din toată Europa se consideră „izolați social” sau în carantină acasă, mulți au fost nevoiți să se adapteze la noile moduri de lucru și de învățare de la distanță. În același timp, un număr mare de oferte de tip e-learning pentru copii, tineri și adulți au fost anunțate pe rețelele de socializare.

Când guvernele au decis că țările ar trebui să intre în blocaj, școlile și alte instituții de educație au fost obligate să pună în aplicare instrumente de învățare electronică pentru elevi, universități și studenți din învățământ profesional, precum și pentru persoanele adulte. În cazul educației școlare, părinții au fost obligați să sprijine - sau chiar să acopere - școlarizarea copiilor lor prin utilizarea materialelor didactice furnizate de profesorii copiilor lor. În același timp, a apărut o mare varietate de oferte comerciale de învățare online pentru adulți, de la cursuri de yoga și coacere la cursuri pentru toate interesele și toate nivelurile de competență.

Putem folosi educația adulților pentru a ne îmbunătăți competențele mentale și pentru a învăța noi metode mai bune de îngrijire de sine.

Este important să recunoaștem că învățarea de tip e-learning este semnificativ mai puțin accesibilă pentru cei aflați în situații sociale și economice vulnerabile. Cea mai mare barieră pentru accesibilitate într-un moment ca acesta este totuși accesibilitatea digitală: dispozitive adecvate, un bun acces la internet și o alfabetizare digitală adecvată. Nu toate instituțiile iau în considerare faptul că oamenii ar putea să nu poată accesa resursele sau programele de instruire necesare pentru a finaliza sarcinile de acasă.

Pentru a face învățarea de tip e-learning un mijloc de a stopa lacunele inegalității, este vital să se facă eforturi pentru ca resursele să fie accesibile pentru cei care au nevoie de ele. Pentru cei care pot dedica timp activităților de învățare sporite, furnizarea de materiale, cursuri și resurse de învățare gratuite ar fi de neprețuit pentru a profita la maxim de aceste ore.

Trebuie să recunoaștem că mulți indivizi nu vor avea ocazia să folosească această perioadă dificilă pentru auto-perfecționare din cauza altor responsabilități și să îi ajutăm pe acești oameni să se simtă susținuți în deciziile lor, indiferent dacă încearcă să învețe sau fac altceva. Învățarea și educația adulților, deși este un lucru imperativ pentru mulți dintre noi, ar trebui, în primul rând, să însemne bucurie prin incluziunea socială și dezvoltarea abilităților și capacităților noastre.

Aceasta ar putea ajuta comunitățile să fie mai rezistente nu numai în capacitatea noastră de a vedea această pandemie, dar și în dezvoltarea instrumentelor mai puternice pentru a face față suferinței mentale și a învăța cum să ne îngrijim sănătatea fizică atunci când sunt închise atât de multe căi obișnuite (săli de sport, centre de agrement, parcuri etc.). Dacă aceste condiții sunt îndeplinite și toată lumea poate participa în condiții egale, învățarea de tip e-learning poate fi o sursă puternică de auto-îngrijire, incluziune socială și dezvoltare personală.

Școala online a apărut neașteptat, ca o mare necesitate și ne-a provocat să fim deschiși către noile tehnologii la un alt nivel, mai înalt decât eram pregătiți emoțional, tehnologic, legislativ, economic etc. Experiența școala online este una inedită, iar acest tip de învățământ necesită o implicare activă a tuturor factorilor educaționali, pentru valorificarea eficientă și rațională a tuturor resurselor.

Cele mai frecvente situații-problemă întâmpinate în timpul școlii online din partea elevilor și părinților:

- Copiii erau mult mai entuziasmați când mergeau fizic la școală.
- Dificultăți de utilizare a platformelor și instrumentelor digitale pentru elevi, părinți, profesori.
- Lipsa conexiunii la internet, a semnalului wi-fi uneori. Creșterea costurilor la factura de telefon pentru depășirea traficului de date mobile. Slaba funcționare a aplicațiilor sau pierderea conexiunii. În unele cazuri, chiar lipsa echipamentelor IT.

- Nemulțumirea privind utilizarea platformelor online, necesitatea unei perioade de adaptare, faptul că, pentru că unii părinți merg la serviciu, copiii au fost nevoiți să se descurce mai mult singuri.

- Lipsa de interes a copilului pentru acest tip de studiu. Lipsa disciplinei la ore - cadrul didactic controlează mai greu elevii, tentați fiind să discute între ei. Copilul nu mai dă randament din cauza relaxării și gândului că este acasă și nu mai ia școala în serios.

Lista cu aspecte pozitive și aspecte negative despre școala online este foarte lungă! Sperăm să trecem cu bine și sănătoși peste această perioadă solicitantă și delicată. Oricum ar fi, am învățat că trebuie să avem o mare disponibilitate de adaptare la nou și tehnologie, ni s-a confirmat încă o dată că este esențial pentru ființa umană a păstra contactul, fie el și virtual, cu semenii, am învățat că trebuie să acordăm mai multă importanță sectorului educațional online, dar să nu excludem învățarea tradițională. Este o lecție importantă de viață, care va avea ecou în viitorul școlii și educației în România.

Grădinița și familia – parteneri în educația timpurie a copiilor

Vladucu Ionela –prof. inv. prescolar
Simulescu Daniela-prof. inv. Prescolar
Gradinita cu P.P.Elena Farago, Craiova
Grupa mica

Fiecare moment trăit de copilul mic este o ocazie de a dezvolta. Acasă sau la grădiniță copilul este pus în situația de a explora, exersa, de a învăța ceva din fiecare acțiune a cărui actor principal este. „Când naștem un copil, ne închipuim că îi vom putea oferi tot ceea ce are nevoie. Pe măsură ce crește descoperim că are din ce în ce mai multe nevoi și, descumpăniți, recunoaștem că avem nevoie de ajutor. Ne dorim să fim susținuți de oameni competenți, de specialiști, care nu judecă dificultatea în care suntem, ci ne devin parteneri.”

Educația copilului este un demers care presupune un schimb de experiență, de valori și competență între toți adulții care îl susțin în demersul său de dezvoltare integrată. Spirala relaționară care se țese în jurul copilului (dar care trebuie să respecte nevoile sale de dezvoltare integrată) se bazează pe parteneriat. Copiii sunt unici, cu particularități diferite determinate de caracteristicile lor subiective-individuale și de apartenența lor la un spațiu și o identitate socio-culturală. Fiecare este purtătorul unor particularități, răspunsuri personale la solicitările mediului.

Înainte de toate, parteneriatul este o atitudine care s-ar putea descrie prin mai multe principii:

- Colaborare (acțiune comună în care fiecare are rolul său diferit);
- Cooperare (acțiune comună în care se petrec inter-relații și roluri comune);
- Acceptarea diferențelor și tolerarea opțiunilor diferite;
- Egalizarea șanselor de participare la o acțiune educativă comună;
- Interacțiuni acceptate de toți partenerii;
- Comunicare eficientă între participanți.

Intervenția educativă pentru vârsta mică a copilului are câteva particularități în raport cu intervenția educativă instituționalizată de tip grădiniță/ școală. Ne referim la diferitele tipuri de servicii care vin să susțină familia în îngrijirea, creșterea și educarea copilului, servicii pe care le regăsim sub diferite forme instituționale:

Serviciile de tip „Școala Părinților”, care derulează activități de informare, formare și consiliere pentru părinți și copii în vederea creșterii abilităților parentale;

Servicii de tip „Centru de Consiliere”, care sunt investite ca spații terapeutice de fluidizare, (re/construcția relației dintre părinte și copil);

Serviciile de tip „Club pentru Părinți și Copii”, spații cu destinație ludică, de învățare timpurie pentru copii, de facilitare a separării treptate în vederea înscrierii la creșă a copilului;

Serviciile de zi, de tipul „Centrelor de zi” sau „Creșă” care acompaniază copilul aflat în separarea de părinții săi pe durata zilei;

Părinții au nevoie să cunoască cine și cum îi poate sprijini în eforturile sale de îngrijire, creștere și educare a copilului. Indiferent de tipul de servicii care răspunde nevoilor familiei și copilului, este foarte important pentru dezvoltarea copilului relația partenerială dintre educatori, ca profesioniști care își derulează activitatea în acel serviciu, și părintele copilului.

Statutul familiei ca prim educator al copilului reprezintă un factor important în stabilirea parteneriatului între serviciile de educație timpurie și familie. Familia reprezintă primul spațiu formativ pentru copil, reprezintă mediul socio-cultural în care copilul s-a născut, în care crește și de aceea este foarte important respectul pentru moștenirea culturală a fiecărei familii și valorificarea acesteia în spațiul în care se află copilul separat de părinții săi. Eforturile depuse de părinți și educatori trebuie să se bazeze pe un schimb bogat de informații, pe experiențe și pe colaborare în asigurarea celor mai bune condiții de creștere și dezvoltare ale copiilor. Părinții trebuie să regăsească un sprijin în serviciul de educație timpurie, să se simtă responsabili și responsabilizați pentru a colabora cu educatorii și a participa la orice activități realizate împreună cu și pentru copii. Părintele trebuie să se simtă respectat și recunoscut de educator în interacțiunea cu acesta pentru a putea permite transferul afectiv fără a se deresponsabiliza în raport cu îngrijirea, creșterea și educarea copilului. Această responsabilitate durează chiar și în momentele de separare, când copilul se află în grija noastră, iar părinții trebuie să știe că sunt și vor rămâne cele mai importante persoane în relație cu al lor copil.

Sugestii utile:

- Poate ar fi bine ca prima întâlnire să nu-i confere părintelui o senzație de test. Trebuie să avem mare grijă cum punem întrebările care ne-ar aduce răspunsurile pe care le căutăm.–
- Participarea părinților la activitățile copilului ne conferă un dublu câștig, pe de o parte, copilul se va simți securizat de prezența părinților, pe de altă parte, se va face un transfer de abilități practice și cunoștințe de la educator spre părinte.
- Vizite la domiciliu unde important este ca părintele să vadă aceste acțiuni ca pe niște modalități de colaborare partenerială între noi și familie.
- Organizarea unor întâlniri de grup cu părinții.

Este important pentru părinte să aibă încredere în noi, educatorii, să aibă convingerea că mediul de creștere și îngrijire îi aduce copilului toate premisele de dezvoltare integrată, că va continua să fie părintele copilului și cea mai importantă persoană pentru el și după momentul plecării sale din acel spațiu și că noi îl respectăm și că îl recunoaștem ca autoritate pentru copil.

Bibliografie:

1. Păun Emil, „Educația timpurie în grădinițele de copii în România într-un deceniu de tranziție”, UNICEF, Vanemmonde, 2000
2. Păun Emil, Romiță Iucu- Colectiv de autori, „Educația Preșcolară în România”, Polirom, 2002
3. „Educația timpurie în România”, Step by step-IOMC-UNICEF, Vanemmonde, 2004.

Importanța educației în familie

Prof. Înv. Preșc.: Bordei Andreea
Școala Gimnazială „Voievod Litovoi” – Tg-Jiu
Grupa mijlocie

În urma cercetărilor, s-a ajuns la concluzia că stimularea intelectuală în primii ani de viață, climatul emoțional stabil din mediul social apropiat (familie, de cele mai multe ori), încurajarea și suportul parental continuu, sunt factori determinanți în dezvoltarea personalității copilului. Astfel, Fraser 1959 – a constatat, în urma unui studiu efectuat pe copii de 12 ani, că există o corelație pozitivă puternică între coeficienții de inteligență (QI) înalți și nivelul încurajării parentale, atmosfera familială generală și numărul cărților citite în familie.

Școala are un rol important în educația copiilor, însă cel mai mult contează lecțiile primite în familie. Printre problemele importante ale învățământului în această etapă de schimbare și modernizare rapidă se găsește și cea vizând parteneriatul cu alți factori educaționali, între care familia ocupă un loc privilegiat. Familia, prima școală a vieții este cea care oferă copiilor primele cunoștințe, primele deprinderi, dar și primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Educația făcută de primii educatori- părinții, se răsfrânge asupra tuturor laturilor copilului în funcție de particularitățile de vârstă și individuale ale acestuia. Cel mai important rol în evoluția moral – civică a copilului îl au exemplele bune care pleacă inevitabil din familie. Familia are rolul de a asigura dezvoltarea fizică și morală a copilului. De felul în care părinții vor educa copilul în sensul unei morale riguroase și de felul în care vor ști să dirijeze viața afectivă a copilului, va depinde formarea personalității acestuia.

Rezultatele mai multor studii arata ca elevii care sunt inconjurati de dragostea si ajutorul membrilor familiei au rezultate mult mai bune la scoala fata de copiii ai caror parinti lucreaza de dimineata pana seara si care nu petrec prea mult timp impreuna cu ei.

Ca primă verigă a sistemului educativ, familia are responsabilități clare și diverse. Întrebarea care se pune este, dacă familia de astăzi are timp pentru îndeplinirea responsabilităților educative, dacă este pregătită să activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit că nu toate familiile sunt dispuse să-și îndeplinească consecvent responsabilitățile educative față de copii, acuzând lipsa de timp, grijile vieții zilnice, minimalizând rolul de factor educativ. Alte familii, deși doresc să asigure educația corespunzătoare copiilor, le lipsesc pregătirea psihopedagogică, experiența.

Dezvoltarea echilibrată a copilului depinde de implicarea ambilor părinți în toate aspectele ce țin de viața copilului. De la ce mănâncă zi de zi copilul, cu ce se îmbracă, la ce tip de informații este expus, prin ce stări emoționale trece, în ce activități este implicat, la ce grădiniță merge. Rolul mamei și al tatălui sunt diferite în dezvoltarea copilului și în modelarea personalității sale. Mama are rolul de a-l proteja pe copil, în timp ce tatăl are rolul de a-l pregăti pe acesta pentru confruntarea de mai târziu cu lumea, cu viața. Ambii părinți sunt un

model pentru copil, și această diferență aduce beneficii însemnate pentru copil, oferindu-i experiențe variate.

Analizând situațiile concrete în care se manifestă acțiunile educative în familie, putem identifica mai multe tipuri de părinți: unii înțeleg să-și armonizeze sistemul lor de acțiuni educative cu cele ale școlii, ale specialiștilor în domeniul muncii educative; alții nu conștientizează efectele negative ale strategiilor educative utilizate, sau, și mai grav, refuză să recunoască faptul că relațiile lor educaționale cu copiii sunt deficitare. Aceștia din urmă sunt convingeți că nereușitele educaționale, rezultatele slabe la învățătură, comportamentele inadecvate, chiar aberante, sunt determinate de factori străini, ori necunoscuți familiei. Acțiunile educative ale școlii nu trebuie să neglijeze asemenea aspecte. Întrunirile cu părinții, mai mult sau mai puțin organizate, trebuie să fie un prilej de a conștientiza consecințele imediate și de perspective ale strategiilor lor educaționale.

Voi enumera cateva din posibilele atitudini și comportamente ale părinților și implicațiile lor în formarea profilului moral al copilului:

„**Familia severă**” - imprimă ordine, disciplină, seriozitate, asigură unitate și echilibrul familiei. Severitatea este necesară în raporturile educaționale din familie, dar cu măsură.

„**Familia permisivă**” - sta la polul opus al familiei severe; copilul va fi neajutorat, un egoist, un meschin, căci în familie îi este permis orice, el are numai drepturi. Un asemenea copil se adaptează și se încadrează cu mari dificultăți în colectivele de școală sau mai târziu la locul de muncă.

„**Familia rigidă**” - prejudiciază maturizarea copiilor, generând lipsa de încredere în sine, teama de nereușită și sancțiune.

„**Familia libertină**” - creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși.

Există uneori devieri de la tipul de comportament pe care dorim să-l insuflăm copilului nostru, precum și zile în care ni se pare că totul e în zadar și că toate lecțiile pe care te-ai străduit să le predai copilului tău au trecut pe lângă el fără să lase urme semnificative. Probabil că soluția este, la fel ca în cazul multor aspecte legate de creșterea unui copil, perseverența și exemplul personal, asta în primul rând. Iar eforturile susținute nu vor întârzia să dea roadele mult așteptate.

Un proverb spune: „**O vorbă bună rostită la timp, înviorează sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, înviorează câmpul.**”

BIBLIOGRAFIE

1. Golu, M., (2000), Fundamentele psihologiei, Editura Fundației România de Măine, București.
2. Negovan, V., (2003), Introducere în psihologia educației, Editura Curtea Veche, București.
3. Sălăvăstru, D., (2004), Psihologia educației, Editura Polirom, Iași.

ROLUL FAMILIEI IN PROCESUL INSTRUCTIV EDUCATIV

Prof.inv.presc. LUNGU MARIA

Scoala Gimn. „VOIEVOD LITOVOI” TG-JIU

G:P:N: „VOIEVOD LITOVOI” TG-JIU

In educarea „**puilului de om**”, parintii , educatorii, scoala si societatea, in general, sunt mijloace importante de educatie si instructie.

Printre problemele importante ale invatamantului in aceasta etapa de schimbare si modernizare rapida se gaseste si cea vizand parteneriatul cu alti factori educationali, intre care familia ocupa un loc privilegiat. Familia, prima scoala a vietii este cea care ofera copiilor primele cunostinte, primele deprinderi dar si primele modele comportamentale, echivalentul psiho-afectiv-stimulativ necesar debutului socio-familial.

Ca prima veriga a sistemului educativ familia are responsabilitati clare si diverse. Intrebarea care se pune este ,daca familia de astazi are timp pentru indeplinirea responsabilitatilor educative, daca este pregatita sa activeze constant ca un factor educativ.

Realitatea ne-a dovedit ca nu toate familiile sunt dispuse sa-si indeplineasca consecvent responsabilitatile educative fata de copii, acuzand lipsa de timp, grijiile vietii zilnice, minimalizand rolul de factor educativ. Alte familii, desi doresc sa asigure educatia corespunzatoare copiilor le lipsesc pregatirea psihopedagogica, experienta.

Factorii care influenteaza azi mediul educativ sunt:noua conceptie care se cristalizeaza asupra educatiei ca serviciul social si extinderea mass-media(T.V). Parintii trebuie sa-si intareasca fundamentarea relatiilor pe baza dragostei lor fata de proprii copii si pe dorinta lor ca acestia sa aiba performante si succes in viata. Aceasta nu se poate realiza daca parintii nu cunosc personalitatea propriului copil. Educatia copilului este factorul principal care dezvolta personalitatea lui. In educatia copiilor trebuie sa existe intre parinti intelegere si acord in diferite probleme si de aici decurg normal si celelalte.

In activitatea de educatie in familie un rol important il are „**climatul**” care este rezultatul raporturilor dintre membrii familiei. Aceste raporturi si caracterul lor pot forma „**climatul pozitiv**”(favorabil) sau „**climatul negativ**”(nefavorabil) educatiei, adica formarea copilului ca cetatean, ca om.

Raporturile dintre parinti si copiii acestora sunt raporturi educative, cu repercursiuni asupra formarii lor, lucru de care ar trebui sa fie constienti toti parintii. Atitudinile, comportamentul nostru, vorbele noastre, ale parintilor influenteaza atitudinile, comportamentul si modul de a fi al copiilor.

Voi enumera cateva din posibile atitudini si comportamente ale parintilor si implicatiile lor in formarea profilului moral al copilului.

*„**Familia severa**”-in anumite limite imprima ordine, disciplina, seriozitate, asigura unitate si echilibrul familiei. Severitatea este necesara in raporturile educationale din familie, dar cu masura. Ce s-ar intampla in cazul in care parintii aplica copiilor pentru orice abatere pedepse corporale? Atunci copilul creste timorat cu gandul pedepsei, ascunde greselile facute, simte nevoia sa minta, se indeparteaza afectiv si efectiv de parinti si isi cauta intelegerea si afectivitatea in alta parte. Asa se nasc „**gastile**” si „**bandele**” de minori. Mai grava este situatia cand parintii sunt impartiti in „**tabere**”:unul sever si unul indulgent. Astfel se formeaza viitorul demagog, viitorul ipocrit, trasaturi de personalitate pe care nu si le doreste nici un parinte pentru copilul sau.

*„**Familia permisiva**” sta la polul opus al familiei severe, are un climat de „**puf**”. Asemenea copil va fi neajutorat , un egoist, un meschin, caci in familie ii este permis orice, el are numai drepturi, in timp ce parintii, doar datorii. Un asemenea copil se adapteaza si se incadreaza cu mari dificultati in colectivele de scoala sau mai tarziu la locul de munca.

*„**Familia rigida**” prejudiciaza maturizarea copiilor, generand lipsa de incredere in sine, teama de nereusita si sanctiune. Invatatorul trebuie sa intervina, dupa ce cunoaste situatia reala, prin vizite la domiciliu, discutii cu parintii (in particular, nu in sedinte) sugerandu-le cu discrete, tact si calm in ce mod si sub ce forma se poate atenua si echilibra severitatea. Invatatorul trebuie sa fie postura sfatuitorului si nu a judecatorului.

*„*Familia libertina*” creează o atmosferă lejeră, prezentând riscul de a întârzia sau împiedica maturizarea socială a copiilor datorită preocupării excesive a unui părinte sau a ambilor pentru ei înșiși. Învățătorul trebuie să intervină pentru a dezvolta siguranța de sine în sensul obținerii unor rezultate bune la învățatură, capacitatea de decizie, spiritul de independență. Punerea ferma în gardă a părinților în legătură cu pericolul evoluției nefavorabile a copiilor este posibilă și necesară.

Părinții trebuie să înțeleagă bine relația dintre fapta și măsura ei educațională. În climatul educațional sunt necesare toate ipostazele acestuia (severitatea și blândetea, afectivitatea și sobrietatea, larghețea și strictetea) toate însă cu măsură și la timp, orice exces fiind pagubitor în sfera formării umane.

Un proverb spune: „*O vorbă bună rostită la timp, învie sufletul copilului, precum și ploaia bună, căzută la timp potrivit, învie câmpul*”

BIBLIOGRAFIE: Colectia revistelor, Tribuna Învățământului, anii 2004-2005

IMPORTANȚA FAMILIEI ÎN EDUCAȚIA COPILULUI

Școala Gimnazială „Voievod Litovoi” - Tg-Jiu

G.P.N. „Voievod Litovoi” - Grupa: Mare

Prof.înv.preșc: Scornea Georgiana

Educația începe din momentul conceperii copilului. Încă din pânțece mama va avea toată grija să-i transmită copilului sentimente de liniște și afecțiune, dar și o alimentație sănătoasă, acestea având un rol important în formarea lui, fiind climatul în care se dezvoltă.

Totul se începe și se învață mai întâi în familie. „Dacă copilul nu învață să iubească în familie, de la părinții săi, unde va învăța să iubească?

Principala condiție ca un copil să primească o educație corectă o reprezintă capacitatea părinților de a o face, și în același timp, intensitatea și sinceritatea iubirii părinților

Comportamentul plin de afecțiune al mamei este foarte important pentru formarea „sentimentul comuniunii sociale”. El favorizează comunicarea, colaborarea și actele altruiste. Baza acestui sentiment o constituie relațiile cu mama, afecțiunea reciprocă dintre mamă și copil.

Familia are un rol esențial în educația copilului. Familia este nucleul în care copilul se formează ca om. Ea are un rol decisiv în ceea ce privește viitorul social și spiritual al copilului.

Familia îndeplinește cele mai importante funcții în societate:îngrijiri fizice și emoționale;realizarea scopurilor comune; controlul social asupra comportamentului membrilor familiei (în special, asupra copiilor);instruirea pedagogică și morală a copiilor; continuitatea culturală prin transmiterea moștenirii culturale; educația financiară.

De familie depinde dirijarea judicioasă a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice. Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea,le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Însușirea vorbirii de către copii cu cei din jur. Părinții trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor,semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere,al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur. În familie copiii își însușesc primele cunoștințe,își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este "bine"și ce este "rău", ce este "permis"și ce este "interzis".Pentru unele fapte și acțiuni, copiii sunt încurajați și laudați, iar pentru altele sunt dojeniți de către părinți.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii ,este stima reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii,consecvența și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii,exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur,părinții își iubesc copiii, le poartă de grijă,muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Dar această dragoste nu trebuie să fie oarbă.

Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora. Fundamentul iubirii așezat în primii ani de viață, afectează capacitatea copilului de a învăța și determină în mare parte momentul în care va fi capabil să sesizeze și un alt tip de informații. Copilul trebuie să atingă, la un moment dat, un nivel emoțional necesar de maturitate. Dacă va primi în familie educația și grija care i se cuvine, copilul va prospera și va bucura lumea cu prezența sa.

Bibliografie:

- Psihologie generală, Andrei Cosmovici, Ed. Polirom, Iași, 1996;
- Viața de familie, Traducere din limba rusă de Adrian Tănăsescu-Vlas, Ed. Sophia, Ed. Cartea Ortodoxă, București, 2009.

**TEMA: CARACTERISTICILE TULBURĂRILOR DE LIMBAJ
TITLU : TULBURĂRILE DE LIMBAJ LA COPIII CU CES**

Copiii cu Cerințe Educaționale Speciale se confruntă cu numeroase tulburări de vorbire . Apariția și dezvoltarea cu întârziere a limbajului ,precum și dificultățile din procesul comunicării verbale reprezintă fenomene caracteristice pentru marea majoritate a deficienților de limbaj .

Cele mai întâlnite tulburări de limbaj sunt : întârzierea în dezvoltarea generală a limbajului ,dislalia simplă și polimorfă,dislexia și disgrafia .

Întârzierea în dezvoltarea limbajului la CES este direct proporțională cu gravitatea deficientului mintal și se manifestă de timpuriu .

Întârzierea în dezvoltarea limbajului ,la deficienții mintal , se vor manifesta mai evident la nivelul vârstei școlare ,dacă între timp nu va fi fost inițiat un program adecvat de terapie logopedică .Acele întârzieri pot fi însoțite de întârzieri în dezvoltarea psihomotorie ,în dezvoltarea capacității de orientare ,etc .

La deficientul mintal fazele procesului de învățare a limbii debutează cu 2 – 5 ani mai târziu decât la normal.Deficientul de intelect prezintă mari dificultăți în reprezentarea realității prin simboluri și semnificații ,în geneza simbolurilor și semnificațiilor ,în înțelegerea acestora și în operarea cu acestea .

Limbajul copilului deficient mintal nu este operațional în plan formal logic și nu devine niciodată operațional pentru că, cuantumul de simbolizare este sub limita procesului de reflectare . Procesul de reflectare transmis în cadrul dialogului ,al învățării ,în cadrul comunicării este adecvat realității numai dacă el îndeplinește aceleași condiții ca și comunicarea prin limbaj.

Scoala Specială „Constantin Pufan „Galati
Profesor psihopedagog – Preda Rodica
Clasa a VIII a C

TEMA: PERSONALITATEA CADRULUI DIDACTIC

TITLU: Personalitatea cadrului didactic în context pandemic

Personalitatea cadrului didactic presupune o serie de calități determinate de complexitatea muncii pe care o desfășoară. În poziție inițială se află calitățile atitudinale, indispensabile celor care practică această profesie, precum umanismul, în general, și conștiința responsabilității și misiunii sale.

În ceea ce privește aptitudinile sunt vizate cele didactice, referitoare la activitatea de instruire, dar și cele educative, referitoare la activitatea de modelare a personalității umane.

În context actual, pandemic, personalitatea profesorului a suferit o serie de modificări resimțite la toate nivelurile. Activitatea de instruire s-a desfășurat în fața barierelor tehnologice, iar cea de modelare a personalității umane s-a confruntat cu lipsa de control și de menținere integrală a atenției pe parcursul actului educațional. Subcomponentele aptitudinii pedagogice și-au pierdut specificitatea: spiritul de observație, exigența, tactul pedagogic, atenția distributivă și spiritul organizatoric. Singura aptitudine dezvoltată până la exagerare prin digitalizare a fost creativitatea.

Dintre multiplele roluri ale educatorului, printre care acela de model, partener, sfătuitor, formator, școala online ne privează de toate aceste calități, transformându-ne în simpli furnizori de informații.

Deși corpusul de cunoștințe IT s-a îmbunătățit considerabil, ne-am simțit neputincioși, nesiguri, suspicioși, crainici TV...

Prof. Țilea Rodica

Școala Gimnazială Specială „Constantin Pufan”, Galați

Clasa a VIII-a

TRADIȚIILE ȘI OBICEIURILE POPULARE TRANSMISE
CĂTRE GENERAȚIILE URMĂTOAREProf. Cociag Oana Eugenia
Grădinița Nr. 15 Tecuci

Tradițiile și obiceiurile populare sunt elemente ce definesc un popor, oferindu-i identitate, de aceea ele trebuie cunoscute, conservate, protejate și transmise mai departe generațiilor următoare. În zilele noastre, mai ales în mediul urban, nu se mai dă importanță deosebită tradițiilor și datinilor populare, copiii punând accent pe dezvoltarea tehnologică, pe „trend-uri”. Atât în școli, cât și în grădinițe, avem datoria morală de a-i ajuta să cunoască și să îndrăgească tradițiile și obiceiurile noastre, încă de la vârste foarte fragede, ajutându-i să intre în contact direct cu acestea.

Tradiția este de fapt, o legătură între trecut și prezent și exprimă moștenirea de obiceiuri și norme de comportament, specifice unui popor, este cartea acestuia de vizită, conștiința de sine, memoria lui socială de aceea societatea în care trăim este obligată să nu-și lase semenii să uite datinile sau obiceiurile strămoșești. Încă de la cele mai fragede vârste, copiii încep să înțeleagă specificul poporului din care fac parte, aspirațiile lui, idealurile de ieri și de azi, care sunt oglindite în creațiile literare și artistice cu care intră în contact pe parcursul copilăriei.

Încă de la grădiniță, îi învățăm pe copii să iubească locurile natale, portul românesc și pe români, să prețuiască și să respecte obiceiurile și tradițiile zonei în care s-au născut, practic le sădim în suflet aceste elemente definitorii ale identității neamului românesc, fără de care nu am mai putea ști cine suntem de fapt noi, românii, pe acest pamânt. Atunci când vine vorba de tradiții, obiceiuri și datini, activitatea desfășurată la grupă implică o gamă variată de modalități de promovare și păstrare a acestora, timp îndelungat, precum și materiale didactice demonstrative sau explicative variate. Se impune, pentru început, familiarizarea copiilor cu aspecte ale orașului în care locuiesc. La nivelul vârstei preșcolare informația este cât mai simplă expusă pentru a putea fi asimilată. În activitățile la grupă facem cunoscute copiilor tradițiile strămoșești prin intermediul lecturilor după imagini, convorbiri, povestiri scurte cu caracter istoric sau poezii și cântece, în diferite momente ale anului școlar, cu ocazia sărbătoririi zilelor de importanță națională: 1 Decembrie, 24 Ianuarie. O ocazie foarte eficientă de valorificare a tradițiilor populare și a obiceiurilor românești o constituie serbările care sunt un izvor de bucurie și satisfacție, aducând copiilor o stare de bună dispoziție, favorabilă atât dezvoltării psiho-fizice cât și estetice.

Prin conținutul serbărilor îi ajutăm pe copii să înțeleagă mesajul acestor obiceiuri populare, adaptându-le particularităților de vârstă și aptitudinilor artistice individuale. Cu acest prilej introducem copiii într-o lume frumoasă a cântecului, a dansului, a poeziei, a poveștilor, a glumelor, a proverbelor, a zicătorilor, a tuturor evenimentelor tradiționale.

Serbările se pot desfășura sub diferite forme: începând cu cele clasice, în care introducem și dansuri populare, precum și șezători în care copiii cunosc îndeletnicirile bunicilor și în care sunt inserate zicători sau strigături, obiceiuri populare, dar mai ales scenete cu teme religioase de Crăciun sau de Paște. De Crăciun, copiii expun cu mare drag sceneta ce ilustrează „Nașterea lui Isus Hristos”, „La colindat”, trăind și transmitând în același timp, emoție, bucurie, magie, contopindu-se cu personajele pe care le interpretează. Colindele sau alte obiceiuri ale sărbătorilor de iarnă, adevărate comori de gingășie sufletească, și nu în ultimul rând, de frumusețe literară, sunt reținute cu mare ușurință și sunt o punte importantă pentru păstrarea tradițiilor și obiceiurilor noastre. Tot cu aceste ocazii, copiii îmbracă costumele populare – ia și fota, brâiele, cămașa și ȋtarii, ținute care sunt foarte speciale și prețuite și care le amintesc de portul popular românesc. Serbările se încheie de obicei cu dansurile populare care sunt un mijloc puternic de a trezi în sufletul copiilor dragostea pentru plaiul natal, îi familiarizează pe aceștia cu melodiile populare românești de joc specifice zonei natale. Copiii îndrăgesc dansul popular pentru ritm și îl învață cu plăcere. Dansurile populare constituie un mijloc complex de educație care aduce mai multe beneficii în procesul instructiv-educativ al copiilor: pe lângă faptul că îi familiarizează cu unele elemente de folclor, contribuind la dezvoltarea gustului pentru frumos, le cultivă și răbdarea, spiritual de echipă, perseverența, precum și capacitatea de a-și coordona mișcărilor și simțul ritmic. Dansurile populare, prin frumusețea costumului și a melodiei, prin suplețea și expresivitatea mișcărilor, contribuie în mare măsură la dezvoltarea simțului ritmic, dar și la educarea dragostei pentru tradițiile noastre populare și folclor. Copiii trebuie să simtă și să înțeleagă frumusețea dansurilor populare românești, ajungând să le joace cât mai autentic, mai artistic.

Valorificând frumusețea tradițiilor și obiceiurilor populare în cadrul serbărilor cu preșcolarii reușim să înfrumusețăm viața copiilor, îi ajutăm să cunoască tradițiile românești și rolul important pe care-l au în viața oamenilor din cele mai vechi timpuri sau modul în care aceste tradiții au dăinuit peste timp.

Bineînțeles că și activitățile extracurriculare joacă, la rândul lor, un rol important în încercarea noastră de a le cultiva copiilor sentimente pozitive față de bogățiile și frumusețile locului în care se dezvoltă și mai ales, se formează ca individ, păstrător de tradiții și obiceiuri. Pentru a face cunoscute copiilor creațiile de artă, pe care locuitorii zonei noastre le-au realizat în decursul timpului, am fost în vizită la Muzeul de istorie Teodor Cincu, unde au putut vedea, printre altele, costume tradiționale, obiecte de țesut sau de olărit, etc. Tot în cadrul activităților extracurriculare desfășurăm diverse proiecte educative „Mândru că sunt român!” , „Am și eu drepturi!” în care implicăm activ copiii, prin realizarea de lucrări și momente artistice.

Ca îndrumător în educație al copiilor, am considerat că fiecare copil trebuie educat pentru a fi un continuator al valorilor culturii populare. Tradițiile populare au constituit subiecte îndrăgite și interesante pentru copii. Sentimentele lor au fost îndreptate spre arta populară, muzica și dansul popular, arta aplicată și în amenajarea interiorului, obiecte decorative specifice zonei din care facem parte.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

BIBLIOGRAFIE

- Revista "Învățământul preșcolar" 1-2 , 2000
- „Valori și tradiții românești”-Editura Pim,Iași,2006
- Tudor Pamfile, „Sărbătorile la români”, Ed. Saeculum, București, 2008

Povești terapeutice. Povești pentru sufletul copiilor. “Viața însăși e cea mai bună poveste.” - Hans Ch. Andersen

Poveștile au această putere extraordinară de a ne îmbogăți viețile, de a modela percepția despre viață, interacțiunea cu lumea și de a ne dezvălui minunile spiritului uman. În educație, ele joacă un rol important și puternic în formarea abilităților de a supraviețui tumultului vieții cotidiene, stimulează dezvoltarea cognitiv-intelectuală, respectiv gândirea, limbajul, imaginația, dezvoltarea socio-emoțională, sunt o sursă inepuizabilă de înțelegere și învățare a exprimării emoțiilor. George W. Burns, psiholog clinician, formator și director al Institutului Milton Erickson din vestul Australiei, autorul a șapte cărți dedicate poveștilor terapeutice, depresiei, aplicării meditației zen pentru îmbunătățirea stării mentale, îmbină datele obținute din activitatea sa de cercetare cu experiența de viață pentru a oferi sfaturi practice pentru îmbunătățirea vieții oamenilor.

Ce înseamnă poveste terapeutică? Care este rolul ei? În ce domenii se aplică?

Poveștile terapeutice transmit un mesaj bine definit și au un scop precis în funcție de problematica pe care vor să o rezolve: încrederea în sine, vindecarea unei frici, adopția, nașterea unui frățior/surioară, agresivitatea, furia, dezamorsarea unui conflict, rezistența în a consuma un aliment, tristețea, decesul, separarea etc. Pentru un copil, contează mai puțin dacă personajele sunt ființe sau obiecte, el se va identifica cu acel personaj în care se “vede” pe el sau problema lui, sau chiar rezolvarea unei situații în care se află. Din lumea plină de imaginație, culoare, magie a poveștilor, copilul extrage exact ce are nevoie pentru el. Povestea terapeutică reprezintă câștigarea unei experiențe pentru copil, iar copiii învață prin și din experiențe. Fie că vorbim de basmele copilăriei noastre « Cenușăreasa », « Prâslea cel voinic și merele de aur » « Croitorașul cel viteaz », fie de altele noi, moderne precum « Mama iepuroaică și bulgărele otrăvit », « Agresivitatea nu e bună. Ursulețul Martinică ne arată de ce » sau « Rățușca, șarpele și barza înțeleaptă », toate pun în contact copilul cu nevoile, dorințele și problemele sale, aduc vindecare și alinare, nu critică, nu etichetează și nu somează copilul să se schimbe.

Alegerea poveștilor terapeutice se va realiza cu precauție și atenție sporită de către cadrele didactice, pentru a nu atinge negativ un copil direct implicat. Copiii ascultă poveștile, observă materialul didactic prezentat iar intervenția se realizează în sfera mentală și emoțională. Cu întrebări ajutătoare, se pot clarifica anumite aspecte ale poveștii și se poate interveni acolo unde sunt situații problematice ușoare. Dacă dificultățile cresc sau nu se observă ameliorări în starea copilului, se recomandă consultarea unui specialist.

Tema: Povești pentru copii

Titlu: Povești terapeutice. Povești pentru sufletul copiilor.

Autor: Prof. pt. Înv. preșcolar, Alina-Daniela ZORILĂ

Unitatea școlară: Grădinița cu P.P. nr.9, Galați

Grupa : mare

VIOLENȚA ÎN ȘCOALĂ

Prof. inv. primar Chirilă Violeta
Colegiul Național de Informatică “Carmen Sylva”
Petroșani-Hunedoara

Școala ca factor educativ are un rol destul de important în formarea și dezvoltarea personalității copilului. Școala clădește edificiul culturii, asigură spațiul informațional, definește, sistematizează, orientează și integrează personalitatea copilului.

Școala are ca sarcină să promoveze încrederea în sine și dezvoltarea personală a tuturor copiilor, să-i încurajeze în procesul de asimilare a cunoștințelor și deprinderilor necesare rolului lor activ în viața economică, socială și culturală și să-i pregătească să devină cetățeni responsabili, care să contribuie la dezvoltarea societății democratice, pluraliste, deschise altor culturi.

Violența în școală cuprinde orice formă de manifestare a unor comportamente precum violența verbală și psihologică; violența fizică; comportamente care intră sub incidența legii, ofensa adusă statului, autorității cadrelor didactice; alte tipuri de comportament deviant în relație cu școala. Violența în școli este, se pare, un aspect neglijat, dar într-o creștere de amploare. Astfel apare nevoia de cunoaștere a dimensiunii acestei probleme, formele de manifestare și cauzele apariției/intensificării acestui fenomen, precum și necesitatea elaborării unor strategii de prevenire și ameliorare.

Violența școlară trebuie abordată la nivel individual, relațional, comunitar și social. La nivel individual vor fi identificați elevii cu potențial violent și cauzele care pot determina manifestări de violență din partea acestora, programe de asistență individualizată pentru elevii implicați în cazuri de violență, precum și implicarea activă a elevilor violenți în programe de asistență realizate în parteneriat de școală și alte instituții specializate cum ar fi Poliția comunitară sau Biserica. Totodată, se recomandă responsabilizarea elevilor cu comportament violent prin aplicarea unor măsuri de intervenție cu potențial educativ și formativ. Se va evita centrarea exclusiv pe sancțiuni și vor fi eliminate pedepsele care contravin principiilor pedagogice. La următorul nivel, cel relațional, se are în vedere colaborarea școlii cu familiile elevilor violenți, în toate etapele procesului de asistență a acestora, și organizarea de întâlniri în școală, vizite în familie, programe extrașcolare cu participarea comună a elevilor, a părinților, a cadrelor didactice și a specialiștilor. Alte măsuri constau în identificarea unor părinți-resursă care să se implice în activitățile de prevenire sau în rezolvarea cazurilor de violență și inițierea unor programe de informare pentru părinți în legătură cu dificultățile de adaptare a copiilor la mediul școlar și despre violența școlară.

Un rol important pentru adaptarea/inadaptarea școlară a copiilor și pentru succesul sau eșecul lor școlar, precum și pentru apariția sau prevenirea manifestărilor de violență îl are statutul socio-profesional și cultural al familiei, dependent, la rândul său, de nivelul de educație. Se impune asigurarea unui climat social mai bun în școli prin formarea unor comportamente nonconflictuale și dezvoltarea de abilități sociale care să evite generarea situațiilor de violență.

Relațiile interpersonale din clasă generează cele mai multe stări tensionale, pe diferite trepte și grade de manifestare. Ne vom opri aici la relațiile profesor –elev: cunoașterea empirică a elevilor, a particularităților, a așteptărilor, a experienței sociale anterioare, a puterii de integrare; nerezolvarea unei stări conflictuale mai vechi, pe fondul

căroră se acumulează stări tensionale ; slabă atenție acordată cauzelor unor comportamente care preced sau ilustrează o tensiune psihică ; slabe puncte de sprijin în depășirea și rezolvarea situațiilor de criză. În condițiile în care violența ia amploare în rândul elevilor, se impune o cunoaștere psihopedagogică aprofundată și găsirea unor modalități de prevenție.

Prevenția presupune aplicarea unui sistem de măsuri structurate în timp, în trei etape: prevenirea primară, prevenirea secundară și prevenirea terțiară.

Prevenirea primară se adresează nemijlocit cauzelor generatoare, împiedicând apariția devierilor de comportament. În această etapă, esențială este cunoașterea elevilor, analiza, depistarea și înlăturarea factorilor de risc care pot genera devieri de comportament. Prevenirea primară se referă la depistarea timpurie a copiilor orfani, a celor abandonati, a celor care provin din familii cu probleme sociale, educative și medicale, a copiilor cu dificultăți școlare sau a copiilor cu afecțiuni neuropsihice.

Prevenirea secundară vizează identificarea precoce a situațiilor de inadaptare și remedierea lor înainte ca acestea să se structureze în devieri de comportament.

Prevenirea terțiară constă în măsurile ce trebuie luate pentru ca manifestările de inadaptare, odată produse să nu recidiveze.

Dintre măsuri de prevenire și combatere a violenței în școală se pot aminti : prevenirea prin acțiuni educative ce constă în întâlniri ale polițiștilor din structurile de analiză și prevenire a criminalității și ordine publică cu cadrele didactice și părinții elevilor pe teme legate de siguranța elevilor în unitățile de învățământ ;măsuri de control și pază bazate pe intervenția poliției ; proiectarea, instalarea și folosirea sistemelor de supraveghere video pentru incinta și perimetrul școlii ; implicarea consilierilor școlari în identificarea și rezolvarea problemelor elevilor, ale profesorilor și părinților prin sprijin psihologic; încheierea de parteneriate privind relația școală-familie pentru a ține o legătură strânsă între familie și școală și a exista tot timpul o comunicare deschisă cu privire la modul de comportare al elevului ; stabilirea, în familie și la școală, a unor reguli clare, pe care elevul să le cunoască, împreună cu consecințele încălcării acestora.

Bibliografie :

1. Jigău, M., Liiceanu, A., Preoteasa, L., *Violența în școală*, Institutul de Științe ale Educației UNICEF, București;2005
2. Laurențiu Șoitu, Cornel Hăvârneanu, „Agresivitatea în școală” – Iași, Institutul European ,2001.

Fișă de lucru
Ordinea efectuării operațiilor

1. Calculează:

$$214 \times 25 - (25 \times 38 - 786) =$$

$$(2973 : 3 + 125 \times 12) + 324 \times 5 =$$

2. Efectuează:

$$2 \times 2302 - (1240 : 4 \times 3) : 3 + 124 =$$

$$(5194 - 3274) \times 2 + 140 : (987 - 985) =$$

3. Scrie paranteze pentru a indica ordinea operațiilor:

$$5100 + 241 \times 12 =$$

$$7460 - 145 \times 3 =$$

$$1230 : 3 + 4514 \times 2 =$$

$$1245 \times 3 + 320 =$$

4. Micșorează produsul numerelor 6 și 3206 cu câtul numerelor 184 și 4.

Adaugă produsul numerelor 86 și 105 micșorat de 6 ori la produsul numerelor 650 și 3.

5. Din diferența numerelor 621 și 438 înmulțită cu 5 scade împărțitul lui 169. Diferența rezultată scade-o din 920. Cât ai obținut?

„CREATIVI PENTRU VIITOR ”

Prof.inv.primar, LENUȚA TÂNJALĂ
Liceul Tehnologic „C.Conachi,, Pechea

„Creativitatea- este o floare atât de delicată încât elogiul o face să înflorească, în timp ce descurajarea o înăbușă adesea chiar înainte ca ea să se poată transforma în floare.”

Disponibilitățile creative ale școlărilor mei de clasa I se manifestă în activitățile matematice, în desen și în activitățile de comunicare. Prin desen, copilul reflectă selectiv și subiectiv realitatea. În domeniul verbal creația impune stăpânirea limbii ca instrument de cunoaștere și de comunicare. Produsele elevilor exprimă nevoile, dorințele, trăirile afective care stau la baza combinărilor creative. Lecțiile în care s-au folosit metode active au fost dinamice, plăcute, stimulatoare și au antrenat toți elevii clasei. Luând în calcul toate activitățile și lucrurile desfășurate împreună cu elevii la programul de stimulare al creativității, se pot evidenția unele caractere pozitive sau beneficii dobândite de aceștia. Utilizarea metodelor active a determinat o mai bună colaborare între copii, au devenit mai îngăduitori, doresc să se ajute între ei, iar ceea ce este mai important este faptul că s-au împrietenit, nemaiținând cont de rezultatele obținute la învățătură. Au învățat să se integreze într-un grup, să facă parte din el, ceea ce-i va ajuta să se integreze în societate și orice alt grup. Desigur, evoluția omenirii a demonstrat în decursul timpului, mergând pe calea progresului și istoriei moderne, că pare la un moment dat tendința elevului de a se îndepărta de "modelul" lui, pedagogul, însă acesta joacă un rol deosebit în formarea lui ca tânăr.

Modalități de stimulare a creativității de zi cu zi

- Provocarea activităților creative este bine să fie o practică curentă, la orice obiect, în orice situație, chiar și în pauze și în timpul liber.

- Știu că, pentru a putea crea ceva nou, trebuie să ai o bază de date solidă despre un domeniu; amploarea și calitatea cunoștințelor permit corelații din cele mai neobișnuite și fructuoase.
- Activitățile sau secvențele didactice cu caracter inter/transdisciplinar constituie un teren favorabil cultivării creativității, atât a elevilor cât și a învățătorului.
- Ideile noi pot fi sugerate de învățător sau de colegi; se pot concepe lanțuri creative de idei, soluții etc.
- Elevul trebuie să aibă libertate de gândire, de alegere, de acțiune; (materialele de lucru, subiectele, tehnicile). Putem avea elevi creativi dacă îi „creștem” în clase cu cât mai puține constrângeri.
- Ideile creative nu trebuie „amenințate” cu evaluarea imediată.
- Copilul trebuie să aibă timpul necesar pentru a crea ceva nou; (dacă nu a reușit din prima încercare, el trebuie încurajat, ajutat să reia demersul).
- Cu cât sunt mai puține reguli, cu atât gândirea creatoare „se mișcă mai în voie”.
- Conținuturile din manuale, auxiliare și alte surse să fie supuse unui proces de adaptare și combinare.
- Indiferent de vârsta elevilor, să lăsăm loc pentru „elementul- surpriză”;
- „Nici o zi fără provocare!”
- Jocuri „trăsnete”: Desenați câte un obiect la alegere pe fiecare jeton, ridicați două jetoane la întâmplare, creați un enunț cu cele două cuvinte, creați o povestire care să aibă ca titlu cele două cuvinte; ex.: tren – ochelari.
- Să inventăm titluri de povești: „Copacul cu fructe de cristal”, „Pantofii veveritei”, „Maimuța de zăpadă”, etc.
- Creați benzi desenate cu personaje inventate de voi!
- Joc de recreație: „Am amestecat basmele”.
- Imaginați-vă mișcări pentru anumite cântece!
- O călătorie în viitor (cum voi arăta, ce meserie voi avea, cum va fi familia mea, unde voi locui, ce voi mânca, ce mașină voi avea, cum îmi voi petrece timpul liber, cum îmi voi educa copiii, cine vor fi prietenii mei, cum va arăta orașul).

- Folosirea unor materiale diverse, aparent improprie ca suport didactic (ziare, colecții personale, obiecte foarte cunoscute elevilor), în situații inedite.
- Desene reprezentând diferite figuri făcute doar din forme geometrice (animale, pomi, păsări, oameni).

BIBLIOGRAFIE:

1. Amabile, Teresa M., Creativitatea ca mod de viață – ghid pentru părinți și profesori -, Ed. Științifică și Tehnică, București, 1997
2. Alecu, S., Metodologia cercetării educaționale, Ed. Fundației Universitare „Dunărea de Jos”, Galați, 2005

IMPLICAȚIILE EDUCAȚIONALE ALE STILURILOR, RITMURILOR ȘI ABILITĂȚILOR INDIVIDUALE DE ÎNVĂȚARE

CLASELE I-VIII

PROF. SÂNDICĂ DANIELA

ȘC. GIMNAZIALĂ SPECIALĂ „CONSTANTIN PUFAN” GALAȚI

Problema cheie care se pune pentru un profesor este „Ce poate face acesta în fața unei clase de elevi cu stiluri, ritmuri și capacități diferite de învățare?” Răspunsurile sunt diverse.

Există posibilitatea și tendința de a adapta întreaga instruire la caracteristicile și nevoile distincte individuale ale diferiților elevi.

Toți avem un stil propriu de învățare. Conform unor cercetări, elevii ar avea rezultate mai bune dacă ar aborda stilul care li se potrivește. Cei care au stilul de învățare auditiv, învață din explicațiile profesorului, verbalizează acțiunea întreprinsă pentru a învăța, sunt eficienți în discuțiile de grup. Pentru cei care au stilul vizual, este important să vadă textul scris, învață pe bază de imagini, diagrame, iar recitirea și rescrierea materialului sunt metodele de fixare adecvate. Cei cu stilul tactil, au nevoie să se implice fizic în activitatea de învățare, se exprimă folosind mișcarea mâinilor și comunicarea nonverbală. Elevii care au stilul kinestezic, învață din situațiile în care pot să experimenteze, iar lipsa de activitate determină agitație, fiind etichetați drept copii cu tulburări de comportament.

Stilul de învățare nu este unic pentru o persoană. Se posedă mai multe stiluri, dar de obicei predomină doar unul singur. Stilul predominant nu este pentru toată viața, el se poate schimba și de aceea este bine de a cunoaște toate stilurile de învățare și în dependență de acestea de a forma deprinderile de lucru.

Modul de a aborda învățarea constituie una din diferențele dintre elevi. Înțelegerea stilurilor diferite de învățare, constituie una din diferențele dintre elevi. Înțelegerea stilurilor diferite de învățare presupune o abordare a predării centrată pe cel care învață. De aceea profesorul trebuie să accepte ideea că elevii diferiți învață în stiluri diferite. Profesorii au știut dintotdeauna că elevii învață diferit. Dar acest lucru se realiza într-o abordare care impunea elevilor să învețe inclusiv stilul de învățare al profesorului. De obicei profesorii își elaborează un set de căi de predare bazat pe propriul lor stil de învățare. Desigur că majoritatea elevilor își pot însuși stilul profesorului, dar din perspectiva succesului sau a eficienței învățării se pune o întrebare: învață ei eficient (cu succes) pentru propria lor dezvoltare? În aceste condiții este clar că elevii care învață diferit de el, cu precădere cei care au CES, vor avea dificultăți în a aborda învățarea.

Când proiectează învățarea, profesorul trebuie să știe că stilul său de învățare poate fi diferit de al multor elevi în clasa sa și de aceea activitatea cea mai eficientă este cea care

identifică stilurile elevilor și le răspunde cu ocazii adecvate de învățare. Este abordarea centrată pe elev, pe nevoile acestuia și pe stilul lui de învățare.

Conceptul de „stiluri de învățare” are două implicații importante pentru cadrele didactice, exprimabile sub forma unor recomandări. Una este necesitatea de a varia, de a schimba modurile de predare-învățare. Se pare că profesorii care realizează acest lucru sunt mai eficienți decât cei care predau tot timpul în același fel. Schimbarea stilului de predare asigură mai multe șanse de întâlnire cu stilurile diferite de învățare. O altă implicație este aceea că ni se aduce în atenție faptul că elevii sunt diferiți, în consecință ne ajută să fim mai receptivi, mai sensibili la diferențele din conduita lor. Clasa va avea mai multe șanse să devină un model de toleranță, ceea ce optimizează climatul de învățare.

Dacă profesorul descoperă stilul de învățare al elevului în clasă, factorii emoționali, sociologici, fizici, și psihologici ai situațiilor de învățare pot fi astfel organizați, încât să ofere acestuia cele mai potrivite ocazii de a învăța. Descoperind că există asemănări în stilul elevilor, profesorul îi poate grupa și astfel instruirea să fie organizată pe baze logice care să ofere eficiență cât mai mare învățării. Dacă profesorul alege să nu țină seama de preferințele de învățare ale elevilor nu înseamnă că el nu va face o predare bună, dar este sigur că nu toți elevii vor beneficia de aceasta. Devine cert că unii vor experimenta insuccesul.

În școlile speciale, planificarea și desfășurarea activităților pe baza planurilor de intervenție personalizate, adaptarea conținuturilor educaționale oferă elevilor posibilitatea înregistrării progresului la învățătură.

Gagiu Otilia ,Școala Gimnazială Specială-“Constantin Pufan”-Galați

Cum voi proceda...

Ne aflăm în următoarea situație:

Un bătrân lipsit de vâz care poartă ochelari fumurii, debusolat, dorește să traverseze strada, însă taxiul din care tocmai a coborât bătrânul nu l-a lăsat la locul potrivit pentru a traversa în siguranță și nu are la el nici un baston alb sau o persoană să îl însoțească.

Eu(elevul) mă aflu la câțiva pași de el și am posibilitatea să îl ajut. Oare pot!? Cum voi proceda!?

Nu am timp prea mult de gândire și trebuie să acționez conform celor învățate la școală și în familie. În acest caz imediat strig cu voce tare:

-Vreți să vă ajut să traversați!?

Răspunsul nu întârzie să apară:

-Sigur! Mulțumesc!

Îndată merg și îl apuc de mână spunându-i:

-Până la trecerea de pietoni care este semnalizată dar, nu se află în dreptul unui semafor dotat cu semnale acustice pentru problema dumneavoastră, mai avem de făcut câțiva pași. Vă rog să mă țineți de mână am să vă trec în cea mai mare siguranță strada. Mă uit cu mare atenție înainte să traversez, prima dată în partea dreaptă apoi, în partea stângă, mă asigur că nu trece nici o mașină și împreună vom traversa.

-Am ajuns pe partea cu farmacia, vă descurcați de aici!?

-La orele 15 și 30 va veni nepotul meu să mă însoțească până acasă, așa am stabilit cu el când am plecat de la doctor. Eu îți mulțumesc că ai avut buna voință să îmi oferi ajutorul tău!

-Cu mare plăcere! Este ora 15 și 25 am să stau cu dumneavoastră, pentru a mă asigura că nepotul vine la timp să vă însoțească.

-Mulțumesc dragule, atâta bunăvoință nu am mai întâlnit de mult la un copil!

-Aceste lucruri le-am învățat de la părinții mei și de la doamna învățătoare la școală, spune mândru copilul.

-Bunicule! O voce se aude strigând și un tânăr se apropie de cei doi.

-Bătrânul recunoaște vocea și imediat exclamă!

-Este nepotul meu!

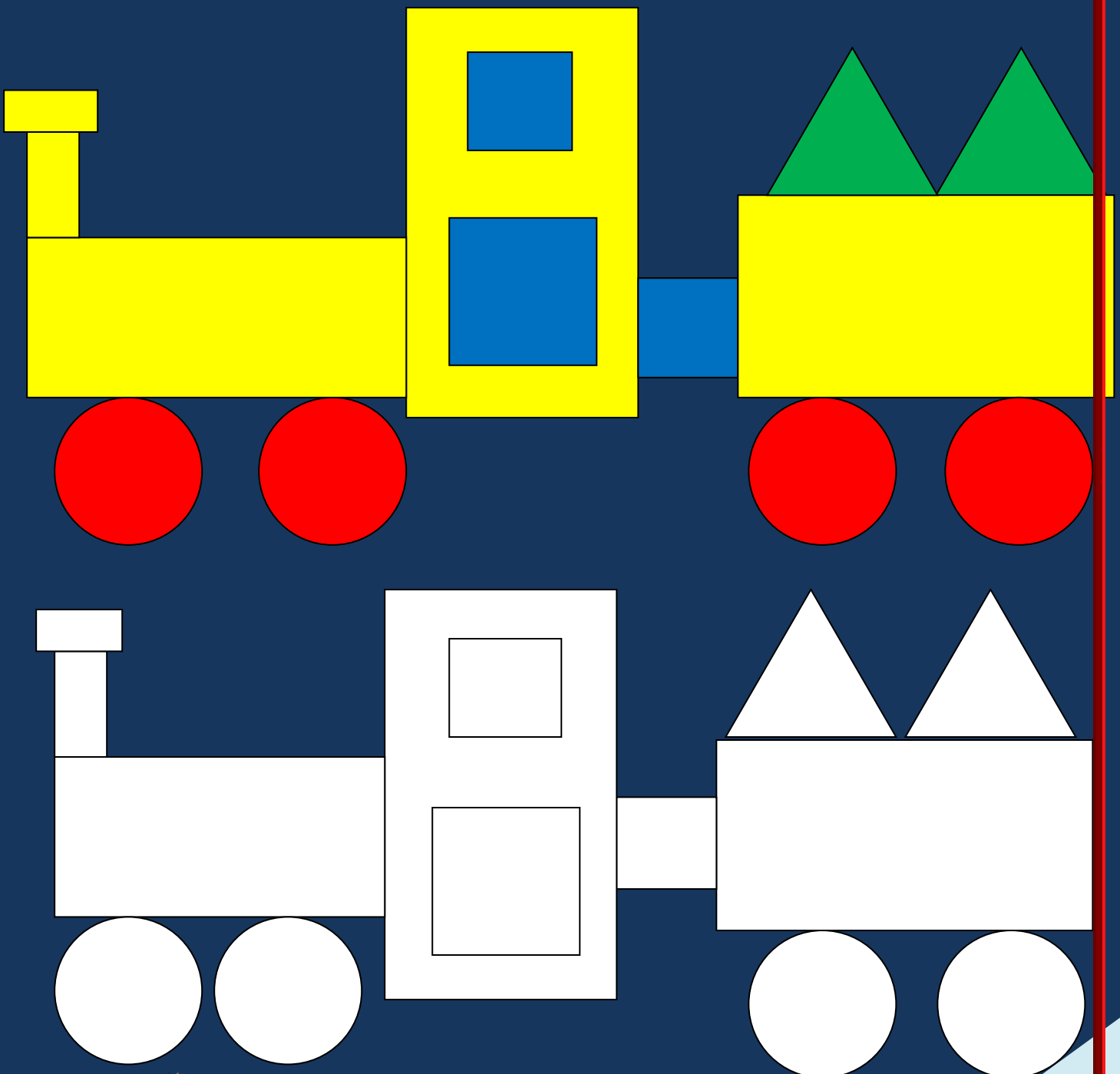
Copilul atunci îi dă drumul bunicului la mână, și îi urează multă sănătate, plecând mulțumit către casă gândindu-se la cele întâmplate.

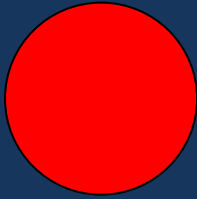
O lecție dedicată tuturor elevilor ce sunt puși în astfel de situații, de a oferi ajutorul lor celor ce sunt neputincioși în anumite momente ale vieții!

FIȘĂ DE LUCRU – Grădiniță - *Colorează trenulețul respectând indicațiile!*

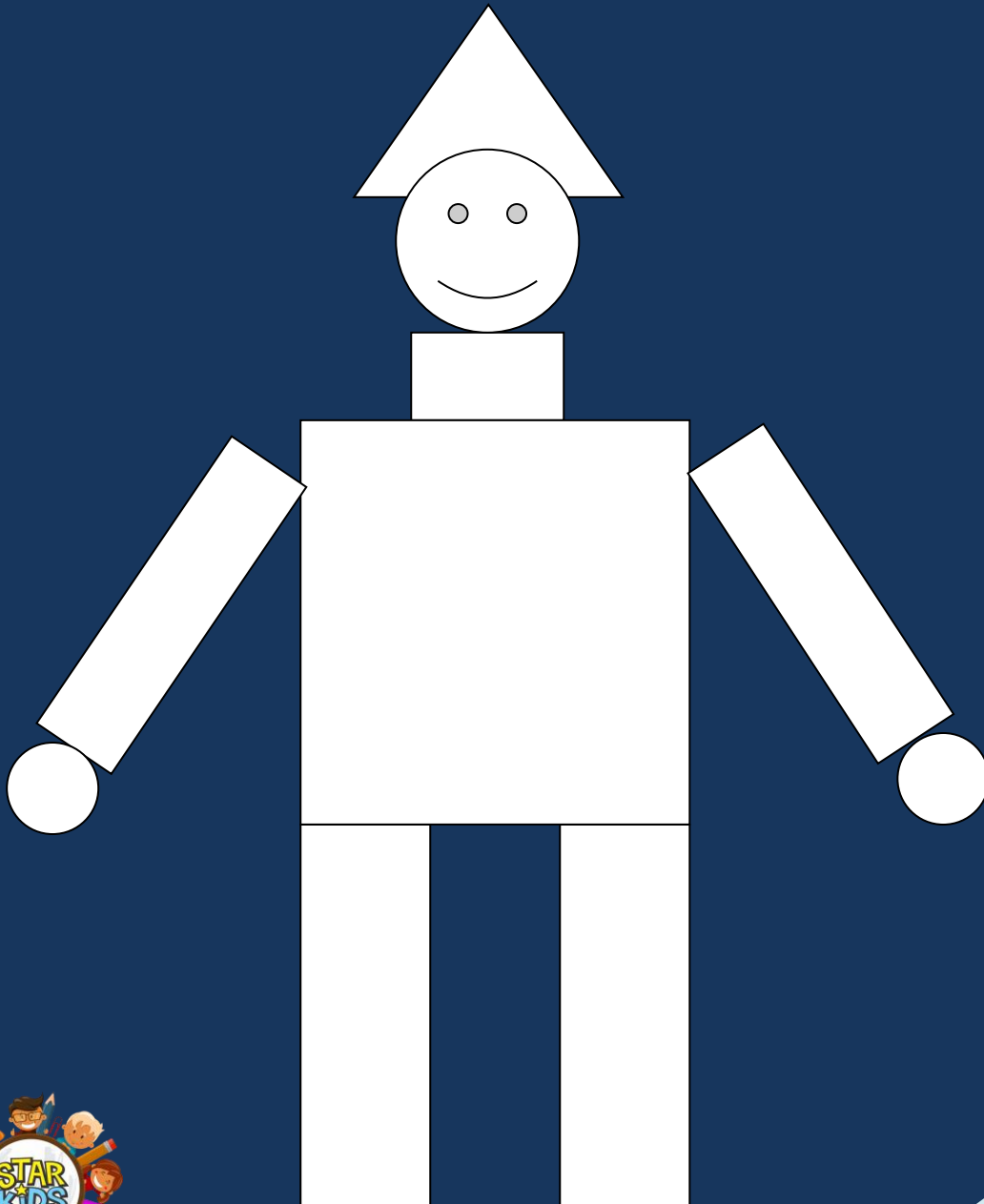
Educatoare învățământ special, Mîndru Mariana
Școala Gimnazială Specială „Constantin Pufan” Galați

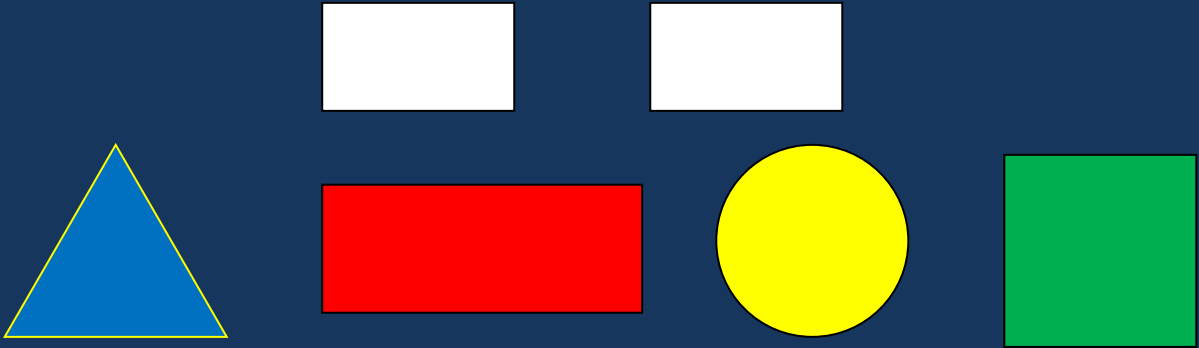

FIȘĂ DE LUCRU - Grădiniță - *Colorează roboțelul respectând indicațiile!*

Educatoare învățământ special, Mîndru Mariana
Școala Gimnazială Specială „Constantin Pufan” Galați

Abordarea creativității în învățământul preșcolar

prof. înv. preșc. Niță Carmen

Creativitatea a împins ființa umană dincolo de propriile limite fizice și mentale, a forțat-o să descopere noi căi și posibilități să devină ceea ce este astăzi, să-și valorifice potențialul imaginativ, ca, mai apoi, să se folosească de produsele muncii sale.

Idealul educațional al învățământului românesc vizează formarea personalității autonome și creative, capabilă să anticipeze viitorul, să transforme prezentul și să rezolve situațiile problematice alături de ceilalți.

S-a demonstrat prin studii de specialitate că procesul creativ este educabil, un rol major avându-l educatoarea în dezvoltarea acestei aptitudini.

Un cadru didactic creativ oferă posibilitatea unei învățări autonome, într-o atmosferă nestresantă, care îi îndeamnă pe copii să învețe suplimentar și încurajează procesele gândirii creative. Acest context favorizează realizarea unor noi conexiuni între date, procese de asociere, de imaginație creativă, de găsire a unor soluții la diferite probleme cotidiene, dezvoltarea personală a fiecărui preșcolar, dar, mai ales, învățarea colaborativă.

Un educator creativ permite copiilor să-și asume riscuri și eșecuri, încercări repetate, chiar și acelea despre care știe din propria experiență că vor fi sortite eșecului.

O metodă eficientă de a stimula creativitatea copilului este utilizarea potențialul întrebărilor și al conversației euristice, care să stârnească interesul și imaginația.

Fiecare act creativ debutează cu întrebări: “ ce îmi trebuie? ce aș putea face cu..? din ce aș putea realiza?, de ce să fac/trebuie? de ce e /nu e bun? ce folosesc deja?”, etc. Această chestionare individuală sau colectivă conduce mai întâi la explorarea și exploatarea propriului psihic, apoi a mediului ambiental imediat sau extins, dezvoltă curiozitatea și o stimulează.

În activitatea mea didactică am învățat să folosesc oportunitățile zilnice, inopinante, care pot conduce spre o activitate inovatoare, stimulativ-creativă, fie că nucleul îl constituie o întrebare, o observație, un material nou achiziționat sau chiar găsit în drum spre gradiniță. Această abordare a educației preșcolare se bazează pe principiul individualizării procesului instructiv-educativ, conform intereselor și nevoilor copiilor, iar de aici la încurajarea propriilor descoperiri nu mai e decât un pas pe care preșcolarii sunt încurajați și susținuți să-l facă.

Pentru stimularea creativității preșcolarilor și a atingerii obiectivelor educaționale propuse, am utilizat materiale diverse: ambalaje reciclate, materiale din natură, dischete demachiate, zapadă, fire textile, materiale cu diferite texturi și orice altceva am considerat necesar ca să-mi ating scopul educațional propus.

În ceea ce privește metodele și instrumentele didactice utilizate, modernizarea învățământului permite educatorului să le folosească pe cele mai diverse, inovatoare, pe care le consideră necesare, astfel încât scopul și obiectivele educaționale să poată fi atinse, fără însă a periclita în vrun fel, fie și în cel mai mic grad integritatea fizică, intelectuală sau spirituală a copilului.

Trebuie să avem în vedere și faptul că, dacă folosim metode inedite care să potențeze spiritul creativ al copiilor, va trebui, în egală măsură, să respectăm și să apreciem produsele acestor procese: ideile și compozițiile născute din efortul creativ.

În situația în care suntem nevoiți să aducem critici acestor creații, nu trebuie să uităm, în primul rând, că ne adresăm spiritului și psihicului fragil al unor copii aflați în plin proces de formare a propriilor personalități și atunci va fi nevoie să facem apel la tact pedagogic, diplomație, empatie, să analizăm și evidențiem aspectele pozitive, iar pe cele negative să le prezentăm astfel încât să poată da naștere unor posibile alte idei inovatoare.

Evaluarea pedagogică a creativității poate lua, în funcție de context, trei forme: cea obiectivă, cea funcțională și cea care pune accent pe aspectele pozitive, cu sugestii pentru îmbunătățirea celor mai puțin reușite: evaluarea amânată (brainstormingul) și neevaluarea, cazul cel mai puțin indicat pentru că, de cele mai multe ori, o critică negativă, transmisă în termeni empatici și accesibili este de preferat unei atitudini aparent de ignorare a rezultatului. Bineînțeles că nu trebuie neglijată autoevaluarea. Din punctul meu de vedere, aceasta este necesară fiecărui proces creativ, de învățare-evaluare, deoarece pentru a învăța să fii creativ, este nevoie mai întâi să-ți însușești și să practici constant autoevaluarea. Un bun educator va cultiva această capacitate copiilor. Ei trebuie să-și dezvolte capacitatea de autoevaluare, astfel încât, pe viitor, să poată să-și argumenteze alegerea.

Din punctul meu de vedere, pentru a preîntâmpina măcar o parte din aceste probleme ale implementării creativității în procesul educațional, scopuri precum cultivarea imaginației și originalității n-ar trebui trecute pe undeva printre obiectivele secundare ale activității, asta în cazurile fericite în care vor fi inserate, ci trebuie să fie obiective principale, alături de educarea gândirii logice și a limbajului.

Comportamentul creator este cel mai complex, mai puțin deslușit de studiile de psihologie ale personalității, cel care se poate manifesta deopotrivă atât la cele mai fragede vârste cât și în perioada senectuții, care există în absolut toate domeniile vieții psiho-social-cultural-economice și, totodată, forța motrică a civilizației umane.

Creativitatea este esența umanității.

Bibliografie:

1. Crețu Tinca, (2009), Psihologia vârstelor, Editura Polirom, Iași
2. Cameron Julia, (2013), Cum să cultivi creativitatea copiilor, Editura Polirom, Iași
3. <http://www.desprecopii.com/info-11-11891-uni-Cum-encurajam-creativitatea-copilor.htm>
4. Ateliere Montessori și activități relaxante și educative cu copiii mei. 52 de săptămâni creative pentru părinți și copii, (2016), Editura Litera, București.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

ACTIVITĂȚILE INTEGRATE ÎN GRĂDINIȚĂ

*Prof. Tudorache Cornelia
Grădinița nr. 1, Voluntari*

Activitatea de proiectare tematică presupune o viziune de ansamblu a tot ce se întâmplă în perioada derulării unui proiect și permite o activitate integrată într-un scenariu unic, cu secvențe zilnice, alcătuite din activități integrate, activități pe centre de interes și activități complementare.

Prin abordarea activităților în formă integrată, educatoarea organizează învățarea ca un regizor, un moderator, ajutându-i pe copii să înțeleagă, să accepte și să stimuleze opinii personale, emoții, sentimente, să fie parteneri în învățare.

Integrarea se va face prin împletirea într-un scenariu bine încheiat a conținuturilor corespunzătoare celor două domenii experiențiale sau arii curriculare implicate. Evident, conținuturile propuse au un subiect comun, care urmează a fi investigat și elucidat în urma parcurgerii acestora și a realizării obiectivelor propuse.

Pentru a fi posibilă abordarea în maniera integrată, educatoarea trebuie să stabilească cu claritate obiectivele și conținuturile activităților zilnice, pentru ca pe baza acestora să gândească un scenariu al zilei. Scenariu va începe cu motivarea care să canalizeze activitatea copiilor spre elucidarea problemelor. Sarcinile activităților zilnice se repartizează la fiecare centru de interes-sector-zonă de activitate, în așa fel încât să fie posibilă realizarea obiectivelor propuse.

Întregul program al zilei reprezintă un tot, un întreg, cu o organizare și o structură a conținuturilor menite să elimine departajarea pe discipline.

Activitățile integrate lasă multă libertate de exprimare și acțiune atât pentru copil cât și pentru educatoare. Copilului i se oferă o gamă largă de oportunități pentru a-și exercita o învățare activă. Prin aceste activități se aduce un plus de lejeritate și mai multă coerență procesului educativ, punându-se un accent deosebit pe joc ca metodă de bază a acestui proces. De asemenea activitatea integrată se dovedește o soluție pentru o mai bună corelare a activităților de învățare cu viața socială și culturală.

Activitățile integrate sunt de patru feluri în funcție de elementele de conținut. Astfel, avem:

- activitate integrată care cuprinde toate activitățile din cadrul unei zile
- activitate integrată care integrează ALA (activități liber alese) și ADE (activități pe domenii experiențiale)
- activitate integrată care cuprinde ADE dintr-o zi
- activitate integrată în care sunt înglobate mai multe domenii experiențiale, indiferent de programul zilei

Beneficiile abordării proiectului integrat pentru copii sunt:

- copiii sunt implicați activ în procesul de învățare;
- copiii își construiesc învățarea prin operarea cu ideile, cunoștințele și concepțiile pe care le posedă deja;
- învață prin cooperare;
- îi expune pe copii unei mari diversități de opinii, dezbateri de idei;
- încurajează exprimarea liberă în contextul respectului pentru opinia celuilalt;
- colectează și analizează datele, îi face pe copii să adune un material bogat pentru discuție;
- mai multă libertate de acțiune;
- participă la procurarea materialelor devenind mai responsabili;
- au mai multă încredere în forțele proprii;
- au șansa să-și planifice propriile activități;
- își pot alege aria de stimulare/sectorul care prezintă interes deosebit pentru ei;
- sunt parteneri cu drepturi egale într-un act educațional;
- învață prin interacțiune cu ceilalți, nu unii alături de ceilalți;
- își dezvoltă competențe (creativitatea, capacitatea de comunicare, munca în echipă);

- au posibilitatea să se bucure de finalitatea activității lor.

Activitatea integrată are și alte caracteristici datorită cărora este deosebit de utilă:

- educatoarea se desprinde de stilul de lucru fragmentat;
- accentul cade pe activitatea de grup și nu pe cea cu întreaga grupă;
- abordarea realității se face printr-un demers global;
- lasă mai multă libertate de exprimare și acțiune atât pentru copil, cât și pentru cadrul didactic;
- copiii se implică total, prin antrenarea unor resurse variate.

Tema: Școala în perioada pandemiei

Titlul: Școală sau...online?

Autor: prof. Mardare Elena

Unitatea școlară: Școala Gimnazială „Arhanghelii Mihail și Gavriil”

Loc. Munteni-Buzău, jud. Ialomița

Clasa a III-a

Anul 2020 a însemnat pentru omenire pasul despărțitor dintre decenii. Am pășit încrezători către necunoscut, cu speranțe și așteptări care ne îndemneau să visăm la o lume mai bună, mai corectă, mai unită. Toți așteptam primăvara, reînvierea naturii care, spre deosebire de noi, oamenii ,are această caracteristică fabuloasă și unică în același timp. Așteptam cu nerăbdare ca natura să ne înverzească sufletele, păsările să ne îngâne cu ciripitul lor, florile să ne îmbie cu parfumuri curate și proaspete.

După o perioadă de trei luni în care activitatea didactică a fost transferată în totalitate în online, planul de viitor al educației și-a atins scopul- am integrat cu desăvârșire tradiționalul cu modernul, tradus prin digitalizare.Dar, orice noutate vine la pachet cu o serie de neajunsuri,se pare. Această nouă variantă a învățământului întâmpnă și unele dezavantaje. Mai cu seamă, persoanele din zonele defavorizate nu s-au bucurat atât de mult de noile schimbări, întâmpinând piedici ce țin de accesul la tehnologie. Derapajul acesta a avut mai mute conotații decât ne-am fi așteptat. Fiecare a privit-o din perspectivă obiectivă, fiind constrâns în același timp de restricțiile impuse.

Tocmai ce am revenit la școală, după alte trei luni de online. Elevii și-au dat silința să se comporte în fața dispozitivului digital în aceeași manieră ca în sala de clasă, și-au luat notițe și au scris tot ce le-am cerut. Temele au fost scrise pe caiete, apoi pozate și încărcate pe platformă.

Tabla albă pe care mâzgăleam cu *mouse-ul* litere și cifre strâmbe a fost lăsată în urmă în favoarea celei negre, pe care creta alunecă scârțâind, lăsând în urma ei notițe pe care nici un document nu le poate înlocui. Caietele și fișele de lucru țin iarăși locul *site-urilor* cu jocuri educative, de care ne bucuram adesea când le primeam drept temă.

Stăm distanțați, mascați, dar suntem împreună. Nu ne mai jucăm, nu mai facem activități de grup, însă putem vorbi și râde împreună. Așteptăm cu nerăbdare să stăm grămadă și să strigăm tare *leapșa!* .

Școala în pandemie ne-a afectat pe toți. Însă cel mai important lucru este acela că ne-am putut adapta situației, am trecut cu bine peste lunile în care am stat acasă , am respectat regulile și am revenit la școală.

În cele ce urmează, am să notez înțelesul cuvântului *școală* , așa cum acesta apare în DEX :
„**ȘCOALĂ**, *școli*, s. f. **1.** Instituție de învățământ public unde se predau elementele de bază ale principalelor discipline; ♦ p. ext. activitate legată de această instituție; învățatură, învățământ. ♦ Localul, clădirea în care este instalată și funcționează instituția de mai sus. ♦ Totalitatea elevilor și a cadrelor didactice dintr-o asemenea instituție de învățământ”³

Prin urmare, școala implică totalitatea elementelor ce vin în componența ei, pornind de la clădirea propriu-siză până la actorii ce o însuflețesc. Școala este ă n primul rând instituția, clădirea. Mediul online nu o poate înlocui.

³ <https://dexonline.ro/definitie/%C8%99coal%C4%83>

METODE INTERACTIVE FOLOSITE IN CICLUL PRIMAR

Motto: „Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.”
(Maria Montessori)

Specific metodelor interactive este faptul că ele promovează interacțiunea dintre mințile participanților, dintre personalitățile lor, ducând la o învățare mai activă și cu rezultate evidente.

Metodele interactive:

- creează deprinderi;
- facilitează învățarea în ritm propriu;
- stimulează cooperarea, nu competiția;
- sunt atractive;
- pot fi abordate din punct de vedere al diferitelor stiluri de învățare.

CIORCHINELE

Este o metodă de brainstorming neliniară care stimulează gândirea critică, conexiunile dintre idei, crearea unei structuri grafice, a unor clasificări și corelări de cunoștințe, utilizând informații dintr-o sursă analizată. Este o metodă grafică antrenantă ce poate fi utilizată pentru reținerea informației dintr-un text, dar și pentru observarea și comentarea unei imagini sau film. Se poate folosi în activitățile de învățare, de fixare a cunoștințelor și la evaluarea sumativă a uneia sau a mai multor unități de învățare. Într-un cerc, în mijlocul unei foi/planșe/tablă se scrie un cuvânt, o sintagmă care să reprezinte subiectul. Pe măsură ce vin ideile, se formează „ramuri” care se trec în cercuri mai mici pe lateral, legate de subiectul principal prin linii. Aceste „subiecte-ramură” pot avea, la rândul, „subiecte-mlădițe”. Un subiect poate avea numeroase ramuri, iar o ramură numeroase mlădițe.

Etapele de realizare ale metodei:

1. stabilirea modalității de lucru: individual, pe grupe de 4-5-6 elevi sau cu întreaga clasă
2. se scrie un cuvânt/temă/sintagmă ce urmează a fi cercetată în mijlocul foi, planșei sau tablei
3. se poate utiliza metoda brainstorming-ului timp de 5 minute
4. se citește textul/documentul, se observă imaginea într-un timp propus (15 – 20 minute)

5. se notează individual ideile, sintagmele, cunoștințele care le vin în minte elevilor în legătură cu tema propusă în jurul cuvântului central, trăgându-se linii între acesta și informațiile notate
 6. schimbul de idei – împreună cu colegul de bancă, apoi în grup, elevul discută și completează ciorchinele individual
 7. se realizează un produs al grupei sau al clasei, un „afiș” pe coală mare, fiecare grupă folosește altă culoare de scris stabilită la început și se fixează timpul de lucru (10 minute)
 8. produsele finale se afișează și se realizează „turul galeriei”
 9. raportorul grupei prezintă produsul și răspunde întrebărilor
- se face autoevaluarea și evaluarea pentru fiecare produs în parte, după criteriile dinainte stabilite și cunoscute de elevi.

ȘTIU/VREAU SĂ ȘTIU/AM ÎNVĂȚAT

Este o metodă grafică prin care elevul își inventariază cunoștințele despre o temă/un subiect, și își îmbogățește cunoștințele. Metoda poate fi aplicată în toate momentele lecției și la toate tipurile de lecție. Se pleacă de la premisa că elevii „știu ceva” despre tema/subiectul lecției, fie din anii anteriori, fie din alte surse de informare (lecturi personale, televiziune, internet etc.). Elevii pot lucra individual, în perechi sau grupați câte 4-6.

Etapele metodei:

- se cere elevilor să facă o listă cu tot ceea ce știu despre tema anunțată
- se realizează următorul tabel fie pe tablă, fie pe o planșă, dar și în caiete:

ȘTIU (ce cred că știu?)	VREAU SĂ ȘTIU (ce vreau să știu?)	AM ÎNVĂȚAT (ce am învățat?)

10.

- în funcție de organizare (individual, perechi sau grupe), se cere elevilor să comunice colegului, altei perechi altei grupe ceea ce au scris
- se notează în coloana din stânga informațiile cu care toată lumea este de acord
- se solicită elevilor formularea întrebărilor despre ceea ce vor să știe sau nu sunt siguri de informația deținută; profesorul îi încurajează și îi ajută pe elevi să formuleze întrebări; întrebările sunt notate în coloana din mijloc

- elevii vor lectura un text de pe fișele de lucru, sau din manuale și culegeri de texte, vor urmări un film documentar/artistic
- după lectură sau vizionare, se revine asupra întrebărilor formulate, se reiau întrebările, și în dreptul celor care și-au găsit răspunsul se va completa coloana “Am învățat”
- se cere elevilor să identifice acele informații, în legătură cu care nu au pus întrebări, acestea vor fi trecute tot în ultima coloană
- întrebările rămase fără răspuns vor fi discutate cu elevii și se indică sursele posibile pentru aflarea răspunsurilor
- întrebările fără răspuns sau altele apărute pe parcurs pot fi temă pentru acasă, pentru realizarea unui eseu, a unui proiect mai amplu.

TURUL GALERIEI

Este tehnica de învățare prin cooperare care stimulează ”gândirea critică și învățarea eficientă”, (Dulamă 2002) încurajând copiii să-si spună opiniile cu privire la soluțiile propuse de colegii lor.

Descrierea metodei:

1. Se formează grupe de 3- 4 copii
2. Copiii organizați în grupuri rezolvă sarcina de lucru care permite mai multe perspective de abordare sau mai multe soluții
3. Produsele activității grupelor de copii - desene, colaje, postere
4. Se expun pe pereții clasei, care se transformă într- o galerie
5. La semnalul dat prin diferite procedee de educatoare grupurile de copii (in calitate de vizitatori sau critici) trec pe la fiecare expонат pentru a vedea soluțiile sau ideile propuse de colegi și își înscriu pe poster (intr- un loc mai interior de preferință pe margine) comentariile critice, întrebările ,ajutați de educatoare sau prin simbol
6. După ce se încheie turul galeriei, grupurile revin la locul inițial și citesc comentariile, observațiile de pe lucrarea lor, reexaminându -și produsul dupa criticile acestora.

BIBLIOGRAFIE

- **Bru, 2007:** Marc Bru, *Metodele în pedagogie*, București,2007

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

- **Ionescu, Chiș, 1992:** Miron Ionescu, Vasile Chiș, *Strategii de predare-învățare*, Buc.1992
- **Pintilie, 2002:** M. Pintilie, *Metode moderne de învățare-evaluare*, Cluj-Napoca, 2002

BELCIUG CAMELIA
SCOALA GIMNAZIALA,,SF ANDREI,, SLOBOZIA

Metoda proiectelor la grădiniță. Proiectul „Și eu sunt responsabil!”

Profesor invatamant prescolar Done S. Georgiana
GPP Reviga, jud.Ialomita

Metoda proiectului îmbină cercetarea cu acțiunea, antrenează copiii în rezolvarea unor probleme practice, acumulând un plus de informație și stimulându-i în autoevaluare. Este facilitată de realizarea unor lecții-excursie, lecții-vizită, lecții-medalion, implică abordări pluridisciplinare; are la bază un plan de realizare și trebuie să i se acorde șansa prezentării publice (grupă, serbare, revistă școlară etc.). În contextul epidemiei de coronavirus, putem adapta cu succes activitățile la mediul online.

În continuare, voi prezenta un exemplu de proiect ce vizează educația ecologică, intitulat „Și eu sunt responsabil!”. Scopul proiectului constă în dezvoltarea unei atitudini ecologice a preșcolarilor prin activități specifice vârstei: colectare de materiale refolosibile și utilizarea lor în scop educativ, cunoașterea plantelor, legumelor și diversitatea acestora. De asemenea, urmărim dezvoltarea spiritului de inițiativă și imaginației.

Obiective:

- Dezvoltarea imaginației copiilor în crearea de decoruri specifice sărbătorilor de toamna și costumelor de carnaval;
- Participarea la acțiuni practice de îngrijire, ocrotire și protejare a mediului;
- Să-și asume responsabilități de îngrijire și ocrotire a mediului prin refolosirea de materiale (confeccionarea de jucării, tablouri, felicitări etc)
- Să cunoască regulile de protecție a mediului și să anticipeze efectele negative ale încălcării lor, luând atitudine față de cei care greșesc.

Grupul țintă: preșcolarii grădiniței.
Metode: observația, învățarea prin descoperire, explicația, jocul de rol, jocul didactic, experimentul, conversația euristică, exercițiul, problematizarea.

Resurse:
-umane: preșcolari, educatoare, părinti, etc.
-materiale-frunze uscate, ghinde, semințe, conuri de brad, măceșe uscate, castane, nuci, diferite

semințe, crenguțe diferite, mușchi și scoarță de copac, pietricele, flori presate, dopuri și sticle de plastic, hârtie colorată și de ambalaj, cofraje de ouă, cutii de carton, ață, cutii de suc, lipici, polistiren, etc.

Așteptările educatorilor se subsumează următoarelor aspecte principale:

- Comunicare și colaborare între copii și adulți în toate etapele proiectului;
- Grijă sporită față de natură și ocrotirea ei;
- Stimularea inițiativei copiilor în confecționarea unei jucării;
- Educarea simțului practic și estetic.

Evaluarea proiectului se realizează prin metode ce vizează popularizarea proiectului și acțiunilor propuse, pentru ca toți cei implicați să-și organizeze resursele materiale și de timp; realizarea de fotografii și obiecte confecționate de copii în timpul desfășurării proiectului.

Calendarul activităților:

1. „Pădurea, prietena noastră” – plimbare în mijlocul naturii și colectare a diferitelor materiale necesare confecționării de jucării (frunze, ghinde, castane, crenguțe etc.)
2. „Ce este poluarea?” – vizionare film educativ online, exprimare de păreri
3. „Ne pregătim de carnaval online” – activitate practică-valorificarea materialelor din natură, prin confecționare de măști pentru Carnavalul Toamnei
5. „O jucărie pentru prietenul meu” – confecționarea unei jucării din materiale reciclabile
6. Expoziție online

Prin toate acțiunile organizate (lectura educatoarei, memorizări, realizarea unor lucrări în orele de abilități practice, folosind materialele strânse din pădure în timpul drumețiilor, lecție de desen în pădure, expoziție cu lucrări confecționate din materialele din natură – „Jucării-fantezii... din materiale naturale, conuri, ghinde, semințe, măceșe, pietricele etc.), copilul învață să iubească natura, are numeroase ocazii de a se transpune într-un „mic ecologist”, responsabil, implicat și creativ. De asemenea, învață să prețuiască materialele oferite cu dărnicie de natură, dar și hârtia, pet-urile sau alte materiale aparent nefolositoare, astfel devenind un copil fericit și responsabil.

Bibliografie

1. Metoda proiectelor la vârstele timpurii, Editura Miniped, București, 2002.
2. Oprea C., Strategii didactice interactive, 2009, Editura Didactică și Pedagogică, București;

Rolul activității extracurriculare în educație

Țic Floarea-Șc.Gimnazială Certeju de Sus

Timpul liber al copiilor devine din ce în ce mai mult o oportunitate cu eficiență sporită în scopul folosirii mai eficiente a acestuia în procesul educativ al copiilor. Copiii au nevoie de activități de joc, de sport. Este și motivul pentru care învățătorul trebuie să acorde toată atenția bunei organizări a timpului liber al copiilor din școală, îmbinând armonios, munca și învățarea cu distracția și jocul.

Prin activitățile extracurriculare organizate de școală se urmărește completarea procesului didactic, organizarea rațională și plăcută a timpului liber. Acestea pot avea conținut cultural, artistic sau spiritual, conținut științific și tehnico-aplicativ, conținut sportiv sau pot fi simple activități de joc sau de participare la viața și activitatea comunității locale.

Cadrele didactice au datoria de a trezi interesul și curiozitatea elevilor pornind de la ceea ce se află în apropiere, valorificând elementele de cultură și istorie locală, pentru înțelegerea cursului general al istoriei patriei noastre .

Excursia este cea care reușește cel mai bine să trezească și să dezvolte interesul elevilor. Ea permite o abordare interdisciplinară, făcând apel la aproape toate disciplinele de învățământ. Aș vrea să exemplific una dintre ele, la istorie, la lecția cu tema "Marea Unire de la 1918". Am realizat două activități extracurriculare, programate din timp și proiectate cu grijă: o excursie școlară și o prezentare pps. Aceste două activități au fost complementare, fiecare completând-o pe cealaltă. Ele au avut o structură și un conținut distinct, dar au avut obiective educaționale și afective comune. Cele două activități au fost plăcute elevilor, au fost utile și diverse ca formă de activitate și conținut. Excursia am făcut-o la Alba-Iulia în mica vacanța de toamnă, iar prezentarea pps și hora mare împreună cu preșcolarii în ziua de 1 Decembrie. Prin aceste activități elevii au reușit să înțeleagă importanța evenimentului de la 1 Decembrie..

Serbările, prin specificul lor de activitate extracurriculară, reprezintă un nesecat izvor de satisfacții, bucurii, creează bună dispoziție, favorizează dezvoltarea copiilor din punct de vedere fizic și psihic. Importanța lor educativă constă în conținutul artistic prezentat, precum și în atmosfera sărbătorească, deschisă ce se instalează cu acest prilej. Prin organizarea serbărilor dezvoltăm copiilor dragostea pentru artă pentru frumos.

Proiectul este un demers didactic în grup, într-o interacțiune continuă, prin care se urmărește integrarea noilor informații în structuri cognitive proprii și transferarea lor în conținuturi noi, aplicabile în practică, o comunitate de învățare în care fiecare contribuie atât la propria învățare, cât și la procesul de învățare colectiv, o acțiune de cercetare și acțiune practică în același timp.

Proiectul „**ORIENTARE TURISTICĂ**”

Scopul proiectului - Dobândirea de noi cunoștințe de mediu, prin metode de învățământ alternative.

Obiectivele proiectului sunt:

- Dezvoltarea abilităților elevilor de a proiecta și desfășura activități ecologice în școală și comunitate;
- Crearea la nivelul școlii a unor structuri, mecanisme și materiale informative ce pot facilita educația de protecția mediului;

Activități:

- Identificarea potențialilor participanți
- Întocmirea materialului documentar pentru elevi
- Desfășurarea concursului:

Concursul se va desfășura pe un traseu stabilit, în localitatea unde activează școala, între un număr de echipe alese de cadrul didactic care coordonează această activitate. Echipa câștigătoare va concura la faza interșcolară, reprezentând școala respectivă. De-a lungul traseului vor fi amplasate 5 puncte de control supravegheate de către un observator unde vor fi ascunse plicurile cu întrebările de concurs. Concursul constă în găsirea plicurilor, rezolvarea întrebărilor și înmânarea lor într-un timp cât mai scurt observatorului ce se află în punctul de sosire. Echipa câștigătoare va fi echipa cu cele mai multe puncte acumulate într-un timp cât mai scurt. Traseul va fi marcat cu săgeți indicatoare, iar punctele de control cu numere. La punctul de pornire fiecare echipă va primi un plic cu regulamentul concursului, o hartă și indicii pentru găsirea celor 5 plicuri.

- Premierea participanților
- Promovarea proiectului se va face în localitate prin pliante, iar în județ printr-o știre la radio BIG FM Deva

Rolurile și responsabilitățile în asigurarea implementării proiectului

Parteneri	Roluri și responsabilități în proiect
ASOCIATIA PENTRU PROTECTIA OMULUI SI MEDIULUI (Agent de executare)	Asigura managementul proiectului Relaționează cu finanțatorul și cu voluntarii; Întocmește materialul documentar pentru elevi Promovează proiectul. Elaborează și înaintează rapoartele financiare către finanțator. Răspunde pentru organizarea activităților prevăzute în proiect. Editează diplomele pentru câștigători Participă la desfășurarea concursului
S.C. Deva Gold S.A	Asigură suma de 120 lei, necesară achiziționării de obiecte pentru premii și mediatizare.
Școala Generală CLS.C.P.-IV HONDOL	Identifica potențiali participanți. Supraveghează elevii pe perioada desfășurării concursului

5. CONCLUZII: Proiectul a reprezentat primul pas spre descoperirea de sine, spre acceptarea propriilor limite, dar astfel realizat a avut o finalizare neașteptată. S-a văzut o motivare foarte puternică pe plan afectiv: elevii erau mulțumiți, fericiți, satisfăcuți. În

concluzie, trebuie să afirm faptul că, elevii trebuie eliberați de orice fel de constrângeri, trebuie lăsați să caute noul, să-și descopere libertatea, plăcerea de a crea și trăi.

Bibliografie. :

Mureșan Pavel - Tehnici de învățare eficientă (E.D.P. 1991)

Ina Bakker , Hans janssen - Educati așa!

Creativitate
în educație

ISSN 2457-9793

ΠΡΕΣΒΕΥΣΗ ΑΒΑΝΔΟΝΥΛΥΙ ΧΟΛΑΡ Ρολυλ μαναγεμεντυλυι χλασει δε ελεσι

Ἰν πρεσβενιρεα ἰ διμινυαρεα ρισχυλυι δε
αβανδον χολαρ

Prof. înv. primar, Gall Magdalena
Școala Gimnazială "Geo Bogza", Bălan, jud. Harghita
Clasa a IV-a

În contextual actual, în care rolul școlii s-a îndepărtat mult de cel tradițional, devenind mai complex, e nevoie ca școala să se restructureze, să-și modernizeze structurile, mecanismele și serviciile pe care le oferă, pentru a face față noilor roluri și responsabilități care i se atribuie.

Un prim pas în acest sens îl constituie o nouă abordare a managementului clasei de elevi. Managementul clasei este definit ca abilitatea cadrului didactic de a planifica și organiza

activitățile clasei, astfel încât să se asigure un climat favorabil învățării. Obiectivul final al managementului clasei este formarea la elevi a unor abilități de autoreglare a comportamentului. Cadrul didactic angajează și dirijează acțiuni comune cu tot colectivul. Cadrul didactic este liderul real al clasei pe care o conduce.

Majoritatea comportamentelor fundamentale ale cadrului didactic sunt de natură managerială: planifică, organizează, comunică, conduce, îndrumă, coordonează, motivează, consiliază, controlează, evaluează.

De obicei, un obiectiv major pentru managerul clasei în primele zile de școală este acela de a institui un bun control asupra clasei. Începutul anului școlar este considerat ca un debut al unui proces de conducere care cuprinde fazele clasice: diagnoză, prognoză, planificare, decizie, organizare și îndrumare, control și evaluare. Cadrul didactic care îndeplinește rolul de conducător al clasei, este foarte interesat și sensibil la problema primelor zile de școală.

Importanța primei zile de școală o reprezintă integrarea elevului atât în activitatea școlară, cât și în dinamica grupului, dezvoltând, din acest punct de vedere, două tendințe contradictorii:

- nevoia de a se afirma ca individualitate în acțiuni independente;
- nevoia de a coopera și de a interacționa cu ceilalți membri ai grupului.

Integrarea elevului reprezintă un proces psihopedagogic de asimilare a normelor clasei, de participare la activitatea colectivă și de urmărire a scopurilor grupului stabilite prin decizii colective.

Crearea unui univers ludic, în care copilul să se simtă bine, favorizează integrarea copilului și crește motivația acestuia pentru învățare. Elevii vor veni cu mai multă plăcere la școală și vor da un randament mai mare într-un mediu relaxant și sigur, decât într-un mediu tensionat, de amenințare. Frica, sentimentele negative distrug interesele cognitive, dorința de colaborare și de autorealizare.

O altă nevoie a copilului este aceea de a fi apreciat. Această nevoie este satisfăcută treptat, pe măsură ce copilul acumulează experiențe și competențe în diferite sarcini și prin aprecierile pozitive, laudele primite pe merit de la cadrul didactic și colegi. *„Interacțiunile sociale condiționează dezvoltarea intelectuală a elevului, atitudinile sale cu privire la obiectivele educative ale școlii și rezultatele sale: relațiile elevului cu profesorul și colegii influențează foarte mult evoluția atitudinilor, a conduitelor și a cunoștințelor învățate.”* (Wittmer, J., „Pour une revolution pedagogique”)

Elevul trebuie să capete încredere în sine. Este sarcina cadrului didactic de a-l ajuta în acest sens. Școlarul trebuie supus unei evaluări constante și corecte, pe care să o accepte. Autoevaluarea este foarte importantă pentru elev. El trebuie să învețe să se autoaprecieze. Astfel sunt eliminate suspiciunile și neîncrederea.

Să-i învățăm pe copii cum să depășească eșecurile. *”Toți te învață cum să reușești. Dar o virtute mai mare și, în orice caz, mult mai utilă decât tehnica de a reuși e aceea de a ști ce să faci cu nereușitele. Nu numai că e greu să reușești întotdeauna, dar e și infecund.”*

Este foarte important să ne ocupăm de copiii care la prima înfrângere ar putea renunța la confruntare, s-ar retrage și ar prefera situațiile confuze, mediocre. Nereușita trebuie transformată într-o pârghie a autocunoașterii. Poate fi preludiul unei noi încercări. O înfrângere poate însemna o trezire. Elevii trebuie pregătiți pentru a găsi în sine resurse de a căuta și de a merge mai departe în cazul unui eșec. Este rolul managerului clasei de a crea condiții favorabile de depășire a acestor situații.

Un bun manager și un corect management al clasei începe cu întrebări corecte. Dacă punem întrebarea greșită, probabil vom primi un răspuns greșit. De asemenea, managementul clasei va fi la un nivel slab. Așadar, e bine să ne gândim la unele întrebări ca:

În ce condiții învață copilul mai bine? (face acțiunea respectivă, are limite clare, are obiective clare, înțelege, primește recompense, exersează cu pași mici, se implică, grupul îl susține etc.)

Care este cea mai bună modalitate de a-l învăța pe copil să învețe și să fie disciplinat?

Când sunt lecțiile deranjate?

Când sunt elevii mai atenți?

Care sunt activitățile în care elevii iau mai des inițiativa?

Care este cea mai bună metodă pentru ca un copil să înțeleagă că o consecință este legată de comportamentul lui și nu este asociată (în sens negativ) cu cadrul didactic? etc.

Răspunsurile la aceste întrebări (și altele), pot constitui baza politicii de management a clasei. Deci, „managementul înseamnă înlocuirea mușchilor și a forței cu puterea gândului, a obiceiurilor și superstițiilor cu cunoștințele și a agresivității cu cooperarea.”(Peter Drucker). Acesta ar putea asigura echitatea în educație, ameliorarea situației copiilor aflați în risc de abandon școlar și prevenirea abandonului școlar

Bibliografie

- J. Olsen, T.W. Nielsen, Conceperea de metode pentru managementul clasei, 2009 DPH
- *** Didactica, revistă de comunicări științifice, 2013

Povestea stejarilor din Brănești

de Aura Elena Damian

Mănuța mică se cuibărește cu încredere în mâna mea:

-Mami, de ce plantăm un stejărel?

-Eee...pentru că stejarii sunt cei mai puternici copaci și pentru că au rădăcinile foarte, foarte adânci...

-Și până unde ajung rădăcinile?

-Până la cele mai vechi amintiri ale omenirii...Am să îți povestesc o întâmplare cu stejari din copilăria mea!

Apoi, mama a început să povestească încet, cu privirea ațintită în zare, ca și cum ar fi văzut cu ochii minții o poveste.

-Eram foarte mică, începusem să merg la grădiniță. Aveam prieteni mulți, ne jucam și cântam, ne povesteam o mulțime de întâmplări și zilele se scurgeau într-o infinită bucurie. Dar clipa cea mai frumoasă era aceea în care ieșeam afară în curtea școlii să ne jucăm! Ne adunam foarte mulți copii și ne plăcea să ne jucăm împreună cu elevii de la clasele mai mari. Ei știau o mulțime de jocuri. Cel mai des, jocurile se desfășurau lângă cei doi stejari uriași din curte. Ne plăceau ghindele lor, din care făceam trenulețe și coronițe, dar cel mai mult ne plăcea să o ascultăm pe Doamna, când ne povestea despre stejari...Spunea că aceștia fuseseră plantați cu mult timp în urmă, de doi oameni care merseseră mult prin lume și atunci când ajunseseră în locul acesta, se hotărâseră să își clădească o locuință și să rămână pentru totdeauna. Aveau și familiile cu ei și harnici fiind, în scurt timp ridicară două gospodării mari și frumoase din care nu lipsea niciodată nimic. Vremea trecea repede și copiii lor crescuseră și așa au înțeles că este necesar să construiască o școală. Au căutat împreună un loc însorit și au început să clădească- la început o cameră și apoi încă una, adică, au ridicat această școală în care vin copiii astăzi!

Când au terminat de construit au mers în pădure și au ales doi stejărei, i-au plantat în curtea școlii și au spus:

-Acești copaci vor crește mari, mari de tot, așa cum se va dezvolta și așezarea noastră, vor avea rădăcini adânci, așa cum și noi avem rădăcinile

prinse în trecutul strămoșilor noștri și vor fi falnici și frumoși, așa cum sunt toți oamenii buni și gospodari.

Și au avut dreptate: anii au trecut, stejăreii au crescut mari, tot așa și localitatea noastră; îi cinștim neîncetat pe strămoșii noștri, le ducem mai departe, cu drag, meșteșugurile și tradițiile, iar voi, copii veți fi falnici și frumoși, pentru că sunteți cuminți și ascultători și o să deveniți oameni minunați!

Când ne spunea Doamna lucrurile acestea simțeam o căldură în obraji, ne apucam de mânuțe și cuprindeam- era nevoie de un număr foarte mare de copii, trunchiurile stejarilor și rămâneam așa minute în șir. Parcă trăiam împreună povestea aceea, ca într-un vis de copil. Povești asemănătoare mai aveau și alți stejari din comună: mai fuseseră plantați pe malul lacului zece stejari ce stăteau falnici ca niște străjari ai satului, de neclintit!

-Și...mami? Ce s-a mai întâmplat apoi?

Fetița mea mă strângea și mai tare de mână, curioasă să afle destinul stejarilor!

-Cu timpul, unii stejari au îmbătrânit foarte tare, au trebuit duși la fabrică să se facă din ei hârtie, mobilă și alte lucruri utile oamenilor. Cu toate acestea, amintirea acelor stejari a rămas în sufletul unor copii, care au devenit adulți între timp și care s-au hotărât să continue această poveste: au chemat mai multe familii să planteze câte un stejărel, căruia îi pot da un nume și de care să aibă grijă în viitor. Vor veni să îl ude atunci când nu plouă, îl vor curăța de crenguțele uscate și îl vor ajuta să prindă rădăcini foarte, foarte adânci.

Fetița s-a oprit un moment, s-a uitat cu atenție la stejărelul pe care urma să-l plantăm și a spus încet:

-Pe stejărelul acesta o să îl cheme:

„Iubire”!

Tema: "Poveștile copilăriei"

Titlul : "Ursul păcălit de vulpe" (joc de rol)

Educatoare: Gațe Elena Daniela

Grădinița "Rița Gărgărița" Brănești Ilfov; Grupa: Mare "Inimioarele"

Predarea creativă-învățare creativă

Predarea creativă și respectiv, învățarea creativă reprezintă atribute ale învățământului modern. Creativitatea educatorului și atitudinea acestuia față de fenomenul creativ devin evidente în activitatea de predare la clasă. Predarea, ca proces creativ presupune ca educatorul să medieze între preșcolar și lumea care îl înconjoară și nu să fie doar sursă directă a furnizării de informație.

Învățarea creativă se definește prin faptul că preșcolarii sunt implicați intelectual și acțional în descoperirea cunoștințelor, în generarea noului pe baza a ceea ce au învățat.

Învățarea creativă se bazează pe căutare activă, pe explorare, problematizare, polemizare pe punere și rezolvare de probleme în manieră originală. Pentru ca preșcolarii să ajungă la această formă superioară de învățare, ei au nevoie de îndrumarea educatorului.

"Inimioarele" mele, adoră jocul de rol, cred că nu există grupa în grădiniță care să iubească atât de mult această formă de realizare a activității. Să fiu eu vinovată de lucrul acesta? Mi-ar plăcea să cred că da...și eu iubesc mult jocul de rol....rolul pe care îmi place cel mai mult să-l joc este acela de copil...în fond și la urma urmei "Dacă păstrezi copilăria mereu cu tine, nu vei îmbătrâni niciodată!" – Tom Stoppard. Și clar.....eu nu vreau să îmbătrânesc!

Ne pregătim de activitate.....avem veșnic surprize în săculeț. În marea majoritate a cazurilor surprizele le confecționez singură, așa sunt sigură că piticii mei nu le-au mai văzut vreodată....Mă uit în ochii fiecăruia, toți erau îndreptați către mine și mă priveau cu, curiozitate și nerabdare....le prelungesc puțin starea rugându-i să ghicească ce am în săculeț.....primesc răspunsuri fel de fel....am răsuflet ușurată, nu au ghicit....în săculeț aveam un clop și două măști din fetru, croite și cusute cu mare drag pt "Inimioarele" mele. Am lucrat la ele o noapte întreagă până spre zori...o mască de vulpe și una de urs. Dezamăgirea că nu au ghicit s-a transformat într-o clipita în bucurie. Anunț tema activității:

-Dragii mei, astăzi vom pune în scenă povestea "Ursul păcălit de vulpe".

Glasure la unison: "eu vreau să fiu vulpe", "eu vreau să fiu urs". Ridic mâna dreaptă cu palma larg desfăcută, în sus. Ei știu că trebuie să facă liniște la acest semn al meu. Se face liniște.

Recapitulăm povestea....constatăm că avem nevoie de materiale de joc. Noi nu avem decât două măști și un clop. Dar mai avem nevoie și de alte lucruri să putem juca .

În poveste este vorba despre un țăran care trece pe drum cu un car încărcat cu pește, tras de boi,.

-Dragii mei, dar noi nu avem nici car și nici boi, așa că nu vom putea juca acest joc. Simt iar dezamăgire în privirile lor...

- Putem oare să construim niște boi și un car cu ce avem prin clasă?

Ochișorii încep să strălucească și să se îndrepte spre centrul “Construcții” (avem lego de toate dimensiunile la centru).

-Daaa, construim boii din cuburile mari ! răspund cațiva băieți...Numaidecât cuburile au fost aduse în fața clasei și ne apucăm să construim. Cuburile mari ne-au ajuns doar pentru un singur bou....”și un singur bou poate trage un car cu pește”,le spun.

- Acum avem nevoie de un car....de unde să-l luăm sau din ce să-l facem? Au ramas doar cuburi mici și la cât de mare am făcut bou, și carul trebuie să fie pe măsură...

Aștept puțin....care mai de care privea obiectele din clasă....răspunsul vine relativ repede de data aceasta din partea unei fetițe....

-Folosim o măsură! Zis și făcut! Avem car, avem boi....mai avem nevoie de pești....de data aceasta le propun eu să scot la imprimantă niște desene cu pești. Fiecare se înarmează cu câte o foarfecă și cât ai zice pește, peștii au fost decupați. Fericirea și satisfacția de pe chipurile lor nu poate fi redată în cuvinte. Revizuim repede povestea să vedem de ce mai avem nevoie....

-Avem nevoie de un lac în care să-și bage ursul coada....spun cațiva copii.

-Doamneeee, dar cum și din ce să facem un lac în sala de clasă? Chiar nu avem cum.....sau..... să ne gândim, putem face asta?

-Doar ne prefacem, se aude o voce....

Iarășii zeci de ochișori căutau soluții urmărind toate obiectele de prin clasă. Idei care mai de care mai năstrușnice...

-Coșurile în care ținem jucăriile !....spune un băiețel,

- Mergem la bucătărie să-i cerem doamnei Mariana un lighean, am văzut eu că are unul!...spune o fetiță.

- Desenăm pe un carton un lac, spune alta

Mă îndrept către garderobă...(că dacă tot suntem așa iubitori de joc de rol, avem un dulap plin de costume, de măști, de cupoane de material, și câte și mai câte nu avem noi acolo). Scot teancul de draperii și resturi de perdele ce-mi prisoseau pe acasă, și îi întreb...

-Credeți că putem să facem un lac din astea? Și le arăt teancul de material...

-Daaa, din cel albastru....răspund iarășii cațiva deodată.

Așezăm repede câteva plușuri în formă de cerc, punem materialul albastru peste ele și chicote de fericire se aud în clasă că încă un obiectiv a fost atins.

Reluăm în mare povestea să vedem dacă avem tot ce ne trebuie....

-Avem de toate! spune un baiiețel dornic să începem odată acțiunea jocului....

După el, încă cațiva repetă același lucru...și ei la fel de nerăbdători....

Le amintesc că vulpea se ascunde într-o scorbură....și noi nu avem așa ceva...timpul se scurge în defavoarea noastră. Pentru a câștiga timp, vin eu cu ideea ...vom face o scorbură din tunelul de fâș pe care îl folosim la educație fizică...

Țopăieli și chiote de bucurie se aud iar....începem desfășurarea jocului.....

Printre picături apuc să immortalizez câteva momente.....Micii mei actori și-au jucat rolurile minunat!!!

**COMUNITATEA - FACTOR EDUCATIV ÎN PERIOADA MICII
COPILĂRII**

Prof. învă. preșcolar Oniceanu

Anisoara și Formagiu Mihaela

Grădinița cu program normal Pîrcovaci-Hârlău

UN DAR MIC, DIN SUFLET MARE**PARTENRIAT: CENTRUL DE ÎNGRIJIRE ȘI ASISTENȚA-HIRLAU**

Preșcolăritatea este considerată *vârsta de aur a copilăriei*, întrucât copilul își dezvoltă capacitățile fizice, psihice și sociale. La rândul lor, aceste capacități aduc un element de specificitate și îl vor ajuta pe preșcolar să se devină independent și să perceapă comunitatea în care trăiește și se dezvoltă. Analizând etimologia termenului de *educație*, acesta provine din latinescul *educatio*, care se traduce prin termenii: *creștere, cultivare, hrănire*. Prin urmare, copilul face cunoștință cu instituția școlară, iar el se hrănește cu tainele educației primite de la specialiștii din domeniu.

Educația îmbracă mai multe forme, care ajută preșcolarul să înțeleagă mediul care îl înconjoară. *Educația formală* este o formă instituționalizată desfășurată pe procesul predare-învățare-evaluare unde copilul asimilează cunoștințe și învață să își utilizeze ceea ce a acumulat prin soluționarea de probleme. O altă formă a educației este *educația informală* care se axează pe experiențele preșcolarilor și pe „totalitatea informațiilor neintenționate, difuze, eterogene, voluminoase sub raport cantitativ cu care este confruntat individul în practica de toate zilele și care nu sunt selectate, organizate și prelucrate din punct

de vedere pedagogic” (Constantin Cucos, Pedagogie, Editura Polirom, Iași, 2006, p. 46). Prin urmare, preșcolarul învață în funcție de mediul de apartenență (familie, mass-media, grupul de prieteni). Cea de-a treia formă a educației, însă nu cea din urmă este *educația nonformală*. Din perspective subiective, educația nonformală este ca mai complexă formă a educației care îmbină teoria cu practica și în același timp este și interdisciplinară. Ea se realizează prin activități extrașcolare, dar structurate într-un mediu instituționalizat (familia, muzee, teatre, biblioteci, mass-media etc.)

Aționând după proverbul românesc *cine nu are un bătrân, să-și cumpere*”, preșcolarii *Grădiniței cu program prelungit Pîrcovaci* de la grupa mare A, alături de cadrul didactic și de părinți au desfășurat activități pe perioada noiembrie 2018-aprilie 2019 în cadrul *Centrului de bătrâni C.I.A.* Scopul acestor activități a fost de a implementa în sufletele copiilor sentimentul de dragoste, prețuire și respect față de persoanele în vârstă. Copiii, alături de părinți și cadrele didactice au realizat cadouri și podoabe pentru a înfrunseța pomul de Crăciun din cadrul azilului, apoi, cei mici au susținut un mini-concert de colinde pentru bătrânii din azil și au împărțit cadouri. Prin intermediul acestor activități nonformale, preșcolarii si-au însușit atitudinea pozitivă față de sine și față de ceilalți, precum și dezvoltarea abilităților de a interacționa cu ceilalți oameni din jur.

Dacă vom avea grijă de bătrâni, care sunt ai noștrii, ai tuturor, atunci copiii noștrii vor fi buni, sensibili, umani și vor aprecia înțelepciunea poporului roman; copiii noștrii vor zburda prin iarba fragedă, păsările se vor înălța spre cerul senin, peștii vor mai înota în apele limpezi șiva FI IUBIRE ! Prin acest proiect ne-am propus să lărgim sfera de cunoaștere umană, copiii să trăiască în relație cu cei din jur, să-și dezvolte stări afective pozitive, să cunoască aspecte ale vieții unor persoane singure, bolnave sau abandonate, stabilirea unei punți de legătură între cele două medii diferite și adaptarea comportamentului la cerințele

grupului cu care vin în contact. Ajutorarea și protejarea batranilor este o problema care trebuie să intereseze pe toată lumea: adulți și copii.

În perioada lunii martie, preșcolarii au vestit primăvara și au confecționat mărțișoare ca simbol al dragostei, prosperității și bucuriei, precum și felicitări personalizate. După finalizarea mărțișoarelor, bătrânii de mărțișoarele

ochii bătrânilor nu poate fi descrisă sub nicio metaforă. Bătrânii au intrat în lumea ludică a preșcolarilor și pe

Perioada sărbătorilor pascale a antrenat activități practice pentru beneficiile celor din jur, iar alături de Paște, apoi au vestit Învierea Domnului la azilul de bătrâni, daruri. La finalul acestei perioade de câteva luni, preșcolarii și-au însușit calitățile de artist, de a socializa cu ceilalți parteneri din mediul vital, și-au perfecționat dexteritatea de a realiza singuri obiectele pe care și le doresc, și-au însușit regulile de îngrijire și ocrotire a batranilor și nu în ultimul rând au învățat să îi respecte pe cei în vârstă și să îi iubească indiferent de aspectul fizic. Fără sprijinul părinților, aceste activități nu s-ar fi putut realiza, întrucât ei au susținut financiar și moral preșcolarii și în același timp au fost participanți activi la toate activitățile noastre. Jos pălăria pentru părinții care își susțin și încurajează copiii în toate activitățile inițiate.

În calitate de cadru didactic, mă declar împlinită de ceea ce au realizat preșcolarii și de ceea ce și-au achiziționat în urma programului educațional inițiat. Copiii au fost fericiți, împliniți și dornici de a-i ajuta pe cei din jurul său. Prin finalizarea acestui program, poate fi evidențiat impactul pe care îl are educația nonformală în

acumularea și sistematizarea de cunoștințe, priceperi și deprinderi. Preșcolarii sunt dornici de implicarea în alte proiecte ce implică calitățile lor motrice, psihice și sociale.

Referințe bibliografice :

- ✓ Cerghit, Ioan ,1988, *Curs de pedagogie*, Universitatea București ;
- ✓ **Cucoș, Constantin, 2006, *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași.**

Gestionarea emoțiilor în perioada preșcolară

Prof. Mijache Janina Iuliana
Școala Gimnazială “Dimitrie Grecescu”- G.P.P. Nr. 2
Drobeta Turnu Severin, Mehedinți

În perioada preșcolară, copilul denumește și recunoaște emoțiile proprii și ale persoanelor din jur, acest lucru permițându-i să răspundă adecvat la propriile trăiri emoționale, cât și la ale celorlalți. La vârsta de 3 ani, copilul denumește și recunoaște emoții precum: bucuria, furia, frica și tristețea, ajungând ca la vârsta de 5-6 ani această paletă de etichete verbale să fie mult mai amplă, fiind incluse de exemplu și rușinea, vinovăția sau jena.

În perioada preșcolară, limbajul emoțiilor câștigă rapid în acuratețe, claritate și complexitate și, ceea ce este cel mai semnificativ, raportarea la posibilele cauze ale sentimentelor oamenilor este din ce în ce mai frecventă. Din moment ce sunt capabili să vorbească despre emoții înseamnă că pot avea o *viziune mai obiectivă asupra emoțiilor*, pot să încerce să înțeleagă propriile emoții și să asculte ce spun alții despre emoțiile lor. Limbajul emoțiilor are așadar implicații semnificative pentru dezvoltarea emoțională a copilului.

În eforturile lor de a înțelege cauzele emoțiilor, preșcolarii încep să asocieze diferite sentimente cu situații tipice cum ar fi, de exemplu, recunoașterea faptului că ceva care te împiedică să-ți îndeplinești scopurile sau pierderea a ceva drag te va face trist (Harris, 1989; Stein, & Levine, 1989). Ei realizează așadar asocierea între emoții, pe de o parte, și gânduri și așteptări cu privire la evenimente, pe de altă parte. Sesizarea conexiunilor dintre sentimente și gânduri la vârsta preșcolară este reflectată și în înțelegerea faptului că emoțiile pot fi evocate și prin intermediul gândurilor despre evenimente trecute. De exemplu, până la vârsta de cinci ani copiii înțeleg faptul că cineva poate să fie trist când vede o pisică care îi amintește de pisica pe care ea/el tocmai a pierdut-o (Lagattuta, Wellman, & Flavell, 1997; Lagattuta & Wellman, 2001). O tendință interesantă care se observă la preșcolari este faptul că ei înțeleg mult mai bine cauzele emoțiilor negative decât a celor pozitive (Dunn, & Hughes, 1998; Fabes et al., 1991). Înțelegerea emoțiilor de către preșcolari este totuși încă limitată. Ei au dificultăți în înțelegerea modului în care emoțiile se pot baza pe credințe/gânduri false. Putem ilustra acest lucru cu un experiment foarte cunoscut în literatura de specialitate despre testarea diferenței dintre aparență și realitate, o variantă a testului bazat pe credințe false (vezi și varianta descrisă în broșura despre Dezvoltarea cognitivă).

Un experimentator îi arată unui copil o cutie de bomboane și îl întreabă ce crede că se află înăuntru. Copilul răspunde că sunt bomboane și este foarte surprins când i se arată că sunt de fapt creioane. Copilul este întrebat apoi cum consideră că s-ar simți un alt copil când ar vedea cutia (înainte să afle ce e de fapt înăuntru) - de regulă, pe la 3 ani copilul spune că acesta din urmă va fi surprins, la fel cum a fost și el, și nu bucuros (cum ar trebui să fie, pentru că încă nu cunoaște conținutul real al cutiei). Prin aceasta ni se arată că încă la 3 ani copiii transferă propriile emoții și credințe asupra celorlalți și nu pot ține cont de credințele false ale celorlalți (de Rosnay, Pons,

Harris, & Morrell, 2004; Harris, Johnson, Hutton, Andrews, & Cooke, 1989; Rosnay & Harris, 2002; Schaffer, 2007). De la 4-5 ani însă, copiii vor fi capabili să rezolve cu succes testul. Datorită faptului că preșcolarii încep să facă distincția dintre realitate și aparență, aceștia încep să înțeleagă faptul că modul în care își exprimă emoțiile influențează dinamica relațiilor cu ceilalți oameni. Înțeleg faptul că o persoană nu-și arată adevăratele sentimente pentru a proteja astfel o altă persoană, începând să folosească regulile de exprimare emoțională (norme transmise social cu privire la felul în care este adaptativ să-ți exprimi emoțiile în diferite circumstanțe) (Banerjee, 1997; Cole, 1986).

Pe măsură ce copiii cresc, discuțiile despre emoții sunt integrate în conversațiile zilnice, în citirea poveștilor, în discuții despre evenimente ce urmează să se întâmple, în istorii personale etc. Rolul acestor conversații pentru înțelegerea emoțiilor derivă din:

- a) creșterea competențelor lingvistice, care oferă un fundament lexical pentru împărtășirea experiențelor psihologice care sunt, de altfel, foarte dificil de definit, înțeles și comunicat celorlalți.
- b) faptul că adulții vorbesc cu copiii despre oameni. Astfel, ori de câte ori un copil întreabă "de ce?" despre sentimente sau comportamente pe care le observă la alții, ei sunt învățați implicit despre cum funcționează mintea. Conversațiile educator/părinte-copil despre dorințe, sentimente, comportamente și gânduri îi ajută pe copii să înțeleagă mecanismele psihice- cuvintele categorizează experiența psihologică dându-i coerență și criterii pentru înțelegerea acesteia. Mai mult decât atât, conversațiile despre emoții oferă un cadru de transmitere a valorilor culturale, evaluărilor morale, atribuirilor cauzale și a altor sisteme de credințe ale părinților și educatorilor. Cu privire la acest aspect, în comparație cu regulile explicite date de părinți copiilor, referirile la sentimente și emoții sunt un predictor mult mai important pentru dezvoltarea timpurie a conștiinței la copii (Laible & Thompson, 2000). Educatorii și părinții care discută mai frecvent și mai elaborat despre emoții au copii care pot conceptualiza emoțiile mult mai exact și mai variat (Brown & Dunn, 1996; Denham, Zoller, & Couchard, 1994; Dunn, Brown, & Beardsall, 1991). Există o serie de elemente de elaborare a conversațiilor care oferă copilului baza pentru înțelegerea emoțiilor, cum ar fi: descrierile făcute de adulți, explicațiile date de către adulți cu privire la cauzele emoțiilor și la consecințele acestora, întrebările cu privire la modul în care au înțeles emoțiile, transmiterea/explicarea și învățarea strategiilor de management ale emoțiilor (Ontai & Thompson, 2002).

Învățarea prin cooperare

Prof. Duralia Luiza Daniela
Școala Gimnazială “Dimitrie Grecescu”- G.P.P. Nr. 2
Drobeta Turnu Severin, Mehedinți

Învățarea este acțiunea elevului, realizată inițial în mod dirijat, ca efect direct al instruirii proiectate de profesor la diferite niveluri de competență pedagogică. Calitatea învățării depinde, în mod evident, de calitatea instruirii. Învățarea școlară implică deci un cadru organizat de instruire, planuri de învățământ, programe școlare, îndrumare din partea cadrelor didactice. „Învățarea este definită ca achiziții de cunoștințe, deprinderi, obișnuințe și valori formate prin experiență, experimentare, reflecție, și/sau studiu și instruire. Statutul curent de dezvoltare al copilului facilitează sau inhibă atât învățarea curentă, cât și pe cea viitoare. Astfel, învățarea este o parte-cheie a procesului de dezvoltare și rezultatele ei sunt afectate de calitatea îngrijirii pe care o primește copilul.” (Vrăsmaș E., Preda V.)

Învățarea reprezintă acel tip de proces evo-lutiv de esență informativ-formativă, constând în dobândirea efectivă de către ființa vie – într-o anumită manieră activă, explorativă – a experienței proprii de viață și pe această bază, în modifi-care selectivă și sistematică a conduitei, în ameliorarea și perfecționarea ei controlată și continuă sub influența acțiunilor variabile ale mediului ambiant. (Pantelimon Golu)

Învățarea prin cooperare este o strategie de instruire structurată și sistematizată a grupurilor mici de elevi, astfel încât aceștia să poată lucra împreună urmând ca fiecare membru al grupului să-și îmbunătățească performanțele proprii și să contribuie la creșterea performanțelor celorlalți membri ai grupului. (Johnson R., Johnson D., Holubec E., 1994) Învățarea prin cooperare răspunde diferitelor obiective. Ea poate servi aprofundării conceptelor deja cunoscute, introducerii unor noi concepte, perfecționării abilităților, trezirii unor interese etc. „Învățarea prin cooperare are loc atunci când elevii lucrează împreună, uneori în perechi, alteleori în grupuri mici, pentru realizarea unui obiectiv comun: rezolvarea unei probleme, explorarea unei teme, producerea/crearea unor idei și soluții noi într-o situație dată”. (Dumitru I., 2000)

Teoria învățării prin cooperare se inspiră din teoria privind interdependența socială, care apare atunci când oamenii au obiective comune și când rezultatele fiecărui individ influențează acțiunile celorlalți. Interacțiunea dintre oameni este, practic, esențială pentru supraviețuire.

Învățarea prin cooperare implică ipoteza că modul în care sunt planificate activitățile determină calitatea interacțiunii dintre elevi, rezultatele activităților fiind consecințe ale interacțiunii dintre elevi. Astfel, unul dintre elementele principale care trebuie creat în clasă este interdependența pozitivă sau cooperarea.

Cei care au formulat și susținut această teorie și practicile de învățare echivalente sunt Kurt Lewin (1890-1947), Morton Deutsch și frații David și Roger Johnson.

Morton Deutsch este cel care a definit și încadrat într-o teorie învățarea prin cooperare.

El a conceptualizat trei tipuri de interdependență socială: pozitivă, negativă și inexistentă. Prima încurajează interacțiunea dintre persoanele care lucrează împreună, fiind denumită „interacțiune bazată pe cooperare și stimulare”; a doua se caracterizează prin obstrucționarea reciprocă a membrilor unui grup de a atinge un țel, fiind denumită „interacțiune bazată pe opoziție și competiție”; interacțiunea este inexistentă atunci când membrii unui grup lucrează independent.

Dacă, până nu de mult, școala românească promova competiția și individualismul, încurajând reușita personală, acum, în contextul unui învățământ orientat spre „modernitate”, ea și-a schimbat strategia și abordează ideea cooperării prin:

- Simularea interacțiunii dintre copii;
- Depunerea unui efort sporit de către copii în procesul de învățare;
- Generarea sentimentelor de acceptare și simpatie;
- Dezvoltarea abilităților de comunicare;
- Încurajarea comportamentelor de facilitare a succesului celorlalți;
- Dezvoltarea gândirii critice.

IMPORTANȚA EVALUĂRII ÎNȚIALE-METODE ȘI TENHICI

CALU DIANA MARIA , ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.6 ,
ÎNVĂȚĂMÂNT PRIMAR , CLASA PREGĂTITOARE

Pentru ca individul să fie pregătit pentru a se adapta la o lume în schimbare ”*educația trebuie organizată în jurul a patru tipuri fundamentale de învățare, care pe parcursul vieții constituie pilonii cunoașterii ; a învăța să știi , ceea ce înseamnă dobândirea cunoașterii; a învăța să faci , astfel încât individul să intre în relație cu mediul înconjurător; a învăța să trăiești împreună cu alții , pentru a coopera cu alte persoane, participând la activitățile umane ; a învăța să fii , un element important ce rezultă din primele trei.*” (J.Delors)

Această viziune asupra educației, determină o regândire a procesului instructiv educativ și al activităților sale specifice: predarea-învățarea-evaluarea . Școala tradițională a fost centrată exclusiv pe **a învăța să știi**, iar evaluarea a constituit un demers de verificare și măsurare a cunoștințelor elevilor . Astăzi , demersul didactic se axează pe formarea la elevi a unor competențe, care sunt ansambluri structurate pe cunoștințe și deprinderi dobândite prin învățare . Acestea permit identificarea și rezolvarea în contexte diverse a unor probleme caracteristice unui anumit domeniu al cunoașterii . Direcțiile actuale de restructurare a procesului evaluativ promovează nu doar aspectul informativ-instructiv a eficienței procesului didactic ci și pe cel formativ-educativ . În acest context este necesar a evalua aspecte legate de toate laturile educației pentru a avea o viziune unitară asupra dezvoltării personalității școlarului mic . Copilul este o ființă activă , cu o lume proprie . Pentru a-l putea influența optim , dascălul are menirea să redescopere mereu copilul în dinamica ipostazelor inedite ale individualității sale . Evaluarea are rolul de a regla permanent și a forma în spiritul unor decizii realiste atât cu privire la curriculum cât și cu privire la resursele umane implicate. Importanța acesteia este cu atât mai mare, cu cât este cunoscut faptul că „este mai ușor să previi decât să vindeci” . Astfel , și în cadrul procesului de evaluare prevenirea prin controlul sau monitorizarea permanentă a nivelului de reușită a elevului pot contribui la intervenții și decizii pertinente și prompte din partea învățătoarei . O evaluare inițială , urmată de o evaluare continuă constituie un autentic instrument de lucru al profesorului, cu ajutorul căruia se perfecționează activitatea pusă în beneficiul educației școlarilor mici .

Referitor la importanța evaluării inițiale Ausubel preciza „*ceea ce influențează cel mai mult învățarea sunt cunoștințele pe care elevul le posedă la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiți-l în consecință*” .

Evaluarea inițială :

-se realizează în contextual adoptării unui program de instruire, menit să stabilească nivelul de pregătire al elevilor la începutul activității, condițiile în care aceștia se pot integra în programul pregătit, ea constituind chiar una din premisele conceperii programului de instruire;

-îndeplinește o funcție predictivă , prognostică și asigură cunoașterea nivelului psihopedagogic al colectivului și al fiecărui copil în parte,atât cel existent cât și viitoarele performanțe posibile;

-se realizează prin examinare orală,scrisă,probe practice,teste predictive.

-reprezintă baza pentru proiectarea și ameliorarea activităților viitoare;

Metodele de evaluare sunt modalități prin care elevilor li se oferă posibilitatea de a-și dovedi nivelul de pregătire. Există trei tipuri principale de evaluare: *probe orale*, *probe practice* și *probe scrise*. Ele se mai numesc și metode tradiționale de evaluare.

Evaluarea inițială se aplică la începutul unui semestru, an școlar, ciclul de învățământ. Ea are atât o funcție diagnostică, cât și prognostică.

Bibliografie:

MANOLESCU, M., Evaluarea școlară. Metode, tehnici, instrumente, București, Editura Meteor Press, 2006;

Cucoș , C. , (2006) , Pedagogie – Ediția a II –a revăzută și adăugită , Editura Polirom ,Iași
Dumitriu , GH. , Dumitriu , C(2003) , Psihopedagogie , Editura Didactică și Pedagogică , București

Dumitriu , C., (2003) , Strategii alternative de evaluare . Modele teoretico–experimentale, Editura Didactică și Pedagogică , București

Radu , I. T. , 1981 Teorie și practică în evaluarea eficienței învățământului , Editura Didactică și Pedagogică , București

Stoica , A. , (coord.) , (1998) ,Evaluarea în înv. Primar .Descriptori de performanță, Editura Humanitas Educațional, București

Predarea integrată – dimensiune a învățării în ciclul primar –

*Prof. învă. prim. Plăvățu Aurora
Școala Gimnazială Nr.6, Dr. Tr. Severin*

Educația reprezintă axul principal al formării personalității umane. Platon afirmă că: „nu este nimic mai dumnezeiesc decât educația, prin educație omul ajunge într-adevăr om.

Copilul este autorul propriei lui învățări, iar sursa învățării lui o constituie diversitatea experiențelor cognitive, sociale, emoționale, fizice pe care le trăiește.

După cum afirmă J. Piaget „cunoștința provine din acțiune”, iar didactica modernă subliniază faptul că elevul nu mai este receptor de informație, ci subiect al cunoașterii și acțiunii.

Predarea integrată a cunoștințelor este considerată o strategie modernă de organizare și desfășurare a conținuturilor, iar conceptul de activitate integrată se referă la o acțiune în care se îmbrățișează metoda de predare-învățare a cunoștințelor, îmbinând diverse domenii și constituirea deprinderilor și abilităților elevilor.

Argumente ale predării integrate:

- ✚ Angajarea responsabilă a elevilor în procesul învățării;
- ✚ Încurajarea comunicării și a relațiilor interpersonale prin valorificarea valențelor formative ale sarcinilor de învățare în grup prin colaborare;
- ✚ Transformarea cadrului didactic în factor de sprijin, mediator, facilitator și diminuarea funcției sale de „furnizor de informații”.

Ioan Neacșu afirmă că „educatorii sunt solicitați astăzi, în mod continuu, să promoveze învățarea eficientă. Și nu orice învățare eficientă, ci una participativă, activă și creativă”. Metode de predare ale profesorului pot fi convertite de către elevi în metode de învățare deoarece metodele de predare induc și învățarea. În accepțiune modernă, metodele de învățământ reprezintă modalități de acțiune, instrumente cu ajutorul cărora elevii sub îndrumarea profesorului sau în mod independent, își însușesc cunoștințe, își formează și dezvoltă priceperi și deprinderi intelectuale și practice, aptitudini, atitudini.

Activitate practică:

La ora de *Comunicare în limba română* am vizionat partea de început a filmului *Pinguinii din Madagascar*, apoi i-am anunțat că vom intra în lumea pinguinilor, prin intermediul textului *Cartea cu Apolodor*, de Gellu Naum. După citirea textului în gând, cu voce tare, în lanț, în ștafetă, selectiv am explicat și folosit cuvintele și expresiile necunoscute în enunțuri noi, apoi am realizat harta textului pe bază de întrebări și răspunsuri. Pentru fiecare răspuns corect au fost recompensați cu câte un pinguin pe care i-am contorizat la final. Pentru a completa cadrane cu impresii personale referitoare la poezia citită, pornind de la experiențe senzoriale (ceva ce le-a atras atenția) am împărțit elevii în 4 grupe de câte 6-7 elevi (ei fiind 27), fiecare a primit câte un post-it de culoare distinctă pe care a scris răspunsuri la una din cerințele din cadrane: Ce ai văzut? / Ce ai auzit? / Ce ai simțit? / Desenează!. La obținerea

performanței am folosit metoda exploziei stelare. Fiecare grupă a primit câte o fișă colorată diferit pe care au formulat întrebări ce au început cu următoarele cuvinte (*Cine?*, *Ce?*, *Unde?*, *Cum?*, *De ce?*) la care ei au răspuns oral, fișele fiind lipite pe panou. Au urmat activități în compectare, copiii fiind împărțiți în 7 echipe. Un membru al fiecărei echipe a extras un jeton cu un animal polar și a mimat în fața echipei sale pentru ca aceasta să ghicească, fără să vorbească. A câștiat echipa care a reușit să ghicească cele mai multe animale.

Pentru disciplina *Matematică și explorarea mediului* am pregătit următoarele activități: Compararea lungimilor și măsurarea folosind instrumente convenționale: am realizat un pinguin în mărime naturală, cel mai mare având aproape 1 metru (pinguinul Imperial), iar copiii s-au măsurat cu el, stabilind cine e mai înalt și cine e mai scund. Am abordat *scăderea numerelor naturale* și am corelat operația cu un pinguin flamând care mănâncă pește. Am vorbit despre ciclul de viață al unui pinguin, despre părțile corpului iar școlarii au tăiat și lipit etichete pe un desen, am vorbit despre figuri geometrice, le-am găsit în clasă și în mediul înconjurător, copiii au desenat pinguini pornind de la figuri desenate: pătrat, oval, triunghi, dreptunghi. Folosind diagrama Venn copiii au comparat pinguinul cu o altă pasăre (găina), fiind foarte entuziasmați să găsească asemănări și deosebiri.

La *Arte vizuale și abilități practice* am realizat: pălăria din farfurie de hârtie, pinguinul modelat din plastilină și pinguini realizați prin tehnica Origami – aceștia din urmă au fost lipiți într-un decor adecvat realizat la ora de pictură.

Abordarea integrată a conținuturilor se încadrează în seria noilor orientări educaționale, pe care numeroase cadre didactice au transformat-o de-a lungul timpului din premisă educațională în demers educativ utilizat în mod frecvent în practica de zi cu zi.

Consider că activitățile integrate sunt o reală importanță în eficiența actului didactic, totuși, sunt de părere că nu trebuie făcută o delimitare bruscă între activitățile tradiționale și cele integrate, în sensul că izolându-le și organizând procesul instructiv-educativ doar în baza unui tip de activitate sau altul, nu vom obține același rezultat ca și în cazul în care în planificare activității pedagogice încercăm împletirea fructuoasă a acestor tipuri de activități.

Cadrului didactic îi revine rolul de a orienta spre folosirea celor mai eficiente căi și metode, indiferent dacă ele își au originea într-o alternativă pedagogică modernă sau în pedagogia tradițională. În același timp, cadrul didactic este cel care realizează integrarea, compatibilizarea conținuturilor și stabilește relevanța acestora în raport cu cerințele curriculare și așteptările comunității.

Bibliografie

- Ciolan, L. (2008), *Învățarea integrată – fundamente pentru un curriculum transdisciplinar*, Editura Polirom, Iași;
- Cucoș, C., (2006), *Pedagogie*, Editura Polirom, Iași;
- Bocoș, M., Chiș, V., (2012), *Abordarea integrată a conținuturilor curriculare, particularizări pentru*

- Învățământul primar; Editura Casa Cărții de Știință, Cluj-Napoca;
- Manolescu, M., (2004), Curriculum pentru învățământul primar și preșcolar. Teorie și practică, Universitatea din București, Editura Credis ;
- Văideanu, G., (1988), Educația la frontiera dintre milenii, Editura Politică, București
- Bicajan, E., O., (2014), Aplicații ale predării integrate la ciclul achizițiilor fundamentale, Editura Rovimed Publishers, Bacău
- Chiș, V., (2002), Provocările pedagogiei contemporane, Editura Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca.

Profesor pentru învățământul primar, Pop Adriana
-clasa a III-a-
Școala Gimnazială Satulung
Jud. Maramureș

Cadrul didactic – actor social

„Elevul care vrea să fie atent, cu ochii țintă la profesor și cu urechile pâlnie, se extenuază atât de mult în jucarea acestui rol încât sfârșește prin a nu mai auzi nimic”.

Jean Paul Sartre

În întreaga noastră existență socială ne găsim, adesea, în diferite situații pe care ne străduim să le gestionăm cât mai bine, în funcție de abilitățile pe care le posedăm fiecare. În astfel de situații suntem asemenea unor actori pe marea scenă a vieții sociale iar publicul spectator este alcătuit din toți ceilalți participanți la viața socială la un moment dat. Astfel, fiecare devine, pe rând, actor dar și spectator.

Am ales, în acest demers, să ilustrăm întrucâtva rolul cadrului didactic pe scena vieții sociale. Acesta îndeplinește o profesiune de o deosebită importanță, aceea de a asigura formarea personalității tinerei generații și pregătirea lor profesională. Scena pe care cadrul didactic se desfășoară este instituția de învățământ care, la rândul ei este strâns legată de viața socială a comunității pe toate palierele: social, profesional, religios, economic, politic etc.

Educația, având rolul definitoriu în cadrul instituțiilor de învățământ, respectă patru principii fundamentale: a învăța să știi, a învăța să faci, a învăța să trăiești împreună cu alții și a învăța să fii. În funcție de aceste principii, educatorii urmează să îndeplinească noi roluri. Publicul său permanent sunt elevii săi deci, pentru fiecare nou rol, educatorul trebuie să se pregătească temeinic, ceea ce implică și faptul că trebuie să posede o mulțime de calități și competențe, după cum urmează:

- competențe psiho-sociale: educatorul trebuie să aibă capacitatea de a stabili relații interpersonale adecvate cu elevii săi; să se adapteze la roluri diverse; să comunice eficient cu grupul de elevi și cu fiecare elev în parte; să se adapteze la diferite stiluri educaționale dar să fie, în același timp, entuziast, prietenos, înțelegător.

- competențe manageriale: cadrul didactic trebuie să aibă capacitatea de a influența clasa de elevi, atât ca microgrup social cât și ca individ care alcătuiește acest grup; să

proiecteze, să planifice activități și să ia decizii ori de câte ori este nevoie; să organizeze, să monitorizeze, să coordoneze activitatea didactică; să administreze sancțiuni și recompense; să reziste la situații de stres; să fie un permanent factor de echilibru. Mai trebuie să posede competențe psiho-pedagogice și științifice acest minunat actor al scenei sociale, jucând în „frontstage” un rol iar în „backstage” rolul propriei vieți.

Bibliografie selectivă:

Cucoș, Constantin, *Psihopedagogie*, Ed. Polirom, Iași, 1998

Cristea, Sorin, *Dictionar de Pedagogie*, Ed. Litera, 2000

Tema: Teatru de păpuși

Titlul: Magia teatrului de păpuși

Autor: Prof. învă. primar Andronic Gabriela

Unitatea școlară: Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Iași

Clasa: I

Lumea spectacolului este un adevărat tablou. Un tablou în mișcare, pe care-l privești cuprins de un val de emoții puternice, trăind și simțind fiecare clipă alături de personajul de pe scenă. Pictat cu cele mai minuțioase culori și zugrăvit cu praf de magie, teatrul de păpuși ne oferă o lume fantastică, în care bunătatea alături de prietenle sale: ambiția, curajul, bucuria, încrederea și prietenia obțin triumfător victoria asupra răutății, tristeții și dezamăgirii.

Oare când a apărut pentru prima dată teatrul de păpuși?

Se spune că apariția păpușarului și a jocului de păpuși datează din cele mai vechi timpuri, explorând numeroase civilizații și culturi, oferind de fiecare dată noi perspective asupra întregului domeniu. În Evul Mediu, ca și în antichitate păpușile și marionetele erau folosite de cele mai multe ori în cadrul evenimentelor religioase. Majoritatea păpușilor întruchipau figurine îngerești și pe cele ale sfinților apostoli sau diferite personaje biblice. Astfel, conform cercetărilor realizate, temelia teatrului de păpuși și marionete este India.

În România, originea teatrului de păpuși are o strânsă legătură cu apariția măștilor folosite în cadrul evenimentelor de Crăciun sau Anul Nou. Studiile despre istoria teatrului în România menționează anumite tipuri de păpuși, prezente în manifestări de folclor: păpușa plămădită din lut, păpușa din foi de porumb sau de cânepă și păpușa gigant.

Păpușa-sursa cunoașterii și a emoțiilor

Cuvântul „păpușă” are rădăcini vechi deoarece provine din latinescul „pupa” cu sensul de fată/păpușă sau „pupilla” care înseamnă fetiță păpușă. Acesta a apărut pentru prima dată în 1530 și se referea la păpușă care cântă și se mișcă.

Teatrul de păpuși reprezintă o imagine deosebită, deoarece păpușarul, ascuns de privirile curioase ale spectatorilor îmbracă pe rând stări sufletești diferite, conturând o lume colorată în care imposibilul devine posibil. Toate acestea au loc prin intermediul personajului însuflețit-păpușă.

Clasificarea cea mai des întâlnită în studiile de specialitate are drept reper, modul de mânăuire al păpușilor:

- ❖ Păpușă pe mână /păpușă pe degete
- ❖ Păpușă cu tijă metalică sau de lemn
- ❖ Păpușă tip Wayang
- ❖ Păpușă mască-costum
- ❖ Păpușă cu fire/ marioneta
- ❖ Păpușă pe lingură
- ❖ Păpușă tip muppets (cu mimică)

Și eu pot construi o păpușă!

Orice tip de păpușă ne încântă cu povestea și emoțiile sale. Ea este prietenul nostru de nădejde și ne ghidează pas cu pas spre drumul cunoașterii. Fiindcă în fiecare dintre noi se regăsește un mic actor, vă propun să realizăm împreună o păpușă.

Tipul păpușii: păpușă pe lingură de lemn

Materiale necesare: o lingură de lemn, acuarele, pensule, hârtie creponată, ochi mobili, pompoane, carioci, lipici, foarfece, sârmă plușată.

Etape:

- a. Se pictează lingura de lemn cu nunața dorită.

b. Se lipesc/colorează ochișorii, nasul și gurița și se formează părul (pompoane/sârmă plușată/ață).

c. Se confecționează hăinuța păpușii din două bucăți de hârtie creponată (dimensiune mai mică decât coada lingurii), pliate tip evantai.

La mijloc se prinde cu o bucată de sârmă plușată.

Spor la lucru!

Tema: Comunicarea

Titlul: Cum comunic cu colegii mei?

Autor: Prof. învă. primar Andronic Gabriela

Unitatea școlară: Colegiul Național „Mihai Eminescu”, Iași

Clasa: I

„Prietenia e lucrul cel mai greu de explicat. Nu este ceva ce se poate învăța la școală. Dar dacă nu ai învățat ce înseamnă prietenia, nu ai învățat nimic.” – Muhammad Ali

Comunicarea contribuie la crearea unei atmosfere prietenoase, de ajutor reciproc, încredere, bunăvoință, făcând ca procesul de învățare și conviețuirea în grup să fie mai puțin anevoioasă. Comunicarea verbală, alături de cea praverbală și non-verbală: expresiile, gesturile, contactul fizic, privirea etc. ne oferă un sprijin în relația cu colegii de clasă și de școală.

Școala este a doua noastră familie deoarece ne desfășurăm o parte dintre activitățile noastre și dincolo de cunoștințele acumulate se nasc cele mai frumoase prietenii. Colegii devin pe parcursul anilor petrecuți la școală prieteni devotați cu care ne jucăm, colaborăm și punem în aplicare cele mai îndrăznețe idei.

Prietenia este pata de culoare care străbate cele mai îndepărtate ținuturi, creând o poveste cu personaje dornice de aventură. Personajele trebuie să se respecte și să formeze împreună o legătură foarte puternică care reprezintă temelia vieții. Imaginează-ți că ești un mic arhitect și ai de construit un plan măreț pentru o locuință. Trebuie să fii foarte atent la îmbinarea tuturor lucrurilor, nu-i așa? Casa trebuie să fie construită cu respectarea tuturor regulilor impuse. Așa este și în prietenie: pentru a menține o prietenie frumoasă cu colegii tăi trebuie să vă respectați și să vă completați în toate activitățile parcurse.

Comunicarea este cheia cu ajutorul căreia deschidem nenumărate uși. Ea ne îndrumă spre a lua deciziile înțelepte și spre sursa cunoașterii. O prietenie se bazează pe respect și pe comunicare. Aceste două porțiuni de magie formează o lichioare care nu poate fi ruptă niciodată.

Orice prietenie se construiește în timp, cu ajutorul unei rețete care nu este deloc greu de parcurs:

- **P**olitețe – o doză zilnică de 400 ml
- **R**espect – o doză permanentă de 500 ml
- **I**ertare – o doză de 100 ml oricând e nevoie
- **E**mpatie – o doză de 200 ml + o îmbrățișare
- **T**oleranță – o doză de 100 ml de zâmbete senine
- **E**ntuziasm – o doză de 150 ml + o încurajare
- **N**ădejde – o doză de 50 ml + un sfat
- **I**mplicare – doze mici de 5 ml aplicate constant

Iată câteva exemple de jocuri pe care le puteți parcurge împreună cu colegii:

a. Mă bucur că ești prietenul meu!

Participanții se așază în cerc. Fiecare va arunca cu mingea spre un coleg și completează farza „Mă bucur că ești prietenul meu deoarece...”. Jocul se repetă până când toți jucătorii și-au exprimat punctul de vedere.

b. Ghicește cine e!

Participanții formează un cerc. Scopul activității este prezentarea unui coleg, prin intermediul comunicării paraverbale și nonverbale. La sfârșit, ceilalți colegi au posibilitatea să ghicească colegul descris.

c. Ce avem în comun?

Scrie pe o foaie câteva lucruri/fapte care te reprezintă. Bilețele vor fi adunate de către liderul grupului. Atunci când acesta citește o caracteristică de pe listă, toți cei care consideră că îi reprezintă, se deplasează într-un anumit spațiu al sălii. Se repetă până când au fost citite toate caracteristicile. Astfel, ai posibilitatea de a-ți cunoaște cât mai bine colegii.

SUBIECTE „MICII OLIMPICI”

MATEMATICĂ, CLASA I

1. Rița-Veverița avea în scorbură 10 alune. Ea mănâncă 3 alune.
Câte alune i-au mai rămas?
2. Ariciul are în coș 10 mere. Îi dă lui Rilă-Iepurilă 4 mere.
Câte mere i-au rămas în coș?
3. La o stână sunt 6 miei și 4 oi.
Câte animale sunt în total?
4. Marina are 3 mere roșii, 4 mere galbene și 3 mere verzi.
Câte mere are în total?

COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ

1. Se dă propoziția:
Marina are un caiet nou.
 - a) Propoziția are ____ cuvinte;
 - b) Cuvântul MARINA are ____ silabe;
2. Silabe s-au rătăcit. Potrivește-le astfel încât să obții un cuvânt mult dorit.
mă, ra, pri, va = _____;
3. Opusul cuvântului **lung**, este _____.

Noile tehnologii stimulează interesul pentru lectură în rândul elevilor

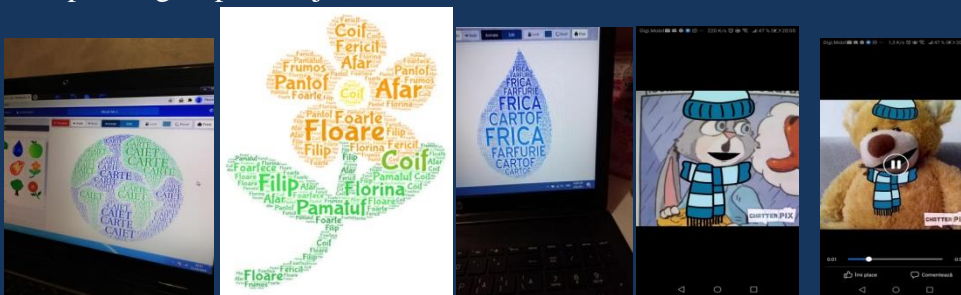
RADU ELENA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ „ION GHICA”, IAȘI

Pentru tânăra generație, nimic nu poate fi mai frumos și mai plăcut decât să învețe să vorbească, să scrie și să citească corect în limba maternă. Nu întotdeauna copiii învață în familie să pronunțe corect cuvintele, să își exprime corect gândurile, intențiile, sentimentele. De aceea principala preocupare a cadrelor didactice din ciclul primar este de „a-i învăța pe elevi să învețe”, de a-l învăța pe elev să citească, să scrie pentru evoluția lui viitoare, pentru activizarea operațiilor intelectuale, pentru dezvoltarea capacității de gândire critică.

La început, elevii trebuie să-și însușească *tehnica de lucru cu cartea*, pentru că aceasta este unul dintre cele mai frecvente mijloace de autoinstruire, de formare, pentru că citind va avea o cultură generală formativă și funcțională.

Prima etapă a învățării citirii este etapa alfabetizării propriu-zise și se realizează în linii mari, în clasa pregătitoare și în clasa I, apoi se trece, în clasele următoare, la procesul de consolidare și perfecționare a deprinderii cititului prin formarea tehnicii muncii cu cartea când se desfășoară o serie de forme de activități didactice care asigură o citire corectă, curentă, conștientă și expresivă.

Elevii pot învăța acest lucru exersând scrierea cuvintelor utilizând noile tehnologii, pe aplicația Word Art, făcând imagini din cuvinte cu literele noi învățate, iar prin Chater Pix Kids pot da glas personajelor studiate.

De asemenea, prin stimularea interesului pentru lectură, se urmărește: formarea și dezvoltarea gustului pentru lectură; lărgirea ariei de informație a elevilor; creșterea interesului pentru cunoașterea realității, în general; îmbogățirea și dezvoltarea sentimentelor într-o gamă complexă; cunoașterea și dezvoltarea sentimentelor într-o gamă complexă; cunoașterea și înțelegerea valorilor etice; cultivarea sentimentelor, convingerilor și comportamentelor morale; definirea și aprecierea valorilor morale; formarea discernământului etic; dezvoltarea gustului estetic, cultivarea faptelor estetice; îmbogățirea și activizarea vocabularului, dezvoltarea capacității de exprimare; stimularea capacității creative; formarea idealurilor etice și estetice; dezvoltarea capacității de a gândi și de a se exprima în conexiuni

interdisciplinare; lărgirea orizontului imaginativ, al capacității de imaginare a unor universuri posibile, ca anticipare a lumii viitorului

Dezvoltarea interesului pentru citit, nu vine de la sine, ci este o muncă migăloasă care implică mult mai mulți factori: familia, grădinița, școala. Interesul pentru lectură trebuie stimulat, dirijat, urmarit, evaluat din umbră, ținându-se seama de particularitățile de vârstă ale copiilor. Acesta este motivul pentru care putem spune că în fiecare școală trebuie să existe bibliotecă școlară funcțională, cu un mare fond de carte, reviste, cu CD-Rom-uri, cu casete audio și video, cu conectare la internet, calculatoare, multiplicatoare, dar și cu personal specializat, care să cunoască literatura ce trebuie recomandată pe categorii de vârstă, care să inițieze proiecte educative sau să se implice în proiecte educative județene, naționale, internaționale, cu determinarea necesară pentru a promova cu elevii și prin elevi, imaginea școlii în comunitate și nu numai, alături de cadrele didactice din școală.

Pentru a verifica gradul de însușire a cunoștințelor de către elevi, sau pentru exersarea evaluării cunoștințelor, cadrele didactice pot realizeze materiale online de exersare/verificare pe diferite aplicații și platforme online, cum ar fi: Asq, Edpuzzle, Kahot.it, Socrative, iar acestea s-au dovedit a fi mai atractive, mai stimulative pentru elevi.

<https://app.asq.ro/#/test/-MMtuwoGCOzyudFAhTAX>

<https://app.asq.ro/#/test/-MMq-BbddemV-ryT7NuT>

<https://edpuzzle.com/media/5fb90c7a87ffe3409bfce872>

<https://edpuzzle.com/media/6015ad4a1ed5144264c016e5>

<https://create.kahoot.it/creator/6d24bdee-a7a9-4954-9ebb-551de896c0a8>

Pentru ca elevii să efectueze lectura, ca studiul individual, trebuie îndrumați să nu citească în grabă, să fie atenți atunci când citesc pentru a reține cât mai multe lucruri, să nu sară cuvinte, sau rânduri, să acorde atenție sensului cuvintelor, termenilor noi, cuvintele noi, necunoscute, să le caute explicația în dicționar, să nu ocolească lectura prefețelor sau postfețelor care oferă informații valoroase despre autor și creația sa.

Lectura de plăcere am efectuat-o la clasă constant și treptat încurajându-i mereu pe elevi pentru cel mai mic progres făcut în acest sens.

Ca profesor, am trezit interesul elevilor mei pentru lectură prin vizitarea muzeelor și caselor memoriale, a locurile în care autorii au creat capodoperele lor. Prin întâlniri cu scriitori contemporani, cu jurnaliști, prin participarea la lansare de carte, la recenzii de carte făcute pe înțelesul copiilor.

Elevii au creat eseuri și poezii pe baza lecturilor citite. Unele dintre creațiile lor se regăsesc în cartea „Compunerea mijloc de dezvoltare a creativității”, dar și în revista clasei „Albinuțele vesele” sau pe panourile de pe holurile școlii. Alte eseuri sau poezii au fost prezentate la diferite concursuri județene, naționale, internaționale de creație literară unde au obținut premii importante.

Evocarea figurilor scriitorilor Mihai Eminescu, Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, a fost o ocazie prin care am prezentat viața și opera acestora pe înțelesul copiilor. Am făcut dramatizări, scenete, recitări de poezii, expoziție de desene.

Aplicația Book Creator m-a ajutat să redau într-o formă atractivă pe fiecare dintre scriitorii.

Ρεαλιζ@νδ ο στρ@νσ@ χολαβοραρε ντρε χολαλ@ ι φαμιλιε, μιχι χολαρι πορ ρευ
≡ ι σ@ δεσχοπερε βυχυρια λεχτυρι ≡ ι πορ αλεαγε διν φιεχαρε τεξτ χιτιτ χεεα χε εστε εσε
ν/ιαλ ι υτιλ.

Bibliografie:

Abric, Jean – Claude - *Psihologia comunicării, Teorii și metode*, Editura Polirom, Iași, 2004
Parfene Constantin – *Teorie și analiză literară*, E.D.P., București, 1978;
Pânișoară, Ion Ovidiu - *Comunicarea eficientă*, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, Editura
Polirom, Iași, 2008;

Școala în epoca digitală

Criza generatoare de „noi” elevi și de „noi” profesori

În toate compartimentele istoriei de la începuturi și până în prezent viața socială la nivel mondial a fost marcată de momente de criză: politică, alimentară, identitară etc. Rezistența unui virus și slaba apărare a omului împotriva acestuia a declanșat o nouă criză la nivel global. Cu început dat (decembrie 2019), dar fără un sfârșit clar. Se știe că în timpul oricărui conflict armat au existat pe lângă sărăciți, îmbogății de război care au reușit să se adapteze cu succes. Și acum, în fața actualei crize, s-a născut dorința de a ne opune, de a supraviețui sau de-a o rezolva.

Orice criză este și creatoare de dorințe, prin urmare devine sursa de acoperire a unor alte nevoi. În societatea modernă prezentă aflată în continuă evoluție structura relațiilor interpersonale este fluctuantă, instituțiile statului se străduiesc să producă la infinit alte și alte obiecte ale dorinței colective („butoiul Danaidelor” care este umplut la nesfârșit, fără rost, ilustrează cel mai bine goana perpetuă a omului către alte dorințe, nefiind vreodată satisfăcut).

Unul dintre domeniile afectate de neașteptata conjunctură îl reprezintă sistemul de învățământ, și așa șubrezit de intruziunile tehnologiei nu întotdeauna benefice asupra evoluției copiilor. Ani de zile, generoasa ofertă cuprinzând telefoane, tablete, PC-uri, laptop-uri părea un ajutor de nădejde și nelipsit din viața elevilor. Atenție, de la vârste mici! Nimic nu le capta mai bine atenția decât aceste obiecte furnizate de tehnologia avansată, rod al minții sfredelitoare a omului. În timpul orelor de curs nu toate cadrele recurgeau la astfel de strategii inovatoare, unii preferându-le pe cele clasice. Nu o dată am auzit: „Altfel se descurcă elevii!”, „Îți este și ție mai ușor așa...”.

A fost nevoie de apariția forțată a acestui tip de învățare în spatele ecranului ca să realizezi că într-adevăr vizionarea unor materiale ajutătoare mi-ar ușura într-o oarecare măsură proiectarea activității didactice, însă și cu mare regret constat reversul medaliei. Atenția, capacitatea de concentrare, de exprimare orală și scrisă și așa deficitare au început

să se diminueze și mai drastic. Un enunț nu mai este înțeles nici dacă mai e citit de câteva ori, conținutul tablei / temei nu apare în totalitate / deloc, confuziile devin exagerat de repetitive în rezolvarea cerințelor, o carte este lecturată într-un timp nepermis de lung, scrisul ilizibil este extrem de greu de descifrat. Partea de creație solicită un volum de muncă nemaipomenit dacă luăm în calcul și vocabularul sărac în conotații. În schimb este mult îmbogățit cu termeni tehnici de specialitate provenind din limba engleză, care le distrag atenția.

Lucruri acceptate, foarte bune până nu demult, devin contraindicate. Ca Orice obiect folosit în exces, și aceste instrumente moderne de lucru care aparent vin în sprijinul eficientizării timpului lovesc cu putere în altă parte: personalitate, gândire creatoare specifică fiecăruia în parte, stabilirea de relații interumane fără de care persoanele nu pot viețui.

Cândva, într-o familie cu trei copii, adulții, persoane foarte instruite au decis să nu doteze (cel puțin camera fetelor) cu televizor. Cel mai mare copil frecventa grădinița când a primit ca sarcină de lucru să creeze un obiect vestimentar original (reciclabile). Maria, ajutată doar de imaginația bunicii și a mamei a creat un unicat. Toți ceilalți colegi s-au prezentat cu modele în ediție repetată. De ce? Se întreba până și fata. „Pentru că tu nu te-ai uitat la televizor, nu ai căutat pe internet ca să crezi, ci ai folosit doar mintea ta și ideile noastre”. Copilul a fost foarte bucurat și mulțumit, efortul fiindu-i răsplătit pe măsură.

De când se nasc, micuții sunt „liniștiți” dacă mănuiesc telefonul sau o altă „rudă” apropiată. Este un fenomen negativ, generalizat, de o amploare primejdioasă. Noul elev adept al jocurilor care îi ocupă mintea inutil și noul profesor combatant în lupta dintre învățământ față în față și învățământ online reprezintă perechea sacrificată în evoluția societății actuale. Scopul pentru care am ajuns la catedră pare să se denatureze, iar motivul / motivația pentru care ei frecventează școala par inexistente.

Uneori, cum bine se știe, evenimentele au loc din inerție.

*Creativitate
în educație*

Loredana Moga

ISSN 2457-9793

442

DEZVOLTAREA CAPACITĂȚILOR COGNITIVE ȘI METACOGNITIVE DE ÎNVĂȚARE

Aplicații Look to learn

Autor: Magdău Ileana Lucica

Scoala Nr. 8 Borșa

Numeroase studii și cercetări științifice confirmă importanța dezvoltării capacităților cognitive, metacognitive ale elevilor și faptul că performanțele școlare sunt în strânsă relație cu competențele metacognitive dezvoltate. Aplicațiile Look to learn sunt aplicații uimitoare pentru învățarea copiilor, pentru a privi imaginile și a învăța. Definește un mod complet nou și unic de învățare. Oferă repere concrete de susținere a învățării eficiente prin implicarea elevilor în procesarea de adâncime a informației și prin susținerea articulării diferitelor achiziții cognitive, metacognitive și non-cognitive implicate în învățarea eficientă.

Exemple:

1. Aplicație: Privește – Gândește - Întreabă-te

1. Ce vezi în imagine?
2. Ce părere ai despre aceasta?
3. Ce te determină să te întrebi?

2. Aplicație: Pro - Contra – Neutru

1. De ce crezi că suntem în favoarea acestui lucru?

2. De ce ar fi oamenii împotriva?

3. Care ar fi o poziție neutră?

3. Aplicație : Conectare - Extindere – Provocare

1. Ce îți spune imaginea? Cum se conectează acest lucru la ceea ce gândești și simți?

2. Ce idei noi ai obținut?

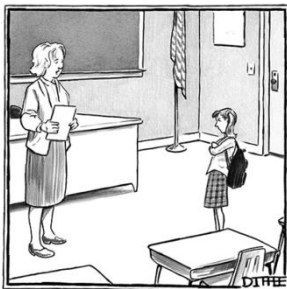
3. Care v-au extins sau v-au împins gândirea în noi direcții?

3. Ce este încă provocator sau confuz pentru tine? Ce întrebări aveți acum?

4. Întrebare de susținere a revendicării

Cât de importantă este Marea Neagră pentru viitorul României?

5. Găsiți ce este amuzant

"I'm sorry, Paige, but grades are based on the quality of the writing, not on your Klout score."

1. De ce crezi că este ceva amuzant?

2. Ce lucruri specifice fac acest lucru „amuzant?”

3. Cum ai putea spune că este o glumă fără a descrie ceea ce vezi?

6. Afirmatie/ Argumentare/ Întrebare

1. Formulați o afirmație despre energie.

2. Identificați argumente pentru afirmația formulată.

3. Formulați o întrebare privind afirmația formulată. (Ce nu s-a spus?)

Bibliografie

Dulamă, M.E. (2009). Cum îi învățăm pe alții să învețe, Ed. Clusium, Cluj-Napoca
Glava, A. Suport de curs- Dezvoltarea **capacităților cognitive și metacognitive**
Neacșu, I.,(1990). Metode și tehnici de învățare eficientă, Ed. Militară, București

Tema: Conflictul

Titlul: Modalități de gestionare a conflictelor

Autor: MARIȘ MARIA

Unitatea școlară : Școala Gimnazială nr.8, Borșa
Maramureș

„Conflictul este o dramă, iar modul în care oamenii se confruntă cu conflictele vă arată felul lor de a fi” (Stephen Moyer)

Termenul de conflict este definit ca neînțelegere, ciocnire de interese, dezacord. Termenul provine de la verbul latinesc *confligo* – ere, cu sensul de ciocnire, luptă împotriva cuiva. În general, avem o atitudine negativă cu privire la conflict, dar este bine să avem în vedere ceea ce putem învăța din relațiile conflictuale care apar.

Gestionarea conflictelor se poate face prin aplicarea unor strategii de prevenire a conflictelor (când acest lucru este posibil) combinate cu strategii de reducere a conflictului (când acesta nu a putut fi prevenit).

În ceea ce privesc strategiile de prevenire, profesorul are rolul de a promova un set de comportamente prin care să promoveze și să stimuleze comportamente adecvate ale elevilor, să reducă frecvența și probabilitatea apariției unor comportamente dezadaptative, să faciliteze relații interpersonale și un climat socioemoțional pozitiv în sala de clasă.

De asemenea este necesară stabilirea regulamentului de ordine interioară și a regulilor clasei care să fie discutate cu toți elevii, apoi acceptate de toți. Respectarea lor duce la aplanarea conflictelor. Trebuie evitată critica și etichetarea, iar focalizarea conversației să fie făcută asupra comportamentului, nu asupra persoanei.

Atunci când conflictul nu a putut fi prevenit, se vor încerca strategii de reducere a conflictului. Lauda unei persoane din grup poate favoriza reducerea, respectiv escaladarea unui conflict. Aceasta nu trebuie să se facă nici prea repede, nici să fie prea mult. Critica poate produce foarte ușor escaladarea conflictului. Ea nu trebuie făcută imediat după conflict, dar nici prea târziu, eventual, copilul trebuie lăsat câteva minute să se liniștească. Critica trebuie făcută personal, specificându-se clar comportamentul greșit. Dacă acel comportament se repetă de mai multe ori, profesorul poate planifica unele activități cu scopul reducerii comportamentului agresiv în diferite contexte prin dezvoltarea abilităților sociale și soluții viabile pentru a face posibilă diminuarea sau chiar dispariția acestei probleme.

Exemple de activități:

1. „Săculețul gândurilor”. Atunci când are loc un conflict, elevul poate fi invitat să se așeze pe „scaunul gânditorilor”. Acolo se va gândi câteva minute la acțiunile sale pe care le va scrie pe câte un bilețel și le va pune într-un „săculeț al gândurilor”. În felul acesta, el are

ocazia să-ți exprime sentimentele pe care le are față de alții și față de comportamentul său. După aceea, poate să le înlocuiască cu gânduri civilizate.

2. Vizionarea filmulețului „Cum domolim mânia?”. Pe parcursul vizionării, se vor observa comportamentul, atitudinea și reacțiile elevilor. După aceea, elevii vor nota pe o foaie comportamentul pe care îl are și el. Evaluarea activității constă în dezbaterăa celor vizionate. Păreră PRO și CONTRA, argumentarea acestora.
3. „Dă înapoi”. Această procedură folosește metafora conducerii unei mașini pe drum, pentru a-l ajuta pe elev să înțeleagă scopul modificării obiceiurilor. Folosind o hartă, i se explică elevului că, dacă cineva care conduce pe acel traseu greșește drumul, persoana respectivă trebuie să dea înapoi, mergând în marșarier, până când va putea să-și continue călătoria pe drumul corect. Drumul principal reprezintă traseul către comportamente dezirabile. Traseele greșite reprezintă manifestarea comportamentului repetitiv. Tehnica îl ajută pe copil să se întoarcă și să ajungă pe traseul corect. Copilul poate să deseneze o mașină sau un camion pe care să-l decupeze și să-l împingă pe drum sau poate folosi o mașinuță de jucărie. De-a lungul drumului sunt indicatoare de circulație, iar copilul va fi îndemnat să le completeze cu strategii de coping, cum ar fi tehnici de relaxare, reacții competitive și cu instrucțiuni personale care îl vor ajuta să-și modifice comportamentul. Destinația reprezintă eliminarea sau reducerea comportamentului repetitiv, iar obiectul specific trebuie completat chiar de către copil. Mașina este oprită la diverse intersecții pe drum, ele reprezentând stresul și factorii declanșatori ai comportamentului. Copilul exersează în felul acesta abilitățile de intervenție și continuă deplasarea pe traseul dorit, indiferent dacă temele privesc motivația pentru comportamente relaționale deficitare cu colegi.
4. Joc didactic - „Apelative”. Cu ajutorul unei mingi mici pe care o vor arunca din mână în mână, elevii vor numi colegii cu un apelativ neajutor. Pot fi folosite denumiri de fructe sau legume. Elevii vor învăța să interacționeze și să respecte anumite reguli.

Pot spune că un management de calitate al conflictelor poată să ducă la dezvoltarea unei bune comunicări interpersonale, la dezvoltarea toleranței față de ceilalți și la dezvoltarea socio-emoțională a actorilor implicați în educație. Profesorul are un rol major în prevenirea și rezolvarea conflictelor din clasele de elevi.

BILBIOGRAFIE:

1. Păunescu, C. (2001). Agresivitatea și condiția umană; Editura Tehnică, București.
2. Șoitu, L., Havarneanu C. (2001). Agresivitatea în școală; Editura Institutului European, Iași
3. Suport de curs „Management educațional”, Prof. Univ. Dr. Stoica Mihaela
4. <https://crdeii.ro/wp-content/uploads/2019/03/Produs-final-Educatia-incluziva-si-managementul-conflictelor.pdf>

Aplicații ale teoriei inteligențelor multiple Text suport **Vizită...**, I. L. Caragiale, Clasa a III -a

Arion Simina Carmen
Școala Gimn. „Mihai Viteazul”, Tg-Mureș

Gardner definește inteligența ca abilitate de a rezolva probleme și de a crea produse considerate valori de cel puțin o cultură. El denumește inteligența acel set de abilități, talente, deprinderi mentale prin care capacitatea cognitivă a omului este mai bine descrisă.

Gardner a identificat 9 tipuri de inteligențe multiple:

- lingvistică
- logico-matematică
- muzicală/ritmică
- spațială/ vizuală
- naturalistă
- corporal-kinestezică
- intrapersonală
- interpersonală

- existențială - în curs de definire (Gardner nu a stabilit localizarea ei pe creier. O astfel de inteligență au filozofii, cei ce-și pun întrebări despre începutul Universului, despre sensul fericirii etc.)

Fiecare inteligență are un sistem propriu de simboluri și corespunde unei anumite părți a creierului, care controlează inteligența respectivă.

Pornind de la textul **Vizită...**, I. L. Caragiale vom exemplifica, în funcție de tipurile de inteligențe, activități ce se pot desfășura în ora de lectură săptămânală și nu numai.

OBIECTIVE OPERAȚIONALE

➤ **Inteligența lingvistică**

- să citească un text nou în ritm propriu;
- să redacteze un bilet respectând structura și forma de adresare potrivită;
- să formuleze un scurt text pornind de la o propoziție dată;
- să respecte scrierea ortografică, ortoepică și de punctuație în textele compuse;

➤ **Inteligența logico-matematică**

- să rezolve exerciții de adunări și scăderi în centrul 0 – 100, cu trecere peste ordin;
- să creeze probleme matematice pornind de la titlul lecturii;
- să completeze enunțul unei probleme;

➤ **Inteligența muzicală**

- să acompanieze ritmic cântarea;
- să compună o melodie pe baza unor versuri;

➤ **Inteligența spațială**

- să creeze un desen din figuri geometrice;
- să redea în simboluri grafice un element din natură;

➤ **Inteligența kinestezică;**

- să redea prin mișcări ale brațelor și corpului mișcarea soldaților;
- să exerseze actul citirii în rolul unui actor;

➤ **Inteligența interpersonală;**

- să identifice calitățile unui personaj;
- să selecteze sfaturi și învățături din textul citat;

➤ **Inteligența intrapersonală**

- să autoevalueze o acțiune proprie;
- să stabilească reguli de comportare într-o situație de viață asemănătoare;

INTELIGENȚA LINGVISTICĂ

- ✓ Imaginează-ți că Ionel și-a cerut iertare printr-un bilet. Scrie conținutul acestui bilet respectând structura acestuia și formulele de adresare potrivite;
- ✓ Scrie un scurt text (5/6 enunțuri) în care să descrii momentul desfășurării acțiunii pornind de la enunțul *Ionel Popescu era un copil de vreo opt anișori.*
- ✓ Găsește un alt titlu potrivit
- ✓ Formulează dialogul prin care Ionel își cere scuze de la persoana care a fost în vizită

INTELIGENȚA LOGICO-MATEMATICĂ

- ✓ Completează enunțul problemei. Scrie întrebarea și rezolvă problema într-un singur exercițiu. Ionel avea în colecția samingi. Musafirul său i-a mai datmingi.
- ✓ Pornind de la jucăriile lui Ionel compune o problemă care să se rezolve prin ex.

299- (120+67)=

- ✓ Rezolvă : În mulțimea de jucării din camera lui Ionel erau 39 de trompete. Dacă ar mai fi fost 12 tobe acestea erau tot atâtea cât trompetele. Câte instrumente muzicale are Ionel?

INTELIGENȚA MUZICALĂ

- ✓ Selectează enunțul în care „maiorul pornește la atac”
- ✓ Citește-l ritmic bătând din palme. Tactează apoi măsura bătând cu creionul în bancă;
- ✓ Compune o melodie pornind de la versurile următoare

DE PERETE AGĂȚATĂ
CE MAI TOBĂ AM GĂSIT
DUPA GÂT AM ATARNAT-O
ȘI ÎN CURTE AM IESIT
BUM BUM BUM
BUM BUM BUM
SUNĂ TOBA BUM BUM
BUM BUM BUM BUM
BUM BUM BUM
PE COPII VREAU SĂ-I ADUN

CAND LOVESC CU BEȚIȘORUL
SE ADUNĂ MULȚI COPII
MERGEM TOȚI CA LA PARADĂ
ȘI DE JOACĂ SĂ TE ȚII!
BUM BUM BUM
BUM BUM BUM
SUNĂ TOBA BUM BUM BUM
BUM BUM BUM
BUM BUM BUM
PE COPII VREAU SĂ-I ADUN

INTELIGENȚA KINESTEZICĂ

- ✓ Selectează replicile mamei. Citește-le cu voce tare respectând intonația și mimând gesturile sugerate de cuvintele personajului
- ✓ Interpretează mersul soldaților

INTELIGENȚA INTERPERSONALĂ

- ✓ Selectează dialogul dintre mamă și servitoare. Citește-l cu intonația potrivită;
- ✓ Motivează dacă purtarea lui Ionel a fost una adecvată sau nu.
- ✓ Care crezi că au fost sentimentele musafirului în timpul vizitei ?
- ✓ Care crezi că au fost motivele pentru care copilul s-a purtat astfel?
- ✓ Cum crezi că ar fi trebuit să procedeze madam Popescu?

INTELIGENȚA INTRAPERSONALĂ

- ✓ Care ar fi fost atitudinea ta într-o astfel de situație ?
- ✓ Ce sentimente declanșează lectura textului ?
- ✓ Ce învățături ai desprins din conținutul textului?
- ✓ Rescrie ultima propoziție din text. Ce ai fi făcut tu dacă erai în locul domnului Caragiale ?

INTELIGENȚA SPAȚIALĂ

- ✓ Realizează jucării folosind numai forme geometrice;
- ✓ Redă printr-un desen imaginile sugerate de enunțul *„Jeșise în vestibul ca să-mi toarne dulceață în șoșoni”*

ȘCOALA DE ACASĂ-O NOUĂ ABORDARE

Prof. învă. primar Valea Anica
Școala Gimnazială Iernut, jud. Mureș
Clasa a III-a A

În această perioadă se vorbește tot mai mult de educația online, astfel încât, tehnologia a devenit parte a vieții noastre a tuturor, iar copiii trebuie să fie atrași în mod deosebit de mediul digital – dinamic, colorat, interactiv. O soluție fericită din acest punct de vedere sunt instrumentele de învățare online, unde copiii descoperă resurse educaționale atât de atractive, încât înțeleg diverse noțiuni de la școală, în timp ce se joacă. Prin utilizarea diferitelor platforme se creează un context plăcut, ludic în care copiii revăd, aplică ceea ce au învățat, își exersează memoria, atenția, gândirea logică sau își folosesc inteligența emoțională în jocuri. Pentru a face ca învățarea să fie cu adevărat plăcută, cadrele didactice trebuie să gândească lecții și scenarii în așa fel încât, prin joc, copiii să poată descoperi fel de fel de curiozități și informații inedite. Trebuie mers pe variante cât mai eficiente în care să se îmbine tehnologia și jocurile online cu educația folosind produse de învățare inovatoare, special create pentru noua generație digitală de copii. Prin acest tip de educație se face trecerea treptată de la studiul clasic în băncile școlii la învățarea online prin metode inedite ce completează perfect îndrumările primite din partea dascălilor și încurajează un tip benefic de relație între copii și educație. Unul dintre principalele avantaje pe care le oferă instrumentele web în activitatea de învățare este autonomia în ce privește organizarea timpului de studiu, prin folosirea diverselor aplicații informațiile pot fi stocate și accesate ori de câte ori este nevoie. Trecerea la educația online este un proces greu și anevoios care necesită multă răbdare, o planificare cât mai bună, dar mai ales o comunicare eficientă și deplină implicare între partenerii educaționali – profesori, părinți, elevi. Prin organizare de ședințe de coordonare online, se stabilește modul de comunicare cu elevii și părinții, resursele necesare în activități, calendarul online, după care se transmit link-urile de acces întregii clase.

Iată două întrebări frecvente: **1. Ce tip de predare trebuie abordată și ce instrumente pot fi folosite?** În predarea la distanță cel mai eficient model de lucru este predarea *sincronă* combinată cu predarea *asincronă*, pentru aceasta se vor alege acele instrumente web care permit acest tip de predare. Chiar dacă lucrăm online, foarte important este ca predarea să fie interactivă, să se facă în regim sincron, să fie cât mai aproape de realitate, de interacțiunea directă cu elevii. Prioritar este ca predarea să se înceapă întotdeauna în regim sincron. În predarea sincronă are loc o comunicare directă între cadru didactic și elevi, întrebări și răspunsuri date în regim real (ne vedem pe camere în același timp), interacțiune vie, contact direct (pe platforme ușor de utilizat și cunoscute precum Zoom, Google Meet, Google Classroom). La clasele primare și nu numai, dacă am folosit o aplicație care permite aducerea pe ecranele elevilor a unei fișe de lucru (LearningApps, Wordwall), un joculeț (Kahoot, Quizizz, Quizalize, Socrative) sau folosesc o tablă interactivă (AWWWapp, IDROO) pe care copiii scriu și cadrul didactic poate vedea și corecta greșelile în timp real, toate acestea reprezintă o predare sincronă. În predare se poate utiliza și

o carte digitală pe care cadrul didactic și-a creat-o(cu aplicația StoryJumper sau Book Creator) și o aduce în fața ecranelor unde va discuta și parcurge conținutul în mod direct cu elevii.

Predarea *asincronă* presupune expedierea de sarcini de lucru, teme pentru acasă pe instrumente web care permit acest lucru (Google Classroom) și aștept să primesc răspunsul din partea elevilor într-un timp mai îndelungat, deci nu va avea loc o interacțiune directă cu elevii. Asincron –înseamnă că nu depinde de axa temporală, adică profesorul expediază sarcini, iar elevii vor răspunde când vor avea timp. Deci, în predarea asincronă avem interacțiune independentă, comunicare atemporală și contact nedeterminat de timp.

2. Cât timp poate fi menținut un copil în fața ecranului?- timpul pe care îl petrec copiii în fața calculatorului se stabilește în funcție de nivelul de vârstă. Astfel, se recomandă ca la preșcolari ziua de lucru în fața calculatorului să fie între 30 și 90 de minute, cu foarte multe momente în care elevului i se dau sarcini efective de rezolvare prin casă(caută obiecte de culoare roșie, miroșiți floarea din geam), la clasele preg.- II, timpul efectiv este între 45 și 90 de minute, clasele III-IV, între 60 și 120 de minute pe zi. Conform curbei atenției copiilor stabilită de Gibbs 1992, atenția este menținută ridicată aproximativ 15 minute după care ea este descendentă. Se recomandă ca fiecare cadru didactic să-și folosească toată creativitatea și să propună acele scenarii yii care îi antrenează pe copii și care le captează atenția la un nivel ridicat. Ideal ar fi să se lucreze câte 5 minute sincron, după care copiii să primească sarcini de lucru- asincron(10 min), apoi iarăși să se revină la activitatea sincron. În felul acesta copilul nu obosește și este dornic de a veni și a-și expune pe ecran produsul realizat, ba chiar curios să vadă lucrările colegilor și să primească un feedback de la profesor.

În concluzie, secretul reușitei în predarea la distanță este să creăm scenarii care să combine predarea în regim real-sincronă cu cea asincronă, așa cum spune terminologia de specialitate, să existe o strânsă colaborare între toți factorii implicați în proces, să fim creativi și inventive în secvențele de lectie cu care venim în fața elevilor, să utilizăm acele intrinsece care sunt la îndemâna copiilor și care le oferă posibilitatea să cerceteze, să creeze, să exploreze atât realitatea înconjurătoare cât și mediul virtual, să captăm permanent atenția elevilor profitând de multitudinea de instrumente online pe care le putem valorifica cât mai eficient la clasă, să desfășurăm activități simpe, dar productive.

Bibliografie:

1. <https://campinatv.ro>
2. www.scoalaintuitext.ro
3. www.aise.md

Dificultăți în diminuarea abandonului școlar

**Prof.înv.primar Pop Sabina
Liceul Silvic Gurghiu, jud.Mureș**

Manifestările de conduită care se abat de la exigențele școlare sunt într-o bună măsură, o prelungire a manifestărilor deviate ce au loc în societate. Acestea nu vor putea fi diminuate dacă nu se vor lua măsuri incipiente încă din mediul familial, la nivelul comunității și chiar la nivelul întregii societăți. În plus o colaborare mai intensă dintre școală, familie și comunitate vor spori eficiența măsurilor de diminuare adoptate atât în școală, cât și în afara acesteia. Măsurile luate în școală (supravegherea mai strictă a elevilor cu comportament deviant, angajarea unui personal auxiliar pentru supravegherea conduitei elevilor, aplicarea unor sancțiuni mai severe celor care încalcă în mod regulat exigențele regulamentului școlar etc.) nu vor avea eficiență maximă dacă nu vor fi coroborate cu alte măsuri de diminuare a devianței luate la nivelul comunității.

Pentru a obține un efect mai semnificativ și de durată ar trebui inversată perspectiva de abordare a devianței școlare și anume: dinspre societate spre școală, ceea ce ar produce o strategie globală, societală, de prevenire a devianței, pe care să se articuleze demersul specific al reducerii devianței în școală. Baza acestei strategii globale de prevenire o reprezintă creșterea nivelului material de trai pentru toți membrii comunității, ceea ce ar putea asigura atât profilaxia delincvenței, cât și cea a psihopatologiei indivizilor. Una din dificultățile diminuării comportamentelor deviate la nivelul școlii o constituie și specificul aparte pe care îl preîntâmpină relația cauzală în domeniul devianței. Din acest punct de vedere se consideră că în domeniul devianței ca și al infracționalității în general, nu se poate separa net efectul de cauză. În acest sens, s-a demonstrat că autorii și victimele violenței școlare nu pot fi deosebiți, mulți agresori fiind, la rândul lor, foste victime care acționează astfel încât să evite o nouă victimizare. O altă dificultate este generată de complexitatea fenomenelor deviate, care la rândul ei, determină o mare varietate de variabile cauzale ale acestora. Acest fapt îngreunează descoperirea la timp a adevăratelor cauze cu rol determinant în apariția fenomenelor de devianță școlară și, ca atare, luarea celor mai adecvate măsuri pentru diminuarea lor. Fiecare caz în parte are aspectele sale

specifice care îl definesc, etiologia sa proprie, situație care impune modalități aparte de intervenție. Studiul de caz va constitui așadar metoda specifică de analiză și de înțelegere a dinamicii fenomenului deviant respectiv și, de aceea, o asemenea strategie de acțiune va ocupa un loc însemnat în demersul nostru. Majoritatea studiilor care supun analizei o asemenea problematică se ferece să utilizeze noțiunile de eliminare sau de stopare a devianței școlare (cunoscându-se complexitatea acesteia și imposibilitatea de a înlătura complet din viața societății orice abatere de la norma socială) mulțumindu-se să apeleze la un termen mult mai realist – cel de diminuare. În diferitele lucrări de specialitate s-a încercat o clasificare a acestor măsuri de de diminuare a delicvenței în raport cu anumite criterii(„*Psihologia comportamentului deviant*”, Editura Științifică și Enciclopedică, 1976, autor: V. Dragomirescu; „*Control social și sancțiunea socială*”, Editura Victor, București, 1999, autor: D. Banciu). Dintre acestea cel mai important este că vizează momentul desfășurării acțiunilor de prevenție/intervenție, cât și instituțiile implicate. Astfel avem trei tipuri de acțiuni :

- a) *prevenția primară* (generală) care surprinde cauzele generatoare ale fenomenelor deviante și include toate măsurile adoptate înainte de procedarea acestora în cadrul social(comunitar) dar și în cadrul școlii;
- b) *prevenția secundară* include toate strategiile inițiate în mediul școlar privind sporirea calității educației școlare ca punct de pornire în vederea diminuării manifestărilor deviante;
- c) *prevenția terțiană*(intervenția) urmărește prevenția transformării conduitelor deviante în forme grave, cu conținut antisocial, infracțional, cât și prevenirea recidivei conduitelor deviante. Aceasta se realizează prin aplicarea sancțiunilor prevăzute în Regulamentul elevilor, dar și amplificarea relațiilor cu familia și alte instituții sociale cu rol însemnat în prevenirea conduitelor deviante.

Există programe de intervenție menite să diminueze(stopeze) diferitele manifestări de devianță școlară și anume a abandonului școlar. Modelul unui astfel de program de prevenire a abandonului școlar este prezentat la anexe și se adresează elevilor care prezintă acest

risc(anexa1). Aplicarea acestui gen de programe, ca și apelul la frecvente analize de caz realizate cu elevii în cadrul orelor de dirigenție sau al modulelor de educație civică, amplifică valoarea și eficiența măsurilor de prevenție a devianței școlare.

Bibliografie: Crețu , E.,(1999), *Probleme de adaptare școlară* , Editura All Educational , București , Iluț ,P.,(2004), *Valori ,atitudini și comportamente sociale* , Editura Polirom ,Iași;

Importanța jocului didactic la ciclul primar -studiu de specialitate-

Profesor învățământ primar Florea Diana-Maria
Școala Gimnazială „Dosa Daniel”, Valea Izvoarelor, jud. Mureș
(Clasa Pregătitoare)

Pedagogia modernă atribuie jocului o semnificație de asimilare a realului la activitatea proprie a copilului. Piaget afirma: „... toate metodele active de educație a copiilor cer să li se furnizeze acestora un material corespunzător pentru ca, jucându-se, ei să reușească să asimileze realitățile intelectuale care, fără aceasta, rămân exterioare inteligenței copilului”.⁴

Valoarea jocului reiese din substratul cognitiv al acestuia. Între joc și situația reală există întotdeauna o asemănare. Tocmai din acest motiv, jocul de simulare se poate aplica ca o tehnică atractivă de explorare a realității, de explicare a unor noțiuni și teorii abstracte, dificil de predat pe alte căi.

Prin intermediul rolurilor asumate elevii ajung să înțeleagă conflicte istorice, personalitatea și comportamentul oamenilor din perioade depărtate, structurile și dinamismul unor procese, fenomene, fapte; ei au totodată posibilitatea să aplice situațiilor noi date și concepte dobândite anterior, să-și pună probleme, să formuleze și să experimenteze strategii alternative, să adopte decizii, să evalueze situații și rezultate.

Situația de actor și nu de spectator a elevului, pune în valoare dinamismul gândirii, al imaginației și vieții lui afective, o nevoie interioară de acțiune și de afirmare a elevului.

Elevii simt nevoia stabilirii unei relații între gândirea abstractă și gestul concret, tocmai de aceea metoda simulativă presupune un exercițiu de modelare a gândirii și a imaginației, de ascuțire a spiritului de observație, de dezvoltare a ingeniozității și a inventivității.

Metoda jocurilor valorifică avantajele dinamicii de grup, iar independența și spiritul de cooperare, participarea efectivă angajează toți elevii (și pe cei timizi, și pe cei mai „slabi”) sporind gradul de coeziune în colectivul clasei. Întărirea unor calități morale (cum ar fi răbdarea și tenacitatea), dobândirea deprinderilor de îndeplinire a unor funcții sau responsabilități rezultă tot din practicarea metodei jocurilor.

Dar pentru ca jocul să aibă loc este necesară respectarea unor condiții, iar prima și cea mai importantă condiție o reprezintă conștientizarea elevilor că se află într-o situație de învățare, că primează aspectul cognitiv și trebuie ca ei să-și îndeplinească sarcinile cu toată seriozitatea. O dată cu îndeplinirea acestei condiții se ajunge ca elevii să nu privească activitățile ca pe un divertisment sau amuzament reușind astfel să atingă sarcinile de învățare prestabilite.

Important este de asemenea să se ofere fiecărui participant posibilitatea de a beneficia cât mai mult de informația care se ia drept bază de referință a soluțiilor cât și de experiența propriului rol pe care-l joacă. În acest scop se recomandă chiar inversarea rolurilor.

Învățătorul are doar rol de coordonator, el delimitează aria de probleme în cadrul căroră se va desfășura jocul, problemele specifice de rezolvat; fixează de asemenea obiectivele didactice și educative. Înainte de desfășurarea jocului, elevii vor fi informați în ceea ce privește datele necesare ale problemei, li se va explica cum va evolua activitatea, se vor stabili echipele, lăsându-i pe aceștia să-și aleagă coechipierii; se vor stabili cu precizie sarcinile pe care le vor urmări, se indică materialele de care au nevoie, apoi se va stabili perioada de joc.

Jocurile didactice ne ajută să organizăm activitatea intelectuală a copiilor în forme cât mai plăcute, atrăgătoare, accesibile și de o vădită eficiență. Ele sunt cele mai agreabile mijloace care stimulează gândirea, perspicacitatea, creativitatea, imaginația, atenția, capacitatea de memorare și limbajul.

Prin activitatea de joc copiii experimentează posibilități de adaptare, de a deveni mai flexibili în gândire, în rezolvarea problemelor, creează soluții diferite, comunică cu ceilalți și cu sine (vorbesc, folosesc cuvinte multe, se

⁴I.Cerghit. (1976). *Metode de învățământ*. București: Editura Didactică și Pedagogică. p.164

exprimă plastic și învață să folosească corect limba română, ascultă, înțelege), se concentrează pe ceea ce fac, devin atenți, motivați și interesați.

Jocurile didactice mai contribuie la apariția și formarea sentimentelor intelectuale, stimulează curiozitatea de a cunoaște și plăcerea de a rezolva diferite probleme puse în joc. Totodată ele cultivă obișnuința muncii intelectuale și a muncii independente, pregătind copilul pentru învățatură. Jocul didactic îl deprinde pe copil cu respectarea regulilor, cu inhibarea dorințelor și a tendințelor contrare acestora.

Esența jocurilor didactice constă în faptul că această activitate îmbină armonios elementul de instruire cu elementul de joc. Tocmai această îmbinare favorizează apariția unor stări emotive, prielnice stimulării și intensificării proceselor de cunoaștere a muncii intelectuale, a formării unor trăsături morale, a formării deprinderilor de muncă independentă.⁵

Jocul este activitatea preferată a copilului și îi satisface în cel mai înalt grad trebuințele: de mișcare, de exprimare, de acțiune. În joc totul devine posibil, totul este permis. Jocul este un mijloc de cunoaștere, de exersare a gândirii și a unor deprinderi, este cale de relaxare și distracție, este mijloc de învățare, un mijloc de exprimare și exersare a originalității și creativității și, mai ales, socializare a copilului.⁶

Metodă activă a procesului instructiv-educativ, jocul didactic, restabilește starea de confort interior a școlarului în activitatea didactică, realizând ” un compromis ” între *învățătură*, ca activitate obligatorie și *joc*, ca activitate dorită și preferată de copii și asigură, în același timp, pregătirea psihologică necesară inserției în noua formă de activitate: învățarea.

Jocul didactic oferă un cadru propice pentru învățarea activă, participativă, imprimă lecțiilor un caracter viu și o stare de bună dispoziție, asigurând succesul lecției respective.

Utilizarea jocului didactic asigură participarea activă a elevilor la lecții, sporește interesul elevilor pentru lecție, stimulează inițiativa și creativitatea elevilor, antrenează operațiile gândirii (analiză, sinteză, comparație etc.), contribuind la valorificarea creatoare a deprinderilor și cunoștințelor achiziționate, la realizarea transferului de cunoștințe.

Bibliografie:

1. I.Cerghit, *Metode de învățământ*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1976
2. I.Nicola, *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1994
3. I.Nicola, *Pedagogie*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996

⁵I.Nicola. (1994). *Pedagogie*. București: Editura Didactică și Pedagogică p. 197

⁶I.Nicola. (1996). *Pedagogie*. București: Editura Didactică și Pedagogică. p. 234

Învățarea online îi ajută pe elevi să progreseze, însă este important să se ajungă la un echilibru între inovație și convenționalitate.

Educația online este unul dintre numeroasele progrese pe care tehnologia și lumea digitală le-a pus la dispoziție. Nu mai trebuie să fim prezenți fizic la clasă pentru a învăța și, în timp ce mediul învățării online este diferit de configurația tradițională a clasei, nu înseamnă neapărat că este mai puțin eficient.

Odată cu apariția telefoanelor mobile, internetului, playerelor, DVD-urilor și multe altele, ce ar trebui folosit în clasă și ce trebuie lăsat la ușa școlii? Aceasta este o întrebare la care mulți profesori și părinți se gândesc în aceste zile. Nu există un răspuns ușor. Există avantaje și dezavantaje clare ale utilizării noilor media în clasă. Acum dezbaterea este mai presantă ca niciodată, deoarece programele de învățământ încorporează tot mai mult tehnologia și profesorii experimentează noi metode de predare. Pe de o parte, tehnologia îți permite să experimentezi în pedagogie, să reorganizezi sala de clasă și să implici mai bine elevii. Pe de altă parte, unii susțin că tehnologia din clasă poate distra atenția și poate încuraja înșelăciunea. Elevii sunt nativi digitali. Au crescut cu tehnologia. De fapt, este una dintre abilitățile de bază ale secolului XXI de care vor avea nevoie în școală și la locul de muncă.

A avut loc o trecere, relativ rapidă, de la paginile cărților la paginile web online. De exemplu, volumele de enciclopedii, mult apreciate de generațiile trecute, au devenit acum mai învechite, deoarece aceste cunoștințe sunt ușor accesibile prin internet și CD-ROM-uri. Copiii din învățământul primar învață cum să folosească noile media mai rapid și mai bine decât părinții lor.

Ca profesor pentru învățământul primar, am început să încorporez platformele digitale în demersul didactic și am constatat că folosirea rețelelor de socializare poate să-i implice pe elevi foarte bine în cadrul orei. Astfel pentru a încuraja participarea elevilor la ore, tehnologia poate fi utilizată pentru a completa planurile de lecție cu materiale digitale, videoclipuri, știri, discuții online. Unul dintre principalele avantaje ale accesării paginilor de pe

web este că majoritatea au hiperlinkuri ce ne conduc către o altă pagină și ne deschid o cantitate vastă de informații.

Avantaje ale învățării online:

- Oferă o alternativă la clasele tradiționale.
- Permite o anumită flexibilitate și îl determină pe elev să fie responsabil, să învețe automotivația și autodisciplina.
- Se obține un feedback instantaneu. Învățarea este mai activă; putem crește implicarea prin sondaje online sau prin întrebări de testare în timpul lecțiilor. Aceste sondaje ajută la implicarea tuturor elevilor, inclusiv a celor timizi care în mod normal nu ar ridica mâna în clasă.
- Există nenumărate resurse care fac învățarea mai distractivă și mai eficientă. De la aplicații și manuale electronice până la platformele educaționale, nu lipsesc instrumente care pot transforma sala de clasă. Unii profesori se orientează spre „gamificarea” clasei, utilizarea scenariilor competitive și distribuirea de puncte și recompense pentru a face sala de clasă mai distractivă și mai antrenantă.
- Se pot automatiza o mulțime de sarcini obositoare cum ar fi urmărirea prezenței și performanței elevilor.
- Elevii au acces instantaneu la informații noi, care le pot suplimenta experiența de învățare.
- Favorizează un mediu de învățare mai colaborativ. Elevii, conectați în rețea online, pot împărtăși informații, pot lucra împreună la proiecte de grup și pot interacționa cu cadrul didactic.

Dezavantaje ale învățării online:

- ♣ Este impersonală, spre deosebire de educația în clasă în care există o interacțiune față în față reală între elev și profesor. Învățarea online oferă un tip intens de învățare, în timp ce educația în clasă vine cu interacțiunea umană. Prin interacțiunile față în față, profesorii pot ajuta elevii să-și construiască respectul de sine și încrederea și maturitatea emoțională.
- ♣ Utilizarea internetului și a altor instrumente digitale au adăugat noi cerințe în viața profesorilor și au crescut dramatic gama de conținut și abilități pe care aceștia trebuie să le cunoască, astfel a crescut și volumul lor de muncă.

- ♣ Calitatea informațiilor și sursele pe care elevii le găsesc poate să nu fie de calitate.
- ♣ Există, de asemenea, problema gradului de securitate a programelor de învățare online.
- ♣ Elevii nu au acces egal la resursele tehnologice.
- ♣ Autenticitatea muncii. Oricine poate realiza un proiect și nu elevul propriu-zis.
- ♣ Evaluările au tendința de a fi bazate doar pe cunoștințe și nu neapărat pe partea practică.

Elevii au astăzi la dispoziție resurse la care mulți dintre noi nu am visat niciodată. Cele mai multe dintre aceste resurse pot fi utilizate și pot ajuta elevii să învețe și să progreseze, însă este important să se ajungă la un echilibru între inovație și convenționalitate. Este clar că avantajele sunt mai mari decât dezavantajele, dar cheia tehnologiei în clasă va fi întotdeauna relația profesor-elev, pentru că acolo are loc educația.

Poate fi frustrant și consumă timp, dar, în final, tehnologia în educație poate deschide uși către noi experiențe, noi descoperiri și noi moduri de învățare și colaborare, însă nicio tehnologie din clasă nu poate înlocui profesorii talentați și inspirați.

CROITOR SIMONA MARIA
SCOALA GIMNAZIALA SATULUNG-MARAMURES

EFICIENTIZAREA ÎNVĂȚĂRII

Jocul didactic matematic

Prof. învă. primar Crâncău Ana Mirela
Școala Gimnazială „Nicolae Iorga”
Clasa a IV-a A Step by Step

Pornind de la principiul potrivit căruia copilul nu face bine decât ceea ce îi place să facă, am încercat să fac accesibilă și plăcută activitatea de învățare a matematicii printr-o gamă variată de metode activ-participative, un rol important avându-l activitatea practică, prin joc.

Jocul didactic, aplicat în activitatea de învățare, prin caracterul lui activ, imprimă activității un ritm mai dinamic, stimulează interesul și competitivitatea, sporește încrederea copiilor în forțele proprii.

Pregătirea jocului didactic presupune în general, următoarele:

- studierea atentă a conținutului;
- pregătirea materialului necesar;

În acest sens, am proiectat desfășurarea unui joc didactic de matematică, în cadrul unei lecții de recapitulare a cunoștințelor, intitulată „ Numere naturale mai mici sau cel mult egale cu un 1 000 000 și operații cu acestea ”.

Metoda utilizată s-a axat pe conceptul general de formare a numărului natural și pe baza mulțimii.

Am introdus anumite elemente de logică, pe baza unui material familiar elevilor și anume, „ blocurile logice multibazice ” , adică piese realizate din hârtie glasată, cu atribute specifice – 2 variabile cu câte 6 valori distincte:

1 variabilă: forma = 6 valori – oval, romb, dreptunghi, pătrat, triunghi, cerc;

2 variabilă: culoarea = 6 valori – violet, portocaliu, verde, roșu, albastru, negru;

Aceste blocuri (piese) au rol manipulativ, reprezentativ și de regulă. Această metodă este adaptată după „ Metoda activităților logico - matematice “ , a lui Z. P. Dienes. În experimentele lui Dienes, elevii au ajuns să opereze, pe baza noțiunii de valoare a poziției , cu elemente de grupuri matematice (mulțimi) și operații cu acestea.

Desfășurarea activității practice cuprinde următoarele momente:

a. Introducerea în activitate / b. Anunțarea titlului jocului și a scopului acestuia / c. Prezentarea materialului / d. Explicarea și demonstrarea regulilor jocului / e. Fixarea regulilor / f. Executarea jocului de către elevi

Sarcină:

- ◆ A.
- ◆ Așezați în interiorul mulțimii simbolurile date. Citiți numărul reprezentat de aceste simboluri.
- ◆ Numărul obținut se va scrie pe fișa de lucru a fiecărei echipe de elevi.
- ◆ 1.Scoateți din interiorul mulțimii un simbol care reprezintă o unitate.

- ◆ 2. Scoateți din interiorul mulțimii un simbol care reprezintă o zece.
 - ◆ Scrieți pe fișă numărul corespunzător elementelor, reprezentate acum, în interiorul mulțimii. Citiți-!-
 - ◆ B.
 - ◆ 1. Scoateți din interiorul mulțimii trei simboluri care reprezintă o zece de mii.
 - ◆ 2. Scoateți din interiorul mulțimii două simboluri care reprezintă o mie.
 - ◆ Scrieți pe fișă numărul corespunzător elementelor, reprezentate acum, în interiorul mulțimii. Citiți-!-
 - ◆ C.
 - ◆ 1. Scoateți din interiorul mulțimii două simboluri care reprezintă o sută de mii.
 - ◆ 2. Scoateți din interiorul mulțimii un simbol care reprezintă o sută.
 - ◆ Scrieți pe fișă numărul corespunzător elementelor, reprezentate acum, în interiorul mulțimii. Citiți-!-
- Complicarea activității. Introducerea de noi variante.
- ◆ D.
 - ◆ 1. Scrieți pe fișă cel mai mare număr natural format. Citiți-!-
 - ◆ 2. Scrieți pe fișă care este cel mai mic număr natural format. Citiți-!-
 - ◆ Însumați cele trei numere naturale formate. Citiți suma obținută.

Utilizarea jocului didactic în orele de matematică reprezintă un lucru dificil. În cazul aplicării acestuia , fiecare activitate trebuie gândită dinainte și pregătită cu minuțiozitate.

Am constatat deplina implicare a elevilor în acest joc didactic, aceștia dând frâu liber perseverenței, dărzenei, curajului, spiritului de cooperare, de comportare civilizată, transformând ora de matematică în bucuria de a învăța.

FAMILIA ȘI ȘCOALA- FACTORI DETERMINANȚI ÎN DEZVOLTAREA PERSONALITĂȚII COPILULUI

*Profesor învățământ primar Geiszt Erika
Școala Gimnazială nr. 2 Sighetu- Marmației, jud. Maramureș
Clasa a II-a A*

Existențial, omul se exprimă și se realizează în diferite medii, în diferite comunități. Familia, școala, organizațiile culturale, profesionale, microcomunitățile etnice, religioase, mass- media, mediile informatizate, comunitatea națională și internațională creează climate de apartenență și influențează formarea individului ca personalitate, sintalitatea grupurilor.

Pentru copil, familia este mediul natural, firesc cel mai apropiat și util pentru formarea, dezvoltarea și afirmarea lor. Familia asigură condiții de securitate materială (îngrijire), morală și psihică- necesare pentru debutul dezvoltării biopsihice (în primii ani de viață), dar și în perioadele ulterioare. Familia este mediul adecvat de structurare intelectuală, afectivă și volitivă a copiilor. Aici se cristalizează modurile de raportare la lume și la sine, prind contur concepțiile despre viață, se imprimă un specific al maturizării sociale în confruntarea cu problemele vieții profesionale, civice, politice. Familia constituie mediul trăirii reușitelor și succeselor, dar și refugiul în cazurile de decepții, eșecuri, în confruntarea cu boala, cu suferința.

Cei “șapte ani de-acasă”, ca și lipsa lor, marchează destinul fiecărui om. Dacă în familie nu doar s-a vorbit despre cele sacre, despre adevăr, bine, frumos, dragoste, respect și toleranță, ci copilul a și simțit cum e să fii iubit, a fost obișnuit să manifeste dragoste față de cei dragi, să-i respecte pe cei mai în vârstă, să spună adevărul, știind că va fi tratat cu încredință, să aprecieze binele și frumosul, să se îngrijească de cele sacre, acest copil va crește iubitor, politicos, tolerant, responsabil.

Indiferent de vârstă, este foarte important ca părinții să-i ofere copilului modele pozitive, demne de urmat. E necesar ca ei să cunoască și să direcționeze domeniul de interese ale copilului, să-i supravegheze lecturile, să-i propună opere literare, să practice lectura în familie, vizionarea filmelor, spectacolelor cu personaje valoroase, cu exemple pozitive de comportament.

Modelele de conduită oferite de părinți, calitatea afectivă a căminului familial, creează condiții favorabile pentru afirmarea și formarea unei personalități, apte a se integra eficient în societate, respectând normele și legile acesteia.

Indivizii sunt actori ai propriilor lor vieți, care pot accepta sau nu contextul în care devin personalități. Părinții nu își pot revendica atotputernicia și promova întotdeauna super-rolul de părinte și statutul de autoritate parentală; este important ca ei să vadă în copil nu doar un “debitor”, ci o persoană care poate îndeplini anumite sarcini, se poate simți “partener”.

Modalități de colaborare a școlii cu familia în cadrul activităților școlare și extrașcolare

Parteneriatul școală-familie în zilele noastre primește noi valențe. Scopul fundamental al acestei colaborări este integrarea deplină a școlii în comunitate. Dacă până în prezent acest parteneriat școală-familie a fost dezvoltat unilateral, fiind de multe ori considerat “responsabilitatea” școlii, acest lucru trebuie să se schimbe pe viitor.

Una din însușirile caracteristice psihologiei părinților este năzuința de a-și vedea copiii mari, bine instruiți și bine formați pentru viață.

Pe fundalul unui orizont larg de înțelegere a rolului pe care îl joacă părinții în viața socială, dar și în viața de familie, finalitățile educaționale vor dobândi un grad mai mare de conștientizare. Obiectivele educaționale realizabile în familie pentru etapa școlarității sunt:

- ⊗ Asumarea de către părinți a rolului de colaborator activ al școlii;
- ⊗ Cunoașterea cerințelor specifice școlii;
- ⊗ Creșterea condițiilor necesare activității de învățare continuă;
- ⊗ Asigurarea unității de cerințe, în procesul de formare și consolidare a comportamentelor specifice, prin instrucție și educație de tip școlar;
- ⊗ Controlul îndeplinirii sarcinilor școlare;

- ⊗ Controlul respectării programului zilnic;
- ⊗ Crearea condițiilor necesare extinderii capacității de cunoaștere prin mijloace adiacente: cărți, reviste, expoziții, teatru, radio-tv., mail, excursii, etc;
- ⊗ Crearea condițiilor necesare dezvoltării aptitudinilor artistice și sportive;
- ⊗ Consolidarea deprinderilor moral-civice, a conduitei civilizate, în relațiile cu ambianța socială extinsă progresiv.

Aceste competențe pot fi comunicate părinților în prima zi de școală a clasei pregătitoare printr-o „scrisoare apel” adresată și înmănată fiecărui părinte.

Aceasta va constitui un îndemn de a participa cu toții: părinți și învățători în activitatea de formare, educare și instruire a copiilor și să nu existe concepția că, odată trecuți “pragul școlii”, copiii nu mai sunt ai lor și numai învățătorului revenindu-i sarcina să se ocupe de copil, de tot ce are nevoie.

În acest moment se poate încheia și “Parteneriatul educațional între școală și familie”, se pot aplica diferite chestionare.

Pentru unii părinți această formă de invitație la educația propriului copil va constitui un moment de surpriză, dar ei trebuie educați și instruiți că, a crește un copil este o problemă pe care să și-o pună înainte de a-l aduce pe lume.

Dacă pentru un copac pe care îl sădești așezi un țărșuș pentru a-l ține drept, îl altoiești pentru a da roade cât mai bune, să nu faci umbră pământului degeaba, cu un om trebuie să comunici, să-l educi cu toată afecțiunea, ca mai târziu să te reprezinte, să te mândrești cu el.

Atât învățătorul, cât și părintele, nu trebuie să uite că un copil nu este o mașină, un ceas, un televizor care dacă nu funcționează le lovești , repari, schimbi o piesă sau cumperi alt obiect. El are suflet, trebuie să se dezvolte din toate punctele de vedere, să răzbată în viață, până ajunge în toată firea, să se poată descurca singur , dar nu la întâmplare.

Metodele educative trebuie să fie simple, corespunzătoare, pentru a forma copiii calmi într-o viață zbuciumată, copiii fericiți în plină mișcare.

Această legătură între școală și familie trebuie să existe atât în cadrul activității didactice cât și în cel al activităților extrașcolare.

Dintre activitățile școlare în care pot fi implicați părinții, amintim: ședințele cu părinții, lectoratele, consultațiile individuale, asistențe la ore din partea părinților, vizite la domiciliul elevilor, cutia postală a clasei, jurnalul de corespondență al elevului, stabilirea opțiunilor.

Colaborarea cu familia nu se limitează numai în ceea ce privește activitatea școlară ci și în cadrul activităților extrașcolare pentru că acestea contribuie la adâncirea și completarea procesului de învățământ, la adâncirea înclinațiilor și aptitudinilor copiilor, la organizarea rațională și plăcută a timpului liber. Dintre acestea amintim:

- ☺ Parteneriate educaționale cu alte școli, cu biserica, poliția, etc.
- ☺ Organizarea și participarea la diferite spectacole.
- ☺ Confectionarea unor costume populare.
- ☺ Păstrarea unor obiceiuri și tradiții populare: “Semănătorii”, “Steaua”, încondeiatul și vopsitul ouălor, etc.
- ☺ Activități educative ca: “Ziua Pământului”, “Cum ne apărăm copiii de droguri”, vizite la căminul de bătrâni sau la Școala Generală pentru Copii cu Deficiențe.

Un alt mijloc de colaborare a școlii cu familia, în activitățile extrașcolare, a fost și organizarea unor excursii tematice, având ca scop cunoașterea trecutului istoric, locurilor natale ale unor personalități din istorie, literatură, artă, precum și a frumuseților și bogățiilor țării. Aceste excursii s-au finalizat prin realizarea unor creații literare și plastice, precum și a unor albume cu imagini și fotografii.

Orice activitate am desfășura împreună cu părinții și oricum am denumi aceasta: parteneriat, relații școală-familie, implicare parentală, toate conduc la concluzia că, dacă adulții- în cadrul celor două instituții- comunică și colaborează, atunci cel care va avea de câștigat este “MĂRIA-SA, COPILUL” .

BIBLIOGRAFIE:

- 📖 Ausubel, Davi P.; Robinsin, Floyd G., „Învățarea în școală. O introducere în psihologia pedagogică”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981;
- 📖 Baran-Pescaru, Adina, „Parteneriat în educație”, Editura Aramis Print, București, 2004;
- 📖 Bonțaș, Ioan, „Pedagogie”, Editura All, București, 1994;
- 📖 Ciocan, Ion; Negreț, Ion, „Formarea personalității umane. Semnificații și sensuri instructiv- educative”, Editura Militară, București, 1981;
- 📖 Duți, Mircea, „Educația și problemele lumii contemporane”, Editura Albatros, București, 1989;
- 📖 Golu, M., „Dinamica personalității”, Editura Geneza, București, 1993;
- 📖 Iucu, B.Romiță; Manolescu, Marin, „Pedagogie”, Editura Fundației Culturale „Dimitrie Bolintineanu”, București, 2001;
- 📖 Învățământul Primar- colecție;
- 📖 Macavei, Elena, „Pedagogie. Teoria educației”, Editura Aramis, București, 2001;
- 📖 Nicola, Ioan, „Tratat de pedagogie școlară”, EDITURA ARAMIS, București, 2004;
- 📖 Plancharde, Emile, „Pedagogia școlară contemporană”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1992;
- 📖 Salade, Dumitru, „Educație și personalitate”, Casa Cărții de Știință, Cluj- Napoca, 1995;
- 📖 Tribuna Învățământului- colecție;
- 📖 Truța, Elena, Mardar, Sorina, „Relația profesor- elevi. Blocaje și deblocaje”, Editura Aramis, București, 2005;
- 📖 Văideanu, George, „UNESCO-50- Educația”, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1996;
- 📖 www.didactic.ro

Tema: Învățarea

Titlul: Cum procedăm pentru o învățare autentică?

Autor: Ivașko Cristina

Unitatea școlară: Școala Gimnazială Nr. 8 Borșa

Să înveți pentru tine, dar să știi pentru toți. Nicolae Iorga

Din punct de vedere etimologic termenul „învățare” provine din limba latină **invitiāre*, reprezentând acțiunea de a învăța și rezultatul ei, având ca sinonim instruire, învățatură, studiu.

Din punct de vedere pedagogic, învățarea reprezintă activitatea proiectată de cadrul didactic pentru a determina schimbări comportamentale la nivelul personalității elevului, studentului prin valorificarea capacității acestora de dobândire a cunoștințelor, a deprinderilor, a strategiilor și a atitudinilor cognitive. Cei mai mulți specialiști în probleme de psihologia învățării sunt de acord că, în accepțiunea ei cea mai largă, *învățarea reprezintă dobândirea de către individ a unor noi forme de comportament, ca urmare a repetării situațiilor sau a exersării.*

Totodată învățarea poate fi înțeleasă ca un proces în care cunoașterea este creată prin transformarea experienței. Poate fi un proces fructuos să te gândești în mod activ la elev - de la o vârstă fragedă - ca „om de știință” căutând sens în experiență. În concepția lui Hilgard și Bower (1974) : învățarea este procesul prin care o anumită activitate ia naștere ori se transformă, reacționând la o situație, cu condiția ca esența schimbării să nu poată fi explicată pe baza maturizării organismelor, a tendințelor înnăscute de a răspunde sau a altor stări temporare .

Învățarea umană este un fenomen complex, a cărui natură este azi explicată cu mijloacele integrate ale diferitelor domenii științifice, dar și chestionată permanent, date fiind transformările umane și societale majore care solicită noi forme de cunoaștere. Înțelegerea din ce în ce mai aprofundată a mecanismelor învățării și definirea unor linii de coerență educațională pentru generarea, susținerea și valorificarea experiențelor de învățare se poate face doar prin apelul la cunoașterea recentă, asigurată de mai multe domenii științifice care au luat în atenție acest fenomen, respectiv prin asimilarea explicațiilor și (re)considerărilor aduse de domeniile psihologiei cognitive, ale neuroștiințelor, al inteligenței artificiale, al psihologiei sociale și comparate, al pedagogiei centrate pe formarea competențelor. Înțeleasă în sensul său profund, învățarea reprezintă un efort continuu de adaptare umană, desfășurat pe parcursul întregii existențe individuale (Kolb, 1984).

Ființa umană , ca sistem deschis , autocinetic și autoreglator , se află în permanentă interacțiune cu ambianța socială și materială, cu semenii, cu natura pe care o cultivă, cu situațiile pe care le stăpânește, provoacă , anticipează , rezolvă , precum și cu sine însăși în autoconducere , autoinstruire și autoeducație .

Particularitățile învățării la om sunt determinate de faptul ca el trăiește și se dezvoltă în societate, ca experiență individuală pe care o dobândește, este și trebuie să fie în concordanță cu mediul social echipamentul nativ al individului este destul de redus în raport cu achizițiile din timpul vieții.

Învățarea școlară, ca mod particular al învățării umane, este frecvent definită drept procesul de achiziție mnezică (orice învățare implică și memoria), de asimilare activă și sistematică de cunoștințe, de formare de abilități, atitudini, valori, competențe necesare dezvoltării continue a personalității și manifestării personale funcționale în diferite contexte educaționale, profesionale și de viață (Ionescu, 2011).

Plasând învățarea în contextul procesului educațional subliniem că în înțelegerea contemporană, procesul de învățământ se structurează în jurul activității de învățare, care nu se reduce la simpla stocare a informațiilor transmise de profesor, ci presupune în mod definitoriu conectarea activă a elevului cu conținuturile școlare și implicarea sa cognitivă, emoțională și comportamentală (Marzano, 2015) ca și condiție a performanței școlare.

În școală, învățarea ia forma unui sistem de activități intelectuale și fizice cu caracter finalist, care se realizează sub medierea profesorului, presupune structuri și relaționări formalizate și este supusă evaluării interne și externe.

În ceea ce privește o învățarea, consider că, trebuie să amintesc despre una dintre cele opt competențe cheie cuprinse în Recomandarea Consiliului Europei din 22 mai 2018 privind învățarea pe tot parcursul vieții, **Competența de a învăța să înveți**. Ea implică nu doar asimilarea unor strategii și tehnici de învățare și de studiu specifice, ci și construcția unei dispoziții favorabile, iar profesorii pot face foarte mult în acest sens, prin cultivarea entuziasmului, a curiozității, a inițiativei și creativității, a sentimentului siguranțe și a emoțiilor pozitive asociate cu efortul de învățare.

Elevii trebuie să poată reflecta asupra lor propriile abilități, să fie conștienți de propriile competențe și să găsească cele mai bune modalități de a învăța lucruri noi (abilitatea). Ei au nevoie de motivația care vine din experiențe noi și modalități noi de a face schimb de idei (voința). În cele din urmă, învățarea ar trebui să fie plăcută și plină de satisfacții.

Am primit întrebarea: „Cum procedăm pentru o învățare autentică?”. Din punctul meu de vedere, din poziția de cadru didactic consider că, pentru a avea loc o învățare autentică, elevul trebuie să fie implicat activ, dinamic, propriu stăpân a procesului de învățare. „Rolul facilitatorului este să inițieze procesul de învățare și ulterior să se retragă” (John Warren).

Un rol important îl are motivația. Motivația învățării reprezintă ansamblul mobilurilor și proceselor care declanșează, susțin energetic și direcționează activitatea de învățare. Motivația se exprimă prin trebuințe, interese, valori, scopuri (Mih, 2010).

Motivația pentru învățare a elevilor trebuie stimulată, orientată, întreținută, iar cadrul didactic joacă, alături de părinți, un rol de prim rang în această întreținere. Astfel, este esențial ca profesorul să fie convins că este nevoie de intervenția lui pedagogică și că deficitul de motivație poate să fie influențat pozitiv în spațiul școlar. Un elev care nu este atras de o anumită disciplină școlară și care nu găsește în profesor un sprijin în menținerea pe linia de plutire a rezultatelor școlare tinde să dezvolte o întreagă paletă de sentimente sau

comportamente negative. Un copil motivat dorește să învețe, se bucură atunci când realizează activități relaționate cu învățarea și crede că școala și învățarea sunt activități importante pentru viața lui.

În concluzie învățarea este un fenomen complex reprezentat de dobândirea de noi achiziții care se fixează prin intermediul repetării și exersării. Fiecare condiție internă (memoria, gândirea, atenția, factorii biologici, factorii psihologici) sau externă (profesorul, familia, școala, comunitatea) a învățării sunt determinabile în cazul acestui proces.

Bibliografie

1. Glava, A & Glava, C., (2020) Învățarea umană – Învățarea școlară, în I. Albușescu & H. Catalano, Sinteze de pedagogie generală, Ed. DPH, București
2. Neacsu, I. (2006) Pregătirea psihopedagogică, Ed. Polirom, Iași
3. Dragu A. , Cristea S. (2002) Psihologie și pedagogie școlară, Ed. Ovidus University Press, Constanța
4. <https://ro.wiktionary.org/wiki/%C3%AEnv%C4%83%C8%9Bare>
5. <https://www.rasfoiesc.com/educatie/didactica/REFERAT-LA-PEDAGOGIE-INVATAREA14.php>
6. *Cultura elevilor și învățarea*, Raport Institutul de Științe ale Educației,

CINE ESTE PROFESORUL?

PROF.ÎNV.PRIMAR IFRIM GABRIELA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.5,PIATRA NEAMȚ

Profesorul este un actor care intră în scenă la fiecare oră, care își lasă la ușa clasei toate grijile și problemele, care este atent la reacția publicului și schimbă textul în funcție de felul în care poate fi recepționat. Uneori orele se termină cu aplauze și, chiar dacă nu se aud, cu siguranță se simt. Alteori, actorul, profesor pleacă dezamăgit pentru că publicul nu a fost atras și atunci încearcă să schimbe ceva: metoda, mijloacele sau mesajul.

Profesorul este cel care trebuie să fie capabil să ofere respect și dragoste elevilor săi, să fie dedicat, să preia o parte din problemele copiilor cu riscul unei supraîncărcări câteodată extrem de greu de dus, să fie conștient că le influențează tot restul vieții și să-și asume asta în fața lor și a părinților lor.

Profesorul este un actor pentru că zilnic joacă în fața, între și printre un public format din 25-30 de elevi. Profesorul își joacă rolul... Fiecare cuvânt va fi auzit, interpretat și comentat. Fiecare grimasă, mișcare a capului, ezitare vor provoca reacții. El, marele actor acceptă dialogul, provocarea: acceptă rolul principal sau secundar pe scenă alături de micii parteneri.

Profesorul este actor pentru că atunci când intră în clasă nu mai poate fi el, omul, cu problemele lui particulare, cu grijile lui. Elevii nu sunt vinovați și nu sunt datori să accepte frustrările, limitările, oportunistul, umilinta, orgoliul și fericirea dascălului. Problemele casei nu se transferă elevilor.

Profesorul este regizor-actor pentru că pune în scenă spectacolul orei. Dacă vrea spectacol clasic va merge pe tiparul: "ascultat, lucrat, predat." Dacă va vrea gen mai nou, va accepta provocarea altei metode centrate pe formarea de competențe. Mai mult decât un regizor sau un actor obișnuit, profesorul are parte de spectacole noi tot timpul. Este un spectacol interactiv și clasa de anul acesta este alta decât cea de anul viitor, fiecare clasă e unică. Profesorul are zilnic un public obligat să stea la spectacol și care trebuie la final să-i înțeleagă rolul și să poată să-l reproducă.

Este de fapt un paradox: pe de o parte trebuie să joace un rol, pe de altă parte trebuie să fie autentic. Să fie în același timp altul și el însuși, să corespundă profesorului ideal pe care și elevii îl au în minte datorită părinților lor, dar să fie și omul viu, care trăiește în această lume și care știe cu ce se confruntă copilul de astăzi. Elevii și părinții cer: disciplină, severitate, seriozitate, deci profesorul-actor trebuie să-și facă rolul astfel încât să dea iluzia tuturor că primesc ce își doresc, că au fost ascultați, dar și că nu s-au făcut acele compromisuri care degradează iremediabil ideea de educație.

Și-apoi, uneori profesorii se simt împovărați pentru că în spatele "scenei" fac planificări pentru conținuturi și evaluări, fișe de lucru, teste inițiale, intermediare, finale, fac rapoarte de activitate, încheie medii și numără absențe. Participă la consilii profesionale, cursuri de formare, de perfecționare, la simpozioane și concursuri și învață, învață toată viața. Profesorul -actor participă activ la tot actul din piesa vieții sale.

■ E plăcut să-i vadă pe foștii elevi deveniți adulți, să-i audă spunând că ceea ce au învățat de la el le-a fost util. Se simte atât de încurajat când îi spun că își aduc aminte cu drag de anii petrecuți împreună. Se simte răsplătit din plin când un elev de care era legat ca profesor își face timp să-i scrie câteva rânduri prin care își exprimă recunoștința pentru eforturile lui.

Actorul pregătit pentru noile generații își gândește, planifică și își spune cu precizie rolul:

- A fi profesor înseamnă a te ridica deasupra tuturor elevilor și, totuși, a te coborî "la mîntea lor".
- A fi profesor înseamnă a fi capabil de a face 180 de lucruri în același timp, care nu au nicio legătură cu obiectul pe care îl predai.
- A fi profesor înseamnă a comunica zilnic tuturor elevilor cunoștințe fundamentale pentru ei și, în cele mai multe cazuri, să și ai dreptate.
- A fi profesor înseamnă a-ți găsi mai mult timp pentru alții decât pentru tine.
- A fi profesor înseamnă a avea veșnic pe față un zâmbet care poate rezista reducerilor de salariu, copiilor cu probleme, părinților îngrijorați.
- A fi profesor înseamnă a-ți continua meseria și atunci când părinții îți pun fiecare mișcare la îndoială și când alții nu te susțin.
- A fi profesor înseamnă a avea 6 perechi de mâini, să ajungi să le faci pe toate, dar mai ales 3 perechi de ochi: o pereche să-l vadă pe elev așa cum este el în realitate și nu cum l-au etichetat alții; altă pereche să fie plasată la spate pentru ca profesorul să vadă ce nu este de văzut, dar trebuie cunoscut; ochii din față sunt doar pentru a vedea cum se comportă copilul, pentru ca mai apoi să poată reflecta asupra acestui comportament și să poată spune: "Înțeleg și cred în tine".
- A fi profesor înseamnă a veni la muncă chiar și când ești bolnav, înseamnă a preda unei clase de copii care nu vor să învețe, înseamnă a păstra un loc special în inima ta pentru copiii care nu sunt ai tăi, înseamnă a înțelege toate frământările prin care trec cei aflați în dificultate.
- A fi profesor înseamnă a avea inimă bună, dar și dură uneori, înseamnă a juca câte o scenetă în fiecare oră cu alți actori.
- A fi profesor te învață mai presus de toate să fii OM pentru cei mici, dar și pentru cei mari. Cu toții știm că geniile se nasc la școala unde predă cel ce se dăruiește pe sine, având ca rezultate minți sclipitoare de elevi ce nu îl vor da uitării, iar cunoștințele acumulate de la acesta le va fi de folos în viață.
- A fi profesor înseamnă a avea pe obraz o lacrimă: pentru bucuria și mândria de a vedea cum un copil reușește să rezolve și cea mai mică sarcină; pentru singurătatea copiilor cărora le e greu să se adapteze; pentru compasiunea față de sentimentele părinților. Lacrima pe obraz vine din durerea de a nu putea ajunge la unii copii și dezamăgirea pe care o simt ei; vine când profesorul a stat un an sau mai mulți cu o clasă și trebuie să-și ia rămas bun de la acei copii și să fie gata să întâmpine o nouă generație. Cine poate să înțeleagă toate acestea, acela înseamnă că e profesor și drumul lui, cu bucurii și cu dezamăgiri, se va împleti cu destinul copiilor pe care îi va educa și îi va pregăti pentru viață.

Tema : Importanța jocurilor de atenție în grădiniță

Titlul: Jocul de atenție –fișă de lucru

Autor: Ciobanu Ana-Dumitrița

Școala Gimnazială Nr.3

Grupa: mare cu program normal

Localitatea: Piatra-Neamț

Din punct de vedere psihopedagogic, grădinița este un univers ce prezintă capacitatea de a converti orice colț, particică de spațiu și orice obiect sau resursă, în parte a unui joc, ce-l va duce pe cel mic în poziția de a acumula, de a înțelege și a-și asuma realitățile concrete, care la vârsta preșcolară au nevoie de mult material intuitive. Nicio activitate din grădiniță nu ar trebui să fie rigidă, lipsită de elementele de joc, prea încărcată în notiuni și greoaie. Grădinița își propune să pună bazele tuturor caracteristicilor personalității, proceselor superioare și inferioare ale celui mic, precum și tuturor deprinderilor primare și superioare, așa încât grădinița este asemenea unei fundații, este temelie pe care se va construi eul celui mic, ce va fi o persoană adultă a viitorului.

În grădiniță, jocurile au un caracter organizat din punct de vedere al cadrului didactic, ce orientează copilul spre resursele existente, însă fiecare copil alege, se joacă și socializează în timpul activităților ludice, în funcție de predispoziții și de interese. Maria Montessori consideră că lăsarea la îndemână copiilor a resurselor numeroase de lucru, utilizarea obiectelor de orice gen și transformarea copiilor din ființe fragile și dependente, în personalități puternice și independente, depinde în cea mai mare măsură de o abordare pedagogică optimă de acordarea unui vot de încredere celui mic, de supraveghere și orientare realizate cu finețe și tact.

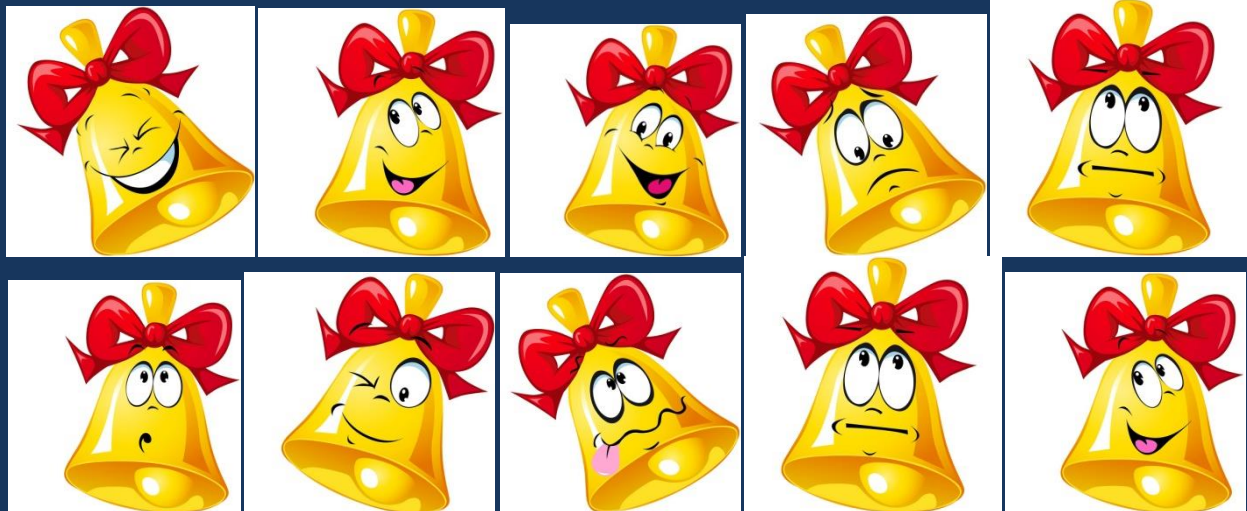
Jocurile de la grupă sunt împartite pe momente ale zilei. Vom desfășura în cadrul întâlnirii de dimineață activități de joc ce ne vor ajuta să ne înviorăm, să apreciem rutina zilei, să conștientizăm completarea Calendarului Naturii, cu tot ce presupune acesta, apoi cu o tranziție, de obicei joc de mișcare, ne vom duce spre activitățile liber alese. Pe fiecare centru există disponibilitate de joacă, pentru activitățile liber alese, așa încât, într-o săptămână de activitate, la tema propusă, datoria cadrului didactic este să pună la dispoziția celor mici materialele necesare pentru a descoperi lumea prin activitățile ludice, ce-i implică activ și îi dezvoltă plenar. Activitățile pe domenii experiențiale propun jocuri ce se desfășoară în funcție de obiectivele clare ale domeniilor de dezvoltare, ele pot integra două astfel de domenii sau se pot lega într-o activitate integrată desfășurată de la primele ore ale dimineții, până la finalul zilei. Vom realiza jocuri de limbă și comunicare, matematică și cunoașterea mediului, educație fizică, muzică, desen, modelaj, educație pentru societate și abilități practice.

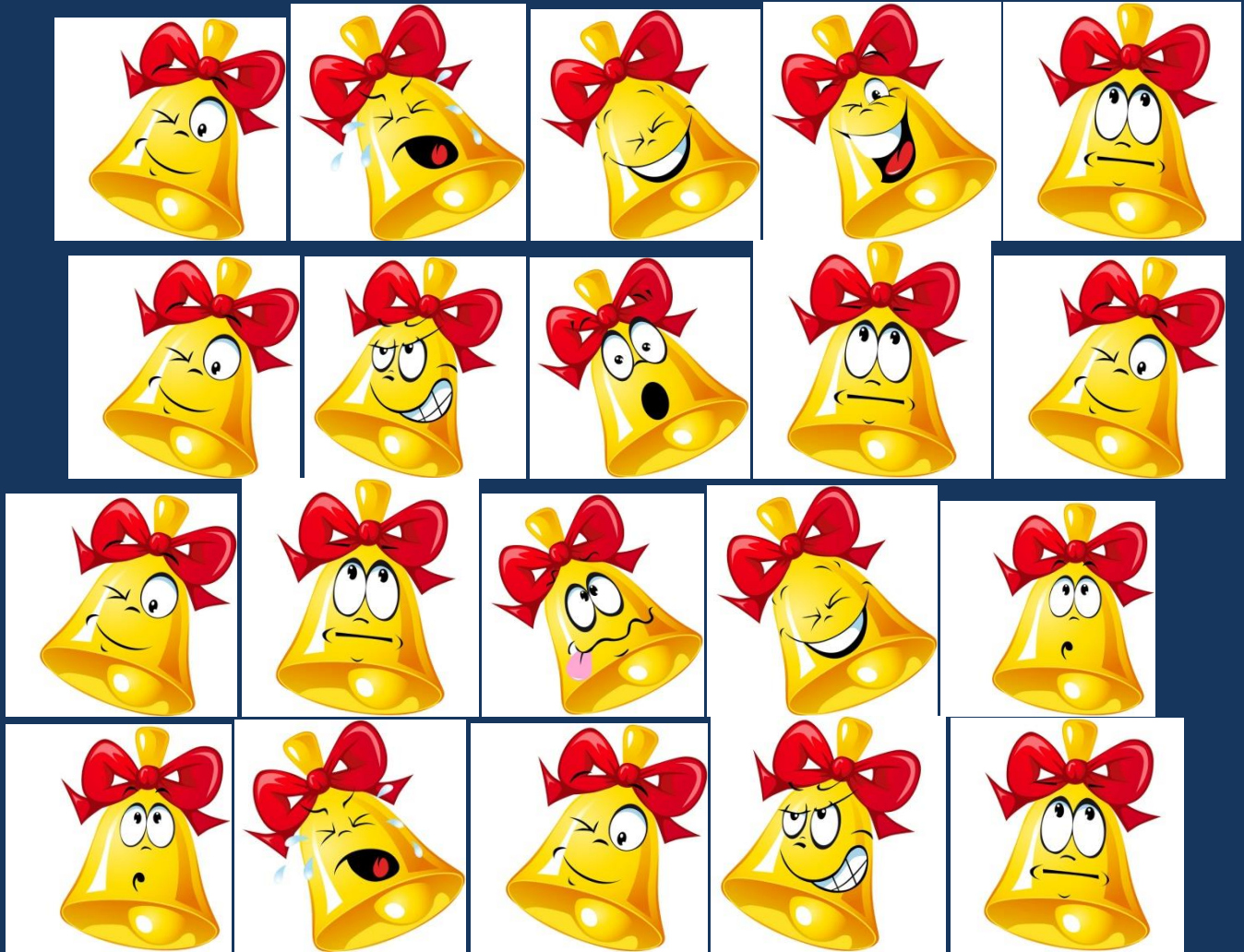

Fișă de lucru

Cei doi clopoței și-au pierdut frățiorii în mulțime.

Dă-le o mână de ajutor! Încercuiește clopoțeii din mulțime care seamănă cu frățiorii lor!

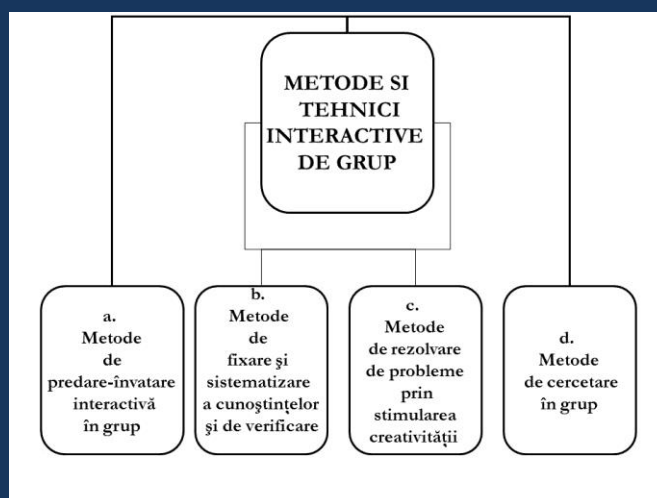
Metode de predare- învățare interactiva în grup

Prof.Pascu Elena-Lacramioara

Scoala Gimnaziala,,Iulia Halaucescu' Comuna Tarcau

Gama metodelor active de învățare este foarte diversă. Printre metodele care activează predarea-învățarea sunt cele prin care elevii lucrează productiv unii cu alții, își dezvoltă abilități de colaborare și ajutor reciproc – așa-numitele metode de învățare în grup.Ele pot avea un impact extraordinar asupra elevilor datorita denumirilor foarte ușor de reținut, caracterului ludic, oferind alternative de învățare atractive.

Metodele și tehnicile interactive de grup se clasifică, după funcția principală didactică în:

Metode de predare - învățare interactivă în grup

Denumirea metodei	Descrierea metodei. Repere generale
Metoda predării/învățării reciproce (Reciprocal teaching - Palinscar)	Predarea reciprocă este o tehnică de instruire dezvoltată de Palinscar și Brown (1984). Ea este descrisă ca un dialog între profesori și elevi, cu scopul comun de construire a sensului textului. În procesul predării se folosesc patru principii sau strategii cheie de lectură: rezumarea conținutului principal, formularea de întrebări,

<p><i>sau</i></p> <p>Rezumând</p> <p>Întrebând</p> <p>Clarificând</p> <p>Precizând</p>	<p>clarificarea întrebărilor sau a ambiguităților, prezicerea a ceea ce va urma.</p> <p>Profesorul începe prin prezentarea fiecăreia dintre cele patru strategii, explicându-le elevilor scopul utilizării lor.</p> <p>Strategii sunt apoi aplicate printr-o serie de dialoguri între profesor și elevi, acestea fiind centrate pe secțiuni de text pe care elevii le-au citit individual. În cadrul dialogurilor inițiale, profesorul este lider. În a doua etapă, profesorul adresează întrebări elevilor în legătură cu principalele conținuturi ale textului. Elevii răspund la aceste întrebări, pentru a ridica întrebări suplimentare, și încazulunii dezacord sau a unei neînțelegeri, recitesc textul. În urma discuțiilor se aduc clarificări asupra rezumatului. În a treia etapă, profesorul clarifică acele cuvinte sau concepte pe care elevii nu le-au înțeles. Profesorul îi poate dirija pe elevi în acțiunea de a descoperi semnificația cuvintelor necunoscute prin folosirea sensului contextului în care acestea apar. În cele din urmă, profesorul oferă sau solicită previziuni cu privire la ceea ce va urma în text. Elevii își bazează previziunile pe cunoștințele lor, pe indiciile din text, sau pe ceea ce speră că va aborda autorul (După http://org.elon.edu).</p> <p>Exersarea metodei predării reciproce are drept finalitate translatarea rolului profesorului, de lider al procesului de învățare, spre asumarea acestui rol de către elevi, prin dobândirea de competențe specifice.</p>
<p>Metoda "mozaicului" (Jigsaw - puzzle)</p>	<p>Metoda „mozaicului” sau metoda Jigsaw este o metodă promovată de susținătorii predării-învățării în maniera gândirii critice, încurajând învățarea prin cooperare, și poate fi utilizată la</p>

<p><i>sau</i></p> <p>Metoda grupurile interdependente</p>	<p>diverse discipline.</p> <p><i>Mozaicul</i> urmărește învățarea prin colaborare la nivelul unui grup de elevi și predarea achizițiilor dobândite de către fiecare membru al grupului „expert” unui alt grup de elevi.</p> <p>Printre avantajele metodei se numără:</p> <ul style="list-style-type: none"> - dezvoltarea răspunderii individuale și de grup; - dezvoltarea abilitățile de comunicare argumentativă și de relaționare în cadrul grupului; - dezvoltarea gândirii logice, critice și independente; - optimizarea învățării prin predarea achizițiilor altcuiva; - stimulează încrederea în sine a elevilor; <p><i>Mozaicul</i> presupune următoarele etape:</p> <ul style="list-style-type: none"> - Împărțirea clasei în grupuri eterogene de 4-5 elevi, fiecare dintre aceștia primind câte o fișă de învățare numerotată de la 1 la 4. Fișele cuprind părți ale unei unități de cunoaștere. - Prezentarea succintă a subiectului tratat. - Explicarea sarcinii care constă în înțelegerea întregii unități de cunoaștere. - Regruparea elevilor, în funcție de numărul fișei primite, în grupuri de experți: toți elevii care au numărul 1 „EXPERȚII 1” vor forma un grup, cei cu numărul 2 „EXPERȚII 2” vor forma alt grup ș.a.m.d. - Învățarea prin cooperare a părții care a revenit grupului din unitatea de cunoaștere desemnată pentru oră: elevii citesc, discută, încearcă să înțeleagă cât mai bine, hotărăsc modul în care pot preda ceea ce au înțeles colegilor din grupul din care
---	---

	<p>au făcut parte inițial. Strategiile de predare și materialele folosite rămân la latitudinea grupului de experți. Este foarte important ca fiecare membru al grupului de experți să înțeleagă că el este responsabil de predarea secțiunii respective celorlalți membri ai grupului inițial.</p> <ul style="list-style-type: none"> - Revenirea în grupul inițial și predarea secțiunii pregătite celorlalți membri. Dacă sunt neclarități, se adresează întrebări expertului. Dacă neclaritățile persistă se pot adresa întrebări și celorlalți membri din grupul expert pentru secțiunea respectivă. Dacă persistă dubiile, atunci problema trebuie cercetată în continuare. - Trecerea în revistă a unității de cunoaștere prin prezentare orală cu toată clasa/ cu toți participanții.
<p>Citirea cuprinzătoare</p>	<p>Reprezintă o metodă de învățare aplicabilă în special elevilor din clasele mici și în predarea limbilor străine. Presupune, în special, lămurirea sensului cuvintelor necunoscute, și clarificarea sensului textului, în ansamblu. Poate fi considerată o variantă a metodei predării reciproce (Pentru documentare a fost folosit site-ul www.literacy.uconn.edu).</p>
<p>Metoda „Cascadă”</p>	<p>Metoda „Cascadă” presupune proiectarea de către profesor a unui set de etape distincte în cadrul procesului de predare, care să conducă elevii, pas cu pas, spre finalitățile lecției. Fiecare etapă este independentă de celelalte sau ușor suprapusă peste etapa următoare. La încheierea fiecăreia dintre acestea, se declanșează etapa sau pasul următor. Metoda se aplică, în special, predării științelor exacte (matematică, fizică etc.) (Pentru documentarea a fost folosit site-ul</p>

	<i>www.sloanconsortium.org</i> , respectiv lucrarea Elements of Quality Online Education, vol. 5).
<p>Metoda învățării pe grupe mici</p> <p>("STAD-Student Teams Achievement Division")</p>	<p>„STAD” este o metodă alternativă de predare conform căreia elevii lucrează împreună, în grupuri, acordându-și ajutor reciproc în rezolvarea sarcinilor de lucru, furnizându-și reciproc feed-back, în scopul de a-și îmbunătăți performanțele ulterioare. Elevii devin motivați, cultivându-li-se sentimente de încredere, fiind mai puțin anxioși și stresați.</p> <p>Metoda poate fi aplicată, de exemplu, în procesul de dobândire a abilităților de scriere, care necesită utilizarea unei serii de practici pedagogice și metodice, care să-i dezvolte elevului competențele necesare elaborării unui eseu.</p>
<p>Metoda „turnirului între echipe”</p> <p>(TGT – Teams / Games / Tournaments)</p>	<p>Metoda presupune gruparea elevilor în echipe și „confruntarea” acestora în cadrul unui joc. Ca exemplu voi da jocurile sub formă de test. Întrebările sunt scrise pe carduri numerotate. Fiecare elev va ridica un card și va încerca să răspundă cerinței, care are trecut și punctajul care se acordă în cazul unui răspuns corect. Turnirul trebuie să permită tuturor elevilor să aducă puncte grupului din care fac parte. Principiul care se aplică în selectarea întrebărilor este acela al nivelelor diferite de dificultate, adaptate potențialului cognitiv al elevilor.</p> <p>„TGT” poate fi folosită ca metodă alternativă de evaluare, dar și ca metodă de recapitulare a cunoștințelor dobândite anterior.(Pentru documentare s-a folosit <i>site-ul www.suhadinet.wordpress.com</i>)</p>
<p>Metoda schimbării perechii</p>	<p>Metoda implică o structură în trei etape de cooperare. În timpul primei etape elevii se gândesc, în tăcere, la o întrebare adresată de</p>

(Share-Pair Circles)	către profesor. În a doua etapă, elevii discută, în perechi, făcând schimb de idei. Al treilea pas presupune împărtășirea răspunsurilor cu alte perechi, alte echipe, sau întregul grup.
Metoda „Piramidei”	<p>Metoda „Piramidei” sau metoda „bulgărelui de zăpadă” are la bază împletirea activității individuale cu cea desfășurată în mod cooperativ, în cadrul grupurilor. Ea constă în încorporarea activității fiecărui membru al colectivului într-un demers colectiv mai amplu, menit să ducă la soluționarea unei sarcini sau a unei probleme date.</p> <p>Metoda bulgărelui de zăpadă se aplică prin intermediul întrebărilor. Lecția nu începe cu „predarea prin discurs”, ci se lansează o întrebare care să conducă la informația pe care trebuie să o primească elevul.</p> <p>Elevii vor primi materiale cu privire la lecția ce urmează a fi studiată, precum și fișa cu întrebări mai vechi și cu întrebări cu mai multe variante de răspuns. Întrebările trebuie să fie astfel alcătuite încât rezolvarea lor să necesite mai mult decât copierea din materialul pus la dispoziție. Se va lucra individual sau pe perechi. Câteodată este mai bine pentru curiozitatea și concentrarea elevilor, ca aceștia să citească întâi întrebările.</p> <p>Elevii se vor grupa apoi pe perechi sau în grupuri de câte patru, își vor compara răspunsurile și le vor combina pentru a ajunge la „cel mai bun răspuns”, fără o recitare a textului, decât dacă acest lucru este absolut necesar. Aceasta va duce la o discuție în care elevii își vor susține punctul de vedere, fapt care duce la o bună învățare.</p> <p>Elevii vor primi apoi răspunsurile corecte și lămuririle necesare, după care ei își vor acorda singuri note.</p>

Învățarea dramatizată

Dramatizarea, ca metodă didactică, urmărește, în genere, dezvoltarea capacității de exprimare orală și de receptare a mesajului oral, exprimarea clară, corectă, expresivă, respectarea pauzelor gramaticale, logice sau psihologice din textele interpretate, dar și dezvoltarea capacității de exprimare a unor sentimente prin mișcare scenică, mimică și/sau gestică.

Cadrul didactic trebuie să aleagă cu grijă textul ce urmează a fi pus în scenă, ținând cont de particularitățile de vârstă, dar și de cele individuale.

Pașii care se impune a fi urmați în aplicarea acestei metode, în special la elevii din clasele mici, sunt:

- *audițiile și/sau vizionările pe tema dată.* În felul acesta elevii își dezvoltă atenția de lungă durată, ajung să cunoască în amănunt conținutul temei, reușesc să surprindă exact momentele subiectului și să desprindă trăsăturilor de caracter ale personajelor. Profesorul poate aduce completări și explicații suplimentare pentru o mai bună înțelegere a conținutului. În cadrul vizionărilor, elevii dispun și de modele de interpretare.
- *convorbiri* pe baza cărora se clasifică și se caracterizează personajele, se surprinde cadrul în care se desfășoară acțiunea și specificul costumelor.
- *stabilirea și distribuirea rolurilor* este un moment-cheie în care pot fii implicați și elevii, punându-se în valoare și dezvoltând în același timp capacitățile acestora de a fii obiectivi și de a fii selectivi, dramatizarea oferindu-le

satisfacții imediate, dar și exemple pozitive de viață.

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ÎN GRĂDINIȚA DE COPII

AUTORI: PETRARIU CRISTINA

ALUCAI MARIA

LICEUL TEHNOLOGIC „ARHIMANDRIT CHIRIAC NICOLAU” VÂNĂTORI-

NEAMȚ/ GPP

GRUPA MARE

Educația ecologică este o componentă de stringentă actualitate în formarea și educarea unui copil. La intrarea în grădiniță acesta are anumite reprezentări despre mediul natural, social și familial în care trăiește. Treptat el dispune de un orizont mai larg de cunoștințe și posibilități de înțelegere mai mari și astfel, pe parcursul școlarității, educația lui ecologică își va putea îmbunătăți conținutul.

Punctul de plecare în realizarea acestui deziderat îl reprezintă experiența de viață a copilului, nevoia lui reală de cunoaștere. Dezvoltarea capacității de observare, explorare și înțelegere a realității, formarea unei atitudini pozitive față de mediu înconjurător, exersarea unor deprinderi de îngrijire și ocrotire a acestuia sunt competențe ce trebuie abordate în proiectarea unor activități specifice centrate pe copil ca unic produs și beneficiar al procesului educativ. Scopul esențial al educației ecologice este îndeosebi acela de a forma la copiii bazele unei gândiri și atitudini centrate pe promovarea unui mediu natural propice vieții, de a le dezvolta spiritul de responsabilitate față de ecosistem.

Activitățile de educație ecologică ajută copiii să manifeste sensibilitate față de întreg mediul și problemele lui; să înțeleagă funcționarea mediului, interacțiunea oamenilor cu mediul și despre cum pot fi rezolvate problemele legate de acesta; copiii dobândesc valori și sentimente de grijă față de mediu; să utilizeze cunoștințele și abilitățile dobândite, în vederea unor acțiuni pozitive și bine gândite care vor conduce la rezolvarea problemelor mediului.

Prin activitățile ecologice desfășurate cu profesionalism copiii se dezvoltă intelectual, emoțional, volițional, moral. Prin observări concrete copiii evaluează sănătatea mediului și îndrumați de educatoare pot găsi măsuri de protecție. Astfel, se formează atitudini pozitive față de mediul degradat. Prin unele activități desfășurate cu preșcolarii, aceștia pot constitui model pentru adulți, înfrânând unele impulsuri ale adulților care distrug într-o clipă armonia naturii. Copiii trebuie stimulați să aibă idei personale, să ia singuri decizii pentru protecția unei plante, unui animal. Ei trebuie conștientizați de efectele poluării nu numai asupra mediului ci și asupra lor. Numai atunci copilul devine conștient de rolul lui și este motivat în comportamentul lui față de mediu. Desfășurate în mediu concret toate simțurile sunt implicate în cunoașterea naturii. Organizarea excursiilor ecologice, plimbărilor în natură, dezvoltă curiozitatea și interesul pentru analiză, comparație, descoperire prin contact direct. În fața spectacolului naturii copiii pot face descrieri verbale, pot să creeze jocuri pe teme ecologice, iar educatoarea poate concepe jocuri cu

conținut educativ care să stimuleze curiozitatea pentru investigația unui anumit mediu. Contactul nemijlocit al copiilor cu aceste activități sporesc eficiența demersului educațional, dat fiind cunoscută marea disponibilitate a celor mici de a descoperi și asimila tot ceea ce stârnește curiozitatea lor vie.

Activitățile cu conținut ecologic își găsesc finalitatea în comportamentele dobândite de copiii: de fi mai buni, mai sensibili față de ambient, de a fi mai protectori, mai plini de sollicitudine, de a acționa mai disciplinat, de a fi mai responsabil, mai plin de inițiativă și mai prompti în respectarea unor reguli.

Creșterea eficienței predării și învățării la preșcolari prin folosirea metodelor activ-participative

Prof.înv.preșcolar,DINU Gheorghita-Școala.Gimnazială „Nicolae Titulescu”Caracal/Grupa Mare

Ioan Cerghit afirmă că „activ» este copilul care depune efort de reflecție personală, interioară și abstractă, care întreprinde o acțiune mintală de căutare, de cercetare și redescoperire a adevărilor”.

Învățământul preșcolar are un anumit specific, dacă ne gândim la vârsta celor ce-l urmează, ceea ce nu exclude utilizarea metodelor active-interactive. Felul în care educatoarea solicită întrebări, felul în care organizează activitatea de formare și informare a copilului, prin accentul pe care-l pune pe dezvoltarea proceselor cognitive-aplicative, influențează comportamentul activ și creativ al copilului.

Jocul de rol, experimentul,portofoliul, metoda proiectului, Mozaic, Ciorchinele, Metoda pălăriilor gânditoare, Știu/vreau să știu/am învățat, Cubul, Brainstorming, “Răspunde-Aruncă-Interoghează,Schimbă perechea,diagrama Venn sunt câteva din metodele interactive ce se pot utiliza cu succes în grădiniță . Programa activității instructiv-educative lasă libertatea de a organiza cât mai creativ și personalizat actul didactic. Fiecare cadru didactic își poate alege propriul demers, personalizat, modern, care să fie compatibil cu stilul didactic, cu comportamentele vizate și conținuturile activităților.Noul, necunoscutul, căutarea de idei prin metodele interactive conferă activității “mister didactic”, se constituie ca “o aventură a cunoașterii” în care copilul e participant activ pentru că el întâlnește probleme, situații complexe pentru mintea lui de copil, dar în grup prin analize, dezbateri, descoperă răspunsurile la toate întrebările, rezolvă sarcini de învățare, se simte responsabil și multumit în finalul activității.Calea de învățare pe care o parcurg copiii este determinată de metoda folosită. Această “cale” devine cel mai spectaculos exercițiu de interacțiune dintre mințile lor, care ne bucura cand observăm progrese de la o perioadă la alta.Efortul copiilor trebuie să fie unul intelectual, de exersare a proceselor psihice și de cunoaștere, de abordare a altor demersuri intelectuale, interdisciplinare, inovatoare decât cele clasice. Prin corelațiile elaborate interactiv, copiii își asumă responsabilități, formulează și verifică soluții, elaborează sinteze în activități de grup, intergrup, individual ,în perechi.Metodele activ-participative solicită efortul personal de gândire, imaginație, memorie și voință, dar și valorifică maximal potențialul de cunoaștere, acțiune și trăire al copilului.

Esențial în pregătirea cadrului didactic pentru lecție este de a putea pune în joc toate cunoștințele sale și întreaga lui pricepere, nu pentru a transmite pur și simplu niște cunoștințe de-a gata ce trebuie să fie însușite, ci de a insufla preșcolarilor săi dorința și posibilitatea de a le dobândi, pe cât este cu putință, prin ei înșiși, printr-un studiu cât mai activ.În continuare, voi prezenta câteva din noile metode și tehnici interactive de grup, menite să contribuie la diversificarea metodologiei didactice existente, înscriindu-se în domeniul căutărilor și preocupărilor creative de sporire a eficienței muncii educatorului cu discipolii săi.

Schimbă perechea este o metodă interactivă pe care am folosit-o în activitățile cu preșcolarii. Această metodă are ca obiectiv stimularea comunicării și rezolvarea de probleme prin lucru în pereche. Metoda „Schimbă perechea”, am folosit-o în activități de observare, activități de convorbire, activități practice, etc.

Exemplu: La activitatea de observare cu tema „Fructe de toamnă ”, am urmărit ca prin lucru în pereche, copiii să descopere cât mai multe caracteristici ale fructelor care se coc în anotimpul toamna. Am organizat copiii în două cercuri concentrice după ecusoanele pe care le aveau în piept, în interior copiii cu frunze galbene, în exterior copiii cu frunze verzi. La îndemnul educatoarei, copiii au luat din coș un fruct la alegere pe care l-au observat, l-au analizat pentru a spune totul despre el. Perechea a analizat fructul timp de 3-5 minute. La comanda educatoarei „Schimbă perechea” copiii din interior s-au deplasat și au format o nouă pereche. Copiii din cercul exterior au făcut o sinteză a observațiilor anterioare și au continuat analiza cu noua pereche pentru descoperirea caracteristicilor fructului prin câți mai mulți analizatori. Perechile s-au schimbat atunci când s-au epuizat toate ideile copiilor și când fiecare copil a făcut pereche cu toți membrii grupei.

Brainstormingul, în traducere directă „furtună în creier, sau „asalt de idei,, este o metodă pe care am folosit-o pentru a ajuta copiii să emită cât mai multe idei pentru soluționarea unor probleme, fără a critica soluțiile găsite. Această metodă am utilizat-o frecvent în activitățile de dezvoltare a limbajului pentru a da frâu liber imaginației copiilor și a le dezvolta capacitățile creatoare. Cu rezultate bune am folosit brainstormingul în cadrul povestirilor create după un tablou, sau un șir de ilustrații, în lecturile după imagini, convorbiri și jocuri didactice.

Exemplu. În activitatea DLC-convorbire cu tema „De ce îmi place anotimpul primăvara?” la începutul activității copiii au stabilit împreună caracteristicile anotimpului primăvara pornind de la întrebarea „Ce știți despre anotimpul primăvara?”. Fiecare copil a răspuns printr-un enunț scurt în ordinea stabilită, fără a repeta ideile colegilor. Ideile emise sunt direct proporționale cu numărul membrilor grupului. După enunțarea ideilor, copiii au fost rugați să reflecteze asupra lor și să se pronunțe care sunt cele mai aproape de adevăr. Au fost subliniate ideile care se încadrau în sarcina didactică și care conturau ideea finală. Aceste caracteristici sunt împărțite în 3 categorii:

- Caracteristici care țin de evoluția naturii;
- Caracteristici care țin de relația omului cu mediul în anotimpul primăvara;
- Caracteristici care nu se încadrează în nici o categorie și care vor fi eliminate.

Diagrama Venn este o metodă interactivă, de fixare, consolidare și evaluare a cunoștințelor. Această metodă are o largă aplicabilitate și am folosit-o cu succes în activitățile de observare, povestiri, convorbiri, jocuri didactice, etc.. Diagrama Venn este formată din 2 cercuri care se suprapun parțial. În spațiul care intersectează cele două cercuri am așezat, desenate sau scrise, asemănările dintre două obiecte, idei, concepte, iar în cele două cercuri am așezat aspectele specifice ale acestora. Pentru fixarea și evaluarea cunoștințelor copiilor, am folosit această metodă în activitățile de povestire, observare, convorbire, etc.

Exemplu. Am folosit această metodă în jocul didactic „În lumea poveștilor” cu scopul de a verifica cunoștințele copiilor privind poveștile învățate. În cadrul acestui joc, copiii au realizat o diagramă Venn în care au așezat în cele două cercuri personajele specifice fiecărei povești, iar în arealul în care se suprapun cele două cercuri au așezat personajele comune. Utilizarea metodelor active și interactive în grădiniță solicită o anumită adaptare. Dacă până acum educatoarea conducea activitatea în stil tradițional, acum aplicând metode moderne interactive de grup, rolul educatoarei se schimbă. Ea devine coechipier, îi orientează pe copii să-și caute informațiile de care are nevoie, îi învață să dialogheze cu colegii, să aibă inițiativă și rapiditate în gândire și acțiune, le stârnește interesul pentru competiții și în ultimul rând îi consiliază., lauda, reținerea, aprecierea, entuziasmul în concordanță cu situația existentă.

Concluzii: Am constatat că învățarea prin cooperare este o modalitate eficientă de stimulare a comunicării și învățării active, facilitând acomodarea firească a copilului la sistemul de relații, norme, valori și comportamente ale grupului din care face parte.

Bibliografie:

Crenguța Oprea, Strategii didactice interactive, Editura didactică și pedagogică, București, 2007.

Breben S., Gognea E., Metode interactive de grup, Editura, Arves, 2007.

ADAPTAREA ȘI SOCIALIZAREA PREȘCOLARILOR, O PROBLEMĂ A ZILELOR NOASTRE

Profesor învățământ preșcolar Tescoveanu Mihaela

Școala Gimnazială „Nicolae Titulescu ”/G.P.P. nr. 3 Caracal

Grupa mare A

Adaptarea și socializarea copiilor preșcolari reprezintă o mare provocare, chiar o problemă, pentru noi, educatorii, la început de an școlar. Este o problemă reală pentru că necesită soluții pentru rezolvare, strategii de lucru și, nu în ultimul rând, răbdare și tact în abordare. Un copil ce vine dintr-un mediu doar al lui, unde el este prioritatea, unde el este „totul”, odată ajuns în grădiniță se vede într-un loc unde nu-și găsește locul, care-i dă o stare de panică, de agitație, dar, dacă educatoarea are acel tact pedagogic și pregătirea necesară, activitatea de la grădiniță va deveni plăcere. Să nu uităm că primul loc în care copilul intră în contact cu lumea este grădinița și de această experiență depinde, de cele mai multe ori, tot parcursul său ulterior de formare.

An de an ne confruntăm cu acea perioadă critică, în rândul preșcolarilor, care este acomodarea. Nu-i ușor nici pentru părinți, știind că-și lasă copilul într-un mediu total nou, „necunoscut”, nici pentru educatoare, care pe lângă acest copil mai are și alți câțiva la fel... cvasi-inadaptabili, care nu vor să accepte grădinița, nu vor să vadă copiii din jurul lor, nu vor să asculte ce li se cere... Dar să ne gândim ce-i în mintea acestui copil – venit pentru prima dată la grupă, lăsat de mama, după primul sfert de oră de la sosire – care în locul mamei vede o doamnă ce încearcă să fie drăguță cu toți copiii, care în loc de fratele de acasă găsește o mulțime de copii, care mai de care mai gălăgioși, mai energici, care-l trag de mânecă și-i pun fel de fel de întrebări. Deja se simte obosit, se întreabă probabil „ce caută el acolo?” sau „așa va fi și mâine?”, „de ce mi se întâmplă toate astea?”. Și atunci chiar încep problemele. Sunt probleme inevitabile, în care copilul preșcolar de vârstă mică este pionul principal. Trebuie să găsim soluții, să aplicăm strategii prin care să-i creăm confortul de care are nevoie, să-i alungăm fricile și, mai cu seamă, să-i construim o lume a lui, alături de noi. Are nevoie de toate acestea pentru o bună relaționare.

Noi cunoaștem faptul că ființa umană este foarte ușor adaptabilă la nou, este foarte maleabilă și se adaptează la mediul în care trăiește și la cei cu care intră în contact. Încă de la naștere, bebelușul dă piept cu viața, găsind un mediu diferit de cel pe care l-a „experimentat” timp de nouă luni, protector, cald. Odată ajuns pe lume, trebuie să facă față provocărilor, să accepte

mediul extern, să-și dezvolte organismul, să-și formeze deprinderi pentru a se hrăni, să se acomodeze cu tot ce aude în jur, pentru a percepe și descifra corect, mai târziu, semnificații.

La fel și la vârsta preșcolară, copilul trebuie să treacă prin mai multe etape pentru a se menține într-o relație satisfăcătoare cu ce este în jurul său – să-și accepte colegii, să tolereze anumite situații, să respecte programul zilnic, să ducă la bun sfârșit sarcinile trasate de educatoare sau liderii de grup și astfel, pas cu pas, să fie mulțumit de el și de grupul din care face parte.

Grădinița este locul cu care intră în contact copilul, după familie, este locul unde ar trebui să se simtă bine, unde să găsească liniște, căldură, dar și plăcerea de a realiza activități instructive. De aceea noi, educatoarele, încercăm să-l aducem în punctul în care să dorească grădinița, să se simtă valoros și util în spațiul acesteia. Prin activitățile desfășurate, îl determinăm pe micuț să devină parte integrantă din întregul numit „grupă”, în jurul lui dezvoltându-se o multitudine de acțiuni prin care el, fără să-și dea seama, acționează și obține performanțe. Cu timpul, toate aceste acte, de multe ori făcute la îndemnul educatoarei, devin pentru el rutine, devin automatisme – și atunci putem spune că am atins un obiectiv foarte important, integrarea. Totuși, să nu uităm să-l ținem sub observație mereu: dacă își acceptă partenerul de joc, dacă respectă regulile și se manifestă normal în cadrul grupului, dacă duce la bun sfârșit un lucru deja început. Odată atinși acești indicatori, putem afirma că „am câștigat”.

Pedagogul S. Cemortan afirma că „socializarea copilului începe în familie, încă de la cea mai fragedă vârstă (socializarea primară) și continuă în grădiniță (socializare secundară), dar grădinița rămâne primul mediu de socializare și umanizare a copilului preșcolar”.

Jocurile atractive, activitățile antrenante, lucrurile făcute cu dăruire fac mai ușoară trecerea copiilor de la viața de familie la cea de grădiniță, la cea de grupă, iar adaptarea se va realiza cu mai mare ușurință.

Alături de adaptare, odată intrat în grădiniță, copilul începe un proces de socializare, prin maniera proprie de a intra în contact cu ceilalți copii. „Socializarea începe cu primul contact al copilului cu lumea exterioară, moment în care face primul pas spre ceilalți și cu ceilalți”.

Dacă acasă copilul se juca cu el, la grădiniță jocul este cu ceilalți, jocul este pentru echipă, jocul este între echipe – astfel, se produc niște schimbări în comportamentul micuțului, care conștientizează rolul pe care-l are în grup și care-l pune într-o lumină mult mai benefică, simțindu-se valoros. Astfel că el își va lărgi sfera cunoașterii lumii înconjurătoare, se va implica mai ușor în acțiunile ludice, își va împleti cu plăcere rezultatele proprii cu cele de grup.

Jocul în general și jocul didactic în mod special, care sunt activități primordiale în grădinița de copii, fac preșcolarul responsabil de ceea ce întreprinde, îi trezesc spiritul de echipă și de competiție – îi sunt astfel insuflăte dorințe de interacțiune, interactivitate zilnică, făcându-l mult

mai agil, mai consecvent și mai creativ. Așa își va depăși barierele emoționale, va trata cu responsabilitate ceea ce face, iar rezultatele îl vor motiva să continue.

Adaptarea și socializarea rămân mereu problemele unui început de an, dar nu sunt nerezolvabile pentru noi, cei implicați în educarea copiilor. Având alături părinții, cărora le e greu să accepte, uneori, că al lor copil nu vrea să se joace, nu vrea să comunice, nu vrea să asculte, suntem pe o traiectorie bună – cea a adaptării lor la grup și a comunicării zilnice, pentru a ne atinge scopul propus, cu răbdare și înțelegere. Pentru că, așa cum afirma și Antoine de Saint Exupery, „toți oamenii au fost mai întâi copii, dar puțini își mai aduc aminte de aceasta.”

Bibliografie:

Curriculum pentru învățământ preșcolar, 2009, MECT

Vasian T. – Cerințe educaționale speciale în grădiniță, direcții de dezvoltare și prerogative în învățământul preuniversitar, Chișinău, 2014

Bucun, N. Paladi – Evaluarea pentru educație incluzivă a copiilor de vârstă preșcolară -școlară mică, Chișinău, Sirius, 2013.

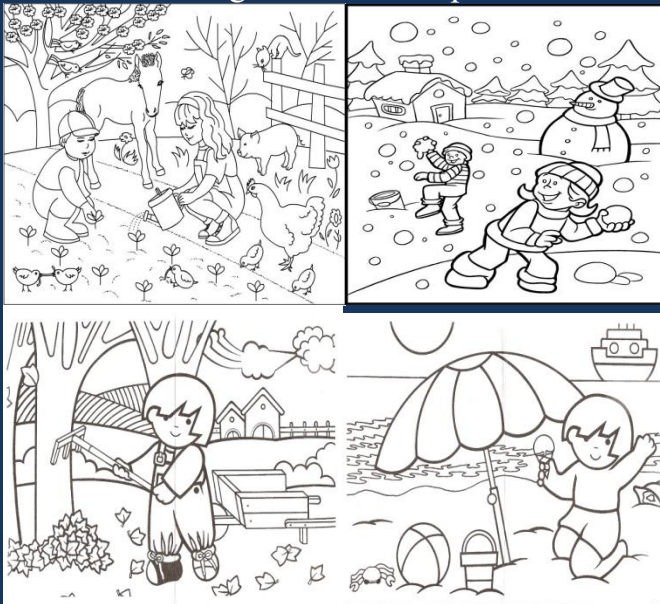
Fișă de evaluare

CirilescuSanda Elena
ȘcoalaGimnazială„Kemeny Janos” Brâncovenești
Grupă combinată

1. Încercuiește imaginea cu omul de zăpadă mijlociu.

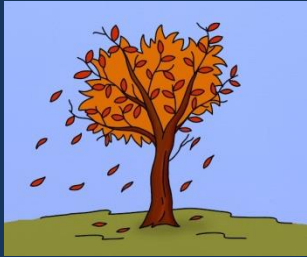

2. Colorează imaginea cu anotimpul toamna

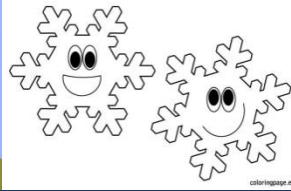

3. Unește fiecare mulțime cu cifra corespunzătoare

2

3

1

EDUCAȚIA INCLUZIVĂ ÎN GRĂDINIȚĂ

Profesor învățământ preșcolar-FARCAȘ LUCICA
Grădinița cu Program Normal Răstolița, Județul Mureș
Grupa Mică

Fiecare copil este diferit și special și are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilități. Toți copiii au dreptul la educație în funcție de nevoile lor. Educația incluzivă are ca principiu fundamental un învățământ pentru toți, împreună cu toți, care constituie un deziderat și o realitate ce câștigă adepti și se concretizează în experiențe și bune practici de integrare/ incluziune.

Educația de tip incluziv este o educație de calitate, accesibilă și care își îndeplinește menirea de a se adresa tuturor copiilor, fără discriminare. În întreaga lume, din ce în ce mai mulți copii care provin din medii defavorizate urmează grădinițele, școlile primare sau gimnaziale. În cele mai multe țări se stipulează prin lege că toți copiii trebuie să beneficieze de educație.

Grupul Român pentru Educație Incluzivă (GREI) are ca obiectiv general conectarea României la eforturile internaționale în realizarea educației incluzive, susținerea și dezvoltarea modelului românesc și promovarea acestuia la nivel național și european. Principiile pe care GREI le promovează sunt simple, clare și de maximă generalitate:

- fiecare copil este unic și valoros în cadrul sistemului de educație;
- fiecare copil poate învăța;
- politicile școlare sunt cele care trebuie să încurajeze mai curând ideea de școală pentru copil, decât cea de copil pentru școală;
- încurajează dezvoltarea și susținerea serviciilor de sprijin în școală , pentru a oferi oportunități de dezvoltare tuturor elevilor, dar și pentru a forma și sprijini profesorii;
- susțin parteneriatul educațional dintre profesori, părinți, elevi, alături de toți profesioniștii care dau valoare adăugată actului educațional; educație incluzivă înseamnă sprijin și educație pentru toți, grijă și atenție pentru fiecare.

În acest sens, integrarea educativă vizează reabilitarea și formarea persoanelor cu nevoi speciale, aflate în dificultate psihomotorie, de intelect, de limbaj, psihocomportamentală, senzorială, printr-o serie de măsuri de natură juridică, politică, socială, pedagogică. În pedagogia contemporană există o preocupare intensă pentru găsirea căilor și mijloacelor optime de intervenție educativă, încă de la vârstele mici, asupra unei categorii cât mai largi de populație infantilă. Astfel, conștiința copiilor, de la cea mai fragedă vârstă, trebuie formată și dezvoltată , învățându-i pe aceștia că primirea copiilor „diferiți”, alături de toți ceilalți, trebuie făcută nu de dragul lor, în primul rând, și nu din milă pentru ei, ci pentru dreptul fiecărui individ de a participa la acțiuni comune pentru dezvoltarea lui ulterioară , pentru a contribui și el la dezvoltarea comunității în care trăiește.

. De asemenea, se impune și implementarea unor strategii coerente de dezvoltare a conștiinței și a comportamentelor copiilor în spiritul toleranței și nediscriminării, a acceptării de șanse egale pentru toți copiii.

. Grădinița care îi receptează în colectivitatea sa pe copiii defavorizați și își determină intern „direct și indirect”, atitudinea față de aceștia este alcătuită din: educatoare, părinți, copii, iar la nivel extern, societatea cu numeroase instituții și diverși factori media. O condiție esențială pentru reușita acestor acțiuni comune ale celor trei factori activi din grădiniță este existența unor relații de înțelegere, constructive care se realizează prin atitudini deschise, prin disponibilitate, printr-un „pozitivism” specific ce se cimentează cu voință și convingere.

Educatoarea trebuie să cunoască deficiențele copiilor pe care îi va primi în grupă în scopul înțelegerii acestora și pentru a-și putea modela activitățile, în funcție de necesitățile copiilor. Grupa în care va fi integrat copilul cu cerințe speciale va trebui să primească informații într-o manieră corectă și pozitivă despre acesta. Este foarte importantă sensibilizarea copiilor și pregătirea lor pentru a primi în rândurile lor un coleg cu dizabilități. Sensibilizarea se face prin stimulări: crearea și aplicarea unor jocuri care permit stimularea unor deficiențe (motorie, vizuală, auditivă), ceea ce determină copiii să înțeleagă mai bine situația celor ce au dizabilități: prin povestiri, texte literare, prin discuții, vizitarea/ vizita unor persoane cu deficiențe.

Conduita și atitudinea educatoarei trebuie să demonstreze celorlalți copii că i se acordă preșcolarului cu dizabilități. De aceea trebuie să exprime aceleași așteptări și să stabilească limite similare în învățare ca și pentru ceilalți copii din grupă. Ea trebuie să își asume rolul de moderator , să promoveze contactul direct între copiii din grupă și să direcționeze întrebările și comentariile acestora către copilul cu cerințe educative speciale.

O planificare nu poate porni așa, tradițional, ca altă dată, de la conținuturi, ci de la personalitățile copiilor, de la caracteristicile și particularitățile individuale. Pe de altă parte, grădinița, ca instituție, nu poate face față singură cerințelor multiple ale unui program eficient de educație. Este nevoie de un parteneriat între grădiniță- familie- comunitate, de o construcție comună în folosul copilului, fără prejudecăți, bazată pe respect reciproc, acceptare, toleranță. Copilul preșcolar se află într-un proces de formare în care fiecare gest, fiecare cuvânt, fiecare privire din partea adulților care îl înconjoară poate să îi influențeze imaginea de sine. Este foarte importantă atitudinea educatoarei la acțiunile copilului, apelativele, aprecierea pozitivă sau negativă, pentru a-i da copilului încredere în forțele proprii.

Pentru a evalua copilul, educatoarea trebuie să aibă în vedere competențele și capacitățile educaționale ale fiecărui copil și să identifice:

-cum este fiecare, ce știe fiecare, ce face fiecare, cum cooperează cu ceilalți.

În concluzie, pentru abordarea unei educații incluzive educatoarea trebuie să respecte următorii pași:

- să elaboreze un plan de dezvoltare a grădiniței în care să se precizeze concret parteneriatul cu familia
- să fie pregătit întregul personal al grădiniței pentru a primi toți copiii, fără discriminări;
- să asigure un climat primitor prin organizarea mediului educațional cât mai eficient și stimulator;
- să aibă discuții, în prealabil, cu copiii pentru a se accepta unii pe alții, a colabora și a lucra împreună;
- să evalueze fiecare copil prin observație directă și indirectă pentru a asigura participarea lui adecvată .

- să asigure accesul tuturor copiilor la programul grădiniței, dar și la modificările și adaptările acestuia;
- să asigure participarea tuturor familiilor la decizii și acțiuni în favoarea tuturor copiilor;
- să evalueze permanent și periodic progresele pe care le fac toți copiii, nu numai din punctul de vedere al achizițiilor intelectuale, dar și al relațiilor sociale, al cooperării și colaborării, al dezvoltării imaginii de sine și încrederii în forțele proprii;
- să elaboreze planuri individualizate, personalizate pentru copiii care au nevoie de sprijin în anumite componente ale dezvoltării și la anumite momente;
- să ajusteze permanent curriculumul pentru a-l adapta la nevoile educative ale copiilor;
- să realizeze un permanent schimb de idei, experiențe și soluții cu celelalte colege, din grădiniță sau din alte instituții, precum și cu familiile copiilor.

Bibliografie:

- Ecaterina Vărășmaș-, „Educația copilului preșcolar”, Editura ProHumanitas, București, 1999;
- Ecaterina Vărășmaș-, „Introducere în educația cerințelor speciale”, Editura Credis, București, 2004.

Resurse educaționale -Domeniul Știință

Starea vremii în sticle senzoriale ingenioase și simplu de făcut

Prof. învă. preșcolar Gliga Eugenia Mariana
GPN Răstolița, jud. Mureș
Grupa mare

Cu aceste simple sticle senzoriale puteți face conceptul de vreme mai ușor de înțeles pentru cel mic. Se fac foarte repede, din materiale care cu siguranță se găsesc ușor și sunt foarte atractive pentru copii.

Pentru a realiza aceste sticle senzoriale puteți folosi orice fel de sticlă transparentă sau borcan, de orice dimensiune sau formă doriți. Ca și conținut, puteți folosi tot felul de mărunțișuri cum ar fi : mărgelile, sclipici, vată, pom-pomuri, și apă. Pentru unele sticle senzoriale puteți înlocui o parte din apă cu glicerină, pentru ca elementele din sticlă să plutească mai ușor.

Aceste sticle senzoriale pot fi folosite astfel: așezați-le în dreptul ferestrei și rugați-l pe cel mic să le compare cu vremea de afară, alegând-o dintre ele pe cea corespunzătoare vremii și apoi să denumească fenomenul. Va fi o modalitate practică de a-l învăța pe copil termenii specifici vremii: cer senin, cer înnorat, vânt, ploaie, ninsoare.

Iată câteva propuneri de sticle senzoriale la care, desigur, puteți adăuga și alte variante:

1. *Cer senin, însorit*

Sticla conține pur și simplu apă de culoare albastră (colorată cu colorant alimentar) , pentru a reprezenta cerul și un pom-pom galben în loc de soare, de zi însorită

2. *Cer înnorat*

Pentru nori puteți folosi câteva ghemotoace de vată peste care pur și simplu turnați apă.

3. *Vânt*

Pentru a reprezenta vântul care suflă printre frunze, umpleți o sticlă cu apă sau cu soluție de glicerină, apoi adăugați paiete verzi (primăvara, vara) sau în culorile toamnei care să reprezinte frunzele. O altă variantă ar fi să înlocuiți paietele cu resturi de creion rămase de la ascuțitoare, în culorile dorite.

4. *Ploaie*

Sticla ploioasă conține mici mărgelile de sticlă albastră care să reprezinte picăturile de ploaie și câteva pom-pom-uri cenușii în loc de nori. Peste ele turnați apă sau, dacă preferați, glicerină.

5. *Ninsoare*

Pentru zăpadă puteți folosi sclipici argintiu sau biluțe de polistiren. Pentru ca efectul de plutire să fie asemănător celui dintr-un glob de zăpadă, atunci înlocuiți apa cu o soluție pe bază de glicerină. Se procedează astfel: puneți mai întâi apă în sticlă, apoi adăugați glicerină până când soluția începe să se îngroașe.

Pentru a vă asigura că lichidul nu curge din sticle, înainte să înșurubați capacul, puneți în interiorul său puțin adeziv pentru a-l lipi.

Puteți păstra sticlele pe fereastră sau în apropierea ferestrei pentru a putea compara sticlele senzoriale cu vremea de afară.

Sticlele senzoriale reprezintă o modalitate excelentă de a face ca elementele specifice vremii să fie mai ușor de abordat și de înțeles de către copii și se pot folosi atât în activitățile din grădiniță, cât și în activitățile online sau în familie .

VIITORUL EDUCAȚIEI: CUM SE VA TRANSFORMA ÎNVĂȚĂMÂNTUL

PROF. ÎNV. PRIMAR IFRIM GABRIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.5, PIATRA NEAMȚ

Cu toții dorim să fim deja mari și să ne creem un viitor "perfect", însă nu e atât de ușor cum credem. Viitorul noi îl țesem de la o vârstă fragedă, adică de mici copii. Apoi pășind treptele vieții ajungem la ușa viitorului, intrând acolo îți dai seama că e mult mai greu să fii mare. De aceea trebuie să te gândești cu ce te ocupi în prezent, căci viitorul încă nu există. Mereu fii conștient de ceea ce faci, căci faptele nu le poți întoarce. Cum ne spun oamenii mai mari "Să nu vă temeți de viitor, deoarece voi sunteți viitorul."

Învățământul este, fără doar și poate, unul dintre domeniile de bază în care tehnologiile viitorului trebuie să ajungă, deoarece acestea au potențialul de a deschide noi orizonturi ale educației, cu experiențe de învățare interactive și fără caracterizări negative ale sistemului.

Pe măsură ce tehnologia se schimbă, și educația se transformă – putem observa acest lucru în școlile din străinătate, dar și în școlile și liceele de la noi, unde profesorii sunt din ce în ce mai deschiși la gadgeturi, iar elevii sunt maeștri în folosirea lor. După perioada de pandemie, când platformele de educație on line au apărut ca ciupercile după ploaie, într-o competiție acerbă, unele fiind mai bune decât altele, profesorul, dar și elevul simt tot mai mult atracția către tehnologie.

Deja nu mai este cazul să vorbim despre laptop-uri și tablete într-o sală de curs sau într-un laborator. Elevii au deja astfel de dispozitive acasă sau în ghiozdan, dar le folosesc îndeosebi pentru a se distra și pentru a scăpa de monotonia orelor "clasice", dar și ca obligativitate în rezolvarea temelor și orelor on line. Școlile au posibilitatea de a le oferi elevilor astfel de device-uri în locul manualelor clasice, care uneori sunt într-o stare cel puțin precară. Cu toate că nu toți elevii își pot permite o tabletă pe care să o aducă la școală sau să o folosească în orele on line, marele beneficiu ar fi ușurarea ghiozdanului mult prea greu. Totul devine virtual, dar rămâne extrem de real. Chiar dacă perioada de pandemie martie-iunie ne-a pus la încercare privind stilurile de predare, platformele ZOOM, CLASSROOM, MEET ne-au oferit suficiente modele pentru a ține legătura strânsă atât cu copii cât și cu familiile acestora.

Dacă perioada pandemică continuă și în septembrie vom fi nevoiți să apelăm la sistemele tehnologice ca să menținem legătura cu copiii noștri. Eu cred că vom vedea în următoarea perioadă o schimbare de abordare a predării în instituțiile de învățământ. Rolul profesorului cred că ar trebui să fie o combinație între consultant, coach, mentor și speaker. Astfel, un profesor va avea rolul să ofere sfaturi de îmbunătățire a rezultatelor din activități practice, va trebui să

motiveze și să urmărească evoluția personală al celor care vor să se dezvolte, să ofere un exemplu personal și să fie model de inspirație. Teoria se va învăța gratuit de pe platforme online, din cărți sau alte suporturi informaționale, părinții primind rolul de supraveghetori implicați direct în educația copiilor .

Un alt trend pe care îl observ este acela de împărtășire gratuită de educație de către specialiști. Au apărut din ce în ce mai multe surse de informare, iar internetul ne oferă ca exemple de succes: Wikipedia și KhanAcademy, Youtube.

Cred că dorința de a oferi ceva înapoi societății există în fiecare din noi, iar sentimentul de importanță și fericire pe care îl ai atunci când cineva îți mulțumește că i-ai ușurat/îmbunătățit viața este unul deosebit. De aceea tot mai mulți specialiști pe diferite domenii își dedică timpul să creeze educație online gratuită. Astfel vine și întrebarea: *de ce nu ar putea oricine să creeze cursuri?* Oricine poate accesa un cod de deschidere a unei întâlniri on line, poate crea și cursuri. Astfel au apărut formatorii on line care țin conferințe, simpozioane, chiar și internaționale, cursuri cu și fără credite și apariții de reviste on line. Dacă putem să facem aceste lucruri fără să ne întâlnim într-o anumită locație, dar să ne vedem pe un ecran înseamnă că viitorul educației, viitorul învățământului românesc este unul tehnologic.

EDUCAȚIA ȘI PROVOCĂRILE LUMII CONTEMPORANE

Ștefan Marinela-Olivia

Școala Gimnazială Oboga, Județul Olt

Grupa Mare

„Omul nu poate deveni om decât prin educație”- spunea Kant, prin urmare omul nu se naște om: „tot ceea ce constituie umanitate: limbajul și gândirea, sentimentele, arta, morala – nimic nu trece în organismul noului născut”- fără educație.

Menirea educației este aceea „de a înălța pe culmi mai nobile de viață omul, comunitatea etnică și umanitatea, prin cultivarea valorilor spiritului”.

Educația este unul dintre fenomenele care a apărut o dată cu societatea umană, suferind pe parcursul evoluției sale, modificări esențiale. De la acțiunea empirică de pregătire a tinerei generații pentru viața socială educația a parcurs un drum lung devenind o adevărată știință cu statut propriu. Epoca actuală a informatizării, a călătoriilor interplanetare, a interdependențelor culturale, economice sau de altă natură, pune probleme cu care omenirea nu s-a confruntat niciodată în istoria sa. Obiectivată în cele trei ipostaze (formală, nonformală și informală), educația este chemată să formeze personalități ușor adaptabile la nou, creative și responsabile.

Realitatea contemporană demonstrează că rolul școlii nu numai că nu s-a diminuat, ci a devenit tot mai complex. Ideile libertății și descătușării, umanismului și creativității în educație ne îndeamnă să distrugem zidul de nepătruns al gândirii materialiste care ani în șir a creat stereotipii eronate. În actualul context, avem nevoie de o educație dinamică, formativă, centrată pe valorile autentice. În societatea actuală, caracterizată prin, mobilitate economică, politică și culturală, noua ordine educațională nu se concepe fără avangarda mișcării pedagogice teoretice și a praxis-ului educațional.

Marile probleme cu care se confruntă omenirea cer o rezolvare urgentă, prin folosirea celor mai eficiente mijloace și forme de educație. Se consideră că abandonarea valorilor tradiționale ale educației, lipsa

unui sistem axiologic de educație prin valori și pentru valori și criza de conștiință morală și spirituală a adus școala și educația în fața imperativelor lumii contemporane.

Viitorul educației constituie o prioritate a comunității mondiale; națiunile au nu numai dreptul, dar și datoria de a se sprijini reciproc pentru ca prin educație, cultură și știință să ajungă la pace, progres și prosperitate și nu la haos, la dezumanizare, la disperarea provocată de un mediu în continuă degradare.

Se afirmă pe bună dreptate, că unul dintre elementele definitorii ale societății contemporane este schimbarea. Noul mileniu în care pășim a moștenit însă multe probleme sociale, economice și politice, care, deși au marcat în mare măsură ultima jumătate de secol, sunt departe de a-și fi găsit soluțiile. Dintre aceste probleme menționăm: terorismul internațional, rasismul, creșterea numărului săracilor, a analfabeților și a șomerilor, etc.

Impasul în care a intrat școala contemporană a fost provocat de trei categorii de explozii: explozia cunoștințelor, explozia demografică și explozia aspirațiilor. Datorită dezvoltării științei și tehnicii, s-a acumulat o imensă cantitate de informație care depășește posibilitățile de asimilare oferite de tehnicile de instruire din trecut.

În vederea facilitării adaptării la schimbare, ideal este ca educația să asimileze direcția, conținutul și ritmul dezvoltării sociale, să-și prefigureze conținutul în funcție de exigențele societății viitoare, să pregătească omul pentru a se adapta la schimbare, prevenindu-se sau limitându-se stresul schimbării.

Prin urmare, modul de dezvoltare a lumii contemporane este legat, în mare măsură, de modul în care educația poate să satisfacă cerințele acestei dezvoltări.

Răspunsurile educației se situează pe două mari planuri: unul al lărgirii ariei și conținuturilor educației și altul constituit din inovațiile în conceperea și efectuarea proceselor educative. În primul caz se impune o elaborare riguroasă a educațiilor, iar în al doilea caz se impune problema regândirii procesului de educație, în privința orientării, dimensionării, instrumentalizării elementelor de conținut, în vederea integrării tinerei generații în viața socială prin intermediul profesiei.

Conținuturile, finalitățile și obiectivele noilor educații propun un demers prin care educația încearcă să răspundă exigențelor lumii contemporane și să producă o schimbare a actului educativ în favoarea educației bazată pe învățare inovatoare, societală și adaptabilă.

Noile educații sunt definite la nivelul programelor și a recomandărilor UNESCO ca răspuns la imperatiile lumii contemporane. Procesul declanșat stimulează trecerea de la demersurile specifice la abordările globale, interdisciplinare și permite aprofundarea unor probleme sociale care cer soluții concrete: democrația, pacea, mediul, alimentația, sănătatea etc. aceste educații trebuie să fie gândite în condițiile optimismului pedagogic, putând facilita descoperirea răspunsurilor la problemele cu care se confruntă fiecare generație.

În ciuda situației paradoxale în care se găsește, în pofida obstacolelor cu care se confruntă, educația este invitată să pregătească într-o manieră activă, mai constructivă și dinamică, generația viitoare. În aceste condiții *noile educații* vin să pregătească un comportament adecvat, adică rațional care să atenuze în parte șocul viitorului.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

502

HIPERACTIVITATEA LA COPIII PREȘCOLARI

Prof inv preșcolar. Linca Veronica
Școala Gimnaziala Valcele
JUD OLT

De cele mai multe ori ,copilul hiperactiv este catalogat drept un copil „rau ”,care face tot posibilul pentru a-i necaji pe colegii sai de grupa si pentru a exaspera educatoarele.Ceea ce trbuie înțeles este faptul ca acești copii nu sunt „rai” prin natura lor ,iar comportamentul pe care il manifesta este rezultatul unei tulburari .Se vorbeste despre prezenta acestei tulburari in cazul copiilor care,dincolo de vivacitateaspecifica copilariei mici ,sunt mai activi ,mai impulsivi,mai neatenți fata de media copiilor de varsta lor.Toata lumea ii considera pe acestia ca fiind neascultatori ,considerand ca trebuie pedepsiti mai aspru decat ceilalti copii care sunt mai linistiti .De fapt,din contra,acești copii trebuie pedepsiti cat mai puțin si trebuie incurajati mai mult,pentru ca ei nu sunt rai ,dar pur si simplu nu pot face ceea ce li se pretinde .La ei ,granița dintre „nu vreau” si „nu pot” este foarte greu de delimitat sau,mai degraba ,balanța inclina inspre lipsa capacitații de a face anumite lucruri.In schimb dezorganizarea ,nerespectarea regulilor,tendința de a domina si a ieși in evidenta prin comportamente negative sunt catevainsusiri pe care parinții copiilor cu hiperactivitate le mentioneaza ca fiind greu de tolerat.

Hiperactivitatea apare atat la baieti cat si la fete inainte de a implini 7 ani,fiind identificata in mai toate clasele sociale si la copii cu grade de dezvoltare intelectuala diferite.In mai bine de jumătate dintre cazuri ,afectiunea se transmite ereditar.Exista si alți factori care pot complica situatia copilului in plan social (stresul din familie sau din mediul apropiat),in plan școlar (probleme specifice de înțelegere)si in plan psihoafectiv (agresivitate,anxietate si elemente depresive).Tulburarea de atenție si hiperactivitate (in engleza „ADHD „Attention Deficit and Hyperactivity Disorder ”)este foarte mult intalnita și tot cu o mai mare frecvența .

CAUZELE HIPERACTIVITATII

Nu se cunoaște o cauza specifica a hiperactivitații .Mulți cercetatori au afirmat ca este vorba de o serie de deficiențe cerebrale ale copiilor si s-a acceptat concluzia ca acești copii au aceasta caracteristica in mod natural.

O alta cauza ar putea fi faptul ca,la copiii ADHD ,informatiile si impulsurile nu se transmit intr-o maniera normala ,in principal din cauza insuficientei de secreție neurotransmitatorilor. Alte cauze ar putea fi ,plictiseala ,supradotare,coflicte psihice,tulburari emotionale,anxietate,depresie,mediu familial conflictual ,pubertate,deficit de atentie ,deficit de invațare ,deficit de auz sau de vedere,abuz xexual ,tulburari tiroidiene ,tulburari mintale ,alergii alimentare

CRITERII DE DIAGNOSTIC

Diagnosticarea copiilor cu ADHD se face de catre specialiști.Simtomele acestei tulburari trebuie sa persiste cel puțin 6 luni ,sa debuteze inainte de varsta de 7 ani și sa se manifeste in mai mult de o sigura situație de viața pentru a discuta despre hiperactivitate .

Frecvența și severitatea simptomelor hiperactivitațiivariaza de la un copil la altul si de o situație la alta .In general ,simptomele se diminueaza atunci cand copilul este susținut de

catre adult in activitațiile pe care le face .Simptomele se agraveaza atunci cand copilul trebuie sa se concentreze și sa se organizeze de unul singur,sa realizeze efort susținut sau atunci cand situația este lipsita de interes și de noutate pentru el .In ciuda comportamentelor perturbatoare pe care le manifesta ,copiii hiperactivi sunt sociabili ,afecțoși și capabili de atașament.Ei au dificultăți pronunțate in controlarea activității motrice,in special in sarcinile complexe ,in a rezista tentatiilor și a suporta intarzieri in obținerea satisfacției ,au dificultăți de organizare a gândirii și de control al emoțiilor negative.

In cazul copiilor hiperactivi cu varste cuprinse intre 3 și 6 ani ,manifestarile specifice sunt neliniștea și agitația psihomotorie ,fiindu-le greu sa se joace in liniște și sa aiba rabdare .Pentru ca la gradinița acționeaza asupra copilului mai mulți stimuli distractori decat in familie ,manifestarile hiperactive devin mai evidente .Preșcolarii se remarca prin crize de furie exagerate ,nerespectarea regulilor ,regresii la nivelul limbajului și in coordonarea mișcărilor.Mediul familial și cel din gradinița influențeaza manifestarea simptomelor și evoluția ulterioara a comportamentului unui copil hiperactiv .Din cauza neliniștii și a impulsivității ,copiii hiperactivi chiar daca înțeleg regulile și limitele ,ei nu sunt capabili sa le respecte .Ei nu reacționeaza ca și ceilalți copii la masurile educaționale obișnuite ,motiv pentru care parinții ,cadrele didactice ajung intr-o situație dificila .

BLIBLIOGRAFIE

DOPFNER .SCHURMANN. LEHMKUHL ,Copilul hiperactiv și incapățanant ,Editura RTS,Cluj 2000

COLETTE SAUVE,Copilul hiperactiv –hiperactivitatea și deficitul de atenție,Editura House of Guides ,București 2006

DOFNER,SCHURMANN,FROLICH ,Program terapeutic pentru copiii cu probleme comportamentale de tip hiperchinetic și opozant,Editura RTS,Cluj 2002

FIȘĂ DE LUCRU
ADUNAREA ȘI SCĂDEREA
ÎN INTERVALUL 0 - 20

1. Calculați:

$10 - 4 =$

$1 + 8 =$

$3 + 7 =$

$11 - 1 =$

$2 - 2 =$

$5 - 5 =$

$15 - 2 =$

$4 + 11 =$

$20 - 5 =$

$8 - 3 =$

$2 + 8 =$

$13 + 3 =$

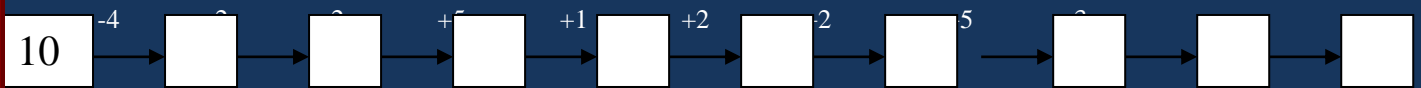
$15 - 3 =$

$5 + 5 =$

$1 + 15 =$

$16 - 4 =$

2. Efectuați adunările și scăderile:

3. Completați tabelele de mai jos.

+1	6	5	3	9	0	7	5

+2	11	16	10	2	4

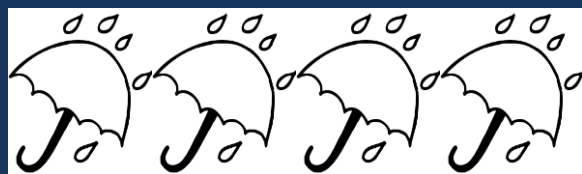
4. Uniți cu câte o săgeată ca în modelul dat:

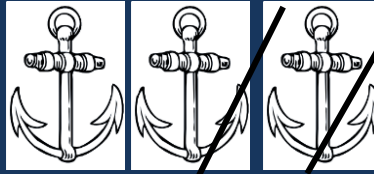
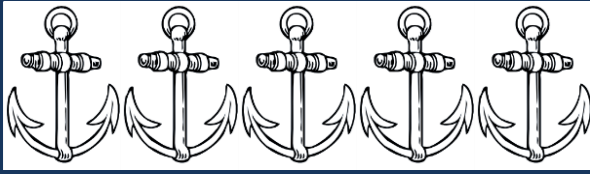

5. Încercuiește răspunsul corect.

$10 + 5 =$	15 13 19
$15 + 4 =$	14 16 19
$17 - 3 =$	15 13 14
$15 - 3 =$	18 12 10

Dincolo de limitele scolii-exemple de bune practici

Toamna ne inspiră

Prof.înv.primar Dinu Elena-Mihaela, cls.Pregătitoare
Școală Gimnazială Nr.2.Boldești-Scăieni.Jud.Prahova

Totul a început că un gând frumos...într-o zi mirifică de toamnă..Am văzut cum Toamna devine un personaj în viețile oamenilor în fiecare an.Inspirați de culori și peisaje , oamenii atribuie acestui anorimp un rol important în viețile lor. Decorează case și grădini cu simboluri ale toamnei, organizează festivaluri, pictează peisaje unice, devin mai harnici și își așază cu drag recoltele bogate în cămări frumos rânduite. Conectată la acest întreg univers tomnatic, îmi vine ideea realizării și la noi în școală a unui tipar mai mic a ceea ce se dorea a fi ..Festivalul Toamnei..Cum? Păi, cu tot ceea ce anterior v-am dezvăluit..cu lucrări unice de toamna, cu cântece, cu voie bună, cu culoare și tradiție.Ideea prinde bine în rândul părinților care de atâtea generații îmi dovedesc parcă și mai mult că educația ocupă încă un loc important în vieților lor. De la cuvânt la fapta s-au țesut sute de ore de muncă, de vorbe, de lucrări, de idei, de organizări și dezorganizari...Fiecare zi ne aducea mai aproape de evenimentul planificat a se desfășura în sâmbătă de 18 nov. Eram cu adevărat un stup, nu degeaba ne-am luat sigla de *Clasa albinutelor*. Lucrăm fiecare, ne pregăteam fiecare-elev, părinte, profesor și multele familii care ne deveneau pe rând parteneri.

În sâmbătă aceea nu mai simțeam oboseală, nu mai simțeam emoție, ci totul era tradus în entuziasm, în nerăbdarea de a întâmpina cei 90 de invitați, în școală dragă care ne părea parcă neîncăpătoare.

Ce ne propusesem?

Teoretic doream implicarea cât mai multor persoane în realizarea și vânzarea de lucrări, în strângerea de fonduri bănești pentru acțiuni caritabile și pentru organizarea de excursii cu toți elevii clasei. Practic, dincolo de a arată că se poate, ne doream să întâmpinăm Sărbătorile cu speranța pentru noi și pentru ceilalți, să ne gospodărim singuri, să integrăm colectivitatea locală în viața școlii, să ne etalăm talentele , să ne arătăm străduință, interesul, să bifăm emoția înaintea cunosterii, credință înaintea faptei, practicul înaintea teoreticului, să spargem barierele încrustate cum că școala se reduce la ore de curs, la cunoștințe de română și de matematică....

Ziua în sine a fost una ploioasă, dar frumusețea ei prin prisma fetivalului a fost fără seamăn .La ora 10 a.m. școală era pregătită de sărbătoare..tarabele întinse etalau cele mai frumoase lucrări de toamna pe care părinții le realizaseră împreună cu elevii...Decorul părea rupt din natură-frunze pe scenă, dovleci sculptati transformați în vase, butoiase , legume , coșuri încărcate cu fructe. Elevii arătau că niște mici românași aflați în buricul târgului de toamna. Îmbrăcați în costume naționale au recitat cele mai frumoase poezii,au interacționat cu publicul, au cântat cântece frumoase de toamna, au dansat și au adus voia bună în rândul invitaților.

S-a strigat apoi deschiderea târgului de vânzare. Tarabă principala aparținea clasei și cuprindea lucrări realizate la clasa, împreună cu mine, iar de jur-împrejurul holului încăpător erau dispuse altele , una mai bogată decât cealaltă. Se strigau prețuri, se negocia,se auzeau râsete, sunete de uimire și încântare, de voie bună,de câștig...Era zumzetul acela de stup...Tolba clasei era o cutiuță frumos realizată și decorată. Curând fonduri care mai de care mai consistente se adunau și cu greu mai încăpeau în mică pușculița...După o ora, gongul final a sunat...tarabele erau goale, pușculița și brațele invitaților pline.Comitetul clasei împreună cu casierul numără în față tuturor fondurile strânse...La microfon se anunță...2242 lei...aplauzele răsună furtunos.Am reușit! Ne-am depășit așteptările în tot.!..

Bucuria va continua apoi cu clipele pline de emoție la dăruirea de cadouri bătrânilor de la Centrul de asistență socio-medicală Boldești-Scăieni, cu darurile aduse de Moș Crăciun la Serbarea Nașterii Domnului și cu planurile de a organiza cea mai frumoasă excursie a clasei, în primăvară.

După muncă, și răsplată!..spune un vechi proverb. Am uitat ce-a fost greu, succesul a fost pe măsură și că urmare în cadrul ședinței cu părinții am hotărât că acest eveniment să devină eveniment al clasei în fiecare toamna, cu posibilitatea de extindere, în funcție de disponibilitățile altor colegi.

Am ținut să va împărtășim această frumoasă experiență pentru a va ambiționa să va urmați gândurile frumoase și pentru a ...comunica, pentru că mic cu mic se face mare și creația ne definește că oameni. Detaliile frumosului eveniment va stau la dispoziție pe pagină de facebook a Clasei albinutelor.

Comunicarea eficientă în cadrul activităților școlare

prof.inv.primar ROSU MARILENA,clasa

I

Scoala Gimnaziala Nr.2.Boldesti-Scaeni.Jud.Prahova

Omul este prin esența ființei sale, o ființă socială, iar comunicarea este cu prisosință trăsătura fără de care nu ar putea exista. Aparținem unui grup, unei categorii, aparținem unei societăți, iar comunicarea este baza fiecăruia dintre acestea. Relaționăm permanent cu noi și cu ceilalți.

Școala este mediul care formează primele relații sociale, care stabilește drepturi și obligații în vastul proces al comunicării. Școala este instituția care șlefuieste procesul comunicării, care învață oamenii să comunice, care lărgeste orizontul de comunicare.

Dar oare cum realizez o comunicare eficientă cu propriii elevi, cum reușesc ca prin intermediul comunicării să-mi ating scopurile educaționale, cum reușesc să formez competențe și comportamente?

O comunicare eficientă necesită respectarea anumitor cerințe care se referă deopotrivă la fiecare element al comunicării. Rolul primordial în comunicare îl are emițătorul, cel care își stabilește clar și concis ceea ce dorește să comunice. În cadrul lecțiilor dorim să comunicăm informații, idei, valori, dar știm că învățarea, predarea trebuie să se facă, mai ales în cazul copiilor, într-un mediu atractiv, să stârnească interesul, dorința de a ști. Așadar apelăm la fapte, la jocuri, la povești, la sentimente.

Stabilirea unui moment propice, a unui contact potrivit cu școlarii este la fel de important. Prezentăm totul cu pozitivitate, cu atenție, cu claritate și răbdare, glumind sau zâmbind pentru detensionarea unor situații. **Adoptăm o postură corectă, îmbinăm eficient, pentru credibilitate, comunicarea verbală cu cea non-verbală și paraverbală. Mesajul trebuie să fie unitar din acest punct de vedere.**

Folosim cuvinte potrivite, le explicăm și insistăm pe conținutul acestora, pe accesibilitatea lor față de copil. Acceptăm idei și păreri, suntem pozitivi și încercăm să prevenim situații de confuzie, de oboseală, de plictiseală, de nerăbdare, de pierdere a controlului clasei.

De cele mai multe ori rolul emițătorului se schimbă pe parcursul lecției și atunci, în calitate de receptor ascultăm atent, cu responsabilitate, fiecare răspuns, intervenție, întrebare, concentrându-ne pe obținerea efectelor dorite în mintea și comportamentul celor instruiți.

Vom oferi un feedback corect fiecăruia, referindu-ne strict la idee, la comportament, la competența vizată și nicidecum la individ. Astfel, feedback-ul trebuie să schițeze drumul pe care îl are de parcurs elevul, direcția lui de mers, să-i identifice problemele, dar și resursele.

Un feedback are și fiecare activitate școlară pe care o realizăm. Ne referim aici la feedback-ul în învățare, la gradul de realizare a competențelor vizate, dar și la feedback-ul apreciativ al elevilor care au fost principalii subiecți ai actului didactic în sine.

Un cadru didactic ar trebui să-și șlefuiască permanent scenariul didactic, dar și tactul pedagogic pe baza acestei comunicări zilnice.

Să nu uităm scopul pentru care luptăm, menirea pe care ne-am ales-o!

PROFESORUL AGREAT

- Eseu -

Prof.înv.primar Simionescu Mihaela

Școala Gimnazială "Ion Câmpineanu", Câmpina, Prahova

În educație , ca și în artă , este ceva care nu se poate învăța, care ține de educația personală a educatorului , de simțul lui psihologic . Un bun educator găsește pentru fiecare elev și pentru fiecare împrejurare concretă procedeul adecvat , cuvântul potrivit , nuanța corespunzătoare , care pot ajuta în cel mai înalt grad formarea elevului . El evită nota falsă a atitudinii șablon , ritmul inadecvat pentru activitatea unui școlar , drumul străin pe care vrea să meargă în viață un elev .

În activitatea educativă este și tehnică , bună cunoaștere a meseriei , dar și creație , inventivitate , simț al nuanțelor , prevedere intuitivă a consecințelor unor acțiuni .

Parteneriatul și negocierea sunt necesare nu numai pentru a asigura un control eficient al clasei , dar și pentru implicarea elevilor într-un exercițiu esențial al democrației : alegerea și acceptarea responsabilității pentru alegerea făcută .

Ca orice instituție cu structură ierarhică, școala, evidențiază și problematica statutului profesorului în contextul acesteia. Putem vorbi de modul în care un profesor își dobândește respectul corespunzător statutului . Bineînțeles că mult mai valoros este respectul câștigat și nu cel care se acordă datorită poziției sociale.

Managementul clasei depinde hotărâtor de imaginea pe care elevii și-o formează despre profesorul din fața lor . Pentru a fi acceptat , un profesor trebuie să obțină răspunsuri pozitive la trei întrebări :

- a. poate profesorul să mențină ordinea ?
- b. știe să râdă?
- c. îi înțelege pe elevi ?

Cercetările făcute de specialiștii din domeniu au atras atenția că agreat de către elevi este profesorul care :

- Păstrează ordinea stabilind limite pe care le face cunoscute și pe care niciuna dintre părți nu trebuie să le depășească . Instituie un sistem de reguli asociate cu acordări de privilegii , în cazul respectării lor , precum și sancțiuni în caz contrar;
- Are entuziasm , pasiune , energie , este apropiat de elevi , posedă simțul umorului și știe să creeze situații de relaxare ;
- Cunoaște materia de predat – nu doar specificul domeniului , ci și interconexiunile cu alte domenii tematice . Elevii așteaptă ca omul din fața lor să aibă răspuns pentru toate întrebările care îi frământă ;
- Face lecțiile cât mai interactive , reușește să le stârnească interesul și îi ajută să înțeleagă despre ce este vorba . Le aduce la cunoștință subiectele ce vor fi abordate la ora următoare , pentru ca cei interesați să caute informații suplimentare ;
- Utilizează metode de predare și materiale diverse ;
- Arată compasiune mai ales în situațiile în care unii elevi nu-și pot duce la bun sfârșit îndatoririle . Le ascultă motivele și , din când în când , îi iartă dacă acestea sunt serioase sau grave ;
- Acceptă toți elevii , fără discriminare și fără să pună etichete ; îi valorizează în mod egal pe toți , promovând egalitatea de șanse pentru fiecare.
- Oferă un exemplu , deoarece elevii au nevoie de modele după care să se ghideze , de o persoană pe care să o admire .

Se știe că omul nu este o ființă perfectă , cu atât mai mult un copil . De aceea , educatorul , în relațiile cu copiii , trebuie să fie un exemplu pozitiv prin calitățile și conduita sa. El trebuie să asigure un climat psihosocial cu o puternică încărcătură afectivă .

Relația cu un astfel de profesor deschide larg porțile unei manifestări autonome, a unei activități școlare desfășurate sub semnul eficienței .

TEMA: Unități de măsură

TITLUL: Probă de evaluare

AUTOR: Cocoloș Manuela Violeta

UNITATEA ȘCOALARĂ: Școala Gimnazială „Constantin Stere” Comuna Bucov, Prahova

CLASA : a III-a

TEST DE EVALUARE

1. Stabiliți valoarea de adevăr pentru enunțurile următoare, notând A(adevărat) sau F (fals):

Unitatea principală de măsurat lungimea este km. (...)

Multiplii litrului sunt: decalitrul, hectolitrul, kilolitrul. (...)

Unitățile de timp cresc și descreșc din 60 în 60. (...)

Decametru se scrie prescurtat dm, iar centigrama cg. (...)

Unitățile de măsurat masa corpurilor mai mici decât kilogramul sunt: tona, decagramul, gramul, decigramul și miligramul. (...)

Unitățile mai mici decât metrul se numesc submultiplii metrului.(...)

Multiplii și submultiplii litrului cresc și descreșc din 10 în 10 .(...)

Monedele noi au valoarea de :1 ban, 5 bani, 10 bani sau 50 bani.(...)

2. Calculați:

a) $720 \text{ dam} + 390 \text{ dam} = \dots\dots\dots \text{dam}$

$820 \text{ l} - 450 \text{ l} = \dots\dots\dots \text{l}$

$100 \text{ lei} - 7 \times 8 \text{ lei} = \dots\dots\dots \text{lei}$

b) $9 \times 6 \text{ g} = \dots\dots\dots \text{g}$

$2 \text{ } 200 \text{ ore} : 10 = \dots\dots\dots \text{ore}$

$24 \text{ m} + 64 \text{ m} : 8 = \dots\dots\dots \text{m}$

3. Efectuați transformările :

$1 \text{ m} = \dots\dots \text{dm} = \dots\dots \text{cm} = \dots\dots \text{mm}$

$40 \text{ dal} = \dots\dots \text{l} = \dots\dots \text{dl}$

$3000 \text{ cm} = \dots\dots \text{m} = \dots\dots \text{dam}$

$9 \text{ minute} = \dots\dots\dots \text{secunde}$

$6 \text{ săptămâni} = \dots\dots\dots \text{zile}$

$5 \text{ t} = \dots\dots \text{kg} = \dots\dots \text{q}$

$10 \text{ ani} = \dots\dots\dots \text{luni}$

$4 \text{ zile} = \dots\dots\dots \text{ore}$

4. Fiecare ceas indică ora plecării unui avion ,dimineța . Citește orele și scrie-le în dreptunghi , apoi completează tabelul, colorând căsuța potrivită:

Avionul A

Avionul B

Avionul C

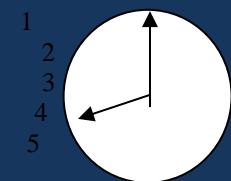
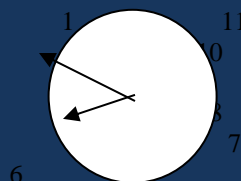
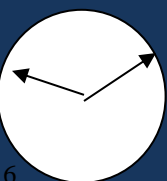
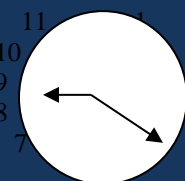
Avionul D

12

12

12

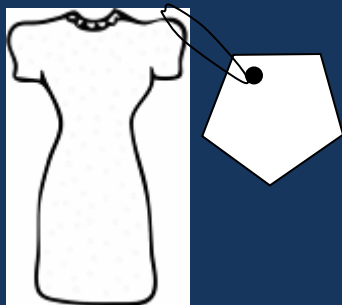
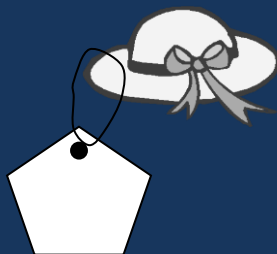
12

	A plecat primul	A plecat al doilea	A plecat al treilea	A plecat ultimul
A				
B				
C				
D				

5. Alina și-a cumpărat o rochie, o pălărie și o pereche de pantofi, cheltuind în total 427 lei. Scrie pe eticheta fiecărui obiect cât a costat, știind că pentru rochie și pălărie a plătit 228 lei, iar pentru rochie și pantofi a plătit 348 lei.

Tema: Adunarea și scăderea numerelor naturale în concentrul 0-10

Titlul: Probleme reprezentative

Autor: Popa Andreea Elena

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Tîrșoru Vechi

Clasa: Pregătitoare

5 broscuțe zâmbărețe s-au hotărât să dea o petrecere. Când muzică au auzit, încă 4 au sosit. Știți voi, oare numara câte broaste sunt pe lac?

Vulpea e tare sireata, când în căruță a fost urcată, peștele l-a luat îndată. 7 mari și 3 mai mici, câți pești are ea aici?

6 baloane George are și cu ele iese la plimbare. Cu câte mai ramâne în mânăuță, dacă îi dă două Alinuței?

4 maimutele săreau în copac, una a căzut și s-a lovit la cap. Câte maimuțe jucăușe aleargă acum printre frunze?

În căsuța din pădure locuiau 7 pitici. Știți voi câte farfurii pe masă au așezat, când Albă ca zăpada în căsuța lor s-a mutat?

Scufița Roșie a adunat 4 flori pentru bunicuța sa. Lupul cel înfometat înca o tufa cu 3 flori i-a aratat. Câte flori are Scufița în buchetul colorat?

Tema: Recapitulare litere de tipar

Titlul: Nume de animale

Autor: Popa Andreea Elena

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Tîrșoru Vechi

Clasa: Pregătitoare

1. Unește fiecare animal cu lada de mâncare pe care este scris numele său.

OAIE

CAL

CÂINE

PORC

BUGIULESCU FLORENȚA CONSTANȚA
ȘCOALA GIMNAZIALĂ OBOGA-G.P.N. OBOGA
TELEFON :0748695599

**Rolul proiectelor și parteneriatelor educaționale
școlare în socializarea și valorizarea preșcolarilor**

În contextul societății contemporane caracterizate prin criza de timp și prin explozia informațională și tehnică, computerul și, implicit, internetul, au devenit fenomene globale a căror înțelegere încă ne depășește. Apreciem, desigur, efectele pozitive, conectivitatea, rapiditatea găsirii răspunsurilor, dar mai greu ne dăm seama de potențialul lor nociv. Copiii și adolescenții pot deveni foarte ușor prizonierii unui dialog virtual, joc sau aplicație, devin dependenți de net, renunță la a mai socializa în mod direct, la jocuri sportive, se însingurează, iar dezvoltarea personalității lor va avea serios de suferit. În plus, se deschid porți de vulnerabilitate fără precedent, de care adulții nu au știut niciodată și nu le percep prea ușor pentru că nu au crescut cu așa ceva. Iată de ce, din ce în ce mai mult, se afirmă că școala și specialiștii săi au un rol esențial în formarea și pregătirea tinerilor pentru viață.

O școală responsabilă trebuie să respecte o serie de condiții și criterii. În primul rând, ea e răspunzătoare educațional și civic pentru ceea ce produce în și pentru societate. În al doilea rând, o astfel de școală, dă seama de rezultatele produse, cu alte cuvinte este capabilă să-și recunoască, să-și planifice și să-și evalueze resursele în termeni de scopuri și rezultate. Pentru a deveni responsabilă, ea trebuie să respecte o serie de condiții și criterii, să-și revizuiască scopurile, atitudinile, să-și evalueze periodic rezultatele.

Parteneriatele școlare facilitează realizarea unor proiecte prin care elevii au posibilitatea să își perfecționeze și să pună în practică cunoștințele, să participe la competiții, excursii, schimburi de experiențe, socializând și perfecționându-și competențele de comunicare. Proiectarea și implementarea unor activități extracurriculare și extrașcolare, în școală și în comunitate, pe baza proiectelor și parteneriatelor dintre elevi, profesori și membri ai comunității locale este o necesitate a activității didactice.

Parteneriatul reprezintă procesul de colaborare dintre două sau mai multe părți care acționează împreună pentru realizarea unor interese sau scopuri comune. În practica școlară există mai multe expresii destinate parteneriatului educațional: acord de parteneriat, acord cadru de parteneriat pentru educație, parteneriat de colaborare, protocol de colaborare, protocol de parteneriat, contract de parteneriat, convenție de parteneriat, parteneriat, parteneriat de colaborare instituțională, proiect de parteneriat și altele.

Termenul de parteneriat este definit ca „asocierea a doi sau mai mulți parteneri, iar în literatura de specialitate, parteneriatul reprezintă modalitatea, formală sau informală, prin care

două sau mai multe părți decid să acționeze împreună pentru atingerea unui scop comun.” (Cucos, 2009)

Constantin Cucos clasifică diferitele tipuri de parteneriat educațional:

- parteneriate în vederea finanțării derulării unor proiecte;
- parteneriate de realizarea a unor proiecte comune de dezvoltare instituțională;
- parteneriate de dezvoltare a unor proiecte comune didactice;
- parteneriate ce vizează contracte de cercetare;
- part **1. în funcție de domeniul de colaborare:**
- parteneriate ce au ca scop activitățile de formare profesională;
- parteneriate în vederea organizării de manifestări științifice și publicarea produselor;
- parteneriate de inițiere, derulare, evaluare a unor programe internaționale.

2. în funcție de scopul și obiectivele urmărite:

- parteneriate de reprezentare: federații, uniuni, consilii, alianțe, coaliții;
- parteneriate operaționale cu proiecte concrete ca motiv al asocierii.

3. în funcție de durata de desfășurare:

- parteneriate pe termen scurt;
- parteneriate pe termen mediu;
- parteneriate pe termen lung.

4. în funcție de forma de finanțare:

- parteneriate cu finanțare integrală;
- parteneriate cu finanțare parțială;
- parteneriate fără finanțare;
- parteneriate cu autofinanțare.

5. în funcție de tipul de unitate:

- unitate de învățământ; agent economic; instituții și organisme guvernamentale centrale/locale; instituții nonguvernamentale. (Cucos, 2009)

Pentru realizarea unui parteneriat de succes, sunt necesare parcurgerea unor etape precise: explorare – evaluare – planificare – formare – inițiere – realizare – verificare – reglementare – consolidare – acționare – implementare – evaluare.

Astfel, este nevoie a fi respectate cele patru condiții de realizare a acestui proces: comunicare, coordonare, cooperare și parteneriat. Procesul de colaborare pornește de la un nivel inferior, cel al comunicării pentru a ajunge la un nivel superior, cel al parteneriatului. Astfel, parteneriatul reprezintă o formă avansată a relației dintre două sau mai multe părți, cooperarea și coordonarea sunt formele intermediare, cele care facilitează stabilirea unui parteneriat, iar comunicarea reprezintă punctul de plecare în vederea realizării parteneriatului între două sau mai multe părți.

Condițiile realizării unui parteneriat reușit implică:

- identificarea scopurilor, intereselor comune, utile partenerilor și comunității;
- găsirea modului optim pentru realizarea scopului propus;
- organizarea și conducerea resurselor disponibile pentru a atinge scopul propus;
- identificarea competențelor persoanelor implicate în aceste proiecte pentru a le putea folosi la maxim;
- combinarea eficientă a atitudinilor, abordărilor și tehnicilor care se pot aplica diferitelor sarcini;
- utilizarea cu succes a schimbării în folosul instituției.

În concluzie, în societatea actuală este extrem de important rolul școlii în favorizarea relațiilor constructive, în crearea relațiilor pozitive între preșcolari și semenii lor, în promovarea comportamentului incluziv.

Bibliografie

1. Bătrînu, E.. Educația în familie. București: Editura Politică, 1980.
2. Cucoș, C. (coord.) Psihopedagogie pentru examenele de definitivare și grade didactice. Ediția a III-a revăzută și adăugită. Iași: Editura Polirom, 2009.

EDUCAȚIA- FACTOR DECISIV ÎN EVOLUTIA VIETII

Ioana Gabi
Școala Gimnazială Oboga, Județul Olt
Clasa a III a

Educația în viața unui om are un rol foarte important. Educația dezvoltă nenumărate laturi senzitive, emoționale, cât și laturi pragmatice de viață. Ca definiție este un fenomen social care reprezintă transmiterea de date și trăiri existențiale, a generalităților despre cultură și societate. Educația dezvoltă stilul unui om, până la urmă această învățare ți-o predai tu, nu există un profesor, învățarea ajută la formarea unui scop în viață, la formarea viitorului, însă și cantitatea face diferența în acest caz, tocmai de aceea în funcție de învățăturile primite, personalitățile sunt diverse. Adică un om plin de cultură și învățat ca la carte niciodată nu va fi cel mai popular sau cel care se pricepe la cele mai multe lucruri practice, însă unul care cu adevărat este educat să facă față fizic vieții nu posedă o cantitate atât de mare de informații logice și teoretice. Dezvoltarea personalității unui om începe în momentul în care persoana în cauză este capabilă de a putea face alegeri, pentru ca un om care știe să meargă într-o direcție știe și de ce a ales să meargă în acea direcție, asta e educația, atunci când știi de ce faci un lucru și știi cum să faci un lucru. Totul contează într-o lume în care sunt puțini cei care au carte, iar restul face parte din acei 7 ani de acasă, acei 7 ani care se vor transforma într-o viață. Educația din zilele noastre și de pe târâmurile noastre reprezintă niște foi cu îndrumări care niciodată nu s-au schimbat, mereu educația teoretică primită în instituții de învățământ a fost inutilă, tot ceea ce se învață printre bănci și ore scurse în noapte nu au nicio importanță, nimic din ce înveți într-o astfel de cameră cu 4 pereți, sala de clasă, nu te va ajuta în viața de zi cu zi, ca om care vrea succesul și fericirea pe plan personal. Omul din zilele noastre are nevoie de o personalitate puternică, plină de anturaj, doar așa poți reuși într-o societate contemporană plină de cerințe spre fizic, nu spre psihic, teoria nu îți oferă acea lingură de mâncare pe care visezi să o ai primită pentru munca depusă.

Fie că dai importanță educației din școli, fie că dai importanță educației primite ca om de rând, educație elementară, această învățare este importantă pentru caracterul și personalitatea ta, așa îți conturezi motivația și voința, ceea ce îți dorești, o întâmplare nefericită nu ar trebui să schimbe ceea ce educația te-a învățat să faci, mereu trebuie să ai o țintă, să tragi înspre acea țintă și să ai norocul ori siguranța că vei nimerii din prima. Sunt multe păreri despre educație, bune și mai puțin bune, însă atunci când omul care vrea să te educe nu este un om cu carte la cap, adică unul capabil să fie învățător, nici tu nu vei devenii un educat.

Conceptul pedagogic de educație urmărește cunoașterea științifică, la un grad înalt de generalitate și abstractizare, a unei realități psihosociale cu o foarte mare arie de extindere în timp și spațiu și de desfășurare complexă și contradictorie la nivel de sistem și proces.

De-a lungul istoriei, societatea a acumulat experiența de cunoaștere teoretică și practică condensată în valori materiale și spirituale ce constituie ereditatea socială a culturii și civilizației. Conservarea valorilor și transmiterea lor se realizează prin educație care, în această ipostază, reprezintă institutul constituirii și transmiterii eredității sociale a culturii și civilizației. Pe acest fundament de experiență condensată se acționează, prin educație, pentru formele omului ca utilizator și consumator de valori, ca producător și creator de valori. Educația este o funcție esențială și permanentă a societății în două ipostaze: de instituție a eredității sociale a culturii și civilizației și de instrument de acțiune pentru formarea omului

Din punct de vedere psihologic, psihogenetic, educația este procesul de formare a omului ca personalitate în plan cognitiv, afectiv-motivational, volitiv, aptitudinal, atitudinal. Structura psihică a personalității se construiește pe fundamentul eredo-nativ al ființei biologice, în cadrul relației educaționale prin conținutul cultural al experienței adultului-parinte, învățator, profesor. Educația în acest caz este instrumentul formării individului ca personalitate.

Tema: Proiectarea demersului didactic

Titlul: Proiectarea unei unități de învățare

Autor: Aldescu Petruța

Unitatea școlară: Școala Gimnazială, Comuna Măgurele

Clasa a III-a

Unitatea de învățare este unitară din punct de vedere tematic, se realizează într-o perioadă de timp determinată și se finalizează prin evaluare. Ea oferă profesorului libertate, permițând adaptarea la nevoile colectivului de elevi.

Proiectarea unei unități de învățare presupune parcurgerea unor pași ghidați de întrebările: Ce voi face? (se referă la selectarea conținuturilor); Cu ce voi face? (stabilirea resurselor necesare); Cum voi face? (identificarea activităților de învățare); Cum voi ști dacă ceea ce trebuia făcut a fost făcut? (stabilirea instrumentelor de evaluare).

Prin componentele pe care le include, proiectul unei unități de învățare oferă o perspectivă strategică și o imagine de ansamblu atât asupra temei, cât și asupra fiecărei lecții/ ore de curs. Parcurgând pe orizontală unitatea de învățare se obține o schiță a fiecărei lecții. În acest fel, profesorul are o permanentă idee despre ceea ce va face la clasă, poate interveni rapid în procesul didactic și poate gestiona eficient resursele de care dispune. Astfel, toate acțiunile sale se subsumează unei direcții clare.

Proiectarea unității de învățare permite alocarea unui interval mai mare de timp pentru o temă majoră, profesorul având în mai mare măsură posibilitatea unor abordări diferențiate și individualizarea învățării în raport cu ritmul pe care îl au elevii. Proiectul unității de învățare devine un instrument util de lucru pentru profesor, prin depășirea unor cerințe formale.

În cele ce urmează este prezentată o etapă (pentru o lecție) din proiectarea unei unități de învățare la disciplina Științe ale naturii, din aria curriculară Matematică și științe, Unitatea de învățare „Interacțiuni dintre corpuri. Forțe și efecte”, clasa a III-a.

Competențele generale și competențele specific vizate sunt:

1. Explorarea caracteristicilor unor corpuri, fenomene și procese

2. Investigarea mediului înconjurător folosind instrumente și procedee specifice

1.2. Utilizarea unor criterii pentru compararea unor corpuri, fenomene și procese

2.1. Identificarea etapelor unui demers investigativ vizând mediul înconjurător pe baza unui plan dat

2.2. Aplicarea planului dat pentru efectuarea unei investigații a mediului înconjurător

2.3. Reprezentarea grafică a rezultatelor unor observații realizate în cadrul diferitelor etape ale demersului investigativ utilizând tabele, diagrame, formule simple

2.4. Formularea de concluzii pe baza rezultatelor demersului investigativ

2.5. Prezentarea concluziilor demersului investigativ realizat pe baza unui plan dat

Detalieri	CS	Activități de învățare	Nr.	Resurse	Evaluare
-----------	----	------------------------	-----	---------	----------

de conținut			ore		
Interacți- unea dintre corpuri -de contact -electrică	1.1	<p>Forța de frecare</p> <p>-evidențierea unor interacțiuni între corpuri și efectele lor, răspunzând la întrebări:</p> <ul style="list-style-type: none"> Cum acționăm asupra gumei de șters pentru a înlătura urma lăsată de creion? Cum se deplasează copiii care merg prin zăpadă, față de cei care merg pe pământ? 	2	Imagini	Evaluarea orală Observația sistematică
	2.1	<p>(Identificarea forței de frecare)</p> <p>-formularea unor întrebări ce duc la necesitatea unei investigații pentru aflarea răspunsului</p>		Conversația	
	2.1	<ul style="list-style-type: none"> Forța de frecare dintre obiecte este întotdeauna aceeași? 			
	2.2	<p>-realizarea de estimări, predicții asupra subiectului supus investigației</p>		Penar, ață, bancă, prosop, șmirghel	
	2.4	<p>Experiment – lucru în echipă</p> <p>Se legă un penar cu o ață și apoi este târât pe suprafața băncii, pe un prosop, pe un șmirghel.</p>		Experiment științific	
	1.1	<ul style="list-style-type: none"> Formularea de concluzii și compararea estimărilor cu rezultatele obținute 			
		<p>Electrizarea corpurilor</p> <p>-evidențierea unor interacțiuni între corpuri și efectele lor, răspunzând la întrebări:</p>		Piepten	
	2.1	<ul style="list-style-type: none"> Ce se întâmplă dacă frecăm pieptenul de haine și apoi îl apropiem de păr? (Evidențierea fenomenului de electrizare) 			
	2.1	<p>-formularea unor întrebări ce duc la necesitatea unei investigații pentru aflarea răspunsului</p> <ul style="list-style-type: none"> Ce corpuri vor fi atrase prin intermediul fenomenului de electrizare? 			
	2.2	<p>-realizarea de estimări, predicții asupra subiectului</p>		Bucăți mici de hârtie,	

		<p>supus investigației</p> <p>Experiment – lucru în echipă</p> <p>2.4 Având la dispoziție diverse materiale (bucăți mici de hârtie, bobite de polistiren, cuie) și o riglă de plastic, se verifică ce corpuri vor fi atrase în urma electrizării riglei prin frecarea de un material textil.</p> <p>2.3</p> <ul style="list-style-type: none"> • Formularea de concluzii și compararea estimărilor cu rezultatele obținute <p>-realizarea unor desene care să illustreze aspecte ale investigațiilor realizate, cu tema „Cum mișcăm un obiect fără să îl atingem?”</p> <p>Lucru în echipă</p>	<p>bobite de polistiren, cuie, riglă, material textile</p> <p>Învățarea prin descoperire</p>	
--	--	--	--	--

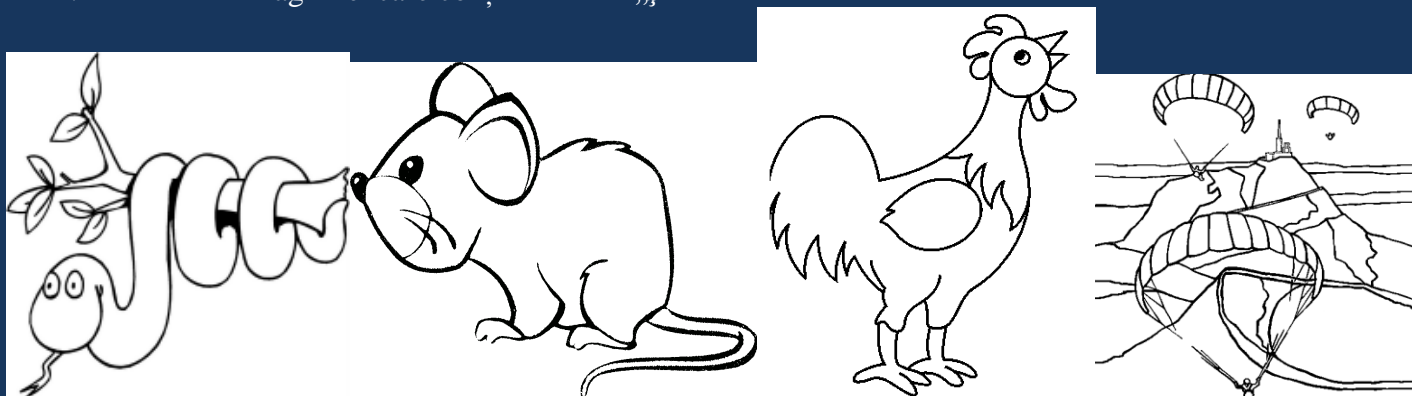

Comunicare în limba română

LITERA Ș

Prof. învăț. primar Vădan Elena Mirela
Școala Gimnazială, Comuna Măgurele, Prahova
Fișă de lucru clasa pregătitoare

1. Colorează imaginile care conțin sunetul „ș”.

2. Identifică și încercuiește litera “ș” în următoarele cuvinte.

REUȘITĂ / PĂPUȘAR / ȘEF / ȘOPÂRLĂ / ȘARPE / LĂCAȘ

3. Unește imaginea cu cuvântul corect:

COȘ

ȘORICEL

SACOȘĂ

CAȘ

COCOȘ

ȘOIM

4. Citește următoarele cuvinte:

caș

și-na

ma-și-nă

ru-și-ne

caș-ca-val

și-ne

vi-și-ne

ur-maș

sa-co-șă

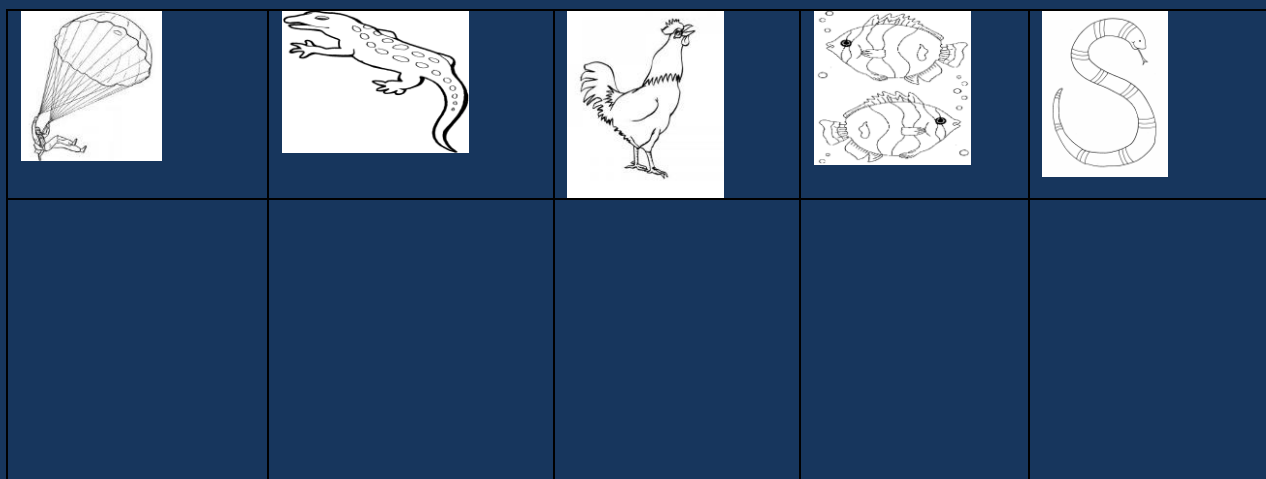
șan-să

ș-a-cal

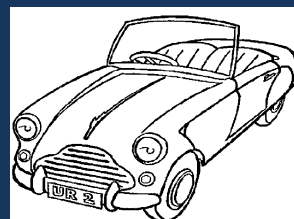
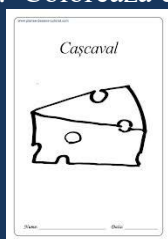
urși

5. Desparte cuvintele în silabe, reprezintă grafic și marchează sunetul ș .

6. Colorează caseta corespunzătoare poziției sunetului ”ș” în cuvânt.

--	--	--

7. Scrie
mai jos litera „ș” după model.

--	--	--

în spațiul

--	--	--

de

Ș																			

Creativitate in educatie

Prof.inv.primar: *Cornelia Corina Han*

Scoala Gimnaziala Nr.7 Medias

Jocuri și exerciții creative

Exerciții care vizează dezvoltarea fluenței de idei

Fluența ideilor are de a face cu abilitatea de a genera cât mai multe răspunsuri referitoare la problema dată într-un timp limitat/nelimitat. Producția de idei se poate realiza prin:

- construirea unor propoziții cu sens, formate din două sau mai multe cuvinte, pentru care se pot oferi silabele inițiale ale cuvintelor;
- joc de cuvinte ce presupune găsirea cât mai multor perechi de cuvinte ce rimează, cuvinte care au început și final dat, enumerarea 30 de cuvinte care încep cu **ra**, 30 de numere de flori, etc.
- găsirea unor expresii sau scurte propoziții, care pot fi generate pornind de la o numită temă (de exemplu, listarea tuturor lucrurilor care le vine în minte și care au anumite proprietăți: sunt solide, flexibile, au unghiuri...);
- inventarea unor cuvinte care să comunice anumite stări, sentimente sau dispoziții. Se poate cere enumerarea de cuvinte luminoase, cuvinte vapoase, cuvinte cu grade diferite de abstractizare, cuvinte triste, cuvinte dinamice...
- enumerarea cât mai multor asemănări între conceptele uregan și spirală, galben și toamnă (fluență asociativă)
- asocierea unor cuvinte, aparent fără legătură, cu scopul de a genera alte asociații. Se poate solicita elevilor să enumere o serie de cuvinte pornind de la cuvintele spray – duș, umbrelă, ploaie, mare – spumă, val, irizație, etc.

Pentru reușita acestui exercițiu este necesare concentrarea de fiecare dată asupra cuvântului anterior, ignorând cuvântul inițial al lanțului și în afara oricărei idei preconceptuate, precum și o rapiditate a realizării asociațiilor care nu trebuie mai mult analizată și gândite.

- enumerarea cât mai multor invenții inutile (de exemplu, pastă de dinți pentru hipopotam sau ochelari de soare pentru cârțițe) sau a cât mai multor imposibilități (de exemplu, să dai cu capul de o stea)
- enumerarea mai multor perechi, după modelul „Cerul pereche cu marea/frunza pereche cu floarea/noaptea pereche cu luna/valul pereche cu spuma...” (Eta Boeriu)

Exerciții care vizează flexibilitatea

Aceasta vizează capacitatea individului de a modifica rapid fluxul ideilor în scopul găsirii cât mai multor categorii de soluții, precum și saltul de la o categorie la alta.

Aceasta se poate exercita prin diferite tipuri de exerciții, de exemplu:

- enumerarea cât mai multor utilizări pentru un obiect banal, de exemplu cărămidă, item care inițial a făcut parte din bateria de teste a lui Guilford. Este important să se facă distincția între răspuns fluent (în cazul agrafei - curățarea unghiilor, a pipei etc.) și flexibil (notarea unui număr de telefon pe o gumă, prinderea unui cercel rupt...)

- găsirea unor finaluri cât mai variate la fabule, relatări neterminate (umoristice, moralizatoare, triste);
- prezentarea aceleiași situații (o întâmplare banală) în stiluri diferite;
- transpunerea elevilor în situații artificial create, fiind solicitați să descrie consecințele (de exemplu, Ce s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost cel de al doilea război mondial sau ce s-ar fi întâmplat dacă nu se inventa electricitatea, etc.)
- enumerarea consecințelor unui fapt, de exemplu, că oamenii nu ar avea nevoie să doarmă, dacă oamenii ar începe să nu mai moară...
- construirea colectivă a unei povești (brainwriting sau 635) constă în împărțirea elevilor în grupe de câte șase, după care li se cere să scrie fiecare câte trei rânduri pentru a începe o poveste sau povestire pe o temă dată. După cinci minute se cere elevilor să transmită foile celui alt coleg, în sensul acelor de ceasornic, care va proceda la fel după încă cinci minute, realizându-se în final șase povestiri care vor fi citite în fața clasei. Același exercițiu se poate folosi în cazul elaborării unei poezii absurde, cu precizarea că după fixarea temei (o excursie în deșert) se scrie primul vers pe o coală de hârtie, după care se îndoiește foaia, în așa fel încât să nu poată fi citit. Se dă coala colegului de bancă, care va proceda la fel, în final se desfășoară îndoiturile succesive și se citește textul rezultat.
- exerciții de scriere a unui mesaj sau povestiri în diferite forme, pentru diferiți cititori;
- lectura predictivă - care permite anticiparea conținutului textului, pornind de la un număr redus de informații sau chiar de informații ambigue.

Exerciții care vizează originalitatea

Sunt exerciții care vizează aptitudinea de a oferi răspunsuri rare, dar cu sens, cu „puterea creativă”, care modifică perspectiva obișnuită. Iată câteva exerciții care pot contribui la dezvoltarea originalității:

- îmbunătățirea unei jucării, în așa fel încât copiilor să le facă plăcere să joace cu ea;
- realizarea unei reclame cât mai incitante la produse anoste;
- alcătuirea unor scurte povestiri pornind de la cuvinte cheie cel de la incipit dat, aspectele vizate fiind tematica finalului și numărul scenariilor compuse.
- exercițiul consecințelor sau „Ce ar fi dacă...”
- exerciții de ilustrare unor scrieri prin imagini sau desene care valorifică inteligența și creativitatea de tip artistic;
- exerciții de redactare - răspuns la stimul cu interpretări multiple (imagini, poze, filmuleț...)

Exerciții care vizează elaborarea

Aceste exerciții provoacă dezvoltarea unei idei în toate implicațiile sale, subiectul producând detalii semnificative.

- crearea unei povestiri care să includă un dialog umoristic între un fotbalist și minge sau care să conțină cuvinte cheie date;
- imaginarea unui dialog între Socrate și Iisus, între ei și monstrul din Loch Ness, între ei și un personaj istoric;

- redactarea a două scrisori imaginare adresate unor personaje mitologice, oameni de știință, pornind de la un text scurt, de exemplu, un dialog. Se poate cere elevilor să scrie adăugând scurte caracterizări, amănunte privind înfățișarea, gesturile, ticurile, urmată de integrarea textului între operă. Ca sarcină suplimentară se poate propune elevilor imitarea stilului scriitorului respectiv;
- realizarea unor texte himeră - alcătuită din fragmente preluate din alte texte, „împănate” în textul de pornire sau care constau în schimbarea finalurilor cadrului de desfășurare a acțiunii sau a personajelor;
- scrierea unor povești din petice - constă în alegerea unor fragmente din povești diferite, urmată de tăierea lor în bucăți și amestecarea lor între un vas cu pălărie, scoaterea bucăților la întâmplare una câte una și scrierea lor pe o foaie la de hârtie;
- salata de povești – constă în luarea unor elemente din mai multe povești și alcătuirea unui basm nou (în noua poveste lupul se poate întâlni cu Cenușăreasa și amândoi păcălesc vulpea și răzună pe urs);
- varianta SF a basmului Greuceanu (Greuceanu poate fi considerat un Superman, iar calul ar putea fi înlocuit de o navă spațială);
- povestea stricată - presupune înlocuirea tuturor lucrurilor bune cu lucruri rele;
- povești cu personaje banale, mărunte: despre fermoar, agrafă, preș ș.a.
- povestea cu miez de-a gata, care se bazează pe asocierea la întâmplare a unor personaje cronotopuri, intrigi, deznodăminte, rezultând combinații inedite: persoana-Julietta, loc: pe lună, timp: 2050, intrigă: s-a rătpcit, deznodământ: răsplată, etc.)
- povești de răs – mici scenete în care inși picați din luna habar nu au la ce sunt bune lucrurile noastre și prin urmare se piaptână cu furculița, încearcă să mănânce cu unghiile... Se poate adapta sub forma prezenței în zilele noastre a unui erou istoric sau a unui inventator celebru din trecut, etc.);
- scurte povestiri în care aventurile să fie provocate de luarea în sens propriu a unor expresii figurate: de pildă, când li se spune să tragă ușa după ei, adică s-o închidă, Păcală și Tândală o scot din țânțani și o târăsc după ei pe drum. Ce s-ar putea întâmpla în cazul unor expresii precum „a tăia frunze la câini”, „a lua cuiva vorba din gură” și „a fugit mâncând pământul”;
- povestiri cu incipit dat: Sunt o bicicletă... Sunt un fluture... Indiferent de varianta de incipit aleasă, aceste modalități de redactare au avantajul că dezvoltă spiritul de observație și o oarecare flexibilitate în receptarea realității. Copilul trebuie să adopte o altă perspectivă asupra realității, ieșind din sfera specific umană, altfel spus se află în fața unei alte modalități de asimilare a lumii, care favorizează la rândul ei integrarea în realitate.

Bibliografie:

Ghid metodic interdisciplinar – *Educație pentru dezvoltarea creativității*, Horia Ciprian Corcheș, Dumitru Oroșan

**Scoala Gimnaziala Axente Sever
Structura Agarbiciu**

Clasa :a- II-a

Prof.inv.primar: Bacila Ioana Maria

Disciplina: Dezvoltare Personală

Joc didactic: Sunt special

Timp: 20 minute

Materiale necesare: nu sunt necesare

Obiective:

Stabilirea unor asemănări și deosebiri între sine și ceilalți, după criterii simple
Identificare unei trăsături personale care îi diferențiază de grup

Desfășurarea jocului:

1. Elevii se vor așeza într-un cerc, pe scaune.
2. Învățătorul anunță că are la dispoziție 3 minute să se gândească la ceva care îi face speciali (unici) în cadrul grupului. După ce s-au gândit la o caracteristică, elevii vor spune pe rând ce îi face speciali. De exemplu: „Sunt special pentru că am zburat cu avionul” sau „Sunt special pentru că am un frate mai mic” etc.
3. Dacă mai este ceva care se recunoaște în caracteristica respectivă, va ridica mâna ca să fie vizibil. În funcție de răspunsul copilului, se pot cere și detalii (exemplu: „Unde ai zburat cu avionul?”, „Cum îl cheamă pe frățiorul tău mai mic” etc.)

Evaluare/feed-back: Copiii vor fi încurajați să-și exprime emoțiile (ce au simțit).

Întrebări suport pentru feed-back:

- Cum vi s-a părut jocul?
- A fost ușor să găsiți ceva care vă face speciali?
- Ați aflat ceva nou despre colegii voștri?
- De ce credeți că e important să ne cunoaștem?
- Ați găsit vreun coleg cu care aveți ceva special în comun?

Sc.Gim.Axente Sever,Structura Agârbiciu
Inv.Duca Rodica,cls. I si a III-a

Povestea Pandemiei

Oameni de dincolo de ecran

Anul 2019.Începutul lui martie.Virusul COVID 19 a adus Pandemie în lume și stare de urgență.

Într-una din zile o veste tristă a căzut ca un fulger asupra noastră.S-au închis școlile.Atunci am început să mă gândesc la „copilașii” mei.Trebuia să dea evaluarea națională. „Ce voi face? Cum vor rezolva ei unele probleme dacă nu au noțiunile necesare?” Dintr-un colț întunecat al minții, gândul îmi răspunse: „Fă la fel ca pușorii tăi când se joacă în grup jocuri pe calculator.”

Iată răspunsul! Am întocmit un grup al clasei pe o aplicație.De o parte a ecranului eram eu ,fericită că pot să-i văd,să știu că sunt bine și pot să-i ajut.De cealaltă parte a ecranului erau ei, copiii mei,elevii mei dragi și de multe ori și părinții lor.Încet,Încet am început să ne organizam și în fiecare zi la aceeași oră ecranul laptopului avea doua fețe:una cu ochi iscoditori, iar cealaltă cu ochi sclipitori si blânzi .Și așa am învățat lucruri minunate și folositoare,ne-am îmbogățit cunoștințele și am încheiat un an școlar greu.

Cu și mai multă experiență , din toamnă elevii mei cei mici au învățat scrierea de mână, să citească și să socotească.Ochișorii iscoditori au devenit îndrăzneți ,limpezi și interesați.Nu mai sunt temători.

- „V-am spus cât de mândră sunt de voi?”

De cealaltă parte fețișoare drăgălate răspund în cor:

- „De mai multe ori !”

Rodica Duca, invatator cl.I si a III-a

VALENȚELE EDUCATIVE ALE BASMULUI LA VÂRSTA ȘCOLARĂ MICĂ

prof inv. primar: Cornelia Țarcă
Școala Gimnazială Racovița, Sibiu
Clasa a-II-a

Dintre creațiile literare în proză, basmele sunt cele care au rămas de-a lungul timpului operele cele mai îndrăgite de copii, începând încă din primii ani ai copilăriei. Spre deosebire de poveste, basmul crează o atmosferă specială. El “este un gen vast (...), o operă de creație literară, cu o geneză specială, o oglindire a vieții în moduri fabuloase” – arată G.Călinecu. Basmul este minunea întâlnirii cu lumi miraculoase, care solicită fantezia cititorului, care îl ajută să zboare pe tărâmurii atât de departe de realitatea cotidiană, dar care îl ajută pe copil să -și dezvolte propriile sale căi de a-și imagina alte lumi

Aceste creații literare îi permit copilului să pătrundă într-un univers fantastic, plin de mistere și cât se poate de fascinant. într-un limbaj accesibil, ușor de înțeles. Odată pătruns în această lume mirifică a basmului,, copilul începe să -si îmbogățească imaginația, dar mai ales să-si dezvolte vocabularul. Astfel ,basmel sunt mijloace eficiente în procesul de formare a exprimării corecte la copiii din ciclul primar. Valoarea instructiv-educativă a acestora este deosebită. Ele aduc o prețioasă contribuție la dezvoltarea proceselor de cunoaștere, a proceselor afective, la formarea trăsăturilor de voință și caracter, la formarea personalității copiilor. Exprimând înțelepciunea și năzuințele poporului, necazurile și bucuriile sale, lupta cu forțele naturii, relațiile dintre oameni, basmele îi ajută pe copii să înțeleagă complexitatea aspectelor vieții.

Spre exemplu, personajele literare le pot forma comportamente morale, deoarece copiii de această vârstă caută în mod instinctiv puncte de sprijin, sub a căror influență își modelează propriul comportament. După cum se știe, copiii au tendința de a imita, de a acționa imitând situațiile concrete de viață pe care le întâlnesc. Astfel, odată cu imitarea acestora începe procesul de însușire a normelor de

comportare, de conștientizare a actelor moral-civice. Modelele de comportare pe care le imită copiii la această vârstă, se constituie în exemple de o mare forță educativă. Aria modelelor , a exemplelelor pe care le urmează copiii se extinde de la persoanele cu care vin în contact nemijlocit, la personajele reale sau fictive din creațiile literare. Personajele reprezintă elementul concret al unui text și cel mai accesibil copiilor. Pentru ei, personajul literar este o existență reală, un model de imitare, sau dimpotrivă un exemplu rău pe care trebuie să-l respingă. De cele mai multe ori, ei vor să fie harnici, curajoși, cinstiți, generoși, asemeni lui Făt -Frumos, Harap-Alb, Greuceanu sau Ileana Cosânzeaza. Copiii urmăresc cu mare interes conflictul dintre bine și rău, sunt atrași de acțiunea ce se desfășoară în ritm alert , trăind alături de eroii preferați bucuria victoriei binelui. Prin calitățile lor deosebite atât morale cât și fizice, personajele pot avea o influență educativă de mare forță emoțională asupra copiilor .

În activitatea desfășurată cu elevii am constatat că în povestirea conținutului basmului, copiii participă cu plăcere, cu interes, reușind să redea firul narativ al basmului, folosind chiar expresii pe care le-au întâlnit când au citit basmele recomandate pentru lectura suplimentară. Acestea se aleg în funcție de vârstă și în raport cu nivelul exprimării elevilor. În clasele primare se aleg basme scurte, a căror povestire nu durează mai mult de 10 -20 minute.

Pentru a stimula imaginația copiilor, i-am solicitat să deseneze ceva care i-a impresionat mai mult din basmul pe care l-au avut de citit, să reproducă dialoguri dintre personaje,(joc de rol) etc. În acest fel, am apelat la imaginația lor punându-i în pielea personajului cerându-le să acționeze ca ele. De asemenea, am creat jocuri de rol ,cerându-le să interpreteze personaje în diferite situații în care s-au aflat pe parcursul întâmplării. Apoi i-am solicitat să descrie emoțiile trăite. Astfel de activități incurajează pasiunea copiilor pentru citit ,basmul fiind valoros atât pentru educarea artistică a copiilor cât și pentru dezvoltarea limbajului.

În concluzie, basmele au o mare forță de atracție. Ele au fermecat copilăria multor generații, i-au alimentat imaginația deschizându-i astfel căi de acces către nenumăratele taine ale Universului. În călătoriile provocate de imaginarul din basme, copilul se simte fericit, participă afectiv și este alături de eroi îndrăgiți.. Basmul contribuie totodată la lărgirea orizontului copilului de vârstă școlară mică.

BIBLIOGRAFIE

George Călinescu (,2006) - Literatura pentru copii si tineret,(editia a doua revizuită si adaugită),Târgu –Mureș, Editura Universității “Petru Maior”, pag. 55

Ioan Șerdean (1998) - Didactica limbii romane in scoala primara, Editura Teora, Bucuresti, pag.179
www.didactic.ro

Exploratori în lumea emoțiilor

prof. înv. preșcolar Droc Corina,
Școala Gimnazială nr. 3 Cisnădie/Sibiu

Ziua Internațională a Teatrului pentru Copii și Tineret este sărbătorită pe 20 martie, începând din 2001. Copiii nu pot merge singuri la teatru, de aceea acțiunea în sine reprezintă un apel pentru a recunoaște dependența copiilor față de adulții din jurul lor, ei trebuind să beneficieze de o expunere la artă, în general, și de a accepta aceasta formă de artă, în special. Copiilor le place foarte mult, teatru de păpuși sau cu actori, să se viseze prinți și prințese, asemănătoare personajelor din povești, mai ales în perioada preșcolară. Deseori, părinții uită de contactele sociale ale copilului unde își poate cultiva creativitatea, atenția, concentrarea, spiritul de observație, preferând ca timpul liber să coincidă cu privitul la televizor, jocul pe computer, telefonul mobil sau alte dispozitive electronice. Din acest motiv, noi spunem: “Hai, la teatru!”.

Pledăm pentru jocuri în colectiv, în echipe, între prieteni pentru că stimulează cooperarea, valorizarea, în care copiii își pot zâmbi unii altora, se pot încuraja, se pot întrece, se pot ajuta, se pot descoperi, cunoaște și îndrăgi, sunt “jocuri vii” în care ei pun suflet. Sunt jocuri în care se realizează socializare, cunoaștere reciprocă, coeziunea grupului, încrederea în sine, autocontrol, expresivitate, creativitate. Din acest motiv, noi spunem:”Hai, la joc!”.

Tema anuală de studiu: *Ce și cum vreau să fiu?*

Este important să:

- respectăm interesul copiilor pentru această temă
- învățăm doar prin joc
- implicăm copiii
- selectăm metode active care să-i provoace pe copii să acționeze în consens cu tema propusă

Proiect tematic: *La teatru*

Dimensiune principală a dezvoltării: - Autocontrol și expresivitate emoțională;

-Dezvoltarea empatiei și a abilităților de relaționare socială.

Comportamente vizate: - Recunoaște și exprima emoții de bază, fragmente din piese muzicale, texte literare, obiecte de artă.

-Demonstrează abilități de autocontrol emoțional

DENUMIREA JOCULUI-ACTIVITĂȚII: “Pălăria cu emoții”

NIVEL DE VÂRSTĂ: 5-6 ani

SCOP: conștientizarea emoțiilor reale versus cele mimate impuse de joc.

OBIECTIVE: - să identifice de pe jeton, emoția ilustrată.

- să exprime emoția reprezentată în imagine, prin mimică.
- să deosebească o emoție reală, față de una mimată (impusă).
- să coopereze cu ceilalți în rezolvarea sarcinilor.

MATERIALE NECESARE: o pălărie, jetoane cu emoții (bucurie, tristețe, furie, uimire, etc.), cd-player, recompense (emoticoane fericite).

DESCRIEREA JOCULUI: Fiecare copil pe rând, extrage din pălărie câte un jeton care ilustrează o emoție. În ritmul unei melodii, copiii se mișcă liber pe o suprafață de joc, apoi, când melodia se oprește, fiecare copil își găsește o pereche și își exprimă prin mimica și gestică, unul față de celălalt, emoția prezentată în imagine, apoi fac schimb de jetoane.

EXECUTAREA JOCULUI DE PROBĂ: se execută conform descrierii jocului.

DESFĂȘURAREA JOCULUI PROPRIU ZIS: după executarea jocului de probă, se trece la desfășurarea jocului propriu zis, respectând regulile. Se

repetă jocul, de mai multe ori. La final, se discută cu copiii despre diferența dintre emoțiile reale și cele mimate, despre trăiri emoționale “prietenoase” și cele “neprietenoase”, întâlnite în fiecare zi.

DENUMIREA JOCULUI-ACTIVITĂȚII: “Cum ne comportăm la teatru”

NIVEL DE VÂRSTĂ: 5-6 ani

SCOP: evaluarea corectă a unor comportamente în raport cu norme și comportamente prestabilite

OBIECTIVE: - să identifice comportamentele pozitive și negative pe baza ilustrațiilor oferite.

- să explice consecințele comportamentului neadecvat în sala de spectacol.
- să respecte regulile aferente unei situații sociale: înainte de spectacol, în timpul spectacolului, după terminarea spectacolului.
- să coopereze cu ceilalți colegi în rezolvarea sarcinilor.

MATERIALE NECESARE: ilustrații cu diferite comportamente pozitive și negative ale spectatorilor din sală, recompense - medalioane cu eroi, din basme îndrăgite de copii, semaforul comportamentelor:

cu o bulină roșie pentru comportamentul negativ, iar altă bulină verde, pentru comportamentul pozitiv, tablă magnetică, magneți.

DESCRIEREA JOCULUI: Copiii vor fi invitați să stea pe covor în forma de cerc. Așezați în fața ilustrațiilor pe care sunt reprezentate exemple pozitive și negative de comportament în sala de spectacol. Sarcina copiilor este de a selecta pe rând câte o ilustrată și a o atașa pe tablă sub bulina corespunzătoare. Bulina roșie este pentru comportamente negative, iar în dreptul bulinei verzi, vor fi cele pozitive.

EXECUTAREA JOCULUI DE PROBĂ: se execută conform descrierii jocului.

După ce s-au epuizat toate ilustrațiile, se poartă o conversație despre modul în care trebuie să ne comportăm civilizat, în general la teatru, cinema, expoziții.

COMPLICAREA JOCULUI: după ce toate ilustrațiile au fost așezate corect, conform comportamentului descris, se poate cere copiilor să împartă ilustrațiile conform desfășurării acțiunii: ex.:” Cumpărăm bilete!”(înainte de spectacol), “Nu vorbim cu vecinii!”(în timpul spectacolului), “Nu

ne înghesum să părăsim sala, la terminarea spectacolului!”(după terminarea spectacolului).De asemenea, se explică faptul că oferirea unei flori artiștilor, este un gest de admirație pentru ceea ce fac artiștii.

La finalul activității ,pentru că a fost foarte educativ și antrenant, se cuvine:“Să aplaudăm!”(copiii bat din palme), apoi primesc drept recompensă câte un medalion cu eroi din basme îndrăgite de copii.

Bibliografie:

Curriculum pentru educație timpurie-2019, anexa la ordinul ministrului Educației Naționale nr. 4 694/2.08.2019

Bulboacă, Anca, Vișan, GrațIELA (2015) . *Labirintul jocurilor-vol. I*. București: Editura Arlequin.

Școala Gimnazială „Laurențiu Fulga”- Fulga de Sus

Data: 15.10.2020

Prof.înv.primar : Cazacu Silvia Angelica

TEST SUMATIV EDUCAȚIE CIVICĂ- cls.a III-a

Persoana

1. Încercuiește numai corpurile vii:

brad telefon copil minge șosea rândunică păpușă

2. Numerotează persoanele din imagini în ordinea crescătoare a vârstei:

3. Completează enunțurile:

Oamenii se deosebesc de celelalte viețuitoare prin faptul că

Primul act de identitate al unei persoane este

4. Bifează căsuțele care indică elementele care se regăsesc în certificatul de naștere:

nume și prenume

clasa

culoarea pielii

data nașterii

cod numeric personal

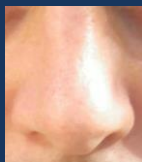
sexul

numele părinților

locul nașterii

5. Realizează corespondența între organul de simț și simțul corespunzător acestuia:

văz

miros

auz

BAREM DE CORECTARE ȘI APRECIERE

1. brad, copil, rândunică
2. 4, 1, 3, 2
3. gândesc/ vorbesc articulat/ comunică/au sentimente/ muncesc etc.
4. nume și prenume, data nașterii, cod numeric personal, sex, numele părinților, locul nașterii
5. nas- miros
ochi- văz
ureche- auz

DESCRIPTORI DE PERFORMANȚĂ

<i>FB</i>	<i>B</i>	<i>S</i>
Încercuiește trei corpuri vii.	Încercuiește două corpuri vii.	Încercuiește un corp viu.
Numerotează corect vârstele reprezentate de imagini.	Numerotează consecutiv corect două vârste identificate în imagini.	Numerotează corect doar prima vârstă în ordine crescătoare.
Completează corect cele trei enunțuri.	Completează corect două enunțuri/ unul greșit sau două enunțuri/ unul omis.	Completează corect un enunț/ două greșite sau un enunț/ unul greșit și unul omis sau unul corect/două omise.

Bifează cinci-șase elemente care se regăsesc în certificatul de naștere.	Bifează corect trei-patru elemente.	Bifează corect unul-două elemente.
Realizează corect cele trei corespondențe.	Realizează corect două corespondențe.	Realizează corect o corespondență.

FB: 4-5 itemi corecți

B: 2-3 itemi corecți

S: 1 item corect

OBIECTIVELE SPECIFICE CARE SE REALIZEAZA PRIN ACTIVITĂȚILE DE COMPUNERE

*prof. înv. primar PĂUN MARIANA
Școala Gimnazială "Laurențiu Fulga", Sat Fulga de Sus
Comuna Fulga, Județul Prahova*

Studiul limbii și literaturii române își propune dezvoltarea competențelor de comunicare orală și scrisă a elevilor, precum și familiarizarea acestora cu texte literare și nonliterare.

De altfel, scopul studierii limbii române în perioada școlarității obligatorii este acela de a forma progresiv un tânăr cu o cultură comunicațională și literară de bază, capabil să înțeleagă lumea din jurul său, să comunice cu oamenii, să se integreze efectiv în cadrul școlar, respectiv profesional, să rezolve problemele concrete din viața cotidiană, să continue procesul de învățare în orice fază a vieții, să fie sensibil la frumosul din natură și la cel creat de om.

În acest sens, curriculum-ul propune o mutație fundamentală la nivelul studierii limbii și literaturii române. În locul compartimentării artificiale a disciplinei în "limbă" și "literatură", se propune un nou model, cel comunicativ-funcțional, adecvat nu numai specificului acestui obiect de studiu, ci și modalităților propriu-zise de structurare a competenței de comunicare. În mod concret, acest model presupune dezvoltarea integrată a capacităților de receptare și de exprimare orală, respectiv de receptare a mesajului scris ("citirea-lectură") și de exprimare scrisă.

În rândul componentelor limbii române, ca disciplină, compunerea constituie cadrul cel mai potrivit capacităților de exprimare al elevilor, fiind cel mai complet exercițiu de limbă.

Compunerile formează și consolidează deprinderi de exprimare corectă, ajută la educarea proceselor psihologice complexe care contribuie în mare măsură la formarea individualității copiilor.

Prin lecțiile de compunere se urmărește ca elevii să se familiarizeze cu materialul concret al limbii, să înțeleagă exact valoarea cuvintelor și să stăpânească noțiunile pe care să le integreze cu ușurință în comunicarea orală și scrisă. Trebuie să se dezvolte la elevi gândirea și judecata, deprinzându-i cu idei clare, cu măsură în vorbă și cugetare, să-i îndrumăm într-o lume de sentimente și idei pozitive, dezvoltându-le dorința și gustul pentru limba și literatura română.

Lecțiile de compunere, integrate în cadrul obiectului limba română, constituie un mijloc eficace pentru formarea personalității și caracterului elevilor.

Este cunoscut faptul că la nivelul învățământului primar se creează premisele psihologice pe care se va consolida viitoarea personalitate a elevului, relevată în principal prin modul cum reușește să-și însușească un limbaj care să-i dea posibilitatea de comunicare și de însușire de noi cunoștințe.

"Limbajul reprezintă principalul instrument de informare și formare a elevilor în școală"⁷.

⁷ T.Bogdan și I.Stănculescu, 1970, „Psihologia copilului și psihologia pedagogică”, Editura Didactică și Pedagogică, București, p. 162

Deși sunt preocupări și la grădiniță, totuși în școală se stabilește un echilibru adecvat între vocabularul activ și cel pasiv al copilului. Acest echilibru se realizează între învățarea unui nou mod de comunicare în scris prin însușirea unui nou mod de învățare, învățarea prin citirea lecțiilor din manuale și a altor cărți.

În școala primară se începe învățarea sistematică a limbii care este un sistem de semne, în general sonore, prin care un om comunică altor oameni gândurile sale.

Scrierea este și ea tot un sistem de semne menite să reproducă pentru vedere, atât cât este posibil, sistemul sonor care să se adreseze auzului. „ Cititorul, față de ascultător, are de făcut o muncă întreită: să recunoască literele din care se compune cuvântul scris, să transpună rezultatul în limbaj sonor cuvântului sonor și să substituie în minte conceptul corespunzător.”⁸

La sfârșitul ciclului primar, elevii vor fi capabili:

- să recunoască și să aplice normele privitoare la forma și fondul compunerii;
- să se exprime corect oral și în scris;
- să transfere și să integreze, în structuri verbale proprii, elemente de vocabular cu valoare stilistică deosebită;
- să redacteze rezumatul, povestirea unui text literar narativ;
- să realizeze compuneri pe bază de dialog;
- să elaboreze compuneri după plan, după tablouri, după ilustrații, după observații dirijate sau observații personale;
- să realizeze compuneri corespondență și cu destinație specială;
- să valorifice elementele de ordin afectiv;
- să realizeze compoziții cu amprentă originală și creatoare respectând tehnicile de

redactare a compunerilor în toate etapele de lucru: documentarea, întocmirea planului de idei, dezvoltarea acestuia, redactarea, analiza și evaluarea compunerii.

⁸ Al .Graur, 1974, „Mic tratat de ortografie”, Editura Științifică, București, p. 67

Resurse educaționale utile în procesul de predare-învatare-evaluare on-line

prof.înv.primar VIȘAN FLORINA

Școala Gimnazială ,sat Fulga de Jos, clasa a IV- a

Informatizarea învățământului, care a cunoscut o importantă creștere în ultima perioadă, presupune atât dotarea cu calculatoare și laptopuri a unităților școlare dar mai ales folosirea acestora de către profesori la oră, mai ales în această perioadă în care învățământul tradițional (față în față) a fost înlocuit cu cel online.

Acest lucru presupune o pregătire adecvată a cadrelor didactice pentru utilizarea tehnologiei informației în procesul de predare. Este o diferență majoră între a deschide calculatorul ,a transmite, și a manevra elementele unei lecții. Prin urmare pregătirea cadrelor didactice este un element de bază. Fără perfecționarea personalului didactic sunt șanse mici ca tot acest demers, care presupune multă muncă și fonduri uriașe, să aibă o finalitate. Vor trebui de asemenea reprofilete programele școlare și manualele, pentru ca ele să poată fi adaptate cu o mai mare ușurință la o programare a unei lecții pe calculator.

Toate aceste lucruri presupun însă timp și efort din partea tuturor celor implicați în actul educațional dar situația actuală a dus la necesitatea adaptării și personalizării procesului instructiv-educativ de către fiecare dintre noi, cadrele didactice, în măsura posibilităților și a priceperii.

Luând în vedere toate aceste considerente, abordarea temei ” Resurse educaționale utile în procesul de predare-învatare-evaluare on-line” este una binevenită, întrucât schimbul de idei dintre cadrele didactice a fost considerat dintotdeauna un factor important în dezvoltarea abilităților educative ale acestora.

Este evident că aceste noi concepte în educație nu le pot înlocui pe cele tradiționale în mod radical. Există domenii sau etape ale procesului de învățământ în care educația tradițională este de neînlocuit- faza preșcolară și primii ani de educație în școli fiind cele mai semnificative-, când influența personală a educatorului rămâne determinantă și de neînlocuit!

Deși nu toți copiii posedă instrumentele necesare pentru desfășurarea unei lecții online, preșcolarii noștri, cu ajutorul părinților, s-au familiarizat cu micile sesiuni on-line desfășurate prin cadrul platformei ZOOM. Mai mult de atât, am descoperit pentru ei diferite programe și site-uri de lucru cu ajutorul cărora încercăm să le creăm materiale interactive, atractive, educative, stimulative și originale.

Unul dintre acestea este JINGSAW PLANET- o platformă foarte ușor de utilizat de către cadrele didactice pentru a crea materiale pentru copii. Adresa web oficială este www.jigsawPlanet.com.

Dând un click pe această adresă, cadrul didactic are posibilitatea de a selecta jocuri-puzzle pentru copii după tema dorită sau poate crea propriul cont în vederea personalizării activității. Contul se crează prin completarea câtorva informații (alegerea unui nume de utilizator, parolă, adresă de email pentru confirmarea și finalizarea înscrierii/creării contului).

Apoi, prin alegerea opțiunii ”Crează”, se pot realiza puzzle-uri variate ,cu grad diferit de dificultate, în funcție de vârsta copilului, de tema săptămânii etc.

Atunci când am abordat tema ”Ce fac animalele toamna”, de exemplu, le-am pregătit copiilor ghicitori despre viețuitoare...iar răspunsul nu a fost confirmat de către mine, ci a fost ”ascuns” în spatele pieselor de puzzle pe care copilul le-a poziționat corect în vederea reînțririi imaginii. Jocul a fost atât instructiv cât și educativ.

Educația online oferă posibilități nelimitate de a înfrumuseța actul educațional...dar prezența copiilor și a cadrului didactic față în față în vederea realizării feed-back-ului permanent, în timp real, într-un ambient potrivit/instituționalizat, rămân factori esențiali în formarea viitorului adult.

În lumea necuvântătoarelor

Tema activității „La ferma lui Fredi ”

Prof.înv.preșcolar: Grigorean Mărioara

Unitatea de învățământ: Școala Gimnazială Nr. 3 Marginea/ GPN Nr.3

Nivelul / Grupa II: mare „Fluturașii”

Activitatea debutează cu o surpriză și anume, descoperirea în grupă a fermierilor Fredi și fiul acestuia, Edi (siluete) care vor relata întâmplarea petrecută la ferma lor (momentul de poveste). La finalul poveștii, copiii vor afla că cei doi au nevoie de ajutorul lor.

Prin folosirea ca tranziție a cântecului „Cățelul Bingo” se va trece la activitatea integrată (DȘ+DLC+DOS) unde îl vom ajuta pe fermier să-și refacă ferma cu toate animalele care le avea, iar pe fiul acestuia să învețe: să numere, să formeze mulțimi așezând și numărul corespunzător elementelor din mulțime, să despartă în silabe, să formeze propoziții, să descopere sunetul cu care începe cuvântul sugerat dar și alte lucruri, îndeplinind unele sarcini.

Fiecare copil va primi o foaie de hârtie cu imagini care reprezintă ferma lui Fredi (o fermă, doi copaci, o cușcă, un gard, o mocirlă cu noroi, un deal, un soare și nori). Vom descoperi materialul și vom constata că nu sunt animale prezente la fermă. Copiii vor fi placut surprinși să afle că într-un plic sunt siluete cu animalele de la fermă (o pisică, 2 căței, 3 porci, 4 cai, 5 oi, 6 vacuțe, 7 iepurași) și cifre de la 1 la 7. Astfel, se descoperă materialele necesare desfășurării jocului exercițiu de la activitatea DȘ și DLC. Conținutul acestuia va face referire la cunoștințele și deprinderile intelectuale ale copiilor cu privire la gruparea, ordonarea obiectelor după criterii date, dar și despărțirea în silabe, numărul de silabe ce alcătuiesc cuvântul, sunetul cu care începe cuvântul, formarea de propoziții simple și dezvoltate.

Pentru început, se vor comunica sarcinile constitutive ale jocului, după care se vor exemplifica și demonstra cu ajutorul copiilor, modalitatea de desfășurare a acestuia.

Astfel, copiii vor primi sarcina de a forma grupe după formă și culoare cu siluetele animalelor aflate în plic și să recunoască cifrele. Pe tabla magnetică voi realiza concomitent cu ei exercițiile cu material individual.

Voi cere copiilor să caute silueta ce reprezintă o pisică și să o lipească pe acoperișul fermei, după care, să așeze cifra 1 sub mulțimea formată.

Voi cere unui copil să îmi spună ce a format (în timp ce vorbesc, copiii vor încercui cu degetul, mulțimea formată).

Va fi numit un alt copil să spună a câta mulțime a format.

Voi solicita întreaga grupă să despartă în silabe cuvântul „pisică” și să-mi spună câte silabe alcătuiește acest cuvânt.

Un copil numit de mine va forma o propoziție simplă folosind acest cuvânt.

Un alt copil, va descoperi sunetul cu care începe cuvântul „pisică”.

În continuare, voi cere copiilor să căuta siluetele ce reprezintă doi căței și să le lipească în partea stângă a cuștii, după care, îi voi solicita să caute cifra 2 și să o așeze sub mulțimea formată (cu două elemente).

Va fi numit un alt copil să spună a câta mulțime a format.

Din nou voi solicita întreaga grupă să despartă în silabe cuvântul „căței” și câte silabe alcătuiesc acest cuvânt.

Un copil numit de mine va forma o propoziție dezvoltată folosind acest cuvânt.

Un alt copil, va descoperi sunetul cu care începe cuvântul „căței”.

Pentru a descoperi mulțimea cu trei elemente, voi ruga copiii să caute siluetele ce reprezintă trei porci și să-i așeze pe mocirla de noroi, după care voi solicita să caute cifra 3 și să o așeze sub mulțimea formată (cu trei elemente).

Va fi numit un alt copil să spună a câta mulțime a format, un altul să despartă în silabe cuvântul „porci”, să formeze o propoziție și să descopere sunetul cu care începe cuvântul dat.

Jocul continuă până când toate animalele sunt așezate astfel: patru cai lângă copacul din stânga, cinci oi pe deal, șase vacuțe după gard și șapte iepurași în fața fermei.

După ce au realizat tabloul și au respectat sarcinile, educatoarea le cere copiilor să închidă ochii și atunci se amestecă jetoanele cu cifre de pe panoul ei, iar copiii au sarcina de a determina locul fiecărui număr corespunzător mulțimii elementelor.

Sintetizarea informațiilor regăsite în activitatea integrată se va realiza în etapa evaluării prin intermediul metodei interactive de grup, piramida, copiii completând-o cu jetoane potrivite fiecărei trepte, după cum urmează:

1. Unde trăiesc animalele domestice? (la fermă)
2. Cum se numesc cei doi fermieri? (Fredi și Edi)
3. Ghici ghicitoarea mea:
 - a) Este mare, coarne are
Ne dă lapte și smântână
Brânză proaspătă și bună. (vaca)
 - b) După sobă la bunica
Toarce-ntr-una mititica
Și o cheamă Miaunica. (pisica)
 - c) Paznic bun și credincios,
Răsplătit este c-un os,
Un străin dac-a intrat,
Imediat el a lătrat. (câinele)

La finalul activității, fermierul și fiul acestuia, le mulțumește copiilor recompensându-i cu buline roșii. Activitatea se va încheia cu aprecierea muncii și eforturilor copiilor în ducerea la îndeplinire a tuturor sarcinilor.

ROMÂNIA, ȚARA MEA DRAGĂ!

Ed. Lazăr Elena

Scoala Gimnazială Nr. 3 Marginea

G.P.N.- Grupa mare „Iepurașii”

“Avem o mândră țară / Prin timp de jale-amară/ Strămoșii se luptară/ S-o scape de stăpâni./ Azi singur noi, românii/ Suntem în ea stăpâni,/ Sus inima, români!” – (Sus inima, de George Coșbuc)

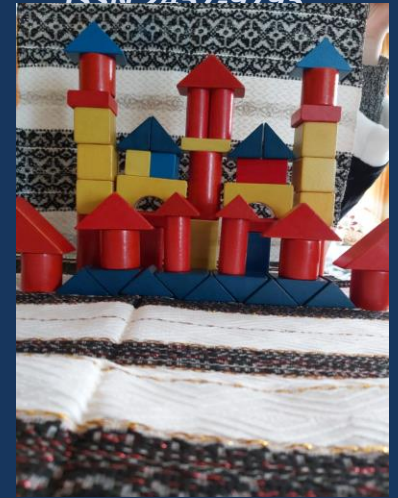
Ziua Națională a României este sărbătorită la 1 decembrie, iar această dată, stabilită printr-o lege promulgată în 1990, marchează un moment important din istoria românilor, cel în care Marea Adunare de la Alba Iulia a votat unirea Transilvaniei cu România, în 1918.

Cu acest prilej la Școala Gimnazială Nr. 3 Marginea s-au desfășurat activități deosebite ce au avut drept scop consolidarea și sistematizarea cunoștințelor de geografie, istorie, tradiții, obiceiuri, cultură, limbă, care definesc portretul spiritual al poporului român. Preșcolarii grupei mari „Iepurașii”, coordonați de doamna educatoare, Lazăr Elena, au realizat diferite activități pe tema: „ **România, țara mea dragă!**”

În cadrul temei activității de dezvoltare personală: „Ce comori avem de la bunici?” (*Întâlnirea de dimineață*) copiii au fost salutați cu formula „Bună dimineața, românași!”, trebuind să precizeze numele localității și al țării în care locuiesc. Prezența s-a realizat cu ajutorul unor siluete (româncuțe, românași) așezate în dreptul fotografiilor copiilor prezenți. La îndemnul educatoarei copiii au răspuns la întrebarea: „De ce sunteți astăzi îmbrăcați în costum popular?”

Educatorea a inițiat o conversație cu preșcolarii despre „*Ce comori avem de la bunici?*” – componentele costumului popular au fost scoase dintr-o traistă – exercițiu de prezentare a costumului popular. A fost prezentat copiilor costumul popular femeiesc din Bucovina alcătuit din cămașă sau ie, catrință, frânghie, ciorapi de lână, opinci, pieptar și tulpă, apoi costumul popular bărbătesc alcătuit din cămașă, ițari, pieptar, brâu lat sau chimir din piele, cușmă și ciubote sau opinci. Ca element surpriză s-a prezentat copiilor drapelul României insistând pe ordinea în care sunt așezate culorile pe port drapel.

Pe parcursul acestei zilei au fost descoperite semnificația culorilor drapelului. În cadrul activităților liber-alese (ALA1), copiii au avut prilejul să vizioneze o prezentare ppt despre România, să asambleze steagul României din cuburi colorate, să relateze ce sugerează fiecare culoare în parte, să identifice însemnele țării (steag, hartă, stemă, imn) manifestând respect față de acestea, să înțeleaga semnificația zilei de 1 Decembrie.

În cadrul domeniului experiențial *DLC*, copiii au memorat poezia „Țara mea” de Otilia Cazimir, accentul punându-se pe dezvoltarea și activizarea vocabularului, însușirea unor cuvinte și expresii noi, precum și formarea și dezvoltarea unor sentimente morale, patriotice. Educatorea a solicitat copiii să denumească țara, capitala, județul, localitatea natală, exprimându-se în propoziții clare, expresive, corecte din punct de vedere gramatical.

Jocurile și activitățile liber alese (ALA2) au contribuit la crearea unei stări de bună dispoziție, destindere și relaxare prin executarea unor exerciții euritmice, sincronizând mișcarea cu muzica. „*Drag mi-e jocul românesc!*”, „*Hora Unirii*” executate împreună cu părinții, recitarea de poezii și intonarea unor cântece patriotice au reușit să exprime prin mișcarea impusă de conținutul cântecelor, starea sufletească creată de muzică și participarea afectivă la joc și să exprime atitudini pozitive față de țară și popor.

Treptele nonviolenței

Prof. Înv. Primar: Rotar Ancuța
Școala Gimnazială Nr.3 Marginea
Clasa a II-a

„Bunătatea este limbajul pe care surdul îl poate auzi și orbul îl poate vedea.”(Mark Twain)

În Săptămâna Nonviolenței în mediul școlar, desfășurată în perioada 24- 30.01.2021, în cadrul Campaniei de prevenire a violenței -R.E.S.P.E.C.T.- inițiată de I.S.J. Suceava- educație permanentă cu scopul de a preveni agresivitatea și violența în mediul școlar prin exersarea unor comportamente și atitudini civilizate de către elevi, la Școala Gimnazială Nr. 3 Marginea s-au desfășurat activități deosebite ce au urmărit componentele campaniei: Responsabilitate, Educație, Siguranță, Prevenție, Emoție, Comunicare, Toleranță, din cadrul proiectului.” Să creștem împreună”

Elevii clasei a II-a, coordonați de doamna profesor învățământ primar, Rotar Ancuța, au realizat tema: „ Treptele nonviolenței”, activitatea propunându-și identificarea cauzelor majore ale violenței și agresivității precum și măsurile necesare de combatere a acestora.

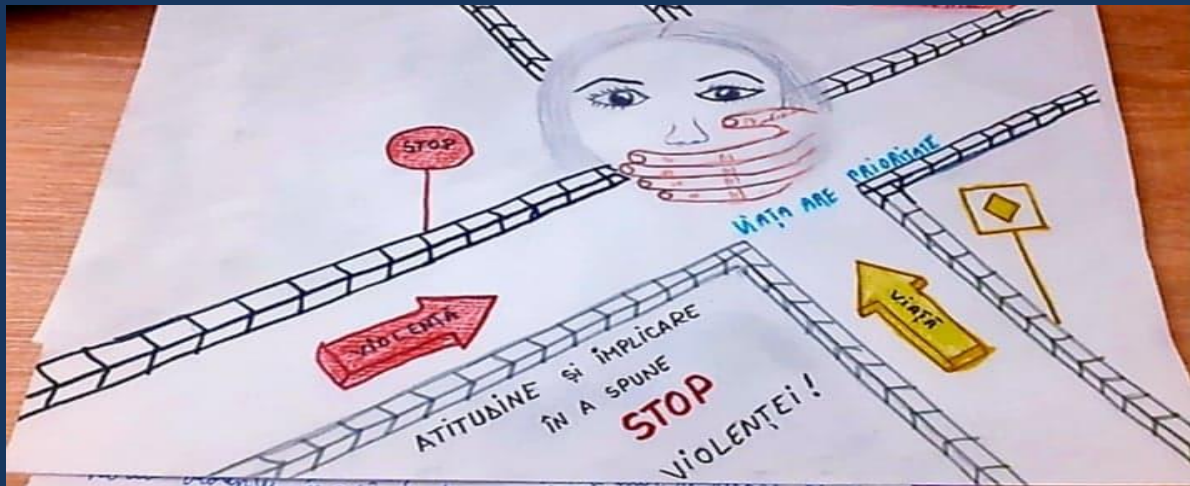
Activitatea a început cu un exercițiu de tip: brainstorming, prin care fiecare elev preciza ce înțelege prin cuvântul, “agresivitate”: privire dură, fixă, amenințătoare, amenințare indirectă sau directă, lovitul cu piciorul, aruncarea cu obiecte, împingerea cu umărul pentru dezechilibrare, ciupit , zgâriat, tras de păr, bătaie.

Apoi, s-a discutat despre metodele și căile de combatere a agresivității și violenței: păstrarea calmului și autocontrolul, gândirea pozitivă, menținerea deschisă a căilor de comunicare, foarte multă flexibilitate și perseverență, evitarea jignirilor, umilirilor, durității excesive și nemotivate, oferirea dragostei necondiționate, împlinirea nevoilor afective ale copiilor, acordarea atenției depline pentru ca elevul să se simtă iubit, respectat, valoros, canalizarea resurselor spre activități sportive, de relaxare, discuții cu o persoană matură învățarea unor tehnici de respirație, de calmare și control, rezolvarea problemelor familiale, controlul mai strict al lecturilor, programelor TV urmărite.

Activitatea desfășurată în mediul online a fost una interesantă din care elevii au învățat că este important să analizezi critic felul cum decurge o comunicare cu o persoană necunoscută sau din mediul online, și-au împărtășit opiniile, ideile, și-au exprimat sentimentele prin desene, colaje, creare de tricouri care îndeamnă la nonviolență, acceptare, toleranță, empatie, respect și solidaritate, cu toții înțelegând mesajul campaniei R.E.S.P.E.C.T.:

“ Fii bun ori de câte ori este posibil! Întotdeauna este posibil!” (Dalai Lama)

Educația pentru mediu Educația ecologică în școală Prof.înv.primar, Rotari Codruța Vasilica

MOTTO:

„Să nu-i educăm pe copii pentru lumea de azi. Această lume nu va mai exista când ei vor fi mari. Și nimic nu ne permite să știm cum va fi lumea lor. Atunci să-i învățăm să se adapteze.” Maria Montessori

Natura rămâne un nesecat izvor de energii care te întremează: poate ține loc de carte, de profesor sau de sfătuitor, este permanent sub ochii și la îndemâna noastră, trebuie doar să ne întoarcem ochii către ea și să ne preocupăm să o păstrăm și să o îmbogățim continuu.

Consider că suntem obligați ca dascăli să-i îndrumăm pe elevi în descoperirea tainelor sale, în formarea unui comportament civilizată față de natură și mediu, în cultivarea unor atitudini și sentimente de respect și dragoste față de tot ceea ce înseamnă și întreține viața pe Pământ.

În prezent, oamenii folosesc resursele naturale ale pământului. În fiecare colț al lumii, oamenii taie păduri, extrag minerale și alte surse de energie, erodând solul de la suprafață, poluând aerul și apa, creând deșeuri primejdioase și producând o ruptură a zonelor naturale într-un ritm fără precedent în istoria vieții pe pământ. Deoarece cerințele care decurg din suprapopulare și dezvoltare cresc, devine tot mai greu pentru oameni să-și satisfacă nevoile și dorințele. Și devine de asemenea imposibil să scape de consecințele degradării serioase a mediului: dispariția speciilor, extinderea deșertului, contaminarea cu pesticide, creșterea problemelor de sănătate, foametea, sărăcia și chiar pierderea de vieți umane. Mulți experți sunt îngrijorați de faptul că, dacă acest ritm de distrugere continuă, vom fi martorii distrugerii treptate chiar a sistemelor care sprijină viața pe pământ.

Educația ecologică este un proces care are scopul să îmbunătățească calitatea vieții prin asigurarea elevilor cu „uneltele” de care au nevoie pentru a rezolva și împiedica problemele de mediu. Educația de mediu poate ajuta elevii să câștige cunoștințe, deprinderi, motivații, valori și angajamentul de care au nevoie pentru a gospodări eficient resursele pământului și de a-și asuma răspunderea pentru menținerea calității mediului.

Problemele de mediu sunt urgente și trebuie abordate de întreaga comunitate, iar educația trebuie să fie o parte integrantă a soluției. Opiniile divergente privind starea mediului, consecințele degradării acestuia și rolul educației sunt bune subiecte de discuție și dezbateri. De asemenea educația ecologică n-ar trebui să impună elevilor, oamenilor un anumit fel de a gândi, ea poate ajuta elevii, oamenii să învețe cum să gândească – inclusiv cum să rezolve problemele, să ia decizii, să cântărească opțiunile și să alinieze valorile cu acțiunile personale.

Este bine să formăm copiilor o atitudine responsabilă și activă pentru gestionarea și ocrotirea mediului înconjurător, în vederea menținerii echilibrului ecologic, să-i implicăm direct în acțiuni de ocrotire și protejare a naturii, să le stimulam curiozitatea pentru descifrarea tainelor naturii și dezvoltarea aspectelor emoționale prin atitudini și comportamente adecvate.

De asemenea putem crea și dezvolta unele relații de colaborare, cooperare și cunoaștere reciprocă între elevii școlii noastre, putem să educăm trăsăturile pozitive de voință și caracter, precum și formarea unei atitudini pozitive față de sine și față de ceilalți.

Prin aceste activități ecologice le cultivăm copiilor curiozitatea, dragostea pentru mediu și o atitudine responsabilă prin exersarea unor deprinderi de îngrijire și ocrotire a mediului, le dezvoltăm spiritul de colaborare și de înțajutorare în cadrul unei echipe.

Elevii împreună cu cadrul didactic selectează și structurează informațiile despre mediul înconjurător cu valoare formativă adecvate nivelului de vârstă.

Favorizăm valorificarea informațiilor, a lecturilor anterioare și a faptelor de viață ale elevilor

Pe de altă parte, educația ecologică sporește conștientizarea problemelor și înțelegerea valorilor personale prin „descoperirea” atitudinii și înțelegerii, ajutându-i pe elevi să-și evalueze și să-și clarifice sentimentele în ceea ce privește mediul și cum contribuie la problemele acestuia.

Putem realiza activități cum ar fi:

-., **De ce să fii prieten cu natura**” realizându-se activități practice cum ar fi :amenajarea și amplasarea de panouri de propagandă forestieră, igienizarea cursurilor de apă, colectarea selectivă a deșeurilor și alte activități menite să protejeze natura.

-.,**Doctorul natură**” Plantele medicinale izvor de sănătate:adunarea de informații despre plante medicinale , imagini, remedii naturiste, rebusuri, ghicitori, poezii , plantare de puieti .

-.,**Ziua Pământului**” (22 aprilie):

Cum o sărbătorim?„Să ne iubim Pământul” „,Avem un singur Pământ” „,Planeta Albastră plânge”

, „Suntem copiii Planetei Albastre”:program artistic „Să păstrăm un mediu curat”: acțiuni de ecologizare

-.,**Natura ne inspiră**”realizându-se lucrări decorative folosind materiale colectate din natura (frunze,flori,semințe, pietre,castane,etc.).

MANAGEMENTUL CLASEI DE ELEVI

**Material întocmit de :
Profesor învățământ primar Cioltan Daniela
Școala Primară Strîmtura-Vama**

ARGUMENT

Pentru succesul muncii didactice, dincolo de cunoștințele științifice și metodice, mai trebuie și altceva cunoscut și stăpânit.

Activitatea unui cadru didactic, „calitățile sale și erorile pedagogice pe care le comite nu pot fi analizate și apreciate decât ca elemente ale unui ansamblu în care intervin factori foarte diferiți: clasa cu care lucrează, condițiile sociale și materiale și, mai ales, interacțiunile psihosociale, cu colectivul clasei ori cu cel de părinți, precum și relațiile cu colegii săi, cu direcțiunea și administrația” (H. Halpert, „*Padagogische Didaktik*”, Andreas Verlag, Munchen, 1993).

În sistemul social de educație și învățământ, învățătorul trebuie să se raporteze la cei pe care îi educă, să stabilească relații de cooperare cu părinții acestora și cu alți factori interesați ai societății. El nu educă numai la catedră sau în clasă, ci, prin fiecare contact cu copiii și părinții, desfășoară o muncă de creștere și dezvoltare, de conducere și direcționare. Activitatea lui se desfășoară în fața unor individualități psihice umane în formare. De aici derivă necesitatea unei maxime responsabilități în ce privește comportamentele și intervențiile sale. Aceasta este deci perspectiva care îi conferă învățătorului o poziție oarecum specială, unică.

Învățătorul își manifestă comportamentul pedagogic în atitudini complexe și variate, în funcție de acțiunea educativă în care este angajat. În procesul instructiv-educativ, învățătorul constituie figura centrală pentru elevi, poziția primordială în clasă dobândind-o acesta, chiar dacă pe măsura organizării activității școlare elevii primesc noi statute. Influența educativă exercitată de cadrul didactic, stabilită în funcție de normele pedagogice și reglementările școlare, implică un raport educator - clasă și un tip specific de comportament al acestuia. Statutul învățătorului de reprezentant al științei, de mediator în constituirea relației elev - știință, de agent al acțiunilor educative cu caracter formativ și informativ nu mai este suficient pentru a asigura eficiența acțiunilor pedagogice.

Pe cale de consecință, se desprind următoarele comportamente fundamentale ale cadrului didactic / **învățătorului manager** în activitatea instructiv-educativă cu clasa de elevi:

- **Planifică** activitățile cu caracter instructiv și educativ, determină sarcinile și obiectivele pe variate niveluri, își structurează conținuturile esențiale și alcătuiește orarul clasei etc. (planificarea nu se referă, cu necesitate, la alcătuirea unor documente scrise, cum ar fi planificarea calendaristică, ci ea regăsește obiectivele

prioritare ale etapei, resursele necesare atingerii obiectivelor, principalele acțiuni de întreprins). Câteva elemente esențiale ale planificării sunt legate de *stabilirea operațională a obiectivelor, analiza detaliată a resurselor educaționale și manageriale, precizarea activităților ce se vor organiza pentru realizarea obiectivelor - stabilirea și eşalonarea în timp a responsabilităților pentru cadrul didactic, dar și pentru elevi* (termene precise);

- **Organizează** activitățile clasei, fixează programul muncii instructiv-educative, structurile și formele de organizare, determină climatul și mediul pedagogic (nevoia organizării și reorganizării este determinată de permanența schimbărilor care au loc în procesul de învățământ - d.p.d.v. managerial, organizarea poate fi descrisă ca un ansamblu de acțiuni menite să valorifice optim mijloacele umane și materiale ale clasei de elevi și ale procesului de învățământ); organizarea presupune atât cunoașterea mijloacelor operative, cât și a locului și a rolului precis al fiecărui membru al clasei de elevi în cadrul instituționalizat dat, a capacităților sale de îndeplinire a sarcinilor instructiv-educative. O soluție foarte practică pentru o bună organizare a activităților în clasa de elevi este **Regulamentul de Ordine Interioară**, care prevede obligațiile instituționale și personale ale membrilor acestei interacțiuni manageriale, disciplina, recompensele și sancțiunile precum și detalierea, până la cele mai mici amănunte, a responsabilităților, a formelor de activitate, a timpului - pentru echilibrarea optimă a procesului de conducere, în structura actului de organizare, un rol important joacă formularea clară a obiectivelor și motivarea elevilor;
- **Comunică** informațiile științifice, seturile axiologice sub forma mesajelor, stabilește canalele de comunicare și repertoriile comune. Activitatea educativă implică, de altfel, și un dialog continuu cu elevii, ilustrat prin arta formulării întrebărilor, dar și prin libertatea acordată elevilor în structura răspunsurilor. Dialogul elev-învățător necesită un climat educațional stabil, deschis și constructiv;
- **Conduce** activitatea desfășurată în clasă, direcționând procesul asimilării, dar și al formării elevilor prin apelul la normativitatea educațională; prin conduita sa psihopedagogică, învățătorul „dirijează”, facilitează elaborarea sentimentelor și ideilor comune;
- **Coordonează** în întregul lor activitățile instructiv-educative ale clasei, urmărind în permanență realizarea unei sincronizări între obiectivele individuale și cele comune, evitând suprapunerile ori risipa și contribuind la întărirea solidarității grupului. Coordonează se realizează în procesul didactic nemijlocit. La nivelul managementului clasei de elevi, învățătorul trebuie să manifeste interes față de organizare, întrucât aceasta favorizează și focalizarea pe obiectivele prioritare în limitele unei unități de cerințe, de acțiune grupală și instituțională, cu specificarea clară și precisă a termenelor și a responsabilităților pe intervale de timp controlabile;

- **Motivează** activitatea elevilor prin formele de întăriri pozitive și negative, utilizează aprecierile verbale și reacțiile nonverbale în sprijinul consolidării comportamentelor pozitive; orientează valoric, prin serii de intervenții cu caracter umanist, tendințele negative identificate în conduitele elevilor; încurajează și manifestă solidaritate cu unele momente emoționale ale clasei;
- **Îndrumă** elevii prin intervenții punctuale adaptate situațiilor apărute, prin sfaturi și recomandări care urmăresc susținerea comportamentelor și reacțiilor elevilor și-i **controlează** în scopul cunoașterii stadiului de realizare și de performanță a obiectivelor. Controlul are doar un rol reglator și de ajustare a activității și atitudinii elevilor;
- **Evaluează** măsura în care scopurile și obiectivele propuse într-o etapă managerială au fost atinse prin utilizarea instrumentelor de evaluare sumativă, prin prelucrarea statistică a datelor obținute și prin elaborarea unei sinteze privitoare la aprecierile finale. Judecățile valorice emise vor constitui o bază solidă a procesului de caracterizare a elevilor. Evaluarea de această natură este atât de tip cantitativ, cât și calitativ și reprezintă un fundament psihologic și managerial foarte eficient pentru optimizarea proceselor interacționale din clasa de elevi;
- **Consiliază** elevii atât în activitățile școlare, cât și în cele extrașcolare și extracurriculare, prin sfaturi ori prin orientarea culturală a acestora. O contribuție deosebită o are intervenția învățătorului în orientarea școlară și profesională, chiar dacă la această vârstă este incipientă, dar și în cazurile de patologie școlară. Consilierea este o relație specială, dezvoltată între cadrul didactic și persoana (elevul) în nevoie, cu scopul declarat de a-l ajuta, căci el este, în primul rând, învățător și, în al doilea rând, manager. Consilierea este doar un instrument de lucru în mână, mintea și inima acestuia pe lângă instrumentele fundamentale care trebuie identificate în demersurile educaționale.

BIBLIOGRAFIE

- Bîrzea, Cezar, „Arta și știința educației”, E.D.P., București, 1995;
 Crețu, Carmen, „Psihopedagogia succesului”, Polirom, Iași, 1997;
 Iucu, Romiță B., „Managementul clasei de elevi”, Polirom, Iași, 2000;
 Jinga, Ioan, „Conducerea învățământului”, E.D.P., București, 1993;

Educația interculturală – o nouă formă a educației în școală

prof. învă. primar Hrehorciuc Laura
Școala Gimnazială „Petru Mușat”- Siret

Motto: “Dacă îți este foame și nu te gândești decât la ziua de astăzi, atunci mănâncă un fruct. Dacă te gândești la ziua de mâine, plantează grâu. Dacă te gândești la câțiva ani de acum încolo, plantează un arbore. Dar dacă te gândești la viitor, angajează-te în a educa tineretul.”(proverb asiatic)

Contextele geopolitice, economice, culturale caracteristice Europei actuale prefigurează o intensificare a transformărilor și schimbărilor la toate nivelurile societății. Același dinamism este cauza ritmului alert pe care viața fiecăruia din noi îl capătă și a confruntării cu noutatea la orice pas. Pe de altă parte, același dinamism determină accentuarea manifestării caracterului plural al societății, afirmată la nivelul a câtorva planuri: pluralitatea aporturilor altor culturi și civilizații la constituirea culturilor europene, explozia și mondializarea culturii, în special de noile mijloace de informare și comunicare, pluralitatea lingvistică și etnoculturală rezultată din modul de formare a statelor-națiuni din Europa, prezența difuză, în mai multe țări din Europa a romilor și a nomazilor, pluralismul regional (regiuni ca unități istorice, culturale, geografice și economice), pluralitatea culturală conferită de amestecul de populații rezultat în urma implantării definitive a migrațiilor economice și politice, pluralitatea contribuțiilor aduse de alte culturi și civilizații la îmbogățirea patrimoniilor culturale ale diferitelor țări etc.

Filosofia pluralismului cultural bine înțeles constituie pentru multe state democratice suportul pentru acțiune. Iar primul drum considerat îndreptățit să se desfășoare a fost acela al educației care este necesar să se restructureze pornind de la principiile interculturalității.

Educația, restructurându-se sub forma educației pentru diversitate, constituie o condiție esențială pentru rezolvarea problemelor societății contemporane. Școala joacă astfel un nou rol – acela de a pregăti cetățenii unei viitoare lumi a pluralizării.

În același timp însă, diversitatea, ca problemă pentru societate, este considerată „o forță conducătoare pentru creativitatea educațională”. Deci, interculturalitatea poate reprezenta pentru educator o resursă prețioasă ce poate fi valorificată în procesul de învățământ și nu o problemă în plus. Așadar, pentru educator educația interculturală pe care trebuie să o dezvolte ca răspuns la situațiile pluriculturale cu care se confruntă în clasă trebuie să reprezinte o modalitate de instaurare a armoniei în relațiile interpersonale dintre elevi, dar mai ales o cale prin care elevii au prilejul să afle că există mai multe puncte de vedere ale aceleiași probleme. Avantajul prezenței diversității în clasă constă în faptul că situațiile educative beneficiază de bogăția culturală pe care elevii o aduc în clasă.

Privită din perspectiva educației interculturale, activitatea de învățare devine o învățare a acceptării alterității, un proces de formare a maturității culturale concretizate în competența interculturală.

Educația interculturală îi vizează pe toți elevii, autohtoni sau imigranți și caută să-i sensibilizeze pentru respectarea diversității, pentru toleranță și solidaritate.

Rolul școlii în societățile interculturale este acela de a-i face pe copii să descopere la celălalt, în același timp, alteritatea și asemănarea, și nu de a-i face doar să cunoască altă cultură. Ea urmărește să-l ajute pe copil să se definească el însuși, în orice moment, în raport cu ceilalți să comunice în orice moment, chiar și în situațiile conflictuale.

Educația interculturală nu este o nouă disciplină școlară cu conținut propriu, ci o modalitate de a transcende toate disciplinele școlare și a le redimensiona prin prisma experimentării propriei persoane în întâlnirea cu celălalt. Conținuturile formării interculturale a elevilor își trag seva informațională din conținuturile specifice tuturor disciplinelor studiate. Cadrelor didactice le revine sarcina de a restructura conținuturile învățării, pornind de la dezideratele interculturalității.

Pentru realizarea educației interculturale este necesară promovarea unei pedagogii active și participative, alegând acele metode care să le permită elevilor să se exprime și, mai ales, să colaboreze. Cadrul didactic poate alege oricare dintre metodele tradiționale sau moderne pentru a o așeza într-un context formativ intercultural (în acest sens utilizarea metodelor gândirii critice poate însemna un bun început pentru formarea componentei cognitive a atitudinilor interculturale). De asemenea, este binevenită aplicarea metodelor de prevenire sau rezolvare a conflictelor, de diminuare a stereotipurilor, prejudecăților și discriminării sau a metodelor oferite de domeniul consilierii.

Evaluarea este aceea care aduce educatorului informații despre nivelul competenței interculturale ale elevilor sau despre componentele acestei competențe și implicit despre progresul, stagnarea sau regresul procesului formativ desfășurat. Metodele de evaluare cele mai frecvente sunt: observația directă asupra comportamentelor (cu utilizarea grilelor de observație), interviul de evaluare, chestionarele de evaluare, testele docimologice.

În realizarea educației interculturale, cadrul didactic trebuie să țină cont de câteva sugestii:

- a) să aibă grijă ca persoanele care aparțin grupurilor minorităților să fie tratate asemeni majorităților, ca indivizi cu propriul lor stil de viață și cu interese proprii;
- b) să verifice folosirea cuvintelor: „noi”, „ei”, „strămoși noștri”, „diferit”, „străin”; utilizarea termenilor menționați îi poate face pe cei care nu provin din cultura majoritară să se simtă stingheriți;
- c) dacă se discută despre personalități reprezentative, este necesar să se asigure subiecte pentru toate culturile reprezentate în clasă;
- d) să evite asocierea imaginii minorităților culturale cu problemele;
- e) să acorde atenție realizărilor culturale științifice din diferite tradiții și continente, din trecut și din prezent;
- f) să învețe că discriminarea și conflictul formează un cerc vicios care poate fi depășit prin conștientizare;
- g) să-și formeze elevii deprinderea de a studia critic – ei trebuie ajutați să recunoască părerile preconcepute, să examineze și să compare diferite interpretări și păreri.

În încheiere, susțin din nou ideea introducerii dimensiunii interculturale în educația oferită de sistemul de învățământ, având ca argumente de bază:

- educația pentru interculturalitate ar putea fi modalitatea prin care tensiunile interetnice pot fi atenuate și prevenite;

- prin promovarea comportamentelor interculturale în școală se poate realiza trecerea la o societate democratică, deschisă, permisivă;
- educația interculturală poate îmbunătăți aspectul relațional al persoanelor care vin în contact cu această dimensiune educativă, în sensul depășirii tendințelor egocentrice, a pragmatismelor extreme și fenomenelor de marginalizare psihosocială.

Bibliografie:

Nicola, I., *Pedagogie generală*, Editura Didactică și pedagogică, București, 1990;
Schipor, Doina, *Educație interculturală – suport de curs*, Universitatea „Ștefan cel Mare”, Suceava, 2008.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII
ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 2 VATRA DORNEI
JUDEȚUL SUCEAVA
str. Unirii, nr. 58, cod poștal 725700
Telefon/fax: 0230 371534
E-mail: scgen2vd@yahoo.com
www.scoala2vatradornei.ro

*Vizat:
Director:
Consilier educativ:*

PROIECT EDUCAȚIONAL

„ UN DAR, PENTRU ROMÂNIA MEA! ”

*în cadrul
Sărbătorii naționale 1 Decembrie”
23-27 noiembrie 2020*

COORDONATOR:

Prof. învă. primar Ciuhlău Daniela

1.ARGUMENT

Chiar dacă sunt la o vârstă fragedă, școlarii din Clasa Pregătitoare A sunt îndrumați să respecte sărbătorile naționale cele mai importante și în același timp le sunt explicate motivele pentru care aceste zile sunt rememorate (în discuție fiind Ziua de 1 Decembrie- Ziua Națională a României).

Elevii vor înțelege mai bine semnificația acestui eveniment istoric dacă le vom arăta, în mod practic, cum să-și manifeste iubirea față de țară, cum să-și manifeste mândria de a fi ROMÂN. Acest proiect are ca scop omagierea marelui eveniment, conștientizarea valorilor morale ale poporului român, prin micile lor activități împreună cu învățătorul și familiile lor.

2. LOCUL DE DESFĂȘURARE:

Platforma Google Classroom- Clasa Pregătitoare A

3. PERIOADA DERULĂRII:

23-27 noiembrie 2020

4. SCOPUL PROIECTULUI:

- aniversarea a 102 de la Marea Unire;
- stimularea creativității și originalității în realizarea unor creații plastice;
- formarea și cultivarea sentimentului patriotic.

5. OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- înțelegerea semnificației zilei de 1 Decembrie;
- realizarea unor creații artistice în vederea sărbătoririi marelui eveniment;
- participarea efectivă și afectivă a copiilor la activitățile proiectului;

6. GRUP ȚINTĂ:

BENEFICIARII DIRECTI: elevii participanți la activitate;

BENEFICIARII INDIRECTI: comunitatea locală.

7. PARTENERI:

părinții elevilor implicați

8. RESURSELE PROIECTULUI

- UMANE:
- ELEVI: Clasa Pregătitoare A
- CADRU DIDACTIC: Prof. înv. primar Ciuhlău Daniela
- DE TIMP: 1 săptămână, perioada 23-27 noiembrie 2020.
- SPAȚIU: Platforma Google Classroom
- MATERIALE: costume populare, cocarde, bloc de desen A4, coli de carton, lipici, afișe, bolduri, laptop, tricolorul, foi cu harta României, cu imagini ce reprezintă români în costume populare.
- INFORMAȚIONALE: imagini de pe internet, manuale, cărți, CD-uri cu cântece patriotice.
- FINANCIARE: autofinanțare.
- METODOLOGICE: explicația, lucrul independent, convorbiri tematice etc.

10. PROGRAMUL DE ACTIVITĂȚI

NR CRT	TERMEN DE REALIZARE	TEMA	ACTIVITĂȚI DESFĂȘURATE
--------	---------------------	------	------------------------

1	23 noiembrie	Sunt copil de Românie	- În cadrul orei de MM
2	24 noiembrie	Tradițiile- rădăcinile mele	- creații artistice în ora de AVAP
3	25 noiembrie	Sunt mândru că sunt român !	- discuții în cadrul orei de DP
4	26 noiembrie	Hai să-ntindem hora mare	- În cadrul orei de MM
5	27 noiembrie	Șezătoare on-line	- prezentarea de către fiecare elev a darului făcut pentru celebrarea sărbătorii naționale

11. PRODUSE FINALE :

- momente artistice, expoziții.

12. REZULTATE SCONTATE :

Din dorința de a marca anticipat Ziua României, așa cum se cuvine, în ziua de vineri- 27 noiembrie 2020, elevii CPA și doamna învățătoare au purtat un semn distinctiv al portului național românesc (ia, brâul tricolor, cocardă).

Atmosfera acestei zile a fost animată de emoții puternice, patriotism și bucurie.

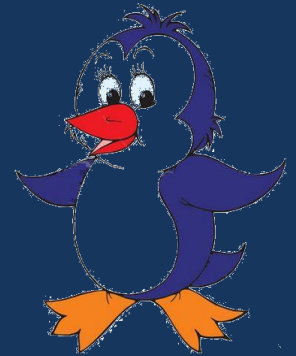
13. MEDIATIZARE :

- prezentarea proiectului în cadrul Consiliului Profesoral și al Comisiei Metodice;
- postarea activităților pe pagina de Facebook a școlii.

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR. 3 MARGINEA – G.P.N**Prof. învă. preșc. Bâta Loredana Crina****Grupa mijlocie „Fluturașii”****Tema anuală de studiu: „Cum este, a fost și va fi aici pe Pământ?”****Tema săptămânii: „Ținutul înghețat”****Tema activității integrate: „Călătorie în ținutul de gheață”****SCENARIUL ZILEI**

Copiii vor fi anunțați că vor face o călătorie imaginară la Polul Nord. Se descoperă macheta care înfățișează „Ținutul înghețat” și se prezintă copiilor toate animalele de la Polul Nord și deodată se va auzi un zgomot. Își face apariția un Pinguin (marionetă) care vine de la Polul Sud să-și caute noi prieteni. El ne aduce o cutie mare cu surprize.

Se va deschide cadoul și în el vom găsi povestea acestui pinguin. Copiii vor asculta cu atenție lectura educatoarei, urmărind imaginile prezentate. În timpul lecturii se va nuanța vocea, se va marca descrierea prin expresivitatea limbajului pentru a trezi emoții și pentru a asigura motivația învățării.

Copiii vor fi solicitați să precizeze titlul povestirii și să răspundă la întrebări.

Pinguinul le spune copiilor că este foarte supărat pentru că nu are peștișori și nu știe să-i numere, să-i sorteze după mărime și culoare, nu cunoaște cifrele, iar noi grupa „Fluturașii” îl vom ajuta.

Astfel, copiii sunt solicitați să-i ofere ajutorul și să devină prietenii pinguinului.

Prin cântecul „Cât de veseli suntem noi”(tranziție), vom trece la activitatea plastică (DEC) unde copiii vor avea ca sarcină să picteze peștișori pentru pinguin.

Prin folosirea ca tranziție a cântecului „Danseză hopa-hopă” <https://www.youtube.com/watch?v=K-qcXuT7TvE> se va trece la activitatea matematică (DS) unde îl vom învăța pe pinguin să numere peștișorii, să formeze mulțimi cu ei după mărime și culoare, așezând numărul corespunzător elementelor din mulțime.

Astfel, copiii vor fi plăcut surprinși să descopere faptul că în continuare ei se vor juca cu peștișorii pe care i-au pictat.

Educatorea va deschide plicul, și va citi sarcinile pe care trebuie să le rezolvăm, iar copiii vor rezolva individual. Copiii vor primi sarcina de a forma grupe după mărime și culoare, apoi vor număra peștișorii și vor așeza cifrele corespunzătoare. Pe o tablă magnetică voi realiza concomitent cu ei exercițiile cu material individual.

Solicit copiilor să sorteze peștișorii după mărime în două coșuri.

Apoi, voi cere copiilor să caute în plic cifra 1.

Jetonul cu cifra 1 va fi arătat de toți copiii, apoi va fi așezat pe panou.

Solicit copiilor să așeze deasupra cifrei 1 tot atâția pești mari de culoare galbenă, cât le arată cifra. Voi cere unui copil să îmi spună ce a format (în timp ce vorbesc, copiii vor încercui cu degețelul, mulțimea formată).

Va fi numit un alt copil să spună a câta mulțime a format.

Copii vor căuta în plic cifra 2 apoi o vor așeza pe panou și deasupra ei vor așeza tot atâția pești mici de culoare verde, cât le arată cifra, apoi vor spune ce au format și a câta mulțime au format.

La fel se va proceda și cu celelalte cifre (vor așeza 3 pești mari de culoare roșie și 4 pești mici de culoare portocalie).

După ce au realizat tabloul cu pești și au respectat sarcinile de lucru, copiii își prezintă tabloul și li se va face o fotografie de grup pe care o vom oferi ca amintire pinguinului.

Pinguinul ne oferă un cub cu buline și paleta cu cifre. Educatoarea rostogolește cubul apoi le cere copiilor să numere câte buline sunt pe fața cubului și să arate paleta cu cifra corespunzătoare numărului de buline.

Pinguinul își amintește că mai are un bilețel în buzunar, iar educatoarea îl citește copiilor iar ei răspund la întrebări și cu ajutorul jetoanelor, se realizează metoda interactivă de grup „Piramida”

Pinguinul le va mulțumi copiilor recompensându-i cu buline roșii care vor fi așezate pe fotografiile de la întâlnirea de dimineată.

Dor de Eminescu

Prof.Inv.Primar: Dănilă Raluca- Nicoleta
Școala Gimnazială Nr. 3 Marginea

„Am înțeles că un om poate avea totul neavând nimic și nimic având totul.” — Mihai Eminescu

În cadrul săptămânei dedicată poetului Mihai Eminescu, elevii clasei a IV-a, coordonați de doamna profesor în învățământul primar, Dănilă Raluca Nicoleta, au omagiat Luceafărul poeziei românești, prin activitatea cu titlul „Dor de Eminescu”. Proiectul a fost derulat pe parcursul a trei ore în zile diferite, propunându-și să identifice aspecte și date importate din viața lui Mihai Eminescu.

Elevii împreună cu cadrul didactic au marcat evenimentul prin o serie de activități cum ar fi:

- Vizionarea unui PPT cu titlul „Mihai Eminescu -Luceafărul poeziei românești”;
- Expoziție de desene „Eminescu în imagini”;
- Eminescu în sufletul și inimile noastre – audiții de cântece și versuri celebre cât și un concurs de recitare;
- Joc: Viața lui Mihai Eminescu- joc desfășurat pe grupe , elevii primesc un pion colorat, pentru a înainta pe tabla de joc trebuie să răspundă corect la o întrebare, echipa care ajunge prima la final câștigă ;
- Realizarea unor planșe cu titlul „Dor de Eminescu” în cadrul cărora vor prezenta date importante din viața lui Mihai Eminescu;

Pe parcursul celor trei ore, elevii au aflat date despre locul unde s-a născut poetul, unde a copilărit, studiile desfășurate, poezii celebre, au recitat poezii, au audiat cântece, au

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

pictat/desenat imagini inspirate din poezii, reușind în final , să se întrecă în concurs, să descopere informații inedite și să-și îmbogățească cunoștințele despre marele poet național Mihai Eminescu.

La finalul activităților elevii au fost recompensați cu premii dulci și diplome.

DOR DE EMINESCU

Scrisoarea III

Mihai Eminescu

Mihai Eminescu a fost un poet, prozator și jurnalist român, unul din cei mai importanți scriitori din literatura română. A murit pe 15 august 1889 la Iași, în vârstă de doar 29 de ani.

Este considerat ca părintele literaturii române moderne.

Un aspect semnificativ fiind în conceperea gândului lui, care a fost o faptă deosebită în literatura română. A fost împingător la creșterea nivelului de cultură ca scriitor în anul 1884.

El a influențat foarte mult literatura română ca în jurul lui să se desfășoare o perioadă de înflorire literară.

Alina și Cosmin

SOMNOROASE PĂȘTELE
de Mihai Eminescu

Somnoroase păștele:
Pe la culcuș se așază,
Și atunci în simțurile
Noaptea bună!

Doar însoarede surprinzi
Pe când ochii negri tac,
Dormi și ferice în grădiniță,
Dormi în pace!

Trece lăchida pe ape,
Între tremuții să se culce:
Fie-ți și gâgâni aproape,
Somnul dulce!

Pentru-a nopții feteie
Se ridică mîndra lîună,
Totu-și viu și armonice:
Noaptea bună!

DOR DE EMINESCU

SABRIEL SENEGEAN

Mihai Eminescu s-a născut în Iași, România, în 15 august 1850. El a fost cel de-al 7-lea copil din cei 11 copii ai familiei Eminovici.

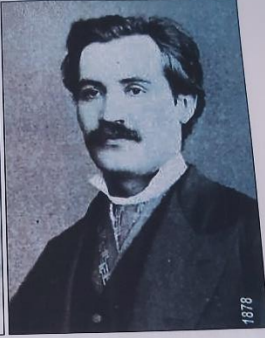
La culcușul albăstru

Facul epitelor albăstru
Între culcușii albaștri
Să dormi în noaptea alba
Și să te simți în pace.

Mihai Eminescu, în vârstă de 39 de ani, a murit la 15 august 1889.

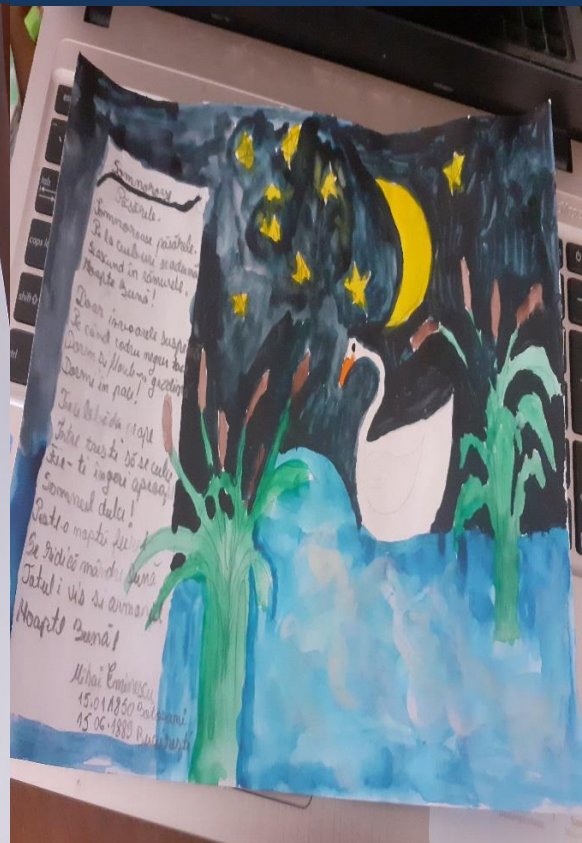

MIHAI EMINESCU
„Luceafărul poeziei românești” sau „poetul nepereche”.

Mihai Eminescu a fost un poet, prozator și jurnalist român. Este considerat de cîțitorii români și de critica literară drept cea mai importantă voce poetică din literatura română.

Mihai Eminescu s-a născut la Botoșani la 15 ianuarie 1850. Este al șaptelea din cei 11 copii ai căminarului Gheorge Eminovici, provenit dintr-o familie de țărani români din nordul Moldovei și al Ralucăi Eminovici. Își petrece copilăria la Botoșani și Ipotești, în casa părintească.

Profilul de formare, prezentat părinților

De cele mai multe ori, la începutul clasei pregătitoare, părinții au multe așteptări și emoții legate de succesul școlar al copiilor lor. De aceea, e foarte important ca aceștia să cunoască finalitățile urmărite în cadrul școlii, să fie informați despre scopurile și obiectivele urmărite în cadrul învățământului de stat.

La una dintre primele ședințe cu părinții, se poate organiza o discuție liberă despre așteptările pe care le au din partea școlii. După ce își vor spune părerile, le putem prezenta profilul de formare al elevului având la bază competențele cheie. Ei trebuie să știe că acest *profil de formare european* a fost redactat și promovat în anul 2006 de un grup de lucru al Comisiei Europene, având ca scop optimizarea educației la nivel european, din perspectiva adecvării școlii la caracteristicile pieței muncii. Aceste competențe cheie sunt ansambluri de cunoștințe, deprinderi și atitudini care trebuie dobândite în cadrul procesului educațional și de care fiecare elev are nevoie. Copiii lor le vor dezvolta în cei cinci ani de școală prin însușirea de cunoștințe, formarea de deprinderi și abilități, aptitudini și atitudini specifice disciplinelor de studiu. Cele opt competențe cheie sunt:

- comunicare în limba maternă
- comunicare în limbi de circulație internațională
- competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii
- competențe digitale
- a învăța să înveți
- competențe sociale și civice
- spirit de inițiativă și antreprenoriat
- sensibilizare și exprimare culturală

E bine ca părinții să cunoască ce presupune fiecare competență în parte, adică obiectivele fiecăreia. Dar și faptul că ele funcționează, dau cele mai bune rezultate împreună, nu separat. Astfel:

1. Comunicare în limba maternă

- intuirea unor concepte
- identificarea de fapte, opinii, emoții în mesaje orale sau scrise, în contexte familiare de comunicare
- exprimarea unor gânduri, păreri, emoții în cadrul unor mesaje simple în contexte familiare de comunicare
- participarea la interacțiuni în contexte familiare, pentru rezolvarea unor probleme de școală sau de viață

2. Comunicare în limbi de circulație internațională

- întuirea unor concepte în limba străină
- identificarea de informații în limba străină din mesaje orale sau scrise simple, în contexte familiare de comunicare
- exprimarea în limba străină a unor păreri și emoții în cadrul unor mesaje simple în contexte familiare de comunicare-
- participarea la interacțiuni în limba străină în contexte familiare de comunicare

3. Competențe matematice și competențe de bază în științe și tehnologii

- manifestarea curiozității pentru aflarea adevărului și pentru explorarea unor regularități sau relații întâlnite în situații familiare
- utilizarea numerelor în calcule și a unor reprezentări grafice simple
- utilizarea, în situații familiare, a unor instrumente și/sau procedee specifice matematicii
- rezolvarea de probleme în situații familiare
- formularea unor explicații simple, utilizând terminologia specifică matematicii
- explorarea mediului înconjurător în vederea întuirii și înțelegerii unor fenomene, procese și concepte științifice
- perceperea caracterului integrat al mediului înconjurător
- utilizarea unor instrumente și procedee specifice investigării mediului înconjurător și rezolvării unor probleme simple din mediul înconjurător
- realizarea unor produse simple pentru nevoi curente, urmând proceduri prestabilite
- perceperea elementelor pozitive și negative induse de tehnologie
- manifestarea interesului pentru un mediu curat și pentru sănătatea propriei persoane

4. Competențe digitale

- utilizarea adecvată a unor funcții și aplicații simple ale dispozitivelor digitale din mediul apropiat, cu ghidaj, asistență sau sprijin din partea adulților
- respectarea unor norme de bază și a unor aspecte de rutină zilnică privind utilizarea în siguranță a dispozitivelor, aplicațiilor și conținuturilor digitale
- exprimarea intuitivă și spontană a stărilor emoționale experimentate în interacțiunea cu aplicațiile și dispozitivele digitale
- recunoașterea intuitivă a beneficiilor și riscurilor utilizării dispozitivelor, aplicațiilor și a conținuturilor digitale asupra stării generale de sănătate și asupra stării de bine
- formularea intuitivă a preferințelor personale, a motivațiilor și a intereselor de cunoaștere în utilizarea dispozitivelor, aplicațiilor și conținuturilor digitale
- identificarea intuitivă și spontană a unor modalități originale de utilizare a dispozitivelor, aplicațiilor și conținuturilor digitale în format video sau audio în rezolvarea de probleme simple și familiare
- utilizarea unor funcții simple ale dispozitivelor, aplicațiilor și digitale pentru a exprima în mod personal și original emoții, trăiri, fenomene, situații concrete de viață, în contexte familiare

- identificarea/clarificarea elementelor pe care le presupune sarcina de lucru înainte de începerea activității, cu respectarea regulilor/instrucțiunilor de realizare a unei sarcini
- utilizarea surselor de învățare recomandate de cadrul didactic și identificarea de noi surse și moduri relevante de obținere a informațiilor în raport cu scopurile învățării, sub îndrumarea cadrului didactic
- utilizarea de tehnici, metode simple pentru a învăța, activa cunoștințe anterioare și înregistra informații (utilizarea de simboluri personalizate, notițe, rezumate, scheme, hărți de idei)
- manifestarea curiozității, creativității și entuziasmului în abordarea de sarcini noi și neobișnuite de învățare, fără teama de a greși
- cooperarea în cadrul grupului la sarcini de lucru și joc, cu respectarea unor reguli simple de ascultare activă, expunere și împărtășire a cunoștințelor, de recunoaștere și respectare a sentimentelor și a opiniilor celorlalți (empatie, respect, corectitudine etc.)
- concentrarea atenției, perseverarea în lucru la o sarcină până la finalizarea corespunzătoare, sub îndrumarea cadrului didactic
- verificarea activității și a rezultatului învățării împreună cu cadrul didactic pentru a identifica aspecte de îmbunătățit, conștientizarea preferințelor, intereselor și emoțiilor proprii în învățare, dezvoltarea stimei de sine, a încrederii în propriul potențial de reușită
- căutarea activă de îndrumare/sprijin în învățare din partea adulților sau a covârșnicilor

6. Competențe sociale și civice

- utilizarea intuitivă a unor concepte specifice domeniului social
- punerea în practică a unor norme elementare de conduită în contexte cotidiene
- manifestarea unor deprinderi de comportament moral-civic favorabile integrării în colectivitate
- cooperarea cu ceilalți pentru rezolvarea unor sarcini simple de lucru
- participarea la acțiuni în contexte de viață din mediul cunoscut, prin îndeplinirea unor roluri și responsabilități

7. Spirit de inițiativă și antreprenoriat

- utilizarea intuitivă a unor noțiuni specifice activității sociale și economice
- estimarea/aprecierea unor posibile riscuri în desfășurarea activităților la care participă
- cooperarea cu ceilalți pentru rezolvarea unor sarcini simple de lucru, care implică hotărâre, angajament în realizarea unor obiective, inițiativă, creativitate
- implicarea în activități favorabile unor deprinderi de comportament moral-civic
- manifestarea interesului pentru autocunoaștere
- identificarea utilității unor meserii/profesii pentru membrii comunității

8. Sensibilizare și exprimare cultural

- recunoașterea limbajelor (vizuale, auditive, kinestezice) care aparțin domeniului culturii
- compararea propriilor mesaje și expresii culturale cu cele formulate sau exprimate de alții
- explorarea aptitudinilor creative personale în situații de învățare formale, informale și non-formale
- realizarea de lucrări creative simple, pornind de la valorificarea ideilor și experiențelor personale
- aprecierea factorilor estetici în viața cotidiană
- recunoașterea unor elemente definitorii ale contextului cultural local și ale patrimoniului cultural național, european și universal
- compararea elementelor specifice muzicii, artelor vizuale și artelor spectacolului în diferite epoci și zone geografice
- participarea la proiecte culturale organizate în context formal sau informal în comunitatea locală

Bibliografie: cursul de formare pentru cadre didactice, CRED 2021

PROIECT EDUCATIV
NOUĂ NE PASĂ! Dați-le o șansă!

Prof. Manolache Elena Rada

Scoala Gimnazială Nr 25 Timișoara, Timiș

Motto:

„Orice ființă umană are dreptul la viață. Pentru copiii cu nevoi speciale trebuie să se asigure o viață demnă prin participarea lor la viața colectivității.”

Avem nevoie unii de ceilalți. Fiecare raport interpersonal ne îmbogățește, ne oferă informații pentru interacțiunile viitoare, ne dezvoltă competența intercunoașterii.

MOTIVAȚIA PROIECTULUI:

„Nu merge înaintea mea pentru că s-ar putea să nu te pot urma. Nu merge în urma mea pentru că s-ar putea să nu te pot ghida. Mergi alături de mine și fi prietenul meu.”

Copilul cu cerințe educative speciale are probleme similare cu cele ale unui copil obișnuit, suprapuse de altele specifice. Rezolvarea problemelor în discuție necesită tratare individualizată timpurie prin activități de corecție și de recuperare speciale pentru facilitarea includerii copilului în sistemul educațional obișnuit.

Predispoziția biologică nu este o sentință, iar mediul social este o șansă. Sentința produsă de societate e mai periculoasă pentru un copil în dezvoltare decât predispoziția biologică. Pornind de aici, trebuie să înțelegem faptul că trăim într-o lume a diversității umane, că școala nu se poate eschiva de la rolul de promotor al progresului uman și că doar ea poate facilita schimbarea, întrevăzută ca posibilă, a mentalității și atitudinii față de cerințele educative ale tuturor copiilor. Școala va reuși să răspundă cerințelor speciale de educație ale copiilor aflați în dificultate și nevoilor de educație ale familiilor acestora doar prin eforturile ei interne și cu sprijinul tuturor.

Acest parteneriat sprijină dezvoltarea unei atitudini pozitive, autonome, care să armonizeze relațiile cu sine și cu ceilalți, cu mediul înconjurător. Dorința noastră se îndreaptă spre a stabili noi și reale punți de comunicare între copil – copil – cadre didactice – bibliotecari.

Considerăm că relația de prietenie nu e numai o posibilitate, ci și o necesitate. La această vârstă școlarii cu nevoi speciale, indiferente de tipul și gradul deficienței, au nevoie să învețe, să ia în considerare punctul de vedere al altor copii, să facă schimb de idei și să înțeleagă mai bine experiențele prietenilor lor.

SCOPUL ȘI OBIECTIVELE PROIECTULUI:

- **Scopul:** sprijinirea morală și financiară a unor persoane cu nevoi speciale – copii.

Scopul proiectului este formarea unei atitudini corecte față de copiii deficienți, nevoia de a-i iniția pe școlari în proiectarea unui comportament responsabil, tolerant. Nu e suficient să faci cunoscut copilului prin dezbateri, convorbiri, că trebuie să-l accepte semenul său și să-i întindă o mână. Trăirile afective sunt cele care declanșează opțiunea și prin acestea acțiunea. Cheia succesului constă în deplasarea accentului de pe lămurirea verbală pe resortul afectiv, prin exercițiul moral. Pentru buna desfășurare a acestui exercițiu e nevoie de asigurarea unui cadru organizatoric firesc

OBIECTIVE SPECIFICE

a. Privind copiii implicați în proiect

- identificarea copiilor aflați la necaz – **DIAGNOSTICATI CU AUTISM** ;
- stabilirea resurselor necesare – cărți, jucării, rechizite, reviste, sume de bani;
- identificarea de către organizatori a unor surse de finanțare pentru obținerea materialelor necesare;
- realizarea unui program de mediatizare a deficienței **AUTISM** ;
- desfășurarea unor activități educative extrașcolare cu scopul stimulării elevilor participanți la proiect ;
- însușirea unor norme de comportament civilizate;
- stabilirea relațiilor de prietenie și de întrajutorare cu ceilalți copii;
- formarea deprinderilor de lucru în echipă și de cooperare;
- crearea unei atmosfere de destindere și voie bună;

b. Privind cadrele didactice și bibliotecară

- încurajarea cadrelor didactice și bibliotecari pentru a crea mediu educațional care să favorizeze dezvoltarea unor trăsături pozitive de caracter;

- promovarea unor metode și tehnici noi de lucru cu elevii;
- realizarea unui management eficient la nivelul clasei și a unei comunicări optime.

Gupul țintă:

- elevi ai claselor pregătitoare;
- cadre didactice;
- bibliotecarii, secretare, contabile.

Durata proiectului: 1 aprilie-20 iunie

GRUPUL ȚINTĂ: copil cu autism;

Pentru acest an, prioritar a fost cazul copilului **B.A./12 ani**, care este elev în clasa a IV a „D” la școala Gimnazială NR 25 Timișoara. Acest băiețel suferă de autism și este în tratament de mai bine de 8 ani , în Timișoara, la Asociația „Casa Faenza” centru comunitar a copiilor autiști și terapie individualizată ABA. Pentru familia acestuia – doar un părinte lucrează și mai are un frate mai mic, diagnosticat și el cu autism- cheltuielile sunt peste puterile lor. Ne-am gândit că orice ajutor cât de mic, va aduce o rază de speranță familiei .

METODOLOGIA DE INTERVENȚIE:

Metode: explicația, conversația, observația, studiul de caz, lucru în echipă.

Forme de organizare :

- ședința de informare teoretică;

- vizite tematice la „CASA FAENZA”.
- activități extrașcolare- expoziții cu vânzare, tombole cu lucrări ale copiilor, redirecționare 2% a impozitului pe venit.

ANALIZA RESURSELOR

I - Resurse materiale și financiare

cărți, caiete, rechizite, reviste,
jucării, surprize .

II - Resurse temporale: proiectul se va desfășura în perioada aprilie-iunie 2016.

Rezultate:

- Elevii din clasele primare și gimnaziale vor fi interesați de acțiunile derulate în proiect și vor învăța ce înseamnă să fii voluntar precum și dorința de a continua această activitate în viitor.
- Cadrele didactice își vor manifesta creativitatea profesională prin utilizarea unor strategii alternative cu eficiență crescută în atingerea obiectivelor programului.
- Acțiunile întreprinse vor contribui la îndeplinirea obiectivelor stabilite, dar și la descoperirea unor noi provocări, probleme cu care se confruntă astăzi sistemul educațional și care impun găsirea unor soluții pe măsură.
- rezultatele programului „**Nouă ne pasă! Dați-le o șansă!**” se va concretiza atât în modalități reale (expoziții, vizite, colecții diverse, albume, redirecționare a 2%) cât și în progresele înregistrate în planul formării personalității elevilor sub diferite aspecte, cu precădere în dezvoltarea unui comportament democratic și participativ empatic.

Acțiunea a avut răsunet și în mass-media:

<http://ziuadevest.ro/actualitate/60497-casa-faenza-timisoara-noua-ne-pasa-dati-le-o-sansa-ziua-internationala-de-constientizare-a-autismului>

<http://www.pressalert.ro//se-poate-copil-cu-autism-admis-la-o-scoala-obisnuita-din-timisoara-ce-gest-impresionant-vor-sa-faca-pentru-alex-colegii-sai/>

http://stiri.tvr.ro/si-au-vandut-jucariile-ca-l-ajute-pe-alex--colegul-lor-care-sufera-de-autism_72668.html

Micul „MATE”

PROBLEME PROPUSE PENTRU CONCURSURI DE MATEMATICĂ

Prof. Duma Mirela
Școala Gimnazială „Eftimie Murgu” Lugoj

• **CLASAPREGĂTITOARE**

1.	<p>În cămară la bunica au intrat câțiva șoricei și s-au așezat în colțurile cămării. Câți șoricei au intrat în cămară dacă fiecare șoricel vede câte 3 șoricei?</p> <p>A) 9 B) 3 C) 12 D) 4 E) 10</p>	
2.	<p>Trei prieteni au jucat șah. Câte partide a jucat fiecare?</p> <p>A) 3 B) 6 C) 2 D) 9 E) 1</p>	
3.	<p>O casă are 4 camere. Dintr-o cameră s-au făcut 2 camere. Câte camere are acum casa?</p> <p>A) 6 B) 8 C) 5 D) 3 E) 7</p>	
4.	<p>Sorin are 6 ani, iar Bianca 4 ani. Cu câți ani va fi mai mare Sorin decât Bianca peste 10 ani?</p> <p>A) 10 B) 2 C) 12 D) 20 E) 6</p>	
5.	<p>Andrei are 2 căței, iar Maria un pisoi. Ei au plecat la plimbare și-au împreună...?...picioare.</p> <p>A) 10 B) 12 C) 16 D) 3 E) 8</p>	

Barem de corectare –CP

1.	D) 4
2.	C) 2
3.	C) 5
4.	B) 2
5.	C) 16

• **CLASA I.**

- Află suma dintre succesorul predecesorului lui 20 și succesul succesului lui 40.
A) 60 B) 62 C) 61 D) 59 E) 63
- Elena are 7 ani. Ea este mai mică cu un an decât fratele ei. Copiii au împreună jumătate din vârsta mamei. Câți ani vor avea împreună peste un an?
A) 45 B) 46 C) 42 D) 48 E) 40
- Mă gândesc la un număr de la 1 la 9. Formez cu el, prin alăturare, un număr de două cifre identice, apoi adun cel mai mare număr impar de o cifră și obțin răsturnatul lui 13. La ce număr m-am gândit?
A) 22 B) 9 C) 4 D) 30 E) 2

• **CLASA A II-A**

- Horia a rezolvat la cercul de matematică jumătate din culegerea de exerciții și probleme. Știind că suma paginilor la care a ajuns este 41, câte file are culegerea?
A) 40 B) 82 C) 10 D) 39 E) 20
- Maria își propune să mănânce o ciocolată în patru zile. În prima zi mănâncă un sfert, a doua zi două sferturi, iar a treia zi o pătrime din ea. Știind că un sfert reprezintă 12 pătrățele de ciocolată, câte pătrățele îi rămân pentru a patra zi?

- A) 3 B) 12 C) 0 D) 6 E) 4

- Cifrele impare au plecat în perechi, ca frații gemeni, la plimbare. Calculând suma produselor fiecărei perechi, vei afla numărul elevilor întâlniți pe drum.

A) 50

B) 25

C) 120

D) 165

E) 45

Barem de corectare Clasa I	
1.	B
2.	D
3.	E

Barem de corectare Clasa a II-a	
1.	E
2.	C
3.	D

Imagini numere https://www.123rf.com/photo_25727407_cartoon-cheeky-waving-number

Imagini elevi <https://creazilla.com/nodes/25001-happy-students-clipart-clipart-free-download-png>.

Portofoliul elevului - modalitate concretă de învățare activă

Prof. DANIELA FIAT, Școala Gimnazială „Eftimie Murgu” Lugoj

Portofoliul include rezultatele relevante, obținute prin celelalte metode și tehnici de evaluare (probe scrise, verificări orale, probe practice, autoevaluare, proiect, observarea sistematică a comportamentului etc.) sau prin activități extracurriculare. Reprezintă "cartea de vizită" a elevului, urmărindu-i progresul pe o perioadă de timp. Structura sau elementele portofoliului sunt, în general, definite de profesor. Elevul are însă libertatea de a cuprinde în portofoliu materialele pe care le consideră necesare sau care îl reprezintă cel mai bine. Deși unele elemente ale portofoliului au fost evaluate separat, la momentul respectiv, de către profesor, se poate face o apreciere globală a portofoliului. În aceste situații, profesorul stabilește criteriile clare, holistice, pe care le comunică de la început elevilor.

Obiectivele unui portofoliu sunt: motivarea elevului prin aprecierea rezultatelor sale și prezentarea experiențelor dobândite, urmărirea dinamicii procesului de instruire, permițând:

- **elevilor** să planifice învățarea; să scoată în relief preocupările pentru disciplina respectivă;
- **profesorilor**: să înțeleagă mai bine necesitățile elevului, iar în funcție de acestea să-și planifice mai eficient activitățile;
- **părinților**: să obțină o imagine amplă asupra demersului didactic

„Evaluarea produselor activității școlare nu poate fi standardizată, aceasta este o provocare continuă atât pentru profesor cât și pentru elevi. Portofoliul este întotdeauna personalizat și particular. Întrebările care se pun în acest caz se formulează în următorii termeni: Ce trebuie să includă elevul în portofoliul său ? Pe ce criterii ne orientăm în această decizie ?

Ținta evaluării prin portofoliu este determinarea progresiei învățării, este vorba, deci, de o evaluare de progres ; determinarea gradului de apropiere a elevului de standardele de performanță statuate la începutul programului de studiu. Fără raportarea la standarde de performanță și în lipsa cuantificării,

portofoliul rămâne o simplă colecție de produse școlare. Criteriile de măsurare permit profesorilor să aprecieze calitatea prestației școlare, evoluția achizițiilor învățării în timp

Pentru a evalua un portofoliu, este necesar, în primul rând, să se stabilească minimumul și maximumul obligatoriu al elementelor incluse pentru evaluare.

În al doilea rând, apare problema acordării punctajului pentru diferite componente ale portofoliului: unele valorează mai mult, altele mai puțin.

În al treilea rând, apare contradicția între tendința dintre orientarea calitativ-cantitativă a portofoliului și tentația unor cadre didactice de a interpreta totul prin prismă cantitativă.

De regulă, în cuantificarea produselor de portofoliu se utilizează rubricaturi sau grile. Acestea pot fi holistice, globale, focalizate pe un singur scor, sau analitice, incluzând scoruri pentru diferite scări de apreciere. Scara globală de apreciere este adecvată când se urmărește determinarea nivelului general de performanță sau progres. Dacă scopul evaluării este de a identifica cunostințe și abilități diverse, atunci sunt necesare scări compozite.

Exemple de criterii evaluarea unei compuneri libere:

- idei neîntâlnite sau dezvoltate la celelalte compuneri (originalitate);
- exemple secvențiale, care susțin ideea de bază;
- coerența acțiunilor și faptelor descrise;
- gradul de explicitare a subiectului prin conținutul narativ;
- valoarea asociațiilor între fapte;
- fluența și corectitudinea exprimării ;
- corectitudinea și aspectul scrisului.

Criteriile sau cerințele satisfăcute de elevi sunt cuantificate prin scări numerice, de la 1 la 3 (satisfacator, bine, foarte bine) sau cu mai multe intervale (5, 7 9). Cu cât sunt mai multe intervale în scală, cu atât pot fi mai nuanțat diferențiate nivelele de prestație ale elevilor.

Definirea precisă a criteriilor pretinde raportarea la trei elemente cheie: (1) descrierea dimensiunilor performanței ce urmează a fi apreciată; (2) stabilirea scării de valori pentru cuantificarea dimensiunilor luate în atenție și (3) raportarea permanentă la standardele de performanță.

Criterii de notare a portofoliului

Nivelul	Conținutul	Nota
1.	Portofoliul se caracterizează prin multilateralitate în reflectarea categoriilor și a criteriilor principale de evaluare. Conținutul unui asemenea portofoliu	9-10

	demonstrează eforturi considerabile depuse și un evident progres al elevului privind dezvoltarea gândirii matematice, capacitatea de a rezolva probleme, abilități de aplicare și comunicare, prezența unui înalt nivel de autoevaluare și atitudine creativă față de disciplina dată. Conținutul și aspectul portofoliului probează originalitate și creativitate.	
2.	Portofoliul constituie dovada unor cunoștințe și capacități solide, însă spre deosebire de primul nivel aici pot lipsi unele elemente din categoria celor neobligatorii, nu este originalitate în conținut, iar elementul de creativitate este lipsă.	8
3.	Se pune accentul pe categoria principală după care se poate judeca despre nivelul însușirii cunoștințelor și a capacităților prevăzute în programa de studii. Lipsesc argumente ce demonstrează gândirea creativă, capacități aplicative, abilități de comunicare orală și scrisă.	7
4.	După portofoliul de acest nivel, este dificil a-ți crea o imagine clară despre capacitățile elevilor. De regulă, el conține fragmente de sarcini din diferite categorii, coli separate cu sarcini realizate parțial, exerciții, încercări de efectuare a lucrărilor practice, de laborator, etc. Conținutul unui asemenea portofoliu dovedește absența avansării în instruire.	5-6

În concluzie, portofoliul reprezintă “cartea de vizită” a elevului, prin care profesorul poate să-i urmărească progresul – în plan cognitiv, atitudinal și comportamental – la o anumită disciplină de-a lungul unui interval mai lung de timp (un semestru sau un an școlar). Reprezintă un pact între elev și profesorul care trebuie să-l ajute pe elev să se autoevalueze. Profesorul discută cu elevul despre ce trebuie să știe și ce trebuie să facă acesta de-a lungul procesului de învățare. La începutul demersului educativ se realizează un diagnostic în concordanță cu stilul de învățare a acestuia asupra necesităților elevului de învățare pentru a stabili obiectivele și criteriile de evaluare. Diagnosticul este făcut de profesor și este discutat cu elevul implicat în evaluare.

Bibliografie:

1. Cerghit, I., **Didactica**, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1991.
2. Cerghit, I., **Metode de învățământ**, Ed. Didactică și Pedagogică, București, 1996.
3. Joita, E., **Educația cognitivă. Fundamente. Metodologie**. Ed. Polirom, Iasi, 2002

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

589

Soluții sau modalități practice pentru dezvoltarea curriculumului în învățământul primar

Prof. IORGOVAN CAMELIA
Școala Gimnazială „Eftimie Murgu” Lugoj
Clasa a IV-a

Realizările din domeniul științei educației, dezvoltarea noilor tehnologii și cercetarea prospectivă au condus la cristalizarea unei noi filozofii didactice, care este fundamentul reformei educaționale. Cercetările privind pedagogia comparată și previziunea educației arată că reformele sistemului de învățământ efectuate în diferite țări au atât elemente comune, cât și elemente diferite, cele din urmă fiind cauzate de caracteristicile acestor sisteme de educație, de liniile politicii educaționale, perspectivele societății, de motivația socială.

Reforma curriculară este o parte cuprinzătoare și extrem de importantă a reformei educației, deoarece scopul său este de a asigura premisa adevăratei întruchipări a interacțiunii și interdependenței dintre obiectivele educaționale, conținutul didactic, principiile și strategiile de predare-învățare și principiile și strategiile de evaluare. Orice reformă curriculară este considerată a fi un proces complex și gradual, deoarece se adresează unui grup țintă foarte mare, deci are loc în etape în domeniile complexe de proiectare a politicilor educaționale, stabilind relații între aceste domenii și implică adesea o schimbare în mentalitate.

În circumstanțele reformei curriculare a învățământului preuniversitar, conceptul de curriculum modern este valorificat pentru cele două componente de bază ale curriculumului scris - planul cadru educațional și programa școlară. Curriculumul actual are avantaje educaționale majore: promovează practici interactive de predare, încearcă să asigure premisa educației formative reale, încearcă să declanșeze schimbări democratice în practicile de predare școlară, iar proiectarea și aplicarea sunt în principal evaluări formative, bazate pe flexibilitate și deschidere. Modelul de proiectare a curriculumului promovează planurile școlare pentru a se asigura că școala face premisele necesare pentru decizii reale ale curriculumului, astfel încât familiile și comunitățile locale să poată să se implice la viața lor.

Modelul educațional promovat în contextul actualei reforme a învățământului corespunde unei pedagogii active și interactive, unor practici pedagogice centrate pe elev și pe activitatea de învățare individuală sau colaborativă a acestuia. Statutul elevului, interacțiunile sale cu cunoștințele și cu profesorul sunt reconsiderate și revalorizate: față de învățământul tradițional, care considera că primordial este raportul profesor cunoștințe, în actuala reformă educațională este plasat în centrul educației raportul elev-cunoștințe. După o perioadă lungă, în care, atât din punct de vedere teoretic, cât și practic, învățarea a fost concepută și fundamentată exclusiv pe materia de studiu, presupunând asimilarea unui volum de conținuturi prestabilite, ordonate în mod rigid, actuala reformă educațională a inversat perspectiva strategică și metodologică asupra procesului de instruire și promovează o instruire interactivă, punând accentul pe cel care învață și pe procesul învățării pe care acesta îl parcurge.

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

Bibliografie:

www.edu.ro - Repere pentru proiectarea, actualizarea și evaluarea curriculumului național,
Document de politici educaționale

591

TEMA: Importanța jocului în dezvoltarea copiilor

TITLU: Copilul și jocul

AUTORUL: Bocancea Loredana-Bianca

UNITATEA ȘCOLARĂ: Grădinița cu program prelungit nr.5, Școala Gimnazială nr.1,
Timișoara

GRUPA: Mică

COPILUL ȘI JOCUL

În lucrarea de față, tema abordată este “ Importanța jocului în dezvoltarea copiilor.”

Am ales această temă, deoarece lucrez în învățământ, sunt cadru didactic-Profesor învățământ preșcolar și totodată părinte/mamă, iar interesul meu este de a verifica, măsura și aprecia importanța jocului în dezvoltarea copiilor.

În primul rând vreau să specific că jocul este prietenul nelipsit al copilului începând cu primele luni de viață și chiar și la maturitate.

<Omul nu este întreg decât atunci când se joacă>

SCHILLER

<A ne întreba de ce se joacă copilul, înseamna a ne întreba de ce este copil?>

ED. CLAPAREDE

Copilăria este pură și nevinovată, este o lume fermecată, dulce și duioasă, fiind singurul moment al vieții în care trăim totul la maximă intensitate. Copiii au inima deschisă spre iubire și frumos, râd, plâng foarte ușor, dar se și bucură din plin de lucruri mărunte.

Jocul este fericire și veselie continuă, ne realizăm pe deplin. Pentru copil, aproape orice activitate este joc, este singura atmosferă în care ființa sa psihologică poate să respire și în consecință să acționeze.

Jocul are și un rol terapeutic pentru copiii care nu au încă dezvoltat spiritul de inițiativă și curajul de a intra în competiție. Ei se eliberează de vechiul copil timid și intră cu toate forțele în dinamismul jocului de rol.

Prin joc copilul acționează asupra jucăriilor sau obiectelor din jur, dar dacă ele lipsesc le inventează, ori le meșteresc singuri, dobândind încredere în forțele proprii, îmbogățindu-și cunoștințele și stimulându-și creierul.

Prin joc se învață cel mai ușor începând cu lucrurile elementare:

-să mănânce, să se îmbrace/dezbrace până la memorarea alfabetului, numărul, scrierea s.a.

Jocul stimulează creierul, îmbunătățește inteligența, permite celor mici să-și exerseze vocabularul atunci când comunică sau încearcă să îi înțeleagă pe ceilalți. Totodată îmbunătățește sănătatea fizică prin mișcare și sănătatea mintală prin reglarea emoțiilor.

Toți copiii se joacă, au dreptul la joacă, fie cu prietenii afară, în casă, fie cu jucării, fie cu familia, fie cu alți colegi la grădiniță/școală.

Educatoarele au un rol important în jocurile copiilor, deoarece acestea pun în lumină diferite jocuri care să îi dezvolte frumos și armonios.

Amintesc câteva din jocurile solicitate la grădiniță de către doamnele educatoare, fiecare având rolul și importanța sa specifică

- jocuri individuale
- jocuri colective
- jocuri de rol
- jocuri motrice
- jocuri psihice
- jocuri de construcție
- jocuri de ficțiune
- jocuri de gramatică și înțelegere a limbajului
- jocuri cu reguli
- jocuri de creație și lista poate continua.

Rolul jocului în grădinițe este un instrument al educației. Prin joc educatoarele îi învață diverse forme, culori, dimensiuni ale obiectelor, proiecția individului în rol “de-a vânzătorul”, “de-a doctorul”, să-și dezvolte creativitatea, imaginația, vocabularul, să facă planuri de acțiune și să dezvolte strategii pentru diverse probleme din viața socială.

<Jocul este și o pregătire pentru viața de mai târziu, dar mai presus de toate, el este însuși viața copilului.>

MC. DOUGAL

În concluzie putem spune că: Jocul este o activitate sau acțiune exercitată în special de copil, dar și de către adult, care oferă o stare de bine, amuzament, relaxare pentru dezvoltarea sa.
Spor la joaca, la lumea minunată!

Primăvara și culorile ei magice

Profesor pentru învățământ primar Manole Carmen

Școala Gimnazială „Ion Luca Caragiale” Tulcea

Primăvara înseamnă prietenie! Prietenie și bucurie în a dăru și a primi frumoasele măștișoare. E anotimpul când vântul se împrietenește cu arborii, când picurii ploii se împrietenesc cu pământul, când roua dimineții e o binecuvântare pentru ghiocei, viorele, brândușe. Împrietenindu-ne cu natura trăim primăvara!

An de an , meșterind de zor la măștișoare, mă întrebam: „ De unde provine numele de <<măștișor>>?” „ De unde vine obiceiul de a confecționa și purta măștișoare?” „Cine e cel care a inventat măștișorul? ”. Studiind diverse surse, cărți din bibliotecă, diferite site-uri, enciclopedii, studii de la muzeul de artă populară, am găsit mai multe răspunsuri.

Denumirea de Măștișor este dată de numele lunii Martie, în latină Martius, după vechiul calendar roman. Data de 1 martie era prima zi din an în care aveau loc Serbările lui Marte, zeul forțelor naturii, al agriculturii și al primăverii. În același timp, tracii îl sărbătoreau pe zeul Marsyas Silen, inventatorul fluierului ce proteja pământul, primăvara și natura.

Dar care e semnificația Măștișorului? Arheologii au descoperit obiecte cu o vechime de mii de ani care pot fi considerate măștișoare. Ele au forma unor mici pietre de râu vopsite în alb și roșu, înșirate pe ață, pentru a fi purtate la gât. Culoarea roșie semnifica focul, sângele și soarele și era atribuită femeii, iar cea albă semnifica norii și limpezimea apei, fiind asociată cu înțelepciunea masculină. Cele două culori sunt deschise interpretărilor: roșul poate semnifica vitalitatea femeii, iar albul - înțelepciunea bărbatului. Astfel, șnurul măștișorului exprimă împletirea inseparabilă a celor două principii.

Nu e suficient să confecționăm măștișoare și să le oferim. E necesar a ști povestea lor. Tradiția măștișorului e una foarte veche, chiar de pe vremea romanilor, când Anul Nou se sărbătorea în prima zi a primăverii, în luna lui Marte.

Semnificația Măștișorului vine din timpuri îndepărtate. Tradițional, așa cum relatează folcloristul Simion Florea Marian în cartea "Sărbătorile la români", măștișoarele au fost formate dintr-un șnur cu o monedă din aur sau argint, care se lega la gâtul copiilor pentru a avea noroc. La înflorirea primului pom, șnurul era legat de o creangă, iar cu bănuțul, se cumpăra o bucată

de caș. Ulterior, de mărțișoare s-au legat simbolurile norocului: trifoiul cu patru foi, potcoava și coșarul, iar acestea au devenit daruri oferite de bărbați, femeilor. Aceasta este semnificația Mărțișorului! De-a lungul anilor, tradiția s-a schimbat însă, mărțișorul devenind un prilej pentru a oferi un cadou mai consistent, prin care se întrețin relațiile sociale. Acum, și femeile își dăruiesc între ele mărțișoare, iar colegii de birou își dovedesc simpatia, unii față de alții, prin astfel de mici atenții.

Folcloristul Simion Florea Marian scrie că mărțișorul servește celor care îl poartă "ca un fel de amuletă", dar cine dorește ca acesta să aibă efectul dorit "trebuie să-l poarte cu demnitate".

Astăzi, valoarea mărțișorului începe să fie dată doar de creația artistică. Se confecționează din orice și poate să semnifice orice. Astfel realizarea mărțișoarelor a devenit o artă complicată. Ce mare e bucuria când le creez pentru a le dărui cu multă dragoste și respect persoanelor dragi din viața mea! Câtă mulțumire sufletească am când elevii mei exclamă „Uau!!!” la finalizarea unui mărțișor!

Nici bine nu am terminat treaba cu mărțișoarele, că ne gândim ce surprize să realizăm pentru 8 Martie –Ziua Femeii. E un alt prilej să fim la înălțime cu creațiile noastre și să ne arătăm recunoștința față de mame, dar și față de celelalte doamne dragi nouă. Creăm felicitări, tablouri, rame foto, cutiuțe surpriză, diorame, mărgelute- utilizând diverse tehnici de lucru. Aceste daruri le completăm cu frumoase cuvinte. Și fiindcă e o mare sărbătoare darurile pregătite trebuie oferite într-un cadru festiv. Astfel, am organizat o așa-zisă ședință cu părinții la care au avut acces doar mamele însoțite de copii. Mirarea le-a fost mare când atmosfera activității comune mame-copii a fost alta decât o serbare clasică cu cântece și poezii. La această întâlnire mama și copilul său au avut de trecut niște probe:

- *Amintiți-vă de ultimul moment de tandrețe alături de copilul dumneavoastră!*
Vă invităm ca azi să-i faceți o declarație de dragoste în direct.
- *Ați cântat împreună cu al dumneavoastră copil într-un cadru festiv / în public?*
Dacă nu, acum e momentul!
- *Vă amintiți de zilele când vă hrăneți copilașul pentru că nu putea ține lingurița în mână?*
Azi e momentul ca rolurile să se inverseze.
- *Cine își recunoaște vocea copilului său?*

- *Cine își recunoaște portretul său?*
- *Cât de bine vă cunoașteți? (5 întrebări pentru mama despre copil, 5 întrebări pentru copil despre mama).*

Activitatea a început cu audiția cântecului „Să fim copii!” interpretat de Mihaela Runcanu și s-a finalizat cu notarea unor gânduri, impresii despre această activitate.

Astfel, primăvara aduce cu paleta ei de culori pace, zâmbete, emoții, tandrețe, prietenie.

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ ÎN EDUCAȚIA COPIILOR

PROFESOR ÎNVĂȚĂMÂNT PREȘCOLAR

MORARU AURELIA DANIELA

ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR 4/

GRĂDINIȚA NR 1 VULCAN/ HUNEDOARA

Este binecunoscut termenul de IQ - coeficientul care măsoară inteligența umană înnăscută.. Există însă situații în care persoane cu un IQ mediu sau relativ scăzut au cunoscut un mare succes. Inteligența emoțională EQ este un ingredient foarte important alături de IQ academic pentru

Daniel Goleman, este recunoscut ca fiind unul dintre pionierii inteligenței emoționale deși nu este primul care a scris despre EQ și nici primul care a folosit acest termen. El a deschis calea unei psihologii care acordă un interes egal și inteligenței sentimentelor. Studiul său din cartea „Inteligență emoțională” ne explică că înțelegerea sentimentelor face că situația în care ne aflăm să devină mai limpede. Inteligența emoțională (EQ) presupune în primul rând conștientizare de sine, autodisciplină și empatie.

Rob Yeung în cartea sa „Dezvoltarea inteligenței emoționale” definește inteligență emoțională succint, într-o singură frază, că fiind „abilitatea de a identifica, înțelege și gestiona stări și sentimente atât ale noastre cât și ale altora”. D. Goleman susține că aceste domenii ale inteligenței emoționale nu sunt talente înnăscute, ci mai degrabă abilități ce se pot forma.

Inteligență emoțională a devenit una dintre cele mai puternice arme pentru educația copiilor în epoca modernă și este considerată, de foarte mulți specialiști, chiar mai importantă decât cea cognitivă. Copilăria este perioada din viața unui om extrem de importantă în punerea unor baze pentru dezvoltarea inteligenței emoționale, dar ea poate fi îmbunătățită și cultivată inclusiv la vârsta adultă.

Copiii care au obținut note maxime la examenele școlare nu sunt întotdeauna cei care au cele mai de succes cariere profesionale. Datorită faptului că la succesul unui individ contribuie în mod important și EQ, școala românească ar trebui ca încă de la grădiniță, care este primul nivel de învățământ, să acorde importanță dezvoltării inteligenței emoționale. Practic, să facem din emoțiile copiilor un aliat care să lucreze pentru ei și nu invers.

Deși unii ar putea spune că este greu să le explici unor copii despre emoții și ce presupune gestionarea acestora aș putea să îi contrazic. Există metode prin care poți să îi faci pe copii să își conștientizeze să își înțeleagă și gestioneze emoțiile.

În primul rând ar trebui să îi învățăm că nu există emoții bune sau emoții rele ci pur și simplu EMOȚII. Aceste emoții sunt ale noastre și nu le putem evita de-a lungul vieții, Trebuie să ii facem să înțeleagă că gestionarea emoțiilor ne va face viața mai ușoară. De asemenea ar trebui să îi învățăm ca eșecul este o parte firească în dezvoltarea omului și că nu trebuie să ne speriem de el ci mai degrabă trebuie privit ca o lecție din care trebuie să învățăm.

Scientific American Mind (un site științific american) a publicat în februarie 2009 un articol în care s-a ajuns la concluzia că, în general, copiii nu își dezvoltă abilitățile social-emoționale interacționând cu adulții sau citindu-și lecțiile în sala de curs. Copiii își dezvoltă aceste abilități importante în urmă interacțiunii cu colegii lor. De aceea , copiii ar trebui să învețe să comunice mai bine cu ceilalți, să devină mai adaptabili și mai încrezători în propriile forțe și să depășească momentele dificile. Iată o activitate pe care am desfășurat-o la clasa cu grupa mare:

Joc: „Roată emoțiilor” - se face dintr-un carton și se scriu în cele 12 cadrane, următoarele stări: trist, fericit, agitat, nemulțumit, agresiv, supărat, nervos, frustrat, sigur, îngrijorat, speriat, furios. Vine pe rând câte un copil și învârtă roată . Educatoarea citește emoția la care s-a oprit acul . Exemplet- trist . Copilul povestește o mică întâmplare în care s-a simțit trist. I se înmânează un balon pe care va desena o față tristă . Când toți copiii au participat pe rând la acest joc le voi spune că oamenii au parte de toate aceste emoții și că trebuie să știm să ne descurcăm cu fiecare emoție. Astfel îi invit că toate baloanele să fie aruncate în aer și ei să jongleze cu aceste baloane nelăsând să cadă la pământ niciunul dintre baloane.

Scopul coordonatorului este de a ajuta copiii să exprime ceea ce simt. Este posibil că unii elevi să nu poată să exprime cu claritate ce înseamnă o emoție, însă le putem oferi alternativă de a-i pune să distingă între o emoție pozitivă (bună) și una negativă (rea).

Bibliografie

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

LICEUL TEORETIC ION CREANGĂ TULCEA

PROGRAMĂ PENTRU ACTIVITATEA OPȚIONALĂ PE ARIPILE MUZICII

AN ȘCOLAR 2020-2021

PROF. ÎNV. PREPRIMAR
MORARU DANIELA

PROGRAMĂ PENTRU ACTIVITATEA OPȚIONALĂ
PE ARIPILE MUZICII

TIPUL DE OPȚIONAL : la decizia școlii

599

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

DENUMIRE OPTIONAL: PE ARIPILE MUZICII

DURATA: 1 an

GRUPA COMBINATĂ

NR. DE ACTIVITĂȚI: 1/ săptămână

DOMENII EXPERIENTIALE: Estetic și creativ, Limbă și comunicare, Psihomotric, Științe

UNITATEA DE ÎNVĂȚĂMÂNT : LICEUL TEORETIC ION CREANGĂ TULCEA
PROF. ÎNV. PREPRIMAR MORARU DANIELA

ARGUMENT

MOTTO:

„Ceea ce este important în artă este să vibrezi
tu însuși și să-i faci și pe alții să vibreze”

George Enescu

Din fericire, există pe lume COPILĂRIA...

Vârsta celei mai pure sincerități, a celei mai depline libertăți, vârsta viselor inocente, vârsta care trăiește prin flori și la baza căreia stă exclamația, vârsta în care toți suntem frumoși, vârsta în care ni se declară frumusețea, ca un adevăr al tuturor...

Și dacă există copilărie, trebuie să existe și dragoste. Copiii, mlădițe firave și gingașe, sunt încredințați spre modelare educatoarei, aceasta învățându-i să se joace, să vorbească, să cânte, să numere, să socotească. Menirea ei este de a-i introduce în lumea minunată a cărții, a științei și acest lucru este posibil nu numai prin competență, dar și prin dăruire.

Am înțeles marele adevăr și anume, acela de a lăsa copiilor copilăria. Tot ceea ce fac trebuie să se întâlnească cu dorința lor încununată de joc, de cântec. Pentru mine, a mă

apropia de sufletul copilului a fost și va fi în atenția mea scopul meseriei de educatoare. Am căutat să aflu ce-i place mai mult, ce-l interesează, ce-l atrage în grădiniță și nu numai. În general, copiii se simt atrași de povești, de poezii, însă muzica, prin cântece și jocuri muzicale, îi emoționează mai mult decât oricare altă artă. Contactul cu muzica are loc în familie, apoi în grădiniță. Pentru copii, muzica este limbajul sufletului.

Manifestare a frumosului artistic, muzica este una din expresiile cele mai sensibile și mai elevate ale naturii umane. Ea reprezintă limbajul universal care-i face pe oameni mai buni, mai sensibili, fiind cea mai profundă și mai complexă dintre arte. Concretizează exprimarea ideilor și sentimentelor prin mijlocirea sunetelor muzicale.

Componentă de bază a educației estetice, educația muzicală contribuie la formarea unei personalități creative, sensibile, armonioase, capabilă să-și exprime prin muzică sentimentele, ideile, să comunice cu semenii, să vibreze afectiv la valorile artei muzicale și să le aprecieze.

Una dintre sarcinile esențiale ale educației muzicale la vârsta preșcolară o constituie formarea deprinderilor. Rolul acestora este acela de a asimila, înțelege și interpreta muzica la un nivel artistic superior.

Vârsta preșcolară este considerată ca cea mai importantă perioadă pentru acumulare de impresii puternice, pentru formarea de deprinderi, vârsta marilor achiziții, când se pun bazele unor componente, ale atitudinilor estetice și se dezvoltă aptitudini creatoare ale copiilor în domeniile artei.

DIMENSIUNI ALE DEZVOLTĂRII

- ⇒ A. 1 Motricitate grosieră și motricitate fină în contexte de viață familiare
- ⇒ A. 2 Conduită senzorio-motorie, pentru orientarea mișcării
- ⇒ B. 1. Interacțiuni cu adulții și cu copiii de vârste apropiate
- ⇒ B.2 Comportamente prosoziale, de acceptare și de respectare a diversității
- ⇒ B.3 Conceptul de sine
- ⇒ B.4 Autocontrol și expresivitate emoțională
- ⇒ C. 1 Curiozitate, interes și inițiativă în învățare
- ⇒ C. 3 Activare și manifestare a potențialului creativ
- ⇒ D. a1 Mesaje orale în contexte de comunicare cunoscute
- ⇒ D. a2 Mesaje orale în diverse situații de comunicare

- ⇒ D. b1 Ascultarea activă a mesajului pentru înțelegerea și receptarea lui (comunicare receptivă)
- ⇒ D. b2 Exprimarea orală a mesajului, a emoțiilor etc. (comunicare expresivă)

COMPORTAMENTE VIZATE

- ✓ A.1 1.1. Își coordonează mușchii în desfășurarea unor activități diversificate, specifice vârstei
- ✓ A.1 1.2. Participă activ în jocuri, dansuri, jocuri în aer liber etc.
- ✓ A.1 1.3. Utilizează mâinile și degetele pentru realizarea de activități variate
- ✓ A.2 2.1. Utilizează simțurile (văzul, auzul, simțul tactil, mirosul etc.) în interacțiunea cu mediul apropiat.
- ✓ A.2 2.2. Se orientează în spațiu pe baza simțurilor.
- ✓ A.2 2.3. Își coordonează mișcările în funcție de ritm, cadență, pauză, semnale sonore, melodii.
- ✓ B.1 1.1. Manifestă încredere în adulții cunoscuți, prin exersarea interacțiunii cu aceștia
- ✓ B.1 1.2. Demonstrează abilități de solicitare și de primire a ajutorului în situații problematice specifice
- ✓ B.1 1.3. Inițiază/participă la interacțiuni pozitive cu copii de vârstă apropiată
- ✓ B.2 2.2. Își însușește și respectă reguli; înțelege efectele acestora în planul relațiilor sociale, în contexte familiare
- ✓ B.2 2.3. Exersează, cu sprijin, asumarea unor responsabilități specifice vârstei, în contexte variate
- ✓ B.2 3.1. Exersează, cu sprijin, autoaprecierea pozitivă, în diferite situații educaționale
- ✓ B.2 3.2. Își promovează imaginea de sine, prin manifestarea sa ca persoană unică, cu caracteristici specifice
- ✓ B.4 4.1. Recunoaște și exprimă emoții de bază, produse de piese muzicale, texte literare, obiecte de artă etc.
- ✓ B.4 4.2. Demonstrează abilități de autocontrol emoțional
- ✓ C.1 1.1. Manifestă curiozitate și interes pentru experimentarea și învățarea în situații noi
- ✓ C.1 1.2. Inițiază activități de învățare și interacțiuni cu copiii sau cu adulții din mediul apropiat

- ✓ C.3 3.1. Manifestă creativitate în activități diverse
- ✓ C.3 3.2. Demonstrează creativitate prin activități artistico-plastice, muzicale și practice, în conversații și povestiri creative
- ✓ C.3 3.3. Demonstrează simț muzical ritmic, armonic prin cântec, joc cu text și cânt, dans etc.
- ✓ D.a 1 1.1. Exersează, cu sprijin, ascultarea activă a unui mesaj, în vederea înțelegerii și receptării lui (comunicare receptivă)
- ✓ D.a 1 1.2. Demonstrează înțelegerea unui mesaj oral, ca urmare a valorificării ideilor, emoțiilor, semnificațiilor etc. (comunicare expresivă)
- ✓ D. a 2 2.1. Demonstrează capacitate de comunicare clară a unor idei, nevoi, curiozități, acțiuni, emoții proprii (comunicare expresivă)
- ✓ D. a 2 2.2. Respectă regulile de exprimare corectă, în diferite contexte de comunicare
- ✓ D. b 1 1.1. Se familiarizează cu sunetele specifice limbii române
- ✓ D. b 1 1.2. Înțelege mesaje simple
- ✓ D. b 1 1.3. Participă la activitățile de grup și la activitățile de joc în calitate de auditor
- ✓ D. b 2 2.2. Participă la activitățile de grup și la activitățile de joc, în situații uzuale, în calitate de vorbitor

CONȚINUTURI

- ⇒ Sunete muzicale, nemuzicale
- ⇒ Vocea umană
- ⇒ Audiția interioră
- ⇒ Deprinderi elementare de cânt
- ⇒ Cântare însoțită de mișcări sugerate de textul cântecului
- ⇒ Timbrul instrumental
- ⇒ Confecționare instrumente muzicale
- ⇒ Sunete lungi, scurte
- ⇒ Sunete înalte, joase
- ⇒ Vocile adulților
- ⇒ Pauza, moment de tăcere în muzică
- ⇒ Cântarea tare și cântarea încet
- ⇒ Mari compozitori români și străini

TEMATICĂ ORIENTATIVĂ

- ✎ Lumea sunetelor
- ✎ Cântarea vocală
- ✎ Elemente ritmice
- ✎ Obiecte sonore și obiecte ritmice
- ✎ Instrumente muzicale
- ✎ Povești muzicale
- ✎ Anotimpuri în cântece
- ✎ Elemente melodice
- ✎ Elemente de interpretare
- ✎ Culoarea sunetelor
- ✎ Cântece de joc însoțite de bătut ritmic, mers ritmic, pași de dans
- ✎ Timbrul vocal
- ✎ Vioara lui Ciprian Porumbescu
- ✎ Copilăria lui George Enescu
- ✎ Antonio Vivaldi
- ✎ Wolfgang_Amadeus_Mozart
- ✎ Frederic Chopin
- ✎ Ludwig van Beethoven

MIJLOACE DE REALIZARE

- Audiții muzicale
- Jocuri muzicale
- Cântece
- Vizionări ppt

- Lecturi după imagini
- Observări
- Povestiri
- Convorbiri
- Confeționări
- Jocuri inter și transdisciplinare
- Vizionări spectacole
- Dansuri

MODALITĂȚI DE EVALUARE

- Concursuri

- Expoziții cu lucrări ale copiilor
- Serbări
- Spectacole

RESURSE MATERIALE

- ⇒ Pliante
- ⇒ Jetoane
- ⇒ Planșe
- ⇒ Calculator
- ⇒ Softuri educaționale
- ⇒ Internet
- ⇒ Video-proiector
- ⇒ Fișe de muncă independentă
- ⇒ Carioca
 - CD-uri
 - Instrumente muzicale
 - Obiecte sonore
 - Materiale din natură
 - Pahare plastic
 - Hârtie
 - Cărți

BIBLIOGRAFIE

1. Curriculum Educație Timpurie, București, 2019.
2. Didactica educației muzicale, Aldea G., Munteanu, G., EDP, București, 2001
3. Activități opționale în grădiniță, Siminica Șova, Editura ASS, Iași, 2000
4. Muzică, Manual pentru clasa a 11-a, licee pedagogice, EDP, București, 1998
5. www.wikipedia.org

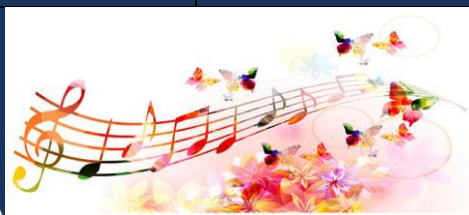
PLANIFICARE CALENDARISTICĂ

ACTIVITATE OPȚIONALĂ
PE ARIPILE MUZICII
SEMESTRUL I, GRUPA COMBINATĂ

PROF. MORARU DANIELA, AN ȘCOLAR 2020-2021

Nr. crt.	Data	Tema	Mijloc de realizare
1.	Oct.	Lumea suntelor	Convorbire, audiție muzicală
2.	Oct.	Baloane și claves	Joc muzical
3.	Oct.	Cântarea vocală	Audiție muzicală
4.	Nov.	Vocile adulților	Audiție muzicală
5.	Nov.	Orchestra mea ritmică	Joc muzical cu hârtie de copt
6.	Nov.	Instrumente muzicale cu coarde	Audiție muzicală
7.	Nov.	Instrumente muzicale de suflat	Audiție muzicală
8.	Dec.	Confeționăm instrumente muzicale	Confeționare
9.	Dec.	Instrumente muzicale	Colorare
10.	Dec.	Culoarea sunetelor	Audiție muzicală
11.	Dec.	Colinde	Audiție muzicală
12.	Ian.	Vioara lui Ciprian Porumbescu	Audiție muzicală, colorare
13.	Ian.	Iarna de Vivaldi	Vizionare musicogramă
14.	Ian.	Micii cântăreți	Exerciții ritmice cu instrumente muzicale

PLANIFICARE CALENDARISTICĂ

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

ACTIVITATE OPȚIONALĂ
PE ARIPILE MUZICII
SEMESTRUL II, GRUPA COMBINATĂ
PROF. MORARU DANIELA, AN ȘCOLAR 2020-2021

Nr. crt.	Data	Tema	Mijloc de realizare
1.	FEBR.	ANTONIO VIVALDI	Vizionare musicogramă
2.	FEBR.	WISHI TA THUJA	Joc muzical
3.	FEBR.	FORTE PIANO	Audiție muzicală
4.	MARTIE	Ludwig van Beethoven	Povestire, audiție muzicală
5.	MARTIE	Sunete jucăușe-”Turkish March” de W.A. Mozart	Joc muzical
6.	MARTIE	Confecționăm instrumente muzicale	Confecționare
7.	MARTIE	Copilăria lui George Enescu	Vizionare ppt, audiție muzicală
8.	APR.	Ritmul lingurilor	Joc muzical
9.	APR.	ANTONIO VIVALDI	Vizionare musicogramă
10.	APR.	Frederic Chopin	Audiție muzicală Colorare Pianul
11.	MAI	KOREA SONG	Joc muzical
12.	MAI	MOZART-ALLA TURCA	Audiție muzicală

13.	MAI	BRUNO MARS-percuție corporală	Joc muzical
14.	IUNIE	LA CONCERT Karl Jenkins - Palladio Orchestra de cameră	Vizionare concert
15.	IUNIE	GEORGE BIZET-HABANERA	Joc muzical
16.	IUNIE	Micii cântăreți	Exerciții ritmice cu instrumente muzicale

Dezvoltarea personalității copiilor prin individualizare și tehnici de comunicare

Fotografia. O metodă a individualizării

Profesor pentru învățământul primar,
Anișoara Prunaru
Liceul Teoretic “Ion Creangă” Tulcea

Dezvoltarea personalității copiilor este o provocare pentru familie și școală!?

Individualizarea învățării sau tratarea individuală exprimă necesitatea de a valorifica cât mai bine posibilitățile și eforturile individuale, atât în ceea ce privește persoanele înzestrate, cât și persoanele mai puțin înzestrate.

Avantajele instruirii individualizate

- Îmbunătățește și dezvoltă obiceiul de ascultare.
- Permite profesorilor să explice o lecție sau să demonstreze o tehnică pentru grupuri mici de elevi la un moment dat.
- Permite profesorilor să explice o lecție sau să demonstreze o tehnică pentru grupuri mici de elevi la un moment dat.
- Asigură retenția pe termen lung, deoarece elevii notează ceea ce în mod obișnuit înțeleg.
- Accentul se pune pe copil ca individ, pe cât de mult un singur copil este capabil să învețe, să rețină și să fie un grup, o clasă și o echipă.
- Pune accentul pe gândirea critică, creativă.
- Creează un sentiment de egalitate între elevi, inclusiv cei cu dizabilități de învățare. Învățarea diferențiată oferă oportunități ample pentru ca elevii să obțină un succes deosebit.
- Dezvoltă motivația elevilor.
- Se poate efectua o evaluare atentă și continuă a progresului individual.

Descoperirea realității prin fotografie ca premisă a cunoașterii, a dezvoltării armonioase, a individualizării:

- se referă la găsirea propriei expresii foto-artistice.
- se referă la învățarea de a transmite experiența copiilor, deschizând astfel noi perspective asupra lumii.
- pune accentul întotdeauna pe oameni, cu potențialul lor personal și creativ.

Fotografia este o comunicare vie. Copiii și adolescenții caută modalități de a-și prezenta părerea despre lume. Vor să-și comunice sentimentele, dorințele și opiniile.

Fotografia oferă numeroase oportunități de a se implica activ în dezvoltarea propriei persoane și de a intra în contact cu mediul. Ca formă de artă, ea ajută la descoperirea, interpretarea și prezentarea lumilor interioare și exterioare.

Fotografia inspiră individul și promovează grupul. Contrar opiniei populare, fotografia, în forma sa elementară, inspiră direct prin simplitatea și ușurința sa. De la vârste mici, ea deschide perspective noi și interesante moduri de prezentare a lucrurilor. Folosită în mod intenționat, ea susține o dezvoltare constructivă a grupului și servește scopului promovării individuale.

Fotografia ca instrument educațional ajută la modelarea și reflectarea proceselor.

Fotografia este omniprezentă și accesibilă în lumea digitală, cum smartphone-ul poate contribui activ la descoperirea pasiunii și implicit a talentului.

Fotografiile sunt omniprezente și au devenit o parte integrantă a vieții noastre.

Odată cu crearea fotografiei digitale, distribuția tehnologiei necesare a crescut enorm. Aproape în fiecare gospodărie există astăzi un telefon mobil cu funcție foto, fiecare unitate/instituție are o cameră digitală și un PC ca un laborator foto digital. Prin intermediul programelor foarte bune și gratuite se pot edita fotografiile.

“Dacă le dăm copiilor în mână o cameră foto și îi lăsăm să facă fotografii, vor produce imagini minunate!”

Michael Ebert

PROIECT DE FOTOGRAFIE

Fotografia este o călătorie de la mine la tine.

Obiective:

- Promovarea expresivității;
- Promovarea creativității;
- Promovarea exprimării de sine;
- Cultivarea sensibilității;
- Utilizarea tehnicii fotografice și a compoziției imaginilor;
- Promovarea individualizării.

Exemple practice

Atelier foto pentru copii – activitate introductivă

- informații despre cum arată o cameră foto;
- sfaturi despre manipularea aparatului de fotografiat;
- sfaturi despre cum să descopere lumea fotografiei și cum să o captureze cu aparatul de fotografiat;
- sfaturi despre cum să mărească o imagine;
- sfaturi despre cum să captureze o imagine în mișcare;
- sfaturi despre cum să asigure claritatea/neclaritatea imaginilor;
- sfaturi despre cum să fotografieze corect cu blitzul;
- transferul imaginilor pe calculator – tehnici; gestionarea imaginilor, imprimarea și Internetul.

Atelier foto pentru copii - Expresivitatea oamenilor

- Fiecare copil va putea fotografia chipuri ale oamenilor apropiați (de exemplu, din familie) sau chipuri ale oamenilor pe care îi întâlnesc în parc, pe stradă, etc.
- Dintre toate fotografiile făcute, fiecare copil ajutat de părinți, va alege și va încărca pe stick fotografia pe care o va prezenta la clasă.
- Apoi fiecare își prezintă fotografia în cadrul unei activități extracurriculare, folosind calculatorul și videoproiectorul din dotarea sălii de clasă, argumentând alegerea făcută.

- Luând în considerare fotografia și prezentarea acesteia, colegii din clasă vor acorda voturi sub forma unor fețe zâmbitoare. Astfel, va fi aleasă, ca fiind reprezentativă, fotografia cu cele mai multe voturi.
- Fotografiile copiilor vor fi încărcate ulterior de către profesorul coordonator pe platforma Google Photos pentru a fi vizualizate de către părinți.

Bibliografie

1. Harwood, Robin; Miller, Scott A.; Vasta, Ross. *Psihologia copilului*, Editura Polirom, Iași, 2010;
2. Nicola, Ioan. *Tratat de pedagogie școlară*, editura Didactică și Pedagogică R. A., București, 1996;
3. Tomlinson, Carol Ann. *Instruirea diferențiată în clasele mixte*, Alexandria, VA: ASCD, 1995.

Tema: GHICITORI ÎN VERSURI
Titlul: HARTA CERCETĂTORILOR

Prof. înv. Preșcolar TARNARUȚCHI MARILENA
GRĂDINIȚA P.P. NR. 3- BABADAG, JUD. TULCEA

La Grupa MARE am desfășurat proiectul tematic „ÎN LUMEA DINOZAUROILOR”, temă mult îndrăgită de preșcolari. Proiectul s-a derulat pe parcursul a două săptămâni. Pentru ultimele 2 zile am planificat activitățile astfel încât să ne jucăm evaluând cunoștințele pe care ni le-am însușit: copiii au devenit CERCETĂTORI și au pătruns într-o lume magică în care au avut sarcina de a întregi o hartă pe baza indiciilor descoperite pe parcurs. Am conceput harta și versurile următoare:

Versuri (indicii):

1.
CAUȚĂ ȘI VEI GĂSI,
CERCEĂTOR DACĂ VEI FI,
CEEAA CE VEI FOLOSI!
MERGI PE UNDE AI INTRAT
ȘI VEI GĂSI CE-AI CĂUTAT,
CU UN X ESTE MARCAT.

2.
HARTA S-A RUPT

ȘI-NTR-O LUME
DE MISTER, BUCĂȚI S-AU PIERDUT.
CAUȚĂ-LE AZI CU SPOR
ȘI VEI PRIMI DIPLOMA DE
CERCETĂTOR!
DRUMUL VA FI COMPLICAT,
SITUAȚII GREU DE REZOLVAT,
DAR SIGUR VOI VĂ DESCURÇAȚI!
MERGETI MAI DEPARTE NEÎNCETAT!

3.

PRIVEȘTE ÎN JUR ȘI MERGI PE URME,
PÂNĂ AI AJUNS LA O INTRARE ÎN
MUNTE.

FELINARUL FOLOSEȘTE
ȘI PE PIETRE ISCĂLEȘTE:
DINOZAURI, PIETRE MARI,
TOT CE-AI ÎNVĂȚAT, SĂ DAI.

4.
SAPĂ-N PĂMÂNT, ÎN CE GĂSEȘTI,
INSTRUMENTELE SĂ FOLOSEȘTI.
ȘI FOSILELE SĂ LE-NTREGEȘTI!

5.
DIN MISTERELE CE AȚI AFLAT,
MULTE LUCRURI AȚI ÎNVĂȚAT!
CITEȘTE, DECUPEAZĂ,
JURNALUL DINOZAUROILOR
REALIZEAZĂ!

6.
DACĂ TOCMAI AICI AȚI AJUNS,
TRASEUL, PERFECT L-ATI PARCURS!
IATĂ, HARTA AȚI LUAT,
DACĂ ÎN PEȘTERĂ AȚI CĂUTAT!
APOI, O PAUZĂ AȚI CÂȘTIGAT!
TOT ÎNAINTE SĂ CERCETAȚI,

ISSN 2457-9793

PÂNĂ TERMINAȚI!

7.
OBSTACOLE MULTE AȚI
ÎNTÂMPINAT
DAR PE TOTE LE-AȚI REZOLVAT.
CÂTEVA SARCINI MAI AVEȚI DE
CERCETAT

ȘI HARTA-NTREAGĂ AȚI REALIZAT:
ALBE, MARI ȘI ROTUNJELE,
DINO MICI, MICI, IES DIN ELE!
SPARGE-LE PE RÂND, UȘOR
ȘI ARATĂ-NE CĂ ȘTII „LUMEA
DINOZAUROILOR”!

8.
DINOZAURUL MAI VREA ÎNCĂ DE
MÂNCARE!
DESPRE CE AȚI MAI ÎNVĂȚAT VOI
OARE?

CAUTĂ ÎN JURUL TĂU
UN LOC CE ABURI SCOATE!
E SUUS ȘI-I CA O STÂNCĂ.
NU E DRAGON, DAR APOI, FLĂCĂRI
ARUNCĂ!

ANOTIMPURILE ȘI NATURA PRIN OCHI DECĂPRIOARĂ!

O rază de soare a mângâiat boticul umed și catifelat al puiului de căprioară. A deschis ochii și lumina caldă a soarelui i-a orbit privirea. E vară! Totul e verde, mirosul florilor și al ierbii fragede îl făcu să se ridice repede în picioare. A apărut pe lume într-o frumoasă zi a lunii iunie. Cu picioarele tremurânde, cu ochii mari deschiși privi în jur. Totul era cald și frumos! Cu urechile ciulite ascultă cântecul vesel al păsărelelor. Deodată simți atingerea drăgăstoasă a mamei sale. Cu delicatețe și iubire aceasta îi lingea și îi curăța blănița. Apoi.....zilele au trecut , el a prins și mai mult curaj și a descoperit o lume primitoare și veselă. Toata ziua zburda prin pădurea verde, mirosea aerul plin de miresme îmbietoare, bea apă rece din izvorul care susura la marginea codrului. Mama sa i-a spus că vara e anotimpul cel mai călduros. Zilele sunt lungi, florile înfloresc, se coc fructele și câmpurile sunt pline de grâne coapte. Dimineața așază roua pe firele de iarbă și pe florile parfumate. Câteodată, din cer cad stropi de ploaie caldă care înviorează toată natura.

Lunile iunie, iulie și august au trecut, iar puiul a crescut. Acum este curios să vadă cum natura se transformă, vrea să audă foșnetul frunzelor. Într-o zi când s-a trezit totul se schimbase! Frunzele copacilor așternuseră pe jos un covor multicolor, plin de nuanțe vesele: galben, portocaliu, maro. Trunchiurile copacilor bătrâni și semeți rămași goi, reflectau o culoare gălbuie asemănătoare unor flăcări. Soarele părea palid și părea că se chinuie să trimită câteva raze care să mai îmblânzească puterea frigului. E puțin trist.....parcă natura se pregătește să adoarmă. Toți prietenii lui nu mai au timp de joacă, își pregătesc culcușul și provizii pentru iarnă. Ridică privirea spre cerul pătat de fum.....care, parcă.....striga după soare. Norii plumburii par fioroși și plâng foarte des cu lacrimi reci și înghețate. Dar ce se întâmplă oare? Cu privirea speriată caută să vadă ceva! Pare că e numai el într-un ocean de fum! Își strigă mama și simte lângă el îmbrățișarea căprioarei. Aceasta îi șoptește la ureche să nu se sperie! E doar ceața zglobie care se joacă cu pădurea. Și zilele sunt mai scurte , iar nopțile mai lungi. Pe cer vede cum cocostârcii, rândunicile și berzele zboară în cârduri spre infinitul cerului. Oare unde au plecat toate?! „ În țările calde!” îi răspunde mama căprioară.

„ Nu fi trist! Se vor întoarce la primăvară și ne vor încânta din nou cu trilurile lor!”

Au trecut și lunile septembrie, octombrie și noiembrie.....puiul de căprioara curios se trezea în fiecare dimineață așteptând să vadă covorul alb pe care mama lui îl numise „zăpadă” „, Ce este zăpada? ” Căprioara i-a spus că este apă înghețată care vine din cer pentru ca iarna, acolo sus este foarte frig , iar ploaia îngheață și se transformă în fulgi de nea. Într-o noapte pe când stătea la căldură în bârlog a văzut sclipirea amețitoare și jucăușa a fulgilor de nea. A zbughit-o afară și cu privirea spre norii ca de vată a văzut stelute argintii jucându-se în văzduhul alb. Luna își arăta fața luminoasă și se reflecta în întinderea albă nesfârșită. Si copacii erau ca de vată! „, Hmmm.....ce-ar fi să ma joc și eu puțin în această dantelă albă, strălucitoare cusută cu miliarde de cârlige și ace? ” Și s-a tot jucat.....3 luni! Decembrie, ianuarie și februarie. Din când în când patina cu prietenii pe lacul înghețat, își băga boticul în zăpadă, se ascundea după copacii care-și lăsaseră brațele în jos sub greutatea albului. Noaptea era lungă, zilele scurte și friguroase, dar lui tot îi plăcea! Doar că.....parcă îi era dor de păsărele.....trecuse atât de mult de când nu le auzise! Și parcă îi era dor și poftă de iarba fragedă și plină de roua dimineții.

Într-o noapte chiar a visat ca prietenul lui cel mai bun Rilă Iepurilă îl striga să iasă afară să miroasă o floare ciudată, albă, care semăna cu un clopoțel. Dar părea atât de real visul încât se trezi și chiar simți mirosul crud al primului vestitor al primăverii: ghiocelul! Rilă Iepurilă îi zâmbea de pe pajistea înflorită cu ghioceli, brândușe și zambile. Și ce parfum! Si ce mireme îmbătătoare! Și câtă lumină împrăștiată bătrânul Soare! Venise primăvara! Toată natura parcă prinsese viață! În poieniță toate animalele zburdau vesele. Apele argintii scliceau în diamantele de rouă, iar iarba era plină de mărgăritare. Copacii se înveșmântaseră cu haină nouă, verde și cu mugurași colorați. Zilele sunt mai lungi și nopțile sunt din ce în ce mai scurte acum. Pe botic i se aseză un fluturaș cu aripioare fine și portocalii, iar buburuza roșie stătea nestingherită pe piciorul lui. Pe cer soarele se înălța biruitor. Deodată a ciulit urechile! „Ce se aude?” Trilul vesel al păsărelelor i-a umplut sufletul de bucurie. În sfârșit se întorseseră din țările calde! Că tare dor îi fusese de cântecul lor minunat! Acum are să se bucure de ele și are să danseze pe cântecul lor împreună cu prietenii lui. Dimineața când boarea fură puful păpădiilor va bea apă din bobițele de rouă, apoi va merge la cules de ciupercuțe. Noaptea va privi pe cerul senin cum pâlpâie mii de stele. Ziua se va desfăta în căldura mângâietoare a soarelui, va alerga și se va juca în verdeața mai verde ca niciodată. Are atâta timp! 3 luni: martie, aprilie și mai. Și puiul de căprioară s-a gândit cât este de fericit ca a văzut natura și a descoperit frumusetile ei!

Și el, puiul de căprioară crescuse atât de mult! În curând va face un an. Pentru că, să știți voi, dragi copii, anul are 12 luni și 4 anotimpuri! Și fiecare anotimp are lunile lui. Dar va las pe voi să le ghiciți !

DEZVOLTAREA COMPETENȚELOR DE COMUNICARE ȘI LECTURĂ LA ELEVII DIN CICLUL PRIMAR

Prof. învă. primar Măgură Steluța-Ecaterina

Școala Gimnazială Fântânele

În societatea de azi, când greutățile cotidiene scad disponibilitățile părinților de a se întreține în discuții cu copilul propriu, timpul petrecut alături de acesta și mai ales preocuparea pentru modelarea caracterului și a spiritului printr-o educație adecvată, devin pentru tot mai multe familii, un lux. Un lux care merită orice efort, dar acest fapt nu este totdeauna conștientizat de toți părinții.

Prin urmare, sarcina dirijării traseului educațional al elevului revine școlii, implicit învățătorului, pe parcursul ciclului primar, care trebuie să-l informeze și familiarizeze cu diverse domenii ale cunoașterii, dar și să-l formeze în spiritul cerințelor societății.

Realizarea acestor aspirații este favorizată de schimbările care s-au produs în funcționalitatea școlii și care atrag atenția asupra rolului procesului de comunicare.

Noțiunea de competență de comunicare a evoluat foarte mult, înglobând astăzi domenii de cunoaștere din ce în ce mai vaste. Competența de comunicare este considerată de mulți autori ca o capacitate globală care cuprinde capacități comunicative ale indivizilor dobândite de-a lungul vieții. Acestea pot fi îmbunătățite prin aplicarea unei metodologii speciale care ar contribui la dezvoltarea competenței de comunicare.

Școala are o singură finalitate - pregătirea elevului pentru activitatea ulterioară, dezvoltarea competențelor acestuia. Astfel, elevul studiind de-a lungul anilor, trebuie să ajungă o persoană capabilă de a se orienta în viață prin comunicarea eficientă în diferite situații, aptă să-și exprime atitudinea față de valorile etice și estetice, pregătită să-și achiziționeze în mod independent cunoștințele și competențele solicitate – o personalitate cu un ansamblu de

cunoștințe, atitudini și competențe de comunicare formate pe parcursul școlarității.

În comunicarea didactică trebuie să fim concisi, preciși și expresivi, în același timp, pentru a facilita transferul, dar și pentru înțelegerea mesajului transmis. Toate informațiile pe care le transmitem trebuie adaptate scopului și obiectivelor didactice, precum și nivelului intelectual al elevilor. Învățătorul trebuie însă să știe și să asculte. Elevul conștientizează dacă partenerul lui de comunicare doar pare că-l ascultă și atunci refuză să mai comunice. În relația de comunicare, învățătorul trebuie să creeze o situație favorabilă exprimării elevului care să nu se simtă judecat sau manipulat prin întrebări. A ști să ascuți este o știință. Absența ascultării poate fi determinată de lipsa de interes a interlocutorului față de mesajul emițătorului.

În instruirea tematică, învățătorul proiectează obiectivele învățării promovate de curriculum-ul nucleu în jurul unei teme, iar elevii aleg sau propun propriile lor teme de studiu. Acest fapt duce la creșterea interesului copiilor pentru temele studiate și față de mesajul transmis.

Rolul învățătorului este foarte important deoarece el reprezintă persoana oficială din partea societății și, prin metode didactice activ-participative folosite în cadrul activităților ce se desfășoară în clasă, cât și în activitățile extrașcolare, poate și chiar are datoria profesională și morală de a-i ajuta pe cei cu deficiențe de limbaj până la o corectare totală, dacă este posibil (plan de intervenție personalizat, recomandarea unui logoped), iar celorlalți să le înfrumusețeze și să le îmbogățească vocabularul la un nivel ridicat, nivel ce va fi o rampă de lansare pentru reușita în viață.

Pentru învățător este important de știut nu numai ce și cât citesc elevii, ci și cum înțeleg ei să citească o carte. Am considerat important ca elevii să înțeleagă ceea ce citesc, să fie în măsură să deosebească ceea ce este bun, util, constructiv și educativ, de ceea ce poate fi dăunător și, în sfârșit, să-și poată formula clar o opinie despre cartea citită.

Acordând cu toții o mai mare atenție relațiilor de comunicare între noi, ascultându-l cu

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

adevărat pe interlocutor, recepționând cu adevărat ceea ce ni se comunică, colaborând, putem crea, la nivel familial, de grup sau la locul de muncă o lume mai bună.

BIBLIOGRAFIE:

Abric, Jean – Claude - Psihologia comunicării, Teorii și metode, Editura Polirom, Iași, 2004

Alexandru, Gheorghe, Șincan, Eugenia- Îndrumător metodic pentru învățători, părinți și elevi, Editura „M. Duțescu ”, 1993.

Pânișoară, Ion Ovidiu - Comunicarea eficientă, Ediția a III-a, revăzută și adăugită, Editura Polirom, Iași, 2008

Pamfil, Alina, - Limba și literatura română în școala primară – perspective complementare, Editura Paralela 45, Pitești, 2009

Nume și prenume:

Data:

Fișă de lucru

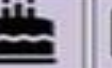

1. Încercuiește litera inițială corespunzătoare sunetului inițial din cuvânt.

					
A S R	B F H	X M F	B L P	G B I	P Z T

2. Desparte în silabe și scrie cifra corespunzătoare:

					
<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>	<input type="text"/>

3. Calculează, conform datelor din tabel:

								
1	2	3	4	5	6	7	8	9

 + = 	 + =
 + = 	 + =
 + = 	 + =
 + = 	 + =

4. Ajută bubușca să calculeze corect!

 + = 	 + = 	
 + = 	 + = 	 + =
 + = 	 + = 	

$\square + \square = \square$	$\square + \square = \square$	$\square + \square = \square$
 + = \square	 + = \square	 + = \square
$\square + \square = \square$	$\square + \square = \square$	$\square + \square = \square$

Dezvoltarea emoțională a elevilor din ciclul primar

Prof.înv.primar: Onea Elena-Alexandra

Școala Gimnazială „Anton Pann”, Rm.Vâlcea, clasa pregătitoare „C”

„Inteligența emoțională este un mod de a recunoaște, înțelege și alege cum simțim, gândim și acționăm. Ea ne modelează interacțiunile cu alții și înțelegerea despre noi înșine. Ea definește cum și ce învățăm; ne permite să ne setăm prioritățile; ne determină majoritatea acțiunilor zilnice. Studiile arată că este responsabilă pentru 80% din succes.”

J. Freedman

Educația realizată în clasele primare a copiilor trebuie să acorde o importanță deosebită felului în care mediul educațional, cel familial și școala contribuie la capacitatea de învățare a copilului, precum și la dezvoltarea socială și emoțională optimă a acestora.

Un factor important care influențează succesul școlar și experimentarea unei stări emoționale generale de bine este ceea ce profesorul Michael Bernard numește „abilități sociale și emoționale ale copilului”. Acesta a elaborat un program numit „Da, poți!”, aplicat în sute de grădinițe și școli din Australia, SUA, Europa, dar și din România. Acolo unde a fost aplicat acest program, elevii au fost familiarizați cu cele 5 Fundamente: încredere, organizare, perseverență, înțelegere și rezistență. Pentru fiecare dintre acestea se pot desfășura activități în care se prezintă copiilor definiția abilității cu exemple și contraexemplu, exersarea unor auto-verbalizări pozitive, Obiceiuri Mentale pozitive, identificarea unor situații în care ar putea explica anumite comportamente pe care le-au asociat cu situații în care credeau că nu se pot descurca. Preșcolarii trebuie încurajați să învețe să folosească formule precum: „Da, am încredere”, „Da, reușesc!”, „Da, pot!”. Înțelegerea celor cinci fundamente se face cu ajutorul a cinci personaje, interpretate sub forma unor păpuși marionetă, prezentarea unor planșe, cântece și poezii, desene, picturi, jocuri de rol. Acestea reprezintă copii din diferite colțuri ale lumii: Ioana cea Încrezătoare, Petre cel Perseverent, Ovi cel Organizat, Ina cea Înțelegătoare și Radu cel Rezistent. Prin intermediul celor cinci personaje elevii vor învăța ce este încrederea, perseverența, înțelegerea, organizarea și rezistența și vor învăța cum să le folosească în diferite situații, să reacționeze adecvat provocărilor

la care sunt supuși. Achiziționarea încă din primii ani de viață de către preșcolari a acestor abilități necesare în integrarea în viața școlară, previne abandonul școlar, influențează pozitiv succesul școlar și contribuie la dezvoltarea socială și emoțională a acestora.

La vârsta de 6-7 ani, elevii încep să se cunoască mai bine și le place să vorbească despre emoțiile pe care le experimentează. Acum ei identifică și diferențiază expresiile faciale ale unor emoții de bază (bucurie, tristețe, furie, frică), iar modul în care părinții și educatoarele se exprimă prin gesturi/expresii, devine un model pentru preșcolari, în ceea ce privește exprimarea emoțională. Am observat de-a lungul timpului că preșcolarii vorbesc cu plăcere despre propriile emoții, dacă sunt stimulați vizual. La întâlnirea de dimineață, folosesc împreună cu elevii „Cubul emoțiilor”, sau „Cubul cu dinozauri”, așa cum îl știu elevii. Acesta conține câteva expresii faciale cunoscute de copii (bucurie, tristețe, stare de calm, furie, mulțumire, confuzie) sub forma unor dinozauri divers colorați. Cubul trece din mână în mână, se oprește la fiecare copil, care răspunde la întrebarea: „Cum te simți astăzi?”. Răspunsul este: „Eu astăzi mă simt bucuros/trist/mulțumit/etc. pentru că...”. Atunci când constat că foarte mulți copii experimentează stări de furie sau tristețe, le propun acestora jocul „La spălătoria de mașini”. Elevii aleg cartonașe cu ființe umane reprezentând diferite stări afective: bucurie, tristețe. Cei cu fețe vesele se așază pe două șiruri. Printre cele două coloane vor trece elevii care și-au ales fețe triste, furioase. Elevii cu fețe vesele le vor adresa copiilor cu fețe triste cuvinte de laudă pentru a li se evidenția calitățile, îi vor mângâia și aprecia, cu scopul final de a le schimba starea. Astfel, fiecare copil intră „murdar”, plin de încărcătură negativă în spălătorie, și, după un proces amănunțit de „curățare”, iese „curat”, vesel, plin de energie pozitivă.

Pentru stimularea unor emoții și sentimente pozitive ale copiilor față de părinți și față de cei din jur, am propus copiilor jocul „Inima mototolită”. Fiecare copil primește inimă albă, din hârtie, perfect dreaptă și curată, pe care o colorează după bunul plac, cât mai frumos și îngriit cu putință. Apoi, elevii sunt invitați în semicerc pentru a arăta inima lor tuturor celor din clasă. Câțiva copii descriu inima pe care au colorat-o: roșie, frumoasă, îngrijită. După acest moment de bucurie și mulțumire față de propria muncă, le spun copiilor că aceea este inima părinților lor sau inima

cuiva pe care ei îl iubesc foarte mult și îi rog să o mototolească. După o serie de refuzuri și privi pline de suspiciune și nesiguranță, majoritatea copiilor ascultă cerința și mototolesc inima de hârtie. Apoi, îi rog pe copii să o îndrepte, să o facă din nou cum era la început. Astfel, elevii constată că inima din hârtie nu mai poate fi readusă la forma inițială în ciuda tuturor eforturilor. La final, ajungem împreună la următoarele concluzii: la fel ca inima de hârtie, și inima umană este foarte sensibilă și poate fi afectată de supărările la care este supusă și în ciuda tuturor eforturilor, orice situație neplăcută lasă urme asupra inimii noastre. De aceea, este bine să-i ascultăm pe părinți, să-i respectăm și să nu-i rănim pe cei din jur, pentru a nu lăsa urme de neîndreptat asupra inimii/sufletului lor.

Vârsta școlarității mici este una extrem de importantă din punct de vedere emoțional, fiindcă emoțiile trăite acum vor sta la baza formării personalității viitorului adult. Elevul trebuie ajutat și învățat să-și exprime emoțiile liber, în situații variate, să-și adapteze reacțiile la situațiile pe care le întâlnește, să se accepte și să se aprecieze pe sine, mai întâi de toate.

BIBLIOGRAFIE:

- <https://resurseparinti.ro/2018/08/25/22-citate-despre-inteligenta-emoționala/>
- „Un Zâmbet pe chipul copilului tău”-suport pentru activități de dezvoltare emoțională, Ediție Online, PDF, 2014

Rolul familiei în educația copiilor

Prof. Udrea Elena-Ramona

Școala Gimnazială Anton Pann

Clasa pregătitoare E

Ca mediu social, familia reprezintă locul în care copilul este îngrijit, educat, educația în familie precedând-o pe cea instituțională. Copilul, în primii ani de viață este dependent de părinți. Aceștia nu trebuie să fie preocupați doar de latura fizică a îngrijirii lui, ci să aibă în vedere educația psiho-socială, corelând posibilitățile fizice, cu cele psihice.

Educația în familie pune bazele dezvoltării psihice a copilului, iar educația sa la nivel psihic trebuie să urmărească, pas cu pas, evoluția fizică, urmărindu-se concomitent educația intelectuală, morală în scopul formării caracterului. Cel mai important rol în evoluția psihică a copilului îl au exemplele pozitive din familie, deoarece la această vârstă, rolul exemplului este foarte important.

De familie depinde dirijarea temeinică a maturizării psihice a copilului. Primele impresii despre lume și viață, despre fenomene din natură și societate, copilul le primește din familie. Astfel, prin comunicarea continuă cu membrii familiei, el își însușește limbajul, care cu timpul devine un puternic instrument al dezvoltării sale psihice.

Părinții vor fi atenți la felul cum pronunță copiii cuvintele, le vor corecta vorbirea, le vor îmbogăți vocabularul, îi vor învăța să se exprime corect și coerent. Însușirea vorbirii de către copiii cu cei din jur. Aceștia trebuie să acorde o mare atenție întrebărilor copiilor, semn sigur al dezvoltării lor intelectuale, al manifestării active a setei de cunoaștere, al curiozității lor cu privire la originea lucrurilor din jur.

În familie, copiii își însușesc primele cunoștințe, își formează primele reprezentări și dobândesc experiențe morale. Părinții îi învață de timpuriu pe copii să înțeleagă ce este bine și ce este rău, ce este permis și ce este interzis.

Procesul educării morale a copilului este de lungă durată, deși începe încă din familie. Deprinderile de comportare civilizată, atitudinile copilului față de alții exprimă de fapt atmosfera morală în care el a fost crescut în familie, sfaturile și îndemnul pe care le-a primit de la părinți, exemplul personal pe care i l-au dat prin atitudinile și faptele lor de conduită.

Unii părinți nu înțeleg că adesea copilul este incorect nu pentru că ar vrea să se abată de la reguli, ci pentru că nu știe cum trebuie să se comporte, nu dispune de experiența morală necesară, nu cunoaște cerințele față de comportarea lui.

În educarea copiilor, un rol foarte mare îl are stabilirea unor relații juste între membrii familiei. Ceea ce trebuie să caracterizeze relațiile dintre părinți și copii este stimă reciprocă dintre membrii familiei, dragostea părintească rațională față de copii, consecvență și unitatea cerințelor pe care le formulează părinții și ceilalți membri ai familiei față de copii, exemplul personal pe care îl dau cei mari prin atitudinile și faptele lor, încât devin pentru copii un exemplu de urmat. Desigur, părinții își iubesc copii, le poartă de grijă, muncesc pentru ei și participă la toate bucuriile și supărările lor. Părinții care se manifestă astfel față de copiii lor, îi scutesc de orice efort, le satisfac toate capriciile, nu se bucură de nici un fel de respect și autoritate în fața acestora.

Experiența educației în familie arată că acolo unde copiii sunt scutiți de orice fel de griji și eforturi, ei devin egoiști, nu-și iubesc cu adevărat părinții, se înstrăinează de ei și nu le dau o mână de ajutor atunci când se întâmplă să treacă prin unele încercări.

Copilul reprezintă pionul principal într-o familie organizată. Apariția unui dezechilibru în viața familială se răsfrânge dramatic asupra lui, iar consecințele care decurg în planul formării și al dezvoltării personalității sale sunt multiple. Dezorganizarea familiei prin divorț, parasirea totală sau parțială a țării de către un părinte sunt situații care suferințe și trăiri sufletești profunde ce nu duc la o dezvoltare bună a acestuia. Vorbim astfel, de diferite etape ale dezvoltării vieții copilului în prescolaritate, școlaritatea mică și vârsta școlară. Cu cât aceste schimbări se produc la o vârstă mică, cu atât efectele acestora nu sunt atât de grave pentru copil, dar odată cu

integrarea copilului în viața socială, această destrămare conduce deseori la marginalizarea sau la transformarea copilului într-un copil introvert lipsit de interes.

Părinții sunt datori să-i găsească copilului tovarăși de aceeași vârstă cu el. Ei nu trebuie să-l "acopere", să-l silească să-și petreacă timpul numai în preajma lor. A-l priva pe copil de posibilitatea de a se juca cu alți copii, înseamnă a-l lipsi de bucuriile vieții. Nici un copil nu poate să crească sănătos, sub aspectul intelectual și moral, dacă nu se dezvoltă în colectiv și prin colectivul de copii. Așadar, educația copiilor de face cu responsabilitate, dăruire, respect, iubire, ținând cont de particularitățile de vârstă și individuale ale fiecăruia pentru a ajunge la rezultate care să fie pe măsura efortului depus.

PROTEJAREA MEDIULUI ÎNCONJURĂTOR

prof. Tătuț Anamaria-Narcisa
Școala Gimnazială Nr. 10 , Rm. Vâlcea, jd.Vâlcea

*“Totul a ieșit bun din mâinile naturii pentru a degenera în mâinile omului”
– J.J. Rousseau.*

Prin educație ecologică putem să cultivăm dragostea și interesul elevilor pentru lumea înconjurătoare, pentru protejarea mediului și a societății, putem să formăm atitudini de dezprobare față de cei ce încalcă normele de păstrare a igienei mediului.

Omul intervine asupra multor ecosisteme naturale, declanșând noi succesiuni ecologice.

Biodiversitatea este dată de numărul de specii care formează o biocenoză. Cu cât biocenoza este alcătuită din mai multe specii, cu atât biodiversitatea acesteia este mai mare.

Într-o pădure de foioase rămasă în regim natural, în care omul intervine cu prudență, trăiește un număr mare de specii de plante și animale; pădurea de foioase are o mare biodiversitate.

Pentru păstrarea biodiversității ca factor de stabilitate a biocenozelor, ecosistemele trebuie protejate.

Spre deosebire de plante și animale, mediul de viață al omului cuprinde, pe lângă factori naturali, și factori artificiali creați de om.

Amenajările urbane și industriale reprezintă tipul cel mai complex de mediu construit de om, în care activitatea industrială și culturală domină elementele naturale.

Din punct de vedere ecologic, dezvoltarea puternică a industriei și urbanizarea prezintă numeroase dezavantaje, poluarea fiind procesul cel mai grav care afectează marile aglomerări urbane și industriale, clima se modifică.

Procesul de urbanizare și industrializare se amplifică pe toată suprafața pământului, iar omul trebuie să înțeleagă că între mediul ecologic al naturii și cel creat de el trebuie să existe un echilibru necesar existenței vieții. Desigur, nu se poate renunța la extinderea orașelor, la industrie și transporturi, dar trebuie găsite tehnologii pentru evitarea poluării. În extinderea orașelor trebuie să se țină seamă de raportul dintre spațiul pentru locuințe și amenajări industriale. Spațiul verde trebuie să domină orice amenajare urbană și industrială.

Fiecare om trebuie să fie conștient că sănătatea, puterea de muncă și longevitatea sa depinde de calitatea aerului, apei și alimentelor pe care le consumă.

INTELIGENȚA EMOȚIONALĂ A COPIILOR

PROF. INV. PRIMAR, CEAUSOGLU ANELICE, ȘCOALA GIMNAZIALĂ NR.4, RM. VALCEA

Un lucru important în viața fiecăruia dintre noi, este felul în care reușim să stabilim relații optime interpersonale. În funcție de calitatea acestora vom obține un anumit nivel de satisfacție, împlinire și echilibru. Dezvoltarea acestor competențe se face treptat în funcție de etapă de vârstă a copilului și asigură succesul copiilor în viață și la școală.

Inteligența emoțională presupune recunoașterea propriilor emoții, gestionarea lor, recunoașterea emoțiilor celorlalți și gestionarea relațiilor. Dezvoltarea inteligenței emoționale la copii este un proces de lungă durată care începe de la vârste fragede. Părinții sunt primele persoane care ar trebui să ajute copilul să-și recunoască propriile emoții, gânduri și să le verbalizeze. Dezvoltarea acestei capacități se face în primul rând prin oferirea propriului model. Un părinte care își va exprima emoțiile, fie pozitive, fie negative își va învăța propriul copil că acest lucru nu este un semn de vulnerabilitate. Este foarte important să ne exprimăm bucuria, fericirea, mândria, dar și furia, dezamăgirea și frustrarea. Un copil cu inteligență emoțională va deveni un adult fericit.

Procesul dezvoltării inteligenței emoționale va continua în momentul în care copilul va intra în colectivitate, aici un rol important avându-l educatorul sau învățătorul. Odată cu intrarea în colectivitate se observă coeficientul inteligenței emoționale al fiecărui copil. Un copil care nu știe să-și exprime emoțiile va deveni, fie elevul-problemă care reacționează agresiv la cerințele celorlalți, fie elevul-timid care nu va interacționa cu ceilalți. Lipsa inteligenței emoționale se asociază, în același timp și cu o stimă de sine scăzută. Ca într-un cerc vicios, elevul cu stimă de sine scăzută, care nu știe să-și exprime emoțiile poate fi victima eșecului școlar.

Gestionarea propriilor emoții: după identificarea și localizarea în corp a emoțiilor în diverse situații sociale, pentru o bună dezvoltare a inteligenței emoționale, elevii trebuie să învețe cum să-și controleze aceste emoții. În acest sens comunicarea asertivă joacă un rol esențial. Gestionarea eficientă a emoțiilor nu înseamnă reprimarea lor. Avem dreptul să ne manifestăm în mod asertiv atât emoțiile pozitive, cât și emoțiile negative. Prin prezentarea unor situații, elevii sunt puși în fața unei alegeri. De exemplu "Găsești scris pe banca ta că ești un tocilar. Ce simți? Cum reacționezi?,, Este important ca elevii să învețe să-și exprime emoțiile negative prin comunicare și nu prin violență: "Sunt furios. E dreptul meu să fiu furios. Nu sunt de acord cu tine. Nu îmi place să îmi spui așa". Este foarte important să nu minimizăm emoțiile pe care elevii le simt "Hai că nu e mare lucru!". Trebuie să le arătăm cu fiecare ocazie că este normal să aibă fel de fel de emoții, important este cum le controlează.

Recunoașterea emoțiilor celor din jur: când un copil recunoaște ceea ce simte și exprimă acest lucru va fi pregătit să recunoască emoțiile celor din jur, dezvoltându-și empatia. Un exercițiu prin care putem ajuta copiii să recunoască emoțiile celor din jur poate fi intitulat "Cum te-ai simți dacă ai fi în locul lor?". Aici putem utiliza personaje din desenele animate preferate sau din filmele preferate, în funcție de vârsta copiilor. O altă metodă poate fi povestea terapeutică. Prin poveștile terapeutice copilul empatizează cu personajele. Un alt avantaj major al poveștilor terapeutice este posibilitatea de a le aplica la clasă, într-un timp relativ scurt.

Gestionarea relațiilor cu cei din jur: recunoașterea emoțiilor celorlalți va ajuta copilul să relaționeze corect cu cei din jur. ”Observ că stai încruntat, ești supărat?”, ”Observ că zâmbești, ești bucuros, nu-i așa?” sunt întrebări care ajută copilul să reacționeze adecvat situației.

Dezvoltarea inteligenței emoționale este dependentă de satisfacerea nevoilor psihologice ale copilului. Conform noilor teorii motivaționale, printre acestea se numără nevoia de conectare, nevoia de competență și nevoia de control. Nevoia de conectare se referă la nevoia copilului de a fi iubit necondiționat. Iubirea necondiționată presupune transmiterea următorului mesaj: ”Te iubesc pe tine, ca persoană, indiferent de ceea ce faci. Atunci când sunt supărat, sunt supărat pe comportamentul tău, nu pe tine”. Un copil iubit și înțeles de către părinți va fi un copil care va ști să empatizeze cu ceilalți. Nevoia de competență este nevoia de a demonstra că pot. Comportamentul supraprotectiv al unor părinți poate inhiba această nevoie și poate duce la scăderea stimei de sine. Este necesar să oferim copilului posibilitatea de a învăța din propriile greșeli. Nevoia de control este nevoia de autonomie, dorința de a lua propriile decizii.

Luând totul în considerare, dezvoltarea inteligenței emoționale la copii este esențială. Printre beneficiile unui copil inteligent emoțional sunt: un copil care va ști să-și exprime și gestioneze emoțiile va fi un copil tolerant, flexibil care se va adapta ușor cerințelor. El va pune întrebări și nu va reacționa violent atunci când se va simți frustrat sau nedreptățit. Un copil inteligent emoțional știe să spună NU, este empatic, relaționează ușor cu ceilalți, nu judecă, nu caută perfecțiunea și are o stimă de sine ridicată.

Activități care stimulează dezvoltarea inteligenței emoționale:

Luptând cu ursul

Nivel vârstă :7-8 ani

Scopul jocului este acela de a învăța copiii ce trebuie să facă într-o situație dificilă.

Obiective: - învingerea unor temeri - dezvoltarea stimei de sine

Materiale folosite: -un ursuleț de pluș

Descriere: Începi prin a spune o poveste despre o persoană care mergea prin pădure și din întâmplare se întâlnește cu un urs. Roagă-l pe copil să dea un răspuns format dintr-un singur cuvânt, în care să spună ce ar face el într-o asemenea situație. Apoi îi poți spune că răspunsul dat este modul în care reacționează și la ”urșii” pe care îi întâlnește zilnic, adică problemele cu care se confruntă. Discutați despre răspuns, despre ce simte când se confruntă cu o problemă și ce ar putea face diferit.

Emoțiile buclucașe

Nivel vârstă : 9-10 ani

Scopul jocului : În acest joc vom da o formă concretă emoțiilor și le vom aduce din spațiul imaginar în cel real.

Obiective: - cunoașterea emoțiilor pozitive și negative - identificarea emoțiilor după culoare și expresie Materiale folosite: - foi A4 - creioane colorate - carioci

Descriere: Jocul începe printr-o descriere a emoțiilor și copiii sunt rugați să deseneze o expresie pentru fiecare emoție și să o coloreze folosind culori diferite, astfel: dacă emoțiile tale ar avea o culoare, ce culoare ar avea : -Frica -Furia -Tristețea -Veselia Dacă emoțiile tale ar avea voce, cum ar spune: -Eu

sunt frica -Eu sunt furia -Eu sunt tristețea -Eu sunt bucuria Copiii desenează o față (expresie) pentru fiecare emoție

Nu sunt de acord cu tine

Nivel vârstă : 12-13 ani

Scopul jocului: Gândirea critică și autonomă, precum și capacitatea de a argumenta o afirmație, sunt competențe de bază , ce pot fi antrenate cu succes în copilărie.

Obiective: -dezvoltarea gândirii critice - argumentarea opiniilor

Descriere: Jocul “Nu sunt de acord cu tine”, presupune adresarea unor întrebări care fac referire la preferințele personale ale copilului. De exemplu, îi puteți adresa întrebarea “Ce carte ai citit recent și ti-a plăcut?”, iar el va răspunde, poate, “Rățușca cea urâtă”. Pasul următor este să încercați să-l provocați cu un răspuns care să-i contrazică punctul de vedere: “Este o carte mai puțin reușită, nu înțeleg de ce ți-a plăcut”. Sarcina copilului este să încerce să argumenteze de ce o consideră o carte bună. Indiferent de întrebare, jocul îi învață pe copii să-și apere punctul de vedere și să învețe să-și argumenteze opiniile, fiind excelent de jucat și între frați.

Ghici ce s-a întâmplat

Nivel vârstă :13-14 ani

Scopul jocului: Dezvoltarea imaginației copilului folosind cât mai multe detalii.

Obiective: - dezvoltarea gândirii logice - dezvoltarea imaginației

Descriere: Jocul începe cu găsirea unei fotografii care ilustrează o situație de viață (cineva primește un cadou sau un trofeu, de pildă). Apoi copilul este rugat să povestească ce intuiește el că s-a întâmplat înainte de momentul imortalizat și ce acțiuni crede că s-ar putea petrece în continuare. Acest joc este excelent pentru dezvoltarea logicii și a imaginației, precum și a capacității de empatie și a intuiției. Ajutați copilul să își imagineze povestea în cât mai multe detalii.

Continuă povestea

Nivel vârstă :12-13 ani

Scopul jocului: - dezvoltarea imaginației

Obiective: - dezvoltarea empatiei

Descriere: Acest joc se poate juca în doi sau, și mai distractiv, în grup. Cineva începe să povestească o întâmplare, apoi următorul jucător o continuă cu propriile idei și tot așa. Puteți interveni în a aduce povestea într-o direcție logică, astfel încât firul narațiunii să poată fi construit cât mai bine. Acest exercițiu este foarte amuzant pentru copii, îi ajută să-și dezvolte imaginația și să găsească legături logice între fapte.

Inventatul de povești

Nivel vârstă :12-13ani

Scopul jocului: Inventarea unei povești care să respecte cerințele impuse.

Obiective: -dezvoltarea imaginației -dezvoltarea creativității

Descriere: Jocul începe cu explicarea regulilor care trebuie respectate . Copilul primește un set de termeni aparent fără nicio legătură între ei și apoi este provocat să inventeze o poveste care să conțină acești termeni. De exemplu: pădure, roată, ceai, mașină, val, lună, invidie, blană, tavan și zăpadă, etc. Vă va surprinde cât de inspirat, amuzant și creativ poate fi un copil care acceptă provocarea! Acest joc este foarte eficient în dezvoltarea imaginației și a creativității.

Bibliografie:

1. Goleman Daniel, Inteligența Emoțională, Curtea Veche, București, 2001
2. Lawrence J. Cohen – „Rețete împotriva îngrijorării” Editura Trei, Colecția Psihologie practică, 2014
3. Roco Mihaela, „Creativitate și inteligență emoțională”, Editura „POLIROM”, Iași, 2001; 4.
4. <https://adrianamitu.com/>

Când arta se intersectează cu matematica: Constantin Brâncuși

Prof. înv. Primar Nica Daiana – Cristina
Școala Gimnazială Nr. 4- Râmnicu Vâlcea
Clasa a II-a C

Motto:

„Pentru noi, arta nu este un scop în sine... ci o ocazie pentru adevărata percepție și critică a timpurilor pe care le trăim”.

Hugo Bal

Confluența de odinioară a disciplinelor

Doar relativ recent în istoria culturală - în ultimul secol, mai precis - disciplinele au devenit atât de puternic specializate (și avansate) încât este aproape imposibil pentru oricine să fie "de ultimă oră" deopotrivă în artă / științe umaniste și științe exacte / matematică. Însă pe vremuri domeniile cunoașterii umane nu erau atât de clar delimitate. Platon, de exemplu, a fost nu numai un mare scriitor de dialoguri și unul dintre cei mai mari filosofi ai tuturor timpurilor, ci și un excepțional matematician. Școala căreia i-a pus bazele în anul 387 î. Ch., Academia de la Atena, a fost inspirată de Pitagora și sublinia faptul că matematica stă la baza tuturor celorlalte domenii de cercetare. Tot așa, elevul lui, Aristotel, a fost considerat fondatorul câtorva ramuri empirice ale științei, inclusiv fizică, astronomie și biologie (sau științe naturale, cum au fost numite până în secolul al XIX-lea).

Chiar și până la Iluminism, filosofii francezi - în special Condorcet, Condillac și Buffon - puteau să spună că se află în prima linie a descoperirilor științifice, fiind în același timp versați în literatură, artă și filosofie. Unul dintre preferații mei, "saloniera" Emilie (Marquise) du Châtelet, a fost nu numai foarte cultivată, dar și matematician și fizician excepțional, care a desfășurat propriile experimente științifice - cum ar fi suspendarea sferelor de lemn de niște câpriori - pentru a verifica teoriile lui Newton.

Această confluență a disciplinelor - precum idealul "omului renașterii" (bărbat sau femeie) care stăpânește toate domeniile - a devenit doar o amintire îndepărtată în istoria intelectuală. Însă uneori apar rezonanțe sau intersecțiuni între artă și științe și în ziua de azi. Asemenea artei și poeziei, inovațiile matematice reprezintă rezultatul unui proces intuitiv care depinde de inspirație. Așa cum a spus-o foarte elocvent Bertrand Russell în eseul său, "*Studiul matematicii*" (în anul 1919):

"Matematica, văzută așa cum trebuie, deține nu numai adevărul, ci și frumusețea supremă - o frumusețe rece și austeră, precum aceea a unei sculpturi, fără apel la nicio parte a naturii noastre sensibile, fără capcanele minunate ale picturii sau muzicii, și totuși sublim de pură și capabilă de perfecțiune gravă, așa cum numai capodoperele de artă pot să arate. Adevăratul spirit de desfătare, exaltarea, sentimentul de a fi mai mult decât un simplu Om, care reprezintă standardul celei mai înalte excelențe, se găsește în matematică, la fel de bine ca în poezie".

Așa cum matematica este, în oarecare măsură, o formă de artă, la fel artele și științele umaniste împrumută o parte din standardele de valoare (și demonstrație) din matematică și științele exacte. *Personal apreciez că cea mai bună scriere în științele umaniste și științele sociale se supune standardelor de rigoare logică, premise valide și plauzibile și "dovezi elegante" care sunt susținute de științele exacte.*

O argumentare elegantă în științele umaniste, ca și în matematică, este aceea care:

- a) folosește un minim de ipoteze suplimentare;
- b) este "simplă" sau succintă;
- c) este originală, ajungând la concluzii noi și surprinzătoare;
- d) se bazează pe premise ușor de susținut;
- e) concluziile sale se pot generaliza, putând fi aplicate unor probleme similare.

Însă există rezonanțe chiar mai apropiate între artă și științele exacte. Dacă matematica este, într-o oarecare măsură, o formă de artă - cel puțin în ceea ce privește procesul său creator - se poate afirma, cu ușurință, și reciproc: arta poate fi matematică. Chiar în secolele XX și XXI, când presiunea pentru specializarea disciplinelor a atins apogeul, există artiști care ilustrează eleganța, frumusețea și abstracțiunea matematicii.

Unul dintre cele mai cunoscute exemple pe care aș dori să îl discut aici este Constantin Brâncuși, un artist care și-a câștigat o faimă enormă în timpul vieții și devine din ce în ce mai apreciat în zilele noastre, un artist contemporan născut pe meleaguri românești, un artist ale cărui lucrări sunt extrem de apreciate în țara gazdă, Franța, dar și în lume. Într-un fel, această caldă receptare nu este surprinzătoare, de vreme ce Franța a fost mereu un mediu cultural ideal pentru mulți scriitori și artiști români, inclusiv Constantin Brâncuși, sculptorul de la care își trage influența principală Todie. Așadar, vă propun să începem cu o scurtă discuție despre lucrările lui Brâncuși care au legătură cu matematica și filosofia.

Arta lui Brâncuși

Sculpturile lui Brâncuși sunt matematice în designul geometric și elegantă (înțeleasă în sensul științific și filosofic al termenului). Prima sa lucrare majoră este *Rugăciunea* (1907), o sculptură minimalistă care reflectă amestecul unic și eclectic de influențe al artistului: cioplrile în lemn populare românești, sculptura clasică, figurinele africane și arta egipteană. Foarte talentat artizan și cioplitor în lemn, Brâncuși a inovat de asemenea o nouă metodă de a crea sculpturi: cioplindu-le din lemn sau piatră, iar nu modelându-le din lut sau ghips, așa cum făcea mentorul său Auguste Rodin și mulți dintre urmașii acestuia la acea vreme. Cel mai probabil denumită după *Sărutul* lui Rodin (1908), cea de-a doua sculptură majoră a lui Brâncuși pune în umbră realismul îndrăgostiților, atunci când aceștia se îmbrățișează ca să formeze un singur monolit rotund, armonios: literalmente un monument de iubire. Câțiva ani mai târziu, în *Pasăre în spațiu* (1928), artistul redă mișcarea, înălțimea, aerodinamica și zborul mai mult decât trăsăturile externe ale păsării în sine. Apogeul carierei sale și concluzia logică a surprinderii sentimentelor și conceptelor prin intermediul formelor esențiale, *Coloana infinitului* (1938) reprezintă spiritul avântat și eroismul civililor români din primul război mondial care au luptat împotriva invaziei germane.

Unul dintre cele mai inovatoare aspecte ale artei lui Brâncuși este acela că sculpturile lui surprind esența, mai degrabă decât forma obiectelor. Bazându-se pe definițiile platonice și aristotelice asupra formei, artistul a diferențiat *minimalismul* de *abstract*. Brâncuși a protestat: "Sunt idioți care definesc opera mea drept abstractă; și totuși, ce numesc ei abstract este cel mai realist. Real nu este aspectul, ci ideea, esența lucrurilor". Pentru Platon, formele sunt modelele originale, esențiale și perfecte - cum ar fi bunătatea, virtutea, omenia - pentru concepte și obiecte. Aristotel a transformat noțiunea platoniană a formelor, făcând diferența între *esențial* și *contingent*, sau între *esență* și *accident*. *Esența obiectului definește ce este acesta, indiferent cât de mult se schimbă aspectul sau forma lui*. Bazându-se pe acest concept aristotelic, Brâncuși a fost unul dintre primii și cei mai cunoscuți artiști moderniști care au căutat să surprindă esența emoțiilor și obiectelor pe care le înfățișează, fie că e vorba de iubire și senzualitate, sau eroism și curaj.

Parte din popularitatea crescândă a lui Brâncuși poate fi explicată prin farmecul universal al artei sale, care îi atrage deopotrivă pe cei care iubesc arta și pe cei care iubesc matematica și științele exacte. Ca și Picasso, Brâncuși a fost un autodidact în multe aspecte.

Pentru cei care iubesc matematica și științele exacte, Brâncuși este unul dintre rarii artiști care oferă acestor domenii o formă artistică. Pentru aceia dintre noi care nu iubesc neapărat matematica și științele exacte, Brâncuși ne arată că matematica poate fi distractivă și ingenioasă. Lucrările lui se bucură de o apreciere universală, intrigându-i pe aceia care apreciază matematica, artele și științele umane deopotrivă, deoarece el a creat sculpturi care surprind și fascinează privitorul cu o abordare "minimalistă", în special în designul geometric și sublinierea (aristotelică) a surprinderii esenței interioare a obiectelor, mai degrabă decât a proprietăților schimbătoare, accidentale ale acestora.

Matematica se află la baza artei lui Brâncuși: într-un mod intuitiv și vizual pe care îl apreciază orice privitor, fără să fie nevoie de o instruire matematică avansată.

Arta geometrică inovatoare a lui Brâncuși confirmă afirmația celebră a lui Henry David Thoreau: "*Nu contează la ce te uiți, ci ceea ce vezi*". Iar parte din ceea ce vedem în lucrările lui Brâncuși - este o lume în care domeniile strict separate și foarte paralele ale matematicii și artei se intersectează în formele imaginative ale spațiului non-euclidian.

Bibliografie:

- ✓ <https://ro.m.wikipedia.org>
- ✓ <https://www.unitischimbam.ro/constantin-brancusi/>
- ✓ <https://identitatea.ro/constantin-brancusi-sculptorul-sufletului-romanesc/>

CE ÎNSEAMNĂ CEI ȘAPTE ANI DE-ACASĂ?

Prof.înv.primar Toc Loredana
Școala Gimnazială Nr.7
Alexandria, clasa a II-a B

Expresia „cei șapte ani de-acasă“ este folosită, în general, pentru a descrie conduita unei persoane într-un context anume, însă, psihologii spun că educația din primii ani de acasă, de care cei mici au parte în familie, definește în bună măsură viitorul adult.

Încă de la naștere, fiecare etapă din viața copilului își pune amprenta asupra dezvoltării sale afective, motrice și intelectuale. Chiar dacă, aparent, lucrurile decurg „de la sine”, există factori care pot influența această dezvoltare, pe toate palierele sale, iar o parte din acești factori țin strict de mediul familial și de felul în care cei care intră în contact cu copilul se raportează la lumea din jur. Profesorul psiholog Adina Mesaroș a explicat, pentru „Adevărul”, cum influențează primii ani din viață comportamentul viitor al copilului și, nu în puține cazuri, chiar a viitorului adult.

Potrivit psihologului, primul pas în dezvoltarea bună a copilului, imediat după naștere, este satisfacerea nevoilor imediate ale copilului. „Copilul plânge pentru că are o nevoie - este forma lui de comunicare la acea vârstă. Este indicat să indentificăm acea nevoie și să o satisfacem. În momentul în care nu o satisfacem, apar frustrările atât pentru mamă, cât și pentru copil”, explică specialistul, precizând că această satisfacere a nevoilor bebelușului, în special de către mamă, constituie baza unei bune relații ulterioare între cei doi. Nevoile bebelușului și felul în care mama le tratează, importante în dezvoltarea copilului. Psihologul spune că acea dorință permanentă - manifestată la vârsta de câteva luni - de a fi luat în brațe reprezintă o altă nevoie a copilului și nicidecum un moft, motiv pentru care ea trebuie satisfăcută, nu refuzată celui mic. „El încă nu poate merge, iar nevoia lui de explorare este foarte mare. Fiind în brațe, mama se mișcă, el, copilul, poate exploara tot ceea ce îl înconjoară”, punctează psihologul. În jurul vârstei de 9 luni apare nevoia de autonomie, care - din nou - trebuie satisfăcută, spune Adina Mesaroș, cu condiția de a asigura un mediu sigur pentru cel mic. „Dacă un copil umblă la dulap, soluția nu este să legi ușile dulapului, cum fac multe mămici, pentru că atunci el va fi în permanență tentat să vadă ce e acolo. Cel mai bine este să îl lași să vadă ce este acolo, pentru că în acest fel, data viitoare nu i se va părea interesant”, explică ea.

Tot acum, se dezvoltă limbajul, psihologul subliniind că este foarte important ca mama să vorbească în permanență cu copilul și să-i citească povești, pentru că el învață prin imitație. Referitor la obiceiul adulților de a vorbi „pe limba bebelușilor” în preajma celor mici, Adina Mesaroș spune că nu trebuie neapărat eliminat acest obicei, însă pentru a-l ajuta pe copil să progreseze din punctul de vedere al limbajului, trebuie dublat cu expresii corecte. „Spre exemplu, putem spune «hai să păpăm», dar să adăugăm imediat și «hai să mâncăm»”, explică ea. Între 1 și 3 ani, este foarte important ca micuțul să aibă în jurul lui foarte mulți stimuli, în special jucării, și este bine să fie încurajat să exploreze, chiar dacă asta dă bătăi de cap părinților. „Să zicem că trage

de față de masă. El nu face asta pentru a trage acea față de masă, ci pentru a ajunge la ceva ce este pe masă și la care nu ajunge. O face, deci, pentru a-și rezolva o problemă”, exemplifică psihologul. Crizele de personalitate - o etapă normală. Cum le gestionăm După vârsta de un an apar și crizele de personalitate, care se manifestă, de regulă, în locurile publice. „Copilul este egocentric și știe că, dacă va face o criză, mama îi va satisface dorința. Foarte important pentru părinți este să încerce să controleze această criză (încercăm, spre exemplu, să-l ținem, pentru a preveni lovirea) și să-i explice, calm, că nu va primi acea jucărie sau acea bomboană pentru care face criza”, spune psihologul. Specialistul atrage atenția că, după ce trec de un an și jumătate, doi, aceste crize se transformă în „simptomele” unui copil răsfățat, pe termen lung.

Între 1 și 3 ani, apare și conștientizarea identității sexuale, iar între 3 și 5 ani, copilul trebuie să abordeze jocul de rol, extrem de important pentru dezvoltarea lui intelectuală și socială. Tot acum, se dezvoltă și dexteritatea, chiar dacă asta înseamnă pereți desenați cu creioanele colorate. „Și aici, este mai bine să-i dai un colț, în care poate să scrie pe pereți liniștit, ba chiar să-l și lauzi pentru asta”, recomandă psihologul. După 5 ani înțeleg regulile Între 5 și 6 ani, copiii încep să le placă rutina. Este momentul în care, prin repetarea unor ritualuri (trezit, mers la baie, spălat, pieptănat, îmbrăcat și așa mai departe) se formează cel mai bine obiceiurile dezirabile. Este, însă, și perioada în care apar „fricile” (frica de întuneric, de eșec) care nu întotdeauna pot fi depășite fără un ajutor de specialitate. Politețea - oglinda familiei Tot acum - sau chiar mai repede, de pe la 3 - 4 ani - copilul învață, la început prin imitație, reguli de politețe. „Sunt lucruri care se învață implicit. Spre exemplu, dacă își va vedea fratele mai mare că în autobuz își cedează locul unei persoane în vârstă, va învăța că așa este normal. Sau dacă va vedea că mama o salută și o respectă pe vecina de alături, va învăța și el să fie respectuos cu ceilalți. Dacă cei din apropiere vor vorbi pe un ton calm, și copilul va vorbi calm.

În general, copiii care țipă sunt cei în ale căror familii se vorbește pe un ton răstit”, explică psihologul. Tot în această perioadă (începând cu 3 ani), se învață și formulele de adresare. „Un copil care va fi învățat de mic să se adreseze într-un anumit fel, cu greu va reuși să schimbe, mai târziu, acele formule de adresare. Sunt mulți copii care ajung chiar și în gimnaziu fără a putea să se adreseze profesorilor cu «dumneavoastră», tocmai pentru că, în familie, a fost învățat să spună tuturor «tu»“.

Ce trebuie să știe un copil „de acasă”? Până la 6 - 7 ani, un copil trebuie să aibă dezvoltate - în principal prin educația primită „acasă”, un anumit grad de autonomie (să se îmbrace singur, să se spele, să fie ordonat), un nivel rezonabil de politețe, învățată din regulile impuse de familie, un limbaj dezvoltat care să-i permită să comunice eficient, un grad de dezvoltare emoțională care să-i dea posibilitatea de a-și controla fricile și emoțiile și capacitatea de relaționare social- sintetizează psihologul.

FIȘĂ DE LUCRU
Înmulțirea numerelor naturale (cls. a III-a)

Prof. învă. primar DESCULȚU ADRIANA
Școala Gimnazială „Zaharia Stancu”
Roșiorii de Vede, jud. Teleorman

1. Efectuează înmulțirile:

$3 \times 5 =$

$37 \times$

$98 \times$

$63 \times$

$87 \times$

$4 \times 9 =$

$\underline{9}$

$\underline{4}$

$\underline{8}$

$\underline{6}$

$8 \times 7 =$

$6 \times 8 =$

2. Calculează în două moduri:

$7 \times (4 + 9) =$

=

$7 \times (4 + 9) =$

=

=

$4 \times (9 - 3) =$

=

$4 \times (9 - 3) =$

=

=

3. Un factor este 15, iar al doilea este cu 9 mai mic. Care este produsul?

4. Mă gândesc la un număr. Îl împart la 4, adun 94 și obțin 120. La ce număr m-am gândit?

5. Într-o turmă erau 87 de miei albi și de 4 ori mai mulți miei negri, iar restul până la 653 erau oi. Câte oi erau la stână?

Tema: „Sa fim mai buni!”,
Titlul: BORCANUL CU GANDURI POZITIVE

SSN 2457-9793

Introduceti i

Autor: Cornacel Maria Roxana
Unitatea scolara – Gradinita cu Program Normal nr.14 Rm.Valcea
Grupa Mijlocie „ALBINUTELE”

IUBIRE

BUNATATE

CURAJ

PRIETENIE

ZAMBETE

Manifestarea creativității în activitățile practice

*P.i.p.p. Tîlvăr Mihaela
G.P.N. Dumbrăveni, Școala
Gimnazială „Duiliu Zamfirescu”
Dumbrăveni, Vrancea*

Creativitatea este un concept care a suscit multe controverse cu privire la descrierea lui completă și a măsurării lui sigure, fiind asociat cu comportamentul creativ și cu procesele mintale implicate. Termenul a fost introdus de G.W. Allport și desemna, inițial, o formațiune de personalitate. (Lespezeanu, 2007, 81).

Actual, creativitatea este considerată o capacitate complexă și fundamentală a personalității umane care produce ceva nou, original, de valoare și cu eficiență științifică și socială. Este un rezultat al influențelor și relațiilor factorilor subiectivi și obiectivi, adică a posibilităților persoanei și a condițiilor ambientale. Se sprijină pe date și soluții anterioare și îmbină investigații și date noi. (Pavel, 1991, 175).

Fiind o capacitate și o aptitudine a personalității, creativitatea este considerată, totodată, un produs și un proces. Este un produs pentru că se dobândește ca abilitate de a realiza ceva nou printr-o activitate sau printr-o experiență, necesitând foarte multă muncă. Este și un proces, întrucât necesită evoluție în timp. (Ezechil, 2001, 129).

Creativitatea se poate manifesta în toate domeniile cunoașterii și vieții sociale. Pentru a se adapta noilor condiții de viață, copiii de azi trebuie să fie creativi, iar creativitatea la copiii preșcolari se poate stimula prin multiple căi și mijloace variate.

Copilul se naște cu capacitatea de a învăța, dar șansa supraviețuirii, a umanizării și socializării lui depinde de contactul cu adultul, de mediul educațional. Tot ceea ce poate realiza o ființă umană depinde de învățare, exercițiu, muncă și creație. Niciodată nu este prea târziu pentru cunoașterea, stimularea, educarea și dezvoltarea creativității.

Grădinița devine primul mediu organizat de maximă valorificare a resurselor multiple ale copiilor, de stimulare a acestora. Copilul este prin natura sa un spirit creativ, datorită imensei sale curiozități, a freamătului permanent pentru a cunoaște ceea ce se petrece în jurul său.

Preșcolăritatea este apreciată tot mai mult, ca vârsta care cuprinde cea mai importantă experiență educațională din viața unei persoane, pe parcursul ei înregistrându-se ritmurile cele mai pregnante în dezvoltarea personalității umane și una din cele mai semnificative achiziții cu ecou evident pentru etapele ulterioare ale dezvoltării sale. De aceea nu putem face abstracție de una din dimensiunile esențiale pentru întreaga dezvoltare și afirmare a personalității – creativitatea. Văzută prin prisma personalității, creativitatea capătă sensul de potențial creativ, de sumă de însușiri sau factori psihici ai unor viitoare performanțe. Educatoarei îi revine misiunea de a depista de timpuriu posibilitățile creative ale copiilor și de a crea condiții optime de dezvoltare. Așa cum muzica ne învață să ascultăm iar pictura ne învață să privim, activitățile practice ne învață să acționăm, să găsim calea spre rezolvarea problemelor practice.

Prin activitățile practice, copilul pătrunde în lumea reală, ia contact cu materiale naturale, descoperă că există materiale care aparent nu mai au întrebuințare, dar că le poate folosi pentru a

crea jucării, poate contribui la amenajarea spațiului educațional. Activitățile practice dezvoltă copiilor spiritul de observație, pentru că obișnuiesc preșcolarul să fie atent la detalii, să analizeze modalitatea de a lucra. Se îmbină acțiunea mentală cu cea fizică. Copilul trebuie să își imagineze cum va arăta obiectul pe care dorește să îl realizeze; se schițează imaginar obiectul, apoi imaginația prinde o formă concretă prin lucrarea realizată în cadrul activității.

Activitățile practice activează toate simțurile, toate funcțiile spiritului inventiv al copilului. Copilul își solicită spiritul inventiv atât atunci când creează obiecte din imaginația sa sau reproduce un model real, cât și atunci când inventează mijloace de a ocoli dificultățile tehnice pe care le întâlnește în realizarea unui obiect. Cel mai important rol pe care îl au activitățile practice în dezvoltarea personalității copiilor este dezvoltarea imaginației, a creativității.

Activitățile practice trebuie corelate cu celelalte activități din grădiniță pentru a contribui la stimularea potențialului creativ, iar natura și materialul bogat de care dispunem constituie un punct de plecare în activitatea de creație.

Tehnicile de lucru și materialele care se folosesc în activitățile practice sunt cele care contribuie la dezvoltarea creativității copiilor. Cu cât materialele sunt mai variate, cu atât își pot exercita mai ușor imaginația. Tehnicile care conduc cel mai mult la dezvoltarea creativității prin activitățile practice sunt cele folosite în lucrul cu materiale din natură sau deșeuri. Dacă în tehnicile de lucru în hârtie, fire de lână, materiale textile, copiii parcurg un anumit proces tehnologic, demonstrat și explicat de educatoare, în activitățile cu materiale din natură un rol deosebit îl are imaginația fiecăruia, deoarece se anunță copiilor tema, lăsând la libera lor alegere modul de execuție.

Aprecierile pozitive, încurajatoare, ale educatoarei îi stimulează pe toți copiii în exprimarea liberă a sentimentelor, a emoțiilor, a trăirilor, prin obiectele realizate.

Organizarea expozițiilor oferă copiilor sentimentul de satisfacție a lucrului bine făcut și, totodată creează posibilitatea de a-și aprecia mai bine munca lor și a colegilor.

Toți copiii au potențial creator, dar este datoria cadrului didactic să dirijeze și să valorifice această creativitate prin stimularea ei cu teme cât mai variate, în care să folosească combinații de tehnici de lucru și materiale cât mai diversificate. Copiii sunt atrași de obiectele din natură, le place să descopere mediul înconjurător, să exploreze tot ce este nou. Având la îndemână diverse materiale, prin diverse tehnici, ei crează. Lucrările realizate, rezultatul muncii, îi entuziasmează, le crește încrederea în propriile forțe și le stimulează dorința de a cunoaște mai mult.

Activitățile practice desfășurate cu copiii, având ca material de lucru „produsele naturii” oferă reale posibilități de stimulare a creativității în funcție de cunoștințe, de înclinații, de interese și de aptitudini. S-a constatat existența fenomenului creativității în stare potențială la toți copiii, manifestarea lui înregistrând grade diferite, iar în acest sens se impune lăsarea unui „câmp liber” de manifestare pe linia imaginației, a fanteziei, a creativității. În stimularea creativității, importante sunt deopotrivă metodele, relația educatoare – copil, atitudinea educatoarei și atmosfera instaurată de aceasta în sala de grupă.

În munca fiecărei educatoare trebuie să existe elementul creator, deoarece ea este cea care îl stimulează, îl ajută și îl încurajează pe copil în micile sale „creații”.

Bibliografie:

- Ezechil, L., Lăzărescu P., M. (2001). Laborator preșcolar. București. Editura V& I Integral
- Goia, R. (2006). Formarea deprinderilor manuale prin activități practice-aplicative. Brașov. Editura Infomarket
- .-Lespezeanu, M. (2007). Tradițional și modern în învățământul preșcolar. Editura Omfal Esențial
- Nicola, G. (1981). Stimularea creativității elevilor în procesul de învățământ. București. Editura Didactică și pedagogică
- Pavel, V. (1991). Educație plastică. București. Editura Didactică și Pedagogică
- Petrica, M. (1973). Metodica predării activităților manuale în grădinița de copii. București. Editura Didactică și Pedagogică

EDUCAȚIA ECOLOGICĂ ANA ȘI DRUMUL CĂRȚII

prof.învăț.preșc.Beșleagă Florica
Școala Gimnazială "Adrian Păunescu" Focșani, jud. Vrancea
Structura Grădinița PN Cartier Mândrești-Focșani, jud. Vrancea
Grupa combinată

Este iarnă. Afară-i liniște, nu bate vântul, doar gerul a pus stăpânire peste tot, făcând zăpada să scârțâie sub tălpile trecătorilor.

Într-o astfel de zi, cam pe la orele 11, Ana și mama ei au plecat spre librărie, pentru a cumpăra o carte de colorat și culori.

-Bună ziua, doamnă! Bine ați venit! Cu ce vă pot ajuta?

-Bună ziua! Aș dori pentru fiica mea o carte de colorat cu personaje din povești și creioane colorate.

-Bineînțeles! Imediat vă aduc mai multe modele, să puteți să alegeți împreună!

În timp ce vânzătoarea a plecat să aducă cărțile, Ana o întreabă pe mama ei:

-Mami, spune-mi, cum se fac cărțile?

Mama a rămas uimită de întrebarea Anei, se gândea că este prea mică, doar avea cinci ani, să-i pună o astfel de întrebare. Ia răspuns, pe un ton drăgăstos:

-De ce mă întrebi asta? De unde ți-a venit ideea, așa dintr-o dată? V-a povestit doamna educatoare la grădiniță și vrei să afli mai multe?

-Nu, mami! Îmi plac mult cărțile și vreau să știu mai multe despre ele, pentru că apoi să povestesc, la rândul meu, copiilor de la grădiniță.

-Să știi Ana, cărțile se fac din **lemnul copacilor**. Pentru o tonă de hârtie obișnuită se folosesc 2-3,5 tone lemn, adică circa 20 copaci falnici. De aceea este indicat să nu risipim hârtiile care nu le mai folosim, să le strângem într-o sacoșă mare, ca apoi să le ducem la containerul unde se strâng hârtiile. Acesta va fi dus la reciclat, astfel salvându-se 17 copaci.

Ana era uimită de ceea ce povestise mama, dar și căzuse pe gânduri. Oare la ce se gândea? O săcâia o întrebare: cum se fac cărțile?

Îi răspunse tot mama:

-Dragă Ana, ai aflat că hârtia se fabrică din lemn și este lung drumul pe care îl străbate până ajunge hârtie. Mai întâi este tăiat din pădure, curățat de crengi, apoi încărcat în camioane mari și dus la fabrică. Aici îl mărunțesc, ca apoi să facă din el un aluat. Sunt mașini speciale, care frământă acest aluat, îl toarnă în forme, din care mai apoi vor fi scoase foi subțiri de hârtie.

De aici, dragă Ana, începe o adevărată poveste, cea a cărții. Mai întâi, pentru că foile să devină cărți este nevoie de scriitor, cel care pune pe hârtie povestea și basmele fermecate pe hârtia albă, care vor deveni **manuscris**. Așa se numește orice carte scrisă de mână. După ce autorul a scris povestea, trebuie să găsească un desenator, care prin talentul său, trebuie să prindă viață poveștile și basmele fermecate, pentru a plăcea cartea copiilor, cu imagini magice.

Apoi, manuscrisul cu tot cu desene ajunge la **editură**, unde cartea va fi citită, aranjată și redactată. Apoi, editura trimite cartea la **tipografie**. Aici, pot spune, că se formează cu adevărat cartea, pentru că este lucrată de mulți oameni dăruți cărților, urmând multe proceduri: turnarea literelor, imprimarea, broșarea, legarea etc.

Vezi, Ana cât de lung este drumul unei cărți până ajunge într-o **librărie**? Așa că, draga mea, de câte ori deschizi o carte, ai grijă de ea, nu îndoi paginile, nu le rupi, nu le pătezi, pejntu că o carte, ai aflat și tu, cât de greu se face.

Ana, lumea cărților este universul minunat în care poți să-ți imaginezi personaje, călătorii și aventuri. Cartea este „**făclia lumii**„. Ea ne luminează mintea, ne învață să citim, să socotim, ne îmbogățim intelectual vocabularul. Cartea simbolizează cultura, fantezia, culoarea. Lumea cărților cuprinde diferiți autori, scriitori ce ne descriu și explică anumite teme. Cartea este „**farmacia sufletului**„.

Vânzătoarea s-a întors cu mai multe cărți de colorat. Ana a ales una, care i s-a părut mai frumoasă, coperta lucioasă, frumos colorată își lua ochii, era cea care și-o dorise, cea cu personaje din povești.

După ce au plătit cartea și culorile, au plecat, ieșind în aerul rece al iernii, cu scărțâitul zăpezii sub tălpile lor. Se întorceau acasă.

Ana era bucuroasă că aflate lungul drum al cărților, era hotărâtă să nu mai rupă nicio pagină de acum înainte.

Cartea este o comoară inestimabilă!

Dragi copii, iubiți cărțile!

EDUCAȚIE PENTRU VOLUNTARIAT

Prof. învă. preșcolar: Diaconu Georgiana Cosmina

Grădinița cu P.N. Slobozia Bradului, județul Vrancea

Care este explicația cuvântului „voluntar“?

Conform explicațiilor ce le găsim în Dicționarului explicativ al Limbii Române, „voluntar” înseamnă „a acționa de bună voie, nesilit de nimeni, în mod conștient, din proprie inițiativă și fără a fi constrâns de persoanele din jur. Astfel că a fi voluntar înseamnă să aloci

resurse de timp pentru o cauză cu care te identificezi emoțional, în care crezi și pentru care ești dispus să acționezi oferind energia și abilitățile însușite unei organizații, fără a avea așteptări financiare.

Ce este voluntariatul?

Cel mai simplu spus, munca de voluntariat este activitatea fără recompensă pentru o anumită perioadă de timp pentru binele general al societății. Activitatea de voluntariat este muncă pe bază voluntară, tinerii care se angajează voluntar aleg cel mai adesea zone apropiate de domiciliu, oferindu-le posibilitatea de a dobândi noi abilități și de a rezolva o serie de situații care îi pot ajuta pe parcursul carierei în domeniul ce urmează să activeze, cum ar fi: De aceea, munca voluntară sau munca făcută benevol este pe bună dreptate considerată mai valoroasă decât orice altă taxă.

De ce voluntariat?

Implicarea într-un program de voluntariat poate ajuta persoana implicată să se descopere pe sine, să tindă către idealuri, dedicare și progrese având temeuri sigure și fixe pentru a experimenta această zonă, astfel, construindu-se în cel mai frumos mod. Voluntarul, în urma acestei experiențe, își va aduce aminte cu drag acea participare și implicare, bucurându-se de oportunitatea de a pune în practică proiecte, de a crea relații, conexiuni, de a colecționa amintiri, zâmbete, clipe memorabile, dar și de a-i sprijini pe cei din jur. Voluntariatul presupune dezvoltare într-un mediu neconvențional, alături de oameni creativi, energici, deschiși și siguri, îmbunătățindu-și aptitudinile și evoluând în sprijinul viitorului său pe plan personal, cât și profesional.

Care este valoarea voluntariatului?

Cei care se implică în activități de voluntariat fac acest lucru cu conștiința clară a valorii pe care această activitate o are pentru ei, ca persoane, în absența oricărui câștig financiar.

O dimensiune importantă a valorii voluntariatului este cea educativă. Voluntariatul are extraordinare valențe educative, fiind o formă de învățare prin acțiune practică, care poate genera dobândirea de cunoștințe și abilități. Indiferent că vorbim despre o învățare inductivă, care

pornește de la situații generale – sau de la cunoștințe teoretice – care sunt apoi activități practice specifice, fie că vorbim despre o învățare deductivă, care pornește de la exemple particulare pe care apoi le translatează în norme generale sau în concepte teoretice, voluntariatul este o metodă potrivită de a învăța. Nefiind un proces rigid și formalizat, voluntariatul are farmecul flexibilității și al alegerii libere a voluntarului cu privire la majoritatea caracteristicilor activității sale, ceea ce îl face atractiv, învățarea fiind un efect al implicării, și nu un scop în sine al acesteia. De aceea de foarte multe ori voluntariatul a devenit modul în care tinerii fac cunoștință în modul cel mai concret cu puțință cu viitoarea lor meserie.

O alta dimensiune a voluntariatului este valoarea socială a voluntariatului. Orice implicare în activități de voluntariat implică o formă de învățare socială, chiar dacă de multe ori aceasta nu este conștientizată. Implicarea în activități de voluntariat dezvoltă o serie de abilități și competențe sociale, cum ar fi de exemplu solidaritatea, toleranța, încrederea, spiritul civic și responsabilitatea socială. Voluntariatul te transformă într-o persoană conștientă de mult mai multe aspecte ale lumii din jurul tău pe care în mod curent nu le vezi pentru că, aparent, nu ai nicio legătură directă cu ele.

Voluntariatul oferă posibilitatea interacțiunii cu grupuri sociale diverse cu care nu interacționăm în mod curent în activitățile noastre obișnuite, contribuind la creșterea solidarității și toleranței. Probabil că mulți dintre noi nu am observat că rampele de acces, acolo unde există, sunt uneori imposibil de utilizat datorită înclinației nepotrivite pe care o au. Implicându-ne în activități de voluntariat reușim să vedem lumea prin ochii celorlalți și să înțelegem și să observăm limitele incorecte pe care societatea le pune uneori în fața unora dintre membrii ei. Am devenit astfel mai solidari și mai toleranți, dar și mai conștienți de limitele societății noastre. Spiritul civic și încrederea că orice om poate face o diferență în comunitatea lui, mai ales dacă lucrează împreună cu alți oameni preocupați de aceleași proiecte, se învață prin implicarea în activități de voluntariat.

Valoarea economică a voluntariatului reprezintă un aport imaterial, în termeni de abilități sociale, cunoștințe și abilități practice și valori abstracte și dificil de măsurat (precum solidaritatea, toleranța, spiritul civic) dar fără de care societatea nu ar fi ceea ce trebuie să fie. Această dimensiune valorică imaterială a voluntarului poate fi cuantificată în termeni financiari pentru a putea ilustra contribuția pe care voluntariatul o aduce în termeni economici societății astfel încât să poată demonstra de ce merită voluntariatul susținere financiară,

Jocuri didactice pentru cunoașterea mediului înconjurător

Prof.înv.preșcolar: Noroceă Gina

Grădinița cu P.N. Slobozia Bradului, Jud.Vrancea

Eficiența procesului instructiv-educativ din grădiniță depinde atât de stabilirea adecvată a conținutului: cunoștințe, priceperi și deprinderi, cât și de modalitățile prin care ajung să fie însușite de copii. Jocul didactic se desfășoară în grădiniță cu grupa întreagă sau individual, în grupe mici, având rolul de pregătire a unor activități și, mai ales, de consolidare și fixare a cunoștințelor și deprinderilor.

Jocurile didactice pentru cunoașterea mediului și alte activități specifice acestui domeniu, ca sursă principală de informații, contribuie în mod deosebit la educația intelectuală a preșcolariilor. În contact cu obiectele și fenomenele naturii și societății, se dezvoltă și se perfecționează sensibilitatea tuturor analizatorilor, se adâncește și se îmbogățește conținutul senzațiilor și percepțiilor, se formează reprezentările corespunzătoare.

În procesul cunoașterii mediului înconjurător se dezvoltă la preșcolari spiritul de observație, care contribuie la creșterea calității percepției, la dezvoltarea capacității de a sesiza însușirile caracteristice, esențiale, ale obiectelor și fenomenelor.

Sub îndrumarea educatoarei începe să se dezvolte la copil capacitatea de a cerceta, de a dezvălui cauzele și legăturile dintre obiectele și fenomenele observate și de a da explicațiile necesare.

O clasificare a jocurilor pentru cunoașterea mediului se poate realiza după criteriul conținutului:

- ✓ Jocuri didactice în care copiii trebuie să denumească obiectele ajutându-se de diferiți analizatori: vizuali, tactili, gustativi, olfactivi, auditivi: *Spune ce ai gustat?, Ce culoare se potrivește?, Ascultați ce se spune la radio!, Ghicește ce fruct sau legumă a cumpărat mama?, Ce floare ai mirosit?*

- ✓ Jocuri didactice care fixează cunoștințele copiilor despre om și activitatea lui cu uneltele și materialele adecvate: *Spune ce fac?, Unde se potrivește?, Ghicește din ce este făcut?, Ce ne trebuie?, Ce face mama?*
- ✓ Jocuri didactice cu ajutorul cărora copiii își formează reprezentările temporale și se familiarizează cu relațiile spațiale: *Când se întâmplă?, Unde se află jucăriile?, Unde am ascuns ursulețul?*

- ✓ Jocuri didactice prin care copiii recunosc și denumesc articole de îmbrăcăminte, veselă, mobilier, obiecte de igienă personală: *Cu ce se îmbracă păpușa?, Să servim musafirii!, Ce ne trebuie și ce nu ne trebuie?, Să facem ordine în casa păpușii!, Ce este și ce facem cu el ?*
- ✓ Jocuri didactice care sintetizează cunoștințele cu privire la mijloacele de locomoție, precizarea unor reguli de circulație: *Cu ce plecăm în excursie!, Să circulăm corect!, Așază la locul potrivit!*
- ✓ Jocuri didactice despre anotimpuri: *În ce anotimp se întâmplă? Dă-i anotimpului ce-i aparține!*
- ✓ Jocuri ce vizează protejarea sănătății, siguranța personală și protejarea mediului înconjurător: *Ce e bine, ce e rău?, Așa da/așa nu!, Ce se întâmplă dacă?*

În ceea ce privește dezvoltarea gândirii logice la preșcolari prin intermediul jocurilor didactice pentru cunoașterea mediului trebuie să le avem în vedere pe acelea care au ca sarcină didactică sesizarea unor relații dintre om și natură, dintre elementele naturii sau precizarea factorilor, a cauzelor care produc diferite fenomene, precum și efectele lor asupra naturii și a omului.

Un exemplu de astfel de joc este: *Când se întâmplă și de ce?*

Scopul jocului: precizarea succesiunii diferitelor transformări petrecute în natură în cele patru anotimpuri și înțelegerea legăturilor dintre fenomenele naturii și viața animalelor, a plantelor și munca oamenilor.

Sarcina didactică: descrierea ilustrațiilor care reprezintă aspecte semnificative ale celor patru anotimpuri, stabilirea legăturii dintre conținutul ilustrației și anotimp, motivarea acestuia.

Jocul este activitatea cea mai îndrăgită de copii, izvorâtă din nevoia de acțiune, de mișcare a copilului, este modalitatea optimă prin care acesta își consumă energia, se distrează în mod plăcut, utilizează timpul liber și nu numai.

În procesul jocului, se dezvoltă întreaga viață psihică a copilului deoarece acesta dobândește numeroase și variate cunoștințe despre mediul înconjurător. Totodată i se dezvoltă procesele psihice

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

de reflectare directă și mijlocită a realității: percepțiile, reprezentările, memoria, imaginația, gândirea, limbajul, etc.

Jocul reprezintă un ansamblu de acțiuni și operațiuni care urmăresc obiective de pregătire intelectuală, tehnică, morală, fizică a copilului. Prin joc se dezvoltă și limbajul preșcolarului, acesta fiind în strânsă legătură cu celelalte procese de cunoaștere.

IMPORTANȚA PARTENERIATULUI ȘCOALĂ-FAMILIE

Prof.înv.preșcolar: DIMA CERSASELA ELENA
Grădinița cu P.N. Slobozia Bradului, jud. Vrancea

Parteneriatul școală–familie reprezintă o problemă actuală importantă, reliefată de diferite documente de politică educațională la nivel național și internațional și de cercetările în domeniul educației. În România, conform Legii educației naționale nr. 1/2011, părinții sunt considerați parteneri principali și beneficiari ai procesului de învățământ.

Implicarea părinților în dezvoltarea și educația copiilor are diferite efecte pozitive: note mai mari la limba maternă și matematică, abilități îmbunătățite de scriere și citire, rată de prezență la școală mai bună, mai puține probleme comportamentale. Din acest motiv, implicarea părinților reprezintă o modalitate de a ajuta copiii în tranziția acestora prin adolescență, cu efecte pozitive semnificative (Griffin și Galassi, 2010). Pe de altă parte, există și autori care și-au manifestat dubiile referitor la fezabilitatea unor astfel de parteneriate. Cercetătorii, mai ales sociologii care se ocupă cu definirea relațiilor de putere, sunt reticenti în a înțelege parteneriatul ca atare, considerându-l drept o iluzie (Cankar și Deutsch, 2009, apud Griffin și Galassi, 2010). În aceste situații, cadrul teoretic este definit de următoarele aspecte: diferențierea participării părinților după diferite criterii: părinții cu venituri mici participă mai puțin la activități în școlă decât cei cu venituri mai mari. Barierele pe care le întâmpină părinții cu venituri mici sugerează că școlile trebuie să dezvolte o nouă abordare pentru implicarea acestor părinți împărțirea tradițională a rolurilor de părinte în funcție de gen a fost reconsiderată în Taiwan, tații sunt mai implicați în

21 deciziile de politică ale școlii, iar mamele se implică mai mult în comunicarea cu profesorii; alți teoreticieni susțin că istoria parteneriatului nu este doar o istorie evolutivă a lărgirii participării; parteneriatele implică o dublă relație de punere în legătură a modelelor de guvernare ale statului și societății civile cu principiile acțiunii individuale

O parte din studiile analizate abordează tema parteneriatului fără să indice în mod explicit un model teoretic. Rolul actorilor implicați este o problemă abordată în aproximativ jumătate din articolele studiate. Se consideră că dezvoltarea armonioasă a unui copil nu este numai preocuparea părinților, ci și a societății în ansamblu, prevăzută în sistemele legislativ, financiar și de protecție socială. Instituționalizarea educațională a copiilor în țările nordice este clar reglementată, responsabili pentru educația copiilor fiind deopotrivă familia și statul. Granițele între școală și familie sunt tot mai neclare, iar școlile au fost nevoite să își redefină obligațiile și să delege mai multe responsabilități familiei. Parteneriatul familie-școală este dorit

35 și înțeles aproape de la sine în dezbaterile publice și în cercetare. În practică, însă nu sunt întotdeauna atât de clare responsabilitățile fiecărui actor. Cercetările anterioare asupra părerilor despre relația familie-școală au investigat părinții și cadre didactice, dar există puține studii care au investigat opiniile copiilor. În general, copiii sunt văzuți ca având un rol pasiv și doar pus în slujba

intereselor adulților sau a instituțiilor, relațiile fiind asimetrice de tip: relații de putere instituțională (școala față de copil și familie) și relații de putere generațională (adulți-părinți și profesori-față de copii)

Implicarea părinților

Implicarea părinților sau a tutorilor în experiențele școlare ale copiilor este esențială pentru succesul elevilor și eficacitatea programelor de consiliere școlară (Moore-Thomas și Day-Vines, 2010). Colaborarea părinților cu școala are efecte pozitive pentru copii: rezultate școlare mai bune, abilități îmbunătățite de citire și scriere, rată de prezență la școală mai bună, mai puține probleme comportamentale. Din acest motiv, implicarea părinților reprezintă o modalitate de a ajuta copiii în tranziția acestora prin adolescență, cu efecte pozitive semnificative (Griffin și Galassi, 2010).

104 În ciuda diferitelor studii și politici care militează pentru implicarea părinților în educație, implementarea lor în școală nu este un proces ușor și cu rezultate garantate, în special în cazul familiilor care provin din medii socio-economice dezavantajate. Barierele pe care le întâmpină părinții cu venituri mici sugerează că școlile trebuie să dezvolte o nouă abordare pentru implicarea acestor părinți

Institutul de Științe ale Educației **PARTENERIATUL ȘCOALĂ-FAMILIE-COMUNITATE**

Laboratorul Consiliere și management educațional 2014

Studile și cercetările contemporane atestă importanța majoră a mediului familial în dezvoltarea și evoluția personalității copilului (în adaptarea și integrarea școlară și socială).

Pe de altă parte, sistemul educativ școlar reprezintă agentul cel mai semnificativ în pregătirea copilului pentru viața socială și în corectarea disfuncționalităților/ erorilor educative parentale. Cu atât mai mult, cu cât misiunea școlii este aceea de a contribui la realizarea idealului educativ impus de cerințele sociale.

Concomitent cu activitățile didactice propriu-zise, cadrul didactic are menirea și posibilitatea de a contribui la dezvoltarea personalității elevului, ținând seama de particularitățile sale bio-psiho-individuale și sociale; ereditatea, ca factor unic explicativ al personalității și comportamentului uman reprezintă o concepție limitată,

Întrucât aspectele sociale dobândesc, în timp, pregnanță în cristalizarea și maturizarea personalității.

Contribuția și intervenția educativă din partea școlii asupra părinților, pentru a-i ajuta în demersurile lor educative - precum dezvoltarea responsabilității parentale, a atitudinilor și practicilor educative parentale optime - reprezintă un obiectiv deosebit de important în cadrul **relației/ parteneriatului școală – familie**.

Calitatea educației și succesul școlar necesită abordarea de strategii și practici variate privind relațiile de colaborare dintre școală, familie și comunitate. Unitatea școlară, centrată pe elevi și, totodată, responsabilă pentru educația formală a copiilor/ elevilor, trebuie să aibă în vedere crearea unor astfel de parteneriate, pentru a ajuta elevii să aibă succes la școală și mai târziu, în viață. Atunci când părinții, elevii și ceilalți membri ai comunității se consideră unii pe alții parteneri în educație, se creează în jurul elevilor o comunitate de suport care începe să funcționeze.

Parteneriatele reprezintă actual o componentă esențială în organizarea școlii și a clasei de elevi, și nu doar o simplă activitate cu caracter opțional sau o problemă din sfera relațiilor publice. În țările dezvoltate, cu deosebire pe continentul nord-american, parteneriatele școală - familie sunt esențiale în procesul de educație a elevilor și în succesul lor la școală.

Familia contemporană este puternic influențată de schimbările majore din cadrul societății actuale, cunoașterea și înțelegerea familiei în calitate de partener constant și autentic devenind o prioritate. Prezența în cadrul diferitelor familii a elementelor tradiționale cu elemente moderne generate de noi realități socio-economice determină o diversificare a familiilor și a situațiilor considerate anterior atipice. În acest context, pentru a atrage familia, școala trebuie să ia act de aceste schimbări, prin atitudini și comportamente noi, adecvate. Cunoașterea familiei de către școală devine extrem de importantă și are în vedere cunoașterea trăsăturilor, calităților, problemelor sale specifice, a valorilor și normelor pe care le promovează, a avantajelor pe care le-ar putea avea.

După cum arată Agabrian (2005), din parteneriatele școală - familie cei câștigați sunt, în esență, elevii. Acestea acționează în următoarele direcții:

ajută profesorii în munca lor;

generează și perfecționează competențele școlare ale elevilor;

îmbunătățesc programele de studiu și climatul școlar;

dezvoltă abilitățile educaționale ale părinților, creează un mediu de siguranță sporit în școli.

Demersurile / acțiunile din partea școlii, pentru depășirea dificultăților existente la nivelul relației școală – familie, vizează:

creșterea inițiativei și implicării managerilor școlari în sensibilizarea și atragerea familiei;

elaborarea unor proiecte centrate pe parteneriatul cu părinții;

transformarea comitetelor de părinți în structuri active și dinamice, cu rolul de interfață în relația școală-părinți;

diseminarea unor informații clare cu privire la școală, la activitățile și problemele sale;

organizarea unor activități extrașcolare diverse în regim de parteneriat.

Studiile de specialitate au evidențiat următoarele:

Implicarea familiei este o parte importantă pentru calitatea educației, pentru un mediu sigur de învățare și de achiziții ale elevilor.

Indiferent de mediul economic sau cultural al familiei, când părinții sunt parteneri în educația copiilor lor, rezultatele determină performanța elevilor, o mai bună frecvență a școlii, scăderea fenomenului delinvenței.

Toți părinții doresc cea mai bună educație pentru copiii lor.

Majoritatea părinților vor să se implice mai mult în educația copiilor lor, dar mulți nu știu cum să procedeze.

Majoritatea cadrelor didactice simt că implicarea părinților este o parte vitală a succeselor, dar mulți nu știu cum să-i implice pe aceștia.

Școlile trebuie să încurajeze și să promoveze implicarea părinților.

De modul în care școlile știu să-i încurajeze pe părinți ca să se implice depinde participarea sau nu a acestora la acțiunile comune cu școala.

Școlile trebuie să-i încurajeze pe părinți să le devină parteneri și să poată lua împreună decizii cu privire la educația copiilor lor.

Parteneriatul școală – familie, pentru a fi eficient, trebuie să vizeze dezvoltarea pe mai multe paliere comune cadrelor didactice și părinților, și anume :

→ *Luarea deciziilor*

→ *Acordarea sprijinului*

→ *Predarea*

→ *Studiul*

→ *Comunicarea*

În ultimii ani se pune accent și pe un angajament mutual clar stabilit între părinți și școală, în baza unui **contract educațional** individual privind educația copilului. Scopul contractului are ca principiu asigurarea condițiilor optime de derulare a procesului de învățământ, prin implicarea și responsabilizarea părților în educația beneficiarilor direcți ai educației elevilor. Astfel:

- Școala are responsabilitatea cea mai importantă în procesul instructiv-educativ.
- Părintele este o persoană responsabilă pentru educarea și comportamentul copilului și pentru colaborarea cu școala spre beneficiul copilului.
- Elevul este și el responsabil pentru propria educație.

Din momentul semnării acestuia, *contractul educațional dintre familie și școală* se consideră ca un sistem de îndatorire reciprocă în colaborarea părinților cu școala pentru a educa și forma copilul.

BIBLIOGRAFIE SELECTIVĂ:

Agabrian, M., & Milea V. (2005). *Parteneriate școală-familie-comunitate*. Iași: Institutul European.

DIZABILITATE – IMPLICAȚII ASUPRA ÎNVĂȚĂRII

Prof învă. primar Sîrbu Mihaela
Școala Gimnazială „Anastasiu Panu”- Huși, jud. Vaslui

Orice copil cu cerințe educaționale speciale orientat, acceptat și integrat într-o școală de masă trebuie să beneficieze de acele categorii de servicii determinate de natura cerințelor educaționale speciale pe care le prezintă.

Întâlnim din ce în ce mai frecvent elevi cu **deficit de atenție și cu hiperactivitate AD/HD**. Copilul nu poate sta locului, se mișcă și vorbește încontinuu. Se plictisește și este distras repede de la activitate, este impulsiv și are un limbaj necontrolat.

Implicații asupra învățării:

1. Dimensiunea cognitivă:

- dificultăți de învățare;
- interes difuz/nefocalizat, cu trecere rapidă de la o activitate la alta fără motiv;
- uită frecvent;
- face greșeli, din neglijență, la efectuarea temelor școlare;
- neimplicarea pentru mai mult timp într-o activitate;
- activism fără finalitate;
- vorbire în exces, neadaptată situației/împrejurărilor;
- incapacitatea de a asculta interlocutorul mai mult timp;
- repezeală/pripeală în răspunsuri, multe negândite.

2. Aspecte socio-emoționale:

- opozabilitate la unele activități școlare nedorite;
- agresivitate și conduită dominatoare;
- crize de furie;
- reacții necumpănite, fără examinarea consecințelor;

- disfuncționalități ale socializării și relaționării;
- joc zgomotos, încălcarea regulilor stabilite sau cunoscute;
- dezordonat, neliniștit și producător de neliniște;
- vulnerabilitate emoțională, dominată de stări tensionate;
- alergare nemotivată;
- dificultăți de adaptare și integrare.

3. Nevoi de sprijin

Accesul și integrarea acestor elevi în învățământul de masă se va realiza prin intervenții psihopedagogice pentru prevenirea și corectarea acestor comportamente. Consider că, pentru a sprijini un elev cu ADHD, cadrul didactic trebuie să aibă în vedere:

- dezvoltarea capacității de autocontrol și autoevaluare a progreselor;
- asigurarea stabilității atenției prin exerciții de focalizare;
- reducerea timpului în care se realizează o temă;
- acordarea rolului de lider într-un joc;
- valorificarea punctelor forte, a elementelor pozitive pe care le are elevul;
- observațiile făcute trebuie să fie clare, exprimate între patru ochi și nu cu o frecvență prea mare;
- crearea de contexte variate de colaborare în cadrul grupului, să-i dea sarcini (de exemplu, *i se poate solicita elevului să distribuie fișe, creioane, plastilină etc.*) și roluri care-l motivează, îl valorizează și-l responsabilizează;
- încurajarea relațiilor de prietenie, de încredere reciprocă;
- ascultarea activă, comunicarea nonverbală, politețea, corectitudinea, promptitudinea, autocontrolul, fermitatea, implicarea, aprecierea eforturilor;
- utilizarea unor tehnici de recompensare imediată, frecventă, după reușite observabile, apropiere, voce caldă;
- evitarea confruntărilor și autorității exagerate;

- stabilirea și menținerea unei legături educaționale explicite și specifice între școală și părinți, consilier școlar, psiholog, medic;
- elaborarea unui plan de servicii individualizat de intervenție în cazul copilului cu tulburare hiperkinetică și deficit de atenție, cu implicarea tuturor profesorilor ce predau la clasă;
- așezarea copilului în băncile din fața clasei, pentru a crește capacitatea de autoorganizare a ritmului de lucru în clasă și acasă;
- asigurarea unei monitorizări discrete și eficiente a elevului în clasă, pe fondul alternanței secvențelor de instruire cu cele de învățare experiențială directă, individuală sau în grup, cu alocare de sarcini concrete, cu finalizare certă.

Reușita activităților de predare-învățare-evaluare este condiționată de diferențierea și adaptarea curriculumului școlar în funcție de cerințele specifice fiecărui copil.

Plan de acțiune pentru integrarea copiilor cu dizabilități în învățământul primar

Prof. învă. primar Bogdan Marinela
Școala Gimnazială „Mihail Sadoveanu” Huși,
județul Vaslui

**Motto: Nimic nu este imposibil pentru cel care încearcă. – Alexandru
Macedon**

Având în vedere că existența copiilor cu CES este o realitate permanentă, școala trebuie să se adapteze și să ofere un mediu de învățare incluziv în care toți copiii să aibă posibilitatea să se dezvolte. Pentru aceasta este necesar ca școala să creeze parteneriate educaționale cu personal specializat, cu centrele de resurse și asistență educațională, ca profesorii din școli să devină ei înșiși agenți ai educației incluzive și nu în ultimul rând o colaborare mai strânsă cu părinții.

În seria precedentă am avut sub îndrumare un elev cu CES. Conform diagnosticului medicului psihiatru, elevul Radu C. suferea de: deficiență mintală (OI-50), instabilitate psihocomportamentală, dificultăți de adaptare, tulburări în însușirea achizițiilor școlare (dislexie, disgrafie, discalculie). Asistentul maternal i-a asigurat sprijinul pe parcursul claselor primare, fiind în strânsă colaborare cu școala.

În activitățile de învățare diferențiată am pus accent pe abordarea pozitivă a comportamentului, evitând discriminarea, favorizarea sau etichetarea copilului și am creat contexte prin care mi-am exprimat încrederea în posibilitățile lui de a reuși.

A fost necesară o riguroasă planificare, organizare și desfășurare a acestor tipuri de activități în relație directă cu posibilitățile reale ale elevului și pentru a veni în întâmpinarea problemelor pe care le resimte în raport cu actul educațional. Am încercat să găsesc cele mai bune metode de predare-învățare-evaluare pentru a-l ajuta să se implice conștient în activitățile derulate.

Educația integrată i-a permis elevului cu CES să trăiască alături de ceilalți elevi, să desfășoare activități comune, dobândind abilități în vederea adaptării și a integrării. Am promovat învățarea prin colaborare, utilizând metode și tehnici interactive, elevul cu CES fiind integrat alături de colegii săi, simțindu-se astfel valorizat, încurajat.

1. Elevi

Ideii de activități:

Desfășurarea unor jocuri de cooperare („*Omida*”, „*Oglinda*”) de autocunoaștere („*Obiecte zburătoare*”, „*Colorează-mi lumea!*”) și intercunoaștere („*Punguța magică*”, „*Cubul curios*”, „*Bingo*”), senzoriale („*Ghici cine face așa?*”) activități în echipă, în perechi.

Realizarea de activități practice în grup. De exemplu, am organizat activitatea „*Confecționăm măștișoare*”, elevul cu CES realizând măștișoare împreună cu ceilalți copii din grup. Elevii au colaborat, au manifestat toleranță, i-au oferit sprijin, l-au încurajat și apreciat.

Concursurile sportive i-au dezvoltat elevului Radu C. spiritul de competiție, de echipă, încrederea în forțele proprii, l-au mobilizat la cooperare.

„Pictura sentimentelor”

Activitatea propune relaxarea elevilor/elevului cu CES, prin angajare tactil-chinestezică și facilitarea exprimării sentimentelor acestora. Copiii au realizat o dactilo-pictură, reprezentând diferite stări emoționale.

Exemple de stări emoționale exprimate: veselie, tristețe, mânie, supărare, îndoială, mirare, îngrijorare, frică, ură, rușine/vinovăție etc.

Copiii au fost invitați apoi să exprime exact ceea ce simt în acel moment (un alt desen), folosind culorile pe care le consideră cele mai potrivite.

Culorile alese, fluiditatea mișcării, tonurile și consistența petelor de culoare au oferit indicii interesante privind afectivitatea, dar și calitatea cognițiilor elevului cu CES.

Participarea la proiecte educaționale -ex. „*Vis de copil*”- prin care s-a urmărit implicarea copiilor/copilului cu CES în activități diverse: desene pe asfalt, realizarea de lucrări practice (colaje, creații plastice), creații literare, valorificând potențialul fiecărui elev. Lucrarea elevului cu CES a fost selectată pentru expoziția realizată la finalul proiectului.

Activități extrașcolare- drumeții, vizite, excursii- au contribuit la dezvoltarea relațiilor interpersonale și o mai bună relaționare a copilului cu CES (în excursie unii elevi au ales să doarmă în aceeași cameră cu el), sporirea interesului de cunoaștere a frumuseților naturii și de patrimoniu, formarea și dezvoltarea unor sentimente de prețuire a mediului natural, în vederea adoptării unui comportament ecologic adecvat.

Strategii de învățare: conversația euristică, explicația, exercițiul, brainstorming-ul, turul galeriei, ludoterapia, jocul de rol, jocuri de intercunoaștere, dramatizarea,

demonstrația, ciorchinele, cadranul, cubul, explozia stelara, predicțiile în perechi, partenerul de sprijin.

Resurse: cărți de colorat, cărți de povești, numărătoare, planșe, jetoane, fișe, jucării, atlase, puzzle-uri, fotografii, acuarele, carioci, foarfece, lipici, hârtie creponată/colorată, videoproiector, CD-uri educaționale, povești terapeutice <http://www.sapovestim.ro/pove537ti-terapeutice.html>

Evaluare: observarea sistematică a comportamentului elevului, aprecieri verbale, fișe de evaluare, autoevaluarea, probe de evaluare practică, probe orale și scrise, portofoliul (analiza produselor activității), test sociometric.

2. Părinți

(Exemplu: *Am în clasă un copil cu CES. Cum îi voi vorbi părintelui despre problemele/ așteptările mele? Provocarea: Care sunt modalitățile prin care pot colabora eficient cu părintele unui copil cu CES?*)

Părintele a manifestat deschidere spre a-l sprijini pe copil în activitatea de învățare. A conștientizat că progresul copilului se va realiza cu pași mici, cu răbdare și perseverență.

Ideii de activități

Activitate individuală de consiliere a părintelui, pentru a i se aduce în atenție situația copilului și necesitatea unei strânse colaborări școală-familie.

Lectorate cu părinții pentru a-i sensibiliza în direcția acceptării și integrării copiilor cu CES în școlile de masă.

Invitarea consilierului școlar/psihologului la o sesiune de comunicări cu părinții.

Implicarea părinților în activități extracurriculare: proiecte, serbări, activități tematice.

Strategii de învățare: dezbateră, studiul de caz, convorbirea, explicația.

Resurse: prezentări ppt, videoproiector, coli albe, markere, povești terapeutice <http://www.sapovestim.ro/pove537ti-terapeutice.html>

Evaluare: chestionare, observarea sistematică a comportamentului, fișe de feedback.

3. Cadre didactice

(Exemplu de punct de plecare: *Am în clasă un copil cu CES. Cum voi vorbi colegilor despre acesta? Provocarea: Care sunt modalitățile prin care îmi pot ajuta colegii să îl cunoască și putem colabora pentru a-l sprijini să-și atingă potențialul?*)

Ideii de activități:

Prezentarea elevului cu CES profesorilor clasei – prezentarea ppt a documentelor specifice și realizarea *Planului de servicii individualizat*.

Întâlniri periodice (conform unui grafic) ale profesorilor clasei pentru a analiza situația la învățatură a elevului cu CES și a propune modalități de îmbunătățire.

Strategii de învățare (comune cu alți colegi): studiu de caz, dezbateri, jurnalul reflexiv, masa rotundă.

Resurse : documente medicale, fișe de lucru, coli de hârtie, markere, videoproiector, povești terapeutice <http://www.sapovestim.ro/pove537i-terapeutice.html>

Evaluare: chestionare, fișe de observare a comportamentului, fișe de progres/regres.

Fiecare copil este diferit și special și are propriile nevoi, fie că este sau nu un copil cu dizabilități. Toți copiii au dreptul la educație în funcție de nevoile lor.

FIȘĂ DE LUCRU
ADJECTIVUL
CLASA a III-a

Trifan Ionela-Alina
Școala Gimnazială Crețeni

1. Citește cu atenție enunțul următor și completează tabelul următor:
„Așa arăta August în viața adevărată, după ce-și lepăda fracul portocaliu cu o coadă stufoasă, ghetele lungi, peruca roșcată și nasul caraghios.” (*Fram, ursul polar*, după Cezar Petrescu)

ADJECTIVUL	MASCULIN	FEMININ	NEUTRU	SINGULAR	PLURAL

2. Scrie câte trei adjective care să exprime următoarele caracteristici:

- a) forme:.....
- b) culori:.....
- c) stări:
- d) calități.....
- e) defecte.....

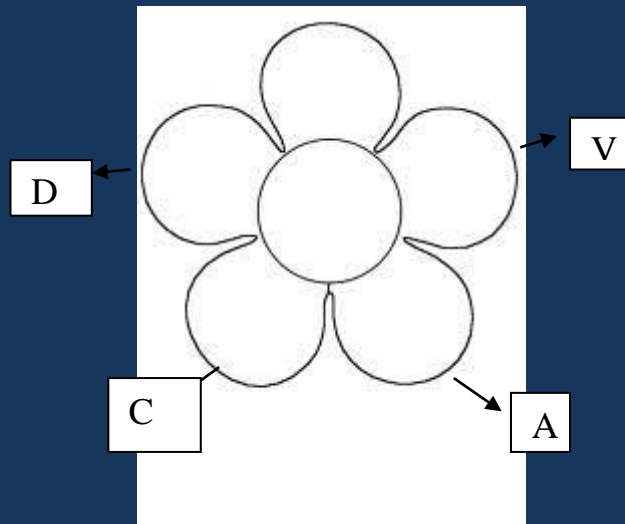
3. Identifică, în careul de mai jos, zece adjective.

C	R	A	C	T	I	V	A	B
G	A	L	B	E	N	H	M	T
A	P	I	S	T	E	Ț	A	A
S	I	N	E	G	R	E	B	R
T	D	F	R	E	A	L	I	E
Z	A	R	A	L	B	Ă	L	S
V	R	L	O	R	O	A	S	Ă
K	N	R	O	T	U	N	D	K
H	I	N	V	E	Ș	N	I	C
H	C	U	R	I	O	A	S	Ă

4. Scrie pe fiecare petală a florii un cuvânt care denumește o însușire care te caracterizează și care începe cu litera indicată. Introdu aceste cuvinte într-o scurtă compunere în care să îți realizezi portretul.

I

TEMA: DEZVOLTAREA CREATIVITĂȚII LA PREȘCOLARI

CREATIVITATEA COPILULUI PREȘCOLAR

Prof.înv.preșc. Neagoe Elena
GPN Udrești, comuna Dănicei, județul Valcea
Grupa combinată

„Una dintre cele mai importante premise ale creativității consta în disponibilitatea de a relua totul de la capat, de a considera ca nimic nu este definitiv, ca nici un proces nu este încheiat odata pentru totdeauna” (E. Landau)

Creativitatea reprezintă cel mai înalt nivel comportamental uman. Se caracterizează prin noutate, originalitate, valoare, armonie, relevanță, îndrăzneală.

Grădinița și școala au sarcina să-i pregătească pe copii pentru a face față noilor cerințe sociale, să găsească mijloacele cele mai eficiente pentru dezvoltarea creativității. Procedeele care stimulează procesul căutării, al descoperirii, care trezesc curiozitatea și interesul copiilor, contribuie la formarea unei gândiri originale și productive, însușiri despre care se vorbește tot mai mult în pedagogia contemporană.

Preșcolăritatea reprezintă vârsta la care este imperios necesar stimularea potențialului creativ al copilului, neevidențiat sau neexprimat prin cunoașterea și stimularea aptitudinilor, prin mobilizarea resurselor latente prin susținerea manifestațiilor printr-o motivație intrinsecă. Activitatea didactică trebuie înțeleasă ca un act de creație nu ca un șir de operații șablon, de rutină.

Copilul preșcolar este prin natura sa un creativ datorită imensei sale curiozități, a freamătului permanent pentru a cunoaște tot ceea ce se petrece în jurul său. În perioada preșcolară imaginația se exprimă viu prin tot ceea ce face copilul la grădiniță la toate activitățile. Imaginația copiilor se dezvoltă prin stimularea curiozității.

În vederea creativității copii trebuie înscriși în cercuri de activități specifice, trebuie urmărite interesele și talentele copiilor de aceeași vârstă, să le oferim o educație în vederea autoîngrijirii, încurajată inițiativa copiilor, în special când este vorba de activități educative, și nu în ultimul rând trebuie să nu uităm să le încredințăm responsabilități pe măsura puterilor lor.

Educatorea trebuie să dispună de capacitatea de înțelegere a copiilor, să trăiască împreună sentimente puternice, să creeze situații care să îmbogățească mintea copilului cu anumite reprezentări și obișnuințe, să-și transforme ocupația într-o frumoasă minune, axată pe dezvoltarea micilor vlăstare.

Pentru a se putea avânta în necunoscut, copilul trebuie să dispună de acea libertate interioară, de acel sentiment de siguranță, provenite din lumea sa înconjurătoare. Pentru ca un copil să ajungă în stadiul de a crea trebuie să posede un anumit volum de cunoștințe, de aceea educatoarea trebuie să fie preocupată permanent de îmbogățirea cunoștințelor copiilor din cele mai diverse domenii de activitate.

Exemple de activități pentru dezvoltarea creativității:

- Activitățile practice
- Jocuri de rol

- Jocurile de construcție
- Dramatizările
- Activitățile artistico-plastice

Însă, pe lângă activitățile variate desfășurate în grădiniță un rol important îl are și amenajarea spațiului educațional, iar acest lucru depinde de creativitatea educatoarei. Un mediu de învățare atractiv poate reprezenta o sursă de inspirație pentru copii. De asemenea, copilul trebuie să fie îndrumat și încurajat să exploreze, să experimenteze dar mai ales să fie lăsat să realizeze liber și în propriu diverse activități, exercițiul fiind cel mai bun profesor.

Dezvoltarea creativității poate îmbraca multe forme și se poate desfășura în orice moment petrecut împreună cu copilul, însă, copilul trebuie stimulat să gândească și să creeze singur. Activitatea creatoare presupune componente intelectuale, motivaționale, cognitive, temperamentale. Gândirea, atenția, memoria, imaginația nu pot fi separate de variabilele non-intelectuale: curiozitatea, sensibilitatea ridicată pentru un anumit domeniu, atitudinea dinamică față de dificultăți.

Curiozitatea și setea de cunoaștere ne face receptivi față de lumea exterioară

***„Dacă un om își urmează cu încredere visurile și se străduiește să-și trăiască viața așa cum și-a imaginat-o, va avea un succes neașteptat în condiții obișnuite”
(Henry David Thoreau)***

BIBLIOGRAFIE:

BOUILLERENNE B.;CARRE E.,Cum sa ne dezvoltam creativitatea,Editura Polirom,Iasi,2002.

Caluschi Mariana - 'Grupul mic si creativitatea', Ed. Cantes, Iasi, 2001
Moraru 1. - 'Psihologia creativitatii', Ed. Hyperion XXI, Bucuresti, 1993

**ȘCOALA - „cu mască,
fără mască”**

(proiect de parteneriat educațional)

Prof. învă. primar Gogoășe Mihaela
Prof. Brănici Crina Ioana

Școala Gimnazială Nr. 1, sat Stăniliești / jud. Vaslui

„Sănătatea este o comoară pe care puțini știu să o prețuiască, deși aproape toți se nasc cu ea.”
Hipocrate

ȘCOALA – cu mască, fără mască, un proiect de parteneriat educațional desfășurat la Școala Gimnazială Nr. 1, sat Stăniliești. Proiectul derulat a fost în colaborare cu Biblioteca școlară, în perioada 16 -22 octombrie 2020, participând elevii claselor I și a VI – a, sub îndrumarea prof. învă. primar Gogoășe Mihaela și prof. Brănici Crina Ioana.

Toată lumea știe că sănătatea fizică înseamnă absența bolii și a oricărei infirmități, în prezența energiei și a vitalității suficiente pentru îndeplinirea datoriilor zilnice și a activităților recreaționale, fără a obosi în mod deosebit. Starea noastră de sănătate este influențată de tot ce ne înconjoară, de buna adaptabilitate la mediu, de buna relaționare interumană, de buna stare familială avută, adică de întreaga noastră raportare la mediu. Așadar, putem să vorbim de o stare de armonie interioară atunci când vorbim de o bună stare a sănătății fizice și de bune relații cu cei din jurul nostru.

Însă, în vremuri tulburi precum cele generate de pandemia de coronavirus, avem senzația că lucrurile sunt scăpate de sub control. Multe din obiceiurile noastre au fost date peste cap, iar viitorul este, potrivit experților, departe de a fi sigur. Există însă multe lucruri pe care le putem face pentru a ne simți mai bine și a rămâne sănătoși.

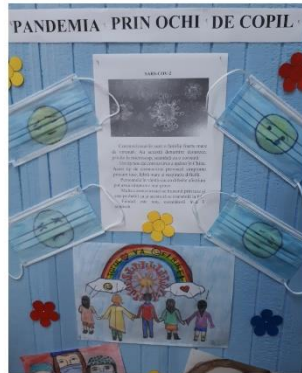
Astfel, de la o simplă idee din postura de bibliotecar al școlii (*prof. inv. primar Mihaela Gogoase*) a devenit un fapt, ceea ce i-a bucurat pe elevi și i-au făcut să înțeleagă că, și în aceste condiții de excepție, viața merge mai departe și pot contribui prin eforturile lor la sănătatea ei.

Scopul proiectului a fost dezvoltarea capacității de cunoaștere și înțelegere a mediului înconjurător, a termenului de *pandemie* și a bolii coronavirus(*SARS-COV-2*), cunoașterea activităților desfășurate de către oameni privind combaterea și prevenirea bolii, exprimarea sentimentelor față de școala în pandemie, stimularea expresivității și creativității prin desen, pictură.

Activitățile desfășurate au fost următoarele:

- 📖 **Ce înseamnă „Pandemie”** (Documentare în biblioteca virtuală, biblioteca clasei și biblioteca școlară);
- 📖 **Școala în pandemie** (Cunoașterea activităților desfășurate de către oameni privind combaterea și prevenirea bolii coronavirus, aranjarea clasei cu materiale specifice);
- 📖 **Drumul coronavirus** (Vizionarea filmulețului *Coronavirus*, prezentare ppt *Covid 19*);
- 📖 **Pandemia prin ochi de copil** (Realizarea desenelor și picturilor pe tema virusului SARS-COV-2);
- 📖 **Expoziție lucrări** (Realizarea panoului *România se vindecă cu tine*, expoziție cu lucrările realizate de elevi).

Grădinița cu P.P. Nr. 8 Bârlad
Prof. învă. preșc. Sava Diana Irina
Grupa mijlocie

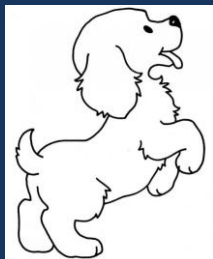
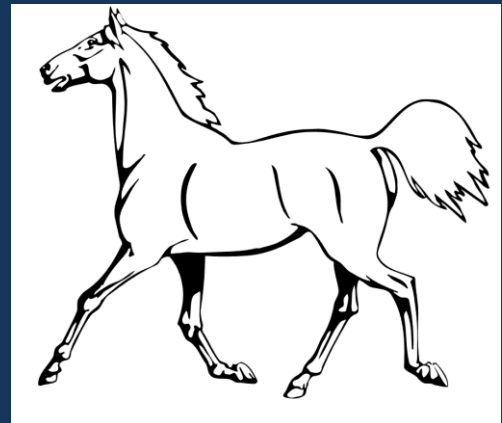
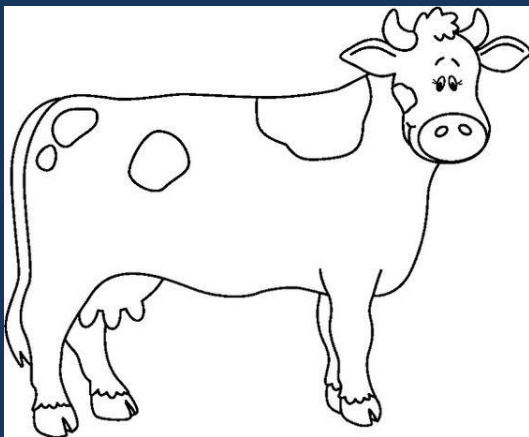
FIȘĂ DE LUCRU

Denumește animalele.

Colorează personajul al cărui răspuns e la ghicitoare și imită-l.

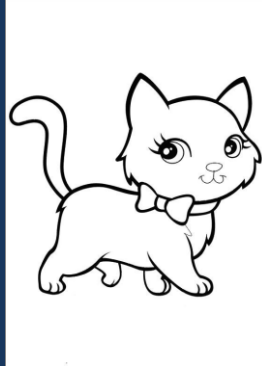
Încercuiește vaca.

Unește fiecare mama cu puiul ei.

G
hici cine este?

„Este mare și-are coarne,
Ne dă lapte, multă carne,
Puiul, vițel se numește,
Spune, ce animal este?”
(Vaca)

ACTIVITATEA ARTISTICO-PLASTICĂ LA VÂRSTA PREȘCOLARĂ

Prof. Sava Diana Irina
Grădinița cu P.P. Nr. 8 Bârlad

Arta este principala cale prin care se realizează relația estetică dintre om și realitate. Opera de artă are caracter dual, ea deținând atât o dimensiune cognitivă, cât și una non-cognitivă. Transmise pe căi proprii cunoașterii artistice și care stau la baza operei, arta cuprinde diverse cunoștințe, specifice și nespecifice. Realitatea înconjurătoare îi declanșează artistului atitudini, trăiri și emoții care sunt exprimate, redate în opere de artă prin procesul creației.

Arta „răspunde unor nevoi reale pe care le simte orice persoană de a-și lămuri unele idei, de a-și motiva unele comportamente și de a-și fundamenta unele atitudini, sugerând, explicând, valorificând sau problematizând. Prin caracterul ei stimulat, tonic, optimist etc. arta împinge la iubirea adevărului, a binelui, a științei și a vieții.” (Salade, D., 1973, p. 17).

Activitățile educației artistico-plastice au la bază *trei tehnici specifice*: desen, pictură, modelaj. Cele trei forme de realizare ale activității artistico – plastice sunt îndrăgite de copii, însă *modelajul* permite copilului să intre în contact direct prin intermediul simțului tactil cu materialul pe care îl folosește și de aceea performanțele obținute prin acest fel de activitate sunt puțin mai mari. Tehnicile de lucru folosite în cadrul activității artistico-plastice pot fi următoarele: tehnica firului de ață, tehnica ștampilelor din cartof, tehnica ștampilelor din plută, tehnica culorilor umede, tehnica petei de cerneală, tehnica dirijării culorii prin jet de aer, tehnica picturii cu palma, tehnica desenului cu lumânarea, tehnica amprentei cu vârful degetului, desenul cu pic, desenul cu creta, desenul cu tempera, desenul cu acuarela, tehnica modelajului, tehnica colajului, tehnica buretelui, tehnica spălării picturii, etc.

Activitățile artistico-plastice sunt mijloace eficiente de educare a *dragostei față de muncă, a spiritului de echipă, de dezvoltare a perseverenței și calităților voinței*. Astfel se conturează *profilul moral* al preșcolarului. Atunci când realizează un desen, o pictură, un colaj sau un alt material, copilul își reprezintă un scop, își canalizează toate eforturile pentru finalizarea acestui lucru. În acest timp el depune și un efort intelectual îndelungat, dezvoltându-și *răbdarea și perseverența*. În timp ce observa lucrările proprii și ale celor din jur, copiii învață să judece, să stabilească valoarea pe care o au acestea, în mod obiectiv.

În cadrul *activității de modelaj* sunt aplicate noi tehnici și procedee. Tehnica întinderii plastilinei cât mai subțire, uniform și în contur presupune folosirea degetelor arătător, mijlociu și inelar. Se pot „decora vase”, de exemplu: sticle în colorate de sucuri, de diferite mărci, și de diferite capacități, iar pe partea interioară a vasului obținut după tăiere, copiii pot întinde plastilină de diferite culori, în strat subțire până acoperă tot vasul.

Prin tehnica înmuierii firului de ață în culoare apoi presat între două pagini suprapuse, *activitatea de pictură* oferă copiilor posibilitatea de a se exprima „spontan”, de a descoperi și produce noul, originalul, într-o gândire creativă, rapidă, critică și eficientă. Efectele plastice obținute sunt surprinzătoare. De exemplu, „*Covoraș țărănesc*” poate fi realizat după o experiență acumulată în domeniul desenului decorativ, în cadrul căreia se observă un progres de la o etapă la alta, precizând

că dexteritatea degetelor mâinii necesară în realizarea liniilor, punctelor, formelor, este în dezvoltare la această vârstă. *Exemplu de schiță de proiect didactic:*

Grupa mare

Domeniul experiențial: Estetic și creativ

Categoria de activitate: Activitate artistico-plastică

Subiectul activității: „Covoară țărănească”

Tema activității: Compoziție după o temă dată

Mijloc de realizare: Colaj

Tipul activității: Consolidare de priceperi și deprinderi

Scopul activității: Consolidarea deprinderii de a compune un model decorativ; dezvoltarea imaginației creatoare și a dragostei pentru frumos

Obiective operaționale:

O1: să numească motive (flori, persoane, animale, forme geometrice), culori și elemente de structură (margine, mijloc, repetiție, alternanță), observând covoarele țărănești expuse;

O2: să-și exprime liber-creativ, prin intermediul limbajului artistico-plastic, ideile, gândurile și sentimentele trăite în urma studierii expoziției de covoare;

O3: să compună în mod original și personal spațiul plastic;

O4: să analizeze lucrările, precizând detalii referitoare la structura covoarelor, motivele și culorile utilizate;

O5: să prezinte lucrarea preferată, motivând alegerea făcută.

Strategia didactică:

- a) **Metode și procedee:** conversația, explicația, expunerea, exercițiul, observația, munca independentă
- b) **Mijloace de învățământ:** fragment din „Fata babei și fata moșului”, covoare țărănești, imagini cu covoare țărănești, Inelul Timpului, foi de desen, pensoare, acuarele, carioci, frize, motive tradiționale decupate, foarfece, creioane colorate, lipici, laptop, CD
- c) **Forme de organizare a activității:** frontală, individuală
- d) **Resurse umane:** 14 copii
- e) **Resurse temporale:** 35 minute
- f) **Resurse bibliografice:**

Dima, V. (1998) *Educație plastică*. București: Editura Teora.

Pentru a realiza lucrările propuse, copiii analizează, împreună cu educatoarea, expoziția de covoare (concrete și fotografiate). Analiza începe de la covoarele concrete, copiii identificând modul în care acestea au fost realizate, raportându-se la motivele tradiționale care apar, la culorile folosite și la structura fiecărui covor, apoi se continuă cu analiza expoziției de fotografii cu covoare țărănești. Materialele identificate vor ajuta să se realizeze covorașele țărănești. Mai întâi vor picta fondul, apoi vor schița cu creionul dacă e nevoie covorul, vor aplica cu lipici motivele pe deasupra, în locurile uscate.

Desenul poate fi utilizat în diferite scopuri: ca test al nivelului mental, evaluarea inteligenței cu ajutorul desenelor; ca mijloc de comunicare, testându-se astfel nivelul de dezvoltare al limbajului și al comunicării în general; ca mijloc de explorare a afectivității copilului; ca mijloc de cunoaștere al propriului corp și al orientării în spațiu.

În concluzie, „copiii desenează, pictează, ștampilează, modelează, desfășoară o bogată activitate. În timpul lucrului ei fac cunoștință cu o serie de materiale, instrumente și procedee tehnice de lucru cu ajutorul cărora se familiarizează cu elementele de bază ale limbajului plastic. Toate aceste câștiguri nu reprezintă un scop în sine, ci este un mijloc eficient și îndrăgît de educare a unei personalități active cu inițiativă capabilă să se adapteze la condițiile mereu schimbătoare ale societății.” (Muhi Șandor, *Îndreptar metodic pentru predarea activității artistico-plastice la învățământul preșcolar*)

Bibliografie:

- Davido, R., 1998, *Descoperiți-vă copilul prin desene*, București: Editura Image.
- Salade, D., 1973, *Educația prin artă și literatură*, București: Editura Didactică și Pedagogică.
- D. Salade, Ciurea Rodica, 1973, *Educația prin artă și literatură*, EDP, București.

COPILĂRIA OGLINDITĂ ÎN OPERELE LITERARE

Prof. înv. preș. Șoldan Oana
Prof. înv. preș. Mihai Silvia
Grădinița cu P.P.Nr.8 Bârlad
Grupa Mare

Literatura este un tărâm de basm la poarta căruia nu ar trebui niciodată să încetăm să batem. Creatorii ei au ajuns cei mai de seamă bijutieri ai limbii române. Cuvinte meșteșugite, teme și motive literare respiră, laolaltă, prin porii fiecărei pagini zugrăvite de vârful peniței lor. E greu să alegi ... însă, dintre toate, una singură m-a cucerit pentru totdeauna: copilăria – vârsta sfântă a creatorului.

În ultimii ani, în educația copiilor și a tinerilor un loc important îl ocupă computerul și televiziunea. Acestea sunt tot mai solicitate în detrimentul lecturii individuale. Într-o lume guvernată de computere se formează tot mai des întrebarea : „De ce trebuie să-l pregătim pe elev pentru a citi din cărțile la fel prezentate de la descoperirea tiparului? De ce să atingă foile de hârtie și să urmărească cu privirea rândurile tipărite când, după accesarea unor adrese pe site , poate urmării tot ce-și dorește?”

Chemarea în lumea cărților nu vine doar din lăuntru, ci deseori din afară, fiind generată și urmărită de familie și școală. Astfel mai târziu ea devine o parte din viață, un pas esențial în formarea gustului pentru lectură, în generarea „iubirii de carte”. Cărțile sunt în măsură să-i inițieze pe elevi în lectură și înțelegerea unor opere literare inspirate din universul vârstei lor , totodată contribuind la dezvoltarea inteligenței , sensibilității și imaginației. Acestea au rolul de a stârni bucuria , plăcerea și necesitatea lecturii, sentimente descoperite de fiecare dată când deschidem o carte. Mesajul artistic al operei, înțeles în varietatea semnificațiilor sale de către micii cititori, contribuie la educarea acestora în spiritul unor virtuți morale alese(cinste,demnitate,adevăr, curaj etc.).

Copilăria rămâne lumea miracolului și a magiei, o insulă a fericirii spre care toată lumea se îndreaptă, fiindcă Măria – Sa , Copilul știe să se facă cea mai plăcută gazdă din lume. Unul dintre simbolurile acestui univers este și Nică, cel care ne invită într-o lume fără vârstă, o lume a jocului, a inocenței, căci prin el, Ion Creangă, a impus în literatura română mitul copilăriei fericite, a ”copilăriei vesele și nevinovate”, după care omul matur suspină la fiecare început de capitol: ”Stau câteodată și-mi aduc aminte ce vremi și ce oameni mai erau prin părțile noastre pe când începusem și eu, drăgăliță – Doamne, a mă ridica băiețaș la casa părinților mei ...”. Opera Amintiri din copilărie este, așadar, ”povestea” vârstei inocente evocate nostalgic într-un neobosit monolog în care eroul ei apare, deopotrivă, ca personaj și ca narator. Făcând referire la această operă, Jean Boutiere observă: ”Creangă scrie cartea retrăirii unei vârste cu sentimentul reînțoarcerii acasă dintr-un exil neînduplecat.”

Pentru Nică, atmosfera generală a universului copilăriei este aceea de mare sărbătoare populară, în care domnește veselia, iar între oameni s-a statornicit sentimentul egalității ca în timpurile mitice. Este o vârstă de aur, în care humuleștenii își trăiesc existența ca și cum s-ar afla sub un clopot cosmic: harnici și aflați mereu pe drumuri, ocupându-se de industria țesutului și cu micul comerț. Țăranii din Humulești sunt înfățișați și în alte momente: ale duminicilor cu hore și plimbări, ale sărbătorilor de iarnă sau ale hramurilor bisericesti, când "se ținea praznicul câte o săptămână întregă", ospașul căpătând astfel dimensiuni homerice. Imaginea copilăriei se oglindește mai ales în întâmplările la care Nică ia parte, în năzdrăvaniile pe care le săvârșește (furatul cireșelor, a pupezei din tei, tăvălirea cânepei mătușei Mărioara, scena de la scaldat), căci eroul lui Creangă era "vesel ca vremea cea bună" și "copilăros ca vântul în turbarea sa". Nu rămâne nicio urmă de îndoială că Amintiri din copilărie este o carte de căpătâi pentru literatura română, o ofrandă adusă copilăriei, în care autorul ei povestește istoria unei vârste de aur în mediul țăranesc al Humuleștiului: „Așa eram eu la vârsta copilăriei, la vârsta cea fericită și așa cred că au fost toți copiii de când lumea și pământul.”

Copilăria petrecută în mijlocul unei naturi feerice, cu bucuriile sau tristețile caracteristice vârstei, constituie problematica multor povestiri de neuitat scrise de Mihail Sadoveanu („Părul din ograda bunicilor”, „Băiețel”, „La mestecănei”, „Ianoș Năzdrăvan”, „Un om năcăjit” ș.a.). „Dumbrava minunată”, se distinge printr-o impresionantă vibrație artistică , autorul realizând una din cele mai încântătoare combinații de realitate și poezie. Desfășurarea epică simplă evidențiază drama unei fetițe orfane, tiranizată de mama vitregă , temă întâlnită în numeroase alte basme și povestiri. Lumea fantastică și cea reală reflectată în imaginația copilului sunt pretexte pentru o incursiune cu adânci și multiple semnificații în universul copiilor lipsiți de copilărie. Integrată ea însăși acestei lumi, Lizuca își dezvăluie frumusețea morală , puritatea, și delicatețea sufletească.

Scriitorul nu se limitează numai la înfățișarea măiestrită a comuniunii dintre om și natură , ci , folosind simbolul miniatural , ca și procedeul transferului , plasează în plan fantastic , alături de suferințele Lizucăi , și pe cele ale morarului Statu-Palmă sau pe ale lui Făt- Frumos, îndrăgostit de o himeră. Pendularea între real și fantastic înlesnește înțelegerea mesajului artistic: aspirația spre o viață fericită a tuturor copiilor orfani , indiferent de categoria socială căreia aparțin . Finalul este cel așteptat : mama vitregă și servitoarea acesteia primesc o pedeapsă binemeritată , spre marea satisfacție a micilor cititori.

Scriitorul danez Hans Christian Andersen este autorul a numeroaselor culegeri de basme și povești pentru copii. Rămas orfan , micul Hans va cunoaște tot felul de privațiuni, copilăria nefericită punându-și astfel amprenta pe întreaga creație

de mai târziu. El spunea : „poveștile minunate ies din viața de toate zilele ”, evidențiindu-se , astfel, adevărata sursă de inspirație a povestitorului. Într-un cadru citadin obișnuit se desfășoară și acțiunea povestirii „Fetița și chibriturile”, în care este evidențiată tema copilăriei nefericite. Drama copilului sărman , se ilustrează prin situarea acțiunii într-un timp bine precizat , noaptea Anului Nou , când contrastele sociale apar și mai pregnant.Nu întâmplător eroina nu are nume ,ea fiind reprezentanta pentru toți copiii sărmani, lipsiți de cele mai elementare bucurii ale vieții.Printr-o relatare sobră și concisă autorul punctează cu compasiune realitatea tragică a copiilor proveniți din familii dezorganizate.

Creația lui Octav Pancu –Iași ,dedicată aproape în întregime copiilor , se distinge prin preocuparea autorului de a cultiva ,cu vădite intenții instructiv-educative, unele valori morale(binele, dreptatea, munca, adevărul, cinstea ș.a.).Tema operei „Jedul cu trei capre” i-a fost inspirată scriitorului de o atitudine caracteristică unor copii răsfățați și neascultători.Ironia și umorul sunt principalele modalități de evidențiere a mesajului etic.

Recunoscut datorită măiestriei basmelor , poveștilor și povestirilor sale, dar și a operei autobiografice „Amintiri din copilărie”, Ion Creangă este , cu siguranță, cel mai cunoscut autor în rândurile celor mici. Dar orice trăsătură, fie ea și defect, ce domină omul de rând, poate deveni la un moment dat benefică,”tot omul are un dar și un amar, și unde prisosește darul, nu se mai bagă în seamă amarul”.

Copilul trebuie permanent îndrumat către lectură. Cine a fost vrăjit o dată de această magie , va rămâne pentru totdeauna dornic de încântările ei și va căuta să le reînoiască. Și atunci va citi,va citi mereu.Asta înseamnă gust al lecturii.Cine știe să-l trezească a azvârlit o sămânță vitală a culturii, vitală pentru că înflorește mereu , în tot cursul vieții. Cartea este cel mai la îndemână , mai comod instrument de învățare. Primele povești ascultate , pe urmă citite, fac să nască în spiritul copiilor , mai întâi într-o stare latentă, apoi din ce în ce mai intens,perceperea unor sentimente care semnifică umanul și actele sale definitorii:dreptatea, curajul,dragostea,generozitatea, loialitatea,...Se pot stabili legături afective între copii și carte. Dacă vrem să-i facem pe elevi să iubească lectura, trebuie să le căutăm cărți construite în jurul polilor de atracție ai acțiunii și imaginației.

„Copilul , scria George Călinescu, se naște curios de lume și nerăbdător de a se orienta în ea. Literatura care îi satisface această pornire îl încântă”

Robert Escarpit vorbește despre necesitatea prelecturii , „ acea fază în care preșcolarii, chiar dacă nu știu să descifreze încă un text, trebuie învățați să contacteze cartea , pentru a căpăta de timpuriu simțul spațiului imprimat.”

IMPORTANȚA EVALUĂRII INIȚIALE ÎN ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR

profesor învăț. primar GRUEV MARIANA ANCA
Școala Gimnazială Nr. 280, București

„Evaluarea merită un loc important în învățământ, din care face parte integrată. Ea are întotdeauna un raport direct sau indirect cu progresul, în extensie și în calitate, al învățării.” (D. Ausubel)

În contextul educativ școlar, evaluarea acționează din două perspective: evaluarea ca utilitate socială, care se traduce prin decizii de orientare, selecție și certificare și evaluarea ca utilitate pedagogică, tradusă prin decizii de reglare didactică. Importanța evaluării în procesul de învățământ crește prin perspectiva educației permanente. Evaluarea constituie o acțiune complexă care presupune realizarea mai multor operații:

- măsurarea fenomenelor pe care le vizează evaluarea;
- interpretarea și aprecierea datelor obținute;
- adoptarea deciziilor ameliorative care reprezintă concluziile desprinse din interpretarea datelor evaluării rezultatelor, diagnosticarea activității care a produs rezultatele constatate, înlăturarea neajunsurilor și îmbunătățirea activității în etapa următoare..

Evaluare inițială este necesară la începutul ciclului de învățământ, an școlar, semestru, începutul unui capitol și chiar al unei lecții. În raport de funcția îndeplinită, de diagnoză și de prognoză, se afirmă și sub denumirea prescurtată de strategie de evaluare predictivă. Aceasta oferă elevului și profesorului o reprezentare a potențialului de învățare, dar și a eventualelor lacune ce trebuie completate și a unor aspecte ce necesită corectare sau îmbunătățire. Ea nu își propune aprecierea performanțelor globale ale elevilor sau ierarhizarea lor și astfel se recomandă raportarea la bareme de evaluare (apreciere).

În contextul procesului de învățământ, abordat din perspectiva paradigmei curriculumului, strategia de evaluare inițială constituie premisa reușitei pedagogice în orice activitate de instruire.

Analiza strategiei de evaluare inițială poate fi realizată la nivel conceptual, normativ și metodologic. Cele trei perspective fixează dimensiunile generale ale acțiunii didactice, angajată de strategia de evaluare inițială, integrată în cadrul oricărei activități de instruire, organizată, planificată și realizată pe termen scurt, mediu și lung.

Scopul evaluării inițiale este cu atât mai bine atins, cu cât reușim să-i determinăm pe elevi să fie receptivi și să înțeleagă importanța evaluării școlare, pentru ca ei să trateze cu seriozitate rezolvarea sarcinilor propuse, să le fie trezită motivația cunoașterii și dorința soluționării corecte a problemelor enunțate.

Evaluarea inițială constituie o condiție hotărâtoare pentru reușita activității de instruire, fiind menită să ofere posibilitatea de a cunoaște potențialul de învățare al elevilor la începutul unei activități, de a ști dacă sunt apti să se integreze cu șanse de reușită în noul program de instruire, dacă vor putea înțelege conținutul ce va fi predat. Relevând importanța pe care o are în acest sens, Ausubel D. subliniază: „Dacă aș vrea să reduc toată psihologia la un singur principiu, eu spun: ceea ce influențează cel mai mult învățarea, este ceea ce știe elevul la plecare. Asigurați-vă de ceea ce el știe și instruiște-l în consecință!”

Rolul ei este de a permite atât profesorului, cât și elevului să-și formeze o reprezentare cât mai corectă posibil asupra situației existente și asupra cerințelor cărora urmează să le răspundă.

Referitor la această formă de evaluare, Sorin Cristea („Pedagogie”, vol. II, editura Hardiscom, Pitești, 1997, pag. 151) afirmă: „Cunoașterea capacităților de învățare ale elevilor, a nivelului de pregătire de la care pornesc și al gradului în care stăpânesc cunoștințele și abilitățile necesare asimilării conținutului etapei care urmează, constituie o condiție hotărâtoare pentru reușita activității didactice.”

Necesitatea realizării evaluării inițiale decurge din mai multe circumstanțe reale, printre care pot fi evocate:

- existența unei eterogenități în ceea ce privește pregătirea elevilor, mai ales după o întrerupere mai mare de activitate, situație în care ea poate sugera nevoia unor programe de recuperare sau a desfășurării unui învățământ diferențiat, cel puțin pe durata unei perioade în care ecartul dintre elevi, sub raportul pregătirii, poate fi atenuat;

- asigurarea „continuității” în asimilarea unui ansamblu de cunoștințe și în formarea unor capacități, când ceea ce urmează a fi învățat se întemeiază pe ceea ce a fost însușit;

- nevoia de a anticipa un proces de instruire adecvat posibilităților de învățare ale elevilor.

Pentru ca evaluarea inițială să fie urmată de rezultatele scontate, e nevoie să se țină seama de următoarele:

- tratarea diferențiată a elevilor;

- selecția riguroasă a conținutului învățării;

- utilizarea acelor metode și procedee didactice care să antreneze cel mai mult capacitățile intelectuale, care asigură învățarea activă și formativă;

- îmbinarea eficientă și alternarea formelor de activitate la clasă (frontală, individuală și pe grupe).

Evaluarea inițială constituie totuși un demers realizat tot mai rar în prezent. Deseori este realizată în treacăt, ca un „tur de orizont” asupra premiselor învățării, fără a dobândi precizia și completitudinea necesare, furnizând educatorului și elevilor informațiile de care au nevoie pentru ceea ce au de făcut în continuare. Realizarea evaluării inițiale este posibilă, dar acest lucru impune mai multe condiții:

- schimbarea mentalității după care realizarea ei constituie o risipă de timp sau o utilizare nerațională a acestuia și înțelegerea faptului că, dimpotrivă, este util „să știi să pierzi timp pentru a câștiga”;

- capacitatea de a gestiona rațional timpul de învățământ;

- înțelegerea evaluării inițiale nu ca simplu test de pornire, de inventariere, ci ca demers care însoțește activitatea pe o durată mai mare de timp.

Deși locul ei este la începutul activității, evaluarea inițială nu reprezintă numai o acțiune prealabilă unui demers didactic, ci constituie un moment al activității, făcând parte integrantă din aceasta. De aici, necesitatea de a fi realizat nu ca scop în sine, ci astfel încât să-și îndeplinească rosturile de prefigurare a activității în continuare, orientând-o și făcând-o mai eficace.

Dezvoltări mai recente ale teoriei privind evaluările în educație extind rolul evaluărilor inițiale raportându-le, în general, la orice activitate de educație, indiferent de dimensiunea ei.

În concluzie, pot fi considerate ca aparținând problematicii evaluării inițiale mai multe idei:

- evaluarea inițială este indisociabilă construcției unui demers didactic riguros și eficace;

- funcțiile ei sunt asigurate până la final numai dacă mijloacele și resursele sunt stabilite și folosite pentru a face posibilă derularea activității în condiții de eficiență;
- constituie un demers pedagogic esențial pentru desfășurarea cu succes a programului de instruire.

Bibliografie:

- Ausubel, R., *Învățarea în școală*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 1981;
- Iucu, B. Romiță, *Instruirea școlară*, Editura Polirom, Iași, 2001;
- Iucu, B. Romiță, Manolescu Marin, *Pedagogie*, Editura Fundației Dimitrie Bolintineanu, București, 2000;
- Jinga, I., Petrescu, I., *Evaluarea performanțelor școlare*, Editura Delfin, București, 1996;
- Radu, I. T., *Evaluarea în procesul didactic*, Editura Didactică și Pedagogică, București, 2000;
- Stoica, A., *Evaluarea în învățământul primar. Descriptori de performanță*, Editura Humanitas Educațional, București, 1998.

Grupurile de sunete **cs, gz** și literele **x X**

Prof. învă. primar PETRACHE DANIELA
Școala Gimnazială Nr. 280, București

➤ **Pronunțăm și scriem corect.**

🇷🇺 Scriem x , pronunțăm cs			🇷🇺 Scriem x , pronunțăm gz		
pix	axă	exigent	exact	exotic	existent
fix	Alex	expune	examen	inexact	exemplifica
lux	taxă	oxigen	exemplu	exerciții	executare

➤ **Citește.**

ortodox ortodocși

fix fișci

linx lincși

➤ **Transformă cuvintele după model.**

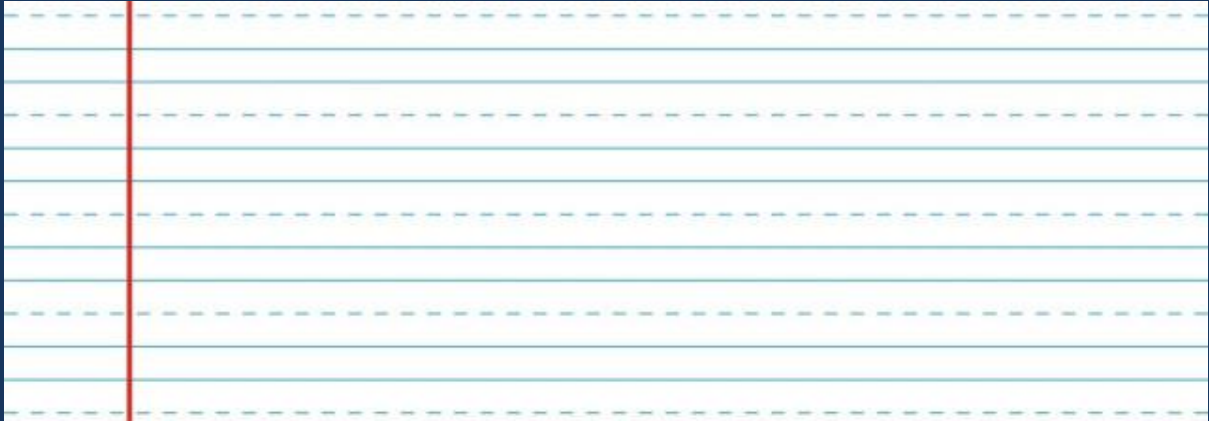
excursie-excursii

exercițiu

explicație

expoziție

extraterestru

➤ **Desparte în silabe cuvintele de mai jos.**

maxim

relaxa

excavator

inexistentă

extraordinară

➤ **Delimitează cuvintele propozițiilor date, apoi transcrie-le.**

Felix are un talent excepțional.

Maximilian exersează zilnic claxilofon.

**FIȘĂ DE LUCRU-CLASA PREGĂTITOARE
COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ**

Prof. învă. primar SPAHIU LAURA
Școala Gimnazială Nr. 280, Bucureș

Citește cu atenție textul de mai jos, apoi rezolvă cerințele.

MICA SIRENĂ

Mica sirenă era o copilă gânditoare și tăcută.

Surorile ei se jucau cu lucruri adunate de prin corăbiile scufundate.

**Prietenul cel mai bun al micii sirene era peștișorul Sebastian. Numai el știa ce își dore
riel: să împlinească șaisprezece ani și să poată înota până la suprafața apei.**

1. Scrie numele celor două personaje:

2. Încercuiește cu roșu titlul acestui text.

3. Numerotează enunțurile din care este format textul.

Exemplu: Mica sirenă era o copilă gânditoare și tăcută/ 1
Surorile ei se jucau cu lucruri adunate de prin corăbiile scufundate/ 2

4. Al treilea cuvânt din a treia propoziție este:.....

5. Scrie numele peștișorului, apoi desparte în silabe acest cuvânt.

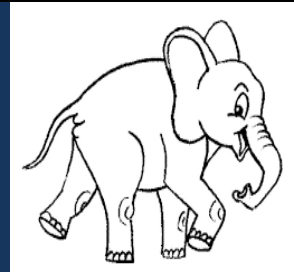
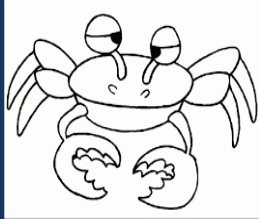
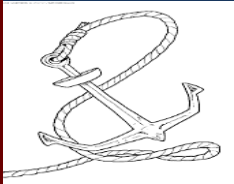
6. Mica sirenă era:

- A) leneșă B) gânditoare C) tăcută D) gânditoare și tăcută

7. Silaba care lipsește din cuvântul *co- ... -lă* este:

- A) și B) mi C) pi D) nea

8. Mica sirenă scrie litera cu care începe fiecare cuvânt, în ordinea imaginilor:

Scrie și tu cuvintele, apoi încercuiește prima literă a fiecărui cuvânt!

Mica sirenă a scris cuvântul:

9. În propozițiile de mai jos, cuvântul „sirena” are alt înțeles decât cel din text. În care?

- A) Am văzut filmul cu mica sirenă.
B) Prietenul sirenei era Sebastian.
C) Sirena mașinii pompierilor se aude în noapte.
D) Sirena cea mică se numește Ariel.

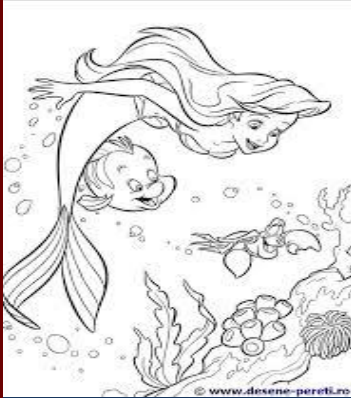
10. Cuvântul scris corect este:

A) îplinească

B) împlinească

C) împlinescă

D) îplinească

SISTEMUL DE ÎNVĂȚĂMÂNT MODERN- INTERDISCIPLINARITATEA

Prof.înv.primar Vrînceanu Valerica

Școala Gimnazială Nr. 280, București

Societatea în care trăim și în care vor trăi copiii pe care îi pregătim are nevoie de oameni care să gândească interdisciplinar, care să treacă cu ușurință de la un domeniu la altul și care să-și îndeplinească cu succes rolurile sociale pentru care sunt pregătiți. Un învățământ interdisciplinar poate să-i ajute pe copii să dobândească o privire de ansamblu asupra vieții și universului, să asimileze mai temeinic valorile fundamentale și să distingă mai ușor scopurile de mijloace. Conexiunile interdisciplinare nu sunt univoce, în sensul că fluxul de informații are o singură direcție spre o anumită activitate; comunicarea se desfășoară în ambele direcții, de la un tip de activitate la altul și invers. Abordarea interdisciplinară pornește de la ideea că nicio disciplină de învățământ nu constituie un domeniu închis, ci se pot stabili legături între discipline.

Practic, interdisciplinaritatea apare ca necesitate a depășirii limitelor creatoare de cunoaștere, care a pus granițe artificiale între diferite domenii ale ei. Argumentul care pledează pentru interdisciplinaritate constă în aceea că oferă o imagine integrată a lucrurilor care sunt analizate separat.

Promovarea interdisciplinarității constituie un element definitiv al progresului cunoașterii. Problema interdisciplinarității a preocupat filosofi și pedagogii încă din cele mai vechi timpuri: sofiiștii greci Plinius, Comenius și Leibnitz, iar la noi Spiru Haret, Iosif Gabrea, G. Găvănescu și, dintre numeroșii pedagogici ai perioadei contemporane amintim pe G. Văideanu. În opinia acestuia, interdisciplinaritatea „implică un anumit grad de integrare între diferitele domenii ale cunoașterii și între diferite abordări, ca și utilizarea unui limbaj comun permițând schimburi de ordin conceptual și metodologic”.

Interdisciplinaritatea este o formă de cooperare între discipline științifice diferite, care se realizează în principal respectând logica științelor respective, adaptate particularităților legii didactice și-l ajută pe elev în formarea unei imagini unitare a realității, îi dezvoltă o gândire integratoare. Interdisciplinaritatea se impune ca o exigență a lumii contemporane supusă schimbărilor, acumulărilor cognitive în diferite domenii ale cunoașterii.

În perioada contemporană, reforma conținuturilor învățământului românesc a creat cadrul unor transformări la nivelul curriculum-ului, între care se distinge perspectiva interdisciplinară.

Interdisciplinaritatea se referă și la transferul metodelor dintr-o disciplină într-alta, transfer cu grade diferite de implicare sau finalizare.

Interdisciplinaritatea reprezintă o modalitate de organizare a conținuturilor învățării, cu implicații asupra întregii strategii de proiectare a curriculum-ului, care oferă o imagine unitară asupra fenomenelor și proceselor studiate în cadrul diferitelor discipline de învățământ și care facilitează contextualizarea și aplicarea cunoștințelor dobândite.

În procesul de învățământ se regăsesc demersuri interdisciplinare la nivelul corelațiilor minimale obligatorii, sugerate chiar de planul de învățământ sau de programele disciplinelor sau ariilor curriculare. În înfăptuirea unui învățământ modern, formativ, considerăm predarea – învățarea interdisciplinară o condiție importantă. Corelarea cunoștințelor de la diferitele obiecte de învățământ contribuie substanțial la realizarea educației elevilor, la formarea și dezvoltarea flexibilității gândirii, a capacității lor de a aplica cunoștințele în practică; corelarea cunoștințelor fixează și sistematizează mai bine cunoștințele, o disciplină o ajută pe cealaltă să fie mai bine însușită.

Predarea – învățarea prin corelarea obiectelor de studiu reprezintă noul în lecții, care activează pe elevi, le stimulează creativitatea și contribuie la unitatea procesului instructiv – educativ, la formarea unui om cu o cultură vastă.

Legătura dintre discipline se poate realiza la nivelul conținuturilor, obiectivelor, dar se creează și un mediu propice pentru ca fiecare elev să se exprime liber, să-și dea frâu liber sentimentelor, să lucreze în echipă sau individual.

Interdisciplinaritatea este „o formă de cooperare între discipline diferite cu privire la o problemă, a cărei complexitate nu poate fi surprinsă decât printr-o convergență și o combinație prudentă a mai multor puncte de vedere.” (Cucuș Constantin - „Pedagogie”).

Interdisciplinaritatea implică stabilirea și folosirea unor conexiuni între limbaje explicative sau operații, cu scopul diminuării diferențelor care apar între disciplinele de învățământ, clasice.

Predarea și învățarea unei discipline au dezavantajul că folosesc perceperea secvențială și insulară a realității unice, făcând-o artificială. Din acest motiv este necesară realizarea unor conexiuni, între anumite discipline școlare, pentru o percepere unitară și coerentă a fenomenologiei existențiale.

În învățământul preuniversitar, (conform lui Văideanu, 1988) se pot identifica trei direcții ale interdisciplinarității:

1. la nivel de autori de planuri, programe, manuale școlare, teste sau fișe de evaluare;
2. puncte de intrare accesibile profesorilor în cadrul proceselor de predare – evaluare (în acest caz programele rămân neschimbate);
3. prin intermediul activităților nonformale sau extrașcolare.

Intervenția profesorului determină corelații obligatorii prevăzute de programele școlare și impuse de logica noilor cunoștințe, fapt ce duce la interdisciplinaritate.

Se pot elabora, în echipă, proiecte de lecții, planificări semestriale sau anuale comune a două sau mai multe discipline (biologie – chimie, biologie – fizică, matematică – fizică sau biologie – fizică – chimie etc.).

Interdisciplinaritatea se mai poate baza și pe:

1. cultura bogată, interdisciplinară a profesorului;

2. echipe de profesori cu specialități diferite, care să predea „în echipă”, (fie numai un grup de discipline, predate la aceeași clasă, fie aceleași discipline urmărite pe orizontală și pe verticală).

La nivel de reflecție și de elaborare curriculară profesorii de discipline diferite trebuie să realizeze planificări și proiecte de activitate didactică în comun, în raport cu unele criterii și principii pedagogice asumate de către toți. Mai există dificultăți în lipsa competențelor de colaborare, de cooperare și de lucru în echipă.

Un conținut școlar structurat în chip interdisciplinar este mai adecvat realității descrise și asigură o percepere unitară și coerentă fenomenelor. Astfel, avantajele interdisciplinarității sunt multiple:

- a. Permite elevului să acumuleze informații despre obiecte, procese, fenomene care vor fi aprofundate în anii următori ai școlarității;
- b. Clarifică mai bine o temă făcând apel la mai multe discipline;
- c. Creează ocazii de a corela limbajele disciplinelor școlare;
- d. Permite aplicarea cunoștințelor în diferite domenii;
- e. Constituie o abordare economică din punct de vedere al raportului dintre cantitatea de cunoștințe și volumul de învățare.

Predarea interdisciplinară pune accentul simultan pe aspectele multiple ale dezvoltării copilului: intelectuală, emoțională, socială, fizică și estetică. Interdisciplinaritatea asigură formarea sistematică și progresivă a unei culturi comunicative necesare elevului în învățare, pentru interrelaționarea cu semenii, pentru parcurgerea cu succes a treptelor următoare în învățare, pentru învățarea permanentă.

BIBLIOGRAFIE

1. Pălășan T., Crocnan D.O., Huțanu E., „Interdisciplinaritatea și integrare - o nouă abordare a științelor în învățământul universitar”, în revista „Formarea continuă a C.N.F.P din învățământul preuniversitar”, București, 2003;
2. Văideanu G., „Educația la frontierele dintre milenii”, Editura Didactică și Pedagogică, 1988;

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

3. Dogaru-Ulieru V., Drăghicescu. L., „Educație și dezvoltare profesională”, „Scrisul Românesc
Fundația – Editura”, Craiova, 2011.

FIȘĂ DE LUCRU- CLASA I
COMUNICARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ
FLOREA RODICA SCOALA GIMNAZIALA NR 280

Povestea Omului de Zăpadă

după Hans Christian Andersen.

Ca toate poveștile și aceasta începe cu a fost odată...

A fost odată un om de zăpadă care arată destul de ciudat: în loc de ochi avea două cioburi mari și o gură făcută dintr-o greblă veche, ceea ce îl făcea să pară că are și dinți. Era făcut de câțiva copii gălăgioși, dar foarte veseli, care se bucurau că, în sfârșit, puteau să se joace cu zăpada pufoasă.

- E așa de frig încât tremur de bucurie! Simt cum îmi trosnește tot corpul când bate vântul acesta rece și plăcut - spuse omul de zăpadă. Ce mult mi-ar plăcea să mă pot mișca din loc! Dacă aș putea, m-aș da și eu pe gheață, cum fac băieții, dar nu știu nici măcar să merg!

1. Răspunde la întrebările de mai jos:

1. Care este titlul textului?

.....
.....

2. Cine este autorul ?

.....
.....

3. Câte alineate are textul de mai sus?

.....
.....

4. Cine este personajul principal care apare în text?

.....
.....

1. Când se petrece acțiunea?

2. Ce își dorea mult omul de zăpadă?

2. Desparte în silabe cuvintele:

zăpadă _____ gălăgioși _____ ochi _____
gheață _____ om _____ bucurie _____

3. Scrie cuvinte cu același înțeles pentru:

veseli = _____ gălăgioși = _____ spuse = _____

4. Scrie cuvinte cu înțeles opus pentru:

începe _____ rece _____ veche _____

5. Alintă cuvintele:

casă-căsuță _____ ușă _____ stradă _____
copil _____ băiat _____ ochi _____

6. Desparte cu o linie cuvintele din propoziție, apoi scrie corect enunțul pe rândul de mai jos:

OMULDEZĂPADĂÎȘIDOREASĂMEARGĂ.

.....

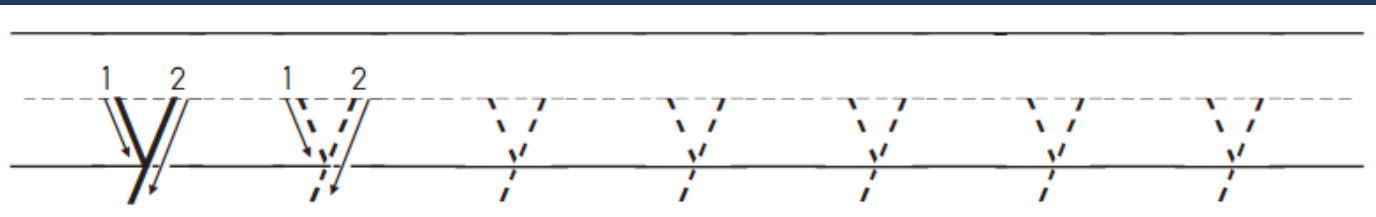
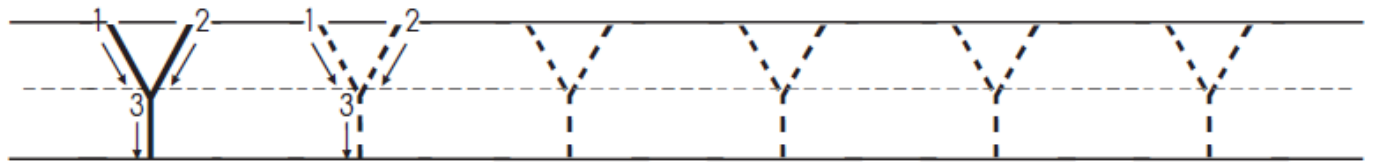
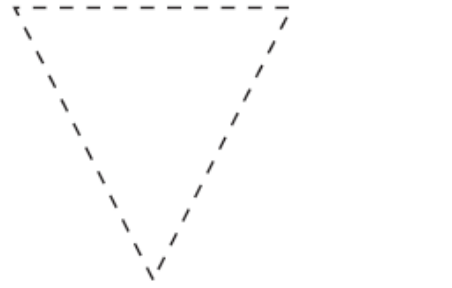
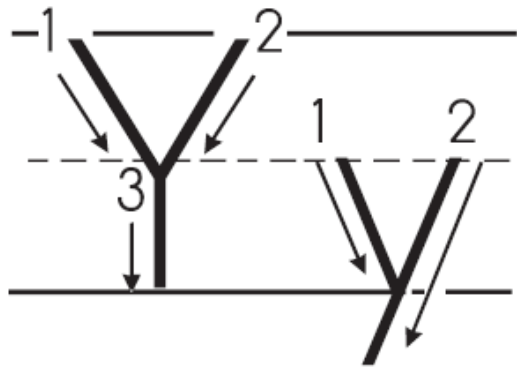
.....

8. Alcătuiește o propoziție cu cuvântul PUFOASĂ.

.....

.....

2. Unește fiecare cuvânt cu personajul corespunzător.

Jerry

Mickey

Daisy

Yogy

Științe- ev. Sumativă

Profesor pentru învățământul primar,

Filon Iuliana- Elena

Liceul Tehnologic "Nicolae Dumitrescu" Cumpăna, jud. Constanța

Total puncte: 10

Încercuiește varianta corectă și completează cu răspunsul potrivit(acolo unde este cazul).

Toate întrebările sunt obligatorii.

Fiecare întrebare este notată cu un punct.

1. La temperaturi scăzute ale aerului, unele păsări:

- a) pleacă
- b) se adăpostesc în cuiburi
- c) altele

2. Furnicile se apără:

- a) prin înțepături
- b) prin mușcături
- c) se îndepărtează din pericol

3. Albinele trăiesc în:

- a) colonii
- b) roiuri
- c) mușuroaie

4. Peștii se înmulțesc prin:

- a) ouă
- b) pui vii
- c) ambele

5. Corpul broaștei este acoperit cu:

- a) păr
- b) blană
- c) piele

6. Broaștele se hrănesc cu:

7. Reptilele au corpul acoperit cu:

- a) piele solzoasă
- b) plăci osoase
- c) piele

8. Este o pasăre cu ochii mari:

- a) rața
- b) bufnița
- c) ciocănitoarea

9. Păsările au corpul acoperit cu:

- a) solzi, piele
- b) pene, fulgi și puf

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

c) puf și blană

10. Poți afla masa unui mamifer folosind:

a) greutatea

b) volumul

c) cântarul

Test de evaluare

Prof. înv. primar Gafar Denis

Liceul Tehnologic „Nicolae Dumitrescu” - Cumpăna

E iarnă !

A dat Dumnezeu zăpadă cu nemiluita și cade, cade puzderie, mărunță și deasă, ca făina la cernut, vânturată de un crivăț care te orbește. Muscelele dorm sub zăpada de trei palme. Pădurile, în depărtare, cu tulpini fumurii, ciucurate de ninsoare, par cercelate cu flori de zarzări și de corcoduși. Vuiet surd se încovoiaie pe după dealuri și se pierde în văi adânci. Cerul e ca leșia. Cârduri de corbi, prididite de vânt, croncăne căutând spre păduri. Viscolul se întetește. Vârtejele trec dintr-un colnic în altul. Și amurgul serii se întinde ca un zăbranic sur.

Râul Doamnei, umflat, curge repede, cu un vâjâit mânios, înecat în glasul vântului. El izbește de meterezele podului butuci groși și sloiuri mari de gheață.

Arar se vede pui de om trecând prin sat. Pârția e acoperită. Abia se zăresc poteci ca de lățimea unei lopeți. Cea mai îngrijită potecă leagă ulițele satului de școală.

Noaptea cade tihnită. Lumini gălbui de vâpăiță joacă prin geamurile câtorva case. Vremea rea a amorțit satul zgomotos.

1. Scrie cum sunt înfățișate în text:

Viscolul

Cerul

Râul

Pădurile

2. Efectuează operația data și vei afla numărul de alineate al textului „Iarna” de Barbu Ștefănescu Delavrancea.

$$125 : 25 =$$

Substantivul

Profesor pentru învățământul primar,

Filon Iuliana- Elena

Liceul Tehnologic "Nicolae Dumitrescu" Cumpăna, jud. Constanța

Total puncte: 10

Citiți cu mare atenție enunțurile, apoi bifați răspunsul corect. După ce ați terminat, VERIFICAȚI-VĂ!!!!

1. Ce este substantivul? (0,5 puncte)

- parte de propoziție
- parte de vorbire
- amândoua

2. De câte feluri este substantivul? (0,5 puncte)

- comun
- propriu
- ambele

3. Scrie 3 substantive la genul feminin(1,5 puncte)

4. Scrie cinci substantive proprii. (2,5 puncte)

5. Analizează substantivul "castel". (1 punct)

6. Scrie substantivele cu sens asemănător pentru: (1,5 puncte)

Drum=

Prieten=

Zăpadă=

7. Alcătuieste câte o propoziție cu formele de plural ale substantivului "corn". (1 punct)

8. Formulează propoziții în care substantivul "lac" să aibă înțelesuri diferite. (1,5 puncte)

Matematică - Evaluare sumativă

Profesor pentru învățământul primar,

Filon Iuliana- Elena

Liceul Tehnologic "Nicolae Dumitrescu" Cumpăna, jud. Constanța

Total puncte: 10

Este un test de evaluare a cunoștințelor teoretice.

Citiți cu mare ATENȚIE! Întrebările pot avea 1 sau 2 răspunsuri corecte.

Toate întrebările sunt obligatorii.

1. Numerele care se înmulțesc se numesc: (1 punct)

- termeni
- factori
- altfel

2. Numerele care participă la operația de scădere se numesc: (1 punct)

- termeni, diferență, total
- descăzut, scăzător, produs
- cât, rest, diferență
- descăzut, scăzător, diferență

3. Dacă schimbăm ordinea numerelor care participă la operația de scădere, vom obține același rezultat? (1 punct)

- Da
- Nu

4. Proba operației de înmulțire se efectuează: (1 punct)

- Schimbând ordinea factorilor

- Împărțând produsul la unul dintre factori, pe rând

5. Operația de scădere se folosește: (1 punct)

- pentru a micșora un număr cu alt număr
- pentru a micșora un număr de mai multe ori
- pentru a face diferența între două numere

6. Operația de înmulțire ne ajută să aflăm: (1 punct)

- cu cât este mai mare un număr decât altul
- de câte ori este mai mare un număr decât altul

7. Într-un exercițiu cu mai multe operații, ordinea efectuării este: (1 punct)

- înmulțire, adunare, scădere, împărțire
- împărțire, adunare, înmulțire, scădere
- împărțire/ înmulțire, scădere/ adunare
- adunare/ scădere, înmulțire/ împărțire

8. Compune o problemă a cărei rezolvare să fie: $6 \times (12 + 15 + 35) =$ (3 puncte)

Învățarea colaborativă

Prof. învă. preșcolar Tudose Roxana Florina

G. P. N. Stâlpeni – sat

Lic. Tehn. I. C. Petrescu Stâlpeni

Motto: *”Nu-i înveți pe alții ceea ce vrei, nu-i înveți ceea ce știi, ci îi înveți ceea ce ești...”*

Învățarea prin colaborare este o metodă de predare și învățare în care preșcolarii lucrează împreună, uneori în perechi, alteori în grupuri mici, pentru a rezolva una și aceeași problemă, pentru a explora o temă nouă sau a lansa idei noi, combinații noi sau chiar inovații autentice. Metodele interactive de grup determină și stimulează munca colaborativă desfășurată de cei implicați în activitate, în cadrul căreia, toți „vin” (participă) cu ceva și nimeni nu „pleacă” cu nimic.

Respectând nivelul dezvoltării psihice și al capacității motrice specifice vârstei și particularităților individuale, educatorul trebuie să asigure o formă plăcută, antrenantă, stimulantă în desfășurarea activităților cu preșcolarii. O metodă benefică este învățarea colaborativă.

Acest tip de învățare este stimulativă, generând un comportament contagios și o strădanie competitivă; facilitează emiterea de ipostaze multiple și variate; dezvoltă capacitățile copiilor de a lucra împreună, ceea ce se constituie într-o componentă importantă pentru viața și pentru activitatea lor profesională viitoare; timpul de soluționare a problemelor este de cele mai multe ori mai scurt; se reduce la minim fenomenul blocajului emoțional al creativității; grupul dă un sentiment de încredere, de siguranță; antrenarea reciprocă a copiilor ce duce la dispariția fricii de eșec și determină curajul de a-și asuma riscul; are ca efect educarea stăpânirii de sine și a unui comportament tolerant față de opiniile celorlalți; înfrângerea subiectivismului și acceptarea gândirii colective; se creează noi prietenii și simpatii; contribuie la intensificarea atitudinilor pozitive față de cadrele didactice.

Prin învățarea prin cooperare se poate contura și o rezolvare creativă a conflictelor, iar în cadrul divergențelor de opinii copiii se deprind să folosească un arsenal de luptă complex: deopotrivă cognitiv, afectiv și comportamental. Învățarea prin cooperare ajută copiii să învețe mai profund, cultivând relațiile bazate pe respect reciproc și colaborare constructive. Tehnicile de învățare prin cooperare implică strategii de atribuire a unor roluri active copiilor, pentru ca aceștia să se sprijine reciproc în procesul de învățare. Nu mai este suficient să li se prezinte copiilor date intuitive sau verbale, pentru ca ei să le înregistreze și să le interiorizeze, în scopul de a le reda fidel, ci este nevoie de interacțiuni cognitive,

sociale, prin intermediul cărora copiii să înțeleagă scopul, rezultatele și utilitatea procesului pe care-l parcurg: acela de dobândire nu numai de noi informații, dar și de formare de atitudini și comportamente, aceasta fiind de fapt, învățarea.

A coopera înseamnă a lucra împreună pentru un scop comun, presupunând un schimb activ de idei, înseamnă a dezvolta componenta socială a personalității copiilor. Determinarea copiilor preșcolari să lucreze în echipă reprezintă o tehnică binecunoscută pentru promovarea învățării active și a unei bune pregătiri pentru integrarea școlară, știut fiind faptul ca abilitatea de-a lucra împreună a devenit apanajul noii reforme educaționale.

Din acest motiv, toate activitățile de învățare nu trebuie să fie explicații plicticoase, ci jocuri cu rol, simulări, povești, probleme “decupate” din viața de zi cu zi. În orice moment al activității, copilul este antrenat într-o activitate cu o sarcină clară și întotdeauna participarea lui are drept scop să găsească o soluție, să câștige o competiție, să-și adjucece un merit pentru efortul său. Copiii trebuie învățați de mici să coopereze în cadrul unor echipe, dar să se înfrunte și individual din perspectiva “câștig eu - câștigi și tu”.

Astfel, dintre caracteristicile învățării colaborative pot enumera pe cele în care copiii: își stabilesc sarcini, cooperează, schimbă idei, selectează informația cea mai bună, realizează o informare din surse variate, ajută dezvoltarea comunicării orale și convenționale, face ca intervenția „educatoare/observator” să fie facultativă, determină utilizarea proceselor mentale de nivel superior: gândirea abstractă, gândirea critică.

Învățarea prin cooperare **permite:** socializarea, schimbul de păreri, dezbateri, dezvoltarea încrederii în sine, autoevaluarea pe baza analizei și în comparație cu colegii.

Învățarea prin cooperare **cultivă:** toleranța; motivația; creativitatea; dorința de cunoaștere; acțiunea; spiritul de competiție cu echipele rivale; responsabilitatea individuală și de grup.

Munca în echipă este un aspect al învățării prin cooperare, ilustrând ideea de interdependență pozitivă: „un copil nu poate să reușească fără ceilalți”. Astfel, solicităm copiii să lucreze în colaborare pentru a realiza diverse sarcini. De exemplu, realizarea unei machete pentru centrul tematic, presupune ca fiecare copil din echipă să realizeze un element component; pavoazarea sălii de grupă, munca la colțul naturii, realizarea unor măști pentru sărbătorile de iarnă, a unor expoziții tematice, toate presupun de asemenea, o munca în echipa, în colaborare pentru un îndeplinirea unui scop comun. În asemenea activități, pe lângă obiectivele vizând învățarea copiilor li se formează și deprinderea de a munci în grup. La nivelul grădiniței, învățarea prin cooperare este o activitate frecvent utilizată în programul zilei.

Cooperarea și colaborarea se întâlnesc și în jocurile de creație – jocuri de rol, în echipele formate, în cadrul jocurilor de mișcare de la educație fizică, în jocurile didactice, în manifestări artistice: serbări, scenete, dansuri, lucrări practice, colective.

Dintre **avantajele** învățării colaborative pot aminti:

- Apar idei mai multe și mai bune, copiii învață unul de la altul, nu doar de la educatoare;
- Copilul intră în contact cu alte opinii decât ale sale, acestea obligându-l să țină seama de ele;
- Ajută copilul să accepte schimbarea și cooperarea pentru identificarea unor soluții la problemele cu care se confruntă el sau echipa sa;
- Se realizează dezvoltarea socială, se dobândesc competențe sociale: respectul de sine, simțul identității și capacitatea de a rezista în condiții de stres și situații de adversitate;
- Evaluarea urmărește acordarea ajutorului imediat, având o funcție corectivă, ameliorativă; se realizează prin raportarea la progresul individual, dar are în vedere atât participarea fiecărui copil la procesul elaborării în comun, cât și rezultatul echipei.

Învățarea colaborativă are însă, și anumite **dezavantaje**:

- Impunerea lucrului în echipă nu va reuși întotdeauna să integreze copiii timizi și cu deficiențe majore de comunicare;
- Productivitatea unor copii poate scădea uneori, atunci când sunt obligați să colaboreze cu alți copii;
- Educatoarea se confruntă cu necesitatea realizării unui compromis între eficiență și performanță;
- Se poate pierde din vedere obiectivul final, de învățare, acordând foarte mare atenție relațiilor intragrup.

Este cunoscut faptul că metodele interactive de grup stimulează învățarea prin cooperare, munca în echipă, în grupuri mai mici/mari sau în perechi. Metodele des utilizate în activitatea cu preșcolarii sunt: brainstorming, explozia stelară, predarea-învățarea reciprocă, categorizarea, diagrama Venn, metoda ciorchinelui, harta cu figuri, floare de lotus, pălăriile gânditoare, jurnalul grafic, turul galeriei, piramida și diamantul etc.

De la învățarea pe grupe, la învățarea prin colaborare și până la învățarea prin cooperare, organizarea experiențelor de învățare altfel decât individual a parcurs câteva etape. Dacă în cazul învățării prin colaborare accentul cade pe procesul învățării, în cazul învățării prin cooperare, procesul și produsul sunt în egală măsură importante. Orientarea către realizarea unui produs, ca rezultat al procesului de învățare, atrage după sine dezvoltarea gândirii orientate către scop și, implicit, a sentimentului de responsabilitate individuală și colectivă.

Învățarea colaborativă poate fi la îndemana fiecărei educatoare, cu condiția ca, încă din etapa de proiectare a activităților, să vizeze tematici adecvate și să pună la dispoziția copiilor materialele corespunzătoare. Colaborarea înseamnă înainte de toate un câștig în planul interacțiunii dintre preșcolari generând sentimente de acceptare și simpatie. Departate de a genera conflicte, ea

*Creativitate
în educație*

ISSN 2457-9793

instauraza buna intelegere armonia si stimuleaza comportamentele de facilitare a succesului celorlalti.

BIBLIOGRAFIE:

1. Fluieraș Vasile, 2005, „*Teoria și practica învățării prin cooperare*”, Editura „Casa Cărții de Știință”, Cluj-Napoca
2. Bernat, S., E., 2003, „*Tehnica învățării eficiente*”, Presa Universitară Clujeană, Cluj-Napoca,
3. Peretti, A.; Legrand, J-A.; Boniface, J. (2001) – Tehnici de comunicare, Polirom, Iași.

FIȘĂ DE LUCRU

PROFESOR PENTRU ÎNVĂȚĂMÂNTUL PRIMAR ROGOBETE FLOAREA DANIELA

SCOALA GIMNAZIALĂ NR.1 CELNIC ANINA

Citește cuvintele.

În coloana din stânga ta încercuiește litera inițială.

În coloana din dreapta ta încercuiește litera finală.

ANA

CORINA

ELENA

IOANA

COSTIN

COSTEL

NELU

MANOLE

Continuă propoziția.

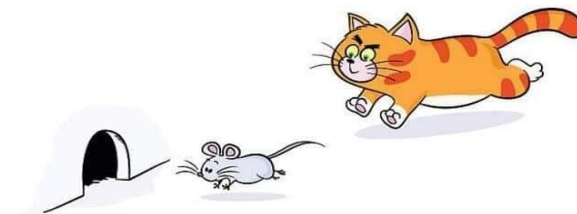

MĂRUL ESTE (adaugă un cuvânt)

CARTEA (adaugă două cuvinte)

PISICA (adaugă două cuvinte)

POVEȘTEA TERAPEUTICĂ – POVEȘTEA DIN POVEȘTI

Prof. înv. primar Edu Camelia, Școala Gimnazială nr. 149

Copiii dar și noi adulții, suntem atrași de lumea poveștilor și a basmelor, de tumultul acțiunilor și de modalitățile inedite prin care personajele își rezolvă conflictele. Fiecare avem în minte o poveste care ne-a marcat copilăria, un personaj cu care am dorit să ne asemănăm. Atunci, demult nu ne-am gândit la rolul lor vindecător.

În decursul istoriei, poveștile au fost utilizate pentru a calma, a vindeca, a inspira. O poveste devine terapeutică atunci când îl provoacă pe cititor să își schimbe modul de înțelegere într-unul nou și sănătos, stimulând astfel o schimbare pozitivă în modul de a gândi, în trăirea emoțiilor și/sau în comportament.

Relativ la emoțiile ce se nasc frecvent în mediul școlar, frica de eșec este o trăire afectivă cu care majoritatea copiilor se confruntă la un moment dat, pe parcursul traseului lor de discipoli. Frica de eșec se referă la o teamă accentuată că nu vor reuși să facă față cerințelor școlare, că nu vor ști să-și facă temele, că nu vor lua note bune, că se vor intimida când vor fi ascultați etc.

În cadrul opționalului "Teatru pentru copii" am organizat activități care au condus spre o prevenție a consecințelor nefaste resimțite la nivel emoțional. Poveștile clasice au suferit o remodelare, deoarece au primit conotații noi prin combinarea conținuturilor. Punerea personajelor cunoscute în situații noi i-a provocat pe copii să se identifice cu situații imaginare, dar posibil a fi identificabile cu propriile trăiri.

Activitatea: "Salata de povești"

Scop: stimularea interesului pentru a găsi soluții unor provocări, diminuarea consecințelor fricii de eșec, dezvoltarea capacității de combinare și de sinteză, reînvierea interesului față de poveștile clasice.

Materiale: planșe cu imagini din povești sau cu personaje clasice

Timp: 50 minute

Desfășurare, consemne:

C1 : „Formați echipe de câte patru elevi.”

C2 : „ Luați câte o planșă cu imagini din povești.”

C3 : „ În timp ce un elev povestește conținutul, unul dintre personaje intervine pentru a da un alt curs întâmplării.”

C4 : „ Toți din echipă puteți interveni în schimbarea poveștii introducând elemente din conținutul ilustrat pe planșele voastre”.

Povești inventate de copii - exemple:

Ingrediente: Albă ca Zăpada
 Motanul încălțat

Capra cu trei iezi

Tarzan

”A fost odată ca niciodată, că de n-ar fi nu s-ar povesti. A fost o prințesă pe nume Albă ca Zăpada. Ea avea trei iezi, care erau tare neastâmpărați deoarece alergau după Motanul Încălțat.

Într-o zi, fata s-a dus în pădure și acolo s-a întâlnit cu Tarzan.

- Ajutor, ajutor, un om al junglei, srigă Albă ca Zăpada. Nu apucă să fugă pentru că au apărut mai multe maimuțe. Acestea s-au apropiat de ea în timp ce din tufișuri au ieșit iezi și motanul. O cuprinse teama, dar Tarzan îi spuse:

- Fată frumoasă, nu te speria! Eu sunt stăpânul pădurii și toate animalele mă ascultă.

Nu-ți vor face rău maimuțele mele!

- Și noi știm că Tarzan este prietenul nostru, au spus iezi. Ne-a ajutat să-l păcălim pe lupul cel rău, într-o zi când nu erai acasă.

Albă ca Zăpada s-a liniștit și l-a rugat pe Motanul Încălțat să ducă veste la palat că va fi sărbătoare mare, în cinstea celui care i-a salvat copiii.

Ce a urmat? Firește trei zile și trei nopți de petrecere, iar de atunci, prințesei nu-i mai era teamă să meargă prin pădure.”

Ingrediente: Fata moșului și fata babei;

Greuceanu;

Cei trei purceluși;

Cenușăreasa.

”Era odată un moș și o babă. Moșul avea șapte pitici, iar baba avea un băiat puternic, pe nume Greuceanu.

Într-o zi, când moșul și baba erau plecați la târg, lupul cel rău i-a mâncat pe cei șapte pitici. Doar Greuceanu a săpat, fugind în casa celor trei purceluși. Acolo, a cerut ajutor Cenușăresei cea vitează. Fata și-a luat buzduganul și a plecat să se lupte cu lupul cel fioros. Înfruntarea a durat trei zile și trei nopți, iar Cenușăreasa a ieșit biruitoare. Drept răsplată baba i-a dat pe Greuceanu de bărbat și jumătate din gospodărie.

Cenușăreasa și Greuceanu au avut trei iezi cucuieți și au trăit fericiți până la adânci bătrâneți, iar dacă n-au murit, mai trăiesc și în zilele noastre!

Și-am încălecat pe o fus, / Să trăiască cine-a spus!”

Discuție:

Cum v-ați simțit în timpul acestei activități?

Ce v-ați amintit în timpul acestei activități ?

Cum vi s-a părut introducerea unui personaj în povestea cunoscută ? Cum s-a manifestat acesta față de personajele firești ale povestii? Ce a adus în plus ?

Ce ați învățat despre voi și despre ceilalți cu ocazia acestei activități ?

Cum veți folosi ceea ce ați învățat ?

Efectele în urma aplicării tehnicii :

Activitatea a fost deosebit de plăcută copiilor. Au colaborat foarte bine și s-au amuzat pe seama noului curs al poveștii. În general, personajele introduse nu au fost în contradicție cu cele ale poveștii principale, dincontră au devenit prieteni sau camarazi de acțiune.

Ca o variantă a jocului, le-am dat posibilitatea să-și aleagă singuri poveștile pe care să le transforme în “salată”. Succesul a fost asigurat deoarece au avut posibilitatea să introducă personajele dorite. Au fost încântați că au avut posibilitatea să-și amintească poveștile clasice, dar și să-și imagineze o întrepătrundere a lor.

TEMA: MATEMATICĂ

TITLUL: FIȘĂ DE LUCRU- ADUNAREA NUMERELOR DE LA 0 LA 100, fără trecere peste ordin

AUTOR: HOLONEC MĂDĂLINA-CLAUDIA

UNITATEA ȘCOLARĂ: ȘCOALA GIMNAZILĂ NR.1 GEPIU

CLASA: I

FIȘĂ DE LUCRU- adunarea numerelor
de la 0 la 100, fără trecere peste ordin

1. Calculează:

3	8	+			4	5	+			2	1	+			6	+			3	3	+		
3	0				3	4				6	8				3	1				5			
2	1	+	2	8	=										1	2	+	3	5	=			
4	0	+		7	=										6	+	4	3	=				

2. Mărește cu 15 numerele: 21, 54, 70, 4.

